

இதழ் 61-62

காலம்

ISBN 1715 - 4030

விலை ரூ.150

நேர்காணல்

கவிஞர் கவிச்சமர்

எழுதும் கதை

வெளியார் சக்தி

சமஸ்ப்பந்த நீதி

வெளியார் சிவம்

நிகழ்வு நல்லது

பி. வி. சிவசுப்பிரமணியன்

விஞ்ஞ்சலி

மு. வெள்ளையன்

ந. மயூரநாதன்
 பா.ரா. கப்பிரமணியம்
 ந. இரவீந்திரன்
 க. பஞ்சாங்கம்
 ஈஸ்வரநாதபிள்ளை குமரன்
 அ. சண்முகதாஸ்
 இ. இராஜேஸ்வரன்
 தி. மோகன்ராஜ்
 கபதினி ரமேஸ்
 செ. சுதர்சன்

இளவாலை விஜேயேந்திரன்
 ஜி.ஏ. கௌதம்
 தர்மினி
 கருமாரன்
 சித்தி றபீக்கா
 தேவ அபிரா
 சேன்

எஸ். ராமகிருஷ்ணன்
 அ. முத்துலிங்கம்
 மலர்விழி மணியம்
 செ. டானியல் ஜீவா
 அசை சிவதாசன்
 பி.பங்கி ரோனின்
 பா.அ. ஜயகரன்
 மந்தாகினி
 மைத்திரேயன்
 என்.கே. மகாலிங்கம்
 மா. சின்னத்தம்பி
 கனடா மூர்த்தி
 வெங்கடரமணன்
 முனைவர் பால. சிவகடாட்சம்
 சச்சிதானந்தன் ககிர்தராஜா
 இளங்கோ
 கலாநிதி ஆனந்தராஜா
 வெளியார் சிவம்
 இ. கிருஷ்ணகுமார்
 மணி வேலுப்பிள்ளை
 சாம்ராஜ்

நுஃமான் சிறப்பிதழ்

நுண்மாண் நுழைபுல நுஃமான்

KM LIMITED BUSINESS SOLUTIONS

ACCOUNTING & TAX SERVICES

PERSONAL INCOME TAX

CORPORATE TAX

TRUCKING & UBER TAX

BOOKKEEPING

PAYROLL

BUSINESS REGISTRATION

HST

CERTIFICATES & LICENCES

FOOD HANDLERS CERTIFICATE

SMART SERVE LICENSES

MORTGAGES

FIRST MORTGAGE

SECOND MORTGAGE

PRIVATE MORTGAGE

416-420-8675 - 647-522-1775

info@kmlimited.ca

KMLIMITED.CA

416-420-8675 - 647-522-1775 info@kmlimited.ca 2347 Kennedy Road, Suite 301, Toronto M1T 3T8

© 2018 by Noolaham | 2347 Kennedy Road, Suite 301, Toronto M1T 3T8
noolaham.org | aavahanam.org

காலம்

இதழ் 61-62

தை 2025

ஆசிரியர்

செல்வம் அருளானந்தம்

ஆலோசனை

உஷா மதிவாணன்

இதழ் மேற்பார்வை

பா.அ. ஜயகரன்

நுஃமான் சிறப்புப் பக்கங்கள்

தொகுப்பாளர்:

ஆசிரியர் கலாநிதி செ. சுதர்சன்

இதழ் வடிவமைப்பு

வள்ளியூர் வி. பெருமன்

தொடர்பு முகவரி

SELVAM ARULANANTHAM

84, COLELUKE LANE

MARKHAM, ONT

L3S 0B7

CANADA

Email: kalam@tamilbook.com

Phone: +1 416 731 1752

சந்தா (தபால் செலவு உட்பட)

சந்தா செலுத்த விரும்புவவர்கள் பின் வரும் மின்னஞ்சல் முகவரி அல்லது தொலைபேசி எண்ணில் தொடர்பு கொள்ளவும்.

Email: kalam@tamilbook.com

Phone: +1 416 731 1752

ஒரு வேளை இதழ் இடையில் நின்று போனால், மீதி சந்தாத் தொகை திருப்பித் தரப்படும் என உறுதியளிக்கிறோம்.

காலம் இதழை மின்னூலாக Magzler மற்றும் DailyHunt Appகளில் வாங்கிப் படிக்கலாம்

நூல் பார்வை

கனடா மூர்த்தி 173

மா. சின்னத்தம்பி 191

ஆஞ்சலி

கவிஞன் மு. வொன்னம்பலம் 140

உள்ளடக்கம்

நுஃமான் சிறப்புப் பகுதி

ந. மயூரநுபன்	05
பா.ரா. சுப்பிரமணியன்	13
ந. இரவீந்திரன்	15
க. பஞ்சாங்கம்	18
ஈஸ்வரநாதபிள்ளை குமரன்	21
அ. சண்முகதாஸ்	30
கி. கிராஜேஸ்கண்ணன்	33
தி. மோகன்ராஜ்	42
சுபதினி ரமேஸ்	48
நுஃமான் கவிதைகள்	53
செ. சுதர்சன்	64

நேர்காணல்

கவின்மலர் 66

கவிதைகள்

ஜி.ஏ. கௌதம்	99
தர்மினி	111
கிளவாலை விஜேயேந்திரன்	120
அப்பாஸ் கியரோஸ்தமி	137
சித்தி றமிக்கா பாயில்	155
தேவ அபிரா	168
சேரன்	188

சிறுசுதைகள்

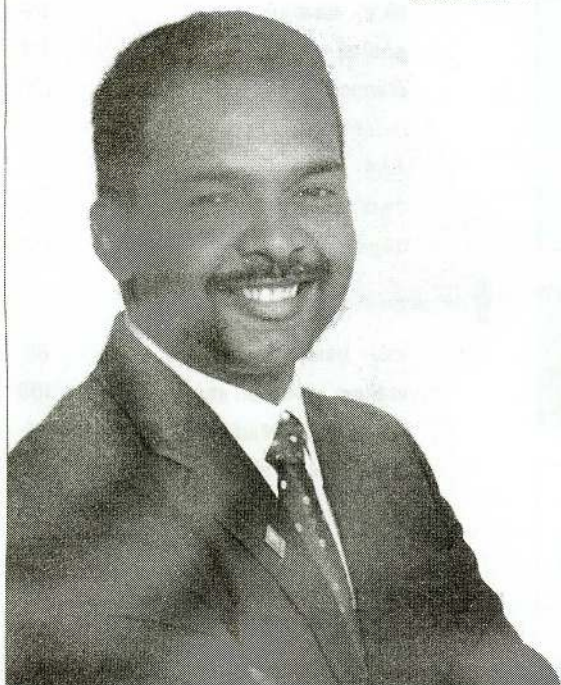
எஸ். ராமகிருஷ்ணன்	86
ஐனிகா ஓசா / அ. முத்துலிங்கம்	100
மலர்விழி மணியம்	116
செ. டானியல் ஜீவா	128
அசை சிவதாசன்	145
ஃபங்கி ரோனின்	150
பா.அ. ஜயகரன்	162
மந்தாசினி	183
டோபையாஸ் ஒல்ஃப் / மைத்ரேயன்	200

கட்டுரைகள்

வெங்கடரமணன்	92
ஷோபாசக்தி	104
முனைவர் பால. சிவகடாட்சம்	121
கிளங்கோ	124
கலாநிதி ஆனந்தராஜா	156
லெனின் சிவம்	170
கி. கிருஷ்ணகுமார்	176
குசல் பெரேரா / மணி வேலுப்பிள்ளை	196
சச்சிதானந்தன் சுசிந்தராஜா	205

**WE FIND YOU
'THE RIGHT' ONE**

**'THE NAME
YOU CAN 'TRUST'
IN REAL ESTATE**

Killi Chelliah BSc.Eng
Sales Representative

416.624.7562

Ranjan Francis Xavier
Sales Representative

416.816.1220

HomeLife Galaxy

REAL ESTATE LTD. BROKERAGE INDEPENDENTLY OWNED & OPERATED

416.284.5555

நுண்மாண் நுழைபுல நுஃமான்

காலம் சஞ்சிகையின் சிறப்பு அதன் சிறப்பிதழ்கள் எனப் பரவலாக வாசகர்களால் பாராட்டப்படுகின்றது!

பேராசிரியர் சிவத்தம்பி, மல்லிகை ஜீவா, எஸ். பொன்னுதுரை, தெளிவத்தை யோசெப், மு. பொன்னம்பலம், தெணியான் என ஒரு வரிசையும், சுந்தர ராமசாமி, அசோகமித்திரன், வெங்கட் சுவாமிநாதன், ஜெயமோகன் என்று ஒரு வரிசையும் சிறப்பிதழ் வரிசையில் தொடர்கிறது.

இதில் குறிப்பிட வேண்டியது என்னவென்றால் இந்த ஆளுமைகள் எல்லாம் வாழும்போதே அவர்களைக் காலம் மதிப்பளித்தது என்பதுதான். அந்த வரிசையில், என் பெருமதிப்பிற்குரிய பேராசிரியர் எம்.ஏ. நுஃமான் சிறப்பிதழாக இந்தக் காலம் இதழ் வெளிவருவது மகுடமாய் அமைகிறது.

பாரிசில் இருக்கும்போது நான் படித்த கவிஞர் நுஃமான்! 1989ஆம் ஆண்டுதான் முதல்முதலில் அவரைச் சந்திக்கிறேன். வெளிநாட்டிற்கு வந்து நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு ஊர் திரும்பிய நான், பெரும் யுத்தம் நடைபெற்ற அக்காலத்தில் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் சென்று அவரைச் சந்தித்தேன். அப்போது கனடா மொன்றியலில் ஒரு தமிழ் ஸ்தாபனத்திற்காகப் 'பார்வை' என்ற சஞ்சிகையில் ஆசிரியராக இருந்தேன். ஏறத்தாழ அது ஒரு கையெழுத்துப் பத்திரிகை. அதற்கு அவரிடம் ஆக்கம் கேட்பதே என் நோக்கம்.

ஒரு பேராசிரியரை, ஒரு பெரும் கவிஞரை ஒரு கையெழுத்துப் பத்திரிகைக்கு எழுதுங்கள் எனக்கேட்டான் அசட்டுத்தனத்தைப் பின்பு நான் வியந்ததுண்டு!

ஆக்கம் வேண்டினேனோ தெரியாது, நினைவில் நிற்பது என்னை மயக்கிய அவரின் இனிமையும், தோழமையும், கம்பீரமும்தான்! அவற்றை இன்றுவரையும் இலங்கையில் எந்தப் பேராசிரியரிடமும் நான் காணவில்லை. ஒரு சிறப்புமில்லா என்னை மற்றவர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்திய பெருந்தகையின் நடத்தை என் மனதில் பெரும் பசுமை நினைவாகப் பதிந்தது.

என் மதிப்பிற்குரிய எழுத்தாளர் சுந்தர ராமசாமி ஒரு தனிப்பட்ட உரையாடலில் "தமிழில் சலிப்பைத் தரும் எழுத்தை எழுதுபவர்கள் பெருவாரியாகவும், முக்கிய படைப்புகளைத் தருபவர்கள் குறைவாகவும் எழுதுகிறார்கள். அதற்கு நல்ல உதாரணம் பேராசிரியர் நுஃமான். நிறைய எழுதிய எழுத வேண்டியவர்கள் எப்போதாவதுதான் எழுதுகின்றார்" என்றார். அதற்குக்

காரணம் தரமாக எழுதுவதற்காக அவர் எடுக்கும் கடின முயற்சியே!

பேராசிரியர் எம்.ஏ. நுஃமான் தமிழுக்குக் கிடைத்த அருங்கொடை. புதிய தமிழ்க் கவிதைக்கும், தமிழ் இலக்கியத் திறனாய்வுக்கும், மொழியியலுக்கும், மார்க்சிய இலக்கிய விமர்சனத்திற்கும், இனத்துவம் சார்ந்த சமூக விஞ்ஞானக் கற்கைக்கும் அவர் ஆற்றிய பணிகள் கனதியானவை. அவரைக் கொண்டாடுவதும், அவர் படைப்புகளைப் பரவலாக எடுத்துச்சென்று உரையாடுவதும் அவசியமானது. நவீன தமிழில் எதிர்ப்புக் கவிதை, தமிழ் மொழியியல், நவீன தமிழ் இலக்கணம், மூலத்துக்கு விசுவாசமான மொழிபெயர்ப்பு, அரசியல் கவிதை, ஈழத்து நூல்கள் செம்பதிப்பு ஆகிய பல தளங்களில் வழிகாட்டியாகவும் முன்னோடியாகவும் அவர் விளங்குகிறார். தமிழ், ஆங்கிலம், சிங்களம் ஆகிய மும்மொழிகளில் அவர் ஆற்றிய பணிகளுக்குக் காலம் இதழின் கௌரவிப்பான சிறிய பூங்கொத்து இந்த இதழ்.

உண்மையில் இந்தச் சிறப்பிதழ் வெளிவருவதற்கு முக்கிய காரணமாக இருந்தவர், அவரின் அபிமான மாணவரும், பேராதனைப் பல்கலைக்கழகச் சிரேஷ்ட விரிவுரையாளருமான கலாநிதி செ. சுதர்சன் அவர்கள். அவரது முயற்சியால் இந்தச் சிறப்பிதழ் வெளிவருகிறது.

அவர் பலரிடமும் பலமுறை கட்டுரைகள் கேட்டதை நான் அறிவேன். கிடைக்கப்பெற்றவை இங்கு வெளியாகின்றன. இந்த இதழ்ப் பணியை மிக்க நிதானத்துடனும் எனது துன்புறுத்தல்களைத் தாங்கிக் கொண்டும் சுதர்சன் நிறைவு செய்திருக்கிறார். காலமும், தமிழ் அறிவார்ந்த சமூகமும் அவருக்கு நன்றி சொல்லுகின்றது. என் தனிப்பட்ட அன்பும், நன்றியும்!

இம்முறை, சிறிய இடைவெளிக்குப்பின் காலம் 61, 62 இதழ்கள் வெளி வருகின்றன. வழமை போல் தமிழில் முக்கியமான ஆளுமையாளர்களும், புதுமுகப் படைப்பாளிகளும் நல்ல ஆக்கங்களைத் தந்திருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு மனமார்ந்த நன்றி!

காலம் இதழுக்கான படைப்புகளுக்கு எப்போதும் பஞ்சு சமில்லை. அச்சு இதழ் செலவும், தபால் செலவும் பணப் பஞ்சத்தைத் தருகிறது. காலம் நடக்கச் சிரமப்படுகின்றது. காலம் காலந்தோறும் நடக்க வேண்டும். காலத்தின் கால்கள் சோராது பயணிக்க நீங்கள் பாதை விரிப்பீர்கள் என்ற நம்பிக்கையுடன்!

— செல்வம் அருளானந்தம்

மனிதர்களுக்கு மூளை இல்லை: நுஃமானின் கவிதைகள்

இலக்கியத்திற்கும் அரசியலுக்கு மிடை—யிலான பிணைப்பு அல்லது ஊடாட்டம் என்பது ஈழத்து இலக்கியச் சூழலைப் பொறுத்தவரை மிக முக்கியமானது. இங்கு 'ஈழத்து' என்கிற அடைமொழிகூட ஒரு 'அரசியலாக' உணரப்படக்கூடியது. அரசியல் பேசும் கவிதைகளை மதிப்பிற்க்கம் செய்யும் பார்வையும் பொதுவாக இலக்கியச்

சூழலில் காணப்படுகிறது. ஆயினும் ஈழத்துக் கவிதைகள் கொண்டிருக்கக் கூடிய அரசியல் மொழிதலானது கவிதைகளுக்கு ஒரு புதுப்பரிமாணத்தைக் கொடுத்திருப்பதை மறுக்க முடியாது. ஒரு காலகட்டத்தில் கவிதைக்குள் 'ரொமாண்டிசத்தின்' கூறுகள் ஆக்கிரமித்திருந்தன. அந்த இடத்தை, இனமுரண்பாடுகள் அரசியற் களமேறி யதார்த்தவியலாகப் (realism) பிடித்துக்கொண்டன.

இங்குச் சமகால வாழ்வு — அதன் உயிர்ச்சூடு தெரிகிற யதார்த்தம் — விளைவுகள் தருகின்ற உக்கிரம் என, ஈழத்துச் சூழலின் எழுபதுகளுக்குப் பின்னான கவிதைகள் தங்களை உருமாற்றிக்கொண்டன. பொதுவாகவே கவிதையின் அழகியல் என்பது, இயற்கை — தத்துவம் — பேரண்டம் — அறம் என

இருந்த நிலையில், அரசியல் தந்த அனுபவத்தால் அந்தப் பிணைப்பு மாற்றங் காண்கிறது. அழகியல் தொடர்பான விவாதங்களும் மேற்கிளம்புகின்றன. ஆயினும் இந்த மாற்றத்தின் தொடக்கப் புள்ளியை மார்க்சியம்; ஏற்கெனவே உருவாக்கி இருந்தது என்பதுவும் கவனத்திற்குரியது.

இங்கு மார்க்சியமும் இன முரண்பாடுகளால் உருப்பெற்ற தேசிய, நடுநிலை சார்பு நிலைகளும் கவிதைகளையும் சிறுகதைகளையும் நாவல்களையும் புனைவுத் தடத்திலிருந்து பெயர்த்திருக்கின்றன. இவற்றின் 'புனைவு' இயல்பும் அதுதரும் அழகியலும் வேறொரு பரிணாமத்தை அடைந்துள்ளதைக் காண முடியும். அதேநேரத்தில் 'உண்மை;' என்பது இன்று இவ்வெழுத்துக்களின் தவிர்க்க முடியாத பிரதான அங்கத்துவத்தைப் பெற்றுள்ளமைக்கு எழுபதுகளில் எழுந்த இந்த மார்க்சிய, தேசிய, நடுநிலை எழுத்துகள் வழியமைத்துக் கொடுத்தன.

இந்த அடிப்படையிலிருந்து எம்.ஏ. நுஃமான் அவர்களின் கவிதைகளைப் புரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன். அவரின் அரசியற் கவிதைப் பிரதியான 'துப்பாக்கிக்கு மூளை இல்லை' என்கிற தொகுதியை இக்கட்டுரைக்கான உசாத்துணையாக எடுத்துள்ளேன். எம்.ஏ. நுஃமாளை எவ்வாறு புரிந்துகொள்ளலாம்? அவரது எழுத்துக்கள் அவரை அடையாளப்படுத்தும். இரண்டு நிலைகளில் இந்தப் புரிதலை நாம் கண்டடையலாம். ஒன்று, வெளி விமர்சகர்களின் கூற்றுகளில் இருந்து.

"நுஃமாளை கனகரட்னா மரபில் வந்த விமர்சகராகச் சுட்ட வேண்டும். மார்க்சிய இலக்கியச் சிந்தனையில் உறுதியான நம்பிக்கைகொண்ட நுஃமான், பழமைவாதப் போக்கினைக் கொண்டிருக்கவில்லை." (இலக்கியத் திறனாய்வுக் களஞ்சியம், பக். 242) என எம். வேதசகாயகுமார் குறிப்பிடுகிறார்.

அதேபோல், "நுஃமானின் 'தாத்தாமாரும் பேரமாரும்'; கவிதைகள் இன்னும் பழைய வழியில் புதிய விஷயங்களைச் சொன்னவையாகவே நின்றன. இக்கவிதையில் மார்க்சியப் பார்வை அழுத்தம் பெற்றது." (திறனாய்வின் புதிய திசைகள், பக். 106) என மு.பொ. குறிப்பிடுகிறார்.

இக்கூற்றுக்களிலிருந்து, நுஃமானின்; மார்க்சிய கருத்தியல் தளம் இலக்கியச் சூழலில் அழுத்தமும் அடையாளமும் பெற்றிருப்பதை நாம் உணர்ந்து கொள்ளலாம். இரண்டாவதாக நுஃமான் தன்னைப் பற்றிக்கூறும் அக விமர்சனத்திலிருந்து;

"இடதுசாரி என்ற வகையில் நான் எல்லா இனவாதங்களுக்கும் தேசியவாதங்களுக்கும் மதவாதங்களுக்கும் எதிரானவன். எல்லா அடக்குமுறைகளுக்கும் எதிரானவன். சமத்துவம், சமாதானம், சமூகநீதி, மனிதஉரிமைகள் என்பவற்றுக்காகக் குரல் கொடுப்பவன்."

"எனது கவிதைகள் உண்மையின் குரலாக ஒலிக்க வேண்டும்"

இதற்கு மேலாகத் தன்னை இவ்வாறு அறிமுகம் செய்கிறார்;

**"வாளேந்திய சிங்கம்
வாய் திறந்து பாயும் புலி
நடுவே மனிதர்கள்
உயிர் தப்ப ஓடும் ஒரு நாட்டின் புதல்வன் நான்"**

இக்கூற்றுக்களின் அடிப்படையில், நுஃமான் தன்னை இடதுசாரி, பக்கச்சார்பற்ற நடுநிலை கொண்டவன், சாதாரண மனிதர்களுக்காகக் குரல் கொடுப்பவன், கவிதைகள் உண்மையைச் சொல்பவை எனவும் சிங்கள பெரும்பான்மையினமும் தமிழ்ச் சிறுபான்மை—யினமும் சண்டையிடுகின்றபோது நடுவில் அகப்பட்ட இந்த நாட்டின் புதல்வன் எனச் சொல்வதாக நாம் விளங்கிக்கொள்ள முடியும். அந்தச் சூழலின் இலக்கியம் மற்றும் நுஃமானின் தளம் என்பவற்றை விளங்கிக் கொண்டதன் அடிப்படையில் நுஃமானின் கவிதைகளை அதன் கருத்தியல் தளத்தில் புரிந்துகொள்ள முடியும்.

"துப்பாக்கிக்கு மூளை இல்லை" எனும் தொகுதியை 'போருக்கும் வன்முறைக்கும் எதிரான கவிதைகள்' என்கிற பிரகடனத்துடன் காலச்சுவடு பதிப்பகம் பதிப்பித்துள்ளது. இத்தொகுதி பின்வரும் இரண்டு விடயங்களின் அடிப்படையில் முக்கியத்துவமுடையது.

1. அதன் உள்ளடகம் கொண்டிருக்கக் கூடிய இன முரண்பாட்டுக் கூறுகள்.

2. சர்வதேசம் கொண்டிருக்கும் பிரசாரத் தன்மையான 'போருக்கும் வன்முறைக்கும் எதிரானது' என்கிற நிலைப்பாடு.

பொதுவாகவே ஒருவர் கொண்டிருக்கக்கூடிய கருத்தியல் தளமும் அவரது எழுத்துக்களும் முரண்படக்கூடிய பாத்திரத்தையே எடுத்துக்கொள்ளும். அந்த முரண்பாடு; தானறிந்தும் தானறியாமலும் நிகழ்ந்துவிடக் கூடியது. அதுதான் ஒரு பிரதி, அதன் எழுத்துக்கள் கொண்டிருக்கக்கூடிய இயல்பு. அதேவேளை வாசிப்பின் இடத்தினை நிலை நிறுத்தக் கூடியதுங்கூட. நுஃமானின் கவிதைகளை நாம் பின்வரும் தலைப்புகளில் வைத்து அடையாளம் காணலாம். அதற்கான பாதைகளை அவரது கவிதைகள் எனக்குத் காட்டியிருக்கின்றன. அதனூடாக அவரது கருத்தியல் அடிக்கட்டுமானத்தைக் கண்டடையவும் முயன்றிருக்கிறேன்.

அடையாளங்களைச் சுமத்தல்

ஒரு மனிதன் தனது வாழ்க்கையில், தனதுருப்பில், தனது வெளிப்பாட்டில், தனது அல்லது தனக்கான அடையாளங்களை வெளிக்காட்டுகின்ற இயல்பினை நாம் அறிவோம். இங்கு நுஃமானின் கவிதைகள் கொண்டிருக்கக்கூடிய கருத்துருவத்தளத்தில் இரண்டு

விதமான அடையாளங்கள் சுமக்கப்படுவதை சுட்டிக்காட்ட முடியும்.

(i) நுஃமானின் அடையாளம்

(ii) நுஃமான் வாழும் சூழலின் அடையாளம்

இந்த இரண்டு அடையாளங்களும் மிக முக்கியமானவை ஒன்று நுஃமானை அகவயமாகப் (Subjective) புரிந்துகொள்ளவும் இன்னொன்று அவரை புறவயமாக (Objective) புரிந்துகொள்ளவும் துணை நிற்கின்றன. நுஃமானின் அடையாளம் என்பது, இயல்பான இனம்சார் அடையாளத்திலிருந்து அவர் தன்னை அடையாளப்படுத்துகிறார் என கீழ்வரும் கவிதையிலிருந்து நாம் விளங்கிக்கொள்ள முடியும்.

**“வாளேந்திய சிங்கம்
வாய் திறந்து பாயும் புலி
நடுவே மனிதர்கள்
உயிர் தப்ப ஓடும் ஒரு நாட்டின் புதல்வன் நான்”**

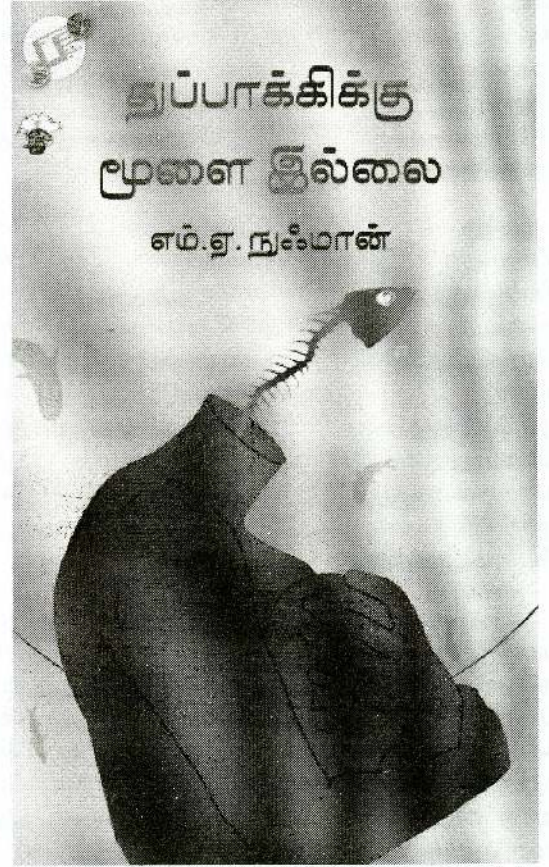
ஒரு பக்கம் சிங்களவர்கள் (வாளேந்திய சிங்கம்) இன்னொரு பக்கம் தமிழர்கள் — புலிகள் (வாய் திறந்து பாயும் புலி) நடுவே மனிதர்கள் (மக்கள்) உயர் தப்ப ஓடும் ஒரு நாட்டின் புதல்வன் நான் (நுஃமான்). ‘சிங்களவர்களுக்கும் தமிழர்களுக்கும் நடுவே நடக்கும் யுத்தத்தில் முஸ்லிம்கள் பாதிக்கப்படுகிறார்கள், நான் இந்தப் பிரிவினை வேறுபாட்டு யுத்தத்திற்குள் அகப்படாமல் ஒருமித்த (எல்லா இனங்களும்) நாட்டின் புதல்வனாக உயிர் தப்ப ஓடுகிறேன்’ என வாசிக்க முடியும்.

சிங்களவர்கள், தமிழர்கள், முஸ்லிம்கள் என இந்தத் தரப்பிலிருந்து விடுபட்டு நான் இந்நாட்டு மனிதனாக இருக்க விரும்புகிறேன் என்று பிரகடனம் செய்வதாகவும் கூற முடியும்.

இதேபோல் ‘பயங்கரக் கனவு’ எனும் கவிதையில்,

**“இரண்டு அரக்கர்கள்
இருவரின் தலைகளும் வானத்துக்கப்பால்
இருவரின் கால்களும் பாதாளத்துக்குக் கீழ்
குரூரம் முகத்தில் தெறிக்க
என் இளங் காதலியை
இழுத்துக்கொண்டு இருந்தனர்”**

இந்தக் கவிதையில், இரண்டு அரக்கர்கள் என்பது அதே வாளேந்திய சிங்கத்தையும் வாய் திறந்து பாயும் புலியையுமே எனப்பூரிந்து, இளங்காதலி என்பது யார்? இலங்கையின் சாதாரண பொதுமக்கள் என்றால் ஏன் ‘இளம்’ காதலி? அரக்கர்களின் தலைகள் வானத்துக்கு அப்பாலும் கால்கள் பாதாளத்துக்குக் கீழேயும் நிற்கும் அவர்களின் இனத்துவ வரலாறு நீண்டது. அவ்வாறெனில் இளம் காதலி என்பவள் யார்? முஸ்லிம் சமூகத்தினை குறிப்பிடுகிறாரா? அவ்வாறெனில் ரஹ்மான், ‘அவள் எனக்குரியவள்’ என்று சொல்வதனுடாகத் தனது இன அடையாளத்தை மறை குறிப்பாகத் தன்னியல்பற்று வெளிப்படுத்தி இருக்கிறாரா? என யோசிக்க வைக்கக் கூடியது.

எனினும் நுஃமானின் எழுத்துக்களில் இனவாதங்கள் அல்லது மதவாதங்களை அல்லது இன அடையாளத்தை முன்னிறுத்துகின்ற தன்மை இல்லை. தண்ணியல்பின் அடையாளத்தை அவரது மொழிக்கிடங்கு அல்லது கருத்தியல் கிடங்கு, தன் இயல்பற்று, இயல்பாயத் தக்க வைத்திருக்கிறது என்று கூற முடியும். இது மொழியின் இயல்பு.

அதேபோல் நுஃமான் தான் வாழும், தான் அலையும் சூழலின் அடையாளங்களை வெளிநிலைச் சின்னங்களாக (icon) ஆங்காங்கே வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். அவையும் இன அடையாளங்களை வேறுபடுத்திப் புரிந்துகொள்ளும் மன அடிப்படையிலிருந்து எழுந்ததே.

‘புத்தரின் படுகொலை’ என்ற கவிதையில்,

**“இவரைச் சுடாமல்
ஓர் ஈயினைக் கூடச்
சுட முடியாது போயிற்று எம்மால்;
ஆகையினால் தான்...
என்றனர் அவர்கள்
.....
புத்தரின் சடலம் அஸ்தியானது
தம்மபதமும் சாம்பரானது”**

சிங்கள பௌத்தம் என்கிற இன அடையாளத்தை, அதன் வேறுபடுத்தலை, அதன் அதிகாரத்தை இன அடிப்படையில் புரிந்துகொள்ள வைக்கின்ற

வெளிநிலைச் சின்னங்களாக (icon) 'புத்தர்' மற்றும் 'தம்மபதம்' இங்கு எடுத்தாளப்படுகின்றன.

'மனிதன்' என்கிற இன்னொரு கவிதையில்,

"உனது முகமறியார்
ஊர் அறியார்
பேர் அறியார்
அவர்களது பட்டியலில்
நீயும் ஒருவனல்ல
ஆனாலும் கொன்றார்கள்
ஏனெனில்
நீயும் ஒரு தமிழன் அவ்வளவுதான்
வேறு வகைகளில் இதற்கு விளக்கம் இல்லை"

வேறு வகைகளில் விளக்கம் இங்கு தேவையில்லை தான். 'மனிதன்' என்ற தலைப்பிலமைந்த கவிதை. தமிழன் என்ற அடையாளத்தைத் தனித்துச் சுட்டி, வேறுபடுத்தலை அல்லது இனப்படுத்தலை சொல்கிறது. ('மனிதன்' இதழின் ஆசிரியர் நினைவாக மனிதன் கவிதை எழுதப்பட்டாலும், மனிதன் — தமிழன் என்ற இரட்டை எதிர் நிலை பொருத்தமாக அமைந்தது இதன் சிறப்பு.

அதே நேரத்தில் நுஃமானின் இன அடையாளத்தைக் கூறுகின்ற அல்லது அந்த கரிசனையைக் காட்டுகின்ற இன்னொரு கவிதையையும் நாம் இங்கு பார்க்க முடியும். 'இருபது ஆண்டுகள்: நினைவில் ஒழுகும் குருதி' எனும் தலைப்பிலமைந்த கவிதையின் ஒரு பகுதியிது,

"வடக்கின் ஒவ்வொரு மூலையில் இருந்தும்
துப்பாக்கி எங்களைத் துரத்தி அடித்தது
போகாவிட்டால் சுடுவேன் என்றது
கையிலும் கழுத்திலும் காதிலும் கிடந்ததைப்
பிடுங்கிக் கொண்டது
அகதி என்ற முள்முடி சூட்டி
உடுத்த உடையுடன் ஓட வைத்தது"

இக்கவிதை இன அடையாளத்தைக் கூறுகின்ற வகையில் அமைந்தாலும், ஒரு இன ஒடுக்குமுறையின் சாட்சியாகவும் அந்த இனக்குழுமத்தின் வாழ்வியல் அவலத்தை வெளிப்படுத்துகின்ற மிகச்சிறந்த கவிதையாகவும் அமைந்திருப்பது இதன் சிறப்பாகும்.

துப்பாக்கியைச் சுமத்தல்

'துப்பாக்கிக்கு மூளை இல்லை' இத்தொகுப்பில், துப்பாக்கி அதிகம் சுமக்கப்படுகிறது. இங்கு அது இனவெறியின் அல்லது துவேசத்தின் அடையாளமாகப் படர்க்கை நிலையில் வைத்துப் பேசப்படுகிறது. பேசுகிறபோது அந்த மனிதர்களும் படர்க்கையாகி விட்டிருந்தனர்.

'அடிமை' என்கிற கவிதையில்,

"கைகட்டு
வாய் பொத்து
மெளனமாய் இரு
அன்றேல் செத்துமடி
என்றது துப்பாக்கி"

என்றும், 'சிறுவன் தோளில் துப்பாக்கி' எனும் கவிதையில்,

"நில், என்றது துப்பாக்கி
யார் நீ, பெயர் என்ன
எங்கிருந்து வருகிறாய்
எங்கு போகிறாய்
காட்டு உன் அடையாள அட்டையை
திற உன் பையை
சரி நீ போ என்றது துப்பாக்கி"

இந்த இரண்டு கவிதைகளிலும் 'துப்பாக்கி' எனும் சடப்பொருளுக்கு அதிகாரமும் ஆணவமும் வேறு பாட்டுணர்வும் மீதேற்றப்பட்டுக் காட்டப்படுகிறது. துப்பாக்கியைச் சுமத்தல் என்பது அடக்குமுறையின் அடையாளம்.

எதிர்ப்பைச் சுமத்தல்

இங்கு 'எதிர்ப்பைச் சுமத்தல்' என்பது அடக்குமுறை, அதிகாரம், இனவழிப்பு, துப்பாக்கி என்பவற்றுக்கு எதிரான கருத்தை வெளிப்படுத்துவதாக அமைகிறது.

"போராடுவதே மனிதன் விதி எனில்
போராட்டத்தில்
மரணம் அடைவதும் மகத்துவம் உடையது"

"இதுவே எங்கள் விதி எனில்
நண்பா
அந்த விதியினை நாம் மறுதலிப்போம்
மனிதனுக்குரிய புதுவிதி புனைவோம்"

"சுடு சுடு
நூறு பேர் விழட்டும்
துப்பாக்கியைச் சுழற்றிச்சுடு
ஆயிரக்கணக்கிலே அவர்கள் விழட்டும்
பிறகுதான்
லட்சம் லட்சமாய் அணிகள் திரளும்
துப்பாக்கிகள் நொறுங்கிச் சிதறும்"

இங்கு, 'போராட்டத்தில் மரணம் அடைவதும் மகத்துவம் உடையதே', 'நாம் மறுதலிப்போம் மனிதனுக்குரிய புதுவிதி புனைவோம்', லட்சம் லட்சமாய் அணிகள் திரளும் துப்பாக்கிகள் நொறுங்கிச் சிதறும்' என்கிற எழுத்துக்கள்;

துப்பாக்கிகளுக்கு எதிர்ப்பைச் சொல்லுகின்றன. போராட்டத்தை முன்னிருத்துகின்றன. மக்களின் போராட்டத்தை நியாயப்படுத்துகின்றன. எதிர்ப்பை, போரை, மரணத்தின் மகத்துவத்தை நுஃமான் தனது கவிதைகளில் சுமக்கிறார்.

சமாதானத்தைச் சுமத்தல்

எதிர்ப்பை வரவேற்கின்ற அதேவேளை, சமாதானத்தை முன்னிருத்துகின்ற ஒரு எதிரிடைத்தன்மையை இங்கு காணலாம். ஆயினும் போரும் சமாதானமும் ஒரு கூட்டுக்குள் இருப்பவைதானே. இவை அரசியலின் ஆயுதங்கள்.

'காத்திருப்பு' எனும் கவிதையில்,

“இனியும் என்னைத் துரத்தாதே
என் இறக்கைகளைத் தறிக்காதே
உன் இதயத்தில் கூடு கட்ட வந்தேன்
என் சமாதான முட்டையை
அடைகாக்க வந்தேன்”

‘என் கடைசி வார்த்தைகள்’ என்னும் கவிதையில்,

“வான் அதிரக் கூவுங்கள்
சமத்துவம், சமாதானம், சுதந்திரம்.”

‘இனி புதிதாக’ எனும் கவிதையில்,

“எல்லாவற்றையும் மறந்துவிட்டு
இனி நாம் புதிதாக வாழத் தொடங்கலாம்
வா
என் கட்டில் உனக்காகக் காத்திருக்கிறது
உன் கட்டிலில்
எனக்காக ஒரு தலையணை
போட்டு வை”

சாட்சியைச் சுமத்தல்

நுஃமானின் அனேகமான கவிதைகள் நடந்து முடிந்த சம்பவங்களின் மீதெழுந்ததாக அமைந்திருப்பதைக் கண்டுகொள்ளலாம். ஒரு வரலாற்றுச் சாட்சியாய் அமையும் பாத்திரத்தைத் தனக்குரியதாக நுஃமான் தகவமைத்துக்கொண்டார். ‘எனது கவிதைகள் உண்மையின் குரலாக ஒலிக்க வேண்டும்’ என்று சொல்வது இதனால்தான்.

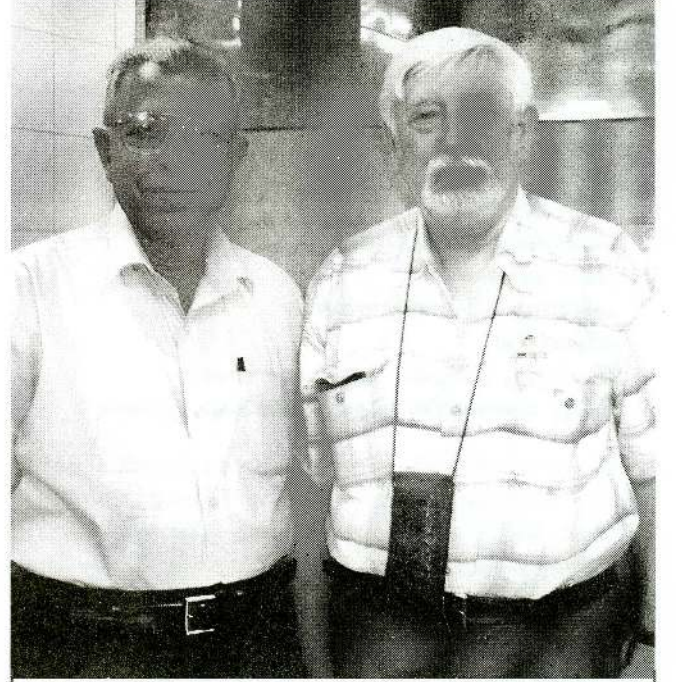
பொதுவாகவே எதிர்ப்புக் கவிதைகள் எனப்படு பவையின் பொதுப்பண்பு இதுதான். எதிர்ப்பும் சாட்சியும் சேர்ந்திருக்க வல்லது. நுஃமான் தனது கவிதைகள் தொடர்பாகக் குறிப்பிடும்போது, “நான் அரசு பயங்கரவாதத்திற்கு எதிராக எழுதியபோது ‘நுஃமான் தமிழ்த் தேசியவாதத்தின் காப்பாளன்’ என முஸ்லிம் தேசியவாதிகள் சந்தேகத்தோடும் தமிழ்த் தேசியவாதிகள் நட்போடும் இருந்தார்கள். அதேபோல் நான் தமிழ் விடுதலை இயக்கங்களின் பயங்கரவாதத்திற்கு எதிராக எழுதியபோது தமிழ்த் தேசியவாதத்திலிருந்து முஸ்லிம் தேசியவாதத்திற்குத் திரும்பிவிட்டார், இஸ்லாமிய அடிப்படைவாதியாகிவிட்டார் என்றார்கள்”

இங்கு சில கவிதைகளைக் கூற முடியும்,

“சிவில் உடையாளர்
பிணத்தை உள்ளே இழுத்துச் சென்றனர்
தொண்ணூறாயிரம் புத்தகங்களினால்
புத்தரின் மேனியை மூடி மறைத்தனர்
சிகாலோகவாத குத்திரத்தினை
கொழுத்தி எரித்தனர்”

யாழ்ப்பாண நூலகம் எரிக்கப்பட்டமைக்காக எழுதிய ‘புத்தரின் படுகொலை’ கவிதையிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட வரிகள் அவை.

“நேற்று நான் கண்டேன்
விதை வெடித்து
இரு தளர்கள் நீட்டி

பேராசிரியர் நுஃமான் மலேசியாவில் ஆய்வுப்பணிகளில் ஈடுபட்டிருந்த காலத்தில், ரஷ்யாவின் மாஸ்கோ பல்கலைக்கழக தமிழ் ஆய்வாளர் அலெக்சாந்தர் மிகைலாவொவிச் டுபியான்ஸ்கி (Alexander Mikhailovitch Dubiansky) அவர்களை 2008ம் ஆண்டு சந்தித்தபோது எடுக்கப்பட்ட படம்.

நிமிர் முயன்ற இளஞ்செடியை
காட்டெருமை ஒன்று
அதன் தலையில் கால்வைத்துச்
சென்றதா இன்று”

1983 ஜூலைமீயில் யாழ்ப்பாணத்தில் ஆயுதப்படை—யினரால் கொல்லப்பட்டோருள் ஒருவரான ‘மனிதன்’ இதுழின் ஆசிரியர் விமலதாசன் நினைவாக எழுதப்பட்ட கவிதையின் ஒரு பகுதி அது.

“நேற்றைய செய்தி:
வெலிக்கடைச் சிறையில்
உடல்கள் சிதறின
இன்றைய செய்தி:
வெலிக்கடைச் சிறையில்
இன்னும் கொலைகள்
நித்தியை நினைத்தேன்
நிம்மியை நினைத்தேன்
நெஞ்சு பதற”

இது ‘ஜூலை நினைவுகள்’ கவிதையிலிருந்து.

“இன்று இரவு
எங்கள் கிராமத்துள் நுழைந்தன துவக்குகள்
கத்தியும் வாளும்கொண்டு வந்தன
இரத்தப் பசியுடன் வீடு புகுந்தன
‘என்ட உம்மா, என்ட வாப்பா,
என்ட அல்லா’
அலறலில் அதிர்ந்தது இரவு
காலையில் பார்த்தோம்

வீடுகள் தோறும் குருதியில் தோய்ந்த
மையித்துகளை
வயிறு கிழிந்த கர்ப்பிணி அருகே
கழுத்து அறுந்த சிசுவின் உடலை”

இருபது ஆண்டுகள் நினைவில் ஒழுகும் குருதி
எனும் நெடும் கவிதையின் சிறு பகுதியிது. இவ்வாறாக
நுஃமானின் கவிதைகள் துன்பத்தின் துயரத்தின்
இழப்பின் வன்முறையின் கொலையின் சாட்சியாய்
இருக்கும் எழுத்துக்கள். இது அவரது கவிதையின்
பிரதான இயல்புகளில் ஒன்று.

ஆண் மொழியைச் சுமத்தல்

அனைத்து மைய வாதங்களுக்கும் எதிரான
மொழிதலைக் கொண்டுள்ள நுஃமானின் கவிதைகளின்
சில இடங்களில் ஆண் மையவாதத்தை வெளிக்காட்டும்
மொழிதல்களை இனங்காணக் கூடியதாக இருப்பது
கவனத்திற்குரியது.

‘துப்பாக்கி பற்றிய கனவு’ எனும் கவிதையில்,

“துப்பாக்கிதான் எத்தனை அழகு
என் காதலியின் தொடைபோல்
அதன் வளவளப்பு
விறைத்த குறிபோல்
அதன் கிளர்ச்சி”

இங்கு ‘துப்பாக்கி’ ஆணுக்குரிய ஆயுதமாக, ஆண்
அதைத் தடவுவதான விவரிப்பு சொல்லப்படுவதோடு
‘காதலியின் தொடை’ ‘விறைத்த குறி போல்’ என்கிற
சொல்லாடல்கள் ஆண் மொழிகளுக்குரிய இயல்பைக்
கொண்டவை.

‘பயங்கரக் கனவு’ எனும் கவிதையில், இனத்தை
— தேசிய இனத்தை, இளங்காதலியாக உவமித்த
மொழியும், ‘தோழனே’ ‘நண்பனே’ போன்ற ஆண் பக்க
விளிப்புக்களும் கவனித்து நோக்கத்தக்கவை. ஏனெனில்
அனைத்துக் கவிதைகளிலும் ஆணை விளித்தலும்
ஆணுக்குச் சொல்லலுமே காணப்படுகின்றன.
பெரும்பாலும் அநேக கவிதைகள்; அகவயத்தில்,
தன் இயல்பில், ஆணாகக் கவிதை எழுதுகிறேன்
என்ற இயக்கத்தில்; தோற்றம் பெற்றவையாகவே
காணப்படுகின்றன.

பரப்புரையைச் சுமத்தல்

நுஃமானின் கவிதைகளில் அவர்; தான் நம்புகிற,
தனது கருத்து நிலைகளைப் பரப்புரை செய்யும் அல்லது
விளம்பரம் செய்யும் இயல்பினைக் கண்டுகொள்ள
முடிகிறது. இது தன்னிச்சையாக நிகழ்வது

‘நீ தூக்கிய துப்பாக்கி’ எனும் கவிதையில்,

“நான் உங்கள் இதுவரைக்கும் எதிராகக்
குரல் உயர்த்துகிறேன்
நான் கூறுவது இதுதான்
நீங்கள் துப்பாக்கியைக் கீழே வைக்கும்வரை
அது உங்களைச் சுட்டுக்கொண்டே இருக்கும்”
‘என் கடைசி வார்த்தை’ எனும் கவிதை,

“வான் அதிர கூவுங்கள் மனிதர்களே
சமத்துவம், சமாதானம், சுதந்திரம்”

அதேபோல் ‘துப்பாக்கிக்கு முளை இல்லை’ எனும்
கவிதையில்,

“இன்னும் நூறு ஆண்டுகள் போயினும்
உன் குறி சரி என
மக்கள் கூறும் திசையினில் மட்டுமே
விசையினை அழுத்து
அன்றேல்
நீயும் ஒரு கொலைகாரன்
என வரலாறு என் நெற்றியில் எழுதும்”

குறிப்பாக வன்முறைக்கு எதிரான பிரச்சாரமாக
அமையும் கவிதை ஒன்றை வகைமை எடுத்துக்காட்டாக
இங்கு குறிப்பிட்டுள்ளேன். அரசாங்கத்தின் விளம்பரங்கள்
அல்லது சமூக இயக்கங்கள் அல்லது அரச சார்பற்ற
நிறுவனங்கள், புகையிலை, போதைப் பொருள்
என்பவற்றிற்கு எதிராகச் செய்யும் விளம்பரங்களில்
— அதனைப் பாவிப்பவர்கள் ‘அழகிழந்து, ஊனமாகி
விடுவார்கள்’ எனும் தொனியில் காட்சியும் வசனங்களும்
அமையும். அதற்கு ஒத்ததாக ‘உனது போர்’ என்கிற
கவிதை அமைந்துள்ளது எடுத்துக்காட்டுகிறேன்,

“உன் கை ஒன்றையும் துளைத்துச் சென்றது
உன் துப்பாக்கிக் குண்டுக்கு
நீ ஒரு சொத்தியன் ஆனாய்
உன் கால் ஒன்றும் பலியாயிற்று
உன் துப்பாக்கிக் குண்டுக்கு
நீ முடவன் ஆனாய்”

எனத்தொடரும் கவிதை துப்பாக்கி பயன்படுத்துவதால்
என்ன ஆகும் எனச் சொல்லுகிறது. இந்த இயல்பானது
இந்தத் தொகுதி பற்றிய பிரகடனத்திலும் வெளிப்பட்டு
நிற்கிறது ‘போருக்கும் வன்முறைக்கும் எதிரான
கவிதைகள் இது’ என்பது ஒரு வகையில் மேற்குலகின்
வியாபார தந்திர வகைமை.

நடுநிலைமை உண்மையை சுமத்தல்

இந்த எண்ணக் கரு சமகாலத்தின் வியாபாரத்
தந்திரங்களில் ஒன்றாகக் காணப்பட்டாலும்
வல்லரசுகளினதும் அரசு சார்பற்ற நிறுவனங்களினதும்
மூன்றாம் உலகங்களின் மீதான நிகழ்ச்சி நிரலாகக்
(agenda) காணப்படுவது நிதர்சனமானது. நடுநிலைமை
என்பது என்ன? ஒருவகை போலித்தனமான
நம்பிக்கையே இது. ஒருவர் தான் நம்புகின்ற, தான்
சார்ந்து நிற்கின்ற கருத்துருவத்திற்கு, கோட்பாட்டிற்கு,
கொள்கைக்கு, அரசியல் சித்தாந்தத்திற்குச் சார்பு
நிலையைக் கொண்டிருக்கக் கூடியவராக இருப்பார்
என்பது இயல்புநிலை. மார்க்சியராயிருத்தல்
அல்லது இடதுசாரியாக இருத்தல் என்பதுகூட
இவ்வாறானதுதான். அதேநேரத்தில், தான் எதிர்ப்பாகக்
கட்டமைக்கின்ற கருத்துருவத்தின் எதிர்நிலையில்
இருக்கும் கருத்துருவத்துக்கு அவர் எப்போதும்
விசுவாசமானவராகவே இருப்பார்.

சில சந்தர்ப்பங்கள் தங்களின் வாழ்க்கை முறை தருகின்ற மொழிப் பாவனையூடாகத் தனது கொள்கைகளைக் கடந்தும் 'தான் ஆண்' என்கிற அடையாளமும் தனது இன சாதியப் பற்றுக்களும் வெளித்துருத்துவது மனித உளவியல் கட்டமைப்பில் உருவாக்கப்பட்ட இயல்பு நிலை. அதேபோல் உண்மை என்கிற ஒன்று எது என்கிற கேள்வி புனைவுத்தளத்தில் மிக முக்கியமானது. இங்கு பொதுவான உண்மை என்ற ஒன்று உண்டு. அந்த உண்மைக்குக் கூட்டுச் சேருகின்ற அல்லது சேர்க்கப்பட்ட கூட்டில் இணைய வேண்டிய இக்கட்டு நிலை அமைந்துவிடும். தனி மனிதனுக்கான அல்லது ஒரு புனைவாளனுக்கான உண்மை என்பது அவனது அகத்தூண்டலில் கட்டமையக் கூடியதே.

இங்குக் கூறப்பட்ட எட்டு 'சுமத்தல்'களின் ஊடாக நுஹ்மான் கவிதைகள் சுமந்திருந்த கருத்துருவங்களை அடையாளங்காண முயன்றிருக்கிறேன். எமது இலக்கியச் சூழலில் எதிர்ப்புக் கவிதைகளால் அறியப்பட்டவர். 'புத்தரின் படுகொலை', 'நேற்றைய மாலையும்', 'இன்றைய மாலையும்', 'இருபது ஆண்டுகள்: நினைவில் ஒழுகும் குருதி', 'துப்பாக்கி அரக்கரும் மனிதனின் விதியும்' என்பது போன்ற தாக்கமுள்ள கவிதைகளைத் தந்தவர். நுஹ்மானின் கவிதைகளின் அரசியல் என்பது; அது இன வகைமை—

யினால் பின்னப்பட்டதாகவும், சாட்சி சொல்லுகின்ற பாத்திரத்தையும், தனது கருத்துருவத்தை மென்மையாகப் பரப்புவரை செய்யும் பண்பையும் தன்னகத்தே கொண்டவை.

துப்பாக்கிகளும் மனிதர்களும் ஒரே பாத்திரத்தை ஏற்கவல்ல சூழலை இங்கே நாம் காண முடியும். துப்பாக்கிகளுக்குப் பதிலாக மனிதர்களைப் பிரதியீடு செய்ய முடியும், முளைக்குப் பதிலாகத் துப்பாக்கியைப் பிரதியீடு செய்யவும் முடியும். 'மனிதர்களுக்கு முனை இல்லை' என்பது இங்கு பொருத்தமானது.

இலங்கை அரசியல் பிணக்குசார் வன்முறைகளைப் பொறுத்தவரை இது நிதர்சனமானது. ஒரு எழுத்தை அகமும் புறமுமே (எழுதுபவரின்) தீர்மானித்துச் செல்லுகின்றன. புறம் எப்போதும் ஒரு வெளிப்படையான படத்தை வரைந்துகொண்டிருக்கும். அகம் எப்போதும்போல பல நுண் அடுக்குகளால் பல வெளிப்பாடுகளை மறைநிலையில் நின்று மெதுமெதுவாய்க் கசியவிடக்கூடியது. கவிதைகளின் இயல்பென்பது அகத்துள் தோய்ந்ததே. நுஹ்மானின் கவிதைகளும் இதற்குள் தோய்ந்தெழுந்த சிறகுகளால் ஆனதே.

ந. மயூரரூபன்: கவிஞர், எழுத்தாளர்.

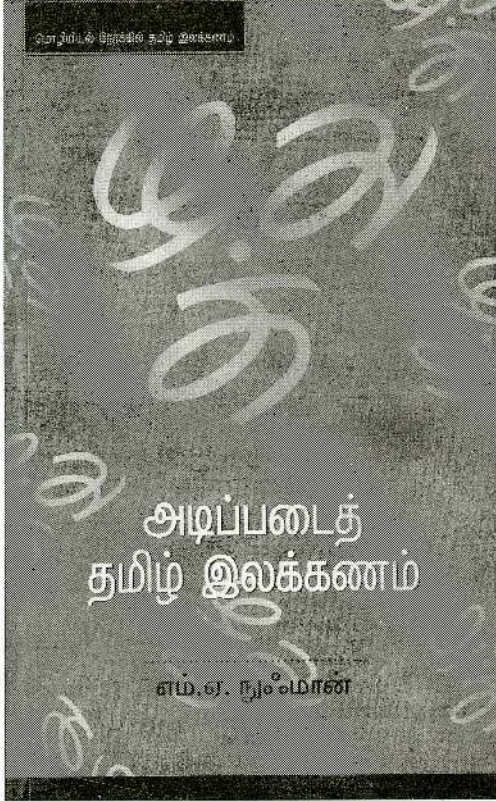
2620 Eglinton Ave. E
Suite 201
Scarborough
On MLK 2S3

T. Jegatheesan
Barrister, Solicitor & Notary Public (ont)

Tel: 416 - 266 6154 Fax : 416 - 266 4677

நுஃமானின் அடிப்படைத் தமிழ் இலக்கணம்

கரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதியின் தற்காலிக அலுவலகம் 1985 ஆண்டின் நடுப்பகுதியில் சிதம்பரத்தில், அண்ணாமலை நகரில் இருந்தபோது நுஃமானை முதன்முதலில் சந்தித்ததாக நினைக்கிறேன். அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தின் மொழியியல் துறையில் பேராசிரியராக இருந்த குமாரசாமிராஜா என் நண்பர்; அவர் நுஃமானின் முனைவர் பட்ட நெறியாளர். இருவரும் மாலையில் கரியாவின் அகராதிக்கு முதன்மைப் பதிப்பாசிரியராக இருந்த என்னைப் பார்த்துப் பேசிவிட்டுச் செல்வார்கள். நுஃமானுடன் அன்று தொடங்கிய நட்பு இன்றுவரை நிலைத்திருக்கிறது. நாங்கள் அடிக்கடித் தொடர்பு கொள்வதில்லையென்றாலும் அவ்வப்போது எங்களது நட்பு புதுப்பிக்கப்பட்டுவருகிறது.

நுஃமானின் சிறப்பியல்பு அவருடைய எளிமை; அந்த எளிமை அவரது எழுத்திலும் வெளிப்படும். அந்த எளிமை அவரது தெளிந்த சிந்தனையின் வெளிப்பாடு. கடினமான விடயத்தையும் எளிமையாக எடுத்துரைக்கும் பாங்கு அவருக்கு இயல்பாக அமைந்திருக்கிறது. அதற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக இருப்பது அவர் எழுதிய அடிப்படைத் தமிழ் இலக்கணம் (அடையாளம், 2007).

அவர் இக்கால மொழியியலும் அக்கால இலக்கணமும் கற்றவர்; இரண்டிற்கும் பாலமாக இருப்பவர். மேற்கூறிய இலக்கண நூலின் முன்னுரையில் அவர் கூறுகிறார்:

“மரபுவழி இலக்கணக் கருத்துகளோடு நவீன மொழி—யியல் கருத்துகளையும் இணைக்க வேண்டியது மொழி கற்பித்தல் துறையில் தேவையாக உள்ளது” (ப. 8).

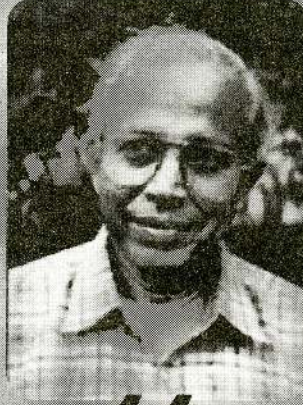
இந்த இணைப்பில் அவர் வெற்றிபெற்றிருக்கிறார் என்பதற்கு இந்த இலக்கண நூல் அமைதியாகச் சான்று பகர்கிறது. மரபிலக்கணம் கூறும் பெயரெச்சம், வினையெச்சம் ஆகியவற்றை விரிவாக விளக்குகிறார் (ப. 135—139). இக்காலத் தமிழிற்குத் தேவையான பெயரடை, வினையடை ஆகிய இரண்டையும் விளக்கத் தவறவில்லை (ப. 160). முற்காலத் தமிழின் தொடர்ச்சியே இக்காலத் தமிழ் என்பதை மொழி ஆய்வாளரான நுஃமான் உணர்ந்தவர். ஆனால் இக்காலகட்டத்து மொழியின் நிலையை, இலக்கண அமைப்பை விளக்குவதற்குக் காரணம் மொழி புதிய, பழைய வடிவங்களுடன் கூடி வளர்ச்சி அடைந்திருக்கிறது என்பதைத் தெள்ளத் தெளிவாக அறிவதற்கான வாயிலாக இருப்பதுவே.

ஊர்தியை விரைந்து செலுத்தினார்.

என்னும் வாக்கியத்தில் ‘விரைந்து’ என்பது வினையெச்ச வடிவத்தில் இருந்தாலும் அது ‘எந்த முறையில்’ ஊர்தியைச் செலுத்தினார் என்னும் வினாவிற்கு விடையாக தொழிற்படுகிறது (manner adverb function).

ஊர்தியை விரைவாகச் செலுத்தினார்.

என்னும் வாக்கியத்தில் ‘விரைவாக’ என்பது வினையெச்சம் அன்று. அது ‘விரைவு’ என்னும் பெயர்ச்சொல்லுடன் ‘ஆக’ என்னும் விகுதி இணைந்த வடிவம். தொழிற்படு நிலையில் இரண்டும் (விரைந்து, விரைவாக)

“
நுஃமானின்
சிறப்பியல்பு
அவருடைய எளிமை;
அந்த எளிமை
அவரது எழுத்திலும்
வெளிப்படும்.
அந்த எளிமை
அவரது தெளிந்த
சிந்தனையின்
வெளிப்பாடு.
கடினமான
விடயத்தையும்
எளிமையாக
எடுத்துரைக்கும்
பாங்கு அவருக்கு
இயல்பாக
அமைந்திருக்கிறது.

ஓரே பொருளைத் தருவன. இரு வடிவங்களும் வழங்கிவரும் நிலையில் இரண்டுமே விளக்கப்பட வேண்டும். இதனையும் இதனைப் போன்று பழமையும் புதுமையும் கைகோக்கும் வடிவங்களையும் நுஃமான் இந்த நூலில் பதிவுசெய்து விளக்கியிருக்கிறார்.

இந்தநூலின் சிறப்பான பகுதியாகக் கூற வேண்டியது ‘தொடரியல்’ என்னும் பொதுத் தலைப்பில் தமிழ் வாக்கிய அமைப்புகளை விளக்கியிருக்கும் பகுதிதான். தனிவாக்கியம் தொடங்கிக் கலப்பு வாக்கியங்கள்வரை தக்க எடுத்துக்காட்டுகளுடன் அவற்றை எடுத்துரைத்திருக்கும் பாங்கு அனைவருக்கும் புரியும் வகையிலும் வாக்கியங்களின் மேல் கவனம் குவியும் முறையிலும் அமைந்திருக்கிறது. ‘என்று’ என்னும் இடைச்சொல் தமிழ் வாக்கியங்களில் பயன்படும் விதத்தை இந்தப் பகுதியில் படித்துத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

தொடரியலில் அவர் கையாண்டிருக்கும் கலைச்சொற்கள் (நிரப்பித் தொடர் போன்றவை, ப. 234) பரவலாக்கப்படுவதன் வழியாக அவை தொடரியல் ஆய்வில் நிலைபெறும் தன்மை பெறும்.

இந்த நூல் மாணவர்களுக்காக எழுதப்பட்டதாக இருப்பினும் நுஃமான் முன்னுரையில் கூறியிருப்பதுபோல் தமிழ் மொழியின் அமைப்பை அறிய விரும்பும் அனைவருக்கும் பயன்படும். பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் ஜெர்மனியின் கொலோன் பல்கலைக்கழகத்து இந்தியவியல் துறையில் தமிழ்க் கற்றுக்கொடுத்த நானும் இந்த நூலால் பயன்பெற்றேன்.

ஆய்த எழுத்தை (ஃ) உடைய சொற்கள் இக்காலத் தமிழில் குறைவு என்று கூறுபவர் தன் பெயரிலும் அது இடம்பெற்றிருப்பதை மறக்காமல் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்! எனவே, நண்பர் நுஃமானை “நல்லது கற்பித்தார்” (கலித்தொகை, 112) என்று கூறுவதில் தயக்கம் இல்லை.

பா.ரா. சுப்பிரமணியன்: மொழி அறக்கட்டளை, சென்னை.

பல்கலைக்கழகத்திற்கு உள்ளேயும் மாளுட நேசிப்பு சாத்தியம்

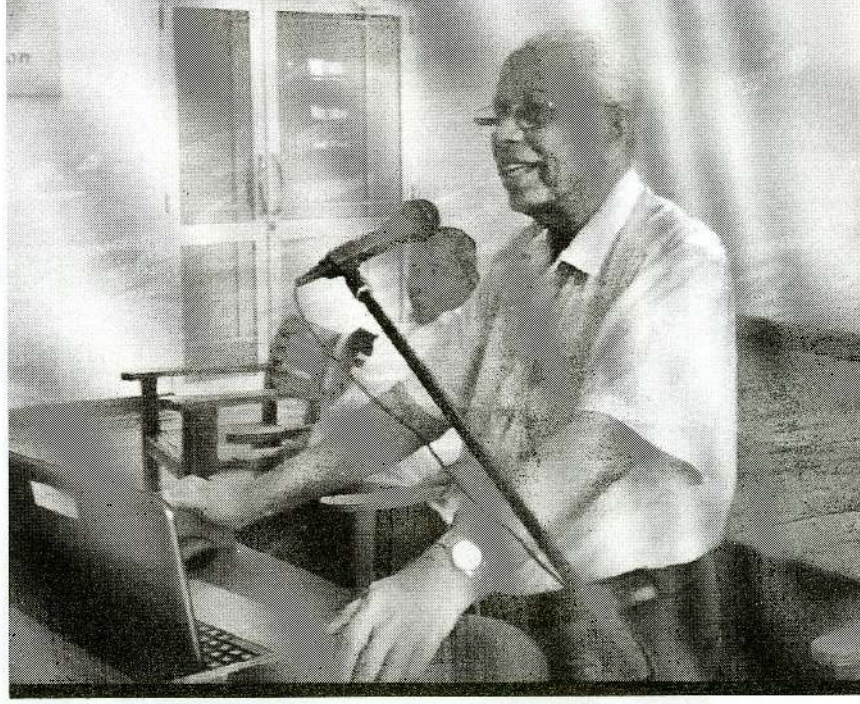

பேராசிரியர் நுஃமான் பற்றிய சிறப்பிதழ் ஒன்றில் அவரது புலமைத் தளம் சார்ந்து பேசப்படுவதற்கான விடயங்கள் பல உள்ளன. அவை குறித்து வேறு பலர் அலசுவர் என்ற நம்பிக்கையுடன் புலமைக் களத்தில் அவரைக் கண்டு வியந்த ஓர் அம்சத்தை இங்கு வெளிப்படுத்துவது அவசியம் எனக் கருதுகிறேன். அவரது வகுப்பறையில் அவருடைய அறிவு விசாலத்தையும் பண்பு நலங்களையும் அனுபவித்த பலர் ஏற்கெனவே பல சந்தர்ப்பங்களில் அவை குறித்துச் சிலாகித்துப் பேசிய விடங்களை அறிந்துள்ளோம்.

பல்கலைக்கழக வகுப்பறையில் அவரிடம் நான் கற்றதில்லை; உயர் தொழில் நாட்டப் பாடசாலை முறையில் வெறுப்படைந்து பல்கலைக்கழகப் புகழுகப் பரீட்சையை நிராகரித்தது மட்டுமன்றி அந்தப் படிக்கட்டையும் மிதிக்க மாட்டேன் என்ற சபதத்துடன் இருந்து வந்தேன். சமூக மாற்றத்துக்கான அக்கறையின் உந்துதலுடன் சுயமாகக் கற்று வந்த பெறுமானத்தை உணர்ந்த எனது கட்சி வலியுறுத்தியதன் பேரில் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தின் வெளிவாரிப் பரீட்சை வாயிலாக கலைமாணிப்

பட்டத்தைப் பெற்றிருந்தேன். அதற்கான முதல் தேர்வுகளுக்கு முன்னரே எனது “பாரதியின் மெய்ஞ்ஞானம்” நூல் வெளிவந்திருந்தது.

இந்துநாகரிகத்தைச் சிறப்புப்பாடமாகவும் தமிழை இரண்டாம் பாடமாகவும் தேர்வு செய்து விசேட சித்தியைப் பெற்ற காரணத்தால் முதுகலைமாணிப் பட்டப் பேற்றுக்காக பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் இணைந்தேன். அப்போது அதற்கான வகுப்புகள் இருந்ததில்லை என்பதோடு பின்னர் முதுதத்துவமாணி பட்டத்துக்கு உரியதைப் போல் இயங்கும் ஆய்வுத் துறையாக அது இருந்தது. முதல் பட்டத்துக்கான இரு பாடங்களையும் இணைத்து தமிழ் இலக்கியத்துறையில் பட்டப்பேறு அமைந்த காரணத்தால் “இந்து சமய மரபும் சுப்பிரமணிய பாரதியும்” என்பதாக எனது ஆய்வுத் தலைப்பை அமைத்திருந்தேன்; இந்தப் புலம் அன்றைய தமிழ்த்துறைத் தலைவராக இருந்த பேராசிரியர் சி. தில்லைநாதன் அவர்களுக்கு மிகவும் பிடித்தமானதாக அமைந்ததில் ஆய்வு வழிகாட்டிகளாக மூன்று பேராசிரியர்களை வழங்கியிருந்தார்.

எனது விலகலைத் தடுக்கும் முயற்சியை அவர் மேற்கொண்டார்.

வரலாற்றுத்துறை வழிகாட்டியாகத் தரப்பட்டவர் வேறு உயர் பணிக்குச் சென்றதால் ஏனைய இரு பிரிவுகளுடன் ஊடாடி வந்தேன். பல்கலைக்கழகம் மீதான மாற்றுக் கருத்துடன் இயங்கிய காரணத்தால் இந்து நாகரிகத்துக்குப் பொறுப்பாக இருந்த பேராசிரியருடன் இணக்கமாகச் செல்ல இயலாதவனாகச் செயற்பட்டேன். பல்கலைக்கழக மரபை விளங்கிக்கொள்ளாமல் அவருடன் எதிர்வாதம் புரிந்தவாறு எனது நியாயப்பாட்டை வலியுறுத்த முற்பட்டேன். காலம் வீணடிக்கப்பட்ட நிலையில், இறுதியாக அவர் சொன்ன திருத்தங்களை மேற்கொள்வதாகக் கூறி கணினி அச்சுப் பதிவைத் தொடங்கினேன்.

அவ்வாறான சூழலில் கொழும்பில் இடம்பெற்ற தமிழியல் மாநாடொன்றின் போது சந்தித்து உரையாடிய வேளை, திருத்திய வடிவில் கணினிப் பதிவைத் தொடங்கியுள்ளதாகக் கூறியதும் “இன்னொரு தடவை எழுத்துருவில் தந்து, சொல்லப்படும் திருத்தங்களைச் செய்த பின்னரே கணினிப் பதிவுக்கு முற்படலாம்” என்றார். மறுத்துரைத்தவாறு தர்க்கம் பெரிதாகி “உங்களுடைய எம்.ஏ.பட்டம் எனக்குத் தேவையில்லை” என்று கூறிவிட்டு அந்த இடத்திலிருந்து வெளியேறினேன்.

அந்த உரையாடல் வேறெவருக்கும் கேட்டிருக்காது எனக் கருதியதற்கு மாறாக மெய்யியல் துறைப் பேராசிரியர் ஒருவருக்குக் கேட்டிருந்தது. ஏற்கெனவே எனது ஆய்வு முயற்சி காலதாமதமானதற்கு அவரிடம் எனது எழுத்துரு வழங்கப்பட்டு, அவர் கூறிய திருத்தங்களும் உட்படுத்த வேண்டி இருந்தமையும் காரணமாக அமைந்திருந்தது. அதனாலேயே என்னவோ

மறுநாள் அந்த மாநாட்டுக்கு வருகை தந்த பேராசிரியர் நுஃமான், மெய்யியல் துறைப் பேராசிரியர் கூறியதன் அடிப்படையில் என்னைத் தனியே அழைத்து உரையாடினார். இன்னொரு தடவை திருத்தம் செய்வதற்குக் கால நீடிப்பைப் பல்கலைக்கழக நிர்வாகம் வழங்காது என்ற காரணத்தை நான் சொன்னதும் “கொம்பியூட்டரில் தானே ரைப் பண்ணப் போறீங்கச் செய்துகொண்டு வாங்கோ, திருத்தம் வந்தால் அதிலேயே மாற்ற இயலும் தானே” என்று ஆய்வினைத் தொடர்ந்து முன்னெடுக்கக் காரணமாக அமைந்தவர் பேராசிரியர் நுஃமான்.

முதன்மைத் துறை தமிழ் என்ற வகையில் அவர் அவ்வாறு பொறுப்பேற்றது பெரிய விடயம் அல்லவெனத் தோன்றலாம். அவருடனான வெளித் தொடர்புகளில் நான் நடந்து கொண்ட முறையைத் தெரிந்துகொண்டால் மட்டுமே அவரது அந்த நடத்தைக் கோலத்தில் பொதிந்திருந்த உயர்ந்த மானுட விழுமியம் விளக்கம் பெறும். கல்முனையில் பிறந்து வளர்ந்து கவிதை நாட்டம் மேவிய உந்துதலுடன் மட்டக்களப்பில் பணியாற்றிய மஹாகவியின் தொடர்பு அவரைப்பட்டை தீட்டி இருந்தது. மிகக் கூர்மையான சமூக முரண் நிலவிய யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வந்த போதிலும் சாதியத் தகர்ப்புப் போராட்டம் ஆயுதப் பிரயோகத்தை வந்தடைந்த கட்டத்துக்கு அனுசரணையாக மஹாகவியின் கருத்தியல் அமைந்திருக்கவில்லை; தமிழ்த் தேசிய நாட்டம் மஹாகவியிடம் மேலோங்கி—யிருந்த நிலையில் பண்பாட்டு இயக்க முன்னெடுப்பில் சாதிபேத வக்கிரங்களை ஒழித்துவிட இயலும் என்ற நம்பிக்கையே காணப்பட்டது. ஒப்பீட்டுரீதியில் சாதிய—வர்க்க முரண் கூர்மைப்பட்டிருக்காத கிழக்குச் சமூக

நியதி காரணமாகப் பல அம்சங்களில் மஹாகவியின் தாக்கம் தமிழியலில் முன்னேறி வந்த நுஃமான் அவர்களிடமிருந்து வந்தது.

தொடர்ந்த கற்றலில் மார்க்கிய அணிமீது அதிக ஈடுபாடு நுஃமானுக்கு ஏற்பட்ட போதிலும் முற்போக்கு இலக்கியத்தில் பிரசாரப் பாங்கு முனைப்படைந்த நிலையில் அழகியல் குறைபாட்டுடன் வெளிப்படும் படைப்பாக்கங்களே முற்போக்கு அணியிடம் உள்ளன என்ற கருத்து அவரிடம் வலுப்பட்டு இருந்தது. இது தொடர்பில் பேராசிரியர் க. கைலாசபதியுடன் முரண்பட்ட விவாதத்திலும் பேராசிரியர் நுஃமான் ஈடுபட்டபோது அவரை க.கை. அவர்களது நிலைப்பாட்டிலிருந்து கடுமையாகத் தாக்கிப் பொது மேடைகளில் நான் பேசுவனாக இருந்து வந்தேன். கொழும்பில் இடம்பெற்ற முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கத்தின் மிகப்பெரிய கூட்டம் ஒன்றில் அவரது பிரதான உரைக்கு எதிராகக் கட்டும் தொனியில் எதிர் கருத்துரையை முன்வைத்திருந்தேன்.

பதிலுரை சொன்னபோது “இதே விடயங்களை ரவி தனது வயதுக்குரிய நிதானத்துடன் பேச இயலும்” என்று கூறினாரே அன்றி ‘நானைக்குப் பல்கலைக்கழகத்துக்கு வந்து எனது இருக்கைக்கு முன் பணிய வேண்டி உள்ளதைக் கவனங்கொள்வது அவசியம்’ என்று மனதளவிலுங்கூட அவர் கருதியதில்லை. மறுநாள் உண்மையிலேயே சென்று “நேற்று அப்படிப் பேசியது...” எனக் குற்ற உணர்வுடன் சுயவிளக்கம் கொடுக்க முற்பட்டபோது “அது இலக்கிய விவகாரம், இங்கே உங்களுடைய ஆய்வு பற்றிப் பார்ப்போம்” என்றுதான் சொன்னார்.

இந்தக் கருத்து மோதல் ஒரே அணிக்குள் இடம்பெற்ற நட்பு முரண்; அதனாலே மேற்படி கூட்டத்தில் எனது கருத்துத் தொடர்பான பதிலுரையிலேயே “அழகியல் தொடர்பான ரவியின் கருத்து அவருக்கு உரியது, என்னுடைய கருத்தை அவருடையதைப் போல அணுக வேண்டியதில்லை” என்பதாக நுஃமான் கூறி—யிருந்தார். நட்பு முரண் என்ற வகையில் பொதுத் தளத்திலேயே அவரைத் தாக்கிக் கருத்துரைப்பதைப் போல இந்து நாகரிகத் துறைப் பேராசிரியருடன் உரையாடும்போது தர்க்கித்தது கிடையாது. இந்து சமயம் பற்றிய எனது பார்வைக்கு முற்றிலும் வேறுபட்ட ‘பகை முரண்பாட்டுக்கு’ உரிய நிலையில் இருந்தே அணுகுகிறார் என்ற பல்வியத்துடன்தான் எனது மாற்றுக் கருத்தை எடுத்துரைத்து வந்தேன்.

இருப்பினும், தொடர்ந்து எனது ஆய்வுக்கு வழிகாட்ட இயலாது என அவர் வெளியேறிய பின்னர் பேராசிரியர் நுஃமான் அவர்களது முன் முயற்சியாலேயே எனது முதுமாணிப் பட்டப் பேற்றை வென்றெடுக்க இயலுமாக இருந்தது. தொடர்ந்து “திருக்குறளின் கல்விச் சிந்தனை” என்ற தலைப்பில் கலாநிதிப் பட்டத்தைப் பெறவும் அந்த முதுமாணிப் பட்டமே வழிவகுத்தது. நூலுருப் பெற்றிருந்த “திருக்குறளின் கல்விச் சிந்தனை” தனக்கு வேண்டும் என்று கேட்டபோது இந்து நாகரிகப் பேராசிரியரிடம் அதனைக் கையளித்தி

ருந்தேன்; பின்னர் சந்தித்தபோது “உன்னுடைய திருக்குறளின் கல்விச் சிந்தனை நூல் மிக நன்றாக இருந்தது” என்று பாராட்டியவரிடம் என்னைப் பற்றி முன்னதாக இருந்து வந்த பகை முரணுக்குரிய கண்ணோட்டம் மாறிவிட்டதனை உணர இயலுமாக இருந்தது.

பேராசிரியர் நுஃமான், முற்போக்கு இலக்கியம் தனக்கே உரித்தான அழகியல் பற்றிக் கவனங்கொள்ள வேண்டும் என்பதையே வலியுறுத்த முனைந்தார்; தன்னளவில் ஒரு அழகியல்வாதியாக அவர் மாறிவிடவில்லை. என்பதாம் ஆண்டுகளில் முன்னெடுக்கப்பட்ட முற்போக்கு இலக்கியத்தின் அழகியல் பற்றிய சர்ச்சை புதிய மிலேனியத் தொடக்கத்தில் இன்னொரு பரிமாணத்தை எட்டிவிட்டது.

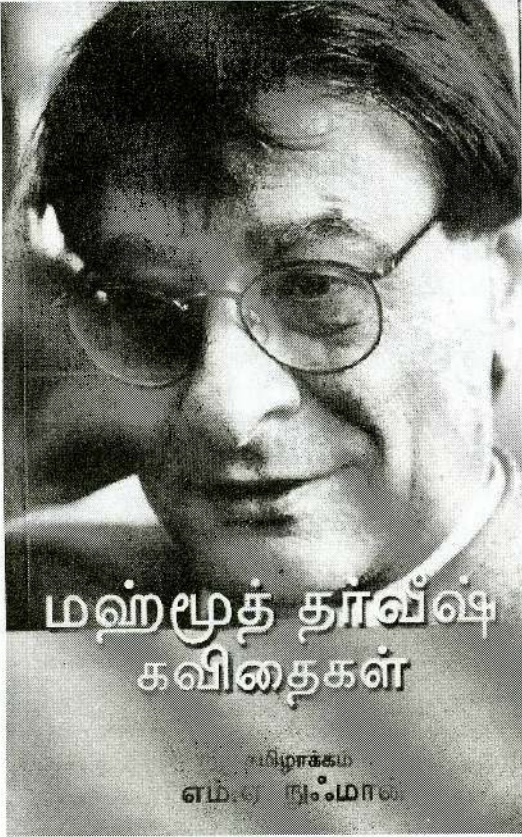
முற்போக்கு இயக்கம் வலுக்குன்றி அழகியல் வாதம் முனைப்பாகிய போது இலக்கியத்தின் சமூகத் தளமே நிராகரிக்கப்படுவதாக ஆகியிருந்தது. அத்தகைய சூழலில் சுந்தர ராமசாமியின் நூலொன்றுக்கு எழுதிய மதிப்புரையில் அழகியல்வாதத்தில் தனக்கான உடன்பாடின்றமையை பேராசிரியர் நுஃமான் வலியுறுத்தி இருந்தார் என்பது கவனங்கொள்ளத்தக்க ஒன்று.

இனவாதம், மதவாதம், சாதிவாதம் என்பன சமூகங்களைப் பிளவுபடுத்தி மக்கள் விடுதலை தூரப்பட்டுப் போகிற இன்றைய சூழலில் அழகியல் வாதத்துக்குள் முடங்கிப்போவது இலக்கிய கர்த்தாவின் சமூகப் பொறுப்பற்றதனம் என்பதனை எழுத்திலும் உரைகளிலும் அவர் தொடர்ந்து வலியுறுத்தி வரக் காணலாம். சாதிவாதப் பிளவாக்கங்களைத் தடுக்க இயலாத திராவிடர் இயக்க முன்னெடுப்புப் பற்றி கொழும்பில் ஆற்றிய உரையொன்றில் அவர் குறிப்பிட்ட விடயம் மிகுந்த கவனிப்புக்குரியது. பாரதிதாசன் முன்னிறுத்தப்பட்டு பாரதி நிராகரிக்கப்படுகிற இடங்களில் எல்லாம் அந்தப் போக்கைச் சாடுகிறவராக பாரதிதாசனே முன்னிலையில் வந்து நிற்பார். பாரதியின் கருத்தியல் வீச்சு எத்தகைய பரந்த தன்மை உடையது என்பதனைத் தன்னுடன் சில காலம் இருந்த ஒரு இலங்கைக் கவிஞரிடம் பாரதிதாசன் விளக்கி இருந்தாராம்; “என்ன இருந்தாலும் அந்த ஐயருடைய விசாலித்த பார்வை எங்களிடம் கிடையாது” என்று எமது ஈழக் கவியொருவரிடம் பாரதிதாசனே கூறியிருந்தார் என்பது எவ்வளவு பெரும் பெறுமானமுடையது (அந்த இலங்கைக் கவிஞரின் பெயரை இப்போது மறந்துவிட்டேன்—அதனைக் கேட்டுப் பதிவிடுவது அவசியம்)!

எங்களுடைய பல்கலைக்கழகத்தின் உள்ளேயும் அத்தகைய விசாலித்த பார்வையுடனும் மானிட நேசிப்புடனும் மிளிர்ந்த ஒரு ஆளுமை பேராசிரியராக இருந்தார் என்பது இலங்கைச் சமூகம் பெருமை கொள்ளத்தக்க ஒரு அம்சமே!

ஈழத்துத் தமிழறிஞர் எம்.ஏ. நுஃமான்: தனித்துவமிக்க பேராசிரியர்

மக்புல் ஆலிம் நுஃமான் என்ற பேராசிரியர் எம்.ஏ. நுஃமான், ஈழத்தில் அம்பாறை மாவட்டம், கல்முனைக் குடியில் பிறந்து வளர்ந்து இந்த ஆகஸ்ட் மாதத்தில் 80 வயதை நிறைவு செய்துள்ளார். ஆக்கிரமிப்பின் கொடிய துன்பங்களைத் தவிர வாழ்வில் வேறு எதையும் பெற முடியாத ஒரு நாசகாரச் சூழலில் இத்தனை ஆண்டுகள் அவர் தன் உயிர் மூச்சைப் பிடித்துக்கொண்டு வாழ்ந்து கழித்ததுப் பெரும் சாதனைதான்.

கவிஞர், பேராசிரியர், திறனாய்வாளர், மொழிபெயர்ப்பாளர், நவீன மொழியில் அறிஞர் என்றெல்லாம் பல தளங்களில் இயங்கி 30க்கும் மேற்பட்ட தரமான நூல்களை அவர் தமிழுக்கு வழங்கி இருந்தாலும் உலகத் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் மார்க்சிய விமர்சகர் என்றே அடையாளப்படுத்தப்படுகிறார். நான்கூட 1990இல் வந்த என்னுடைய “தமிழிலக்கியத் திறனாய்வு வரலாறு” என்ற நூலில் தனக்கான முத்திரையுடன் திறனாய்வு நிகழ்த்துபவர் என்றும், கொச்சையான உள்ளடக்க வாதமாக மார்க்சியத் திறனாய்வைக் குறுக்கிய குற்றத்தைச் சுட்டிக்காட்டும் இவர்,

வறட்டு வாதமும் எதிர் மார்க்சிய வாதமும் வாழ்க்கையையும் இலக்கியத்தையும் புரிந்துகொண்டு திறனாய்வை வளப்படுத்துவதற்குத் துணை போகமாட்டார் எனக் கருதுகிறார் என்றும் இவரைக் குறித்துப் பதிவு செய்திருந்தாலும் மார்க்சியத் திறனாய்வாளர் என்ற வரிசையில் தான் சேர்த்திருந்தேன். ஆனால் ஒரு நேர்காணலில் (வல்லினம் — மலேயா, சூன் — ஆகஸ்டு, 2008) ”

“என்னை மார்க்சிய விமர்சகன் என்பதைவிட ஒரு நடுநிலையான விமர்சகன் என்ற அடையாளத்தையே பெரிது விரும்புகிறேன்,” என்கிறார்.

நூல்தான் எதிலும் எங்கும் உறைந்துகிடக்கும் போதாமைகளைக் கண்டுணரும் கவியின் தனித்தன்மையான மனத்தை இயல்பாக இளமையிலேயே பெற்றவர். ஒரு மதப்போதகரின் குடும்பச் சூழலில் பிறந்து படித்து 15 ஆண்டுகள் பள்ளி ஆசிரியராகப் பணியாற்றிய போதே “கவிஞன்” என்று ஒரு காலாண்டிதழை நடத்தியவர்; “வாசகர் சங்கம்” என்று ஒரு பதிப்பகத்தை நிறுவிப் பல நல்ல நூல்களை வெளியிட்டவர். 16 வயதில் “நெஞ்சமே நஞ்சுக்கு நேர்” என்ற ஈற்றடி கொண்ட அவர் பாடல் ஈழத்தில் புகழ்பெற்ற வீரகேசரியில் வெளிவந்தது. மேலும் மழை நாட்கள் வரும் (1983), அழியா நிழல்கள் (1982), தாத்தாமாரும் பேரர்களும் (1977) என்று கவிதைத் தொகுப்புக்களையும் எழுதி வெளியிட்டுள்ளார். எண்பதுகளில் ஈழத்தில் நிலவிய அரசியல் சூழல்களும் கல்விப் புலத்தில் வந்தடைந்த பேராசிரியப் பணிச்சுமைகளும் சேர்ந்து “என் கவித்துவத்தை விழுங்கிவிட்டன. அது எனக்குக் கவலை தரும் ஒரு விடயம்தான்” என்று பதிவு செய்வதையும் பார்க்கிறோம்.

சமய உணர்வோடு வளர்ந்த நூல்தான் மொழியியல், தமிழ் இலக்கியம் என்று முதுகலைவரை படித்துச் சிறந்த மார்க்சிய அறிஞரான கைலாசபதி பணியாற்றிய யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் விரிவுரையாளராகப் போய்ச் சேர்ந்ததும் முற்போக்கு இலக்கிய சங்கத்தின் தொடர்பும் அவரை ஒரு மார்க்சிய சார்பாளராக வளர்த்தெடுத்துவிட்டன. இந்த உலகத்தையும் மனித வாழ்வையும் மிக நுட்பமாகப் புரிந்துகொள்வதற்கு மார்க்சியம் எனக்குள் பல

என்னை மார்க்சிய
விமர்சகன்
என்பதைவிட ஒரு
நடுநிலையான
விமர்சகன் என்ற
அடையாளத்தையே
பெரிது
விரும்புகிறேன்

கதவுகளைத் திறந்து விட்டுள்ளது என்று வெளிப்படையாகவே பதிவு செய்துள்ளார். ஆனாலும் கட்சி மார்க்சியர் போல வாழ்வின் அனைத்துப் பிரச்சினைகளுக்கும் மார்க்சியத்தில் மட்டுமே தீர்வு உண்டு என்ற கருத்திலுள்ள போதாமையை உணர்ந்து கொள்ளும் திறம் மிக்கவராகவும் வெளிப்படுகிறார். இந்த நோக்கிலேயே கோ. கேசவனின் “இலக்கிய விமர்சனம் — ஒரு மார்க்சியப் பார்வை” என்ற நூலினை அணுகி அதன்மேல் தன் விமர்சனப் பார்வையை முன்வைத்தார். அது ஆண்டுக்கணக்கில் தமிழகத்தில் பேசப்பட்டது என்பது வரலாறு. அறிஞர் கேசவன் இவர் விமர்சனத்திற்கு மறுப்பாக ஒரு நூலையே எழுதி வெளியிட நேர்ந்தது.

ஒரு கல்வியாளர், மொழி—யியலாளர் என்ற முறையில் நூல்தான் தமிழுக்கு வழங்கி இருக்கும் கொடை பெரிதும் தனித்துவமானது; “19ஆம் நூற்றாண்டில் நவீன உரைநடை இயக்கமும் ஆறுமுக நாவலரும்” என்ற ஆய்வு கட்டுரை குறிப்பிடத்தக்க ஒன்று. தமிழில் பின் காலனித்துவக் காலத்தில் உருவான புதிய உரைநடைக்கான இலக்கணத்தை உருவாக்குவதில் கவனமாகப் பணியாற்றியுள்ளார்; இதுபோலவே “ஆரம்ப இடைநிலை வகுப்புகளில் தமிழ் கற்பித்தல்” என்ற நூல் மூலமாகவும் புதிய இலக்கணங்களை நோக்கித் தமிழ் நகர வேண்டிய காலத்தின் கட்டாயத்தை நிறைவேற்றி உள்ளார்.

மேலும் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் மூன்று ஆண்டு முனைவர் பட்ட ஆய்வினை நிகழ்த்துவதற்கு அவர் தேர்ந்தெடுத்த தலைப்பும் தனித்த அவருடைய ஆளுமையைப் புலப்படுத்தக் கூடியது:

“தமிழ் — சிங்கள மொழிகளின் பெயர்த் தொடர் அமைப்பு — ஒரு முரண்நிலை ஆய்வு” என்பதுதான் அந்தத் தலைப்பு. தஞ்சை தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத்திலும் ஒரு குறுகிய காலத் திட்டப்பணிக்கு அவர் தேர்ந்தெடுத்த ஆய்வுக்களம் தனித்துவமானது:

“மட்டக்களப்பு முசுலிம் தமிழில் கடன் வாங்கப் பெற்றுள்ள அரபுச் சொற்கள்.”

குறிப்பிடத்தக்க மற்றொரு ஆய்வு பாரதியைப் பற்றியதாகும். “பாரதியின் மொழிச் சிந்தனைகள் — ஒரு மொழியியல் நோக்கு,” (1999) என்ற என்று அந்த நூல் மகாகவி பாரதியின் உணர்ச்சிகரமான

மொழி குறித்த பார்வையில் வெளிப்படும் சிறப்பையும் போதாமையையும் நவீன மொழியியல் கோட்பாட்டு அடிப்படையில் அதுவரை தமிழ் ஆராய்ச்சி உலகம் காணாத முறையில் விளக்கிச் செல்கிற நூலாகும். பாரதியியலுக்குச் சிறப்புச் சேர்த்த நூல்களில் இதுவும் ஒன்று.

கல்வியாளர் என்ற முறையில் மலேசிய பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், இலங்கை திறந்தநிலைப் பல்கலைக்கழகம், தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம் ஆகிய பல்கலைக்கழகங்களில் வருகை தரு பேராசிரியராகப் பணியாற்றிய பெருமைக்கும் உரியவர் நுஃமான் அவர்கள். இன்னும் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் முதுநிலைப் பேராசிரியர் ராகவும் துறைத் தலைவராகவும் பணியாற்றிய காலம் என்பது மாணவர்களுக்கு அமைந்த பொற்காலம் என்றே போற்றப்படுகிறது.

நுஃமானின் நுட்பமான ஆளுமையும் அடக்குமுறைக்கு எதிரான அவருடைய அரசியல் நடவடிக்கையும் வெளிப்படும் இடம் அவருடைய மொழிபெயர்ப்புச் செயல்பாடுகளில் அமைந்துள்ளது. முதன்முதலில் 1981இல் “பலஸ்தீன கவிதைகள்” என்ற தொகுப்பு வெளிவந்தது. இந்தத் தொகுப்புதான் என்னைப் போன்ற சிறு பத்திரிகை வாசகர்கள் அனைவர் மனதிலும் நுஃமான் குடியேறுவதற்குக் காரணமாக அமைந்தது. இன்று வாசித்தாலும் நெஞ்சில் நெருப்பைப் பற்ற வைக்கும் வார்த்தைக் கோலங்கள். அதுவும் உலகப் புகழ்பெற்ற மஹ்மூட் தர்விஷ் கவிதைகள் எல்லாமே அரசியல் கவிதைகளின் அழகியலுக்கு எடுத்துக்காட்டுகளாக அமைந்துகிடப்பவை. “வாக்குமூலம்” என்று ஒரு கவிதை:

எழுதிக் கொள் இதனை; நான் ஒரு அராபியன் ஃ எனது அட்டையின் இலக்கம் 50,000.

எட்டுக் குழந்தைகள் உள்ளன எனக்கு ஒன்பதாவது அடுத்தக் கோடையில் கோபமா உனக்கு? எழுதிக் கொள் இதனை நான் ஒரு அராபியன் தொழிலாளருடன் கற்கள் உடைக்கிறேன். கற்பாறைகளைக் கசக்கிப் பிழிகிறேன். எனது எட்டுக் குழந்தைகளுக்கும் ரொட்டித் துண்டினைப் பெறுவதற்காக புத்தகம் ஒன்றைப் பெறுவதற்காக.

... யாரையும் நான் வெறுப்பவன் அல்ல. யாரையும் கொள்ளை அடித்தவன் அல்ல. ஆயினும் பட்டினி வருத்தும் போதிலே என்னைக் கொள்ளையடித்தவன் தசையினைப் புசிப்பேன். கவனம் எனது பசியை அஞ்சிக் கவனமாய் இருங்கள் எனது சினத்தை அஞ்சிக் கவனமாய் இருங்கள்....

இப்படி நீளுகிறது கவிதை. தனது மொழிபெயர்ப்பின் சிறப்பினைக் குறித்து நண்பர்கள் பாராட்டியபோது நுஃமான் அடக்கத்தோடு சொன்னார், “அந்தக் கவிதைகளின் கனம் அப்படிப்பட்டது” என்று. மேலும் பிறமொழிக் கவிதையோடு கூடுதலாக நெருங்கிச் செல்வதற்காகவே நான் என் தாய் மொழியில்

மொழிபெயர்க்கும் செயல்பாட்டில் ஈடுபடுகிறேன், இது ஒரு சமூக அரசியல் பணி என்றும் கூறினார்.

இன்னும் “காற்றில் மிதக்கும் சொற்கள்” என்றும் “இரவின் குரல்” என்றும் முறையே மலாய் மொழிக் கவிதைகளையும், இந்தோனேசியா மொழிக் கவிதைகளையும் தன் மொழிபெயர்ப்பில் தமிழுக்குத் தந்துள்ளார்.

மேலும் இனவரையியல் ஆய்விற்குப் பயன்படும் வகையில் சில ஆங்கில நூல்களையும் எழுதியுள்ளார்.

“பல்வேறுபட்ட பண்பாட்டுச் சூழலில் இலங்கை முஸ்லிம்களின் இன அடையாளம்” என்றும் “இலங்கை முஸ்லிம்களின் இன அடையாளத்தைப் புரிந்துகொள்ளுதல்” என்றும் “இன முரண்பாடும் வரலாற்றியலும்” என்றும் ஆக்கங்களைப் படைத்தளித்துள்ளார். முஸ்லிம் பெண்களை அரசியல் மயப்படுத்துவதற்கு உதவும் வகையில் “முஸ்லிம் பெண்களும் அரசியல் தலைமைத்துவமும்” என்ற மொழிபெயர்ப்புக் கட்டுரையும் தந்துள்ளார்.

தமிழ்ப் பேராசிரியர்களிடம் அரிதாகக் காணப்படும் நிகழ்காலச் சமூக மாற்றத்தோடும் சிந்தனை மாற்றத்தோடும் தங்களை வளர்த்துக்கொள்ளும் பண்பினையும் இவரிடம் காண முடியும். தமிழ்ச் சூழலில் என்பதுகளில் பின்நவீனத்துவச் சிந்தனைகள் பெரிய அளவில் பேசப்பட்டபோது அவைகளை முறையாகக் கற்று அறிந்து எதிர்வினை ஆற்றியவர்களில் நுஃமான் குறிப்பிடத்தகுந்தவர்.

“பிரதிக்குப் பொருள் இல்லை, வாசகன் எதைப் புரிந்துகொள்கிறானோ அதுதான் அதன் பொருள் என்று வாதிடுவது ஒரு இலக்கிய அராஜகவாதம்தான்,” என்று உரக்க வாதிட்டார். மார்க்சிய ஆய்வு நெறியில் நின்று, பின் நவீனத்துவக் கருத்தாடல்கள் (பெருங்கதையாடல் குறுங்கதையாடல் போல்வன) பூமியைச் சுருட்டி விழுங்கச்சதி செய்யும் ஏகபோக முதலாளித்துவத்திற்குத்தான் துணை போவதாக முடியும் என்று நம்பினார்; என்றாலும் வழக்கம்போல் அவருடைய கல்வியாளர் பாணியில் சமநிலையில் நின்று அந்தக் கருத்தாடலும் வாழ்வையும் அழகியலையும் சிறப்பாகப் புரிந்துகொள்ள சில சொல்லாடல்களையும் வழங்கியுள்ளது என்று கருத்துரைத்துள்ளார். இதுபோலவே பெண்ணியம், தவித்தியம் சார்ந்த உரையாடல்களையும் ஆர்வத்தோடு ஏற்றுப் பெருமை சேர்த்துள்ளார்.

நுஃமானின் தமிழ்ப் பங்களிப்பு இப்படித் தனித்துவமானது, நுட்பமானது, ஆழமானது. நேர்த்தியானது. அடக்குமுறை அரசியலுக்கு எதிரானது. அழகான இந்த வாழ்வின் மேல் நேசத்தைக் கூட்டுவது. ஆரவாரமில்லாத அந்த மாமனிதர் இன்னும் பல்லாண்டு வாழ வாழ்த்துவோம்.

க. பஞ்சாங்கம்: கட்டுரையாளர், விமர்சகர்

பேராசிரியர் எம்.ஏ. நுஃமானின் மொழிபெயர்ப்புகள்

பேராசிரியர் எம்.ஏ. நுஃமான் தனது கல்வியியல் பணிகளுக்கு அப்பால் இலக்கிய, இலக்கண ஆய்வுகள், மொழியியல், திறனாய்வு, இதழியல், பதிப்பு, கவிதை, மொழிபெயர்ப்பு முதலான துறைகளில் ஆர்வங்கொண்டவர். அவை தொடர்பாகக் கனதியான பங்களிப்புக்களை நல்கி வருபவர். மொழிபெயர்ப்புகளைப் பொறுத்தமட்டில் அவர் கவிதை மொழிபெயர்ப்பிலும் கட்டுரை மொழிபெயர்ப்பிலும் ஈடுபட்டு வந்துள்ளதைக் காணலாம். கவிதை மொழிபெயர்ப்புகளாக அவர் பின்வரும் மொழிபெயர்ப்புகளை மேற்கொண்டுள்ளார்.

- i. 'பலஸ்தீனக் கவிதைகள்' மொழிபெயர்ப்பு (இரண்டு பதிப்புகள்)
- ii. பலஸ்தீனக் கவிஞர் 'மஹ்மூத் தர்விஸ் கவிதைகள்' மொழிபெயர்ப்பு
- iii. 'காற்றில் மிதக்கும் சொற்கள்' என்னும் தலைப்பில் அமைந்த மலாய் மொழிக் கவிதை மொழிபெயர்ப்பு

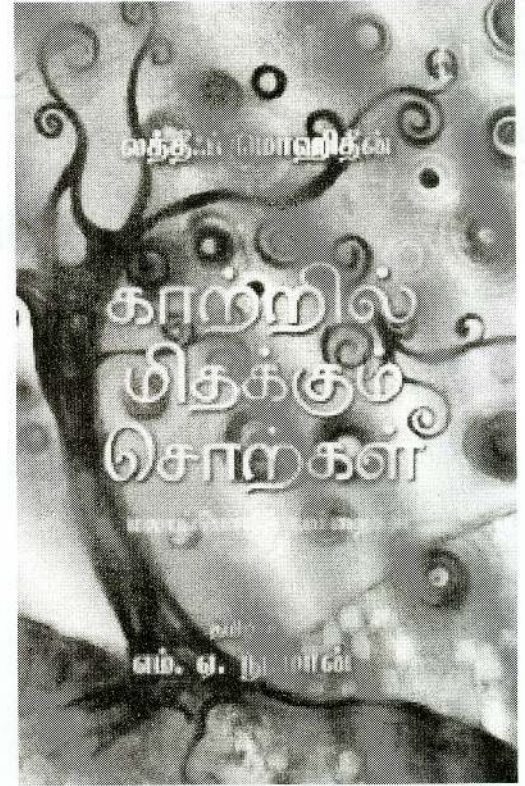
iv. 'இரவின் குரல்' என்னும் தலைப்பில் வெளியான இத்தொனேசிய மொழிக் கவிதை மொழிபெயர்ப்பு

மொழிபெயர்ப்புக் கட்டுரைகள் என்ற வகையில் முஸ்லிம் பெண்களும் அரசியல் தலைமைத்துவமும் (1999), கட்டுப்பாடு அல்லது சுயாதீனம், இனமுரண்பாடும் வரலாற்றியலும் (2000), என்பன அவரால் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன.

பலஸ்தீனக் கவிதை மொழிபெயர்ப்புகள்

இவற்றுள் பலஸ்தீனக் கவிதை மொழிபெயர்ப்பின் முதல் பதிப்பு நவம்பர் 1981 இலும் இரண்டாவது பதிப்பு 2000இலும் வெளிவந்துள்ளது. 1981 இல் வெளியான முதலாவது பதிப்பில் மஹ்முட் தர்விஷ், பெளசி அல் அஸ்மார், றஷீட் ஹுசைன், சலீம் ஜுப்றான், தெளபிக் சையத், அன்தோய்னே ஜபாறா, பத்வா துகான், சமீஹ் அல் காசிம், மூயின் பசைசோ ஆகிய புகழ்பெற்ற ஒன்பது பலஸ்தீனக் கவிஞர்களின் 30 கவிதைகள் உள்ளன. இவர்கள் ஒவ்வொருவரைப் பற்றியும் சிறு குறிப்புக் கொடுத்து பின்னர் அவர்களது கவிதைகளின் மொழிபெயர்ப்புத் தரப்பட்டுள்ளது. இத்தொகுப்பிலுள்ள சமீஹ் அல் காசிமின் ஏழு கவிதைகளை மொழிபெயர்த்தவர் கவிஞர் முருகையன். ஏனையவற்றை நுஃமான் மொழிபெயர்த்துள்ளார். அத்துடன் பலஸ்தீனக் கவிதைகள் பற்றி கடாகர்மி எழுதிய கட்டுரை ஒன்றையும் மொழிபெயர்த்துச் சேர்த்துள்ளார். இத்தொகுப்பு கல்முனை வாசகர் சங்கப் பதிப்பாக வெளியாகியது. இத்தொகுப்பில் உள்ள கவிதைகள் தினகரன், சமர், அக்கினிக் குஞ்சு, இன்கிலாப் முதலிய சஞ்சிகைகளில் ஏலவே வெளிவந்தவை என்பது குறிப்பிடப்படுவது. பலஸ்தீன விடுதலை இயக்கத்தின் இந்திய அலுவலகத்தினால் 1967இல் வெளியிடப்பட்ட 'Forever Palestine' என்னும் ஆங்கிலக் கவிதை தொகுப்பில் இருந்து இக்கவிதைகள் மொழிபெயர்ப்புக்காகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டன என ஆசிரியர் குறிப்பிடுகிறார் (1981: vi)

பலஸ்தீனக் கவிதைகள் இரண்டாவது பதிப்பு மூன்றாவது மனிதன் வெளியீடாக 2000ஆம் ஆண்டு பிரசுரமானது. இதில் பதினைந்து பலஸ்தீனக் கவிஞர்கள் எழுதிய 71 கவிதைகளின் மொழிபெயர்ப்புகள் உள்ளன. நிசார் கப்பானியின் கவிதைகளும் அமீனா கசக், ஹனான் மிக்காயில் அஷ்றாவி, சுலஃபா ஹிஜாவி, லைலா அல்லாஷ், சல்மா கதறா ஜய்யூசி எனும் ஐந்து பெண் கவிஞர்களது படைப்புகளும் இத்தொகுதியில் புதிதாக இடம் பெற்றுள்ளன. ஃபத்வா துக்கான் உள்ளிட்ட மொத்தம் ஆறு பலஸ்தீனப் பெண் கவிஞர்கள் இத்தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ளமை ஒரு முக்கிய அம்சமாகும் என மொழிபெயர்ப்பாளர் முகவுரையில் குறிப்பிடுகிறார் (2000: 11). இதனால் பலஸ்தீனத்தில் ஆண் கவிகளுக்கு இணையாகப் பெண் கவிகளும் போரியல் கவிதைகளைத் துணிவுடன் எழுதியுள்ளமை புலனாகின்றது. நிசார்க் கப்பானி பிறப்பால் ஒரு பலஸ்தீனர் அல்ல எனினும் அவரது கவிதைகள் பலஸ்தீனப் போராட்டத்தின் வெளிப்பாடுகளாக

அமைவதால் அவரது கவிதைகளும் இத்தொகுப்பில் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டதாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றது (2000:11)

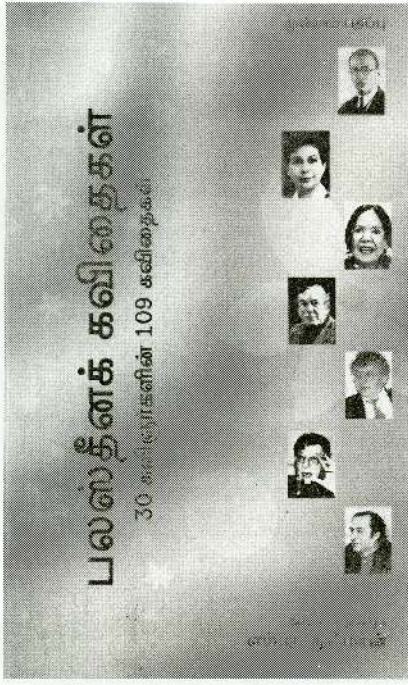
மஹ்முத்; தர்விஷ் கவிதைகள்

பலஸ்தீனக் கவிஞரான மஹ்முத் தர்விஷ் கவிதைகள் ஐம்பதை மொழிபெயர்த்து 'மஹ்முத் தர்விஷ் கவிதைகள்' என்னும் தலைப்பில் எம். ஏ. நுஃமான் வெளியிட்டுள்ளார். 2008ஆம் ஆண்டு அடையாளம் வெளியீடாக இத்தொகுப்பு வெளிவந்துள்ளது.

பலஸ்தீனத்தின் தேசியக் கவிஞராக மதிக்கப்படும் மஹ்முத் தர்விஷின் கவிதைகள் பிரபலமானவை. பலஸ்தீனையும், அதன் வலியையும் தனது கவிதைகளின் வழியாக உலகிற்குக் காட்டிய மிக முக்கியமான கவிஞர் இவர். ஏதிலிகளாக்கப்பட்ட, குடிபெயர்ந்த, ஊனமாக்கப்பட்ட மக்களின் வாழ்வின் துயரங்களையும் ஆக்கிரமிப்புக்கு எதிரான கோபத்தையும் ஆவேசத்தையும் இவர் கவிதைகளாகப் படைத்துள்ளார். அவரது கவிதைகள் உணர்ச்சிகரமானவை. ஒடுக்குமுறைக்குள்ளான மக்களின் குரலாக ஒங்கி ஒலித்தவை.

“நான் வாழும் வரை என் சொற்களும் வாழும்.
சுந்திரப் போராளிகளின் கைகளில்
ரொட்டியாகவும் ஆயுதமாகவும் என்றும் இருக்கும்”

என உணர்ச்சி பொங்க எழுதியவர். இளவயது முதலாக இஸ்ரேலிய ஆக்கிரமிப்பின் கொடூரங்களையும் இடப்பெயர்வுகளையும் சந்தித்து வளர்ந்த மஹ்முத் தர்விஷ் 1950இல் இருந்து தீவிரமாகக் கவிதைகளை எழுத

ஆரம்பித்தார். 40 வருடம் தனது கவிதைகளாலும் உரைநடையாக்கங்களாலும் பலஸ்தீன மக்களை இவர் கட்டிப் போட்டிருந்தார் (வலீம் அக்ரம், எல், 2023: 19) இதனால் பல தடவைகள் இஸ்ரேலிய அடக்குமுறைகளுக்கும் உள்ளாகினார். எனினும் அந்த அடக்குமுறைகளையும் தாண்டி இவர் கவிதைகள் உலகளாவியரீதியில் அதிர்வுகளை உண்டாக்கின.

இவரது கவிதைகள் தமிழ்ச் சூழலில் தீவிரமாக வாசிக்கப்பட்ட நிலையில் அவற்றை மொழிபெயர்க்கும் ஆர்வம் தமிழ்ப் படைப்பாளர்களிடத்தில் நிலவியது. எம்.ஏ. நூஃமான் ஏற்கெனவே இவர் கவிதைகள் சிலவற்றை பலஸ்தீனக் கவிதைகள் தொகுப்பில் மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டுத் தமிழ்ச் சூழலுக்கு அவரை அறிமுகம் செய்திருந்தார். அதன் பின்னர் 2008இல் இந்தத் தொகுப்பினை வெளியிட்டுள்ளார். இதனைத் தொடர்ந்து தமிழ் மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் மஹ்மூத் தர்விஷ் கவிதைகளை உதிரிகளாக மொழிபெயர்த்துச் சஞ்சிகைகளிலும் இணையப் பக்கங்களிலும் வெளியிட்டு வந்தனர். எனினும் தொகுதியாக மொழிபெயர்க்கப்பட்ட மஹ்மூத் தர்விஷ் கவிதைகள் என்றவகையில் கவனத்திற்குள்ளாவது எம்.ஏ. நூஃமானின் இத் தொகுப்பும் 2009ஆம் ஆண்டு யமுனா ராஜேந்திரன் மொழிபெயர்த்து வெளியிட்ட 'நான் மடிந்து போவதைக் காணவே அவர்கள் விரும்புவர்' என்னும் தொகுதியுமாகும்.

காற்றில் மிதக்கும் சொற்கள்

காற்றில் மிதக்கும் சொற்கள் மலேசியக் கவிஞர் லதீஃப் மொஹிதீன் எழுதிய கவிதைகளின் மொழிபெயர்ப்பாகும். 2012ஆம் ஆண்டு அடையாளம் பதிப்பாக இத்தொகுப்பு வெளிவந்தது. லதீஃப் மொஹிதீன் உலகளாவிய ரீதியில் கவனத்திற்குள்ளான மிகவும் மதிக்கப்படும் செல்வாக்கு மிகுந்த மலேசியக் கவிஞராவார். 1941இல் பிறந்த இவர்

மிகச் சிறந்த ஓவியருங்கூட. 1960களில் இருந்த தீவிரமாக எழுதி வரும் இவர் தனக்கு முந்திய மலேசியக் கவிஞர்கள் பின்பற்றி வந்த இறுக்கமான சமூக யதார்த்தத்தில் இருந்தும் விலகிப் புதுப்பாங்கான கவிதைகளைப் புரட்சிகரமான சிந்தனையோடு எழுதியவர். கவிதை என்பது சமூகத்திற்குச் சேவை செய்வதே என்பதில் இறுக்கமான நம்பிக்கை கொண்டவர். இதனால் சமூக நோக்குடைய கருத்துநிலைகளைத் தனது கவிதைகளில் கலைத்துவம் குன்றாது வெளிப்படுத்தி வந்தார். இவரது கவிதைகள் பல தொகுதிகளாக வெளிவந்துள்ளன. உலகளாவியரீதியில் புகழ்பெற்ற அவரது கவிதைகளைத் தம்முக்கு அறிமுகம் செய்யும் தொகுப்பாக இம்மொழிபெயர்ப்பு அமைந்துள்ளது.

இரவின் குரல்

நவீன இந்தோனேசிய இலக்கியத்தில் அதிக கவனத்திற்குள்ளான படைப்பாளி சைறில் அன்வர் (1922—1949). இவர் இருபத்தேழு வருடங்களே வாழ்ந்து சுமார் எழுபது வரையான கவிதைகளை எழுதியுள்ளார். மரணத்துக்குப் பின்னரே இவரது கவிதைகள் இந்தோனேசியாவில் அதிகம் பிரபலமாயின. இவரளவிற்கு இந்தோனேசியாவில் கவனம் பெற்ற நவீன எழுத்தாளர்கள் வேறுயாரும் இல்லை என்று சொல்லப்படுகின்றது (நூஃமான், 2012) இந்தோனேசியப் படைப்பாளிகள் பலருக்கு அவர் ஆதர்சமாக அமைந்தார். நவீன இந்தோனேசியக் கவிதை வரலாற்றில் "1945 தலைமுறை" என்று அழைக்கப்படும் ஒரு குழுவினரின் தோற்றுவாயாகவும் தலைமைக் கவிஞராகவும் அவர் கருதப்படுகிறார். அவர் இறந்த ஏப்ரல் 28ஆம் திகதி இந்தோனேசியாவின் இலக்கிய தினமாகக் கொண்டாடப்படுகின்றது (நூஃமான், 2012). சைறில் அன்வரின் தேர்ந்தெடுத்த கவிதைகளின் ஆங்கிலத் தொகுப்புக்கு அறிமுகம் எழுதிய ஜேம்ஸ் ஹோம்ஸ் நவீன இந்தோனேசியாவின் மிகச் சிறந்த கவிஞராகவும், முழு ஆசியாவிலும் மிக முக்கியமான எழுத்தாளர்களுள் ஒருவராகவும் அவரைக் கருதுகிறார் (Introduction). டச்சுக் காலனித்துவத்துக்கும் ஐப்பானிய ஆக்கிரமிப்புக்கும் எதிராக விடுதலைப் போராட்டமும் கிளர்ச்சிகளும் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்த ஒரு சமூக எழுச்சிக் காலகட்டத்தில் அவர் எழுதிக்கொண்டிருந்தார். அவரது கவிதைகள் அவரது சொந்த ஆளுமையையும் சமூக நெருக்கடி களையும் பற்றிப் பேசுகின்றன.

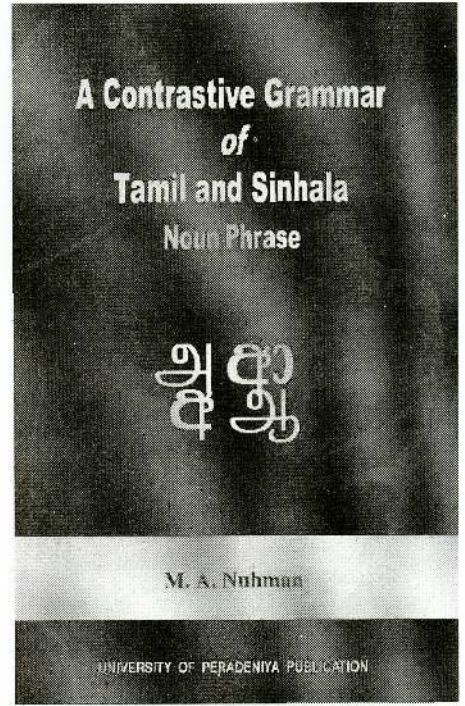
மிகக் குறைந்த காலம் வாழ்ந்து மிகக் குறைவான கவிதைகளையே எழுதியிருந்தாலும் கருத்துநிலை, கலைத்துவ வெளிப்பாடு என்பவற்றால் சைறில் அன்வர் கவிதைகள் இற்றைவரை பெருமதிப்புக்குள்ளாகி வந்துள்ளன. அவரது கவிதைகளைத் தமிழ் வாசகர்களுக்கு அறிமுகம் செய்யும் தொகுப்பாக 'இரவின் குரல்' என்னும் தொகுப்பு அமைந்துள்ளது. இது 2012ஆம் ஆண்டு அடையாளம் வெளியீடாகப் பிரகரமானது. இந்தோனேசிய மொழியான மலாய் மொழியிலிருந்து ஆங்கிலத்திற்கு மொழிபெயர்க்கப்பட்ட 43 கவிதைகளின் மொழிபெயர்ப்பாக இத்தொகுப்பு அமைந்துள்ளது.

“சைரில் அன்வரின் தேர்ந்தெடுத்த கவிதைகள் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பில் உள்ள 35 கவிதைகளும் ‘இரவின் குரல்’ என்ற ஆங்கிலத் தொகுப்பிலிருந்து தேர்ந்தெடுத்த மேலும் ஐந்து கவிதைகளும், இணையத்திலிருந்து பெறப்பட்ட ‘இல்லை பெண்ணே’, ‘அறிவிப்பு’, ‘தூரத்தில் தெரியும் பைன் மரங்கள்’ ஆகிய மூன்று கவிதைகளும் இதில் அடங்கும். கடைசியாகக் குறிப்பிட்ட மூன்று கவிதைகளும் ஜோன் எச். மக்லின் என்பவரால் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டவை. ஏனைய 40 கவிதைகளையும் மொழிபெயர்த்தவர் பேர்டன் றூம்பெல். இதுவரை இந்நோனேசிய இலக்கியம் எதுவும் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. நான் அறிந்தவரை சைரில் அன்வரின் கவிதைகளைக் கொண்ட இத்தொகுப்புத்தான் இந்நோனேசிய இலக்கியத்தின் முதல் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு என்று நினைக்கிறேன்.” (நுஃமான், 2012) என இந்த மொழிபெயர்ப்புத் தொடர்பாக நுஃமான் குறிப்பிடுவது நோக்கத்தக்கதாகும்.

மொழிபெயர்ப்புத் தேர்வு

மொழிபெயர்ப்பிற்குத் தேர்வு செய்யும் பிரதி தொடர்பில் மொழிபெயர்ப்பாளனின் நோக்குநிலை. அதிகத் தாக்கத்தனைச் செலுத்துகிறது. மொழிபெயர்ப்புக்காக எதைத் தெரிவு செய்ய வேண்டும், ஏன் தெரிவு செய்ய வேண்டும், எப்படித் தெரிவு செய்ய வேண்டும், எதைத் தவிர்க்க வேண்டும், எவ்வாறு மொழிபெயர்க்க வேண்டும்? முதலானவை மொழிபெயர்ப்பாளனின் நுண் அரசியல் அடிப்படையில் தொழிற்படும் நோக்குநிலை வாயிலாகவே தீர்மானிக்கப்படுகின்றன. மொழிபெயர்ப்பாளனின் கொள்கை நிலைப்பாடு, தத்துவத்தளம், மொழிபெயர்ப்பு அனுபவம், இலக்கிய வாசிப்பு என்பவற்றின் அடியாக அவனுள் நிகழ்த்தப்படும் விவாதத்தின் முடிவில் மொழிபெயர்ப்புக்காக எதனைத் தேர்வு செய்வது என்பன தொடர்பான தெளிவு அவனிடத்தில் ஏற்படுகின்றது. இந்தத் தெளிவின் பின்னணி—யிலேயே மொழிபெயர்ப்பாளன் மொழிபெயர்க்க வேண்டிய பிரதியைத் தெரிவுசெய்கின்றான்; அதனை அணுகுகிறான்; மொழிபெயர்க்கிறான்; பெறுமொழி வாசகரிடத்தில் கொண்டு செல்கிறான். இதனை ‘மொழிபெயர்ப்பின் அரசியல்’ எனக் குறிப்பிடுவார்கள். (Spivak, G.C., 2021: 313—330). இந்த அடிப்படையில் எம்.ஏ. நுஃமானின் மொழிபெயர்ப்புத் தேர்வு குறித்து இக்கட்டுரையில் விரிவாகச் சிந்திப்பது அவசியமாகிறது.

எம்.ஏ. நுஃமான் இடதுசாரிச் சிந்தனைகளில் ஈடுபாடு கொண்டவர்; அவை தொடர்பாக நிறைய வாசித்தவர்; அவற்றின் வழி சிந்திக்கவும் செயற்படவும் முற்பட்டவர். இதனால் அவர் எழுத்துக்களிலும் பேச்சுக்களிலும் இடதுசாரிச் சிந்தனைகள் கணிசமான பாதிப்பினை ஏற்படுத்தியிருக்கின்றன. இடதுசாரிச் சிந்தனைகள் மானுட விடுதலையை வலியுறுத்துவன. ஒடுக்கப்பட்ட, பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்கு ஆரதரவாகச் சிந்திக்கவும் எழுதவும் பேசவும் செயற்படவும் வழிகாட்டுவன. அவை

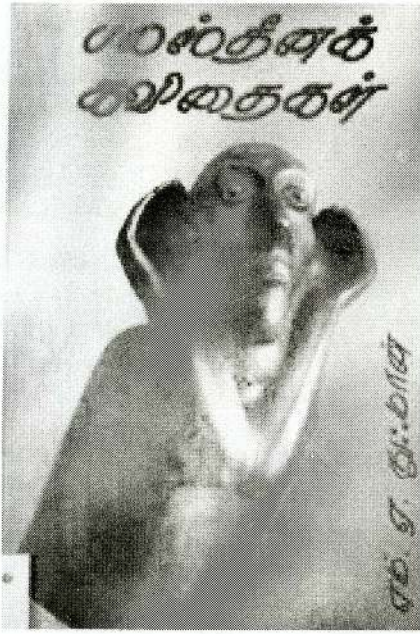

நுஃமானின் இலக்கியக் கொள்கையில் ஆழமான பாதிப்பினை ஏற்படுத்தியிருக்கின்றன.

இன, மத, மொழி, நிற வேறுபாடுகளைக் கடந்த மானுட விடுதலை என்ற சிந்தனை அவரின் படைப்புகளில் ஆரம்பகாலந்தொட்டே இனையோடுவதை அவதானிக்க முடியும். அவர் எழுதிய கவிதைகள் இதற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகளாக இலங்குகின்றன. அடக்குமுறைகளையும், புறக்கணிப்புக்களையும் துணிவோடு, எதற்கும் அஞ்சாது கவிதைகளில் அவர் வெளிப்படுத்தி வந்துள்ளார். குறிப்பாக இலங்கையில் இனவாதம் தலைதூக்கி சிறுபான்மையினர் பலவழிகளிலும் புறக்கணிப்புக்கும் அடக்குமுறைகளுக்கும் உள்ளான காலங்களில் அவர் எழுதிய கவிதைகள் முக்கியத்துவம் மிக்கன. எந்த அரசியல் அமைப்புகளோடும் கட்சிகளோடும் இயக்கங்களோடும் தன்னை அடையாளப்படுத்தாது பாதிக்கப்பட்டோருக்காகத் தனது எழுத்தினைப் பயன்படுத்தியவர் இவர். அவரது அரசியற் கவிதைகளை வாசிக்கும்போது அவரது தனித்துவமான கொள்கை நிலைப்பாட்டினைத் தெளிவாக அவதானிக்க முடியும். யாழ்நூலக எரிப்பினைத் தொடர்ந்து அவர் எழுதிய ‘புத்தரின் படுகொலை’ என்னும் கவிதையும் இனமுரண்பாடுகள் தலைதூக்கி அது போராட்டமாக வடிவெடுத்த சூழலில் அவர் எழுதிய ‘நேற்றைய மாலையும் இன்றைய காலையும்’, ‘துப்பாக்கி அரக்கரும் மனிதனின் விதியும்’ முதலான கவிதைகளும் சமகாலத்தில் பெரும் சலசலப்பினை எழுப்பியதோடு பலரது கவனத்திற்கும் உள்ளாகியிருந்தன.

பாதிக்கப்பட்டோருக்காகக் குரல் எழுப்பிய படைப்பாளி ஒருவரின் சமூக தரிசனம் தேச எல்லைகளையும் தாண்டி உலகெங்கும் வாழும் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்காக ஒலித்ததையே அவரது

மொழிபெயர்ப்புகள் காட்டி நிற்கின்றன.

எம்.ஏ. நுஃமானின் மொழிபெயர்ப்புகளில் அதிக சிரத்தையுடன் இற்றைவரை வாசிக்கப்பட்டு வருவது அவரது பலஸ்தீனக் கவிதை மொழிபெயர்ப்புகளாகும். அவற்றினை மொழிபெயர்க்கத் தேர்ந்து கொண்டமை தொடர்பாக முதலாவது பதிப்பின் (1981) முகவுரையில் அவர் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

“பலஸ்தீன மக்களின் விடுதலைப் போராட்டத்துக்கு ஆதரவு வழங்கும் முகமாகவே இப்போது இக்கவிதைத் தொகுதியை வெளியிடுகிறேன். இக்கவிதைகள் பலஸ்தீன மக்களை நேரடியாகப் புரிந்துகொள்ள நமக்கு உதவும். இக்கவிதைகளில் வெளிப்படும் அவர்களது உண்மையான உள்ளத் துணர்ச்சி நமது நெஞ்சைத் தொடும் என்றே நம்புகிறேன்.” (1981: vi)

இஸ்ரேலியர்களின் ஆக்கிரமிப்பினால் தங்கள் இருப்பிடம் இழந்து, உரிமைகளைப் பறிகொடுத்து, உறவுகளை இழந்து, நாளாந்தம் கைதுகள், சித்திரவதைகளுக்கு ஆளாகும் மக்களின் துன்பியல் அவரின் மனதினைப் பாதித்ததன் விளைவே இக்கவிதை மொழிபெயர்ப்பாகும். நிம்மதியாக வாழ வழியின்றி, அதிகாரத்தின் கொடூர கரங்களுக்குள் அகப்பட்டுத் திணறும் மக்களின் நியாயமான போராட்டத்திற்கான தனது சிறிய பங்களிப்பாக இந்த மொழிபெயர்ப்புகளை அவர் செய்திருக்கிறார். 1981இலேயே இந்தத் தொகுப்பு வெளியிடப்பட்டுள்ளமை நோக்கு தற்குரியதொன்றாகும்.

அரசியல் போராட்டத்திற்கு இலக்கியங்கள் வலுச்சேர்த்திருக்கின்றன. அதனை நெறிப்படுத்தி வந்திருக்கின்றன. இதனால் கவிஞர்களைப் பேனாக்கள் என்னும் ஆயுதத்தை ஏந்திய இராணுவமாக நுஃமான் குறிப்பிடுகிறார்.

“இலக்கியத்திற்கும் அரசியலுக்கும் இடையே உள்ள பிரிக்க முடியாத உறவை இக்கவிதைகள் பகிரங்கப்படுத்துகின்றன. பலஸ்தீன மக்களின் துயர் நிலையையும் விடுதலைப் போராட்ட உணர்வையும் இவை பிழிந்து தருகின்றன. அவர்களின் ஆளுமையையும் அபிலாசைகளையும் உணர்ச்சியின் ஆழத்தையும் திடசித்தத்தையும் பண்பாட்டு விழுமியங்களையும் இவை சொற்களில் வடித்துத் தருகின்றன. கவிதை அவர்களின் உணர்ச்சியின் உற்றாகவும் வடிகாலாகவும் இருப்பதை நாம் இதில் காண்கிறோம் இக்கவிஞர்கள் துப்பாக்கியை அல்ல பேனை தூக்கிய கொமாண்ட்டோக்களாகவே காட்சியளிக்கின்றனர்” (1981: vi)

மானுட விடுதலை, சமத்துவம் என்பவற்றினை அடைந்து கொள்வதற்கான ஓர் ஆயுதமாகத் தனது மொழிபெயர்ப்புக்களை அவர் கையாண்டுள்ளமை இதனால் புலனாகும். மேலும் அவர் முகவுரையில் பலஸ்தீன விடுதலைப் போராட்டம் உலகெங்கும் விடுதலைக்காகப் போராடும் மக்களின் போராட்டத்தின் ஒரு பகுதியாகும் (1981: v) எனக் குறிப்பிடுகிறார். ஆதலால் பலஸ்தீனக் கவிதைகளை மொழிபெயர்ப்பதன் ஊடாக உலகத்தில் உள்ள ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் உணர்வுகளையும் அவலங்களையும் சுதந்திர வேட்கையையும் உள்ளக் குமுறல்களையும், எதிர்பார்ப்புகளையும் ஏக்கங்களையும் அவர் வெளிக்கொணர எதிர்பார்த்துள்ளமை புலனாகும். மனிதனால் உருவாக்கப்பட்ட பல்வேறு எல்லைகளையும் வரம்புகளையும் தாண்டி மானுடம் தழுவிய விரிந்த பார்வையினை இம்மொழிபெயர்ப்புகள் வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன.

பலஸ்தீன விடுதலைப் போராட்டத்தினை ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் விடுதலைப் போராட்டமாக நுஃமான் அடையாளம் கண்டதன் பயனாகத்தான் அவரைத் தொடர்ந்து பலஸ்தீனக் கவிதை மொழிபெயர்ப்பில் ஈடுபட்டோர் அதனை ஈழத்தமிழர் விடுதலைப் போராட்டத்துடன் தொடர்புறுத்தி நோக்கினர். குறிப்பாக ஈழத்தமிழர் விடுதலைப் போராட்டத்துடன் தொடர்புபட்ட விடயங்களை வெளிப்படையாகப் பேச முடியாத அடக்குமுறைச் சூழல் நிலவிய காலங்களில் பலஸ்தீனக் கவிதைகளை மொழிபெயர்ப்பதன் ஊடாகத் தங்கள் உணர்ச்சிகளைக் கவிஞர்கள் வெளிப்படுத்த முயன்றனர். அக்காலத்தில் வெளிவந்த பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளில் அதிகமான பலஸ்தீனக் கவிதைகள் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுப் பிரசுரிக் கப்பட்டுள்ளமையைக் காணலாம். அலை, திசை முதலான சஞ்சிகைகள் இத்தகைய மொழிபெயர்ப்புகளுக்கு அதிக இடங்கொடுத்துள்ளன. குறிப்பாகச் சொல்வதானால் பலஸ்தீனக் கவிதைகள் தமிழில் வெளிவந்த பின்னரே ஈழத்தில் போர்க்கால கவிதைகளின் வீச்சு அதிகரித்தது. இதுபற்றி ஷோபா சக்தி பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

“யுத்தகால ஈழக் கவிதைகளின் தோற்றுவாய்க் காலமாக 1980களின் ஆரம்பத்தை நாம்

குறித்துக்கொள்ளலாம். 1981இல் எம்.ஏ. நுஸ்மாண் — முருகையன் மொழிபெயர்ப்பில் ‘பலஸ்தீனக் கவிதைகள்’ நூல் வெளியாகிப் பெருத்த அதிர்வுகளை உருவாக்குகிறது. இந்தக் காலத்தில் எழுதப்பட்ட பெரும்பாலான ஈழத்துக் கவிதைகள் பலஸ்தீனக் கவிதைகளை அடியொற்றியும், அந்த மொழிபெயர்ப்பு மொழிநடையை உள்வாங்கியும் உருவாகின்றன. ‘பீனிக்ஸ்’ பறவையைப் படிமமாக வைத்துமட்டும் நூறு கவிதைகள் எழுதப்பட்டிருக்கும். ஈழத்தின் கவிஞர்களை இணைத்து 1985இல் வெளியாகிய ‘மரணத்தில் வாழ்வோம்’ தொகுப்பில் இத்தகைய கவிதைகளே அதிகமா — யிருந்தன. (ஷோபாசக்தி: 2011)

இது தொடர்பில் கிருஷ்ணத் என்பவரின் இணையப் பதிவினையும் இவ்விடத்தில் சுட்டிக்காட்டுதல் பயனுடையது.

“பலஸ்தீனக் கவிதைகள் விடுதலைப்போரில் மக்களுக்கு நிகழ்பவற்றைக், கூரிய மொழியில் கொதிப்பு மிக்க பாவனையில் பெருந்திரளின் மனநிலையைப் பற்றியெரிய வைக்கக்கூடிய இயல்பைக் கொண்டிருப்பவை. 1981இல் இந்தத் தொகுப்பு (பலஸ்தீனக் கவிதைகள்) வெளியாகியது. நுஸ்மாண், முருகையனின் மொழிபெயர்ப்பில் இக் கவிதைகள் சிறு தீச்சுள்ளிகள் காட்டைப் பற்றி யொரிப்பதுபோல் ஈழத்தமிழ்க் கவிதைக்குள் நுழைந்து பரந்தன... மன உணர்வுகள் ஈழத்து இளம்தலை முறைக் கவிஞர்களுக்கு விடுதலைப் போர் பற்றிய சொல்லெழுச்சிகளை வழங்கின. பலநூறு வரிகள் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. பல கவிஞர்களின் குரலும் ஒழுங்கு திரட்டப்பட்டன. ஒரு விடுதலைப் போரிற்காகத் தயாராகும் மக்கள் திரளின் குரல்வளையாய்க் கவிதைகள்

இந்த மொழி
பெயர்ப்புக் கவிதைத்
தொகுதி ஏற்படுத்திய
அதிர்வலைகளே
பிற்காலத்தில்
ஈழத்துத் தமிழ்ப்
படைப்பாளிகள்
பலஸ்தீனக்
கவிதைகளை
மொழிபெயர்ப்பதற்கும்
அவற்றை ஈழத்து
உணர்வுகளுடன்
பொருத்திப்
பார்ப்பதற்கும்
வழிகாட்டியாக
அமைந்துள்ளன.

ஆகின. (கிருஷ்ணந்த:2024)

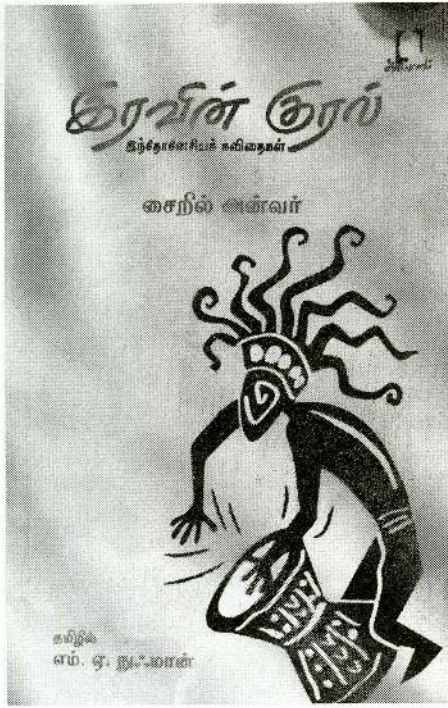
நுஸ்மானின் மொழிபெயர்ப்பினைத் தொடர்ந்து தமிழ்ச் சூழலில் பலஸ்தீனக் கவிதை மொழிபெயர்ப்பில் ஈடுபட்டவர்களாகப் பின் வருவோரைக் குறிப்பிடலாம்.

1. சிவசேகரம் (பணிதல் மறந்தவர் (1994), பாலை (1999 — பலஸ்தீனக் கவிஞன் அடோனிஸ் (அலி அஹ்மத் ஸாய்த்) கவிதைகளின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு)
2. பண்ணாமத்துக் கவிராயர் (காற்றின் மௌனம் (1996)
3. யமுனா ராஜேந்திரன் (25 கவிதைகளும் 500 கமண்டோக்களும் (1994) நான் மடிந்து போவதைக் காணவே அவர்கள் விரும்புவர் (2009) — மஹ்மூத் தர்விஷ் எழுதிய கவிதைகள்)
4. வ.கீதா, எஸ்.வி.ராஜதுரை (மண்ணும் சொல்லும் மூன்றாம் உலகக் கவிதைகள் (2003)

இவர்களைவிட மைத்திரேயி (கல்லறை நெருஞ்சிகள்) போன்றவர்களும் பலஸ்தீனக் கவிதைகள் சிலவற்றின் மொழிபெயர்ப்பில் ஆர்வங் காட்டியுள்ளனர்.

பலஸ்தீனக் கவிதைகளின் இரண்டாவது மொழிபெயர்ப்பில் எம்.ஏ. நுஸ்மாண் பலஸ்தீன அனுபவங்களை ஈழத்துடன் தொடர்புபடுத்திப் பார்க்கிறார். உலகின் எங்கோ ஒரு பகுதியில் நிகழ்ந்தவை இன்று சொந்த நாட்டில் அரங்கேறுவதை எந்தவொரு படைப்பாளனாலும் கண்டுங்காணாமல் ஒதுக்கிவிட முடியாது. பலஸ்தீனக் கவிதை மொழிபெயர்ப்பின் சமகாலத் தேவை குறித்து அத்தொகுதியின் முகவுரையில் அவர் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

“ஈழத்தின் படுகொலைகளுக்கு நிகராகவே பலஸ்தீனத்தில் படுகொலைகள் நிகழ்ந்துள்ளதையும் கவிதைகள் ஆவணப்படுத்தி நிற்கின்றன... ஈழத்துப் படைப்பாளிகள் வாசகர்களைப் பொறுத்தவரை, இது அவர்களின் உணர்வின் குரலாக

அவர்களின் சொந்த வாழ்க்கை அனுபவத்தின் வெளிப்பாடாகவே அமைகின்றது. கடந்த இருபது ஆண்டுகளுள் பலஸ்தீனக் கவிதை சமகால ஈழத்துப் படைப்பாளிகள் வாசகனைப் பொறுத்தவரை இது அவர்களின் உணர்வின் குரலாக அவர்களின் சொந்த வாழ்க்கை அனுபவத்தின் வெளிப்பாடாகவே அமைகின்றது. கடந்த இருபது ஆண்டுகளுள் பலஸ்தீனக் கவிதை சமகால ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதை மரபுக்குள் உள்வாங்கப்பட்டதன் பின்னணி இதுதான். உலகின் எந்த ஒரு மூலையிலும் எல்லாவிதமான அடக்குமுறைகளையும் எதிர்த்துப் போராடும் மக்களின் குரலாகவும் பலஸ்தீனக் கவிதையின் குரல் ஒலிக்கின்றது எனக் கூறுவது தவறல்ல” (2000:12)

காற்றில் மிதக்கும் சொற்கள், இரவின் குரல் என்னும் மொழிபெயர்ப்புத் தொகுப்புகளில் நுஃமான் முறையே லதீஃப் மொஹிதீன், சைநில் அன்வர் என்போரின் கவிதைகளில் நயந்த விடயம் அவர்களின் சமூகநோக்கும், பாரம்பரியமான முறையில் நின்று விடுபட்டுப் புதிய வகையில் அவர்கள் சிந்திக்க முற்பட்டமையுமாகும். இரவின் குரல் மொழிபெயர்ப்புகள் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது அவர் பின்வருமாறு கூறுகிறார். “இத்தொகுப்பு நம் காலத்து உண்மையான பிரச்சினைகள் சில பற்றிய மண் சார்ந்த நுண்ணிய உணர்வு நிலையைக் காட்டுகின்றன” (நுஃமான், எம்.ஏ.: 2012) சுதந்திரமான சகல உரிமைகளோடும் கூடிய இருப்புத் தொடர்பாக அவர்கள் தமது கவிதைகள் வாயிலாக எடுத்துக்காட்டிய விடயங்கள் உலகப் பொதுவானவை. சகலருக்கும் பொருந்துபவை. புதிய சிந்தனைகளைத் தூண்டுபவை, வித்தியாசமான முறையில் செயற்படத் தூண்டுபவை. இதனால்தான் அக்கவிதைகளை நுஃமான் மொழிபெயர்த்திருக்கிறார்.

இலக்கியம் உலகப்பொதுவானது. அது எல்லைகளைத் தாண்டி நகர்வது. புதிய சிந்தனைகள், புதிய கருத்துருவாக்கங்கள், வித்தியாசமான அனுபவங்கள், வேறுபட்ட உத்திகள் என்பன அவற்றினூடாக வெளிப்படுத்துகின்றன. அதனைத் தாய்மொழி இலக்கியங்களில் மட்டும் எதிர்பார்க்க முடியாது. வேற்றுமொழி இலக்கியங்களில் இருக்கின்ற விடயங்களையும் உள்வாங்கிக் கொள்ளும்போதே தாய்மொழி இலக்கியங்களும் உலகத் தரத்திற்கு ஏற்றவகையில் எழுச்சி பெற முடியும். தொலைத்தொடர்பு வசதிகள், இணைய வசதிகள் வேகமாக வளர்ச்சியுறும் சூழலில் இவ்வகையான இலக்கிய ஊடாட்டங்கள் தாராளமாக அதிகரிக்கின்றன. எனவே உலக இலக்கியத்தினைப் பற்றி அறிந்துகொள்வது தவிர்க்க முடியாததாகி வருகின்றது. இச் சூழலில் எம்.ஏ. நுஃமானின் மொழிபெயர்ப்புகள் பலஸ்தீனம், இந்தோனேசியா, மலேசியா என வேறுபட்ட தளங்களில் உலக இலக்கியத் தொடர்புகளைத் திறந்து விட்டுள்ளதைக் காணலாம்.

மொழிபெயர்ப்புக் கோட்பாடு

இலக்கிய மொழிபெயர்ப்புப் பற்றிய தெளிவான சிந்தனையும், அறிவும் கொண்ட ஒருவரால்தான் வினைத்திறனான இலக்கிய மொழிபெயர்ப்பினை வழங்க முடியும். எம். ஏ. நுஃமான் இத்திறன்கள் வாய்க்கப் பெற்றுள்ளதால் தான் அவரது மொழிபெயர்ப்புகள் இற்றைவரை வாசகர் கவனத்தினைப் பெற்றுள்ளன. அவர் தனது மொழிபெயர்ப்புகளுக்கு எழுதிய முகவுரைகளினூடாகவும் கட்டுரைகள் வாயிலாகவும்; மொழிபெயர்ப்பு அனுபவங்களைப் பதிவுசெய்துள்ளார். அவை அவரின் மொழிபெயர்ப்புக் கோட்பாட்டினைத் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

“ஒரு ஊடகத்தில் கூறப்பட்ட விஷயத்தை இன்னுமொரு ஊடகத்துக்கு மாற்றுவதே” மொழிபெயர்ப்பு என வரையறை செய்யும் நுஃமான் (1976:27) இந்த மாற்றத்தினை இலகுவாகச் செய்துவிட முடியாது என்கிறார். மொழிபெயர்ப்பினை அறிவியல் மொழிபெயர்ப்பு என்றும் ஆக்க இலக்கிய மொழிபெயர்ப்பு என்றும் இரண்டாகப் பாகுபடுத்த முடியும். இவற்றுள் அறிவியல் மொழிபெயர்ப்பினைப் மூலத்துக்கு முரணில்லா வகையில் செய்வது சாத்தியம். ஆனால் ஆக்க இலக்கிய மொழிபெயர்ப்பினை அவ்வாறு செய்துவிட முடியாது. அது சிக்கலானதாக விளங்குகின்றது. அதிலும் கவிதை மொழிபெயர்ப்பென்பது சவால் மிகுந்தது. இதனை எம். ஏ. நுஃமான் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

“கவிதையை மொழிபெயர்ப்பது அநேக இடர் தருவதாக உள்ளது. ஒரு மொழியில் உள்ள கவிதையை அம்மொழியில் அது கொடுக்கும் அதே பாதிப்புடன் இன்னுமொரு மொழியில் பெயர்க்க முடியாது என்ற கருத்தைப் பொதுவாகக் கவிதை மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் எல்லோரும் ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள்.” (1976:29)

இதற்கு அடிப்படையான காரணம் கவிதையைப் படிப்பதிலும் புரிந்து கொள்ளுதலில் உள்ள வேறுபாடுகளாகும். அத்துடன் மொழிகள் ஒவ்வொன்றினதும் பிரத்தியேக இயல்புகள், பண்பாட்டிடை வெளிகள், சமூகக் கட்டமைப்பு வேறுபாடுகள் முதலானவையும் மொழிபெயர்ப்பில் தடைகளைத் தோற்றுவிக்கின்றன. இத்தடைகளைச் சிறந்த மொழிபெயர்ப்பாளர்களால்கூட எளிதாகத் தாண்டிச் செல்ல முடியாது என்கிறார் நுஃமான்.

“ஒரு மொழிபெயர்ப்பாளர் ஒவ்வொரு முறையும் வெவ்வேறு மொழிபெயர்ப்புப் பிரச்சினைகளை எதிர் நோக்குகிறார். இப்பிரச்சினைகளைத் தாண்டிச் செல்வது எளிதல்ல. மொழிபெயர்ப்பாளனின் தத்தளிப்பு நிரந்தரமானது என்பதே என் அனுபவம். எந்த ஒரு மொழிபெயர்ப்பும் முழு நிறைவானதல்ல. இழப்புகள் இல்லாத மொழிபெயர்ப்பு சாத்தியம் அல்ல என்றே தோன்றுகிறது”. (2010: 13)

ஆதலால் ஆக்க இலக்கிய மொழிபெயர்ப்பில் ஈடுபடுகிறவர்கள் மூலத்தில் உள்ள சொற்களையும் சொற்றொடர்களையும், உத்திகளையும் அப்படியே மொழிபெயர்க்க முடியாது. ஏனெனில் ஆக்க இலக்கியத்தில் படைப்பாளி வெளிப்படுத்த விரும்பிய உணர்வே முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. அந்த உணர்வினைச் சிந்தாமல் சிதறாமல் இலக்குமொழிக்குக் கொண்டு வருவதில் தான் மொழிபெயர்ப்பாளனின் திறமை தங்கியுள்ளது. இலக்குமொழி வாசகன் மொழிபெயர்ப்பைப் படித்துப் புரிந்துகொண்டு தானும் அந்த உணர்வுகளுடன் ஒன்றிணையும் போது தான் மொழிபெயர்ப்பு வெற்றி பெறுகின்றது. மொழிபெயர்ப்பினை வினைத்திறன் கொண்டதாக மாற்ற மொழிபெயர்ப்பாளன் மூலத்தில் உள்ள சில விடயங்களைத் தவிர்க்கிறான்; சிலவற்றைப் புதிதாக புதிதாகச் சேர்க்கிறான்; சிலவற்றை மாற்றுகிறான். இலக்கிய மொழிபெயர்ப்பில் இது தவிர்க்க முடியாததாகின்றது. அதிலும் கவிதை மொழிபெயர்ப்பில் சொல்லுக்குச் சொல் மொழிபெயர்ப்பு என்பது முற்றிலும் சாத்தியமற்றது. அங்ஙனம் செய்ய முனையின் வெறும் சொற்கோர்வையை மட்டும் இலக்கு மொழியில் தர முடியுமேயன்றி இலக்கிய உணர்ச்சிகளையும் உணர்வுகளையும் வெளிக்கொணர முடியாது. இதனால் தான் ஆக்க இலக்கிய மொழிபெயர்ப்பு என்பது புதிய படைப்பாக்கம் போன்றது என்றும் மொழிபெயர்ப்பாளன் ஒரு புதிய படைப்பாளன் என்றும் சூசன்பாஸ்நெட் குறிப்பிடுகிறார் (Susan Bassnett: 2007). இதனை எம்.ஏ. நுஃமான்.

ஒரு படைப்பை மூலமொழியிலிருந்து இரண்டாம் மொழிக்குப் பெயர்க்கும்போது சில அம்சங்கள் இழக்கப்படுகின்றன, சில அம்சங்கள் புதிதாகச் சேர்கின்றன. எந்த மொழிபெயர்ப்பிலும் இது தவிர்க்க முடியாதது. இரண்டாம் மொழியிலிருந்து மூன்றாம் மொழிக்குப் பெயர்க்கும்போது இந்த இழப்பு இன்னும் அதிகம் இருக்கும் என்பது புரிந்துகொள்ளக் கூடிய உண்மைதான். நேரடியாக

மூலமொழியிலிருந்து மொழிபெயர்க்க முடியாத நிலையில் நமக்கு வேறு வழியில்லை. (நுஃமான். எம்.ஏ. 2012)

என்கிறார். அதற்காக ஆக்க இலக்கிய மொழிபெயர்ப்பாளன் மூலத்தினை விட்டு அதிக தூரம் விலகிச் செல்ல முடியாது. இயன்றளவிற்கு மூலத்துக்கு நெருக்கமான மொழிபெயர்ப்பினைத் தருதல் வேண்டும். மொழிபெயர்ப்பு என்பது மூலத்துக்கு விசுவாசமானதாக அமைய வேண்டும். இதனை

சைறில் அன்வரின் கவிதைகளின் இந்த மொழிபெயர்ப்பைப் பொறுத்தவரை ஆங்கிலமே இதன் மூலம். முடிந்தவரை மூலத்துக்கு விசுவாசமாக இருக்க முயன்றுள்ளேன். மொழிபெயர்க்கப்படும் கவிதை மூலத்துக்கு விசுவாசமாக இருப்பதுடன் தமிழில் கவிதையாகவும் இருக்க வேண்டும். எல்லா மொழிபெயர்ப்பாளர்களும் எதிர்கொள்ளும் சவால்தான் இது. முடிந்த அளவு திருப்தியாக இந்தச் சவாலை நிறைவுசெய்திருக்கிறேன் என்று நம்புகின்றேன். (எம்.ஏ. நுஃமான் 2012)

என அவர் சுட்டிக்காட்டுகிறார் (எம்.ஏ. நுஃமான், 2012). இதுபோலவே ஆக்க இலக்கிய மொழிபெயர்ப்பில் ஏற்படும் மற்றொரு பிரச்சினை குறிப்பிட்ட படைப்பொன்றினை ஒன்றிற்கு மேற்பட்ட பலர் மொழிபெயர்க்கும்போது அது வெவ்வேறு விதமாக அமைவதுதான். மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் ஒவ்வொருவரும் மூலத்தினைப் புரிந்துகொள்ளும் தன்மை, அதனை மொழிபெயர்ப்பில் வெளிப்படுத்தும் முறை என்பவற்றினால் இந்த வேறுபாடுகள் ஏற்படுகின்றன. மூலத்திலிருந்து நேரடியாக அன்றி மற்றொரு மொழிவாயிலாக மொழிபெயர்க்கும் போது இந்த வேறுபாடு ஏற்படுகின்றது; இது தவிர்க்க முடியாதது என்கிறார் எம்.ஏ. நுஃமான்.

ஒரு கவிதையைப் பத்துப் பேர் மொழிபெயர்த்தால் பத்து வேறுபட்ட கவிதைப் பிரதிகள் கிடைக்கும் என்று நிச்சயம் சொல்லலாம். சில சொற் தேர்விலாவது இவ்வேறுபாடு காணப்படும் ஒருவரது மொழிபெயர்ப்பு மற்றவரின் மொழிபெயர்ப்புப் போலவே அமைவதற்குரிய சாத்தியம் அரிதாகும். (2000:12)

இந்தச் சிக்கல்களையும் தடைகளையும் தாண்டித் தனது மொழிபெயர்ப்புகளுக்குக் கிடைத்திருக்கும் கவனிப்பிற்குக் காரணம் மூலப் படைப்புக்களின் உணர்ச்சி வெளிப்பாடும் அவை ஏற்படுத்திய அதிர்வுகளுமே என அவர் குறிப்பிடுவது நோக்கத்தக்கதாகும்.

“மொழிபெயர்ப்புக் குறைபாடுகளையும் மீறி இக் கவிதைகள் நிமிர்ந்து நிற்கின்றன என்றால் பலஸ்தீன மக்களின் துன்புற்ற ஆன்மாவின் உண்மையான குரலாக இவை ஒலிப்பதே காரணம் என்பேன்” (2000:13)

முடிவுரை

எம்.ஏ. நுஃமான் மொழிபெயர்ப்புப் பற்றிய அனுபவத் தெளிவுடன் மூலப்பிரதிகளை அணுகியுள்ளமை, அதேபோலவே மொழிபெயர்ப்பிற்குத் தேர்வு செய்யும் இலக்கியம் தொடர்பான தெளிவான பார்வையும் அவரிடமிருந்தது. தனது மொழிபெயர்ப்புக்களை ‘மானுடம் பயனுற் செய்ய வேண்டும்’ என்பதில் அவர் அக்கறை கொண்டவராக இருந்தார். இதனால்தான் அடக்குமுறைகளும் ஒடுக்குமுறைகளும் சுரண்டல்களும் அகன்ற மானுட விடுதலையை இலக்காகக் கொண்ட மொழிபெயர்ப்புகளாக அவையமைந்துள்ளன.

மேலும், பாரம்பரிய சிந்தனைகளில் இருந்து விடுபட்டுப் புதிதாகவும் ஆக்கப்பூர்வமாகச் சிந்திக்கத் தூண்டுவனவாகவும் உள்ளன. இம்மொழிபெயர்ப்புகளுக்கூடாக உலக இலக்கியத்தின் குறிப்பிட்ட சில பக்கங்களைத் தரிசிக்க முடிவதோடு, உலகப் புகழ்பெற்ற படைப்பாளிகளையும் உலகத் தரமான கவிதைகளையும் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. எம்.ஏ. நுஃமானின் மொழிபெயர்ப்புகள் புதிய முயற்சிகளாகவும் முன்னுதாரணங்களாகவும் அமைந்துள்ளன. பலஸ்தீனக் கவிதைகளின் மொழிபெயர்ப்பாக முதலில் வெளிவந்த தொகுதி இவருடையதாகும். இந்த மொழிபெயர்ப்புக் கவிதைத் தொகுதி ஏற்படுத்திய அதிர்வலைகளே பிற்காலத்தில் ஈழத்துத் தமிழ்ப் படைப்பாளிகள் பலஸ்தீனக் கவிதைகளை மொழிபெயர்ப்பதற்கும் அவற்றை ஈழத்து உணர்வுகளுடன் பொருத்திப் பார்ப்பதற்கும் வழிகாட்டியாக அமைந்துள்ளன. அவரின் இந்தோனேசிய, மலாய் மொழிக் கவிதைமொழிபெயர்ப்புகளும் கூட முன்னுதாரணமான முயற்சிகளாக அமைந்ததோடல்லாது தமிழ் வாசகர்களுக்குப் புதிய அனுபவ தரிசனத்தை ஏற்படுத்தித் தந்துள்ளன. வாசகர்களைச் சிரமப்படுத்தாத எளிமையான இந்த மொழிபெயர்ப்புகளைப்

படிக்கின்றபோது சொந்தமொழிக் கவிதையொன்றினை வாசித்த அனுபவத்தை வாசகர்கள் பெறுவார்கள். இலக்கு மொழியின் நெளிவு சுளிவுகளை அறிந்து படைப்பாக்க நுட்பத்துடன் இந்த மொழிபெயர்ப்புகள் செய்யப்பட்டுள்ளன. நுஃமான் கவிஞராக இருப்பதனால் கவிதை மொழிபெயர்ப்பின் சாத்தியங்களை அவரால் இலகுவாகத் தொட முடிந்துள்ளது.

நுஃமானின் மொழிபெயர்ப்புகளை மூலத்துடன் ஒப்பிட்டுக் கருத்துரைக்கும் போதும் தமிழில் வெளியான பிற மொழிபெயர்ப்புகளுடன் ஒப்பிட்டு நோக்கும்போதும் அவருடைய மொழிபெயர்ப்புகளின் கனதியும் காத்திரமும் மேலும் வெளிவரும். ஆதலால் எதிர்காலத்தில் நுஃமானின் மொழிபெயர்ப்புகள் தொடர்பாக நோக்கமுனைவோர் இது தொடர்பில் கவனம் செலுத்துதல் பயனுடையதாகும்.

உதவிய நூல்கள்

கிருஷ்ணந்த் (2004) சூல்கொளல்: <https://kirishanth.com/archives/370/> 2024: Fe.03

எம்.ஏ. நுஃமான், (1976, தை), ஆக்க இலக்கிய மொழிபெயர்ப்புகள், அலை 2, அலை இலக்கிய வட்டம், பக் 27 —31.

எம்.ஏ. நுஃமான், (2012) தமிழில் சைநில் அன்வர் கவிதைகள், *வல்லினம்*, இதழ், 44, <https://www.vallinam.com.my/issue44/essay4.html> 2012 இதழ் 44

பலஸ்தீனக் கவிதைகள், (1981), (மொழிபெயர்ப்பு) எம்.ஏ. நுஃமான் மற்றும் முருகையன், இ. வாசகர் சங்கம், கல்முனை.

பலஸ்தீனக் கவிதைகள், (2000), (மொழிபெயர்ப்பு) எம்.ஏ. நுஃமான் மூன்றாவது மனிதன் பதிப்பகம், கொழும்பு.

வளீம் அக்ரம், எல்., (2023, டிசெம்பர்) மஹ்மூட் தர்விஷ் கவிதைவெளி, — மீள் நினைவூட்டல் பதிவுகள், ஞானம் 283, ஞானம் கலை இலக்கிய வட்டம், பக். 18—19

ஷோபாசக்தி, (2011, டிசெம்பர்), யுத்தகால கவிதைகள், *உயிர்மை*, <https://www.shobasakthi.com/shobasakthi/2011/12/04>

Selected Poems of Cairil Anwar (1963), (trans.) Burton Raffel, Nurdin Salam, James S. Holmes (Writer of introduction), New Directions, Newyork.

Gayatri Chakravorty Spivak, (2000). The politics of translation, (ed) Lawrance Venuti, The translation studies reader, Routledge, London, pp.397 – 416

The Translator as writer, (2007), (eds.) Susan Bassnett & Peter Bush, Bloomsbury Publishing, London

ஈஸ்வரநாதபிள்ளை குமரன்: சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர், தமிழ்த்துறை, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

பேராசிரியர் எம்.ஏ. நுஃமான்

எத்துறை பற்றி எழுதினாலும் புறநிலைப்பார்வைக்குட்படுத்தி எழுதும் ஓர் ஆய்வாளர் எம்.ஏ. நுஃமான். அரபுமொழி ஆசிரியர் மக்புல் ஆலிம் அவர்களுக்கும் கலைகா உம்மா அவர்களுக்கும் மகனாகப் பிறந்தவர். பிறப்புச் சூழலும் அவர் பெற்ற கல்வியும் இயல்பான அடக்கமான கல்வியாளனாக உருவாக்கின.

நுஃமாணை, நான் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் இளம் விரிவுரையாளராக இருந்தபொழுது எங்கள் தமிழ்ச் சங்கம் நடத்திய கவியரங்கத்திலே பங்குபெற வந்தபொழுது கண்டேன். கவியரங்குக்குத் தலைமை வகித்த இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தின் தமிழ்ப்பிரிவின் இயக்குநராக இருந்த கவிஞர் கே.எஸ். நடராஜா, கவிஞர் நுஃமாணை அறிமுகம் செய்யும்போது, “நுஃமான் வரக் கண்டதுண்டோ?” என்று பாடியது நினைவிலே உள்ளது. சிறிது காலத்தின் பின்னர் கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்தில் மொழியியலில் வரவு விரிவுரைகளுக்காக அழைக்கப்பட்டேன். அப்பொழுது நுஃமான் மொழியியல் துறையிலே இளங்கலை மாணவனாகப் படித்துக்கொண்டிருந்தார். புலமைவாய்ந்த மொழியியலறிஞர்

ஜே.பி. திஸநாயக்க அவர்களிடம் மொழியியல் கற்கும் வாய்ப்பை அவர் பெற்றவர். அவருக்குச் சில விரிவுரைகள் ஆற்றுகின்ற வாய்ப்பும் எனக்குக் கிடைத்தது.

பின்னர் நுஃமான் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்துக்கு விரிவுரையாளராக வந்து சேர்ந்தார். அப்பொழுது யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறை கலகலப்பாய் இருந்தது. பேராசிரியர் க. கைலாசபதி யாழ்ப்பாண வளாகத் தலைவராக இருந்த காரணத்தால் தமிழ்த்துறைப் பொறுப்பினை நான் ஏற்றுக்கொண்டேன். தமிழ்த்துறையினர் மட்டுமன்றி கலைப்பீடம் சார்ந்தவர்களும் அவர்களுடைய குடும்பத்தினரும் அன்று குறைந்தது ஒரு மாதத்துக்கு ஒரு நடவையாவது எங்காவது ஓரிடத்திலே ஒன்று கூடுவது வழக்கம். சிங்களப் பேராசிரியர் சசரித கம்லத், பத்திராஜா ஆகியோரும் சேர்ந்து கொண்டனர்.

நுஃமான் மொழியியல் பட்டதாரியாக இருந்தபோதும் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் மொழியியல்துறை இல்லாதபடியால் தமிழ்த்துறையிலேயே அவர் விரிவுரையாளராகப் பணிசெய்தார். மொழியியல் ஒரு கற்கைநெறியாகத் தொடங்கியபோதும் அப்பாடம் தமிழ்த்துறையிலேயே நடைபெற்றது. 1982இல் யாழ்ப்பாணப்பல்கலைக்கழகத்தில் மொழிகள், பண்பாடு என்னும் புதிய துறை தொடங்கப்பட்டது. அதன் தலைவராக என்னை நியமித்தனர். மொழியியல் அத்துறையினுள் வந்ததால் நுஃமான் அங்கு தன் மொழியியல் விரிவுரைகளை ஆற்றினார். பின்னர் 'மொழிகள், பண்பாடு துறை', 'மொழியியல் ஆங்கில இலக்கியத் துறை' என பெயர்மாற்றம் பெற்றது. பேராசிரியர் சு. சசிந்திராஜா அதன் தலைவராக நியமிக்கப்பெற்றார். 1991இல் நுஃமான் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறையிலே மூத்த விரிவுரையாளராக நியமனம் பெற்றார்.

நுஃமான் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் பணியாற்றியபொழுது இரு முக்கியமான நிகழ்வுகளிலே தன்னுடைய புலமைசார் மதியுரைகளை வழங்கினார்.

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறை இரண்டு சிறப்புமிகு கருத்தரங்குகளை நடத்தியதுடன் அவற்றில் வழங்கப்பெற்ற கட்டுரைகளைத்

க. சிவத்தம்பி

பேரா. கைலாசபதி

கட்டுரைகள், தொகுப்பாசிரியர்; கா. சிவத்தம்பி, தமிழ்த்துறை வெளியீடு — 2, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம், 1980.

நுஃமான் பல்கலைக்கழகத்திலே சிறந்த ஆசிரியராகத் திகழ்ந்தார். அதற்குக் காரணம் அவர் பெற்ற கல்விப்பயிற்சியேயாகும். அவர் 15 ஆண்டுகள் பள்ளி ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார். அட்டாளைச் சேனை அரசினர் ஆசிரியர் கல்லூரியில் ஆசிரியப்பயிற்சியும் பெற்றார். இத்தகைய ஒரு கல்விப்புலம் அவருக்கு நல்ல திறனை வழங்கியது. எங்களுடைய பல்கலைக் கல்வியிலே கற்பித்தல் தொடர்பான ஒரு பெருங்குறையாக இருந்து வந்துள்ளது. இளங்கலைப்பட்டத்தைப் பெற்றவுடனே ஒரு மாணவனோ மாணவியோ பள்ளியிலே கற்பிப்பதற்கு ஒப்புதல் வழங்கப்பட்டது. கற்றல்—கற்பித்தல் தொடர்பான பயிற்சியினை அவர்கள் பெற்றிருக்க மாட்டார்கள்.

தமிழ்த்துறை வெளியீடுகளாக வெளியிட்டது. முதலாவது, "ஆக்க இலக்கியமும் அறிவியலும்" என்னும் கருத்தரங்காகும். பேராசிரியர் கைலாசபதி, தமிழ்ச் சிறுகதை, நாவல், கவிதை ஆகிய இலக்கியங்களுக்கும் சமூக அறிவியற் கருத்துக்களுக்குமிடையே உள்ள ஊடாட்டம் பற்றி சில குறிப்பிட்ட சில துறைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஒவ்வொரு மாதமும் ஒவ்வொரு கருத்தரங்கு நடத்தும்படி மதியுரை வழங்கினார். சித்திரலேகா மௌனகுருவும், நுஃமானும், நானும் அதனைச் செயற்படுத்தினோம். துறைகளைத் தீர்மானிப்பதிலும் அவை பற்றி கருத்துரை வழங்குவரை இனங்காணுவதிலும் நுஃமான் மதியுரைகள் பெறுமதி மிக்கவையாக இருந்தன. இரண்டாவது "ஈழத்துத் தமிழ் நாட்டார் வழக்கியல்" கருத்தரங்காகும். பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி இதற்கான மதியுரைகளை வழங்கினார். தமிழ்த்துறை—யினர் எல்லோருமே இம்முயற்சியிலே ஈடுபட்டனர். சித்திரலேகா மௌனகுருவும், நுஃமானும், நானும் இம்முயற்சியிலும் முன்னின்று உழைத்தோம். இக்கருத்தரங்குகளில் வழங்கப்பட்ட கட்டுரைகளின் தொகுதிகள் 1. ஆக்க இலக்கியமும் அறிவியலும் (Creative Literature and Science) கருத்தரங்குக் கட்டுரைகள், தொகுப்பாசிரியர்; அ. சண்முகதாஸ், தமிழ்த்துறை வெளியீடு—1, யாழ்ப்பாண வளாகம், இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம், 1977. 2. ஈழத்து நாட்டார் வழக்கியல், கருத்தரங்குக் கட்டுரைகள், தொகுப்பாசிரியர்; கா. சிவத்தம்பி, தமிழ்த்துறை வெளியீடு — 2, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம், 1980.

இவர்கள் எப்படி திறன் வாய்ந்த மாணவர்களை உருவாக்குவர்? கற்பித்தல் பயிற்சி, தாய்மொழிக் கல்வி இல்லாமை காரணமாக நாம் சிந்தனையாளர்களை, உலகப் புகழ் பெற்றவர்களை உருவாக்க முடியவில்லை. நுஃமானுக்கு நல்ல வாய்ப்புக் கிடைத்தது. அவருடைய ஆசிரியத்துவம் பற்றி, அவருடைய மாணவன் கலாநிதி செ. சுதர்சன் எழுதிய விருத்தம் இங்கு பொருத்தமானது.

**“வகுப்பறை தன்னில் வல்ல
வடிவென விரிந்து செல்வாய்!
புகுந்துமே புத்தியுள்ளே
புதுப்பயிர் நாட்டி நிற்பாய்!
நகுதலைக் கொண்டே என்றும்
நலிவுகள் நலியச் செய்வாய்!
மகுடமே மதியாய்! எந்தன்
மணித்திரு நுஃமான் வாழ்க”**

மொழியியல் துறையிலே நோமான் ஜாக்கோப்ஸன் போன்றோர் தொடக்கி வைத்த ‘நடையியல்’ என்னும் பகுதி தொடர்பாக நுஃமான், பாரதியின் மொழிச்சிந்தனைகள் (சௌத் விஷன், சென்னை, 1999), மொழியும் இலக்கியமும், (காலச்சுவடு, 2006) ஆகிய நூல்களை எழுதியுள்ளார். மொழியியலுடாக இலக்கியங்களை அணுகலை அடிப்படையாகக் கொண்டனவாக இவை அமைகின்றன. அவருடைய பயன்பாட்டு மொழியியல் அறிவின் விளைவாக அமைந்தது ஆரம்ப இடைநிலை வகுப்புகளில் தமிழ் மொழி கற்பித்தல் என்னும் நூலாகும். நுஃமானின் தமிழ் அடிப்படைத் தமிழ் இலக்கணம் நூல் (வாசகர் சங்கம், கல்முனை, இலங்கை, 1999) மாணவர்களுக்குத் தமிழ் இலக்கணக் கட்டமைப்பை எளிதில் விளங்குகொள்ள உதவுகின்றது.

நுஃமானை நினைக்கும்போதெல்லாம் மறக்க முடியாததும் நாம் நன்றியுடன் நினைவுகூர வேண்டியதுமாக அமையும் ஒரு விடயம் எனக்கு உடனடியாக முன்னுக்கு வரும். அது அவர் எங்கள் நாட்டுக் கவிஞர் மகாகவியினுடைய நூல்களைப் பதிப்பித்ததாகும். பேராசிரியர்களான கைலாசபதியும் சிவத்தம்பியும் மகாகவியைக் கவனிக்காமல் இருந்தபோதும் அந்தப் பெருங்கவிஞரின் நூல்களைப் பதிப்பித்து உதவியவர் ‘சந்தன நுஃமானே’. அவர் பதிப்பித்த நூல்கள் வருமாறு:

மஹாகவியின் கோடை, (கல்முனை வாசகர் வட்டம், 1970) மஹாகவியின் வீடும் வெளியும், (கல்முனை வாசகர் வட்டம், 1973), மஹாகவி கவிதைகள், (தொகுப்பாசிரியர், அன்னம், 1984)

சிங்கள மொழியிலே நல்ல புலமை பெற்ற நுஃமான் இரண்டு மொழிகளிலும் உள்ள பெயர்த் தொடர்களின் அமைப்புப் பற்றி ஓர் ஒப்பீட்டு ஆய்வினை மேற்கொண்டார். குறிப்பாக அவற்றிலுள்ள முரணநிலைகளை ஆய்வுக்குட்படுத்தப்பட்டன. இது ஒரு பயன்தரு ஆய்வாக அமைகிறது. சிங்கள மொழியை நன்கு கற்ற நம் இளைய ஆய்வாளர்கள் இந்நாட்டின்

இரு மொழிகளையும் ஒப்பிட்டு ஆய்வு செய்வதற்கு நுஃமானின் இந்த முனைவர் பட்ட ஆய்வு நல்ல வழிகாட்டும்.

நுஃமானுடைய ஆளுமை என்ன? சுருக்கமாகப் பின்வருவனவற்றைக் குறிப்பிடலாம்:

1. குறைந்த வயதிலிருந்தே ஓர் ஆக்க இலக்கியகாரனாக இருந்தமை, கவிஞன் என்ற பெயரில் காலாண்டு இதழை நடத்தியமை; ‘வாசகர் சங்கம்’ என்ற பெயரில் பதிப்பகம் நிறுவி அதன் வழியாகத் தரமான நூல்களை வெளியிட்டமை.

2. அரபு மொழி ஆசிரியராகிய அவர் தந்தையின் வழிகாட்டலைப் பெற்றமை; அட்டாளைச்சேனை ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலையில் ஆசிரியப் பயிற்சி பெற்றமை யாழ்ப்பாண, அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகங்களில் உயர் பட்டங்களைப் பெற்றமை; இவை யாவும் அவருடைய அறிவினை மட்டுமன்றி ஆசிரியத் துவத்தினையும் கல்விசார் நிலையினையும் உயர்த்தின.

3. பெரிய ஆளுமைகளாகிய கனகசபாபதி கைலாசபதி, கார்த்திகேச சிவத்தம்பி ஆகியோர் பெய்ஜிங், மொஸ்கோ சார்புக் கட்சிச் சார்புடையவர்களாக இருந்தபோதும், மார்க்ஸிய சார்புள்ள இலக்கிய நோக்குக் கொண்ட நுஃமான் அவர்களுடைய சார்புநிலைகளைக் கடந்து ஒரு புறவயப்பட்ட சமநிலை பேணும் அணுகுமுறை—யினைக் கொண்டவராக அமைந்தமை.

4. இலக்கியம், இலக்கணம், பொதுமொழியியல், பயன்பாட்டு மொழியியல், சமூக மொழியியல், ஒப்பீட்டு மொழியியல், நடையியல், திறனாய்வு, நாட்டாரியல், பதிப்புத்துறை, மொழிபெயர்ப்பியல் ஆகிய துறைகளிலே தன் தடம் பதித்தமை, இவற்றுக்கு மேலாக ஓர் ஆக்க இலக்கியக்காரனாக அமைந்தமை.

5. நிறைவாக நுஃமானின் தோற்றம் பற்றி அவரின் அபிமான மாணவர் செ. சுதர்சன் கவிதையிலே கூறுவதுடன் நானும் உடன்படுகிறேன்:

**“மனிதமே உருவும்; என்றும்
மனதிலே கனிவும்; மேவும்
புனிதமே செயலும்; நாளும்
பூவெனச் சிரிப்பும்; எந்தைத்
தனிமுக வடிவும்; பெற்ற
தாயவன் தயைவும்; நாவின்
நுனிதனில் கவியும் கொள்ளும்
நுஃமானே என்றும் வாழ்க!”**

எங்கள் 80 வட்டத்துக்குள் புகும் நண்பன் நுஃமான் இன்னும் பல்லாண்டுகள் வாழ்ந்து தன் பணிகளைச் சிறப்புற ஆற்ற இறையருளை வேண்டி இக்கட்டுரையை நிறைவுசெய்கிறேன்.

அ. சண்முகதாஸ்: தகைசால் வாழ்நாள் பேராசிரியர், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

அடையாள அரசியலும் பண்பாட்டுப் பன்மைத்துவமும்

பேராசிரியர் எம்.ஏ. நுஃமானின்
'Sri Lankan Muslims: Ethnic Identity within Cultural Diversity'

இலங்கைத் தமிழ்ச் சூழலில் மார்க்கியக் கருத்துநிலையோடு தமிழியல் ஆய்வுகளையும் தமிழ் இலக்கியப் படைப்பாக்கங்களையும் தமிழ்த் திறனாய்வு நெறியையும் வளர்த்தெடுத்த குறித்துச் சொல்லத்தக்க முதன்மையான அறிஞர்களில் எம்.ஏ. நுஃமான் தனித்துவமானவர். ஈழத்தின் சிறந்த கவிஞராகவும், விமர்சகராகவும் விளங்குகின்ற இவர், மொழியியலில் ஆழ்ந்த புலமைத்துவம்மிக்க தமிழ்ப் பேராசிரியராக மதிப்புப்பெற்றவர். மொழியின் இயங்குதளம் சமூக, பொருளாதார, அரசியல், பண்பாட்டுப் பின்னணிகளோடு எவ்வாறு பிணைந்துள்ளது என்பதை தனது நுண்மாண் நுழைபுல ஆய்வுகள் மூலம் வெளிப்படுத்தியவர். தான் ஏற்றுக்கொண்ட சித்தாந்த அடிப்படையான மார்க்கிய கருத்துநிலைத் தெளிவுடனும் அதுசார்ந்த இயங்கியல் தன்மைவாய்ந்த சுயமதிப்பீடுகளுடனும் இலக்கிய, மொழி—யியல் ஆய்வுகளைத் தந்தவர். பொதுவாகவே மார்க்கிய கருத்துநிலைப்பட்ட அறிஞர்களின் துறைசார்ந்த கண்ணோட்டங்களில் 'மார்க்கிய சமூகவியல்' உள்ளடக்கங்கள் நிறைந்திருக்கக் காணலாம். இது அவர்களைச் சமூகவியல் தரும் அணுகுமுறைகளோடு ஆய்வுகளைச் செய்யும் ஓர்

ஆய்வியல் செழுமைக்கு இட்டுச்செல்கின்றது. இது 'துறையிடையிட்ட' (inter-disciplinary) புலமையாளர்களாக அவர்களை நிலைக்கச்செய்கின்றது.

சமூகவியல், மானிடவியல், பண்பாட்டியல், சமாதானக் கற்கைகள் முதலான துறைகளில் முதன்மையான ஆய்வுப் பொருண்மையாக 'அடையாள அரசியலும் பண்பாட்டுப் பன்மைத்துவமும்' விளங்குகின்றது. இன், மத, கலாச்சார பன்மைத்துவத்தின் அடிப்படையில் எழும் சமூக மற்றும் அரசியல் பிரச்சினைகள் கையாளச் சிக்கலானவையாகச் சமகால மனித வாழ்வை அச்சுறுத்திவருகின்றன.

இதனால், இத்தகைய சமூகங்கள் தொடர்பிலும் அவை எதிர்கொள்கின்ற பிரச்சினைகள் தொடர்பிலும் ஆழமான ஆய்வுகளும் அந்த ஆய்வுகளின் முடிவுகள் பற்றிய திறந்த உரையாடல்களும் அவசியமாகின்றன. நவமுதலாளத்துவ வாழ்வுமுறையின் விளைவுகளால் அந்த முயற்சிகள் 'சானேற முழுமஞ்சறுக்கும்' முயற்சிகளாகவே அமைந்துபோதிலும் முயற்சியை கைவிட முடியாது. இலங்கைச் சமூகத்தில் இனப் பன்மைத்துவம், மதப் பன்மைத்துவம், மொழிப் பன்மைத்துவம் தொடர்பான சவால்கள் நிறைந்துள்ளன. இது குறித்து சமூக விஞ்ஞானத் துறைசார்ந்த ஆய்வறிஞர்களே கூடிய கவனம் செலுத்திவருகிறார்கள்.

பேராசிரியர் எம்.ஏ. நுஃமான் அவர்களின் ஆய்வுகளில் இலக்கியம், மொழியியல் கடந்து, சமூகவியல் முக்கியத்துவம் மிக்கதாகப் பல ஆய்வுகள் வெளிவந்துள்ளன. அவற்றில் 'Sri Lankan Muslims: Ethnic Identity within Cultural Diversity' எனும் நூல் குறிப்பிடத்தக்கது. இலங்கையின் அரசியல், சமூக மற்றும் பண்பாட்டு வரலாற்றுப் பின்புலத்துடன் இலங்கை முஸ்லிம் சமூகம் பற்றிய ஆழமான கருத்துகளையும் விவாதங்களையும் முன்வைக்கின்றது. அவரது இலக்கியம் மற்றும் மொழியியல் மையமான பேராளுமையின் ஒளியில் இந்த நூலின் முக்கியத்துவம் விவாதிக்கப்படாது மறைந்துபோனதோ என்று சிந்திக்கவைக்கின்றது.

இலங்கை போன்ற பண்பாட்டுப் பன்மைத்துவமுள்ள நாடுகளில் நிகழ்போக்கிலுள்ள பிரச்சினைகளைப் புரிந்துகொள்வதற்கு இவ்வாறான ஆய்வுகள் மிக அவசியமானவை. அபிவிருத்தி ஒத்துழைப்புக்கான நோர்வேயின் முகவர் நிறுவனத்தின் (NORAD) அனுசரணையுடன், இனத்துவக் கற்கைகளுக்கான சர்வதேச நிறுவனம் (ICES) 2007இல் வெளியிட்ட இந்த நூல், பண்பாட்டுப் பன்மைத்துவம், தேசியவாதம், அடையாளம் குறித்த அவர்களின் தொடர்ச்சியான வெளியீடுகளில் ஒன்றாகப் பிரசுரிக்கப்பட்டது. இலங்கையின் பன்மண்பாட்டுச் சூழல் அச்சுறுத்தலாக்கப்பட்ட பின்புலத்தில், சிறுபான்மை இனங்களில் ஒன்றான முஸ்லிம்களின் அடையாளம் குறித்து விவாதிப்பதில், இந்த ஆய்வு நூல் உள்ளடக்கியுள்ள பொருண்மையினால் மிகுந்த முக்கியம் பெறுகின்றது.

சிறுபான்மை இனங்களின் இருப்பும் அடையாளமும் இலங்கையின் வரலாறு மற்றும் அரசியலில் சவாலுக்குள்ளானவை. இலங்கையின் சுதந்திரத்தின் பின்னான காலத்தில் எழுச்சிபெற்ற தேசியவாத அலைகளின் கொந்தளிப்பின் விளைவுகள் சிறுபான்மை இனங்களின் வாழ்வு, அரசிலுரிமை, அடையாளம் என்பவற்றைக் கேள்விக்குள்ளாக்கியிருந்தன. பெரும்பான்மை x சிறுபான்மை எனும் இரட்டை எதிர்நிலையானது சிறுபான்மையில் பெரும்பான்மை x சிறுபான்மையில் சிறுபான்மை எனும் இரட்டை எதிர்நிலை பற்றிய விவாதங்களைத் தூண்டின. இவை இனத்துவம் பற்றிய பேரடையாளங்கள், சிற்றடையாளங்கள் தொடர்பான விவாதங்களைத் தோற்றுவித்தன. அவை மொழி, கலாச்சாரம், வாழ்விடம், சில சமயங்களில் மதம் தொடர்பான விவாதங்களாகவும் பரிணமித்தன.

இதனால், அவை தொடர்பான ஆழமான வரலாற்றுப் புரிதலும், அவை யதார்த்தமாக இயங்குகின்ற சமூகப் பின்புலமும் போக்கும் பற்றி தெளிவான தத்துவார்த்த நோக்குடன் வெகுசனத் தளத்தில் கருத்தாடப்பட வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. அந்த நோக்குடன் சிறுபான்மை இனங்களில் ஒன்றான முஸ்லிம் சமூகத்தின் இருப்பு மற்றும் அடையாளம் குறித்த பல சிந்தனைகளை இந்த நூல் முன்வைக்கிறது. ஆங்கில மொழியில் இந்த நூல் அமைந்திருப்பது இதன் விவாத களத்தை மேலும் விஸ்தரிப்பதில் பெரும்பங்கை வகிக்கும் எனக் கருதலாம்.

இந்த நூல் படிப்படியாக வளர்த்துச் செல்லப்படும் ஆறு அத்தியாயங்களை உள்ளடக்கியுள்ளது. இலங்கை முஸ்லிம்களின் மொழி, சமயம், இனத்துவம் தொடர்பான அடிப்படையான தகவல்களை முதலாவது அத்தியாயம் விளக்குகின்றது. இலங்கையில் முஸ்லிம்கள் மற்றும் இலங்கை முஸ்லிம்கள் எனும் இரண்டாவது அத்தியாயம் இலங்கையிலுள்ள முஸ்லிம்களின் வேறுபட்ட வகைமையினரை வரலாற்றுப் பின்புலத்துடனும் சமூக, பொருளாதார, அரசியல் பின்புலத்துடனும் அறிமுகம் செய்கின்றது. இலங்கை முஸ்லிம்களின் சமூகமொழி-யியல் விவரத்திரட்டினை அடிப்படையாகக்கொண்டு அவர்களின் மொழியும் அடையாளமும் குறித்து மூன்றாவது அத்தியாயம் ஆராய்கின்றது. முஸ்லிம்களின் அடையாள அரசியலை வரலாற்று அடிப்படைகளுடன் நான்காவது அத்தியாயம் விளக்குகின்றது.

முஸ்லிம்களின் சமய விழிப்புணர்வையும் இஸ்லாமியமயமாக்கச் செயல்முறையையும் அதன் பிரச்சினைகளோடு ஐந்தாம் அத்தியாயம் பேசுகின்றது. இனஅடையாளமும் முஸ்லிம் பெண்களும் தொடர்பாக விவாதித்தது அவர்களின் இரண்டாந்தர நிலை அல்லது பால்நிலை சமத்துவம் தொடர்பில் ஆறாவது அத்தியாயம் விளக்கமளிக்கின்றது. இந்த ஆறு அத்தியாயங்களின் முடிவாகக் குறிப்பிடப்படும் கருத்துக்கள் சமாதானம், சகவாழ்வு, சுதந்திரம் பற்றியவையாகவே அமைந்தன. குறிப்பாக "இலங்கை முஸ்லிம்களின் அடையாளம் என்பது 19ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து சிங்களவர், தமிழர்களின் இன மைய-தேசியவாதத்துக்கான

பதிலிறுப்புக்களிலிருந்து கட்டமைக்கப்பட்டதும், வளர்க்கப்பட்டதுமான எதிர்வினையாற்றும் ஓர் அரசியல்—பண்பாட்டுக் கருத்துநிலையாகத்தான் இருந்தது” (நுஃமான், 2007:214) என்ற முடிவுக்கு வருவதற்கான அடிப்படைகளே முன்னுள்ள அத்தியாயங்களின் விவாதங்களாக அமைந்துள்ளன. சமசந்தர்ப்பம் வழங்குதல், ஒவ்வொரு இனங்களுக்குமான சனநாயக உரிமைகளை உறுதிப்படுத்தல் பற்றி வலியுறுத்துவதுடன் “இன நல்லிணக்கத்துக்கும் சமூக சகவாழ்வுக்குமான முன்நிபந்தனையாகச் சமவுரிமைகளை வழங்குவதே அமையும்” (நுஃமான், 2007:215) என்றும் குறிப்பிடுகிறார். “அனைத்துச் சிறுபான்மை சமுதாயங்களும் தமக்கு எதிரான இனரீதியான வன்முறைகளை அனுபவிக்கிறார்கள் என்பதுடன் எந்தப் பாதுகாப்பு உணர்வையோ சுதந்திரத்தையோ கொண்டிருப்பதில்லை என்பதுடன் இதுவே அவர்களின் உளவியல் யதார்த்த நிலையுமாகும். இது பரந்தளவில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டாலும், தொடர்புடைய அரசாங்க நிறுவனங்கள் அவர்களின் மொழியுரிமையை ஒடுக்கியே வருகிறார்கள்” (நுஃமான், 2007:215) என்றும் குறிப்பிடுகின்றார்.

இறுதியில், “சமத்துவம் என்பது சமாதானத்தின் முன்நிபந்தனை, சமாதானம் என்பது சுதந்திரத்தின் முன்நிபந்தனை, ஒரு குடும்பம், ஒரு சமுதாயம், ஒரு நாடு என்பவற்றில் இந்த முன்நிபந்தனைகள் பிரயோகமாக வேண்டும், முழு உலகமும் நல்லிணக்கமான உறவை பேணுதல் வேண்டும்” (நுஃமான், 2007:216) என்று நிறைவுசெய்கிறார். இந்த ஆய்வு நூலில் விவாதிக்கப்படும் விடயங்களும், நூலாசிரியர் வலியுறுத்தும் முடிவுகளும் வெளிவந்து 17 ஆண்டுகள் கடந்துவிட்ட நிலையிலும், இதபோன்ற பல ஆய்வுகளை ‘இனத்துவக் கற்கைகளுக்கான சர்வதேச நிறுவனம்’ (ICES) போன்ற நிறுவனங்கள் முன்னெடுத்த போதிலும், இன்றுவரை சகவாழ்வும் நல்லிணக்கமும் சமாதானமும் சாத்தியமாகாத நிலையே யதார்த்தமானது. இது இன்றும் கூட இந்த நூலில் கருத்தாடப்படும் விடயப்பொருளின் அவசியத்தை உறுதிப்படுத்துகின்றது.

‘பன்மைத்துவம்—தேசியவாதம்—அடையாளம்’ பற்றிய உரையாடல் துறைகடந்த உரையாடலாக விருத்திபெற்றுள்ளது. தமிழ்ப் பேராசிரியரான நுஃமான் அவர்கள் தான்சார்ந்த சமூகத்தை முன்வைத்து மிகத்தீ—விரமான இந்த உரையாடலை நிகழ்த்தியிருப்பது அவரைத் துறை கடந்த (transdisciplinary) புலமையாளராக காட்டுகின்றது. தமிழ்ப் பேராசிரியர் ஒருவர் சமூக விஞ்ஞான ஆய்வுக்கான அணுகுமுறைகளையும், தகவல் பின்புலங்களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு வரலாறு, அரசியல், சமூகவியல், பண்பாடு தொடர்பான புலமைப் பின்னணியோடு குறித்த விடயத்தைத் தரிசிக்கிறார். இலங்கையில் ஆழமாக வேரூன்றிவிட்ட இனத்துவப் பாரபட்சத்தையும் முரண்பாடுகளையும் களைவதற்கான பல்வேறு மாதிரிகள் முன்வைக்கப்படுகின்றன. ‘கனேடிய கிடைத்தளக் கூட்டு’ (Canadian mosaic) போன்ற ‘பண்பாட்டுப் பன்மைத்துவ மாதிரிகள்’ முன்மாதிரிகளாக வலியுறுத்தப்படுகின்றன.

அவற்றின் அடிப்படையான நோக்கு ‘மற்றமையைப் புரிந்துகொள்வதும் ஏற்றுக்கொள்வதுமே’ (understanding and recognize others) ஆகும். இது இலங்கைச் சமூகத்தில் எந்தநிலையில் உள்ளது என்பதை முஸ்லிம் சமூகத்தை மையப்படுத்திக் கருத்தாடுகின்றார் பேராசிரியர்.

குறித்த ஓர் இனத்தின் பிரதிநிதியாக இருந்துகொண்டு ஓர் அகநிலையாளராக (insider) அந்த இனம் தொடர்பான கருத்துநிலையையோ இனஉணர்வுநிலையையோ பேசுவது ஓர் புலமைநிலைப்பட்ட ஆய்வாளருக்கு இடர்மிக்க ஒரு காரியமாகும். ஏனெனில், ஆய்வுக்கான புறவயம் பெரும்பாலும் வருவதில்லை. கல்வியியலாளர்கள் கூட இனத்துவ உணர்வுநிலையின் அழுத்தத்துக்கு உட்பட்டுப்போகும் நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. இதனைத் தனது நூலுக்கான முன்னுரையில் தெளிவுபடுத்துகிறார். “சமகால இலங்கை நிலவரத்தில், இனவுணர்வும் முரண்பாடும் அதியுச்சநிலையில் காணப்படும் நிலையில், ஒரு மக்கள் குழுமத்துக்கான இனத்துவக் கருத்துநிலையை விமர்சிக்கின்ற அகநிலையாளராக இருப்பது சிக்கலானதாகும். இருப்பினும், இந்த விடயம் தொடர்பில் ஒரு புறவயமானதும் சமநிலையானதுமான அணுகுமுறையைக் கடைப்பிடித்துள்ளேன். ஓர் அகநிலையாளன் புறநிலையாளனின் கண்ணோட்டத்தில் பேசுவது கடினமானதொரு இருபணியாகும்” (நுஃமான், 2007:xi) என்று குறிப்பிடுகிறார். இந்தத் தெளிவோடு குறித்த விடயம் தொடர்பாக மிக ஆழமாகவும் அகலமாகவும் கருத்தாடுகிறார் பேராசிரியர்.

இலங்கையில் முஸ்லிம்களுக்கும் சிங்களவர்களுக்கும் இடையிலான வன்முறை தெற்கில் நிகழ்ந்து 65 வருடங்களின் பின்னர் 1985இல் தமிழர்களுக்கும் முஸ்லிம்களுக்கும் இடையிலான வன்முறை கிழக்கில் நிகழ்ந்தமை தொடர்பிலும் குறிப்பிடுகின்ற பேராசிரியர், 1990இல் வடக்கு மாகாணத்திலிருந்து முழுமொத்த முஸ்லிம்களும் வெளியேற்றப்பட்டமை பற்றியும் எழுதுகிறார். இதன் விளைவாகக் கிழக்குமாகாண முஸ்லிம் அரசியல் தலைவர்களில் குறிப்பாக அம்பாறை மாவட்டத்தை மையப்படுத்தியவர்கள் சில கோரிக்கைகளை முன்வைத்திருந்தனர் என்றும், வடக்கு கிழக்கு இனப்பிரச்சினை நிரந்தரமாகத் தீர்க்கப்படும் பட்சத்தில் முஸ்லிம்களுக்கான தனியான அரசியல் அலகுக்கான உத்தரவாதம் வழங்கப்பட வேண்டும் என்றும் கோரப்பட்டதால் அது இலங்கையின் சமாதானச் செயல்முறையில் ஒரு பிரதான தடைதாண்டலாக உருவெடுத்ததாகக் குறிப்பிடுகிறார்.

இலங்கைத் தமிழர்கள், சிங்களவர்களின் இன மைய தேசியவாதத்தில் நலிந்த பிரிவினராக மாறிய, இலங்கை முழுவதும் மிகச்சிறியளவில் பரவியிருந்த சிறுபான்மையினரான முஸ்லிம்கள் தங்களுக்கான மொழி அடையாளத்தை நிராகரித்து, தமிழர்களிலிருந்து தங்களை வேறுபடுத்த மத அடையாளத்தை அடிப்படையாகக்கொண்ட வலுவான இனத்துவ அடையாளத்தை விருத்திசெய்தனர் என்றும் குறிப்பிடுகின்றார். இந்த நிலையில்தான் சிங்கள, தமிழ் இனமைய—தேசியவாதத்திற்கான எதிர்நிலையாக

‘அரசியல் — பண்பாட்டுக் கருத்துநிலையாக’ (politicocultural ideology) முஸ்லிம் அடையாளம் கட்டமைக்கப்பட்டதாகக் குறிப்பிடுகிறார். இந்த வாதம் இலங்கையில் சுதந்திரத்தின் பின்னான முஸ்லிம் இனஅடையாள உருவாக்கத்தில் கவனிக்கப்பட வேண்டிய கருத்தாகும். இந்தக் கருத்தை மையப்படுத்தியதாகவே இந்த நூலின் அத்தியாயங்களில் உள்ளடங்கும் கருத்தாடல்கள் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளன.

முஸ்லிம்கள் தம்மை தமிழர் என்று அடையாளப்படுத்த விரும்பாத போதும் தங்கள் தாய்மொழியாகத் தமிழை ஏன் பேசுகிறார்கள்? என்ற கேள்வியைத் தன்னிடம் ஒரு பட்டமேற்படிப்பு மாணவிக் கேட்டதற்கு, இலங்கை முஸ்லிம்களின் இனத்துவ உருவாக்கத்தின் சிக்கல்தன்மைக்கான வரலாற்றுப் பின்புலத்தை விளக்கியதாகக் குறிப்பிட்டு முதலாவது அத்தியாயத்தை ஆரம்பிக்கிறார். உண்மையில் இந்தக் கேள்விக்கான தர்க்கரீதியான பதிலளிப்பாகவே பின்னூள்ள அத்தியாயங்கள் விரிகின்றன.

முதலாவது அத்தியாயத்தின் இறுதிப்பகுதியில் தமிழ் நாட்டிலுள்ள முஸ்லிம்களின் அடையாளத்துக்கும் இலங்கை—யிலுள்ள தமிழ்பேசும் முஸ்லிம்களின் அடையாளத்துக்குமான வேறுபாடுகள் பற்றிய ஒரு கருத்தாடலைக் குறிப்பிடுகிறார். பொன்னம்பலம் இராமநாதன் இலங்கை முஸ்லிம்கள் இனவரைவியல் ரீதியில் தமிழர்களே என்று முன்வைத்த வாதத்தை மறுதலித்து, தங்களது இனத்துவ அடையாளத்துக்கு மதத்தை முன்னிறுத்தி வாதிட்டமை தொடர்பில் விளக்குகிறார். ஆனால் தமிழ்நாட்டு முஸ்லிம்கள் தம்மை இசுலாமியத் தமிழர்கள் என்றே குறிப்பிட்டிருந்தனர் என்றும் அவர்கள் மதத்தையும் மொழியையும் சேர்த்தே தம்மை அடையாளப்படுத்துகிறார்கள் என்றும் விளக்கமளிக்கிறார். ஆனால், “இலங்கை நிலவரத்தில் முஸ்லிம்கள் சமயம், இனம் இரண்டும் சேர்ந்த ஒரு வகைப்பாடே” (நுஃமான், 2007:14) என்று அந்த அத்தியாயத்தை நிறைவுறுத்துகிறார்.

தாய்மொழி பற்றிய
விவாதத்தை
நுஃமான்
இலங்கையிலிருந்து
புலம்பெயர்ந்து
வெவ்வேறு
நாடுகளில்
வாழ்ந்துவரும்
குடும்பங்களிலுள்ள
பிள்ளைகளின்
தாய்மொழி பற்றிய
விவாதங்களோடு
எழுப்புகிறார்.

இனத்துவ முரண்பாடுகளோடு கூடியவகையில் கட்டமைக்கப்பட்ட இலங்கையின் அரசியல் முஸ்லிம்களுக்கான அடையாள உருவாக்கம் எவ்வாறு நிகழ்ந்து வந்துள்ளது என்ற வினாவைச் சுற்றியே தர்க்கம் கட்டமைக்கப்படுகிறது. அந்தத் தர்க்கத்தின் முதலாவது அம்சம் முஸ்லிம்களின் மரபார்ந்த உபகுழுக்கள் பற்றியதாக அமைகிறது. இலங்கைச் சோனகர், கரையோர இந்தியச் சோனகர், மலே முஸ்லிம்கள், போராக்கள், மேமன்கள் ஆகிய உபகுழுக்களின் உருவாக்கம், சமூக முக்கியத்துவம், தொழில்கள், பொருளாதார நடவடிக்கைகள், கல்விப் பின்புலம், குடியேற்றங்கள், சமயம், பண்பாடு கல்விக்கான மொழி, அரசியல் பிரதிநிதித்துவம் முதலான பல்வேறு விடயங்கள் தகவல்களாக விளக்கப்படுகின்றன. அதேநேரம், இந்த உபகுழுக்களிடையிலான வேறுபாடுகள் எவ்வாறு இலங்கைச் சமூகத்தில் நிர்ணயம் செய்யப்பட்டன என்பதையும், அந்த வேறுபாடுகள் முஸ்லிம்களின் பொது அடையாளமாகக் கட்டமைக்கப்படுவதில் எதிர்கொள்ளப்பட்ட சிக்கல்கள் என்பவற்றையும் உய்த்தறிய முடிகிறது.

இந்த உபகுழுக்களின் சட்ட வாக்கக்கழகப் பிரதிநிதித்துவம் தொடர்பான கருத்துக்கள் விளக்கப்படுகின்றன. இலங்கைச் சோனகர், கரையோரச் சோனகர் பற்றிய அடையாள வேறுபாடுகள் விவரிக்கப்படுகின்றன. முஸ்லிம் குழுக்களிடையே நிலவும் பண்பாட்டுப் பல்வகைமை பற்றியும் இலங்கையின் பண்பாட்டுப் பண்மைத்துவத்தில் முஸ்லிம்களின் ஓரினத்தன்மை பற்றியும் விளக்கப்படுகின்றது.

இலங்கையில் முஸ்லிம்களிடையே உள்ள உபகுழுக்கள் பற்றிய தகவல்களைத் தொகுத்து அந்தக் குழுக்கள்பற்றி அடிப்படையானதொரு தெளிவை ஏற்படுத்துகின்ற அதேவேளை, சில முக்கியமான வரலாற்று நிகழ்வுகளுக்கும் முஸ்லிம் அடையாள உருவாக்கத்துக்குமான தொடர்புகளை ஆழமாக பகுப்பாய்வு செய்கிறார். குறிப்பாக முஸ்லிம்களின் ‘அடையாள குறிகட்டல்’ (label of identity) என்பது சோனகர், முகமதியர் என்ற அடையாளங்களிலிருந்து

முஸ்லிம்கள் என்று மாறியமை பற்றி குறிப்பிடும் கருத்துகளும் அவற்றுக்கு ஏதுவான வரலாற்று நிகழ்வுகளும் எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றன. ரீ.பி. ஜயா, ராஸிக் ஃபரீட் ஆகியோர் முறையே 'ஓல் சிலோன் முஸ்லிம் லீக்', 'ஓல் சிலோன் மூவர் அசோசியேசன்' என்பவற்றின் பின்புலத்தில் வேறுபட்ட அடையாளங்களைப் பரிந்துரைப்பவர்களாகத் தொழிற்பட்டமையும் அவர்களது அரசியல் செயற்பாடுகள் பற்றியும் எடுத்துக்காட்டப்படுவதைக் குறிப்பிடலாம். ரீ.பி. ஜயாவுக்கு எதிராக ஏ.ஈ. குணசிங்கவுக்கு 'மூவர் அசோசியேசன்' ஆதரவு வழங்கியமை தொடர்பிலும் குறிப்பிடுகிறார். முஸ்லிம் உயர்குழாமினர் மத்தியில் இந்த விவாதம் மிக நீண்டகாலம் தொடர்ந்திருந்தது. மரதானை பள்ளிவாசலிலான வழிபாட்டுக்கான உரிமை பற்றிய விவாதமும் இலங்கைச் சோனகர் என்ற சொற்பிரயோகத்தின் நீக்கமும் அது தொடர்பான அப்துல் காதினின் விவாதமும் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்த விவாதங்களில் கிழக்கு மாகாண அங்கத்தவர் தம்பிமுத்து, பொன்னம்பலம் இராமநாதன் ஆகியோரின் உத்தியோகரீதியற்ற பங்களிப்புகள் பற்றியும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ராஸிக் ஃபரீட் முன்னிறுத்திய சோனக அடையாளத்தை எதிர்த்து ஏ.எம்.ஏ. அஸீஸ் முன்வைத்த விவாதங்கள் ஆதாரபூர்வமாக எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளன. ஐரோப்பியர் ஆட்சிக் காலத்திலிருந்து முனைப்பாக நடைபெற்றுவந்த இந்த விவாதங்கள் இலங்கையின் முஸ்லிம் அடையாள உருவாக்கம் பற்றிய முதன்மையான கருத்துநிலை வளர்ச்சிக்கான அடிப்படைகளைத் தந்திருந்தன என்பது தெளிவாக உணர்த்தப்படுகின்றது. உண்மையில் முஸ்லிம் உபகுழுக்களின் சமூக அந்தஸ்து, தொழில்சார்ந்த செல்வாக்கு, கல்வி, அரசியல் பின்புலம் போன்ற சமூகக் காரணிகள் இந்த அடையாளம் பற்றிய விவாதங்களுக்கு அடிப்படையாக அமைந்திருந்ததை உய்த்துணரலாம்.

இலங்கையின் வரலாற்றில் எந்தவொரு இனத்தின் அடையாளத்தின் பின்புலத்திலும் மையநிலைச் சமூகக் குழுக்களின் செல்வாக்கு இருந்தே வந்துள்ளது என்பதுடன் அதற்கு எதிரான கருத்துருவாக்கம் மிகுந்த சவாலுக்கு உட்பட்டிருந்ததனையும் காண முடியும். அது வர்க்கநிலைப்பட்ட, சாதிரிநிலைப்பட்ட நலன்களோடு பிணைந்திருந்தமை குறிப்பிடத்தக்க ஓர் அம்சமாகவே இருந்துவந்துள்ளது. முஸ்லிம்கள் மத்தியில் அது வர்க்கநிலைப்பட்டதாக அமைந்திருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. இது அடையாள உருவாக்கத்துக்கும் வர்க்கத்துக்குமான நேரடி தொடர்பினைப் புரிந்துகொள்ள உதவுகிறது. அந்த வர்க்கநிலைப்பட்ட முன்னெடுப்புகள் வணிகநோக்கு மையமானதாக இனங்களுக்கிடையே பொதுமைப்பாடான இயல்புகளைக் கொண்டிருந்தமையும் கவனிக்கத்தக்கது. இத்தகைய ஆழமான புரிதல்களை ஏற்படுத்துவதாகப் பேராசிரியரின் விளக்கங்கள் அமைந்துள்ளன.

இலங்கை முஸ்லிம்களின் மொழி அடையாளம் குறித்த விவாதம் மிகநீண்டது. அவர்களின் தாய்மொழி பற்றிய

கேள்விகளும் அதற்கான பதில்களும் தொடர்ச்சியான வாதப் பிரதிவாதங்களைச் சந்தித்து வந்தவை. தாய்மொழி பற்றிய விவாதத்தை நுஃமான் அவர்கள் இலங்கை—யிலிருந்து புலம்பெயர்ந்து வெவ்வேறு நாடுகளில் வாழ்ந்துவரும் குடும்பங்களிலுள்ள பிள்ளைகளின் தாய்மொழி பற்றிய விவாதங்களோடு எழுப்புகிறார். இந்தச் 'சமூக மொழியியல் குழப்பநிலை'(socio-linguistic complication) தாய்மொழி சொந்த மொழி மற்றும் முதல்மொழி பற்றிய புதிய தேடல்களை வேண்டிநிற்கும். அந்தவகையில், இலங்கையில் வாழும் முஸ்லிம்களின் தாய்மொழி பற்றிய விவாதம் தனித்துவமானது. சித்தி லெப்பை, பதியுதீன் மஹ்மட், ஏ.எம்.ஏ. அஸீஸ் போன்றவர்களால் முன்வைக்கப்பட்ட தாய்மொழி பற்றிய கருத்தாடல்கள் முக்கியமானவை. முஸ்லிம்கள் அரசி மொழியைத் தங்கள் வீட்டு மொழியாகக் கொள்ளவேண்டும்.

இலங்கையில் வாழும் போத்துக்கேயர்களும் ஓல்லாந்தரும் தங்கள் தாய்மொழியை மறந்து ஆங்கிலத்தைப் பேசுகிறார்கள். முஸ்லிம்கள் தமிழை மறந்து அரசியைத் தங்கள் தாய்மொழியாக ஏன் கொள்ளக் கூடாது என்று சித்தி லெப்பை கேள்வி முஸ்லிம் தேசன் பத்திரிகையில் எழுப்பியதைக் குறிப்பிடுகிறார். 1938இலிருந்து தென்பகுதியில் வாழும் முஸ்லிம்கள் சிங்களத்தைக் கற்று அதனைத் தங்கள் தாய்மொழியாக ஏற்றுள்ளனர் என்று பதியுதீன் மஹ்மட் வாதிடுவதைக் குறிப்பிடுகின்றார். 1941இல் இலங்கை முஸ்லிமும் தாய்மொழியும் பற்றி ஏ.எம்.ஏ. அஸீஸ் எழுதிய கட்டுரையில் இலங்கை முஸ்லிம்களின் தாய்மொழி தமிழே என்று விவாதித்ததாகக் குறிப்பிடுகிறார். இவற்றிலிருந்து இலங்கை முஸ்லிம்கள் தங்கள் மொழி அடையாளத்தை எவ்வாறு அமைத்துக்கொள்ள நினைக்கிறார்கள் என்பதில் வேறுபட்ட அபிப்பிராயங்கள் இருந்துவந்ததை அறியலாம். "இலங்கை முஸ்லிம்களின் சனத்தொகைப் பரம்பல், அவர்களின் வர்க்க பிரிவுகள் என்பவற்றுக்கு அமைவாக இடத்துக்கிடம் சமூகமொழியியல் நிலவரம் வேறுபடுகிறது.

சிங்களம் பேசுகின்ற தெற்குப் பிரதேசங்களில் சிதறலாகப் பரம்பியிருக்கும் முஸ்லிம்கள் தமிழ் சிங்களம் இரட்டைமொழிகளையும் சமமான சரளத்தன்மையுடன் பெரும்பாலானவர்கள் பேசுகிறார்கள். குறிப்பாக மூத்த சந்ததியினர் மாற்றமின்றி தமிழையே தங்கள் வீட்டுமொழியாகவும் குழுத்தொடர்பாடல் மொழியாகவும் பேசுகிறார்கள். மிகக்குறைந்தளவு உயர்வர்க்கத்தினரும் வளர்ந்துவரும் ஒரு தொகுதி இளம்சந்ததியினரும் சிங்களத்தைத் தமது வீட்டு மொழியாகப் பயன்படுத்துகின்றனர்" (நுஃமான், 2007:55—56) என்று குறிப்பிடும் கருத்து வாழ்விட வெளிக்கும் பயன்பாட்டு மொழிக்கும் இடையிலான தொடர்பைப் பற்றி ஆழமாகச் சிந்திக்கவைக்கும் கருத்தாகும். ஓர் இனக்குழுமத்தின் தாய்மொழி, வீட்டுமொழி, முதல்மொழி, தொடர்பாடல்மொழி பற்றிய விவாதம் ஒரு பன்மைத்துவ பண்பாட்டுச் சூழ்மையில் எவ்வாறான கனதிமிக்க விவாதமாக மாறி அதுவே

அரசியலுமாக்கப்படுகிறது என்பதை புரிந்துகொள்ள இந்த விளக்கங்கள் ஏதுவாகின்றன.

அதன் தொடர்ச்சியாக முஸ்லிம்களின் கல்விக்கான மொழிமூலம் தொடர்பாகக் கேள்வியும் அந்த மொழிமூலத்தை சிங்கள மொழிக்குத் திறந்து விடுவதும் பற்றிய கருத்தாடல் செய்யப்படுகின்றது. அதார பூர்வமான பல புள்ளி விவரத் தரவுகளோடு முஸ்லிம்கள் தங்கள் கல்விக்கான மொழிமூலத்தை சிங்களமாக மாற்றிக்கொள்வதில் நாட்டமுடையவர்களாக உள்ளனர் என்பது எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது.

மாவட்டம், மாகாணம், பாடசாலை மட்டங்களில் ஆரம்ப வகுப்புகள், இடைநிலை வகுப்புகள், உயர்தர வகுப்புகளில் முஸ்லிம் மாணவர்கள் சிங்கள மொழிமூலம் கல்விகற்பதில் கொண்ட விருப்பார்வம் பற்றி பொருத்தமான புள்ளிவிவரங்களோடு குறிப்பிடுகிறார். சிங்கள, தமிழ் தேசியவாத எழுச்சியின் பின்னான காலத்தில் முஸ்லிம்கள் தங்கள் மொழிபற்றி குழப்பநிலையில் இருந்ததால் இத்தகைய நிலைப்பாட்டுக்குச் சென்றுள்ளதைச் சுட்டிக்காட்ட விளைகிறார்.

குறிப்பாக, “சுதந்திரத்துக்கு முன்னரும் பின்னரும் வளர்த்தெடுக்கப்பட்ட சிங்கள, தமிழ் தேசியவாதம் மொழிபற்றிய காதல், பேரார்வத்தை அவர்களிடையே பண்படுத்தியது, அதேநேரம் முஸ்லிம்கள் தங்கள் மொழிபற்றிய குழப்பத்திலிருந்தனர். முஸ்லிம்களின் வரலாறு வேறுபட்டது. இரண்டாவது சிறுபான்மை என்ற வகையில் அவர்கள் தங்கள் தப்பிப்பிழைத்தலுக்காகத் தமிழர்கள், சிங்களவர்களோடு போட்டிபோட வேண்டியிருந்தது. அவர்களின் அரசியல் இயக்கத்துக்கு மொழியின் மீதான காதலும் பேரார்வமும் அடிப்படையாதொன்றல்ல. தமிழ் அவர்களின் தாய்மொழியாக அமைந்தபோதிலும் அவர்களின் மொழியடையாளத்தை நிராகரித்துத் தங்கள் மதத்தை அடிப்படையாகக்கொண்ட இன அடையாளம் ஒன்றை விரும்பி எற்றுக்கொண்டனர்” (நூலிமான், 2007:61) என்று குறிப்பிடுகிறார். அத்துடன், முஸ்லிம் சமூகத்தின் மொழிபற்றிய உள்பாங்கு, மொழியைப் பேணுதல் என்பவை அவர்களில் சமூக அரசியல் தேவைகளால் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருந்தது என்று முடிவும் சொல்கிறார். இது தங்கள் சமூக, அரசியல், பொருளாதார தேவைகளுக்காக முஸ்லிம்கள் தனிவழியமைக்கும் நிர்ப்பந்தத்துக்கு உட்பட்ட சமூகமாக மாறிவிட்டது எனும் பொருளைப் பொதிந்துள்ளது.

இலங்கையில் வாழும் முஸ்லிம்களிடையே தமிழைப் பேசுவதிலும் எழுதுவதிலும் முரண்பாடுகளும் குழப்பங்களும் உள்ளதாகவும் பேராசிரியர் குறிப்பிடுகிறார். ஒரு மொழியியல் பாண்டித்தியம் மிக்க பேராசிரியர் என்ற வகையில் பிராந்திய வேறுபாடுகளுக்கேற்ப மொழிப் பிரயோகத்தில் நிலவிவருகின்ற வேறுபாடுகள் தொடர்பாக மிகநுட்பமான ஆதாரங்களை எடுத்துக்காட்டுகிறார். இலங்கைத் தமிழர்கள், இலங்கை முஸ்லிம் தமிழர்கள் மொழிப் பிரயோகத்தில் எவ்வாறான வேறுபாடுகளைக் கொண்டுள்ளனர் என்பதை விளக்குகிறார். அத்துடன், தென்பகுதி முஸ்லிம்கள், வடக்கு கிழக்கு முஸ்லிம்கள் மத்தியிலான மொழிப் பிரயோக வேறுபாடுகளை நுணுக்கமாக எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

வாழ்விட பரம்பலின் பிராந்திய வேறுபாடுகள் முஸ்லிம்களின் மொழிசார்ந்த ஒருமுகத்தன்மைக்குச் சவாலான சூழலை உருவாக்குகின்றது எனும் வாதமொன்று உட்கிடையாக உள்ளது. அத்தகைய வேறுபாடு தமிழர்கள், சிங்களவர்கள் மத்தியிலும் கூட உள்ளவைதான். அத்துடன், தமிழர்கள் சிங்களவர்களின் மொழி ஆதிக்கம் முஸ்லிம்களின் மொழிப் பிரயோகத்தைத் தீர்மானிக்கும் காரணியாகின்றது என்ற கருத்தும் உள்ளமைந்துள்ளது. இந்த நிலையில்தான் பேராசிரியர் ‘அரபுத்தமிழ்’ எனும் கருத்தாக்கத்தின் வரவு குறித்துப் பேச விளைகிறார். இது முஸ்லிம்களை மொழியால் ஓரினமாக்கும் ஒரு விவாதமாக எழுந்திருந்தது. அத்துடன், முஸ்லிம்களின் சமயமான இஸ்லாத்தையும் இணைக்கும் மொழியாக அது அமைந்துவிடுகின்றது. இந்த இடத்தில் சிங்கள பௌத்தம், சைவத் தமிழ் என்ற கருத்தாக்கங்களோடு இணைவைத்து அரபுத்தமிழ் பற்றி பார்க்க வேண்டியுள்ளது. அரபுத்தமிழ் குறித்து இந்த நூலில் பத்துப் பக்கங்களில் விளக்கமளிக்கிறார்.

தொடர்ந்து முஸ்லிம் அடையாளத்தின் அரசியல் தொடர்பான வரலாற்று மூலங்கள் குறித்து ஆழமானதும் ஆதாரங்களை அடிப்படையாகவும் கொண்ட பரிசீலனையைச் செய்கிறார். இது விரிவானதும் முக்கியமானதுமான ஓர் அத்தியாயம். இங்கும் சிங்களத் தேசியவாதம், தமிழ்த் தேசியவாதம் என்பவற்றின் செல்வாக்கினால் முஸ்லிம் அடையாளம் எவ்வாறு இலங்கையில் அரசியல் ரீதியாக எதிர்கொள்ளப்பட்டது என்பதற்கான விளக்கங்கள் உள்ளன. முஸ்லிம்களின் அடையாளமும் சிங்கள பௌத்த தேசியவாதமும் குறித்து பன்னிரண்டு பக்கங்களில் (135—146) தனித்து விளக்குவதுடன், வடக்கு கிழக்கில் தமிழ்த் தேசியவாதமும் முஸ்லிம் அடையாளம் குறித்து ஆறு பக்கங்களில் (150—155) தனித்தும் எழுதுகிறார். சுதந்திரத்துக்குப்

பின்னான காலத்தில் முஸ்லிம்களின் அடையாளம் நிலைபெறுவதற்கான இரண்டாவது கட்ட வாய்ப்பு ஏற்படுத்தப்பட்டதை விளக்குகிறார்.

அந்தக் காலத்தில் குறிப்பாக முஸ்லிம் அடையாளத்தின் நிறுவனமயப்படுத்தல் எப்படி நிகழ்ந்தது என்பதற்கான பின்புலத்தைத் தெளிவுபடுத்துகிறார். கே.எம்.டி. சில்வா, குமாரி ஜெயவர்த்தன, லியோனாட் வூல்ஃப், விமலரட்ண போன்றவர்களின் எழுத்துகளை ஆதாரமாகக் கொண்டு அதனை நிலைநாட்டுகிறார். எவ்வாறு அநாகரிக தர்மபால காலம் முதல்கொண்டு சிங்கள தேசியவாத சிந்தனையின் தாக்கத்துக்கு முஸ்லிம்கள் உட்பட்டார்களோ அவ்வாறு தமிழர்கள் தரப்பில் பொன்னம்பலம் இராமநாதன் அவர்களின் செயற்பாடுகள் முஸ்லிம்களின் அடையாளத்தை மறுப்பதாக அமைந்தது என்ற கடுமையான விமர்சனங்களை முன்வைக்கிறார். இதற்கான பல்வேறு ஆதாரங்களைத் தொடர்ச்சியாக முன்வைத்து விளக்கமளிக்கிறார்.

தமிழ்த் தலைவரான பொன்னம்பலம் இராமநாதன் முஸ்லிம்கள் தொடர்பில் இயல்பான வெறுப்புக் (antipathy) கொண்டிருந்தார் எனவும், முஸ்லிம்கள் மீதான வன்முறையை அடக்கி சிங்களத் தலைவர்களைக் கைதுசெய்தமை தொடர்பில் பௌத்த தேசியவாதிகளுடன் இணைந்து அரசாங்கத்தை விமர்சித்திருந்தார் எனவும், அந்தக் கலவரத்துக்கான பொறுப்பாளிகளாகக் கரையோரச் முஸ்லிம்களே இருந்தனர் என்று பழிசொல்ல முயன்றார் எனவும் குறிப்பிடுகிறார். கலவரம் நிகழ்ந்தபோது இந்தியாவில் நின்ற இராமநாதன் உடனடியாகத் திரும்பிவந்து சட்டவாக்க கழகத்தில் நீண்ட உரையொன்றை ஆற்றி கலவரத்துக்கு எதிரான அரசாங்கத்தின் நடவடிக்கையை விமர்சித்ததுடன் சிங்கள தேசியவாதிகளுடன் சேர்ந்து கலவரம் தொடர்பாக விசாரணை செய்ய ஒரு ரோயல் ஆணைக்குழுவை நிறுவியதை மேலும் குறிப்பிடுகிறார்.

1916இல் இலண்டனில் வெளியிடப்பட்ட 'Riots and Martial Law in Ceylon 1915' என்ற தனது நூலில் கலவரத்தில் சிங்களவர்களைப் பலிக்கடாவாக்கியது அரசாங்கத்தின் செயல் என்று விமர்சனம் செய்து, பாதிக்கப்பட்ட தரப்பினரான முஸ்லிம்களுக்குக் குறைந்தளவு முக்கியத்துவத்தையே வழங்கியிருந்தார் என்றும் குறிப்பிடுகிறார். இதனை ஆதாரப்படுத்த அந்த நூலின் முதல் வாக்கியத்தையும் எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

“இராமநாதனின் கருத்தின்படி, சிங்களவார்களால் ‘ஹம்பயால்’ (வள்ளத்தில் வந்தவர்கள்) என்று அறியப்பட்ட முகமதியர்கள் என்ற சிறுகுழுவினரின் சகிப்பின்மையும் ஆக்கிரோசமுமே அதற்குக் காரணம் என்பதுடன் அண்மைய கலவரத்துக்கு முதற்காரணமாக கம்பளை, கண்டி மசூதிகளின் முன்னால் செல்லும்போது சிங்கள பௌத்தர்கள் அமைதியாகச் செல்ல வேண்டும் என்ற வற்புறுத்தலை” (நூலிமான், 2017:146) என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதாக ஆதாரம் காட்டுகிறார். எவ்வளவுக்குச் சிங்களத் தேசியவாதிகள் மீதான

விமர்சனம் முன்வைக்கப்படுகின்றதோ அதற்கு மேலாகத் தமிழ்த் தேசியவாதியாக இராமநாதனின் மீதான விமர்சனமும் வலியுறுத்திக் கருத்தாடப்படுவதைக் காணலாம். இராமநாதனை முஸ்லிம் சமூகத்துக்கு அநீதி இழைத்தவர் என்றே இந்த நூலில் வரும் வாதங்கள் நிலைநிறுத்துகின்றன. இது தமிழ்த் தேசியவாதிகளைப் பொறுத்தவரை வெறுப்புக்குரிய ஒன்றாகவே அமையும் என்பதும் கவனிக்கத்தக்கது.

முஸ்லிம்களின் கல்வி தொடர்பான பிரச்சினைகளை ‘இஸ்லாமிய மறுமலர்ச்சியும் ஆங்கிலக் கல்வியும்’ எனும் தலைப்பில் முஸ்லிம்களின் சமூகப் பொருளாதார வாழ்வியல் அம்சங்களின் பின்புலத்தோடு சமூகவியல் நோக்கில் விளக்குவது தனித்துவமான ஓர் அம்சமாக அமைந்துள்ளது. நாடளாவியரீதியில் முஸ்லிம்கள் எதிர்கொண்ட கல்வி தொடர்பான பிரச்சினைகள், அவற்றைத் தீர்ப்பதில் மேற்கொள்ளப்பட்ட முன்னெடுப்புகள், அந்த நடவடிக்கைகளில் சித்தி லெப்பை அவர்களின் பங்களிப்புகள், முஸ்லிம்களுக்கான ஆங்கிலவழிக் கல்விக்கான முன்னெடுப்புகள், முஸ்லிம் பெண்களுக்கான கல்வி வாய்ப்புக்களை ஏற்படுத்தும் நோக்கில் நிறுவப்பட்ட பாடசாலைகள், கிழக்கில் வாழ்ந்த முஸ்லிம்களின் சமூக வாழ்வுக்கும் கல்விக்குமான இடைவெளி குறித்த தெளிவான விளக்கங்கள் தரப்படுகின்றன.

உண்மையில் முஸ்லிம்களின் அரசியல் செயற்பாடுகள் மற்றும் அடையாளம் தொடர்பிலான விழிப்புநிலையின் பின்னணியில் கல்வி தொடர்பிலான முன்னெடுப்பிலும் சமூக நிறுவனமயமாக்கலிலும் பெரும்பங்கு வகித்திருந்ததையும் புரிந்துகொள்வதற்கு அந்த விளக்கங்கள் உதவுகின்றன. குறிப்பாக 1891இல் சித்தி லெப்பை அவர்களின் முயற்சியினால் முஸ்லிம் பெண்களுக்காகப் பாடசாலைகள் நிறுவப்பட்டிருந்தமை இலங்கையை உலகளாவிய நிலையில் முஸ்லிம் பெண்கல்வி தொடர்பான முன்னெடுப்புகளில் முக்கியம் வாய்ந்ததாகவே காட்டுகின்றது.

முஸ்லிம்களின் அடையாள நிறுவனமயமாக்கம் பற்றி விரிவாக விளக்கும்போது, அதற்குப் பின்புலமான காரணிகளைத் தனியாக விளக்குகிறார். எனினும், இந்த ஆய்வின் மைய இலக்கே முஸ்லிம்களின் அடையாளம் நிறுவனமயமாக்கலுக்கான முயற்சிகளும் அவற்றில் செல்வாக்குச் செலுத்திய காரணங்களுமாகவே அமைகிறது. இனரீதியான பிரதிநிதித்துவம், பாராளுமன்ற தேர்தல் அரசியலும் அதனை மையப்படுத்திய முஸ்லிம் தலைவர்களின் செயற்பாடுகளும், கல்வி குறித்த விழிப்புணர்வும் அதற்கான முன்னெடுப்புகளும், தமிழ் ஆசிரியர்களுக்குப் பதிலாக முஸ்லிம் ஆசிரியர்களின் நியமனங்கள், ஆசிரிய பயிற்சிக் கல்லூரிகளின் உருவாக்கம், தேசிய கல்வி—யியல் கல்லூரிகளின் உருவாக்கம், முஸ்லிம்களின் வாழ்விடப் பிரதேசங்களிலான பல்கலைக்கழகங்களின் உருவாக்கம், முஸ்லிம்களுக்கான தனித்துவமான சட்ட சீர்திருத்தங்களுக்கான முறைமைகளின் உருவாக்கம், மசூதிகள் மற்றும் நிதியங்கள் தொடர்பான முஸ்லிம்

உயர்குழாமினரின் செல்வாக்குத் தொடர்பிலான சட்ட ஏற்பாடுகள், அரசு ஊடகங்களில் முஸ்லிம் பிரிவுகள் உருவாக்கப்பட்டமை முதலான பல்வேறு காரணிகள் குறித்து விளக்கப்படுகின்றன.

முஸ்லிம்களின் அடையாளம் தொடர்பான உரையாடலில் எப்போதுமே பெரும் விமர்சனத்துக்குள்ளாகும் இரண்டு விடயங்கள் குறித்து நூலின் இறுதிப்பகுதி பேசுகின்றது. ஒன்று, சமய விழிப்புணர்வும் இஸ்லாமியமயமாக்கமும். இன்னொன்று இன அடையாளமும் முஸ்லிம் பெண்களும் பற்றியது. இவை இரண்டும் முஸ்லிம் சமூகத்தைப் பொறுத்தவரை அவர்களது 'சமய அடிப்படைவாதத்துடன்' இணைத்தே பார்க்கப்படுகின்ற விடயங்களாகின்றன. இது குறித்து பேராசிரியர் முன் வைக்கும் கருத்துகள் ஈண்டு கவனிக்கத்தக்கவை. இந்த இரு அடையாளங்களையும் முன்னிறுத்திப் பேசாது முஸ்லிம்களின் அடையாளம் குறித்து உலகின் எந்தவொரு முஸ்லிம் சமூகம் பற்றியும் உரையாட முடியாது. அந்தளவுக்கு உணர்ந்திறன்வாய்ந்த விடயமாக இவை அமைந்துள்ளமை யாவரும் அறிந்ததே.

ஆயினும், அகமட் அக்பர் என்பாரின் கூற்றை மேற்கோள்காட்டி "அடிப்படைவாதம் எனும் சொல் சமகால மேலைத்தேய அரசியல் கருத்தாடல்களில் ஒரு சிறுமைப்படுத்துவதும் குற்றஞ் சுமத்துவதுமான அர்த்தத்தில் உள்வாங்கப்பட்டுள்ளது. பிரதானமாக ஏனெனில், மத்திய கிழக்கின் மீதான மேலைத்தேய ஆதிக்கத்துக்கான அரசியலுக்குக் காட்டப்படும் வன்முறையான அரசியல்ரீதியான எதிர்ப்பாகவும் இருப்பதால்தான். அதனால் சில முஸ்லிம் புலமையாளர்கள் அடிப்படைவாதம் எனும் அந்தப் பாரபட்சமான சொல்லின் பிரயோகத்தை நிராகரிக்கின்றனர்" (நூஃமான், 2007:161) என்று இது தொடர்பாகக் கருத்தாடத் தொடங்குகிறார். இலங்கை முஸ்லிம் சமூகத்தின் முதன்மைமிக்க ஒரு புலமையாளர் என்ற வகையிலும், மார்க்சிய சித்தாந்த கருத்தியல் கொண்டவர் என்ற வகையிலும் இதுகுறித்து

இஸ்லாத்தில் பெண்களின் அந்தஸ்து, பலதார மணமும் பெண்களும், இஸ்லாமிய பெண்கள் மீதான பால்நிலைப் பாரபட்சம், ஹிஜாப் தரித்தல் தொடர்பான பல்வேறு கருத்துக்களும் நியாயப்பாடுகளும் விளக்கப்படுகின்றன.

ஆழமாகவும் வெளிப்படையாகவும் விவாதிக்க வேண்டிய பொறுப்புடையவர் பேராசிரியர் நூஃமான். அதனால்தான் நவீன தொழில்நுட்பங்கள், கைத்தொழில்தயாரிப்புகள், மருத்துவ தொழில்நுட்பங்கள், ஆயுதங்கள் என்பவற்றை இஸ்லாமிய உலகத்துக்கு முற்றாகப் புதியவை என்று குறிப்பிடும்போது "மிக பழைமைவாதிகளான தலிபான், அல்கெய்தா மேலைநாடுகள் தயாரிக்கும் அதிநவீன ஆயுதங்களை மேலைநாடுகளுக்கு எதிராகவே பாவிக்கின்றனர்" (நூஃமான், 2007:162) என்று தனது நிலைப்பாட்டை சூசகமாக முன்வைக்கிறார். அத்துடன் தலிபான்களின் கல்விக்கான தடை, பெண்களின் வேலைவாய்ப்புக்கான தடை, புறவுலக கரிசனையை நிராகரித்தல், 'சரியா' சட்டத்தின் தங்களால் விளக்கமளிக்கப்பட்ட பகுதிகளைப் பிரயோகித்தல் முதலான விடயங்களை விமர்சிக்கத் தவறவில்லை.

அந்த அடிப்படையில் இஸ்லாமிய நவீனமயமாக்கச் செயன்முறையாகச் சீர்திருத்தம் (Revivalism as a Process of Islamic Modernization) பற்றி எழுதுகிறார். இதனுள் இலங்கை முஸ்லிம்களிடையே நவீனத்துவத்துக்கான ஏற்புடமைக்கான முற்போக்கான சிந்தனைகள் இருந்ததற்கான ஆதாரங்களை முன்வைத்து விளக்கம் தருகிறார். இலங்கை இஸ்லாமியர்கள் தங்கள் சமய அறநெறிகள், ஒழுக்கங்களைப் பேணியவாறே இஸ்லாமிய பண்பாட்டையும் மேலைப் பண்பாட்டையும் கலக்க வேண்டிய அளவில் கலந்ததாகக் குறிப்பிடுகிறார். அதேநேரத்தில் இஸ்லாமிய பண்பாட்டைப் பேணும் வகையில் எழுச்சிபெற்ற இஸ்லாமிய இயக்கங்களின் சிந்தனைகள் மற்றும் செயற்பாடுகளையும் இஸ்லாமிய

மத, பண்பாட்டு நிலைபேற்றில் அவற்றின் முதன்மை குறித்தும் நிறைந்த தகவல்களைத் தொகுத்தளிக்கிறார். அந்தத் தகவல்களில் முடிவாக முஸ்லிம் சமூகத்தின் பண்பாட்டுத் தூய்மையாக்கம் தொடர்பில் விளக்கம் தருகிறார். அரபு மொழியாக்க முயற்சிகள், அரபு பெயர்மாற்றங்கள் பற்றி குறிப்பிட்டிருந்தபோதிலும்

மரபுகளிலும் நாட்டார் கலை வடிவங்களின் பயில்வுகளிலும் ஏற்பட்டுவந்த நலிவுகள் பற்றியும் விளக்கியுள்ளார். அந்த அத்தியாயத்தின் முடிவில் “முஸ்லிம் அடையாளம் பருநிலையில் மேல் நிலையில் இலங்கை முஸ்லிம் இனக்குழுவை ஒன்றிணைத்திருந்தது.

ஆனால் அதேநேரத்தில், நுண்ணிலையில் சமய, அரசியல் குழுக்கள் சமுதாய நிலையில் தீவிரமாகத் துருவப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இதுவே இலங்கை முஸ்லிம் இனக்குழுமத்தின் முரண்பட்ட யதார்த்தம்” (நுஸ்மான், 2007:184) என்று நிறைவுறுத்துகிறார். இந்த யதார்த்தம் முஸ்லிம் இனக்குழுமத்துக்கு மாத்திரம் பொருந்துகின்ற ஒன்றல்ல. இன்றுள்ள பல்பண்பாட்டுச் சூழல், பண்பாட்டுப் பன்மைத்துவ சமூகங்களில் தருணங்களில் தம்மை ஒருமுகத்தன்மையானவர்கள் என்று காட்டிக்கொள்வதும், இன்னும் சில அவசியமான தருணங்களில் தம்மிடையே ‘சிறப்பு வகைமைகள்’ உள்ளன என்று வாதிட முற்படுவதும் முரண்தீர்நிலைகளாகவே நிலைத்துப்போய்விட்டன. பண்பாடு, சமயம் என்பவற்றைப் பற்றிக் கருத்தாடும்போது இது தவிர்க்கவியலாதது என்ற முடிவுக்கே வர வேண்டியுள்ளது.

இத்தகைதொரு உணர்திறன்மிக்க விடயப்பொருளே இன அடையாளமும் முஸ்லிம் பெண்களும் பற்றியது. இஸ்லாத்தில் பெண்களின் அந்தஸ்து, பலதார மணமும் பெண்களும், இஸ்லாமிய பெண்கள் மீதான பால்நிலைப் பாரபட்சம், ஹிஜாப் தரித்தல் தொடர்பான பல்வேறு கருத்துக்களும் நியாயப்பாடுகளும் விளக்கப்படுகின்றன. அத்துடன் இலங்கை முஸ்லிம் பெண்களின் கல்வி, வேலைவாய்ப்பிலான முன்னேற்றங்கள் பற்றியும் புள்ளிவிவரங்களோடு விளக்கம் தரப்படுகின்றது. பெண்கள் கல்வி, அரசியல், வேலைவாய்ப்பு, பதவிநிலைகள் என்பவற்றில் முன்னேற்றமான நிலைக்குச் சென்றமைக்கான எடுத்துக்காட்டுக்கள் குறிப்பிடப்படுகின்றன.

எதுவாயினும் முடிவாக, ஆண்மேலாதிக்க முஸ்லிம் சமூகத்தில் பெண்கள் அரசியலில் பங்கேற்றலுக்கு ஊக்கமளிக்கப்படுவதில்லை என்ற கருத்துடன் நிறைவுறுகின்றது. இஸ்லாமியப் பெண்கள் பற்றியும் அவர்களது உரிமைகள் பற்றியதுமான விவாதம்கூடச் சமயம், பண்பாட்டுப் பிரச்சினை தொடர்பான ஒரு விவாதமாகவே மாறிவிடுகின்றமை தவிர்க்கவியலாதது என்பது பேராசிரியரின் விளக்கங்களில் உள்ளமைந்திருக்கிறது.

பண்பாட்டுப் பன்மைத்துவம் உள்ள ஒரு தேசத்தில் தனித்தனி இனக்குழுமங்களுக்கான அடையாளங்கள் உறுதிப்படுத்தப்படுகின்ற அதேவேளை, அந்த அடையாள முனைப்பு பன்மைத்துவத்துக்குக் குந்தகம் விளைவிக்காது பாதுகாப்பது அவசியமாகும். இது மிகக்கடினமானதும் சவால் நிறைந்ததுமான செயற்பாடாகும். அடையாள முரண்களே வரலாறாகிப்போன பன்மைத்துவத்

தேசங்களில் அந்த முரண்களைத் தீர்ப்பதற்கு எடுக்கப்படும் முயற்சிகள் தற்காலிக புனர்வாழ்வாக அமையாது நிரந்தரமாக அமைதல் வேண்டும். அதற்கு வேறுபடும் இன, மத, மொழி, பண்பாட்டுக் குழுக்களுக்கிடையிலான நேர்முகமான புரிதல் அவசியமாகின்றது. அந்தப் புரிதலை ஏற்படுத்த இதுபோன்ற ஆய்வுசார்ந்த நூல்கள் தேவைப்படுகின்றன. வெறுமனே புலமைத்துவ தேவைகளுக்காகவன்றி, சாதாரணமான மக்கள் மத்தியிலும் இதுபோன்ற கருத்துக்கள் விதைக்கப்பட வேண்டும். அது பரஸ்பர புரிதலுக்கான வாய்ப்பை உருவாக்குகின்றது. இனமுரண்பாட்டுச் சூழல் வலுவாக நிலைபெற்றுள்ள இலங்கை போன்ற சமூகத்தில் கற்றுக்கொண்ட பாடங்களின் பட்டறிவு வெறும் அனுபவமாக அல்லாமல் ஆக்கப்பூர்வமான தீர்வுகளாக வடிவம் பெற வேண்டும்.

இதனால், தீர்வுகள் தேசத்தில் உள்ளடங்கிய பன்முகத்தன்மையான குழுக்களைத் தரம் பிரிக்காது கருத்திலெடுக்க வேண்டியுள்ளது. இனங்கள் பற்றிய முற்கற்பிதங்களும், ஆராய்வற்ற ஊகங்களும் முரண்களை மேலும் மேலும் வலுவடையச் செய்யும். இந்த நிலையில், அடையாளம் பற்றிய இந்த ஆய்வு விசேடமாக முஸ்லிம்களை மையங்கொண்டு அமைந்தபோதிலும், ஏனைய இனக்குழுமங்களிடத்தில் முஸ்லிம்கள் பற்றிய நோக்குநிலையைப் பற்றிய அவர்களின் தவறான மதிப்பீட்டை மீளச்சிந்திக்க உதவும். முரண்பாடு தீர்த்தல் செயன்முறையில் இது முக்கியமானதொரு படிமுறையாகும். ‘மற்றமை’ (others) குறித்த நேர்முகமான புரிதல் இதற்கு அவசியமாகின்றது.

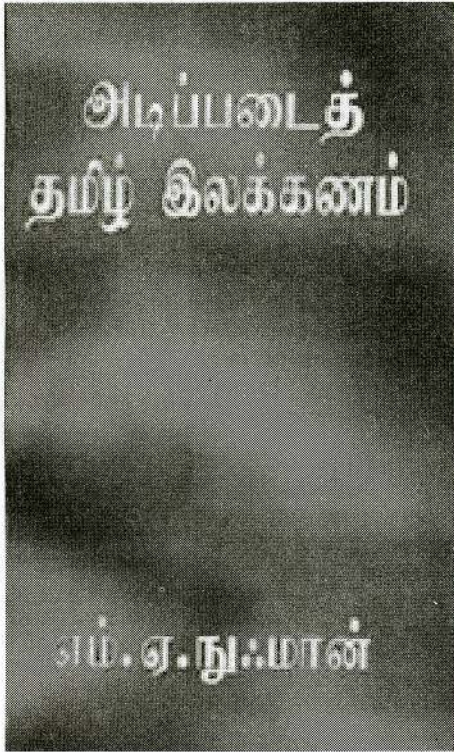
பொதுவாகவே ஓர் அகநிலையாளரின் பார்வையில் குறித்த சமூகம் பற்றிய சார்புநிலை இருப்பதற்கான வாய்ப்பு அதிகமாக இருக்கும். அதுவே ஒரு புறநிலையாளரின் பார்வையாக வெளிப்படுமாயின் சார்புநிலையுடையது எனும் கருத்து எழுவதில்லை. ஆனால் நுஸ்மான் அவர்கள் தன்னை ஒரு புறநிலையில் வைத்துக்கொண்டே குறித்த விடயத்தை மிக நிதானமாகக் கருத்தாடுகிறார். பல இடங்களில் முஸ்லிம் சமூகத்தின் போக்குகள் பற்றிய விமர்சனங்களும் வருகின்றன. அதே நேரத்தில் முஸ்லிம் சமூகத்தின்மீது சிங்கள, தமிழ்த் தேசியவாதத்தின் அழுத்தம் பற்றிய கடுமையான விமர்சனங்களும் முன்வைக்கப்படுகின்றன. ஆயினும், இலங்கை முஸ்லிம் சமூகம் தொடர்பான ஒரு வெட்டுமுகத்தையும், அவர்களுக்கான அடையாள உருவாக்கத்தின் பின்புலங்களையும் விளக்கும் ஓர் ஆய்வு எனும் வகையில் இலங்கைச் சமூகத்தை வியங்கிக்கொள்வதற்கான ஒரு பரிமாணத்தை இந்த நூல் கருத்துநிலைத் தெளிவுடன் விளக்குகின்றது எனலாம். இதனால் இலங்கைச் சமூகத்தைக் கற்றுக் கொள்ளும் ஒருவருக்குத் தவிர்க்கவியலாத ஒரு வரலாற்றுச் சமூகவியல் ஆவணமாக (historical sociological) இந்த ஆய்வு நூல் அமைந்துவிடுகின்றது.

இ. இராஜேஸ்கண்ணன்: கிரேஷ்ட விரிவுரையாளர், சமூகவியல்துறை யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

இலக்கணப் பயிற்றுவித்தலில் தொடரியலின் பங்கு

தொடரியல் நோக்கில் 'அடிப்படைத் தமிழ் இலக்கணம்'

இலக்கணக் கூறு

மொழியில் பயன்படுத்தப்படும் ஒவ்வொரு சொல்லும் இலக்கண அடிப்படையில் பெயர், வினைமுற்று, வினையெச்சம், பெயரெச்சம், வேற்றுமை உருபு, சொல்லுருபு, இடைச்சொல் என்று ஏதேனும் ஓர் இலக்கணக் கூறாக அமைந்திருக்கும். இருப்பினும், சொல் வடிவங்களைக் கொண்டு மட்டுமே அவற்றின் இலக்கணக் குறிப்பினை அடையாளம் காண்பது இயலாததாகிறது. சான்றாக, 'ஓடியது' என்னும் சொல்வடிவம், வினைமுற்று, வினையாலணையும் பெயர், தொழிற்பெயர் என்ற மூன்று நிலைகளில் செயற்படக்கூடியது. இச் சொல்லின் இலக்கணச் செயற்பாட்டினை, இச் சொல் இடம்பெறும் தொடரை அடிப்படையாகக்கொண்டே வரையறுக்க இயலும்.

பூனை ஓடியது — வினைமுற்று

ஓடியது எது? — வினையாலணையும் பெயர்

நீ ஓடியது நல்லது — தொழிற்பெயர்

மேற்காட்டிய மூன்று தொடர்களில், 'ஓடியது' என்னும் ஒரே சொல் வடிவம், முறையே வினைமுற்று, வினையாலணையும் பெயர், தொழிற்பெயர் ஆகிய மூன்று இலக்கணநிலைகளில் அமைந்திருப்பதைக் காணலாம். எனவே, ஒரு சொல்லின்

இலக்கணக் கூறினை வரையறுக்க, அச்சொல்லின் வடிவத்தைக் காட்டிலும் அச்சொல் இடம்பெற்றுள்ள தொடரமைப்பே துணையாக அமைகிறது. இக்கருத்து, தமிழுக்கு மட்டுமன்றி உலக மொழிகள் அனைத்திற்கும் பொதுவானதாகும்.

Running water (ஓடும் நீர்) — பெயரெச்சம்

Running is an exercise (ஓடுதல் ஓர் உடற்பயிற்சி) — தொழிற்பெயர்

He is running (அவர் ஓடுகிறார்) — வினைமுற்று

மேற்காட்டிய மூன்று ஆங்கிலத் தொடர்களில், 'running' என்னும் சொல், முறையே பெயரெச்சம், தொழிற்பெயர், வினைமுற்று ஆகிய மூன்று இலக்கணக் கூறுகளை ஏற்றுள்ளது. இதன்வழி, மொழிகளில் சொற்களின் இலக்கணக் கூறு, தொடரின் வழியாகவே விளக்கம் பெறுகிறது என்பதை அறியலாம். இன்னோரன்ன காரணங்களால், இலக்கணம் கற்றல், கற்பித்தலில் தொடரமைப்புப் பற்றிய விளக்கம் இன்றியமையாததாகிறது.

தொடரியல்

மொழியில், அடிப்படைப் பொருள்தரும் அமைப்பு சொற்களே (உருபன்) எனினும் சொற்களால் ஆன தொடர்களே கருத்தினைத் தெரிவிக்கின்றன. தொடர்களின் அமைப்பினை அறிவியல் முறையில் விளக்கும் ஒரு மொழியியல் பிரிவு தொடரியல் எனப்படும். தொடரியல், தொடரில் உள்ள சொற்களுக்கு இடையில் அமைந்த உறவுகளை விளக்குகிறது. இவ் உறவுகளின் வழியாக எவ்வாறு ஒரு தொடர் பொருள்தரும் அமைப்பாக அமைந்துள்ளது என்பதை எடுத்துரைக்கிறது. வரலாற்று நிலையில் ஒரு மொழியில் தொடரமைப்பில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களையும் தொடரியல் விளக்குகிறது.

தமிழின் தொடரமைப்பும் காலந்தோறும் மாறிக்கொண்டே வந்திருக்கிறது. சங்க காலத்தில் வழக்கிலிருந்த 'அவன் நல்லன்' என்னும் குறிப்புவினைமுற்றுத் தொடர், இன்றைய வழக்கில் 'அவன் நல்லவன்' எனக் குறிப்பு வினையாலணையும் பெயரைக்கொண்டு வழங்கப்படுகிறது. 'யான் சிறியேன்; நீ பெரியை' என்ற தன்மை, முன்னிலை வேறுபாடு காட்டும் வினைவடிவங்கள் கொண்ட தொடர்கள் 'நான் சிறியவன்; நீ பெரியவன்' என இட வேறுபாடின்றித் தற்கால வழக்கில் அமைந்துள்ளன. 'கிள்ளை கொடிச்சி நோக்கவும்படும்' (ஐங்.290) என மூன்றாம் வேற்றுமையின்றிப் பயன்படுத்தப்பட்ட சங்க இலக்கியத் தொடரமைப்புத் தற்கால வழக்கில் 'கிள்ளை கொடிச்சியால் நோக்கவும்படும்' என்று எல்லாச் சூழல்களிலும் மூன்றாம் வேற்றுமை உருபு புறநிலையில் வெளிப்படுமாறு பயன்படுத்தப்படுகின்றது (Suseela, 2001:76). 'சில மரங்கள்' என்பதற்குப் பதிலாக 'ஒரு சில மரங்கள்' எனத் தற்காலத் தமிழில் பயன்படுத்துவது ஆங்கிலத்தில் காணப்படும் 'a few trees' என்பதன் தாக்கமாகக் கருதத்தக்கது.

தொடரமைப்பில் ஏற்படும் மாற்றங்கள் அம்மொழி பேசும் மக்களின் சிந்தனை மாற்றத்துடனும் தொடர்புற்று இருக்கின்றன. 'எனக்குப் பசிக்கிறது', 'எனக்குத் தெரியும்' போன்ற தொடரமைப்புகள் பழங்காலத் தமிழில் காணப்படவில்லை. தன்முனைப்புடன் (volatile) ஒருவர் செய்யும் வினையையும் ஒருவரின் தன்முனைப்பின்றி (non-volatile) அவர்மீது நிகழும் வினையையும் வேறுபடுத்திக் காட்ட வேண்டும் என்ற சிந்தனையே இவ்வாறான தொடர்களின் தோற்றத்திற்குக் காரணமாகலாம் (பேரா.இ.அண்ணாமலையுடனான தனிப்பட்ட உரையாடல், 31.05.2022).

எழிலரசி பாடல் கேட்டாள்

எழிலரசிக்குப் பாடல் கேட்டது

என்ற தொடர்களில் இவ்வேறுபாட்டினை அறியலாம். முதல் தொடரில், எழிலரசி, பாடலைக் கேட்க வேண்டும் என்ற முனைப்பில் செயல்பட்டாள் என்னும் பொருளும் இரண்டாம் தொடரில் எழிலரசியின் முனைப்பின்றி அவளுக்குப் பாடல் எங்கிருந்தோ கேட்டது என்னும் பொருளும் கிடைக்கின்றன. பேருந்து நிலையங்கள், பொதுமக்கள் கூடியுள்ள இடங்கள் போன்றவற்றில் அறிவிக்கப்படும் தகவல்கள் பொதுவாகச் செயல்பாட்டுவினை அமைப்பில் 'மக்கள் கவனமாக இருக்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளப்படுகிறார்கள்' எனப் பயன்படுத்தப்படும் தொடர்கள் எழுவாயை முன்னிலைப்படுத்தாமல் தகவலை முன்னிலைப் படுத்த வேண்டும் என்ற சிந்தனையின் வெளிப்பாட்டில் எழுந்த தொடர்களாகும். 'முதியவரைக் காணவில்லை' என்பது போன்ற எழுவாய் அற்ற தொடர்களும் (நுஃமான், 1999:156) இவ்வகையில் அடங்குவனவே.

இவ்வாறு, தொடரியல் கல்வி என்பது சொற்களின் இலக்கணக் குறிப்பினை வரையறை செய்வதற்கும், தொடர்களில் சொற்களின் அமைப்பொழுங்கினை அறிவதற்கும், வரலாற்றுநிலையில் மொழியில் ஏற்பட்டுவந்துள்ள தொடரமைப்பு மாற்றங்களை விளங்கிக்கொள்வதற்கும், மனித மனத்தின் சிந்தனைப் போக்கினை மொழிவழி அறிவதற்கும் துணைபுரிகின்றது.

அடிப்படைத் தமிழ் இலக்கணம் நூல்

மொழி கற்றல் கற்பித்தலில் தொடரியல் கல்வியின் இன்றியமையாமை கருதி எழுதப்பட்ட இலக்கண நூல், எம்.ஏ. நுஃமானின் 'அடிப்படைத் தமிழ் இலக்கணம்' நூலாகும் (1999). இந் நூலின் நோக்கங்களுள் தொடரியல் அடிப்படையிலான மொழிவிளக்கமும் ஒன்று என நுஃமான் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

தமிழ் இலக்கண மரபு பெரிதும் சொல்லிலக்கண மரபேயாகும். சொற்களுக்கிடையே உள்ள வாக்கிய உறவுகள் பற்றிய செய்திகள் தமிழ் இலக்கண நூல்களில் அரிதாகவே காணப்படுகின்றன. வாக்கிய அம்சங்களும் சொல்லிலக்கண அடிப்படையிலேயே விளக்கப்படுகின்றன. இதனால், தமிழ் இலக்கணம் கற்கும் மாணவனுக்குச் சொற்களுக்கு இடையே உள்ள வாக்கிய உறவுகள் பற்றிய தெளிவு கிடைப்பதில்லை.

மொழிப் பயன்பாட்டில் வாக்கியம் ஒரு அடிப்படை அலகாகும். செம்மையாக வாக்கியங்களைப் பயன்படுத்த முடியாவிட்டால் மொழி மூலமான தொடர்பாடல் ஆற்றலுடன் அமையாது. (நுஃமான், 1999: ii).

இகர ஒலிப்பில் காணப்படும் வேறுபாடுகள், மொழி இடையில் தோன்றும் குற்றியலுகரம், ஆக்கப்பெயர்—தொழிற்பெயர் வேறுபாடு என எழுத்தியல், சொல்லியல் நிலையில் பல புதிய விளக்கங்கள் இந்நூலில் இடம்பெற்றுள்ளன. எனினும், இக்கட்டுரை, 'அடிப்படைத் தமிழ் இலக்கணம்' நூலில் இடம்பெற்றுள்ள தொடரியல் விளக்கங்கள் சிலவற்றின் சிறப்புகளை மட்டுமே கவனப்படுத்துகிறது.

பெயரிலக்கணம் தொடரியல் விளக்கம்

ஒரு பொருளைச் சுட்டிநிற்பது பெயர்ச்சொல் என்பது அதன் பொருள்நிலையில் அமைந்த விளக்கமாகும். ஓர் இலக்கணக் கூறு அதன் தொடரியல் செயற்பாட்டின் வழியாகவே முழுமையான விளக்கம் பெறுகிறது என்பது முன்னர்க் கூறப்பட்டது. அவ்வகையில், பெயர்ச்சொல் வேற்றுமை ஏற்கும் என்பது அதன் தொடர்நிலையில் அமைந்த விளக்கமாகும். தொல்காப்பியம் தொடங்கித் தமிழ் இலக்கணங்கள் யாவும் இத்தொடரியல் விளக்கத்தை அளித்துள்ளன. நுஃமான், பெயர்ச்சொல்லின் இலக்கணம் குறித்து மேலும் பல தொடரியல் சான்றுகளை வழங்கியுள்ளார் (நுஃமான், 1999:39—40).

1. பெயரடை, எண் அடை, சுட்டு அடை, வினா அடைகளை ஏற்றல்

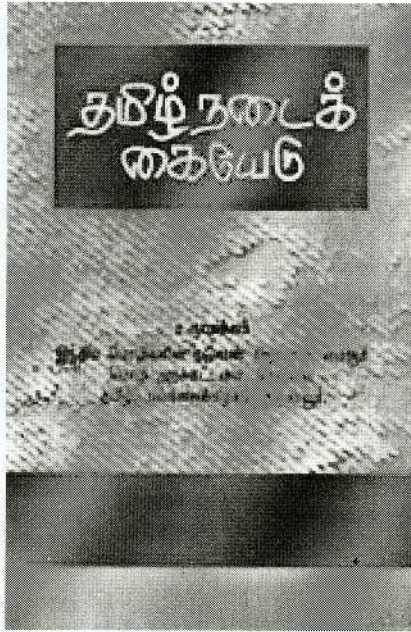
2. வினையடை ஆக்கத்தில் பங்கேற்றல்

1. பெயரடை, எண் அடை, சுட்டு அடை, வினா அடைகளை ஏற்றல்

பெயர்ச்சொற்கள் 'நல்ல, தீய' போன்ற பெயரடைகளையும், 'ஒரு, இரு' போன்ற எண் அடைகளையும், 'அந்த, இந்த' போன்ற சுட்டு அடைகளையும், 'எந்த' என்னும் வினா அடையையும் ஏற்கும். இப்பண்பு, வினைச்சொல், இடைச்சொல் போன்றவற்றிற்கு இல்லை. எனவே, இத்தொடரியல் பண்புகொண்டும் ஒரு சொல்லைப் பெயர்ச்சொல் என வரையறுக்க இயலும்.

நல்ல பெண்; ஒரு பள்ளி; அந்தப் பையன்; எந்த வீடு?

2. வினையடை ஆக்கத்தில் பங்கேற்றல்

பெயர்ச்சொற்கள், 'ஆக', 'ஆகி' போன்ற வினையடை ஒட்டுகளைப் பெற்று வினையடைகளை உருவாக்குகின்றன. இதுவும் பெயர்ச்சொற்களின் தனித்த தொடரியல் பண்பாகும்.

அன்பு + ஆக — அன்பாக — அன்பாகப் பேசினார்

பதிவு + ஆகி — பதிவாகி — பதிவாகி வருகிறது

பலர்பால் — உயர்வு ஒருமை தொடரியல் வேறுபாடு

பலர்பால் ஈறுபெற்ற பெயர்ச்சொற்கள் உயர்வு ஒருமைப்பொருளில் ஆண்பாலையும் பெண்பாலையும் உணர்த்தும். அரசர் என்னும் சொல் பலர்பால் உணர்த்தும்

'அர்' ஈறு கொண்டுள்ளது. இது அடிப்படையில் அரசர்கள் என்னும் பொருளைத் தருவது. எனினும் இச்சொல், உயர்வு கருதி ஓர் அரசனையும் குறிக்கும். இவ்வாறான அமைப்பினைத் தொல்காப்பியம், உயர்ச்சொல் கிளவி (தொல்.சொல்.27) எனக் குறிப்பிடும். தற்காலத் தமிழில் பலர்பால் குறிக்கும் பெயர்ச்சொல்லிற்கும் உயர்வு ஒருமை குறிக்கும் பெயர்ச்சொல்லிற்கும் இடையில் தொடரியல் வேறுபாடு உள்ளமையை நுஃமான் சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

உயர்வு ஒருமைப் பொருள் குறிக்கும் 'அர்' ஈற்றுப் பெயர்ச்சொற்கள் எழுவாயாக அமையும் தொடர்களின் வினைமுற்று 'ஆர்' ஈற்றினைக் கொண்டிருக்கும்; பலர்பால் குறிக்கும் 'அர்' ஈற்றுப் பெயர்ச்சொற்கள் எழுவாயாக அமையும் தொடர்களின் வினைமுற்று 'அர்' ஈற்றினைக் கொண்டிருக்கும் என்பது நுஃமானின் விளக்கமாகும் (நுஃமான், 1999:61).

அறிஞர் போற்றுவார் — உயர்வு ஒருமை

அறிஞர் போற்றுவர் — பலர்பால்

எழுவாய்க்கு வேற்றுமை உருபு இன்மை

இலக்கண உரையாசிரியர்களும் சில இலக்கண அறிஞர்களும், எழுவாய் வேற்றுமையின் உருபுகளாக 'ஆனவன், ஆனவள், என்பவன், என்பவள்' போன்றவற்றைச் சுட்டுகிறார்கள். எனினும், எழுவாய் வேற்றுமைக்கு இவ்வாறான உருபுகளைக் காட்டுதல் பொருந்தாது என்பது நுஃமானின் கருத்தாகும்.

கண்ணன் உங்களைத் தேடி வந்தார்

கண்ணன் என்பவர் உங்களைத் தேடி வந்தார்

என்ற இருதொடர்களும் பொருளில் வேறுபாடு உடையன என்று விளக்கும் நுஃமான், முதல் தொடர், பேசுவோருக்குக் கண்ணன் தெரிந்தவர் என்னும்

சூழலில் பயன்படுத்தப்படும் தொடராகும்; இரண்டாம் தொடர், பேசுவோருக்கு அல்லது கேட்போருக்கு அல்லது இருவருக்கும் கண்ணன் அறிமுகம் இல்லாதவர் என்னும் சூழலில் பயன்படுத்தப்படும் தொடர்களாகும் என இரண்டிற்குமான வேறுபாட்டினைச் சுட்டிக்காட்டுகிறார். இந்நிலையில், 'என்பவர்' என்னும் சொல், எழுவாய் வேற்றுமை உருபாக அன்றி, எழுவாய்ப் பெயரை அறிமுகப்படுத்தும் சொல்லாகப் பயன்படுகிறது என்று குறிப்பிடுகிறார் நுஃமான், 1999:68).

மேலும், என்பவர் என்னும் சொல், பிற வேற்றுமை உருபுகளையும் தொடரில் ஏற்கிறது.

நான் கண்ணன் என்பவரைக் கண்டேன்

நான் கண்ணன் என்பவருக்குப் பணம் கொடுத்தேன்

போன்ற தொடர்களில் 'என்பவர்' என்னும் சொல் முறையே ஐ, கு ஆகிய வேற்றுமை உருபுகளை ஏற்றுவந்துள்ளது. 'என்பவர்' என்பது எழுவாய் வேற்றுமை உருபு எனின், அது பிற வேற்றுமை உருபுகளை ஏற்காது. ஆயின், மேற்கட்டிய சான்றுகளில் அச்சொல் வேற்றுமை உருபுகளை ஏற்பதால், அதனை ஓர் வேற்றுமை உருபாகக் கொள்ள முடியாது என்பது அவர் தரும் கூடுதல் விளக்கமாகும்.

அஃறிணைப் பெயர்களுடன் இரண்டாம் வேற்றுமை உருபு

செய்ப்படுபொருளில் வரும் அஃறிணைப் பெயர்ச்சொற்கள், 'ஐ' உருபினைப் புறநிலையில் பெற்றும் பெறாதும் வரும் தொடர்களுக்கு இடையிலான பொருண்மையை நுஃமான் வேறுபடுத்திக் காட்டியுள்ளார்.

கபிலன் படம் பார்த்தான்

கபிலன் படத்தைப் பார்த்தான்

முதல் தொடரில், 'படம்' என்னும் பெயர் செய்ப்படு பொருளில் வந்திருப்பினும் அது இரண்டாம் வேற்றுமை உருபு இன்றித் தொடரில் இடம்பெற்றுள்ளது. இவ்வாறு அஃறிணைப் பெயர் செய்ப்படுபொருளில் இரண்டாம் வேற்றுமை உருபின்றி அமையும்போது அப்பெயர் குறிப்பாக ஒன்றைச் சுட்டாமல் பொதுப்பொருளைத் தருகிறது. இவ்வகைப் பெயர்களை நுஃமான் குறிப்பிலாப் பெயர்கள் என வகைப்படுத்துகிறார் (நுஃமான், 1999:62). அதேவேளை, செய்ப்படுபொருளில் வரும் பெயர்ச்சொல், இரண்டாம் வேற்றுமை உருபினை வெளிப்படையாக ஏற்றுவரும்போது, அச்சொல், குறிப்பான ஒரு பொருளைச் சுட்டிநிற்கிறது. இதனைக் குறிப்புடைப் பெயர் என அவர் சுட்டுகிறார். மேற்காட்டிய தொடர்களில், இரண்டாம் வேற்றுமை ஏற்காது வந்துள்ள 'படம்' என்னும் சொல், குறிப்பிட்ட ஒரு படத்தைச் சுட்டவில்லை; மாறாகப் பொதுவான பொருளிலேயே வந்துள்ளது. ஆயின், இரண்டாம் வேற்றுமை ஏற்றுவந்துள்ள 'படம்' என்னும் சொல், குறிப்பிட்ட ஒரு படத்தைச் சுட்டுகிறது.

இவ்வேறுபாட்டினைக் கீழ்க்காணும் சான்றுகளின் வழியாகவும் அறியலாம்.

நான் புத்தகம் கொடுத்தேன்

நான் புத்தகத்தைக் கொடுத்தேன்

வேற்றுமை உருபுகளும் வினையடை ஆக்கமும்

மூன்றாம் வேற்றுமையாகிய ஓடு உருபும் நான்காம் வேற்றுமையாகிய கு உருபும் இரட்டித்து வரும் பெயர்ச்சொற்களுக்கு இடையில் நின்று வினையடை அமைப்பைத் தோற்றுவிக்கின்றன.

இரவோடு இரவாக ஊரை விட்டு நீங்கினார்கள்

காற்றோடு காற்றாக மறந்தார்

விலைவாசி நாளுக்கு நாள் உயர்ந்தது

இடத்துக்கு இடம் வேறுபடும்

போன்ற தொடர்களில் ஓடு உருபும், குவ்வுருபும் இரட்டித்துவரும் பெயர்ச்சொற்களுக்கு இடையில் அமைந்து வினையடை அமைப்பை உருவாக்குதல் காணலாம். (நுஃமான், 1999:75-78). இவ்வாறு வேற்றுமை உருபுகள் வினையடை ஆக்கத்திற்குத் துணை செய்யும் விளக்கம் பொதுவாகப் பிற இலக்கண விளக்க நூல்களில் சுட்டப்படாத கருத்தாகும்.

கடப்பாட்டு ஏவலும் விருப்ப ஏவலும்

பொருண்மை மற்றும் அமைப்பு நிலையில் இருவகையான ஏவல் வினைகள் உள்ளமை பற்றி நுஃமான் விளக்கியுள்ளார். அவை, கடப்பாட்டு ஏவல் வினைகள் விருப்ப ஏவல் வினைகள் எனப்படும் (நுஃமான், 1999:102).

கடப்பாட்டு ஏவல் வினைகள் முன்னிலையில் உள்ளவர் ஒன்றைக் கட்டாயம் செய்ய வேண்டும் என்னும் நிலையில் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. ஒருமையில் வினையடிகளே ஏவல் வினைகளாகச் செயற்படுகின்றன. பன்மையில், வினையடியுடன் —உங்கள், —ங்கள் விகுதிகள் இணைந்து கடப்பாட்டு ஏவல் வினைகள் உருவாகின்றன.

நீ படி

நீங்கள் படியுங்கள்

கேட்பவர் செய்ய வேண்டும் என்ற கட்டளையில் கூறுவதல்லாமல், சொல்பவரின் விருப்பமாக அமையும் ஏவல் வினைகள், விருப்ப ஏவல் வினைகள் எனப்படும். இவை, ஒருமையில் வினையடி ஏன் என்னும் அமைப்பிலும் பன்மையில் வினையடி + பன்மை விகுதி (—உங்கள், —ங்கள்) + ஏன் என்னும் அமைப்பிலும் அமைந்திருக்கும்.

நீ படியேன்

நீங்கள் படியுங்களேன்

படித்த — பெயரெச்சம், பெயரடை

பொதுவாக, 'படித்த' என்னும் வடிவம் இலக்கணத்தில் பெயரெச்சம் என்றே விளக்கப்படும்.

படி — வினையடி (வல்வினை)
 த்த — இறந்தகால இடைநிலை
 அ — பெயரெச்ச விசுதி

என இதன் அமைப்பு விளக்கப்படும். ஆயின், சில சூழல்களில் 'படித்த' என்னும் வடிவம் பெயரெச்சமாக அன்றிப் பண்பை உணர்த்தும் பெயரடையாகச் செயற்படுவதையும் நுஃமான் சுட்டிக்காட்டுகிறார் (1999:127).

இவன் பள்ளியில் என்னுடன் படித்த பையன்

என்னும் தொடரில் இடம்பெறும் 'படித்த' என்பது பெயரெச்சமாகும்.

இவன் ஒரு படித்த பையன்

என்னும் தொடரில் இடம்பெறும் 'படித்த' என்பது காலம் உணர்த்தாமல், பையனின் பண்பினை உணர்த்தும் நிலையில் பெயரடையாகவே செயற்படுகிறது. பெயரடைகள் மிகவும், அதிகம் போன்ற மிகைச்சொற்களை ஏற்று வருவதைக் கொண்டும் 'படித்த' என்பது பெயரடையாக வந்துள்ளது என்று நுஃமான் நிறுவுகிறார்.

இவன் மிகவும் நல்ல பையன்

இவன் மிகவும் படித்த பையன்

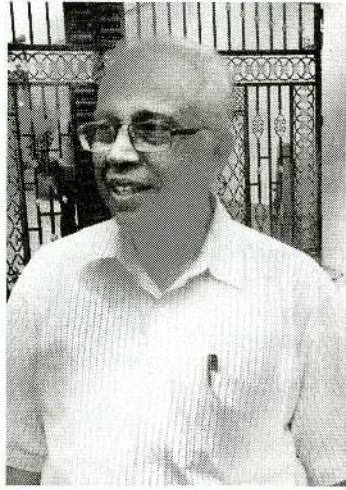
மேற்காட்டிய சான்றுகளில், 'நல்ல' என்னும் பெயரடை 'மிகவும்' என்ற மிகைச்சொல்லை ஏற்பது போன்றே 'படித்த' என்னும் சொல்லும் 'மிகவும்' என்ற மிகைச்சொல்லை ஏற்று வந்துள்ளது. எனவே, 'படித்த' என்பது பெயரடையாகவே கொள்ளத்தக்கது. இச்சொல், பெயரெச்சமாக வரும்போது மிகைச்சொற்களை ஏற்பதில்லை.

இவன் பள்ளியில் என்னுடன் மிகவும் படித்த பையன்

'படித்த' என்னும் சொல் போன்றே 'உயர்ந்த, குறுகிய, சிவந்த, பழுத்த' போன்ற சொற்களும் பெயரெச்சமாகவும் பெயரடையாகவும் செயற்படக் கூடியன என்னும் கூடுதல் சான்றுகளையும் இந்நூலில் அவர் வழங்கியுள்ளார்.

அடுக்குப் பெயரடைகள் தொடரியல் கட்டுப்பாடு

தொடரில் சில கூறுகள் இடம் பெறுவதற்கென்று அமைந்திருக்கும் கட்டுப்பாடுகள் தொடரியல் கட்டுப்பாடுகள் எனப்படும். சான்றாக, 'அது' என்னும் ஆறாம் வேற்றுமை உருபு பெயர்கொண்டே முடியும் (எனது கை) என்பது ஆறாம் வேற்றுமை உருபிற்கான தொடரியல் கட்டுப்பாடாகும். அதேபோன்று, புதிய

புதிய, பெரிய பெரிய, அழகழகான போன்று அடுக்கிவரும் பெயரடைகள் மிகவும், மிகமிக என்பன போன்ற மிகைச் சொற்களைத் தொடரில் ஏற்பதில்லை (நுஃமான், 1999:128). இது அடுக்குப் பெயரடைகளுக்கான ஒரு தொடரியல் கட்டுப்பாடாகும்.

என்னிடம் பெரிய பெரிய புத்தகங்கள் உள்ளன

என்னிடம் மிகவும் பெரிய பெரிய புத்தகங்கள் உள்ளன

பெரிய பெரிய, சிறிய சிறிய என்னும் அடுக்குப் பெயரடைகளே மிகைப்பொருளைத் தருவதால், அவை மேற்கொண்டு மிகைச்சொற்களை ஏற்பதில்லை என்பதே இத்தொடரியல் கட்டுப்பாட்டிற்கான காரணமாகும்.

இணைநிலைப் பெயரெச்சத் தொடர்களின் (Correlative relative clauses) சிறப்பியல்பு

பொதுவாகப் பெயரெச்சத் தொடர்கள், ஒரு முற்றுத்தொடரிலிருந்து ஆக்கமுறுகின்றன என்று மாற்றிலக்கணம் (Transformational Grammar) விளக்குகிறது.

கண்ணன் மரத்தை நட்டான்

என்னும் முற்றுத்தொடரிலிருந்து

மரத்தை நட்ட கண்ணன்

கண்ணன் நட்ட மரம்

போன்ற பெயரெச்சத் தொடர்கள் தோன்றுகின்றன. எனினும், முற்றுத்தொடரில் இடம்பெறும் எல்லாப் பெயர்ச்சொற்களும் பெயரெச்சத்தின் முடிப்புச் சொல்லாக அமைவதில்லை.

கண்ணன் அவரிடமிருந்து பணம் வாங்கினான்

என்னும் முற்றுத்தொடரிலிருந்து

கண்ணன் அவரிடமிருந்து வாங்கிய பணம்

அவரிடமிருந்து பணம் வாங்கிய கண்ணன்

என்பன போன்ற பெயரெச்சத் தொடர்கள் ஆக்கமுறுவது போன்று,

கண்ணன் பணம் வாங்கிய அவர்

என்னும் அமைப்பில் ஐந்தாம் வேற்றுமை உருபு ஏற்ற பெயரை முடிப்புச் சொல்லாகக் கொண்ட பெயரெச்சத் தொடர் ஆக்கமுறுவதில்லை. ஆயின், இணைநிலைப் பெயரெச்சத் தொடர்கள் (Correlative relative clauses) என்னும் அமைப்பில் ஐந்தாம் வேற்றுமை உருபு ஏற்ற பெயர்களும் முடிப்புச் சொல்லாக அமைகிறது (நுஃமான், 1999: 190). இது இத் தொடரமைப்பின் சிறப்பியல்பாகும்.

கண்ணன் யாரிடமிருந்து பணம் வாங்கினானோ அவர் (வந்தார்)

என்பது போன்ற அமைப்பில் இதனைக் காணலாம்.

தோன்றா எழுவாய் — அறியா எழுவாய் வேறுபாடு

எங்கே இருக்கிறீர்கள்?

என்னும் தொடரில் எழுவாய் வெளிப்படையாக இல்லை. ஆயினும், இதற்கான எழுவாய் 'நீங்கள்' என்பதை இத்தொடரில் அமைந்திருக்கும் 'இருக்கிறீர்கள்' என்னும் வினைகொண்டு அறியமுடிகிறது. இவ்வாறான தொடர்களில் மறைந்திருக்கும் எழுவாய் 'தோன்றா எழுவாய்' எனப்படும்.

(நீங்கள்) எங்கே இருக்கிறீர்கள்?

மேற்கண்டவாறு அல்லாமல் தமிழில் சில தொடர்கள், எழுவாயே இல்லாத தொடர்களாக அமைந்துள்ளன.

அவரைக் காணவில்லை

போன்ற தொடர்களில் எழுவாய், தோன்றா எழுவாயாக மறைந்துள்ளது என்று கூறுவது இயலாது. இத்தொடர்களுக்கு 'யாரும், எவரும், ஒருவரும்' என்னும் சொற்களில் ஒன்றை எழுவாயாகக் காட்ட முடியும் என்றாலும் அவற்றை ஒரு கற்பித எழுவாயாகக் கொள்ள வேண்டும் என்று நுஃமான் கருத்துரைத்துள்ளார் (நுஃமான், 1999: 156). இவ்வாறான தொடர்களை எழுவாய் அற்ற தொடர்கள் என்றே அவர் வகைப்படுத்துகிறார்.

செய்வென் எச்சம் — வினைப்பொருள் விளக்குதல்

செய்வென் எச்சம் காரணப்பொருள், நோக்கப் பொருள், உடனிகழ்ச்சிப்பொருள் போன்று பல பொருள்கள் தருவதைப் பற்றி அகத்தியலிங்கம் விளக்கியுள்ளார் (அகத்தியலிங்கம், 2010:11).

மழை பெய்யக் குளம் நிறைந்தது — காரணப்பொருள்

நான் ஆசிரியரைப் பார்க்க வந்தேன் — நோக்கப் பொருள்

அவன் ஆட அவள் பாடினாள் — உடனிகழ்ச்சிப் பொருள்

நுஃமான், செய்வென் எச்சம் தரும் பொருள்களை விளக்குமிடத்து வினைவிளக்கப் பொருள் பற்றியும் குறிப்பிடுகிறார்.

நான் தம்பியை வீட்டுக்குப் போகச் சொன்னேன்

நீதிபதி கொலைகாரனைக் கைதுசெய்ய உத்தர விட்டார்

போன்ற தொடர்களில் என்ன சொன்னேன், என்ன உத்தரவிட்டார் என்னும் வினாக்களுக்கு விடையாக, 'தம்பியை வீட்டுக்குப் போக', 'கொலைகாரனைக் கைதுசெய்ய' போன்ற செய்வென் எச்சத் தொடர்கள்

அமைந்திருப்பதால், இவ்விடங்களில் செய்வென் எச்சம் முடிப்புவினையை விளக்குவதாக உள்ளது. இவ்வாறான செய்வென் எச்சத் தொடர்கள், முடிப்புவினைக்கான வினை விளக்கப் பொருளில் வருவதாக நுஃமான் விளக்குகிறார் (நுஃமான், 1999: 178).

செய்தென் எச்சம் — பொருள் விளக்கத் தொடர்

செய்வென் எச்சம், முடிப்புவினையை விளக்குவது போன்று செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சம், ஒரு முற்றுத்தொடரின் பொருள் முழுமையை விளக்குவதாக நுஃமான் சில சான்றுகளை வழங்கியுள்ளார் (நுஃமான், 1999: 180).

நான் ஊருக்குப் போய் இரண்டு மாதம் ஆகின்றது கண்ணன் சாப்பிட்டு மூன்று நாட்கள் ஆகிவிட்டன

போன்ற தொடர்களில் இரண்டு மாதம் ஆகின்றது என்ற முற்றுத்தொடர் முழுமையான பொருளைத் தரவில்லை. அத்தொடரின் பொருள் விளக்கத்திற்கு 'நான் ஊருக்குப் போய்' என்னும் செய்து வினையெச்சத் தொடர் துணைபுரிகிறது. இதே போன்று, மூன்று நாட்கள் ஆகிவிட்டன என்னும் முற்றுத்தொடரின் பொருள் முழுமைக்குக் 'கண்ணன் சாப்பிட்டு' என்னும் செய்து வினையெச்சத் தொடர் துணைபுரிகிறது. இவ்வாறான சான்றுகளில் செய்தென் எச்சம், பொருள்விளக்கத் தொடராக அமைகின்றது என்பது நுஃமானின் விளக்கமாகும்.

தொகுப்புரை

மொழியின் தொடரமைப்பினை விளங்கிக்கொள்வது சிறப்பான தொடர்பாடலுக்கு வழிவகுக்கிறது; வரலாற்று நிலையில் மொழியில் ஏற்பட்டுள்ள மாற்றங்களை அறிவதற்கும் அதனூடாக மனித மனத்தின் சிந்தனைப் போக்கினை விளங்கிக்கொள்வதற்கும் துணைசெய்கிறது. அவ்வகையில், மொழி கற்றல், கற்பித்தலில் தொடரியல் இன்றிமையாச் சிறப்புடையதாக விளங்குகிறது. 'அடிப்படைத் தமிழ் இலக்கணம்' நூல், மேற்கட்டியவாறு தமிழ்மொழி இலக்கணத்தை அதன் தொடரியல் கூறுகளை முதன்மைப்படுத்திப் பல இடங்களில் விளக்குவதால், தமிழ்மொழியின் பல்வேறு தொடரமைப்புகளை விளங்கிக்கொள்வதற்குரிய சிறந்த கருவிநூலாக அமைகிறது.

துணை நூல்கள்

அகத்தியலிங்கம் ச., 2010, சங்கத் தமிழ் ஏ, உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்: சென்னை.

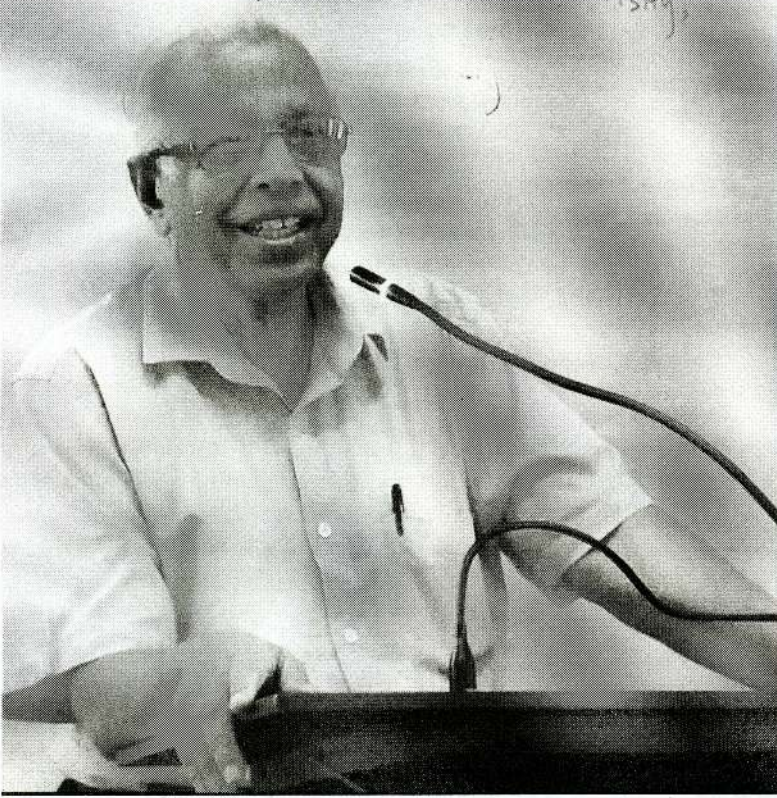
நுஃமான் எம்.ஏ., 1999, அடிப்படைத் தமிழ் இலக்கணம், வாசகர் சங்கம்: இலங்கை

Suseela M., 2001, A Historical Study of old Tamil syntax> Tamil University: Thanjavur 3

தி. மோகன்ராஜ்: உதவிப் பதிப்பாசிரியர், தமிழ்இந்தோ ஐரோப்பிய வேர்ச்சொல் ஒப்பீட்டு அகராதி, சென்னை. ●

நுஃமானின் இலக்கண நூல்களில் மொழியியல் அணுகுமுறை

மரபிலக்கணம் என்பது ஒரு மொழியின் எல்லா இலக்கண அமைப்புக் கூறுகளையும் விளக்கிக் கூறும் ஒன்றாக அமைகிறது. தமிழைப் பொறுத்தவரையில் அதன் அனைத்து இலக்கணக் கூறுகளும் தொல்காப்பியத்தில் விளக்கப்பட்டுள்ளதாகக் கருதப்படுகிறது. இன்றுவரை உலக மொழிகளில் எழுதப்பட்ட எந்தவொரு இலக்கணமும், இலக்கண அமைப்புக் கூறுகளை முழுமையாக

விளக்கியதாகவில்லை. அதிலும் தொல்காப்பியத்திற்குப் பின்னர் தோன்றிய இலக்கணங்கள் சுருக்கிக் கூறுவதிலும், வடமொழி இலக்கண மாதிரிக்கேற்ப ஒரு சில இலக்கணக்கூறுகளை ஒப்புமைப்படுத்திக் கூறுவதிலும் ஆர்வங் காட்டினவே தவிர, முழுமையான விளக்கத்தைத் தரவில்லை. தமிழிலக்கண மரபைப்பார்க்கும்போது, தமிழ் மொழியமைப்பை விபரிக்கின்ற வர்ணனை இலக்கணங்கள் (Descriptive Grammars) பல உள்ளன. ஆனால் மொழி மாற்றங்களை முறையாக விவரிக்கின்ற வரலாற்று இலக்கணங்கள் (Historical Grammars) இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஐரோப்பிய மொழியியல் மரபில் வரலாறும், ஒப்பீடும் ஆய்வுக்குட்பட, நம்முடைய மரபில் இவை அண்மைக்காலம் வரையில் உள்ளே நுழையவேயில்லை. மொழி மாறும் என்ற கருத்தை

ஏற்றுக்கொண்ட இலக்கணகாரர்கள், மாற்றங்களைத் தங்கள் இலக்கணங்களில் உள்ளடக்கிக் கொண்டார்கள். ஆனால் உரையாசிரியர்கள், மொழியின் மாற்றங்களை மூல இலக்கணங்களுக்குள் உள்ளடக்க முற்பட்டார்கள்.

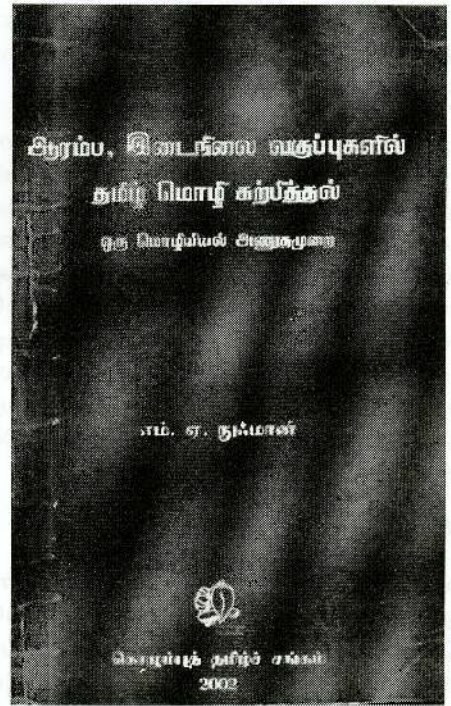
மொழியின் மாற்றங்கள் உரைவழியாகவோ, புதிய இலக்கணங்கள் வழியாகவோ உள்ளடக்கப்பட்டாலும், அவற்றை உள்ளடக்கிய முறையான இலக்கணங்கள் ஒப்பிடப்பட்டு வரலாற்று இலக்கணம் எழுதுகின்ற மரபு எம்மிடம் காணப்படவில்லை. ஆனால் தற்காலத் தமிழில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களை விளங்கிக் கொள்ள மரபிலக்கணம் போதுமானதல்ல என்பதனை மரபிலக்கணக்காரர் ஏற்க மறுக்கிறார்கள். மொழி மாற்றங்களுக்கு அப்பாற்பட்டது, இலக்கணம் நிலையானது, கற்கக் கடினமானது போன்ற தவறான கருத்துகளை இது ஏற்படுத்துகிறது. இவை தெளிவுபடுத்தப்பட வேண்டுமென்பது மொழியியலாளரின் முக்கிய நோக்கமாகும்.

இலக்கணத்தில் மொழியியலின் முக்கியத்துவம்

தமிழ் இலக்கண மரபுக்குரிய இலக்கணக் கோட்பாடுகள் உண்டா என்ற கேள்வி நவீன மொழியியலாளரிடம் எழுகின்றமையை இங்கு நோக்க வேண்டும். தமிழ் மரபின் ஊற்றுக்காலான தொல்காப்பியம், இலக்கிய விளக்கத்திற்கு இலக்கணம் என்ற கருத்தைக்கொண்டுள்ளது. தமிழ் இலக்கியத்தின் மொழி, இலக்கிய மொழி. தொல்காப்பியம் கூறும் செய்யுளும், வழக்கும் இலக்கணம் கொண்ட மொழியின் இருபடிநிலைகள் என்பது இராசாராம் (இலக்கணவியல்:2010) போன்ற மொழியியலாளர்களின் கருத்தாகும். இலக்கிய மொழியில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களை இலக்கணத்திற்குள் கொண்டு வந்து, அதற்கான இலக்கணக் கோட்பாடுகளை வகுப்பதன் மூலம் இலக்கணவியலை அறிவியல் ஆய்வாகப்பார்க்க முடியுமென மொழியியலார் வாதிடுகிறார்கள். மொழியியல் என்னும் துறையானது இவ்விலக்கணக் கோட்பாடுகளுக்கு முன்னோடியாக இருக்குமென அறிவியல்ரீதியாக நிறுவ முடியும். இதனால்தான் மரபிலக்கணங்களை மொழியியல் அடிப்படையில் மறுவாசிப்பு செய்வதற்கும், அவற்றைப் பற்றிய மறுமதிப்பீட்டிற்குக் கட்டாயப்படுத்தவும் முடியுமென மொழியியல் அறிஞர்கள் வலியுறுத்துகிறார்கள்.

மொழியியல் வளர்ச்சிக்குப் பின் 'இலக்கணம்' என்னும் சொல்லின் பொருண்மைப் பரிமாணம் விரிவடைந்துள்ளது. பல்வேறு கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில் பல்வேறு இலக்கண வகைகள் இன்று மொழியியலில் பேணப்படுகின்றன. அமைப்பு இலக்கணம் (Structural Grammar), விளக்கமுறை இலக்கணம் (Descriptive Grammar), வரலாற்றிலக்கணம் (Historical Grammar) என்பனவற்றைக் குறிப்பிடலாம். இவற்றிலிருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டவே மரபுசார்ந்த பழைய இலக்கணங்கள், மரபிலக்கணங்கள் (Traditional Grammars) என அழைக்கப்படுகின்றன.

நன்னூல் சுமார் கி.பி 13ஆம் நூற்றாண்டுகளில் எழுதப்பட்டது. பண்டைக்கால, இடைக்காலத் தமிழின்

அமைப்பையே அவை விளக்குகின்றன. தற்காலத் தமிழ் மரபுத்தமிழிலிருந்து பெருமளவு மாற்றம் அடைந்துள்ளது. கடந்த நூற்றாண்டில் ஐரோப்பியத் தமிழறிஞர்களின் தொடர்பினாலும், இந்த நூற்றாண்டில் நவீன மொழியியல் கோட்பாடுகளின் வளர்ச்சியாலும், தமிழ் இலக்கண ஆராய்ச்சியிலும் பெரிய முன்னேற்றங்களும் வளர்ச்சிகளும் ஏற்பட்டுள்ளன. தமிழ் இலக்கண மரபு பற்றியும், தமிழ்மொழியின் பண்டைக்கால, தற்கால இலக்கண அமைப்புப் பற்றியும் மொழியியல் நோக்கில் ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் பல நூற்றுக்கணக்கான கட்டுரைகளும் நூல்களும் வெளிவந்துள்ளன. எனினும் இங்குள்ள புதிய மாற்றங்கள் தற்கால சிந்தனையாளர்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லையென்றே சொல்லலாம். தமிழ் கற்பித்தலும், தமிழ் மொழிப் பாடநூல்களும் இப்பவும் பழைய இலக்கண சிந்தனைகளையே முன்னிலைப்படுத்துகின்றன.

நுஃமானின் இலக்கண அணுகுமுறை

தமிழ் இலக்கண மரபுபற்றி சிந்திக்கும் போது தொல்காப்பியமும் நன்னூலும் கண்முன்னே வந்து நிற்கின்றன. அதுமட்டுமல்லாமல் இலக்கணம் கற்றல் மிகக் கடினமானது என்ற பயமும் தலைதாக்கி நிற்கிறது. இப்பயத்தைப் போக்கும் விதத்தில் அமைந்திருக்கும் நூலாக, மொழியியல் சிந்தனைகளை அடிப்படையாகக்கொண்டு எழுதப்பட்டதே நுஃமானின் 'அடிப்படைத் தமிழ் இலக்கணம்' ஆகும். இந்நூலின் எளிமை, இலக்கண அமைப்புகள், அவற்றுக்கான விளக்கங்கள், அதற்குரிய உதாரணங்கள் யாவுமே ஓர் மொழியியலாளன் எவ்வாறு தமிழ் இலக்கணத்தை நோக்குகிறான் என்பதைப் புலப்படுத்துகின்றன. இதன் பிரிப்புகளான எழுத்தியல், சொல்லியல், தொடரியல், புணரியல் ஆகிய நான்கிலும் குறிப்பாகத் தொடரியல்

சார்ந்த விளக்கங்கள் எளிமையாக, மிக அழகாக, எளிதில் புரிந்துகொள்ளத்தக்க வகையில் தரப்பட்டுள்ளமையைச் சிறப்பாகக் குறிப்பிடலாம்.

எழுத்தியலும், சொல்லியலும், தொல்காப்பியம், நன்னூல் முதலிய மரபுசார் இலக்கண நூற்செய்யுள்களில் கூறியவற்றிலிருந்து விலகி உரைநடை நிலைக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டு எளிமைப்படுத்தப்பட்டுள்ளமையை இந்நூலில் காணலாம். கற்றல் கற்பித்தலில் இலக்கணம் என்ற கடினமான பாடப் பகுதியைத் தமிழ்மொழி தாண்டிச் செல்லல் என்பது ஒரு நெருக்கடியான காலமாகும். எனினும் நுஃமானின் இலக்கண அணுகுமுறை மிகவும் இயல்பாக அமைவதுடன் கற்பதற்குச் சலபமாகவும் காணப்படுகிறது. இவற்றில் சில எடுத்துக்காட்டுகளை குறிப்பிடலாம்.

அ) வாக்கியத்தொடர்

தனி வாக்கியம், கூட்டு வாக்கியம், கலப்பு வாக்கியம் ஆகியவற்றின் அமைப்புகளைப்பார்க்கும்போது இரண்டு தொடர்களால் உருவாக்கப்பட்ட வாக்கியங்கள் இணைக்கப்பட்ட நிலைதான் இவ்வாறு அழைக்கப்படுகின்றன. இவ்விளக்கப்பாடுகள் பின்வருமாறு விளக்கப்படுகின்றன.

நான் வந்தேன்.

நான் வீட்டுக்கு வந்தேன்.

நான் வந்ததும் கண்ணன் போனான்.

கண்ணன் வந்ததை நான் காணவில்லை.

நான் வந்ததால் கண்ணன் வரவில்லை.

நான் வந்தேன் ஆனால் கண்ணன் வரவில்லை.

நான் வருவேன் அல்லது கண்ணன் வருவான்.

ஆ) தனி வாக்கியத்தில் சொல் ஒழுங்கு முறை

ஒரு தனி வாக்கியம் பயனிலையையும் வினைமுற்றையும், ஒன்று அல்லது பல பெயர்த் தொடர்களையும் கொண்டிருக்கும். வினைமுற்று எப்போதும் வாக்கியத்தின் இறுதியில் வருபவை. ஏனைய தொடர்கள் சுயாதீனமாக இடமாறக் கூடியதாக அமைவதை கீழ்வரும் உதாரணங்கள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. இவற்றுக்கு ஒரு நிரந்தரமான இடமில்லையெனவே குறிப்பிடலாம்.

நேற்று நான் அப்பாவுடன் கொழும்புக்குப் போனேன்.

நான் நேற்று அப்பாவுடன் கொழும்புக்குப் போனேன்.

நான் அப்பாவுடன் நேற்று கொழும்புக்குப் போனேன்.

நான் அப்பாவுடன் கொழும்புக்கு நேற்றுப் போனேன்.

கொழும்புக்கு அப்பாவுடன் நான்; நேற்று போனேன்.

நான் கொழும்புக்கு நேற்று அப்பாவுடன் போனேன்.

நேற்று நான் கொழும்புக்குப் அப்பாவுடன் போனேன்.

இ) வினா வாக்கியங்கள்

வினாச் சொற்களைக் கொண்டு வினா வாக்கியங்கள் உருவாக்கப்படுகின்றன.

யார், ஏன், என்ன, எவன், எவள், எவர், எவர்கள், எது, எவை, எந்த, எங்கு, என்று, எப்போது, எவ்வளவு, எத்தனை, எத்தனையாவது, எப்படி, எப்படிப்பட்ட

இவ்வினாச் சொற்கள் யாவும் இங்கு முழுச் செய்தியைத் தெரிவிக்காமல் ஒரு குறிப்பிட்ட செய்தியை மட்டும் வினாவி அறிவதற்குப் பயன்படுகின்றன.

அப்பா நாளைக்கு எங்கே போகிறார்?

அப்பா எப்போது கொழும்புக்குப் போகிறார்?

யார் நாளைக்கு கொழும்புக்குப் போகிறார்?

ஈ) ஆகார வினா வாக்கியங்கள்

பெயருக்கு அடையாக வரும் சொற்கள் தவிர்ந்த பிற எல்லாச் சொற்களுடனும் ஆகார வினா இணைந்து வினா வாக்கியங்களாக மாற்றுகின்றன.

அப்பா நாளைக்குக் கொழும்புக்குப் போகிறாரா?

அப்பா நாளைக்குக் கொழும்புக்கா போகிறார்?

அப்பா நாளைக்கா கொழும்புக்குப் போகிறார்?

அப்பாவா நாளைக்குக் கொழும்புக்குப் போகிறார்?

உ) இல்லை அல்ல எதிர்மறை வடிவங்கள்

ஒன்றுக்கு ஒன்று பதிலீடாகப் பயன்படுத்த முடியாதவை. ஆனால் தற்காலத் தமிழில் இது ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை.

நான் ஒரு கவிஞன் இல்லை — நான் ஒரு கவிஞன் அல்ல.

இது நல்ல புத்தகம் இல்லை — இது நல்ல புத்தகம் அல்ல.

நேற்று கொழும்புக்குப் போனது நான் இல்லை — நேற்று கொழும்புக்குப் போனது நான் அல்ல.

வினைமுற்றை அடுத்து இல்லை என்பதும், பெயர்த் தொடர், ஆகியவற்றைத் தொடர்ந்து அல்ல என்பதும் எழுத்துத் தமிழில் பெருவழக்காக வருவதையும், இல்லை என்பது பொதுவழக்காக பேச்சுத் தமிழிலும் வழங்கி வருவதைக் காணலாம். இது தவிர்க்க முடியாததாகும். மரபு சார்ந்த இலக்கண நூல்களினூடாக விளங்கிக் கொள்ள முடியாததை அடிப்படைத் தமிழ் இலக்கணம் தெளிவாக விளக்குவதைக் காணலாம்.

ஊ) வாக்கிய இணைப்பு

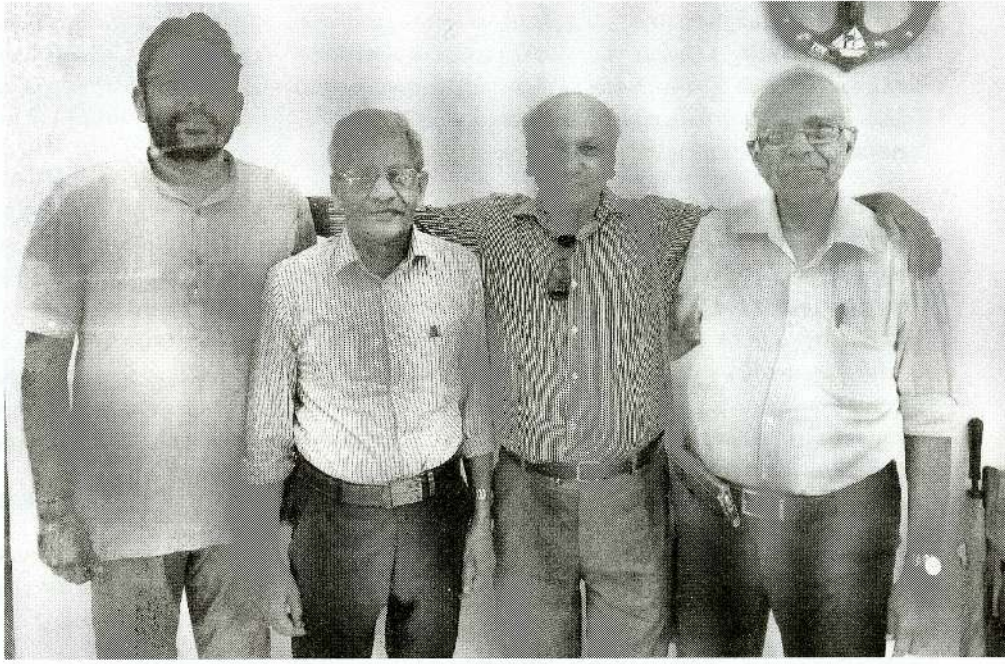
வாக்கிய இணைப்புத் தொடர்களாக செய்து எச்சத் தொடர் இ முடிப்பு வாக்கியத் தொடர், இணை நிகழ்வுத் தொடர், செய்தால் எச்சத் தொடர், எதிர்மறை

நிபந்தனைத் தொடர், நிரப்பித் தொடர் போன்றவையாவும் மரபு சார்ந்த இலக்கண நூல்களினூடாகக் கற்பனை விட, இந்நூலினூடாக இலக்கணத்தை விளங்கிக்கொள்ளும் முறையை எல்லோரும் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலிருந்து தமிழில் நவீன உரைநடை வளர்ச்சி பெற்றதன் விளைவாக, எல்லோருக்கும் எளிதில் பொருள் புலப்படும் வகையில் சொற்களின் வடிவம் சிதையாமல், பெரிதும் சந்தி விகாரங்கள் இன்றி எழுதும் மரபும் வளர்ச்சி பெற்றது. தற்காலத் தமிழில் இம் மரபே வேருன்றி உள்ளது. உரைநடை வளர்ச்சிக்குத் தொண்டாற்றிய ஆறுமுக நாவலர் தமது வசனநூல்களில் விளக்கத்தின் பொருட்டு சந்தி பிரித்து எழுதினார் என அறிய முடிகிறது. ஆயினும், பழந்தமிழ் நூல்களைப் படித்துப் புரிந்துகொள்வதற்குப் புணர்ச்சி விதிகள் பற்றிய அறிவு நமக்கு அவசியமாகும். இவை பற்றிய விளக்கங்கள் புணரியல் பகுதியில் அழகாக விளக்கப்பட்டுள்ளன.

தற்காலத் தமிழின் புணர்ச்சிவிதிகளின் பயன்பாடு குறித்த மனப்பாங்கை எடுத்துக்காட்டாகக் கூறலாம். புணர்ச்சி விதிகள் தற்காலத் தமிழில் முறையாகப் பின்பற்றப்படுவதில்லை. கிட்டத்தட்ட எழுபது விழுக்காட்டு இலக்கணப் பிழைகள் புணர்ச்சி விதிகள் சார்ந்தவை. இவற்றைச் சுட்டிக்காட்டிக் கல்வி நிலையிலும், பிறநிலைகளிலும் திரும்பத் திரும்பச் சரியான விதிகளைப் பின்பற்றச் சொன்னாலும் இதனைத் திருத்திக் கொள்வார் இல்லை. இப்பிழைகளுடனேயே தகவல் தொடர்பு உட்பட அனைத்து மொழியாட்சிப் பகுதிகளிலும் தமிழ் பயன்பாட்டிலிருந்து வருகிறது. மொழியைத் திருத்த வேண்டும் என்பதைப் புறக்கணிக்கும் இம்மனப்பாங்கு எல்லா மொழியினருக்குமே பொருந்தும். எனவே விதிமுறைக்கும் அப்பால் திருத்தங்களை ஏற்க மறுக்கும் மொழி பேசுவோரின் மனப்பாங்கு, இங்கு முக்கியமாகக் கருதத்தக்கது.

ஒருவருக்குத் தமிழ்மொழி தெரியும் என்று கூறும்போது அவருக்கு இலக்கண வழுவற்ற வாக்கியங்களை உருவாக்கத் தெரியும் என்பது மட்டும் பொருள் அல்ல. சூழலுக்குத் தகுந்த வாக்கியத்தைத் தேர்வு செய்யவும், அச்சூழலில் அவ்வாக்கியத்தைப் பயன்படுத்தவும் தெரியும் என்பதே பொருளாகும். ஒரு குழந்தை நான் வந்தேன், நீ வந்தாய் என்றே பேசும். இவ்வாறுதான் பேச வேண்டும் என்பது அதன் உள்ளுணர்வு ரீதியான அறிவாகும். இது அம் மொழி பேசுவோரின்

அகத்திலக்கணம் (Implicit grammar) என மொழியியலாளர் குறிப்பிடுவர். அதேநேரம் மொழியின் அமைப்பை கூறுபடுத்தி ஆராய்ந்து, அவற்றுக்கிடையேயுள்ள தொடர்புகளை விதிகளாக வகுத்துக்கூறும் மொழியியலாளன், இதனைப் புறத்திலக்கணம் (Explicit grammar) என்கிறான். மொழியியல் அறிஞர்கள், மொழி கற்கும் ஆசிரியர்கள், இரண்டாம் மொழியைக் கற்கும் மாணவர்கள் எல்லோருக்கும் எழுதப்படும் இலக்கணங்கள் ஒரே மாதிரியாக எழுதப்படுவதில்லை.

கற்றல், கற்பித்தல் செயற்பாடுகளில் மொழியியல் அணுகுமுறை

நவீன மொழியியல் கோட்பாடுகள், பாடசாலைகளில் மொழி கற்றல், கற்பித்தல் செயற்பாடுகளில் முக்கியத்துவம் பெறுவதை இலங்கைப் பாடசாலைகளில் தற்போது அவதானிக்க முடிகிறது. உதாரணமாகப் பாடசாலைகளில் மொழியைக் கற்றுக்கொள்ளும் ஒரு குழந்தை பள்ளிக்கு வரும்பொழுது கற்கின்ற மொழியும், வீட்டில் சுற்றிவரும் இடங்களில் தானாகக் கற்றுக்கொள்ளும் மொழியும் வேறு என்ற உணர்வை அறியும்போது அதன் வேறுபாட்டை இலக்கண ரீதியாக உணர்ந்து கொள்கிறது. எழுத்துத் தமிழைப் பள்ளியில் கற்பிக்கின்ற ஆசிரியர்களும், பாடநூல் எழுதுவோர்களும், பேச்சுத்தமிழ், எழுத்துத்தமிழ் வேறுபாட்டை உணர்ந்திருக்க வேண்டும். அது மட்டுமல்லாமல் இலக்கணமும், பேச்சுத் தமிழிலிருந்து, எழுத்துத் தமிழை வேறுபடுத்திக் கற்கும் சாதனமாக அமைய வேண்டும் என்பது மொழியியலாளர் கருத்தாகும். ஆரம்பப் பள்ளிகளில் இத்தகைய மொழியியல் இலக்கணம் அல்லது தற்காலத் தமிழிலக்கணச் சூழல் இல்லாமல் இருக்கலாம். ஆனால் மொழியைக் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களுக்குத் தற்காலத் தமிழ்மொழியின் அமைப்புப் பற்றிய அறிவு கட்டாயம் அவசியமானதாகும் (நுஃமான்:2002). இவ்வகையில் இலங்கையில் மொழி—

யியல் கல்வியினூடாக பிரயோக மொழியியல் கோட்பாடுகள் பற்றிய பல விடயங்கள் கல்விச் செயற்பாடுகளில் இணைக்கப்பட்டுள்ளன. இவை பற்றிய சிந்தனைகள் பேராசிரியரின் இலக்கணக் கட்டுரைகளில் தெளிவுபடுத்தப் பட்டிருப்பதை அவதானிக்கலாம்.

தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டவர்கள், மொழியியலை அடிப்படையாகக்கொண்டு மொழியைக் கற்கும் அதேவேளை, தமிழை இரண்டாவது மொழியாகக் கற்கும் ஏனைய மொழி பேசுபவர்களும், இம் மொழி கற்பித்தலின்போது அதன் இலக்கணத்தின் முக்கியத்துவத்தினை உணர்கிறார்கள். இவர்கள் பல நோக்கங்களுக்காக, மொழி ஆய்வில் ஈடுபடுவதற்கும் தமிழர்களின் பண்பாடு, சமுதாய அமைப்பு, தத்துவம், இலக்கியம் போன்றவற்றில் ஆய்வை மேற்கொள்ளவும் தமிழை இரண்டாம் மொழியாகக் கற்கிறார்கள். இதற்கு மொழியியல் கல்வி தேவைப்படுகிறது. இவ்விலக்கணங்கள் மொழியின் வடிவமாகிய ஒலியன்களின் அமைப்பு, உருபங்களின் அமைப்பு, அவை பயின்றுவரும் அமைப்பு முறை, சொற்றொடர்களிலும், வாக்கியங்களிலும் வரும் அமைப்புமுறை ஆகியவற்றை விவரிப்பதில் கருத்து வேறுபாடு கிடையாது.

முடிவுரை

தற்கால மொழியியல் ஏற்பட்டிருக்கிற மாற்றங்களை உள்வாங்கிய ஓர் இலக்கணக் கல்வியின் தேவை இன்று எல்லோராலும் உணரப்பட்டிருக்கிறது எனவே இத்தேவைக்கேற்ற இலக்கணப் பாடங்களும் கற்பித்தல் முறைகளும் பின்பற்றப்பட வேண்டும். மரபிலக்கணச் சிந்தனைகளை அடியொற்றிய புத்திலக்கணச் சிந்தனைகள் பள்ளிப் பாடத்திட்டத்தில் இடம்பெற வேண்டும். பழைய இலக்கணக் குறிப்புகளும் எடுத்துக்காட்டுகளும் தள்ளப்பட்டுப் புத்திலக்கணம் இடம்பெறுமானால் இலக்கணம் கடினமானது என்னும் அச்சம் மறைந்துபோகும். இலக்கணத்தைவிடக் கடினமான பாடங்களைப் புரிந்துகொள்ளும் திறன் படைத்தவர் இன்றைய மாணவர் என்னும் அடிப்படை உண்மையையும் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

இலக்கணக் கல்வியை ஒரு சிலரால் மட்டுமே மகிழ்ச்சிக்குரியதாக ஏற்றுக்கொள்ள முடியும். இலக்கணம் பற்றிய அறிவைப் பெறுவதில் தனி ஆர்வமும் உளப்பாங்கும் இருத்தல் இன்றியமையாதது. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக அறிவுக் கூர்மையுடையோரே அதனை எளிதாகக் கற்க முடியும் என்பது போன்ற பிழைவாதங்களும் நம்மிடையே அதிகமாக உள்ளன. இவை உலகத்திலுள்ள அனைத்து மொழி—யினரிடத்திலும் பொதுவாகக் காணப்படுவன. இவற்றைத் தெளிவுபடுத்தவும், அதன் அடிப்படையில் புதிய இலக்கணக் கல்வியியல் அணுகுமுறைகளைக் கண்டெய்தவும் கடுமையான முயற்சி தேவை.

மொழியியல் ஏற்படும் மாற்றம் சமூகத் தேவைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டது. மாற்றங்களை ஏற்பது காலத்தின் கட்டாயமாகும். எந்தவொரு மொழியிலும் இத்தகைய மாற்றங்கள் ஏற்படும்போது அது மரபு

ரீதியான எதிர்ப்பாகும். இதையும் ஏற்று ஒரு விதிக்குப் புறநடை கூறுவது, அவ்விதி சமூக அங்கீகாரம் பெற வேண்டும் என்பதற்காகவே. இதிலிருந்து அம்மொழியின் இலக்கண வளர்ச்சியைக்கண்டு கொள்ள முடியும்.

மரபுவழி இலக்கணக் கருத்துகளோடு நவீன மொழி—யியல் கருத்துகளையும் இணைப்பதற்கான முயற்சிகளில் ஈடுபட்டுக்கொண்டு வருபவர் பேராசிரியர் நுஃமான். இலக்கணம் கற்பித்தலை மொழியியல் பயிற்சியோடு மேற்கொள்ள வேண்டுமென்பதே அவரின் நோக்கமாகும். இவ்விடயம் தொடர்பாகப் பல கட்டுரைகளையும் இவர் எழுதியுள்ளார் அவ்வகையில் இலக்கணம் கற்பித்தல் முற்றாக மாற்றியமைக்கப்பட்டால் மட்டுமே அவரின் விருப்பம் நிறைவேற்றப்படும் என்பது திண்ணமாகும்.

உதவிய நூல்கள்

1. ச. அகத்தியலிங்கம், க. முருகையன், க (1974), (பதி.) தொல்காப்பிய மொழியியல், அண்ணாமலை நகர், அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்.
2. ——— (2002), தமிழ்மொழி அமைப்பியல், அண்ணாமலை நகர்; சிதம்பரம், மெய்யப்பன் தமிழாய்வகம்.
3. க. இராசாராம், (2010), இலக்கணவியல் — மீக்கோட்பாடும் கோட்பாடுகளும், சென்னை, காலச்சுவடு பதிப்பகம், நாகர்கோவில்.
4. கைலைநாதன், தமிழ்மொழி கற்பித்தல்: மொழி—யியலாளர் நோக்கு (தொகுப்பாசிரியர்) யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகம்.
5. செ.வை. சண்முகம், (1994), இலக்கண உருவாக்கம், சென்னை, மணிவாசகர் பதிப்பகம்.
6. சிவத்தம்பி, கா. (1982) இலக்கணமும் சமூக உறவுகளும், சென்னை, நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்.
7. சுசிந்திரராசா இசு (1983) தமிழ் மொழிப்பாட நூல்களில் பேச்சுத் தமிழும் எழுத்துத் தமிழும், சிந்தனை, தொகுதி I இதழ் II, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.
8. எம்.ஏ. நுஃமான், (2002) ஆரம்ப, இடைநிலை வகுப்புகளில் தமிழ்மொழி கற்பித்தல் — ஒரு மொழி—யியல் அணுகுமுறை, கொழும்பு கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம். ———பேச்சுத் தமிழ் பற்றிய மனப்பாங்குகளும் ஆரம்ப வகுப்புகளில் தமிழ்மொழி கற்பித்தலும்: மூன்று அணுகுமுறைகள்.
9. ———ஆரம்ப வகுப்புகளில் தமிழ்மொழி கற்பித்தல்: சில அடிப்படைப் பிரச்சினைகள்.
10. ந. தெய்வசுந்தரம், (2021) மொழியியல் தமிழ் இலக்கணமும் (தொகுதி ஒன்று), சென்னை.
11. ஆ. வேலுப்பிள்ளை, (1966), தமிழ் வரலாற்றிலக்கணம், சென்னை, பாரி நிலையம்.

1. அகம்

உறவு

கைதை நறும்பூக் கமழ்மணம் பரப்பும்
 நெய்தல் கண்டு நின்ற என் நினைவை
 அளைந்து மெல்லென அசைந்தது தென்றல்
 தளிர்ந்தே இன்பம் ததைந்தது நெஞ்சுள்
 பள்ளித் தோழிகள் பலர்புடை சூழ
 மெள்ள நடந்து விழிவலை சுழற்றி
 திருகு கள்ளியின் சிறுமுகை நிமிர்த்தி
 குருகு வெள்ளைக் குறுநகை உதிர்த்தி
 பாங்கிய ருடனே மாங்காய் கடித்து
 தீங்குரல் எழுப்பிச் சென்றமர்ந் திருந்து
 கிளிஞ்சல் பொறுக்க நீழ் விரல் விடுத்து
 விழியின் தணலை மேனியிற் செலுத்திக்
 குறுமண லுடன் என் குருதியும் பிழிந்து
 குறும்புகள் புரிந்த கோதாய், அன்றே
 அடம்பன் கொடியாய் நெஞ்சினுள்
 மிடைந்தனை அதனால் வேகுமென் நெஞ்சே!

- 1964

இறப்பில்லா இறந்த காலம்

வீதியில் போகும்போது உன்
விழிகளைப் பார்த்தேன்,
என்றன் காதலி,
நீயோ என்னைக்
காணாது போல் செல்கின்றாய்,
மாதங்கள் சிலமுன், அன்பால்
மகிழ்ந்து நாம் கலந்திருந்தோம்
பேதங்கள் அற்றோம் என்று
பேசினோம்; பிணைந்து நின்றோம்

புன்னகை ஒன்று செய்தேன்
பூவை நீ வருதல் கண்டு
என்னகை மலரைக் கண்டாய்
எனினும் நீ திரும்பிச் சென்றாய்
முன்னெலாம் அன்பில் நாங்கள்
முழுகினோம்; நினைக்கும் போதே
இன்புற்றோம், முறுவல் பூத்தோம்
இதயத்தில் மலர்ச்சி கொண்டோம்

இன்று நீ அவற்றையெல்லாம்
ஏன் அழிக்கின்றாய் ?
நாங்கள்
சென்றநாள் வாழ்ந்ததெல்லாம்
செயற்கையா ?
பொய்யா ? என்றே
இன்று எனது இதயத்துள்ளே
எழுந்தன வினாக்கள்;
உண்மை ஒன்று
பின் பொய்யாய் மாறில்
ஓ, அது பெரிய துன்பம்!

வெறுப்புற்று வாழ்தல்
அன்பே
இயற்கைக்கு விரோதமாகும்
வெறுப்புறும் போதே நாங்கள்
துன்பத்தில் வீழுகின்றோம்
விருப்புறல், அன்பு செய்தல்
இயல்பான வேட்கையாகும்
விருப்பினை, அன்பைக் கொன்றால்
துன்பமே மிகுந்துபோகும்.

என் விழிகளினைக் காண
இயலாது திரும்புமாறும்
என் முறுவலினை ஏந்த
இயலாது குனியுமாறும்
உன் உளம் பலம் குன்றிற்றா ?
உண்மையில் அன்பு செய்த
முன்னைய நிலையை மூட
முனைந்தனையா இப்போது ?

இறப்புற்ற கணங்களெல்லாம்
உண்மையில் இறப்பதில்லை
பிறப்புற்று எம் வாழ்க்கை ஏட்டின்
பின்புறம் தொடர்ந்து நிற்கும்
மறப்புற்று வாழ்தல் பொய்
அம் மணித் துகள்களினை,
நாங்கள்
இறப்புற்ற போதும்
அந்தக் கணங்களோ
இறப்பதில்லை.

- 9.03.1967

உன் வரவுக்காக

உன்னுடைய முன்னிலையில்
நான் துரும்பாய் ஆவதையும் உவப்பேன்,
அன்பே
இன்னும் இன்னும் நான் சிறிய உருவாகி
கடைசியிலே இல்லாதாகி
என்னை அழித்திருவதற்கும் இணங்கிடுவேன்
ஆயினும் நீ
எங்கே உள்ளாய் ?
இன்னும் இங்கு தோன்றாத உலகிடையா ?
இங்கேதான் இருக்கின்றாயா ?

இன்றுவரை நான் அறிந்த எல்லோரும்
உயர்ந்த ஒரு பீடத்தேறி
நின்றபடியே அல்லால்
என்னோடு கலப்பதற்கு
நினைத்தாரில்லை

அன்றுமுதல் இன்றுவரை
என் அறிவும் அவ்வாறே ஆகி
நானும்
சென்றமர அதைவிடவும்
உயர் பீடத்தேறி அவர்
முன் செல்கின்றேன்
ஆயினும் என் இயல்பதனை
ஆதரிக்கவில்லை
என் அகத்தில் ஊறும்
நேய உணர்வெனும் ஊற்றை
சமவெளியின்
நிழலடர்ந்த சோலைமீது
பாயவிடும் இயல்பே என் இயல்பாகும்.
அவ்வாறு பாயும்போதே
தூய ஒரு சுகம் பரவி
துயர்கூட மகிழ்ச்சிதரும்
சுவையாய் மாறும்.

அவர்களுடன் தனித்திருக்கும் வேளைகளில்
அன்பே,
என் அகத்தில் ஊறும்
சுவை நிறைந்த இயல்பான உணர்வுகளை
தம் இயல்பால் சோதிக்கின்றார்.

இவர் இயல்போ
எப்போதும்
தம்மை உயர் பீடத்தே ஏற்றிவைக்கும்
கவலையிலே மூழ்கியதால்
எனக்கும் அவர் அவ்வாறே
பொருள் காண்கின்றார்.

எனினும் இவர் இயல்புகளுள்
என் இயல்பை ஒருபோதும் இழக்கேன்

என்றன்
தனி இயல்பு சிறந்ததெனில்
அதில் உயிர்கள் தளிர்க்குமெனில்
அன்பே, உன்னில்
எனை உயர்த்தி வையேன் நான்.

எனதை விட உனதயல்பே
இனிக்குமானால்
எனதயல்பை உனதயல்பில்
இழக்குமொரு நாளே
என் இன்னாள் ஆகும்.

என்னுடைய சமவெளி,
உன் திசை நோக்கி
நான் எனது இதய ஊற்றை
இன்னும் இன்னும் சுமந்தபடி
நெடுந்தூரம் கால் நடையாய்
எடுத்துச் செல்வேன்

சின்னதொரு மழைத்துளியும்
கீழ்நோக்கிச் சிப்பியினுள் வீழ்ந்து,
சேர்ந்து
தன் இயல்பை அதனோடு கலப்பதுபோல்
நானும் உணைச் சார்ந்து நிற்பேன்

நீ எங்கே இருந்திடினும்
நீ யாராய் இருந்திடினும்
நினது நெஞ்சில்
ஓயாமல் அன்பருவி ஊற்றெடுக்குமாயின்
அதில் ஒற்றுப் பட்டுப் போய்
அழிந்து போயிடினும்
வெகுவாக நான் அதனைப்
போற்றல் செய்வேன்

ஆயினும் நீ எங்குள்ளாய் ?
அன்பே, நீ
எங்கேனும் உள்ளாய் தானா ?

எங்கே என் இதயமலர்
விரிகின்ற நீருவி இருக்குமோ,
ஆ!
எங்கே என் தனி இயல்பு
செழிப்படையும் சமவெளிகள் உண்டோ
அன்பே,
அங்கேதான் நீ இருப்பாய்,
அவை நீதான்.
அவ்விடத்தை அண்மிச் சென்று
தங்கி மகிழ்வெய்தும் ஒரு தாபத்தை
என்மனதுள் தளிர்க்கச் செய்வேன்

நாம் ஒருநாள் சந்தித்தல் கூடுமெனில்
அத்தினத்தில்
நமது பீடம்தாம் பெரிது
எனும் சிறிய
சர்ச்சைகளுக்கப்பாலே
தாவிச் செல்வோம்

ஆம், எமது சிறு உணர்வுக்
கப்பாலும் அப்பாலும் ஆகி
எங்கள்
பூமியிலே ஓர் புதிய
பூம்பொழிலைக் கண்டு
அதனுள் போய் உட்கார்வோம்
நீ என்றன் இன்னிசையை
வெளிப்படுத்தும் குழலாக இருப்பாய்
நெஞ்சின்
தூய இசைப் பிரவாகம்
அங்கெழுந்து பரவி
நமைச் சுகத்துள் ஆழ்த்தும்

ஆயினும் நீ எங்குள்ளாய்?
அன்பே,
உன் கழிகூர்ந்த வரவுக்காக
தேய்ந்தழிந்து போகாமல்
என் இயல்பைக் காப்பாற்றச்
என்றன் சித்தம் கொள்வேன்.

– 02.05.1968

அழியா நிழல்கள்

உள்ளத்தின் உள்ளும்
உடலின் அணுவெங்கும்
கொள்ளப்படாது
குவிந்து கிடந்த
இளமைத் தருவின்
இளந்தளிர்கள் எத்தனையோ..?

வழமைப்படியே
வளர்ந்து மலர்ந்த
உணர்வு மலரில்
உதிர்ந்தவைதான் எத்தனையோ

அத்தனையும் எங்கோ
அழிந்து மறைந்தாலும்
புத்தம் புதிதாக
மென்மேலும் பூத்தனவே
பூத்தவைகள் மீண்டும்
புதர் அடியில் வீழ்ந்தனவே...

பூத்த மலரின் புதுமை அழியாது
கொள்ளக் கொடுக்க
குளிர்ந்து சிவந்தகரம்
அள்ளி எடுக்கும் ஓர்
அந்திப் பொழுதின்றி
வாழ்க்கை வெறிதாய் வளர்ந்து கழிகையில்

நீ
தாள் அகற்றி வைத்தாய்...
தனித்துக் கதவடியில்
காத்திருந்தாய்
உன்றன் கறுத்த வழிகளிலே
பூத்த மலரின்
புதுமை மணத்ததடி...

சந்திப்பு நேரல் சகஜம்
எனில் நம்முடைய
பிந்திக் கிடைத்த பிணைப்பும் அதுபோன்றா ?
அந்திப் பொழுதின் அழகில்
பலநாள் உன்
உள்ளத்தின் உள்ளும்
உடலின் அணுவெங்கும்
கொள்ளப்படாது குவிந்து கிடந்த
இளமைத் தருவின்
இளந்தளிர்கள் எத்தனையோ ?

வழமைப்படியே வளர்ந்து மலர்ந்த
உணர்வு மலரில்
உதிர்ந்தவைதான் எத்தனையோ ?

அத்தனையும் சேர்த்து
நீ அர்பணிக்கக் காத்திருந்தாய்.
எத்தனையோ நாட்கள்
எவர் வரவுக்காகவோ
என்னைப்போல் நீயும்

இருந்தாய்
எதிர்பார்த்து!

ஓன்றைப் போல் ஏங்கி
உருகும் இரண்டுளங்கள்
ஓன்றுவதில் உள்ள
இயல்பை உணர்வித்தாய்.

ஓன்றைப் போல் ஏங்கி
உருகும் இரண்டுளங்கள்
ஓன்றுவதில் உள்ள
உகப்பை உணர்வித்தாய்.

நீ உன் மலரை
நினைவின் இனிமைகளை
தேன் தடவியைத்த
சிவந்த இதழ்களினால்
அன்பளிப்புச் செய்தாய்

அகத்தின் உணர்வுகளைக்
கவ்வி எடுத்தாய்
கனிந்த இதழ்களினால்...
ஓவ்வோர் கணமும்
வளர்ந்து மலர்கையில்
உன் நெஞ்சக் கனிகள்
என் நெஞ்சில் அழுந்தின
அக் கொஞ்சப் பொழுதோ
நினைவில் குளிக்கிறதே!

நீ திறந்து வைத்த
கதவின் நிலைப்படியுள்
நான் நுழைந்த போது
நனைந்த உதடுகளை
இன்னும் அழுத்தித் துடையா திருக்கின்றேன்
இன்றும் உனது இதழின் மிருதுவினை
என்றன் உதட்டில்
சிறையிட்டு வைத்துள்ளேன்.

சந்திப்பு நேரல் சகஜம்
எனில் அவ்வாறே
சந்தித்த பின்னர்
தனித்துப் பிரிவதும்.
என்றன் கனவில்
எனது நினைவுகளில்
நீ வந்து போதல் நிகழும்.
அதுபோல
உன்றன் கனவில்
உனது நினைவுகளில்
நான் வந்துபோதல்
சிலநாள் நடைபெறலாம்...
நீயும் நினைவும்
நினைவின் சுமைகளும்
சாயும் பொழுதில்
சரியும் நிழல்போல
நீண்டு வளர்கையில்...
என் நெஞ்சம் கனக்கிறது...

- 13.12.1968

தூரத்து மின்னல்

பூவாணம் போல்
என்னுள் புத்துணர்வு சீறியது.
ஓர்கணம்தான்
மீண்டும் உன்புறத்தில் பார்த்தேன் நான்

தார்வீதியில் எழும்பும்
சந்தடியைப் பார்த்தபடி
நின்றிருந்தாய்
சேற்றின் சிறு நீக்கலுக்குள்.

சைக்கிளிலே
என்றும்போல் சென்ற எனது விழிகளிலே
உன் தோற்றம் தற்செயலாய்
மோதி உலுப்பியதும்
பூவாணம்போல் என்னுள்
புத்துணர்வு சீறியது.

நீதானா முன்பும் இங்கு
நிற்கும் இளம் சிறுமி?

ஏதோ ஓர் நாட்காலை
வெய்யில் எரிக்கையில்
இக் கேற்றடியில்
கையில் கிளிசெறியாக் கம்பெடுத்து
ஓர் ஆட்டைத் தூரத்திய
அச்சிறுமி நீதானா?

நீதான் அவள்
அந்த நீண்ட கருவிழிகள்
ஆதாரமாக அதை எனக்குக் கூறின.
ஆம்
அப்போது நீயோர் அரும்பு.
அடிக்கடி நான்
இப்பக்கம் சைக்கிளிலே
ஏறி வருகையில்
நீ
நிற்பதனைக் கண்டுள்ளேன்

நேரம் பொழுதின்றி
எப்போதும் இந்த இடத்தில்
இரைச்சலுடன்
வாகனங்கள் போகையில்
நீ வந்து நிற்கக் கண்டுள்ளேன்
ஆனாலும் பின்னர் உனை
அவ்விடத்தில் காணவில்லை
எப்போதும் நிற்கும் இடத்தில்
பலநாளாய்
இப்பக்கம் சைக்கிளில்
நான் ஏறி வருகையில்
நீ நில்லாதிருந்த
நினைவே எனக்கில்லை
எல்லோர்க்கும் போல
எனக்கும் பலநூறு
தொல்லைகள்தான்

இன்றோ
தொலைவில் திடீரென்றோர்
மின்னல் அடித்ததுபோல்
உன் விழியைக் கண்டேன் நான்.

நீதான் அவள்
அந்த நீண்ட கருவிழிகள்
ஆதாரமாக அதை எனக்குக் கூறின.

கேற்றடியில்
கையில் கிளிசெறியாக் கம்பெடுத்து
ஓர் ஆட்டைத் தூரத்திய
அச்சிறுமி நீயேதான்.

இப்போது நீயோர்
இளைய புதிய மலர்.

முக்காட்டு நெற்றி
இக்கேற்றின் சிறுமுடுக்கால்
எப்போ தெனினும்
எனக்கு இனித் தெரியும்

2. புறம்

இலைக்கறிக்காரி

'லெக்கேறி...ரீக்...கீ...கோ!
என்று தெருவில்
தொலைவில் ஒரு மூடை
சுமந்து நடந்து வரும்
செல்லாளின் கூவல்
தெருவெங்கும் கேட்கிறது.

அல்லயலில்
வேலி அடைப்புக்குப் பின் இருந்து
'கொண்டாகா'
என்றொருத்தி கூப்பிட்டாள்.

போய்க் கடப்பைத்
தள்ளிவிட்டுச் சென்று
தலைச்சமையைக் கீழ் இறக்கி
வைத்தாள் முருங்கை மரத்தடியில்.

வீதியெல்லாம்
அல்லாடி வந்த
அவளின் தளர்ந்த உடல்
காலை வெயிலில்
கசிந்து நனைந்துளது.
சீலைத் தலைப்பால்
சிறதே துடைத்து விட்டாள்.

சாக்கில் இருந்த
தளிர்ந்த இலைக்கறியில்
தட்டில் எடுத்து வைத்தாள்
பத்துச் சதத்துக்கு.

'நட்டங்கா இன்னமும்
நாலுபடி வை' என்றாள்
'கட்டாகா' என்றாள் கறிக்காரி

'எப்பயும் நீ
இப்பிடித்தான் நல்ல அறம்பு'
என்றிவள் சொன்னாள்.

'உச்சி வெயிலில்
வயல்ல சுழியோடிப்
பிச்சி வந்து விக்கும்
புழைப்பு புள்ள என் புழைப்பு...

நாளும் முழப்பொழுதும்
நாயா அலஞ்சு
சதிரத்தச் சாறாப் புழிஞ்சா
கெடைக்கிறது
என்னத்துக்காகும் ?
இரண்டு குமர் கெடக்கு...

முந்தானையில் காசை
முடிந்தபடி எழுந்த
செல்லாளைப் பார்த்து
திரும்பி உட்செல்லுகையில்
'எல்லார்க்கும் கக்கிசந்தான்
என்ன செய்யலாம்' என்றாள்.

'லெக்கேறி...ரீக்...கீ... கோ'
என்று தெருவில்
தொலைவில் ஒரு மூடை
சுமந்து நடந்து செல்லும்
செல்லாளின் கூவல்
தெருவெங்கும் கேட்கிறது.

- 24.03.1970

நேற்றைய மாலையும்

இன்றைய காலையும்

நேற்று மாலை
நாங்கள் இங்கிருந்தோம்.

சனங்கள் நிறைந்த யாழ்நகர்த் தெருவில்
வாகன நெரிசலில்
சைக்கிளை நாங்கள் தள்ளிச்சென்றோம்.

பூபால சிங்கம் புத்தக நிலைய
முன்றலில் நின்றோம்
பத்திரிகைகளைப் புரட்டிப் பார்த்தோம்.

பஸ்நிலையத்தில் மக்கள் நெரிசலைப்
பார்த்தவாறிருந்தோம்.
பலவித முகங்கள்
பலவித நிறங்கள்
வந்தும் சென்றும்
ஏறியும் இறங்கியும்
அகல்வதைக் கண்டோம்.

சந்தைவரையும் நடந்துசென்றோம்
திருவள்ளூவர் சிலையைக் கடந்து
தபாற் கந்தோர்ச் சந்தியில் ஏறி
பண்ணை வெளியிற் காற்று வாங்கினோம்.

'நீகலின்' அருகே
பெட்டிக் கடையில்
தேனீர் அருந்தி - சிகரட் புகைத்தோம்.
ஜாக் லண்டனின்
'வனத்தின் அழைப்பு'
திரைப்படம் பார்த்தோம்.

தலைமுடி கலைந்து பறக்கும் காற்றில்
சைக்கிளில் ஏறி
வீடு திரும்பினோம்.

இன்று காலை
இப்படி விடிந்தது

நாங்கள் நடந்த நகரத் தெருக்களில்
காக்கி உடையில் துவக்குகள் திரிந்தன
குண்டுகள் பொழிந்தன
உடலைத் துளைத்து
உயிரைக் குடித்தன.

பஸ்நிலையம் மரணித் திருந்தது
மனித வாடையை நகரம் இழந்தது
கடைகள் எரிந்து புகைந்து கிடந்தது
குண்டு விழுந்த கட்டடமாக
பழைய சந்தை இடிந்து கிடந்தது
வீதிகள் தோறும்
டயர்கள் எரிந்து கரிந்து கிடந்தன

இவ்வாறாக
இன்றைய வாழ்வை
நாங்கள் இழந்தோம்
இன்றைய மாலையை
நாங்கள் இழந்தோம்.

- 15.10.1977

மனிதனின் அடையாளம்

கடவுள் என் கனவில் தோன்றினார்
சுவர்க்கத்தின் வாயிலையும்
நரகத்தின் வாயிலையும்
திறந்துவைத்துக்கொண்டு

நீயார் என்றார் கடவுள்
நான் மனிதன் என்றேன்
உன் பெயர் என்ன என்றார்
மனிதன் என்றேன்
உன் இனம் என்ன என்றார் மீண்டும்
மனித இனம் என்றேன்
கடவுள் கடைசியாகக் கேட்டார்
உன் மதம் என்ன என்று
மனிதம் என்றேன் நான்

கடவுள் ஒரு புன்னகையுடன் கூறினார்
சாரிநீ இனி சுவர்க்கம் புகலாம் என்று

அந்தோ
என் கனவு கலைந்தபோது
நான் நரகத்தில் கிடக்கக் கண்டேன்.

- 1986

என் கடைசி வார்த்தைகள்

என் கடைசி வார்த்தைகள் இவைதான்
சமத்துவம் சமாதானம் சுதந்திரம்

எங்கு சமத்துவம் இல்லையோ
அங்கு சமாதானம் இல்லை
எங்கு சமாதானம் இல்லையோ
அங்கு சுதந்திரம் இல்லை

என் கடைசி வார்த்தைகள் இவைதான்
சமத்துவம் சமாதானம் சுதந்திரம்

நீ என் சமத்துவத்தை நிராகரிக்கிறாயா ?
நீ சமாதானத்தை இழந்தாய்
உன் சுதந்திரத்தை இழந்தாய்

நீ என் சமத்துவத்தை அழித்திட
துப்பாக்கியை நீட்டுகிறாயா
துப்பாக்கி சமாதானத்தின் எதிரி
சுதந்திரத்தின் எதிரி

என் கடைசி வார்த்தைகள் இவைதான்
சமத்துவம் சமாதானம் சுதந்திரம்

வான் அதிரக் கூவுங்கள் மனிதர்களே
சமத்துவம் சமாதானம் சுதந்திரம்.

- 1990

அவர்களும் நீயும்

ஜீப்வண்டியில் வந்தனர்
உன் வீட்டுக் கதவைத் தட்டினர்
விசாரணைக்காக
உன்னை இழுத்துச்சென்றனர்

உன் தாய் அழுதாள்
கதறினாள்
மன்றாடினாள்

அவர்களின் முகாமுக்குச்சென்று
விசாரித்தபோது
இல்லை
நாங்கள் கூட்டிவரவில்லை
என்று மறுத்தார்கள்

உன் தசை பிய்ந்து
எலும்புகள் நொறுங்கி
உன் இரத்தம் மண்ணில் கலந்தது

இப்போது உன்முறை

நீ காட்டுக்குள் இருந்து
கால்நடையாக வந்தாய்
என் வீட்டுக் கதவைத் தட்டி
விசாரணைக்காக என்னை இழுத்துச்சென்றாய்

என்தாய் அழுதாள்
கதறினாள்
மன்றாடினாள்

உன் முகாமுக்கு வந்து
விசாரித்தபோது
இல்லை
நாங்கள் கூட்டிவரவில்லை
என்று மறுத்தாய்

என் தசை பிய்ந்து
எலும்புகள் நொறுங்கி
என் இரத்தமும் மண்ணில் கலந்தது.

- 1997

காத்திருங்கள்

மன்னிக்க வேண்டும்
எனக்கு எதற்கு இப்போது பாராட்டு
பட்டம் பரிசு விருதுகள்
விழாக்கள் எல்லாம்?

காத்திருங்கள்
நான் இறந்து நூறாண்டுகள் ஆகட்டும்
நான் புதைக்கப்பட்ட இடத்தில்
இன்னும் நூறாயிரம்பேர்
புதையுண்டுபோகட்டும்

அதன்பிறகும்
என் புதைகுழியின் அடையாளத்தை
உங்களால் கண்டுகொள்ள முடிந்தால்

என் எச்சங்களில்
ஏதாவது ஒரு துணுக்கு
எஞ்சி இருந்தால்

மின்மினிபோல் அது சற்றேனும்
ஓளி உமிழ்ந்தால்
என்னை நினைவுகூருங்கள்

அதுவரை காத்திருங்கள்
தயவுசெய்து.

– 10.04.2003

நான் இறந்த பிறகும்

நான் இறந்த பிறகும்
சூரியன் உதிக்கும்
சந்திரன் ஓளிரும்
வெள்ளிகள் மினுங்கும்

நான் இறந்த பிறகும்
காற்று வீசும்
மேகம் கறுக்கும்
மழையும் பெய்யும்
பயிர்களும் தளிர்க்கும்

நான் இறந்த பிறகும்
பூக்கள் மலரும்
பறவைகள் பறக்கும்
வானம் சிவக்கும்
சூரியன் மறையும்

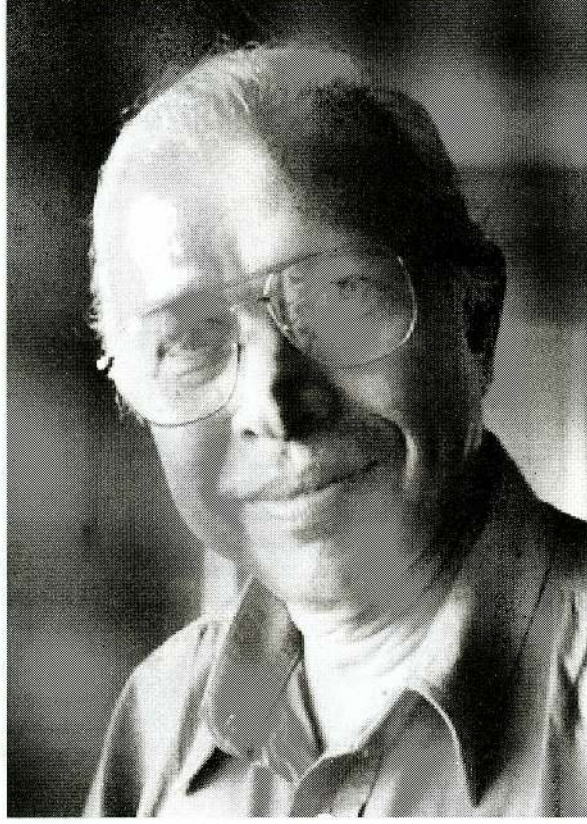
நான் இறந்த பிறகும்
மனிதர்கள் இருப்பர்
அழுவர் சிரிப்பர்
காதலில் மகிழ்வர்
குழந்தைகள் பிறக்கும்
வாழ்க்கை நகரும்

நான் இறந்த பிறகும்
உலகம் சுழலும்.

– 2004

சந்தன நுஃமான்

செ. சுதர்சன் (இலங்கை)

மனிதமே உருவும்; என்றும்
மனதிலே கனிவும்; மேவும்
புனிதமே செயலும்; நாளும்
பூவெனச் சிரிப்பும்; எந்தைத்
தனிமுக வடிவும்; பெற்ற
தாயவள் தயைவும்; நாவின்
நுனிதனில் கவியும் கொள்ளும்
நுஃமானே என்றும் வாழ்க!

குருவென ஆகி நின்றே
குவலயம் அறியவைத்தாய்!
பெருமனதோடு நல்ல
பெற்றிகள் எய்த வைத்தாய்!
'உருவது உண்மை' என்றே
ஊன்றி நீ பதிய வைத்தாய்!
குருவென நின்றாய்! எந்தன்
குருபர நுஃமான் வாழ்க!

ஆயுதம் விரும்பா எந்தன்
 அற்புதக் குருவே! பேரில்
 ஆய்த எழுத்துத் தாங்கும்
 அருமையாம் சிறப்பே! என்றும்
 ஓயுதல் இல்லாதோடும்
 ஒருபெரும் மனிதத் தேரே!
 சாயுதல் சற்றும் இல்லாச்
 சந்தன்..! நுஃமான் வாழ்க!

விமர்சன விழியைத் தந்தாய்!
 வீறுகொள் ஆய்வைத் தந்தாய்!
 சமர்புரி எழுத்தைக் காட்டி
 சால்புகள் பலவும் தந்தாய்!
 தமரெனத் தரணி யாவும்
 தாங்கிடும் வழிகள் தந்தாய்!
 அமரனைப் போன்றாய்! எந்தன்
 அற்புத...! நுஃமான் வாழ்க!

அன்பினால் தடவி; நல்ல
 அறிவினை ஊட்டி; நூலுள்
 இன்பமாய் வீடு கட்டி
 இருக்கலாம் என்று சொன்னாய்!
 என்பதும் உருக்கும் பேச்சை
 ஏந்தியே வாழ்வோய்! புல்லும்
 தன்பதம் நோகாத் தாள்கள்
 தாங்கிடு நுஃமான் வாழ்க!

மாணவர் மனதில் என்றும்
 மணிதிருக் கோயில் கொண்டாய்!
 நாணதில் பறக்கும் அம்பாய்
 நல்கலைச் சமர்கள் கண்டாய்!
 காணவே விரும்பிச் சென்றால்
 கதவுகள் திறந்து வைப்பாய்!
 பேணலே பெரிதென் றோதும்
 பெருந்தகை நுஃமான் வாழ்க!

வகுப்பறை தன்னில் வல்ல
 வடிவென விரிந்து செல்வாய்!
 புகுந்துமே புத்தியுள்ளே
 புதுப்பயிர் நாட்டி நிற்பாய்!
 நகுதலைக் கொண்டே என்றும்
 நலிவுகள் நலியச் செய்வாய்!
 மகுடமே மதியாய்! எந்தன்
 மணித்திரு நுஃமான் வாழ்க

விருதுகள் விரும்பா எந்தன்
 வித்தக! விண்ணாய் நீளும்
 பெரும்புகழ் பெற்றும் மாறாப்
 பெருங்குணக் குன்ற! உள்ளத்
 தெருவெலாம் தேரில் ஏகும்
 செம்மையின் தெய்வ! தேவ
 உருவமாய் உலவும் எந்தன்
 உத்தம...! நுஃமான் வாழ்க!

மொழியியல் அறிஞ! கல்வி
 மொழிவதின் வடிவ! எந்தன்
 விழியது விரும்பிக் காணும்
 விந்தைய! விண்ணாய் நின்று
 எழிலருள் பொழியும் முகில!
 என்கவிப் பொருள்! என்னைச்
 செழிப்புற வைத்த செம்மைய!
 செந்தமிழ் நுஃமான் வாழ்க!

மேடையில் நின்றால் கொட்டும்
 மேகமாய்ப் பொழிவாய்! உள்ளக்
 கூடையில் மனிதர் தம்மைக்
 குவித்துமே வைத்திருப்பாய்!
 ஆடையில் எளிமை கொள்வாய்!
 அணிகளே அணியாய்! கவியின்
 வாதையில் மயங்கும் எந்தன்
 வரிகளில் நுஃமான் வாழ்க!

சாதியும் பாராய்! எந்தச்
 சமயமும் பாராய்! கீழ்மைச்
 சேதிகள் பாராய்! கிள்ளும்
 சேட்டைகள் என்றும் பாராய்!
 ஆதியைப் போல வாழும்
 அற்புத வாழ்வு கொண்டாய்!
 ஓதியே நானும் போற்றும்
 ஒருதனி நுஃமான் வாழ்க!

நேர்கண்டவர்: சாம்ராஜ்

பித்தனுக்கு நூறு
 முகங்கள்போல கவின்
 மலருக்குப் பல முகங்கள்.
 கவிஞர், சிறுகதையாசிரியர்,
 கட்டுரையாளர்,
 மொழிபெயர்ப்பாளர்,
 ஊடகவியலாளர், அரங்கக்
 கலைஞர், குரலிசைக்
 கலைஞர். இந்த முகங்கள்
 அத்தனைக்கும் ஓர் இணைப்புச்
 சாடுண்டு. இயங்கும்
 அத்தனைத் தளத்திலும்
 அறத்தின்பால் நிற்பவர்.

கித்தார், வரியார், கவின் மலர்

இஸ்லாமிய தந்தைக்கும், தலித் அன்னைக்கும் மகளாகப் பிறந்த இவருக்கு இருவேறு கலாச்சாரங்களுக்கு ஊடான குழந்தைப் பருவம். திராவிட இயக்கம், தமுஎகச, மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி, பெண்ணுரிமை இயக்கங்கள், ஊடகம், போராட்டக் குழுக்கள், மாற்றுப் பாலின உரிமை இயக்கங்கள் என அவரது செயல்பாட்டுக் களங்கள் பன்முகமானவை.

“அவ்வை சண்முகி” போல ‘வேலை வேலை வேலை’ என ஓடிக்கொண்டே இருக்கிறார். இணையவழிக் கூட்டத்தோடு தொடங்கும் அவரது நாள், பணியிடம், போராட்டக் களம், புத்தக வெளியீட்டு விழா, பின் அங்கிருந்து ஓர் ஆலோசனைக் கூட்டம் என அவரது ‘ஒரு நாள் கழிகிறது’.

அவரது அலைபேசி வள்ளலார் ஏற்றி வைத்த அடுப்புபோல அணைவதேயில்லை. ரத்தம் வேண்டுமோர், புரட்சிக்கு அழைப்போர், வேலை தேடுவோர், சாதி மறுப்புக் காதலர்கள், மருத்துவம், கல்வி உதவி, வருத்தப்பட்டுப் பாரஞ்சும்போர், கூட்டு இயக்கத்துக்காரர்கள், மனித உரிமை அமைப்புகள், நள்ளிரவில் ஆறுதல் தேடுவோர், ஆண்கள், பெண்கள், திருநங்கைகள், திருநம்பிகள் என அழைத்துக்கொண்டே இருக்கிறார்கள்.

அவரது வீடு, இரயில் நிலைய நடைமேடைபோல, எவரேனும் வந்து இறங்கி இளைப்பாறிப் போய்க் கொண்டேயிருக்கிறார்கள். கண்ணீரும் சந்தோஷமும் கலக்கும் கழிமுகம் அது. எல்லா ஜனங்களுக்கும் ஆன ஜெபவீடுபோல அவரது வீடு திறந்தேயிருக்கிறது. அங்கு ஒரு பொழுதும் பிரார்த்தனை கீதங்கள் பாடப்படுவதில்லை; இசைஞானிதான் எப்பொழுதும் இசைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

இந்த 15 மணிநேர நேர்காணல் ஒருவகையில் கவின் மலருக்கு வாதைதான், அவரது சந்தோஷமற்ற பால்யத்திற்கும், எதிர்கொண்ட அகால மரணங்களுக்கும் சனாமிக்கும் அவதூறுகளுக்கும் ஓர்மைகளின் வழி திரும்பிப்போக வேண்டிதாயிருந்தது. “காலத்தின்” பொருட்டு இசைந்தார்.

ஓரத்தநாட்டிலிருந்து புறப்பட்ட ஒரு சிறுமியின் வாழ்வு இது. இப்பொழுதும் இந்த நகரம் இவரைத் திரும்பிப் போகத்தான் சொல்கிறது. அப்படித் திரும்பிப்போகாமல், உறுதியுடன் அநீதிக்கு இறங்கிஎதிராகப் போராடுகின்ற செயல்பாட்டாளரின் மனந்திறத்தல் இது.

ஓரத்தநாடு நீங்கள் பிறந்த ஊர். ஓரத்தநாட்டில் கழிந்த உங்களுடைய பால்யம் சார்ந்த ஞாபகங்கள்?

அப்பாவுடைய சொந்த ஊர் ஓரத்தநாடு. அம்மாவுக்கு வேலை கிடைத்து முதன்முதலில் ஓரத்தநாட்டுக்குத்தான் வந்தார். அப்பாவைச் சந்தித்தது காதல்வயப்பட்டது, திருமணம் முடித்தது, நான் பிறந்தது எல்லாமே அங்குதான். ஒன்றுமுதல் ஐந்தாம் வகுப்புவரை அங்கு படித்தேன். தஞ்சாவூருக்கும்பட்டுக்கோட்டைக்கும் இடையே 22ஆவது கிலோமீட்டரில் இருக்கும் கிராமமும்ல்லாத நகரமும்ல்லாத சின்னஞ்சிறிய ஊர் அது. அங்கு ஒரே நேரத்தில் பல்வேறு கலாச்சாரங்களுக்குள் வாழ்ந்தேன். அப்பா இஸ்லாமியராகப் பிறந்தவர். வார இறுதியில் அவருடைய சகோதரி வீட்டில் என்னைக் கொண்டுவிடுவார். எங்கள் வீடு ஊரின் எல்லையில் இருக்கும். வீட்டுக்கு அருகில் பெரியார் பெருந்தொண்டர் ஆர்.பி. சாமி நடத்திய ‘தந்தை பெரியார்’ சிற்றுண்டியகம் உண்டு. அவர் ஓரத்தநாடு பகுதியின் திராவிடர் கழகத்தின் தலைவர். அப்பாவும், அவரும் மிகவும் நெருக்கம். தினமும் அப்பாவும் நானும் அவர் கடைக்குப்போவோம். தேநீர் குடித்துவிட்டு அங்கு வரும் விடுதலைநாளிதழை வாசித்து, வாடிக்கையாளர்களாக வரும் இயக்கத் தோழர்களிடம் அப்பா பேசிக்கொண்டிருப்பார்.

திராவிடர் கழகம் நடத்தும் கூட்டங்களுக்கும் போராட்டங்களுக்கும் அப்பா என்னை அழைத்துச்செல்வார். அம்மா கோவிலுக்கு அழைத்துச்செல்வார். அம்மாவுக்கு நான் இஸ்லாமியராக வளர்ந்து விடுவேனோ என்கிற பயம் இருந்தது. அதனால் எனக்குப் பொட்டு வைத்துப் பழக்கினார். சனி—ஞாயிறுகளில் நான் போகும் அப்பாவின் உறவுக்கார வீடுகள் எல்லாம் ஃபாத்தியா ஒதிக்கொண்டிருப்பார்கள். அசைவ உணவுதான் பெரும்பாலும். அங்கிருக்கும் உறவுக்காரப் பெண்கள் துப்பட்டிப் போட்டிருப்பார்கள். நான் மட்டும் வித்தியாசமான தோற்றத்தோடு இருப்பேன். பள்ளிவாசல் தெருவில் விளையாடுகையில் எதிர்கொள்ளும் கேள்வி “நீ மட்டும் ஏன் பொட்டு வச்சிருக்கே?” என்பதுதான். ‘அம்மா வைச்சவிட்டாங்க’ என்பதே என் பதிலாக இருக்கும். அங்கு எதிர்கொண்ட இன்னொரு கேள்வி “நீங்க தம்பளைங்களா?” என்பது. எங்கள் ஊரில் தமிழர்கள் என்கிற வார்த்தையிலிருந்து அப்படி மருவியிருக்கலாம்

என உறவினர்கள் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். அதாவது 'தமிழர்கள் என்றால் இந்துக்களாம்.'

என் அடையாளம் குறித்து அதிகம் யோசித்தது இல்லை. ஏனென்றால், எங்கள் வீட்டில் சாதி பற்றிப் பேசிக்கொண்டதே இல்லை. யாரிடமும் சாதி பற்றிப் பேசுவதோ அறிந்துகொள்ள முனைவதோ அநாகரிகம் என்பதாகப் பயிற்றுவிக்கப்பட்டிருந்தேன். அம்மா சாதி பற்றியெல்லாம் என்னிடம் ஏதும் சொன்னது கிடையாது. யாராவது கேட்டால் 'மனித ஜாதின்னு சொல்லணும்' என்றுதான் அம்மா சொல்லிக்கொடுத்தார்.

என் வகுப்புத் தோழி. என்னிடம் "நீங்க என்ன கேஸ்ட்?" என்று முதல்முதலாகக் கேட்டாள். எனக்கு அப்பொழுது அந்தக் கேள்வியை எப்படி எதிர் கொள்வது என்று தெரியவில்லை. "மனுஷ ஜாதின்னு அம்மா சொல்வாங்க" என்று கிளிப்பிள்ளைபோலச் சொன்னேன்.

நான் படித்த 'ஹோலி க்ரைஸ்ட்' பள்ளி ஒரு கிறிஸ்தவப் பள்ளி. அங்கு காலை பிரார்த்தனை உண்டு. அங்கு வேறு ஒரு கலாச்சாரம். பள்ளியில், வீட்டில், அப்பாவுடன் தி.க. கூட்டங்களுக்குப் போகும்போது, அம்மாவுடன் கோயிலுக்குப் போகும்போது, அப்பாவின் உறவினர்கள் வீடுகளில் என வேறுபட்ட கலாச்சாரங்களுக்குள் வாழ்ந்தேன். பால்யத்தில் வெவ்வேறு பண்பாடுகளோடு வாழக் கிடைத்த வாய்ப்பைச் சிறப்பானதாகவே கருதுகிறேன்.

அப்பா சிறந்த பாடகர்; நாடகக் கலைஞர். கீதாலயா என்கிற ஆர்கெஸ்ட்ரா குழுவும் 'கவிதாலயா' என்கிற நாடகக் குழுவும் நடத்தி வந்தார். இசை மீதிருந்த ஈடுபாட்டால் ஓரத்தநாடு மாதா கோவில் கொயரில் பாடுவதுண்டு. ஒவ்வொரு கிறிஸ்துமஸுக்கும் மாதாவின் சப்பரத்தில் அமர்ந்து கிறிஸ்தவ கீதங்கள் அப்பா பாடுவதைக் கேட்டுக்கொண்டே அந்த ஊர்வலத்தில் நானும் அம்மாவும் நடந்துசெல்லோம். இஸ்லாமியராக இருந்தாலும் சர்ச்சில் கிறிஸ்தவப் பாடல்கள் பாடுவதை சர்ச்சும் அப்பாவின் குடும்பமும் அனுமதித்திருந்தது. கிறிஸ்தவப் பாடல்கள் பாடும் பிரார்த்தனைக் கூடத்தில்தான் அம்மாவை அப்பா முதன்முதலாகப் பார்த்தார். கிறிஸ்தவ வழிபாட்டுக் கூடத்தில் வளர்ந்த அவர்களின் காதல் தந்தை பெரியார் செய்து வைத்த இறுதியும் மூன்றாவதுமான இந்து—மூஸ்லிம் திருமணம் என வரலாற்றில் நிலைத்தது.

பல்வேறு கலாச்சாரங்களுக்குள் வாழ்ந்ததால் நான் எந்த மதம் என்றோ என்ன சாதி என்றோ அறிந்துகொள்ள முயலவில்லை. அந்த வயதில் அதைப் பற்றி யோசிக்கவும் இல்லை. ஐந்தாம் வகுப்பு பயிலும் வரை. பின்னர் அந்த ஊரிலிருந்து அம்மாவுக்கு மாற்றல் ஆகி நாகப்பட்டினம் வந்துவிட்டோம்.

ஓரத்தநாட்டுக்கு வேறு என்ன விசேஷத் தன்மைகள்? நான் வாசித்தவரைக்கும் அ. மார்க்ஸுடைய சொந்த ஊரான பாப்பாநாடு அருகேதான் உள்ளது. தோழர்தியாகு

நிகழ்த்திய அழித்தொழிப்பு நடந்துகூடப் பக்கத்தில்தான். இவற்றையெல்லாம் பற்றிய உங்கள் சிறுவயது சித்திரங்கள் என்ன?

என்னுடைய பால்யத்தில் ஓரத்தநாடு ஒரு திராவிடர் கழகக் கோட்டை. தெருவில் நடந்து போனாலே சர்வ சாதாரணமாகக் கருப்புச் சட்டை அணிந்தவர்களைப் பார்க்கலாம். அதைத் தாண்டி அங்கு பொதுவுடைமை இயக்கங்கள் இருப்பது எனக்கு அந்த வயதில் தெரியாது. பின்னால் என் வாசிப்பின் மூலம் அறிந்துகொண்டேன். பக்கத்தில் உள்ள பாப்பாநாடு சிபிஐ வலுவாக இருக்கக்கூடிய ஊர். இதெல்லாம் எனக்கு அப்போது தெரியாது.

அப்பா ஆறாவது படிக்கும்பொழுதே தி.க.வின் மாணவர் அமைப்பிலும் பகுத்தறிவாளர் கழகத்தின் நகரச் செயலாளராகவும் இருந்திருக்கிறார். அப்பா வீட்டில் ஆரம்பத்தில் அவருடைய இயக்கத் தொடர்பை ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. பின்னர் இவன் இப்படித்தான் என விட்டுவிட்டார்கள்.

ஊரில் பாட்டுக் கச்சேரி, நாடகங்கள் எல்லாம் நிறைய நடக்கும். இப்போதும் ஓரத்தநாடு புதுக்கோட்டைப் பகுதியில் நிறைய பாடகர்கள், நாட்டுப்புறக்கலைஞர்கள், நாடகக் கலைஞர்கள் அதிகம். சமூக நாடகம் அதிகம் போடுவார்கள். அப்பாவும் அப்படித்தான். இன்றைய நவீன நாடக இயக்கத்தோடு தொடர்பில்லாத வேறு மாதிரி வெகுஜன நாடகங்கள் அவை.

பொங்கலைச் சிறப்பாகக் கொண்டாடுகிற ஊர் அது. திராவிடர் கழகமும் அதற்கு ஒரு காரணமாக இருக்கலாம். முதன்மையாக விவசாயிகள் வாழுகின்ற ஊர் என்பதால். அங்கு மாடுகள் அதிகம் உண்டு. அதனால் மாட்டுப்பொங்கல் அன்று மாட்டுக்கு அலங்காரம் செய்து ஊர்வலம் விடுவார்கள். எங்கள் ஊரில் ஜல்லிக்கட்டு என்றால் அந்த ஊர்வலம்தான். சினிமாவில் பார்த்துத்தான் முதன்முதலாக மாடு பிடிப்பதற்குப் பெயர் ஜல்லிக்கட்டு என அறிந்தேன். ஊரில் ஈழ உணர்வாளர்கள் அதிகம் இருந்தனர். எங்கள் ஊரில் தங்கியிருந்த விடுதலைப் புலிகளின் உடையை வைத்துத்தான் ஜின்ஸ் எனக்கு அறிமுகம். தமிழ்நாடே அவர்களுக்கு ஆதரவாக இருந்த காலம் அது.

1983இல் இலங்கையில் ஜலை கலவரம் நடந்து முடிந்தபின் வந்த ஆகஸ்ட் 15 சுதந்திர தினத்தன்று ஈழத்தில் நடந்தவற்றுக்குக் கண்டனம் தெரிவித்துப் பேரணி நடத்தியது திராவிடர் கழகம். அதற்காகச் சட்டையில் குத்திக்கொள்ள சிறுசிறு அட்டைகளில் தன் கைகளால் எழுதி பேட்ச்களை உருவாக்கினார் அப்பா. 'எளிகிறது தமிழினம். எமக்கேது சுதந்திரம்?' எனும் பேட்ச் வாசகம் கூட நினைவில் இருக்கிறது. மூன்றாம் வகுப்பு படிக்கும் குழந்தையாக நான் கலந்துகொண்ட முதல் போராட்டம் அதுவென்றே நினைவு.

இலங்கையிலிருந்து அகதியாக வந்த திலீபன் எனும் குட்டிப் பையன் எங்கள் பள்ளியில் படித்துக்

கொண்டிருந்தான். அவனை எங்கள் பள்ளியே கொண்டாடியது. அவனை ஆசிரியைகள் விசேஷமாகக் கவனித்துக்கொள்வார்கள். அவன் வீடு ஆர்.வி.நகரில் இருந்தது. பள்ளி செல்லும் வழியில் அவன் வீட்டுக்குப்போவது என் வழக்கம். முதன்முதலாக ஈழத்தமிழை அப்பொழுதுதான் கேட்டேன்.

இலங்கை அரசின் வன்முறைகளால் பாதிக்கப்பட்ட விடுதலைப் புலிகள் ஓரத்தநாட்டிற்கு வந்து மருத்துவ சிகிச்சைக்காக வடக்குத் தெருவில் வீடுகள் எடுத்து தங்கி இருந்தார்கள். அப்பொழுது அந்த வீடுகளுக்குச் சென்று குழந்தைகளுடன் நாங்கள் பேசிக்கொண்டிருப்போம். அவர்கள் எங்கள் வீட்டுக்கும் அப்பாவைச் சந்திக்க வருவதுண்டு.

தி.க.வினரிடம் மட்டுமல்ல பொதுமக்களிடமும் அப்போது உணர்வுப்பூர்வமான புலிகள் ஆதரவு இருந்தது. அவர்கள் விடுதலைப் புலிகளை அக்கறையுடனும் கரிசனத்துடனும் தோழமையுடனும் பார்த்துக்கொண்ட காலம் அது. எங்கள் ஊரில் உள்ள கடை ஒன்றின் மாடியில் அவர்களுக்கான கம்ப்யூனிட்டி ரேடியோ செயல்பட்டு வருவதாக எல்லோரும் பேசிக்கொள்வார்கள். அது உண்மையா இல்லையா என விவாதங்கள் நடக்கும் இதுபோன்ற ஒரு வரலாறு ஓரத்தநாட்டுக்கு உண்டு.

வேறு வரலாறும் அந்தப் பகுதிக்கு இருக்கிறது என்று பின்னாளில் வாசிக்கத் தொடங்குகையில் புரிந்தது. இடதுசாரிகள் பற்றிய அறிமுகம், இடதுசாரி அமைப்புகள் பற்றிய விழிப்புணர்வு இதெல்லாமே நான் ஆறாவது படிக்க நாகப்பட்டினம் போன பிறகுதான் எனக்கு வந்தது. அதற்கு முன் ஓரத்தநாட்டில் இருந்தவரைக்கும் கம்ப்யூனிஸ்ட் கட்சி என் ஒரு கட்சி இருக்கிறது என்று மட்டுமே தெரியும்.

பல்வேறு கலாச்சாரங்களுக்குள் வாழ்வது எந்த விதமான பாதிப்பை, சாதக பாதகங்களை ஏற்படுத்தியது. இன்று தொகுத்துப் பார்க்கும்பொழுது எந்த மாதிரியான தன்மைகளை, விழுமியங்களைத் தந்தது?

பல நாள் களாகச் சொல்லப்படாத கதைகளுண்டு என்னிடத்தில். அப்பா கிறிஸ்துமஸ் காலத்தில் டிசம்பர் மாதத்தில் வீட்டில் ஸ்டார் மாட்டி வைப்பார்.

ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட குழந்தைப் பருவம் என்பது பெரிய வார்த்தை. ஏனென்றால் அந்த வாழ்க்கை அவ்வளவு மகிழ்ச்சிகரமானதாக இல்லை. வீட்டுக்கு வெளியே இருந்த சூழல்போல, வீட்டுக்கு உள்ளே அவ்வளவு மகிழ்ச்சி இல்லை. ஒரு கலை ரூடுக்கே உண்டான ஊடாட்டங்கள் ஊசலாட்டங்களெல்லாம் அப்பாவிடம் இருந்தன. வாழ்க்கையில் கலையின்பால் போகிறவர்களுக்குக் குடும்ப வாழ்க்கை எப்பொழுதுமே கஷ்டமாகத்தான் இருக்கும்.

இவரோபிறப்பால் இஸ்லாமியர். “இவர் எதற்கு கிறிஸ்துமஸ்ஸுக்கு ஸ்டார் வைக்கிறார்?” என்று பலருக்கும் புரியவில்லை. திராவிடர் கழகத்தில் வேறு இருக்கிறார். இது என்ன கலவையான குடும்பமாக இருக்கிறதே என்று எல்லோருக்கும் குழப்பம். எங்கள் வீட்டில் ஏசுநாதருடைய ஒரு படம் உண்டு. அந்தப் படத்துக்கு மேல் நீலநிற இரவு விளக்கு இருக்கும். “உன் மேல் என் கண்ணை வைத்து உனக்கு ஆலோசனை சொல்லுவேன்” என்ற விவிலிய வசனம் படத்தில் இருக்கும். தினமும் இரவு ஏசுவைப் பார்த்தபடியே உறங்கிவிடுவேன். கண் விழிக்கும்போதும் அவரைப் பார்த்துக்கொண்டுதான் எழுந்திருப்பேன். இது குறித்துக் கேட்டவர்களிடம் “எனக்கு ஏசுவைப் பிடிக்கும். அவர் கடவுள் அல்ல. வரலாற்றில் வாழ்ந்த மனிதர்” என்று அப்பா பதில் கொடுப்பார்.

எல்லோருடைய வீடுகளிலும் சாதி, மத உணர்வுகளைக் கடவுள் நம்பிக்கையை ஊட்டுவது குழந்தைப் பருவத்தில்தான். எல்லா குழந்தைகளும் நாம் யார் என்று ஓர் அடையாளத்திற்குள் வருவது அப்போதுதான். நானோ அந்தக் காலகட்டத்தில் இது குறித்து எதுவும் அறிதலற்று வித்தியாசமாக இருந்திருக்கிறேன். அப்பா வேண்டுமென்றே என்னை அப்படி வைத்திருந்தாரென்று நினைக்கிறேன். பள்ளியில் ஆரம்பத்தில் என்னை இந்து என்று எழுதிக் கொடுத்துப்பின் முஸ்லிம் என்று மாற்றிக் கொடுத்தார்கள். அப்பாவுடைய அரசியல் காரணமாக அப்படி மாற்றிக் கொடுத்திருக்கலாம் என்று ஊகிக்கிறேன். சான்றிதழை அல்லது டி.சி.யைப் பார்த்துவிட்டு “நீ முஸ்லிமா?” என்று கேட்பது நான் கல்லூரி முடிக்கும் வரை தொடர்ந்தது. இப்போதும் தொடர்கிறது.

குழந்தைப் பருவத்தில் என்னை மதம் சார்ந்த வரையறைக்குள் வைக்காததால் குழந்தைகளாக நாங்கள் பேசிக்கொண்டிருப்போம். கடவுள் சம்மந்தமான குழப்பங்கள் இருந்தன. நீங்கள் என்ன மதம், சாதி என என்னிடம் கேட்டாலும் என் பால்யத்தில் பதில் சொல்லத் தெரியாது.

இன்று மற்றவர்கள் — அவர்களது சாதி சார்ந்த மதம் சார்ந்த ஒரு நிலைப்பாடு எடுக்கும்போது — யார் பக்கம் நியாயம் இருக்கிறதோ அல்லது யார் பாதிக்கப்படுகிறார்களோ அவர்கள் பக்கம்

நிற்பதற்கான அடிப்படை அறத்தை என் குழந்தைப் பருவம்தான் அமைத்துக் கொடுத்திருக்கிறது. பலரும் சாதியற்றவர்களாக வாழ்வதாகச் சொல்வார்கள். ஆனால் அவர்களுக்கும் பிறப்பால் ஒரு சாதி இருக்கும். அந்தச் சாதிக்கான privilege அவர்களுக்குக் கிடைக்கும். அவர்கள் சாதி வேண்டாமென்று வெளியே வந்திருந்தால் கூட, இயல்பாக இவர்களே விரும்பவில்லை என்றாலும் அந்த privilege அவர்களைப் பற்றிக்கொண்டிருக்கும். அப்படி எதுவும் எனக்கு இருந்தது இல்லை.

சாதி சார்ந்தது, மதம் சார்ந்தது என இலக்கியங்களை வகைப்படுத்தலாம். அந்த மாதிரி ஒரு வகைப் படுத்தலுக்குள் வைக்க முடியாமல் இருக்கிறது என் எழுத்து என் நிலைப்பாட்டை என் எழுத்தில் காணலாம். ஆனால் என் அடையாளமென எதையும் உரிமை கொண்டாடியதில்லை; வெளிக்காட்டிக் கொண்டதில்லை. ஏனெனில் என் வேர்களை ஆய்வுசெய்து நானேதான் கண்டுபிடித்தேன்.

வெகுகாலம்வரை என் தாய் என்ன சாதி எனத் தெரியாது. அதுபற்றிக் கேட்டுக்கொண்டதில்லை. என் கல்லூரி காலத்தில்தான் அதுபற்றிய கேள்வி எனக்குள் வந்தது. அம்மாவிடம் கேட்கும்போது அவர் பதில் சொல்ல மறுத்தார். தெரிந்துகொள்ள வேண்டும் எனக் கேட்டபோது தன் எஸ்.எஸ்.எல்.சி. புத்தகத்தை நீட்டினார். அதில் 'வெள்ளாளர்' என்றிருந்தது. ஆனால் அதை என்னால் நம்ப முடியவில்லை. ஏனெனில் அவர் ஓர் ஆதிக்க சாதியில் பிறந்திருக்க முடியாது என உறுதியாகத் தோன்றியது. அதற்குத் தகுந்த காரணங்கள் இருந்தன. என் பால்யத்தில் நான் அம்மாவின் சொந்த ஊரான குப்பம்பாளையம் சென்றபோது மின்சாரம் கூட இல்லாத மண்குடிசையாக இருந்த என் தாத்தா பாட்டியின் வீடு நினைவில் வந்தன.

என் தாத்தா காலமானபோது அந்த ஊருக்குச் சென்றிருந்தோம். என் தம்பி அங்கிருக்கும் குழாயில் தண்ணீர் குடிக்க முயன்றபோது அவனைத் தடுத்து நிறுத்தி விரட்டினார்கள் ஊர்மக்கள். அப்பா கடுமையாகச் சத்தம் போட்டு, இனி இந்த ஊரில் கால் வைக்க மாட்டேன் எனச் சொல்லி நாகப்பட்டினம் திரும்பியவர் அதன்பின் அங்கு போகவே இல்லை. 'என் பிள்ளைக்கு ஒரு வாய் தண்ணி தராத ஊர் அது' என்று சொல்வார். ஆனால் அதே அப்பா ஏதோ ஒரு சண்டையில் அம்மாவை ஒரு வார்த்தை சொல்லித் திட்ட, சாதிரீதியாக இழிவுபடுத்துவதாகச் சொல்லி காவல்துறையில் அப்பாமீது புகார் தரப் போவதாக அம்மா கோபத்தில் கொந்தளித்தார்.

இதுபோன்ற சம்பவங்கள் எல்லாம் நினைவுக்கு வந்தன. ஆனால் அம்மா தன்னை 'வெள்ளாள கவுண்டர்' என்றார். அம்மாவின் உறவினர்களும் இது குறித்து என்னிடம் எதுவும் பேசியதில்லை. இது குறித்த ஒரு தேடல் எனக்குள் இருந்தே வந்தது.

2009 வாக்கில் கவிஞர் ம. மதிவண்ணனிடம் பேசியபோது சில விவரங்களைக் கேட்ட. பின், அம்மாவின் குடும்பம் ஒன்று பறையர் சமூகமாக

இருக்க வேண்டும் அல்லது அருந்ததியர் சமூகமாக இருக்க வேண்டும் என்றார். வால்பாறை எஸ்டேட்டில் என் அம்மாவுக்கு உறவினர்கள் உண்டு எனத் தெரிந்தவுடன் அம்மா பறையராக இருக்கவே அதிக வாய்ப்பு என்றார். ஆனால் அம்மா தன் வாழ்நாள் முழுக்க ரகசியமாக வைத்திருந்த ஒரு விஷயத்தை உடைத்து அவரிடம் கேட்டு உறுதிப்படுத்திக்கொள்ள தயக்கமாக இருந்தது. அப்படியே விட்டுவிட்டேன்.

திருப்பூரில் உறவினர் வீட்டில் மாட்டுக்கறி செய்த போது ஜன்னலையும் கதவையும் மூடினார்கள். மாட்டுக்கறிக்காக ருக்கரில் அதிக விசில்களை விடும்பொழுது அந்தச் சத்தம்கேட்டு அக்கம்பக்கத்தினர் மாட்டுக்கறி சமைப்பதைக் கண்டுபிடித்துவிடுவார்கள் என காரணம் சொல்லப்பட்டது. இப்படி பல சம்பவங்கள் உண்டு. ஒரு குடும்பமே தங்கள் அடையாளத்தை மறைத்தபடி ஒரு போலி வாழ்க்கை வாழும் நிர்ப்பந்தம் எனக்குத் தாங்க முடியாத வலியை ஏற்படுத்தியது.

என்னுடைய செயல்பாடுகளால் களப்பணிகளால் எழுத்துக்களால் தலித் என அடையாளப்பட்டிருக்கலாம். ஆனால் நான் அப்படிக்கோரியதில்லை. அப்படித் துணிவாகச் சொல்லுமளவுக்கான தரவுகள் கொஞ்ச காலம் முன்புவரை எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. ஆகவே யாராவது என்னைத் தலித் என்று சொன்னால் அதை மறுக்கவும் இல்லை. அம்மா ஒப்புக்கொள்ளும்வரை உறுதிப்படுத்தாத உண்மையாக அது இருந்தது.

தலித் பெண் எழுத்தாளர்கள் கூடுகை ஒன்றுக்கு எழுத்தாளர் அம்பை அழைத்தபோது நான் என் Mixed Parentage பற்றிக் கூறியபோது அது ஒரு விஷயமல்ல எனச் சொல்லி வரச்சொன்னதால் அதில் பங்கேற்றேன். ஆனால் வெடித்தது சர்ச்சை. நான் தலித்துகளின் இடத்தைத் தட்டிப் பறிக்க முற்படுவதாகச் சமூக ஊடகங்களில் எழுதியபோது, எனக்குத் தெரிந்த ஒன்றை நிரூபிக்க என்னால் முடியவில்லை. வெளிப்படையாகச் சொல்ல முடியவில்லை.

பின்னொரு நாள் அம்மா தன் வீடு இருந்த பகுதியின் பெயரைச் சொல்லிவிட்டு நாக்கைக் கடித்துக் கொண்டார். நான் எனக்குத் தெரியும் என்றேன். அம்மாவின் முகத்தில் அத்தனை ஆசுவாசம். அதன் பின்னரே அது குறித்து இப்போது வெளிப்படையாக என்னுடன் பேசுகிறார்.

ஒருமுறை எழுத்தாளர் யூமா வாசுகியிடம் இதுவரை வெளிப்படையாகப் பகிராத சில சம்பவங்கள் பற்றிச் சொன்னேன். 'மதம், கடவுள், சாதி என எவையெல்லாம் வேண்டாம் என நாங்கள் ஒதுங்கி ஒதுங்கிப் போனோமோ அது எங்களைக் காலம் பூராவும் துரத்துகிறது' என்றேன். "இந்தத் தரப்பிலிருந்து இலக்கியம் இதுவரை இல்லை. அதை எழுத உங்களால்தான் முடியும், எழுதுங்கள்" என்றார். எழுதுவதற்கான உரிமையை என்னுடைய அந்தக் குழந்தைப் பருவம் ஓரத்தநாட்டிலேயே எனக்குக் கொடுத்திருக்கிறது.

ஆனால் எல்லாவற்றையும்விடப்பெரிய உண்மையொன்றை இரண்டாண்டுகளுக்கு முன்பு கண்டடைந்தேன். உடுமலைப்பேட்டையில் இருக்கும் சித்தி வீட்டுக்குச் சென்றிருந்தபோது அம்மா 'வால்பாறைக்குப் போக வேண்டும்'. அங்கு தான் பிறந்ததாகவும் சொன்னார். அழைத்துக் கொண்டுச்சென்றோம். அங்கு அவர் இருந்த மாணிக்கா எஸ்டேட்டுக்குப் போகச் சொன்னார். அம்மா தான் பிறந்த மருத்துவமனையைப் பார்த்தார். எஸ்டேட் தொழிலாளர்கள் வாழும் லைன் வீடுகளைச் சென்று பார்த்தும் தன் வீடு இருந்த இடத்தை அவரால் உறுதியாகச் சொல்ல முடியவில்லை. 67 ஆண்டு களுக்கு முன்னால் அந்த இடம் எப்படி இருந்ததோ? திரும்பி வரும்போது ஒரு சர்ச் பார்த்தோம். நான் அதைப் புகைப்படம் எடுத்தப்படி கேட்டேன் 'அம்மா! நீ இங்கே இருக்கும் போது இந்த சர்ச் இருந்ததா?' என்றேன். 'இல்லை. ஒவ்வொரு ஞாயிறும் வால்பாறைக்கு நடந்தேதான் சர்ச்சுக்குப் போவோம். இது அப்போ இல்லை' என்றார். "நீங்க ஏன் ஞாயிறுதோறும் சர்ச்சுக்குப் போனீங்க?" என்கிற என் கேள்விக்குப் பதில் இல்லை. அமைதியாக நின்றார். திரும்பி வருகையில் என் சித்தப்பா என் கேள்விக்கு விடை தந்தார். "உனக்குத் தெரியாது. உன் அம்மா கிறிஸ்தவர்" என்றார். உண்மையில் அதிர்ச்சியாய் இருந்தது. இது என்ன புதுக்கதை? அவர் விலாவரியாகச் சொன்னார். அது என் அம்மாவின் கதை அல்ல. ஒரு சமூகத்தின் கதை.

என் தாத்தா - பாட்டி எல்லோரும் வால்பாறை எஸ்டேட்டில் பணியாற்றியவர்கள். கோவை பகுதியில் சி.எஸ்.ஐ. கிறிஸ்தவர்கள் என்றாலே தலித்துகள் எனக் கண்டுகொள்வார்கள் என்றார் சித்தப்பா. எஸ்டேட்டில் தாங்கள் தலித் என்பதற்காகப்பட்ட அவமானங்களை துயரங்களை எல்லாம் மனதில் வைத்து மலையைவிட்டுக் கீழிறங்குகையில் அவர்கள் தங்களை இந்துக்கள் என்றே சொல்லிக்கொண்டனர். திருச்சி போன்ற பெரிய நகரத்திற்குக் குடிபெயர்ந்து வாழ்ந்ததால் அது சாத்தியமாயிற்று. அம்மாவுக்கும் என் மாமா ஒருவருக்கும் வெள்ளாளர் எனச் சொல்லி பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்த்து தானும் இந்து பண்டிகைகளைக் கொண்டாடத் தொடங்கிதன் அடையாளத்தை ஒரு குடும்பம் முற்றிலும் துறந்து வாழ்ந்திருக்கிறது காலமெல்லாம் என்பது எவ்வளவு பெரிய வேதனை. எவ்வளவு அனுபவித்திருந்தால் இந்த முடிவுக்கு வந்திருக்க முடியும்! அப்போதெல்லாம் இடஒதுக்கீடு குறித்த புரிதல் எல்லாம் என் தாத்தாவுக்கு இல்லை. பின்னாளில் யாரோ இதுபற்றிச் சொல்லக் கேட்டு அதற்குப் பின் பிறந்த பிள்ளைகளுக்குப் பறையர் எனச் சொல்லி பள்ளியில் சேர்த்திருக்கிறார். ஆனால்

பள்ளிக்கு வெளியே எவரிடமும் தங்கள் சாதியை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். திருச்சி போன்ற ஒரு பெரிய நகரத்தில் இது சாத்தியமாகி இருக்கிறது. ஒரே வீட்டில் என் அம்மாவும் அவரது சகோதரர் ஒருவரும் வெள்ளாளர்களாகவும் அவர் களுக்குப் பின் பிறந்த நால்வர் பறையர்களாகவும் ஆனது இப்படித்தான்.

அதுநாள் வரையில் என் பாட்டி கிறிஸ்தவக் குடும்பத்தில் பிறந்து. தாத்தாவை மணம் புரிந்த பின் இந்துவாக மாறிவிட்டார் என எனக்குச் சொல்லப்பட்டதை நம்பியிருந்தேன். தாத்தா இறந்தபின் ஜெபம் நடந்ததும் என் சித்தியின் திருமணம் சர்ச்சில் ஒரு முறை, மண்டபத்தில் தாலி கட்டி ஒரு முறை என இரண்டு முறை நடந்ததும் இவை எல்லாமே பாட்டி கிறிஸ்தவக் குடும்பத்தில் பிறந்ததால் என எண்ணி இருந்தேன். பால்யத்தில் இதற்கெல்லாம் பெரிதான அர்த்தங்கள் இருப்பதை உணராமல் இருந்திருக்கிறேன். என் வீட்டில் கிறிஸ்துமஸ் காலத்தில் ஒளிர்ந்த ஸ்டாருக்கு இதுவும் காரணமாக இருக்கலாமோ எனத் தோன்றுகிறது. ஒவ்வொரு முடிச்சாக அவிழத் தொடங்கியது.

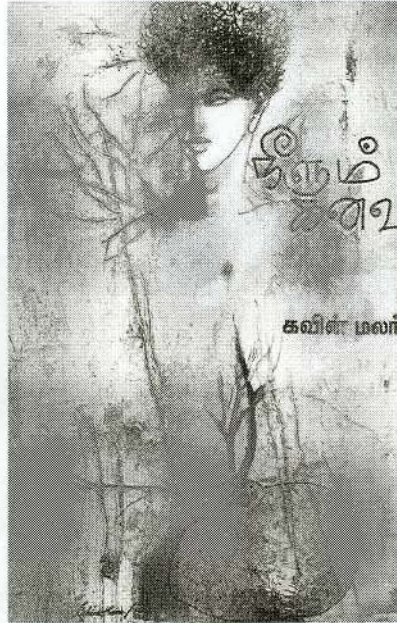
உங்களுடைய பால்யம் அரசியல் ரீதியிலாகவும் பண்பாட்டு ரீதியிலும் எல்லோருக்கும் கிடைக்காத காலமாகப் பிரத்தியேகமானதாக இருந்திருக்கிறது. ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட அல்லது விதிவிலக்கான குழந்தைப் பருவம் உங்களுடையது எனச் சொல்லலாமா?

ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட குழந்தைப் பருவம் என்பது பெரிய வார்த்தை. ஏன் என்றால் அந்த வாழ்க்கை அவ்வளவு மகிழ்ச்சிகரமானதாக இல்லை. வீட்டுக்கு வெளியே இருந்த சூழல்போல, வீட்டுக்கு உள்ளே அவ்வளவு மகிழ்ச்சி இல்லை. ஒரு கலைஞருக்கே உண்டான ஊடாட்டங்கள் ஊசலாட்டங்களெல்லாம் அப்பாவிடம் இருந்தன. வாழ்க்கையில் கலையின்பால் போகிறவர்களுக்குக் குடும்ப வாழ்க்கை எப்பொழுதுமே கஷ்டமாகத்தான் இருக்கும்.

அப்பா நாடக ஒத்திகைக்குப் போய்விட்டு நள்ளிரவில் வீட்டுக்கு வருவார். அவர் வருவதற்குள் வழக்கம் போல் ஏகநாதரைப் பார்த்த படியே தூங்கிவிடுவேன். திரும்ப எழுந்திருக்கும்போதும் அப்பா வீட்டில் இருக்க மாட்டார். காலையில் எழுந்து பால் வாங்க பால்பண்ணைக்குப் போய் விடுவார். பால் வாங்கிவிட்டுச் சீக்கிரமாகவும் வீட்டுக்கு வர மாட்டார். பால் கேனை எடுத்துக்கொண்டு எட்டு மணிக்குத்தான் வருவார். அம்மா கடுங்கோபத்தில் இருப்பார். வழியில் யாராவது நண்பர்களையோ தோழர்களையோ பார்த்துப் பேசிவிட்டு மெதுவாக வருவார். அப்பா வெளியே சென்றுவிட்டால் எப்போது திரும்பி வருவார் என்று எங்களால் சொல்ல முடியாது. அவர் ஆசிரியராகப் பணி புரிந்தார். பள்ளி சார்ந்த விஷயங்கள் அவருக்கு இருக்கும். அதற்குப்பின் நாடகக் குழு, ஆர்கெஸ்ட்ரா, களப்பணி என இருந்ததனாலும் வீட்டிற்கு எப்போதும் தாமதமாகத்தான் வருவார். வீட்டிலிருக்கும் கொஞ்ச நேரத்தில் அப்பா எங்களிடம் அன்பு காட்டுவதில் குறை வைத்ததில்லை. ஆனால் அது ஒரு மனைவிக்கு போதுமானதாக இருக்கவில்லை. அதனால் அம்மாவுக்கும் அப்பாவுக்கும் நிறைய பிரச்சினைகள் வந்து கொண்டே இருந்தன.

நாங்கள் நடுத்தர வர்க்கக் குடும்பம். அப்பாவும் அம்மாவும் அரசாங்க ஊழியர்கள். அப்பாவுடைய ஊதியம் நாடகங்கள் போடவும், ஆர்கெஸ்ட்ரா குழு நடத்தவும் சரியாக இருக்கும். மிச்சமிருப்பதை அவர் அரசியல் பணிகளுக்குச் செலவிடுவார். காலம் முழுக்கவே கையிலிருந்து பணம் எடுத்து பிட் நோட்டீஸுக்கும் இயக்கப் பணிகளுக்கும் செலவு செய்தவர். குடும்பத்துக்கான பொறுப்பை அம்மாவின் சம்பளத்தில் மட்டும் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.

வீட்டில் பெரிய சண்டை பிரச்சினை நடந்தால் கூட, நான் பயப்படும் அளவுக்கு என் தம்பி பயப்பட மாட்டான். நான் பதறும் அளவுக்கு அவன் பதறியதை கண்டது கிடையாது. எப்போதுமே ஒரு பூகம்பம் வீட்டுக்குள்ளே வெடிக்கலாம் என்ற பதற்றமும் பயமும் இருந்துகொண்டே இருக்கும். பிள்ளைகள் வேறு இருக்கிறார்கள். குழந்தைகள் எதிர்காலத்துக்கு எதுவுமே சேர்த்து வைக்காமல் இருக்கிறாரே போன்ற

கவலையில் இருப்பார். பெரிய சண்டைகள் நடக்கும். அது சில நேரம் வன்முறையாக மாறிவிடும். அம்மா பயங்கரமாகச் சத்தம் போடுவார். அப்பா அவரை அடிக்கப்போவார்.

அவ்வளவு வன்முறை யாளராக அப்பாவைப் பார்ப்பதற்கு எந்தக் குழந்தையும் விரும்பாது. அப்பா ஒரு கதாநாயகன் மாதிரிதான். பாடுவார், கொஞ்சுவார் பொருட்கள் வாங்கிக்கொடுப்பார். அப்படி இருக்கும் அப்பா, அம்மாவை அடிப்பது எனக்குத்தாங்க முடியாது. அடித்து மண்டையெல்லாம் உடைந்திருக்கிறது. அதன்பின் சில நாட்கள் பேசாமலிருந்து சமாதானமாவார்கள். பின் பேசுவார்கள். பின் திரும்ப சண்டை நடக்கும், எங்கள் தெருவே வேடிக்கை பார்க்க இது நடக்கும். என்னையும்

தம்பியையும் பார்த்துப் பரிதாபப்படுவார்கள். ஒரு முறை இப்படி பிரச்சினைகள் நடந்து நடந்து விரிசல் பெரிதாகி அம்மா என்னையும் என் தம்பியையும் அழைத்துக்கொண்டு தன் சொந்த ஊருக்குப்போய் விட்டார்கள். நாங்கள் அந்தக் கிராமத்தில் பதினைந்து நாட்கள் இருந்தோம். அப்பாவிடமிருந்து பத்துப் பக்கக் கடிதம் வந்தது. 'என்னுயிர் சரோ!' என்று கடிதத்தைத் தொடங்கி இருந்தார். அதைப் படித்துவிட்டு அம்மா அழுதார். அடுத்த நாள் புறப்பட்டு எங்களைக் கூட்டிக்கொண்டு வந்துவிட்டார்.

ஆனால் கடிதத்திற்கும் சண்டைக்கும் சம்பந்தம் இல்லை. திரும்பவும் சண்டைதான். இந்த முறை வீட்டைவிட்டு வெளியேறியது அப்பா. அதற்குப் பின் ஏறத்தாழ ஓராண்டுவரை அதே ஊரில் அறை எடுத்துத் தங்கியிருந்தார். பள்ளி விடுகிற நேரத்தில் வாசலில் வந்து நின்று பார்த்துவிட்டு எங்களுக்குத் தேவையானதை வாங்கிக்கொடுத்து அவர் அறைக்குக் கூட்டிக்கொண்டுபோவார். பின் வீட்டில் கொண்டு வந்து விட்டுவிட்டுப்போவார். வீட்டுக்குள் வர மாட்டார். இப்படி பல காலம் கழிந்தது. இப்பொழுதும் அந்தக் கடிதம் அம்மாவிடம் இருக்கிறது.

அதற்குப் பிறகு வீட்டில் ஒரு பஞ்சாயத்து நடந்தது. சொந்தக்காரர்கள், தி.க.விலிருந்து ஆர்.பி. சாமி தாத்தாவெல்லாம் வந்திருந்தார்கள். பேச்சுவார்த்தை நடந்தது. அப்பா அழுவதை அப்போதுதான் முதன் முதலாகப் பார்த்தேன். சத்தம் போட்டு அழுதார். அம்மா "ரத்து பண்ணி விட்டுடுங்க" என்று சொன்னார். அப்படி நடந்துவிடுமென உறுதியாக நம்பினேன். அப்பா அழுவதைப் பார்த்துச் சங்கடப்படுவதை உணர்ந்து என்னைப் பெரியவர்கள் வெளியே அனுப்பிவிட்டார்கள். அடுத்த நாள் அவர் வெளியே தங்கியிருந்த அறையைக் காலி பண்ணிவிட்டு வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தார். வாழ்க்கை முழுக்க சண்டை சச்சரவுகள் அடிதடிகள்.

இதற்கிடையேதான் அம்மாவுக்கு நாகப்பட்டினத்திற்கு மாற்றல் கிடைத்தது. நானும் தம்பியும் அங்கேயுள்ள பள்ளிகளில் சேர்ந்தோம். அப்பாவும் பணிமாறுதல்பெற்று அங்கு வந்தார். அங்கும் அவர்களின் சண்டைச்சரவுகள் தொடர்ந்தன. ஆண்டுக்கணக்கில் ஒரே வீட்டில் இருந்துகொண்டு பேசாமல் இருப்பார்கள். அப்பா மாதக்கணக்கில் வெளியில் சாப்பிடுவார். இதெல்லாம் அந்தப்பருவத்தில் கடும் மனஉளைச்சலை ஏற்படுத்தின.

ஆனால் அப்பா மறைவுக்குச் சில ஆண்டுகள் முன்னால் அவர்களுக்குச் சண்டையே இல்லாமல் இருந்தது. அத்தனை அந்நியோன்யமாக மாறிப் போயினர். அம்மாவுக்கு மாரடைப்பு வந்த அன்று அப்பா கதறி அழுதார். அதன்பின் அவர்கள் இருவரும் அதுவரை நான் பார்த்திராத ஒரு மாற்றத்திற்குள் சென்றார்கள். எனக்குப் பிரமிப்பாகவும் வியப்பாகவும் இருந்தது. அப்பாவின் மரணம் அம்மாவைக் கடுமையாகப் பாதித்திருக்கிறது. அப்பாவைப் பற்றி இனிமையான நினைவுகளை மட்டுமே பேசுகிறார். அப்பாவின் பேச்சை எடுத்தாலே கண்கள் கலங்கிவிடுவதை அவரால் தடுக்க முடியவில்லை.

அப்படியெனில் அவர்களுக்குள் முன்பு இருந்தது வெறுப்பு இல்லையா. அது என்ன? அப்படியே நீண்ட காலம் வாழ்ந்த பின்னர் திடீரென கடைசி காலத்தில் அப்பா அம்மா மீது அடியாழத்திலிருந்த அன்பையும் காதலையும் உணர்ந்துகொண்டார் என்றே தோன்றுகிறது.

அப்பா பற்றிய அனைத்துப் புரிதல்களோடும் அவரை நேசிக்கவே செய்கிறேன். பல நேரங்களில் அம்மாவிடம் நடந்துகொள்வதைப் பார்த்துக் கடிந்துகொண்டு திட்டிப் பேசாமலிருந்திருக்கிறேன். கண்டித்திருக்கிறேன். ஆனாலும் அவரை நேசிக்க காரணங்கள் இருக்கின்றன.

ஓரத்தநாட்டிலிருந்து நாகப்பட்டினம் போனது உங்கள் அகத்திலும் புறத்திலும் எந்த மாதிரியான மாற்றத்தை உணர்ந்தீர்கள்?

ஊர் மாறி வரும்பொழுது எல்லாமே மாறுகிறது. நாகைக்கு வந்த பிறகு ஆறாம் வகுப்பு சேர்ந்தேன். அப்பாதான் நாகையில் இயங்குவதற்கு அமைப்புகள் இல்லாமல் மிகவும் கஷ்டப்பட்டார். இங்குள்ள வாழ்க்கை என்பது வேரோடு மரத்தைப் பிடுங்கிக் கொண்டு வந்து நட்புபோலத்தான் இருந்தது. அப்பாவும் அம்மாவும் எழுத்தாளர்கள். 60களிலிருந்து இருவரும் வெகுஜன இதழ்களில் எழுதி வந்திருக்கிறார்கள். ஒரு முறை ஏதோ ஒரு பத்திரிகைக்கு எழுதி அப்பாவுக்கு அதற்கான சன்மானமாக டியூயோ காசோலையோ வந்திருக்கிறது. அதற்காக வங்கியில் கணக்குத் துவங்கும்போதுதான் அப்போது வங்கியில் பணியாற்றிய தோழர் நந்தலாலாவைச் சந்தித்தார். அப்பாவை எழுத்தாளர் என அடையாளங்கண்டு அவர் இயங்கி வந்த தமிழ்நாடு முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்திற்கு வரும்படி அழைப்பு

விடுத்தார். இடதுசாரி வட்டத்தோடு ஒரு தொடர்பு ஏற்பட்டது. நானும் அப்பாவுடன் சேர்ந்து போக ஆரம்பித்தேன். அப்படி முதன்முதலாகப் போனது 'கரிசல் குயில்' கிருஷ்ணசாமியுடைய இசைக் கச்சேரி. மக்கள் சந்திக்கின்ற பிரச்சினைகள் பற்றி அவ்வளவு நேரம் பாட்டுப் பாட முடியுமா, எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. 'கரிசல் குயில்' கிருஷ்ணசாமி அண்ணனின் குரல் எல்லோருக்குமே மிகவும் பிடித்த குரல், எனக்கு இசையில் ஈடுபாடு இருந்ததால் அதுதான் முதலாக த.மு.எ.க.ச.விற்பால் என்னை ஈர்த்தது என்று சொல்லலாம். அதற்குப் பிறகு பாரதி கிருஷ்ணகுமாருடைய உரை. அந்த உரை அந்த வயதில் எனக்குப் பெரிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. 'கரிசல் குயில்' கிருஷ்ணசாமி, பாரதி கிருஷ்ணகுமார் ஆகிய இரு தோழர்களுக்கும் தனியான ரசிகர்கள் உண்டு. நான் எப்படி பாடல்கள் உரைகளால் ஈர்க்கப்பட்டேனோ அதேபோல ஈர்க்கப்பட்டு த.மு.எ.க.ச.விற்கு வந்தவர்கள் அங்கு உண்டு. அப்படியே நானும் மக்களிசைப் பாடல்கள் பாட ஆரம்பித்தேன். பின்னர் அது ஒரு போதைமாதிரி ஆகிவிட்டது.

முதல்முதலாக எப்போது எங்கு பாடினீர்கள்?

த.மு.எ.க.ச. மேடையில் பாடியது. திருக்குவளையில் நடந்த கலை இரவில் தான். அதற்கு முன்னர் உள்ளூரில் சிறு நிகழ்ச்சிகளில் பாடியிருக்கிறேன். அப்படியே பாட ஆரம்பித்துப் பிற மாவட்டங்களிலும் பாடத் தொடங்கினேன். கலை இரவுகள் அப்போது நிறைய நடக்கும். பள்ளிகல்லூரிகாலங்களில் கலை இரவு என்றால் எங்கள் ஊரில் ஒரு திருவிழா போல நடக்கும். அப்பா பல ஆண்டுகளுக்குத் தமுஎகசவின் தலைவராகவும் செயலாளராகவும் மாவட்ட அளவில் செயல்பட்டு வந்தார்.

த.மு.எ.க.ச.விலா, சி.பி.எம்.மிலா, எதில் இணைந்து செயல்பட்டீர்கள்?

எங்கள் ஊரில் கலை இலக்கிய இரவே கட்சி மேடை போலத்தான் இருக்கும். பிற மாவட்டத் தோழர்கள் வந்தால் என்ன இவ்வளவு வெளிப்படையாகப் பேசுகிறார்கள் எனக் கேட்பார்கள். அக்கம் பக்கத்துக் கிராமங்களில் இருந்தெல்லாம் சிகப்புத் துண்டு போட்டுக்கொண்டு வருவார்கள். கட்சி மாநாடு நடப்பது போலத்தான் கலைஇரவு நடக்கும். வேறு எங்கும் அப்படிப்பார்த்தது இல்லை. நாகையின் தன்மை அது. ஒருங்கிணைந்த தஞ்சை மாவட்டத்தின் மூத்த கம்ப்யூனிஸ்ட் தலைவரான தோழர். கோ. பாரதிமோகன் என்னைக் கட்சி உறுப்பினராக்கினார். ஆனால் பெரிதாகத் த.மு.எ.க.ச.வில்தான் செயல்பட்டேன். சென்னை வந்துதான் கட்சியில் பணியாற்றினேன். நாகையில் என்னுடைய பள்ளியிலும் கல்லூரியிலும் இந்தக் கட்டங்களுக்குப் போவதை வருவதையெல்லாம் பெரிதாகக் காட்டிக்கொள்ள மாட்டேன். பள்ளியில் அப்பாவும் மகளுமாகப் பாடப்போவார்கள் என்று மட்டும் தெரிந்து வைத்திருந்தார்கள்.

பள்ளி வகுப்பறையில் அனைத்து மதத்தினரும் ஓரளவுக்குச் சமமான எண்ணிக்கையில் இருப்பார்கள்.

அது தமிழ்நாட்டில் அபூர்வம். நாகப்பட்டினத்திற்கு ஒரு பக்கம் வேளாங்கன்னி ஒரு பக்கம் நாசூர் ஒரு பக்கம் சிக்கல். இப்படி மூன்று மதங்களின் முக்கிய வழிபாட்டுத் தலங்கள் உள்ளன. நான் படித்த வகுப்பில் 95 பேர் என்றால் மூன்று மதத்தைச் சேர்ந்தவர்களும் முப்பது முப்பது பேராக இருப்பார்கள். அது நாகப்பட்டினத்தில் மட்டும்தான் காண முடியும். நான் படித்தது ஒரு சி.எஸ்.ஐ. கிறிஸ்தவப் பள்ளி, அங்கு இஸ்லாமிய மாணவர்கள் தொழுகைக்குப் போக வேண்டும் என்பதற்காக வெள்ளிக்கிழமை மட்டும் மதியம் 12.30க்கு அரை மணிநேரம் முன்னதாகவே விட்டுவிடுவார்கள். அப்படியெல்லாம் எந்த ஊரிலும் எந்தப் பள்ளியிலும் நடந்து நான் பார்த்ததில்லை. கீழ்த்தஞ்சைக்கு என்று ஒரு போராட்ட வரலாறு இருக்கிறது. அதுவும்கூட ஒரு காரணமாக இருக்கலாம்.

ஆண்டுதோறும் டிசம்பர் 25ஆம் தேதி கீழ்வெண் மணியில், கொல்லப்பட்ட 44 பேரின் நினைவாக மிகப் பெரிய நிகழ்ச்சி நடக்கும். அப்பாவுடைய, 'வெண்மணிகளே! எங்கள் கண்மணிகளே!' என்கிற பாடலோடுதான் நிகழ்வு துவங்கும். "நான் நாகப்பட்டினம் வந்த பிறகுதான் இங்கு இப்படி ஒரு கொடூரம் நடந்திருக்கிறது என்பதன் தாக்கம் எனக்குத் தெரியவந்தது. இந்தப் படுகொலைகள் நடக்கும்போது 80 கி.மீ தூரத்தில்தான் இருந்தேன். தி.க.வில் செயல்பாட்டாளராக இருந்தும், ஏன் என் மனதில் இந்த 44 பேருடைய மரணம் அப்போது தாக்கத்தைச் செலுத்தவில்லை? அது ஏன் எங்களுக்குள் ஒரு விவாதமாக ஆகவில்லை?" என்கிற கேள்வி அப்பாவுக்குள் எப்போதும் இருந்தது. அதேபோல இடதுசாரி அமைப்புகளிலும் பெரியார் அம்பேத்கர் குறித்த விவாதங்கள் மிகத் தாமதமாக வந்தது குறித்து அப்பாவுக்கு வருத்தம் இருந்தது. அப்பா இரண்டு அமைப்புகளிலும் இருந்ததனால் அந்த இரண்டு அமைப்புகளிலும் எந்த மாதிரியான போதாமைகள் இருக்கின்றன என்றெல்லாம் என்னிடம் பேசுவார். ஒரு வித்தியாசமான நபராகத்தான் அப்பா இருந்தார். கட்சிக்குள்ளேயும் அவரை அப்படித்தான் பார்த்தார்கள். தோழர் நாகை மாலி, அப்பா மறைந்த பின்னர் நடந்த படத்திறப்பு விழாவில் பேசும்போது "கடைசிவரைக்கும் தன்னுடைய சுயமரியாதையை விட்டுக் கொடுக்காதப் பெரியாரிஸ்ட்டாகவும் ஓர் இடதுசாரியாகவும் ஒரே நேரத்தில் வாழ்ந்தார்." என்றார். ஒரு வகையில் நான் இப்போது என்னவாக இருக்கிறேனோ அதற்கெல்லாம் அடித்தளமிட்டது என் தந்தைதான்.

உங்கள் காதல், திருமணம் பற்றி?

ஆறாம் வகுப்பு படித்த சமயத்தில் இருந்தே எனக்கு சண்முகராஜைத் தெரியும். நட்போடிருந்த நாங்கள், நான் எம்.சி.ஏ. மூன்றாம் ஆண்டு படிக்கும்போது காதலிக்கத் தொடங்கினோம். முதலில் வீட்டில் ஒப்புக்கொள்ளவில்லையென்றாலும் ஐந்தாண்டுகளுக்குப் பிறகு பெற்றோர் சம்மதத்துடன் 2003இல் எங்கள் திருமணம் நடந்தது. 2004இல் தமிழ்நாட்டை சுனாமி தாக்கியது. அந்தநாளில் நாங்கள் நாகப்பட்டினத்தில் இருந்தோம். சில நாட்கள் கழித்துச்

சென்னைக்குத் திரும்பி வந்தபின் behavioural change என்று சொல்லுவார்கள் அல்லவா? அதுபோல ஒரு மாற்றத்தை சண்முகராஜிடம் பார்த்தேன். கோபம் அதிகம் வந்தது. எதிர்பாராத சமயங்களில் எதிர்பாராத விதமாக அவர் நடந்துகொள்ளத் தொடங்கினார். சிலர் காதலிக்கும்போது ஒரு மாதிரியும் மணமானபின் ஒரு மாதிரியும் இருப்பார்கள், அப்படித்தான் என ஆரம்பத்தில் நினைத்தேன். ஆனால் மனரீதியாக அவர் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார் என்பது புரிய நாங்கள் ஆயின. அதை எப்படி அவரிடம் சொல்லி மனநல சிகிச்சைக்கு அழைத்துப்போவது என மனக்குழப்பம் இருந்தது. இப்போதெல்லாம் தனக்கு மனநலப் பிரச்சினைகள் இருப்பதைப் பலர் சமூக ஊடகங்களில் பகிர்வதைப் பார்க்கிறேன். அப்போது அப்படியெல்லாம் இல்லை. நான் இதை யாரிடமும் சொல்லவும் இல்லை. ஏனென்றால் மனரீதியிலான சிக்கலுள்ள நபரை உலகம் எப்படிப் பார்க்கும் என்ற பயம் இருந்தது. கடுமையான

மனஉளைச்சலில் இருந்தபோது ஒரு நாள் அவராகவே “என்னை ஒரு மனநல டாக்டரிடம் அழைத்துப்போ” என்று சொன்னார். உடனடியாக மருத்துவரிடம் அழைத்துச்சென்று சிகிச்சை துவங்கிவிட்டது. அவர் வாழ்நாள் முழுமைக்கும் மருந்து மாத்திரைகளின் துணைகொண்டுதான் இருக்க வேண்டியிருக்கும் எனச் சொல்லிவிட்டார்கள். ஏனென்றால் அவர் ஒரு ‘சுனாமி விக்ரம்’ சுனாமியிலிருந்து தப்பிப் பிழைத்து வந்ததால் கடுமையாகப் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்” என்று மருத்துவர் கூறினார்.

என் வாழ்க்கை முற்றிலுமாக மாறிவிட்டது. இந்தச் சிக்கலினால் அவருக்குப் பணியில் கவனம் செலுத்த இயலவில்லை. எங்கு வேலைக்குச் சென்றாலும் மேலதிகாரியுடன் அவருக்குச் சிக்கல்கள் வந்துவிடும் என்பதால் பணிக்குச் செல்லவில்லை.

அவர் முற்றிலும் வேறுபட்ட உடோபியன் உலகில் வாழ்ந்து வந்தார். நடைமுறையில் இருந்த இந்த உலகோடு அவருக்குக் கடும் முரண்கள் தோன்றின. அந்தக் கற்பனாவாத உலகிற்குள் யாருமே சராசரி மனிதர்கள் இல்லை. எல்லோருமே லட்சியவாதிகள், அறத்தைக் கடைபிடிப்பவர்கள். அவருடைய உலகின் நியதிகளுக்குள் இவ்வகலில் வாழ்வோர் மிகக் கீழ்மையானவர்கள் ஆயினர். ஆனால் உண்மையில் அவரைச் சுற்றியிருந்த அனைவருமே அவரைப் புரிந்துகொள்ள முயன்றனர். சிலரால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. அப்படிப்பட்டவர்களோடு முரண் வந்துகொண்டே இருக்கும். தன்னை அதிகம் புரிந்துகொண்டவர்களோடும் அவருக்கு முரண் வந்துகொண்டே இருந்தது.

ஐந்து பேர் பணம் இல்லாதவர்களாக இருந்தால் தன்னிடமிருக்கும் நூறு ரூபாயை ஐந்து பேருக்கும் பிரித்துக் கொடுத்துவிட்டு அவர் பணமின்றி இருந்து கொள்வார். அவர் அப்படிப்பட்ட நபர்தான். இந்தச் சபாவமே அவருக்கு நிறையப் பிரச்சினைகளை உண்டு பண்ணியது. அவரால் பணியாற்ற முடியவில்லை என்பதால் கையில் பணம் இல்லை. என்னை எதிர்பார்க்கும் சூழல். அது தாழ்வு மனப்பான்மைக்கு இட்டுச்சென்றது. நான் மட்டும்தான் வீட்டில் சம்பாதிக்கிறேன் என்பதால் இயல்பாக ஆண்களுக்கே இருக்கக்கூடிய ஒரு பிரச்சினையை உண்டுபண்ணியது. சிலர் தாழ்வு மனப்பான்மையை ஆதிக்கமாக வெளிக்காட்டுவார்கள். அவர் அப்படி வெளிப்படுத்த ஆரம்பித்தார். அது ஒரு கட்டத்தில் இது மனநோயின் காரணமாக நிகழ்கிறதா அல்லது நிஜமாக நிகழ்கிறதா என்று கண்டுபிடிக்க முடியாத அளவுக்குப் பின்னிப் பிணைந்து இருந்தது.

இதெல்லாம் ஒருபுறம் இருந்தாலும் அவரிடம் வன்முறையும் அதிகமாகிக் கொண்டே இருந்தது. நண்பர்கள் சிலருக்கு மட்டும் இதெல்லாம் தெரியும். ஒரு கட்டத்தில் அவ்வளவு வன்முறையைத் தாங்கிக் கொள்ளும் சக்தி எனக்கு இல்லாமல் போய்விட்டது. எவ்வளவுதான் அவர்மேல் அன்பு இருந்தாலும் உயிரச்சம் வந்துவிட்டால் என்னதான் செய்ய முடியும்? அதை அவருமே உணர்ந்திருந்தார். ஒரு வன்முறையை நிகழ்த்திவிட்டு “நான்தான் இதைப் பண்ணினேனா?”

என்று கேட்பார். செய்ததே அவருக்கு நினைவிருக்காது. “உன்னுடைய பாதுகாப்புக்கு என்று வீட்டில் எப்போதுமே ஆட்கள் இருப்பதுபோல பார்த்துக்கொள்” என்று ஒரு முறை அவர் சுவியபோது எனக்கு மிகவும் பயமாக இருந்தது. அவரும் பயந்து போய்த்தான் இதைச் சொன்னார். அதற்குப் பின் இது தொடர வேண்டாம் என்று. வழக்கறிஞரைப் பார்த்து மணவிலக்கிற்கு விண்ணப்பித்தோம். விண்ணப்பித்த பின் அவரிடம் மாற்றத்தை உணர்ந்தேன். இனி தனக்கு உரிமை இல்லை யென எண்ணியோ என்னவோ வன்முறைகள் குறைந்தன. அதற்குப் பிறகு கூட ஒரே வீட்டில்தான் இருந்தோம். சேர்ந்தேதான் நீதிமன்றத்திற்குப் போவோம். தீர்ப்பு வந்த அன்றும் சேர்ந்தேதான் போனோம். சிலருக்கெல்லாம் குழப்பமாக இருக்கும். “என்ன இது ஒரே வண்டியில் விவகாரத்திற்காக நீதிமன்றத்திற்கு வருகிறார்கள்” என்று விநோதமாகப் பார்ப்பார்கள். மணவிலக்குப் பெற்ற பிறகும் ஓராண்டு ஒரே வீட்டில்தான் இருந்தோம்.

சுனாமிக்குப் பின், என்னுடன் இருக்கும்போதே ஏற்கெனவே இரண்டு முறை அவர் தற்கொலைக்கு முயன்றார். அதிலிருந்து அவரை ஒவ்வொரு முறையும் காப்பாற்றிக் கொண்டுவந்தேன். புதுக்கோட்டையில் மூன்றாவது முறையாகத் தற்கொலைக்கு முயன்று தஞ்சாவூர் மருத்துவக் கல்லூரியில் மூன்று நாட்கள் ஐசியுவில் இருந்தார். அவருக்காகச் சென்னையிலிருந்து அன்றாடம் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டிய மாத்திரைகள் வாங்கி அனுப்புவது வழக்கம். அப்படி நான் வாங்கி அனுப்பிய மாத்திரைகளைத்தான் மொத்தமாகப் போட்டிருந்தார் என்பது என் வேதனையை அதிகப்படுத்தியது. கண் விழக்கவே இல்லை. யாருக்கும் நம்பிக்கை இல்லை. உயிருக்குப் போராடி பின் பிழைத்துக்கொண்டார்.

திரும்பவும் நாகப்பட்டினம் போனார். நாகப்பட்டினம் போனபின்னர் 2019 ஜூலை மாதம் அவருக்குத் திரும்பவும் தற்கொலை எண்ணம் வந்தது. அதற்கு ஊரில் நடந்த சில சம்பவங்கள் காரணமாக இருந்தன, ஆனால் அந்த முறை அவரைக் காப்பாற்ற முடியவில்லை.

கணவன் மனைவியாய் இருந்தபோதும் மணவிலக்கிற்குப் பின்னும் இறுதிவரை நல்ல நண்பர்களாக இருந்தோம். அதை எங்கள் வீடுகளில் புரிந்துகொண்டார்கள். ஏன் மணவிலக்குக்கோரினோம் என்பது குடும்பத்தினருக்கும் கூடச் சரியாகத் தெரியாது. ஆனால் அவர்களுக்கு ஏதோ புரிந்தது. இந்த உலகத்துக்குப் புரிந்ததா என்று தெரியவில்லை. எனது நண்பர்கள் சிலர் புரிந்துகொண்டார்கள். இரங்கல் கூட்டத்திலேயே என்மீது விமர்சனம் வைக்கப்பட்டது. நான் அவருடன் சேர்ந்து வாழ்ந்திருந்தால் அவர் தற்கொலை செய்துகொண்டிருக்க மாட்டார் என்பது போன்ற பேச்சு ஏற்பட்டது. அதற்கெல்லாம் அந்தக் கூட்டத்திலேயே பதில் சொன்னேன். ஆனால் வலித்தது. உண்மையைச் சொன்னால் அவருக்கிருந்த நோய்க்கு அத்தனை காலம் அவர் தாக்குப்பிடித்ததே பெரிய விஷயம். எந்த இரவும் அவர் உயிரோடு

காரைக்காலில் கடல் பொங்கி ஊருக்குள்ளே வந்திருக்கிறது என்றால் 15 கி.மீ. தொலைவிலிருக்கும் நாகப்பட்டினத்திலும் அப்படித்தானே இருக்கும் என்கிற நினைவு ஓடியவுடன் மனம் பதைத்தது. அம்மா, அப்பா, சண்முகராஜ், நண்பர்கள், உறவினர்கள் என எல்லோர் முகங்களும் நினைவில் மோதின. அய்யோ, யாருக்கு என்னாயிற்றோ?

யாரோ இரு சக்கர வாகனத்தை எடுத்து வந்து என்னை ஏற்றிக்கொண்டனர். பேருந்து நிலையத்திற்குச் சென்றால் அங்கே பேருந்துகள் ஓடாமல் நின்றன. மதகடிப்பட்டுபாலம் உடைந்து நாகைக்குச் செல்லப் பல் மைல் தூரம் சுற்றிக்கொண்டுதான் போக வேண்டும் என்றனர். இரு சக்கர வாகனம் 25 கிலோ மீட்டர் வரை சென்றபின் எங்கிருந்தோ ஒரு பேருந்து வர எந்த ஊர் எனக் கூடப்பார்க்காமல் அதில் ஏறிவிட்டேன். ஏறிய பின்னரே அது மயிலாடுதுறை பேருந்து எனத் தெரியும். வழியெங்கும் சாரைசாரையாக மக்கள் உயிர்பயத்தில் கடலிருந்த கிழக்கைவிட்டு மேற்கு நோக்கி நடந்தே சென்று கொண்டிருந்தனர். எந்த ஊருக்குப்போகிறார்கள் என்பதுகூட அவர்களுக்குத் தெரியாது.

இருப்பாரா என்கிற உத்தரவாதத்தோடு விடிந்ததில்லை. எந்தப் பகலும் என் பணியிடத்தில் அவரைத் தனியே வீட்டில் விட்டுவிட்டு வந்தது குறித்த பயமின்றி கழிந்ததில்லை. அலைபேசியில் அழைத்து எடுக்கவில்லை என்றால் எப்படியெல்லாம் பதறி இருக்கிறேன் என பேசியவர்களுக்குத் தெரியாது.

சுனாமி உங்கள் வாழ்வில் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தி இருக்கிறது அல்லவா? அந்த நாள் உங்களுக்கு நினைவிருக்கிறதா?

என் வாழ்க்கையை சுனாமிக்கு முன், சுனாமிக்குப் பின் என பிரித்துக்கொள்ளலாம். ஆயுளுக்கும் மறக்க முடியாத நாள் அது. அப்போது காரைக்கால் எஃப்.எம். மில் பகுதி நேர அறிவிப்பாளராகப் பணியில் இருந்தேன். சென்னையில் இருந்தாலும் வார இறுதியில் மட்டும் அந்தப் பணியில் இருந்தேன். டிசம்பர் 26 ஞாயிறு அன்று காலை 9 மணிக்குத் திரைப்படப் பாடல்கள் ஒலிபரப்பிக்கொண்டிருந்தேன். திடீரென வானொலி நிலையத்தில் என்னைத் தவிர வேறு யாரையும் காணவில்லை. வாசலுக்கு வந்தபோது வானொலி நிலைய சுற்றுச் சுவர் முடியும் இடத்தில் எல்லோரும் கிழக்கு நோக்கிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். அங்கு சென்று கண்ட காட்சி காலத்திற்கும் மறக்காத காட்சி. வெகு தொலைவில் ஒரு கிலோமீட்டருக்கு அப்பால் இருந்த கடல் வானொலி நிலையத்தின் பின்சுவர் அருகே வந்துவிட்டிருந்தது. நல்ல வெயில் அடித்த அந்தக் காலை வேளையில் சூரியனின் ஒளி கடல் நீரில் பட்டுத் தெறித்தது. எனக்கு அந்தக் காட்சியை விளங்கிக்கொள்ள சில நொடிகள் பிடித்தன. கடல் கைக்கெட்டும் தூரத்தில் வந்து அமைதியாய் நிற்கிறது. அலைகள் இல்லை. ஓர் பரந்து விரிந்த எல்லையற்ற ஏரி போல் நின்றது. சில நொடிகள் கழித்தே எனக்கு உறைத்தது, அது பல உயிர்களை உட்செரித்து, பல வீடுகளைக் கட்டடங்களைத் தாண்டி வந்து நின்று கொண்டிருக்கிறது என. செய்வதறியாது ஸ்தம்பித்துப்போனேன். இந்த

அந்தப் பேருந்தில் மக்கள் பேசிக்கொண்டதைக் கேட்டபோது, அப்பா, அம்மா, சண்முகராஜ் யாரும் பிழைத்திருக்க வாய்ப்பில்லை என்றே தோன்றியது. எத்தகையச் செய்தியும் தெரியவரலாம் என மனம் சொன்னது. மயிலாடுதுறை வந்து சேர்ந்தால் அங்கே ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் நின்றிருந்தனர். எல்லோருமே கிழக்கிலிருந்து மேற்கு நோக்கிப் பயணப் பட வந்தவர்கள். அனைத்துப் பேருந்துகளிலும் 'கடல் துயர் - அவசரம்' என எழுதப்பட்டிருந்தது. அப்போது சுனாமி என்கிற பெயர்கூடத் தெரியாது. திருவாரூர் வழியாக நாகப்பட்டினம் வந்தடைந்தேன். அன்று எந்தப் பேருந்திலும் பயணச்சீட்டுக் கேட்கவில்லை.

பேருந்து நிலையத்தில் இறங்கியபோதே வரவேற்றது பெரும் ஓலம். இதுவரை கண்டிராத பேரவலம். எதிரில் இருந்த மருத்துவமனை வாசலில் பெண்கள் தலைவிரி கோலமாக அழுதுகொண்டிருக்க ஆண்களோ பித்துமனநிலையில் வெறித்துப் பார்த்தபடி நின்றிருந்தனர். ஒரு சில ஆண்கள் சாலையில் விழுந்து கதறிக்கொண்டிருந்தனர். நான் சண்முகராஜின் குடும்பத்தினரைப் பார்த்தேன். அவர்கள் என்னைக் கண்டதும் பெருங்குரலெடுத்து அழத் தொடங்கினர். சண்முகராஜுக்கு ஏதோ நிகழ்ந்துவிட்டது, அதனால் தான் இப்படி அழுகிறார்கள் என அருகில் செல்ல, தொலைவில் சண்முகராஜைப் பார்த்துவிட்டேன்.

என் கையில் குழந்தையைத் தந்து விட்டு சண்முகராஜின் மூத்த சகோதரி அழுதவாறே கூந்தலை முடிந்து கொண்டார். எல்லோரும் என்னைப் பார்த்தவாறே அழ எனக்கு யாருக்கு என்ன நிகழ்ந்தது எனப் புரியவில்லை. சில நொடிகள் கழித்துத்தான் என் கையிலிருந்த குழந்தையைப் பார்த்தேன். அது உயிருடன் இல்லை என உறைத்தது. உயிரற்ற

பிஞ்சையா நான் கைகளில் ஏந்தியிருக்கிறேன்? முந்தைய நாள்தான் அக்குழந்தையின் முதல் பிறந்த நாளைக் கொண்டாடினோம். சண்முகராஜின் மூத்த சகோதரியின் பேத்தி அக்குழந்தை.

எனக்கு என் பெற்றோரின் நிலை தெரியவில்லை. மனம் பரபரத்தது. ஒரு பைத்தியக்காரியைப் போல எதிரில் தென்பட்டவர்கள் அத்தனைப் பேரிடமும் விசாரித்தேன். யாருக்கும் தெரியவில்லை. அந்த நேரம் அப்பாவிற்கு விபத்து ஏற்பட்டு மருத்துவமனையில் இருந்தார். அம்மா உடனிருந்து கவனித்துக் கொண்டார்.

நான் மருத்துவமனைக்குள் ஓடினேன். சேற்றில் என் கால்கள் புதைந்தன. யாரோ என்னைத் தூக்கினர். 'ஆஸ்பத்திரி உள்ள கடல் வந்துடுச்சு. உள்ளே முழுக்கச் சேறு. நிறைய பேர் இறந்துட்டாங்க' என்றது ஒரு குரல். நான் பெருங்குரலெடுத்து அழுதவாறே பக்கவாட்டில் திரும்பிப் பார்த்தேன். வாழ்நாளில் மறக்க விரும்புகிற காட்சியொன்றைக் கண்டேன். ஐநூறுக்கும் மேற்பட்ட மனித உடல்கள் சுவரோரம் மலைபோல குவிக்கப்பட்டிருந்தன. எங்கிருந்தோ வந்த ஆம்புலன்ஸ்களும் வாகனங்களும் மேலும் மேலும் உடல்களைக் கொண்டு வந்து சேர்த்தவண்ணம் இருந்தன. நான் விக்கித்து நின்றேன்.

வெளியே வந்து எல்லோரிடமும் அழுது அரற்றி என் பெற்றோரைக் கண்டீர்களா எனக் கேட்டேன். சண்முகராஜ என்னைத் தொலைவில் இருந்து பார்த்தார். அவர் உடையெங்கும் சேறு. என்னை யாரையோ பார்ப்பதுபோல பார்த்தார். நான் அழுதவாறே 'உனக்கு ஒண்ணுமில்லையே' எனக் கேட்டேன். பதில் சொல்லாமல் கூட்டத்திற்குள் மறைந்தார். அவரது நண்பர்கள் என்னிடம் அவர் மீட்புப் பணியில் ஈடுபட்டிருப்பதைச் சொல்லிச் சென்றனர். நான் மீண்டும் நாகையின் தெருக்களில் என் பெற்றோரைத் தேடித் தொடங்கினேன். நான் முழுக்கத் தேடி சலித்து நடைபிணம்போல அழைந்தேன். நகரெங்கும் மின்சாரம் நிறுத்தப் பட்டிருந்தது. ஒருவேளை வெளியூர் சென்று விட்டார்களோ? அன்று நாகையிலிருந்து கிடைத்த வாகனத்தில் ஏறி பலர் தப்பித்தனர். அப்படிச் சென்றுவிட்டனரா? ஒருவர் மட்டும் என்னிடம் ஆசிரியர் ஒருவர் என் பெற்றோரை அழைத்துச் சென்றதைப் பார்த்ததாகக் கூறினார். கொஞ்சம் தெம்பு வந்தது. இருளில் தெரியும் உருவங்களை உற்று நோக்கியவாறே ஒரு தெருவில் நடந்துசென்றேன். இருளில் நடந்து வந்துகொண்டிருந்த என் பெற்றோரைப் பார்த்து விட்டேன். அழுதவாறே அணைத்துக்கொண்டோம். என் பள்ளி ஆசிரியர் நூலோ அவர்கள்தான் அவர்களைக் காப்பாற்றி தன் வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்றிருக்கிறார் என அறிந்தேன். என் பெற்றோர் நான் உயிருடன் திரும்பி வருவேன் என நினைத்திருக்கவில்லை.

அன்றிரவு எங்கள் ஊரே சாலையிலும் வீதிகளிலும் படுத்துக் கிடந்தது. மாட மாளிகைகளில் வாழ்ந்திருந்தவர்களும் கூட ஒரே நாளில் தெருவுக்கு வந்தனர். சாலையின் ஓரத்தில் நானும் சண்முகராஜின் அண்ணியும் அமர்ந்திருந்தோம். அன்றிரவு ஒரு நகரமே

வீடிழந்து பொருட்களை இழந்து கிடைத்த இடத்தில் படுத்துக் கிடந்தது. மறுநாள் காலை விடிந்தபோது பார்த்த காட்சிகள் அவலத்தின் உச்சம். முதல் நாளிலிருந்து உண்டிராத பிள்ளைகள், குழந்தைகள் எல்லாம் மயங்கின. வெளியூர்களிலிருந்து உயிர் காக்க வந்து சேர்ந்தன பிரட்ட பாக்கெட்டுகள். பிரட்ட பாக்கெட்டோடு ஒரு வாகனம் எங்களைத் தாண்டியது. யார் வந்தாலும் மீன்குழம்போடு உணவிட்டு அனுப்பாத சண்முகராஜின் உறவினர் ஒருவர் தன் குழந்தைக்காக ஒரு பிரட்ட பாக்கெட்டுக்காக கையேந்தி அந்த வண்டியின் பின் ஓடிச் சென்ற காட்சியில் நிலைகுலைந்துபோனேன். கூட்டத்தினிடையே எப்படியோ அவர் கைப்பற்றி வந்த பிரட்ட பாக்கெட்டைக் குழந்தைகள் உண்டபோது எங்கள் கண்களில் நீர் பொலபொலவெனக் கொட்டியது.

எங்கள் வீட்டின் சுற்றுச் சுவர் முற்றிலும் இடிந்துவிட்டது. வீட்டின் கதவைக் காணவில்லை. உள்ளே இருப்பளவு சேறு. வீட்டில் ஒரு பொருள் இல்லை. பீரோ, கட்டில் போன்ற பெரிய பொருட்கள் மட்டும் வெளியேறு முடியாமல் கவிழ்ந்து கிடந்தன. மாடியில் அப்பாவின் அறையில் வைத்திருந்தவையும் மேலே பரணில் இருந்தவையும் தப்பித்தன. வாழ்க்கையை மீண்டும் பூஜ்யத்திலிருந்து தொடங்க வேண்டும்.

மீனவப் பகுதிகளில் உள்ள வீடுகளில் சேதம் இன்னும் அதிகம். உயிர்ச்சேதம் சொல்லி மாளாது. சண்முகராஜின் வீடு இருந்த நம்பியார் நகரில் மட்டும். அவருடைய நெருங்கிய உறவினர்கள் உட்பட பலர் உயிரிழந்தனர். பலரின் உடல்கூடக் கிடைக்கவில்லை. அவருடைய பகுதியில் இறந்தவர்களின் உடல்களைத் தேடி எடுக்கும் நிவாரண வேலைகளில் இருந்தார். அந்த நாள்களில் ஊரில் காற்றில் கலந்துவிட்டது பிண வாடை. அந்தத் துர்மணத்தைத் தாங்கிக்கொள்ள இயலவில்லை. பத்து நாள்கள் கழித்தும் புதிதுபுதிதாக உடல்கள் வந்துகொண்டே இருந்தன. ஊறி உப்பிய உடல்கள் குவியலாகப் புதைக்கப்பட்டன.

என் கல்லூரிக்குச் சென்று அங்கே சனாமி ஆடிய கோரத் தாண்டவத்தைப் பார்த்து உடைந்துபோய் தண்டவாளம் வழியாகத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தேன். இரண்டு பையன்கள் என்னிடம் வந்து தீப்பெட்டி கேட்டனர். 'இல்லை' என்றேன். அவர்கள் கைகளில் ஒரு பெட்ரோல் கேன் இருந்தது. அவர்கள் கைகாட்டிய திசையில் ஒரு புதர். அருகே சென்று பார்த்தபோது குப்பென்று அடித்த வாயில் தலை சுற்றியது. ஓர் உடல் கிடந்தது. ஊறிப்போய் வெள்ளை பொம்மை போல மாறியிருந்த உடல். அருகிலேயே இன்னொரு சிறிய குழந்தையின் உடல். அவற்றை எரிக்கவே அந்தப் பையன்கள் தீப்பெட்டி தேடிக்கொண்டிருந்தனர்.

இப்படி பொதுமக்களில் யாரேனும் உடல்களைப் பார்த்தால் அவர்களே அருகிலேயே புதைக்கவோ எரிக்கவோ செய்தனர். இது ஓர் அசாதாரணச் சூழலில் மட்டுமே சாத்தியம். மற்ற நாள்களில் இதை யோசித்துப் பார்க்கவே முடியாது. அந்தளவிற்கான பேரிடராக உருமாறி சனாமி நாகை மக்களைத் துயரத்தில் ஆழ்த்தி இருந்தது.

சுனாமி வந்த அன்றும் சரி, அதற்குப் பின்னான நிவாரண நாள்களிலும் சரி அங்கு கண்ணீர் விடாதோர் யாரும் இல்லை. ஆனால் சண்முகராஜ் அழுவில்லை. அன்று மட்டும் அவர் அழுதிருந்தார் என்றால் ஒருவேளை மனரீதியாகப் பாதிக்கப்பட்டிருக்க மாட்டாரோ என்னவோ. நண்பர்கள் எல்லோருமே இதைச் சொன்னார்கள். ஒருவித இறுக்கம் அவர் முகத்தில் இருந்தது. சுனாமி வந்தபோது கடலுக்கு அருகில் இருந்த அவரது சகோதரியின் வீட்டில் இருந்தார். கடல் கொந்தளித்து ராட்சச அலையோடு வந்தபோது சகோதரியின் வீட்டில் இருந்த மாடிக்கு ஓடி தப்பித்தார். இப்படி அந்த அலையை நேரில் கண்டவர்கள் மனரீதியாகப் பாதிக்கப்படாமல் இருக்கவே முடியாது. அதில் முற்றிலும் சிதைந்தது எங்கள் வாழ்வு. சுனாமி வந்த நாளான 2006 டிசம்பர் 26இல் இருந்தே சண்முகராஜ் தன் மரணத்தை நோக்கிய தற்கொலைப் பாதையில்தான் பயணிக்கத் தொடங்கி இருந்தார். அது 2019 ஜூலை 25ஆம் தேதி முடிவுக்கு வந்தது.

நீங்கள் த.மு.எ.க.ச.வில் இருந்தும் சி.பி.எம்.மில் இருந்தும் வெளியேறியது ஏன்?

தமுஎகசவோடு பள்ளிக் காலத்திலிருந்து தொடர்பில் இருந்தேன். சென்னை வந்தபின் தென்சென்னையில் இணைந்து செயல்பட்டு வந்தேன். 2008இல் என் ஐ.டி. வேலைபோனது. சென்னையில் செலவுகளைச் சமாளிக்க முடியாமல் வீட்டைக் காலிசெய்துவிட்டு நாகப்பட்டினத்திலுள்ள எங்கள் வீட்டில் பொருட்களை வைத்துவிட்டேன். சண்முகராஜம் என் பெற்றோரோடு தங்கிவிட்டார். சென்னையில் நடக்கவிருந்த த.மு.எ.க.ச.வின் மாநில மாநாட்டை முடித்துவிட்டு அடுத்த வேலை தேடலாம் என்று நண்பர்களின் வீடுகளில் தங்கி மாநாட்டு வேலைகளைப்பார்த்து வந்தேன். அன்றைய நாளின் முடிவில் என்டிவிஎஸ். 50யில் ஏறி அமர்ந்தால் யார் வீட்டுக்குப் போகத் தோன்றுகிறதே அங்கே போய்விடுவேன். அப்படி நண்பர்களும் தோழர்களும் பலர் எனக்கு உதவி இருக்கிறார்கள்.

2008 டிசம்பரில் நடந்த அந்த மாநாட்டில் மாநிலக் குழுவுக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டேன். அந்த நேரத்தில் தமுஎகசவுக்கென மாநிலக் குழு அலுவலகம் ஒன்று தேனாம்பேட்டையில் தொடங்கப்பட்டது. அப்போது ஒரு மூத்த தோழர் நான் வீட்டில்லாமல் தோழர்களின் வீடுகளில் தங்குவதைக் கண்டு அலுவலகத்தில் தங்கிக்கொள்ளுங்கள் என்றார். எனக்கு 'அட! இத்தனை நாள் ஏன் நமக்கு இது தோன்றவில்லை?' என மகிழ்ச்சியோடு என் பொருட்களை எடுத்துக்கொண்டு அலுவலகத்திற்கு வந்துவிட்டேன். மிகுந்த மகிழ்ச்சியும் திருப்தியும் எனக்குள் நிறைந்திருந்தன. இனி ஒவ்வொரு நாளும் ஒரு வீடு தேட வேண்டியதில்லை என்கிற நினைவே நிம்மதியைத் தந்தது. என்னிடம் ஒரு சாவி தரப்பட்டிருந்தது. அப்போது புதிய தலைமுறையில் எனக்குப் பணி கிடைத்திருந்தது. காலையில் கிளம்பிச் சென்று இரவுதான் திரும்ப வருவேன். ஓர் அமைப்பின் அலுவலகத்திற்கு யாரெல்லாம் வருவார்களோ

எல்லோரும் வருவார்கள். அதெப்படி அலுவலகத்தில் ஒரு பெண் தங்க முடியும் என்கிற கேள்வி சிலரை உறுத்தியது.

திடீரென்று ஒரு நாள் எந்த முன்னறிவிப்பும் இன்றி நான் வெளியேறுமாறு பணிக்கப்பட்டேன். மதுரையில் நடந்த மையக்குழுக் கூட்டத்தில் இதுபற்றி விவாதிக்கப்பட்டு எந்தத் தோழர் என்னை அலுவலகத்தில் தங்கும்படிக் கூறினாரோ அவரிடமே என்னை வெளியேற்றும் பொறுப்பும் ஒப்படைக்கப்பட்டிருப்பதாக அவரே கூறியபோது அதிர்ந்துபோனேன். என்னை வெளியேறச் சொன்னதைவிட, இதை யெல்லாம் மையக்குழுவில் விவாதித்தார்கள் என்பதே எனக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது. சில மாதங்களுக்கு முன்னால் ஆண் தோழர் ஒருவர் சில மாதங்கள் அதே அலுவலகத்தில் தங்கி இருந்தார். அதற்கு முன்னொரு எழுத்தாளர் தங்கி இருந்தார். அப்போதெல்லாம் அது ஏன் யாரையும் உறுத்தவில்லை என்கிற கேள்வி எழுந்தது. மாநில நிர்வாகிகளிடம் இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டேன். கடுமையாக அப்போது சண்டை போட்டேன். ஆனால் அதன்பின் அந்த அலுவலகத்திற்குள் நுழையவே இல்லை. என் பையை எடுக்க ஒரு முறை வந்தபோது வேறு பூட்டுபோட்டிருந்தனர். சாவியை பாரதி புத்தகாலயத்தில் ஒப்படைத்துவிட்டுக் கிளம்பி விட்டேன்.

ஒரு வைராக்கியம் வந்தது. கடனை வாங்கி உடனடியாக ஒரு வீடு பார்த்து முன்பணம் தந்து ஊரில் இருந்த பொருட்களை எடுத்து வந்து சண்முகராஜையும் வரவழைத்து குடிபோனேன். அதன்பின் என் பொருட்களை எடுக்க அலுவலகத்திற்கு ஒரேயொரு முறை வந்தேன். உள்ளே நுழைய முடியாமல் என் கால்கள் பின்னி. கண்ணீர் பெருக்கெடுத்தது. என் பையை எடுத்துக்கொண்டு வந்தவள்தான் அதன்பின் தமுஎகசவின் கூட்டங்களுக்குச் செல்லவில்லை.

இத்தனை ஆண்டுகள் ஆனபின்னும் இதை நினைக்கும்போது ஏற்படும் துயர் பெரிதாகவே இருக்கிறது. நான் நம்பிய இயக்கம், உரிமையோடிருந்த இயக்கம் என்னை மிக மோசமான முறையில் அதன் அலுவலகத்திலிருந்து வெளியேற்றியதை இப்போது வரை மனம் ஏற்றுக்கொள்ளவே இல்லை. நான் பெண்ணாக இருந்ததால் இது நடந்தது. அதற்கு முன் அங்கு தங்கிய ஆண்களுக்கு இது நடக்கவில்லை.

கட்சியிலாவது நீடித்திருப்பேன் என நம்பி இருந்தேன். இடிபோல் வந்தது தோழர் உ.ரா. வரதராஜன் தற்கொலை செய்துகொண்ட செய்தி. அந்த விஷயத்தில் அவர் கையாளப்பட்ட விதத்தில் எனக்கு மாற்றுக் கருத்து இருந்தது. அவரும் அப்பாவும் அறுபதுகளில் நெருக்கமான நண்பர்களாக இருந்தவர்கள். அப்பாவுக்கு அவர் எழுதிய கடிதங்கள் வீட்டில் இப்போதும் உள்ளன. அப்பாவின் நண்பர் என்பதையும் தாண்டி எனக்குத் தோழர் உ.ரா. வரதராஜனை மிகவும் பிடிக்கும். அவருடைய மரணம் என்னைக் கடுமையாகப் பாதித்தது. அதன்பின் வந்த மார்ச் மாதத்தில் நான் முந்தைய ஆண்டுக்கான லெவியை மட்டும் கட்டினேன். கட்சி உறுப்பினர் பொறுப்பை நீட்டிக்கவில்லை. ரெனியூவல்

செய்ய வைப்பதற்கான முயற்சிகள் நடந்தன. ஆனால் எனக்குத்தான் மனம் ஒப்பவில்லை.

ஆரம்பத்தில் மிகவும் கஷ்டமாகத்தான் இருந்தது. ஏறத்தாழ ஓர் உறவுக்குள் நுழைந்து பின் அதிலிருந்து வெளியேறும்போது ஏற்படும் மன அழுத்தத்திற்கு இணையாக அது இருந்தது. எப்படியோ தடுமாறி முயன்று போராடி என்னை நானே மீட்டுக்கொண்டேன். ஆனால் அதற்கு இரண்டு ஆண்டு காலம் ஆனது.

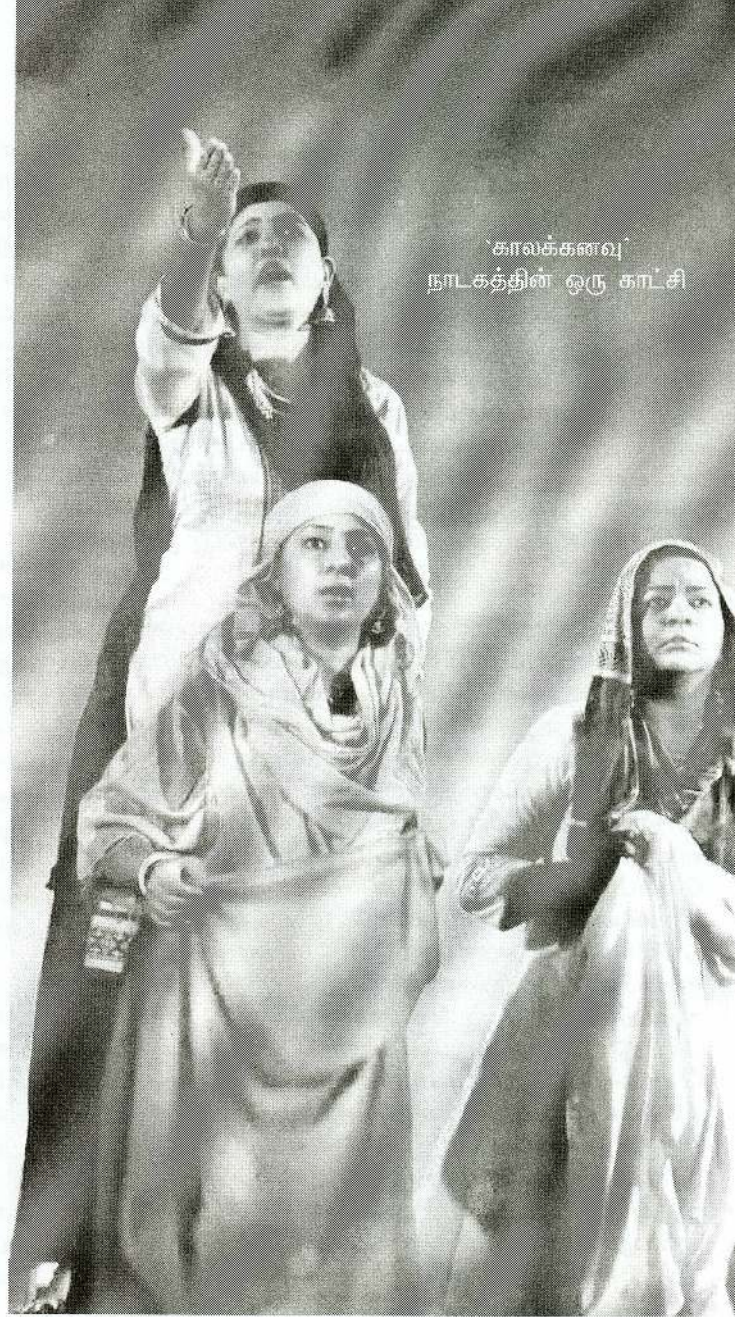
நீங்கள் பத்திரிகையாளராகப் பணியாற்றிய விகடன், புதிய தலைமுறை, இந்தியா டுடே போன்ற நிறுவனங்கள் ஒரு பெண்ணாக உங்களுக்கு எந்த மாதிரியான அனுபவங்களைத் தந்தன?

முதன் முதலாக வேலை பார்த்தது தினப்பலரி என்கிற புதிதாகத் தொடங்கப்பட்ட நாளிதழில்தான். அங்கு மூன்று மாதங்கள்தான் இருந்தேன். அங்கு ஆசிரியரிடம் பிரச்சினை. சண்டை போட்டுவிட்டு வந்துவிட்டேன். வந்த பிறகு புதிய தலைமுறை இதழில் வேலை கிடைத்தது. எனக்கு ஆசிரியர் மாலன். அங்கு வேலை பார்த்தது நல்ல அனுபவம்தான். ஆனால் அங்கு பாசிட்டிவ் விஷயங்கள் மட்டும்தான் எழுத முடியும். சமூகத்தில் நிறைய பிரச்சினைகள் நடக்கும்போது அதைப் பற்றி எழுத முடியாது. அதற்காகத்தானே ஊடகத்திற்கு வந்தோம் எனத் தோன்றியது. அதனால் விகடனில் இருந்து வந்த அழைப்பை ஏற்றுக்கொண்டேன்.

முதன்முதலாகப் பார்ப்பனரல்லாத ரா. கண்ணன் ஆசிரியராகப் பொறுப்பேற்றிருந்தார். விகடனில் நிறைய புதிய விஷயங்களை முயன்று பார்த்த காலம். அங்கு நிறைய கற்றுக்கொண்டேன். அரசியல்வாதிகள், இயக்குநர்கள், எழுத்தாளர்கள், விளையாட்டுத் துறையினர், அறிவுஜீவிகள், செயற்பாட்டாளர்கள் என பலரை நேர்காணல் செய்திருக்கிறேன். எங்களுக்குள் வேலையைப் பிரித்துக்கொண்டு பண்ணுவோம். வெகுஜன இதழுக்குள் எந்த மாதிரியெல்லாம் பரிசோதனை முயற்சிகள் செய்துபார்க்க முடியுமோ, அதையெல்லாம் செய்துபார்ப்பதற்கு வேண்டிய வெளி அங்கு இருந்தது. குறிப்பாகச் சொல்ல வேண்டும் என்றால் விகடனுடைய வரலாற்றில் முதன்முதலாக 'பார்ப்பனியம்' எனும் சொல் நான் புனிதப்பாண்டியனை செய்த நேர்காணலில் அச்சில் வந்தது. ரா. கண்ணன் ஆசிரியராக இல்லாமல் இருந்திருந்தால் அந்த வார்த்தையை அனுமதித்திருக்க மாட்டார்கள்.

சில முக்கியமான சமூகப் பிரச்சினைகள் குறித்து அங்கு எழுத முடிந்தது. தொடர்ந்து ஆணவக் கொலைகள் பற்றி பின்னாளில் இந்தியா டுடேவில் எழுதினாலும் அது குறித்த முதல் கட்டுரை விகடனில்தான் வந்தது. மனதுக்கு நிறைவான் பணி அது.

நான் அங்கு இருக்கும்போது வெளியில் பல கூட்டங்களுக்குப் போவதுண்டு. உண்மை அறியும் குழுவில், கள ஆய்வுக்கு எனவும் செல்வதுண்டு. அது

'காலக்கனவு' நாடகத்தின் ஒரு காட்சி

எதுவுமே என்னுடைய பத்திரிகைப் பணிகளைப் பாதிக்காதபடி தான் பார்த்துக்கொண்டேன். இன்னும் சொல்லப் போனால் ஊடகப் பணிக்கு அந்த அனுபவங்கள் வலு சேர்த்தன. அந்த நேரத்தில்தான் திடீர் என்று எல்லா ஊழியர்களுக்கும் ஓர் ஆவணத்தைக் கொடுத்து கையெழுத்துப் போடச் சொன்னார்கள். இனிமேல் எங்காவது தொலைக்காட்சி விவாதம், நிகழ்ச்சிகள், இலக்கியக் கூட்டங்கள், அரசியல் கூட்டங்கள், உண்மை அறியும் குழு, கள ஆய்வு என எங்கு போனாலும் முன் அனுமதி பெற வேண்டும் என்று எழுதப்பட்டிருந்தது. மேலும் விகடனில் எழுதப்படும் ஒவ்வொரு எழுத்தும் விகடனுக்கே உரிமை, சிறுகதையோ, கவிதையோ, கட்டுரையோ அதைப் பதிப்பிப்பதற்கு எழுதியவருக்கு உரிமை கிடையாது, விகடன்தான் பதிப்பிக்கும். சமூக ஊடகங்களில் கருத்துகளை எழுதக் கூடாது. இதுபோல ஒப்புக்கொள்ள முடியாத நிறைய விஷயங்கள் அதில் இருந்தன. இவையெல்லாம் தனிமனித உரிமைகளை, தனிமனித சுதந்திரத்தைப் பாதிப்பதுபோல் இருந்தன. அப்பொழுது நான் உட்பட இரண்டு பேர் மட்டும் அதில் கையெழுத்துப் போடவில்லை. அதில்

கொஞ்சம் பிரச்சினை வந்தது. விளக்கம் கேட்டு மெமோ கொடுத்தார்கள். அதற்குப் பதில் அனுப்பினேன். அதுக்குப் பிறகு எல்லாமே மாறியது. இதற்கு நடுவில் நான் ஒரு செயல்பாட்டாளராகவும் இருந்தது பலருக்குப் பிடிக்கவில்லை. இதழ் தொடர்பான வேலையை மட்டும் பாருங்கள் என்பதுபோல ஒரு நிர்ப்பந்தம் வந்தது. ஊடகத்துறையில் வேலை செய்கிறேன் என்பது என் சொந்தத் தொழில். மற்றவை எல்லாம் தனிப்பட்ட விருப்பத்தினால் செய்கின்ற செயல்கள். வேலைக்காக என் பிற பணிகளை விட்டுக்கொடுப்பது என்னால் முடியவில்லை. அங்கிருந்து வெளியே போயே ஆக வேண்டும் என்பதுபோன்ற நிலைமை ஆகிவிட்டது. அதனால் கிளம்பிவிட்டேன். பின் இந்தியா டுடேயில் சேர்ந்தேன்.

இளவரசன்—திவ்யாவுடையத் திருமணத்தை யொட்டி தர்மபுரியில் மூன்று தலித் கிராமங்கள் எரிக்கப்பட்டன. அதை நேரடியாகப் போய் கள ஆய்வுசெய்து இதழில் கட்டுரை எழுதினேன். அதற்கு முன்னால் பரமக்குடியில் நடந்த தலித் படுகொலைகள். பற்றியும் நேரில்சென்று எழுதினேன். அதனால் விகடன் மாதிரி ஒரு பெரிய பத்திரிகையில் இக்கட்டுரைகள் வரும்பொழுது இதை யார் எழுதுகிறார்கள் என்று பெயரோடு சேர்த்துப் பார்க்கிறார்கள். அதனால் பிரச்சினை ஆரம்பித்துவிட்டது. ஜூனியர் விகடன் பத்திரிகையில் நான் அதை எழுதியிருந்தேன். பா.ம.க. தரப்பிலிருந்து இறைவன் என்றொருவர் அலுவலகத்திற்கு வந்து இதை எழுதியவர் யார் என்று கேட்டு அதற்கு மறுப்பு போட வேண்டும் என்று சொல்லிவிட்டுப்போனார். விகடனில் எழுதிய பல விஷயங்கள் விவாதங்களை உருவாக்கியது. அதற்குப் பிறகும் எனக்கு அங்கு இருக்க விருப்பம்தான். ஆனால் அங்கே இருக்க முடியாத அளவுக்கு அழுத்தம் உருவாகிவிட்டது. இதற்கு மேல் இங்கு இருக்காதே என்பதுபோல. நான் கொடுத்த கட்டுரைகளை எல்லாம் பிரசுரிக்காமலேயே வைத்திருந்தார்கள்.

இந்தியா டுடே வந்த பிறகு அது தேசிய அளவிலான ஊடகம் என்பதால் அதில் எழுதப்படுவது சற்று கூடுதலான கவனத்தைப் பெற்றது. அப்போது இதே இளவரசன்—திவ்யா விஷயம் நீதிமன்றத்தில் இருந்தது. அது குறித்துத் தொடர்ச்சியாக எழுதிக் கொண்டிருந்தேன். தலித் முரசு இதழிலும் எழுதினேன்.

இளவரசனை ஒரு பத்திரிக்கையாளராகத்தான் சந்தித்தேன். அவன் என்னை அக்கா என்று கூப்பிடுகிற அளவிற்கு நெருக்கம் ஆகிவிட்டோம். அவன் மரணத்திற்கு ஒரு நாள் முன்னதாக வழக்கறிஞருடைய அலுவலகத்தில் போய்ப் பார்த்துப் பேசிவிட்டுத் தேநீர் கடைக்கெல்லாம் போய் விட்டுத்தான் வந்தேன். அவனை ஊருக்குப் போக வேண்டாம் என்று சொல்லிவிட்டு வந்தேன். ஆனால் அவன் தர்மபுரிக்குக் கிளம்பிப்போனான் என்பது எனக்குத் தெரியாது. போன மறுநாள் அவன் உடல் ரயில் தண்டவாளத்திற்கு அருகே கிடப்பதாகச் செய்தி வந்தது.

இளவரசனுடைய மரணம் மிகக் கொடுரமாக என்னைப்பாதித்தது. அதை நான் இப்போதும் கொலை என்று உறுதியாகச் சொல்கிறேன். ஆனால் அது

தற்கொலை என்று பாமகவும் அப்போதைய அ.தி.மு.க. அரசும் கூறின. அதை மறுத்து ஆதாரங்களைச் சொல்லி, கொலைக்கான சாத்தியங்கள் என்ன என்பதையெல்லாம் குறிப்பிட்டுக் கட்டுரை எழுதும்போது அப்படியாரெல்லாம் கட்டுரை எழுதினார்களோ அவர்கள் மேலே இணையவெளியில் தாக்குதல் நடந்தது. அந்தத் தாக்குதல் மிகப் பெரியதாகி, பாலியல் அவதூறாகவும் மாறியது. இதை ஒரு கும்பல் திட்டமிட்டு ஒருங்கிணைந்து செய்தது. மனுஷ்யபுத்திரனை, என்னை, ஒரு சிலரை மட்டும் தொடர்ச்சியாகக் குறிவைத்துத் தாக்கினார்கள். கிட்டத்தட்ட ஓராண்டு வரை தினமும் தாக்குதல் நடந்தது.

மிக மோசமாகத் தொடர்ச்சியாக இதை செய்து கொண்டிருந்த நபர்மேல் காவல்துறையில் புகார் கொடுத்தேன். அப்பொழுது அது அ.தி.மு.க. ஆட்சி. அந்தக் கட்சிக்கு ஆதரவான நபர் அவர். அதனால் எதுவும் நடக்கவில்லை. சென்னை உயர் நீதிமன்றத்தை நாடினேன். உயர் நீதிமன்றம் உத்தரவிட்ட பிறகே முதல் தகவல் அறிக்கை போடப்பட்டது. ஆனாலும் மேற்கொண்டு நடவடிக்கை இல்லை. ஏழு ஆண்டு களுக்குப் பின் உங்கள் வழக்கு முடிந்துவிட்டது, தகுந்த ஆதாரம் கிடைக்கவில்லை என்று சொல்லி கோப்பை மூடியது காவல்துறை. இப்போது கூட அதை எழுதிய நபருடைய முகநூல் பக்கத்தில் என்னைப் பற்றி எழுதின அத்தனை அவதூறுகளும் உள்ளன.

என்னை மாதிரி ஒரு பெண் பத்திரிகையாளருக்கே இப்படித்தான் என்றால் ஒரு சாதாரண பெண் புகார் கொடுத்தால் என்ன நடக்கும் என்பதைப் புரிந்துகொள்ளலாம். அதுவும் இது ஊடகத்தில் உள்ள அனைவருக்கும் தெரிந்த வழக்கு. பெண் பத்திரிக்கையாளர்களுக்கு என்ன பாதுகாப்பு இருக்கிறது என்று யோசிக்க வேண்டும். அதற்குப் பின் உரத்துப் பேசும் எழுதும் பெண்களை ட்ரோல் என்கிற பெயரில் அவதூறு செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். அது இன்றுவரையிலும் தொடர்ந்து வருகிறது.

இந்தியா டுடேயில் நிறைய விஷயங்கள் என்னால் எழுத முடிந்தது. எனக்கு இந்தியா டுடேயில் எழுதிய கட்டுரைகளுக்காக வந்த பிரச்சினைகளுக்கு நிர்வாகம் என்னுடன் நின்றது. என்னை வேலையைவிட்டு 24 மணி நேரத்தில் நீக்க வேண்டும் என்று அப்போது அமெரிக்காவில் இருந்த பிரகாஷ். எம்.சுவாமி என்கிற முன்னாள் பத்திரிகையாளர் கெடு விதித்தார். அப்போது இந்தியா டுடே ஆசிரியர் உட்பட அனைவரும் எனக்கு ஆதரவாய் இருந்தார்கள். அதேமாதிரி, நான் எழுதிய கட்டுரையைப் பார்த்துவிட்டுப் பா.ம.கவின் அன்புமணி ராமதாஸ் அப்போதைய ஆசிரியர் பொறுப்பில் இருந்த சதாசிவம் அவர்களை அலைபேசியில் அழைத்து 'உங்கள் ஆசிரியர் குழு கூட்டத்தில் நான் கலந்துகொண்டு உங்கள் பத்திரிகையில் எங்களைப் பற்றி எழுதிய கட்டுரைகள் பற்றிப் பேச வேண்டும்' எனக் கேட்டிருந்தார்.. எங்கள் மேனேஜிங் எடிட்டர் ராஜீவிடம் இது தெரிவிக்கப்பட்டபோது அவர் சொன்னது இன்னமும் நினைவில் நிற்கிறது. "அவரை பயோடேட்டா அனுப்பச் சொல்லுங்கள். நேர்முகத் தேர்வில் வெற்றிபெற்றால் வேலையில் சேர்ந்தபின் ஆசிரியர் குழு கூட்டத்தில்

கலந்துகொள்ளலாம் என்று அவரிடம் சொல்லுங்கள்” என்றார்.

இன்னொரு முறை மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையில் யானைகளின் வழித்தடத்தில் கல்லூரி களையும் நிறுவனங்களையும் கட்டியிருப்பவர்களைப் பற்றி கட்டுரை எழுதினேன். கோயம்புத்தூரில் ஈஷா யோகா நிறுவனம் பற்றியும் எழுதி இருந்தேன். என்னைத் தேடி பத்துப் பேர் அலுவலகத்திற்கு வந்துவிட்டார்கள். நான் அப்பொழுது அங்குதான் இருந்தேன். ஆனால் நான் அன்று அலுவலகம் வரவில்லை எனச் சொல்லி

என்னை நிறுவனத்தினர் காப்பாற்றினார்கள். அப்படி எழுதியதற்காகத் திட்டிவிட்டு அதற்கு மாற்றாக ஈஷா செய்கின்ற நன்மைகளை எழுத வேண்டும் என்று கேட்டனர். எங்கள் மேனேஜிங் எடிட்டர் அப்படியெல்லாம் எழுத முடியாது என்று திட்டவாட்டமாகக் கூறி அனுப்பிவிட்டார். இதுபோல் நான் எழுதிய கட்டுரைகளில் உள்ள நியாயத்தை உணர்ந்து என்னோடு நின்றார்கள். ஆனால் ஆங்கிலத்தில் வரவிருந்த என் கட்டுரையின் மொழிபெயர்ப்பை தில்லிவரை சென்று ஈஷா நிறுவனத்தால் தடுத்து நிறுத்த முடிந்தது.

2015இல் பிப்ரவரி மாதம் இந்தியா டூடேயின் கடைசி இதழ் வெளிவந்தது. திடீரென இதழ் நிறுத்தப்பட்டது. அதற்குப் பிறகு வேலை இல்லாத காலகட்டம். அந்த நேரம் வெகுஜன சினிமா பற்றி எழுத ஒரே தளமாக இருந்த காட்சிப் பிழை இதழின் பொறுப்பாசிரியராக இருக்க தோழர் சுபகுணராஜன் கேட்டபோது, மிகுந்த விருப்பத்துடன் அதை ஒரு பகுதி நேரப் பணியாகச் செய்தேன். பொருளாதாரக் காரணங்களால் காட்சிப் பிழை இதழ் தொடர முடியாமல் நின்றுபோனது.

சில காலம் கழித்து, குங்குமம் தோழி பெண்கள் இதழிலிருந்து அழைப்பு வந்தது. அதில் பொறுப்பாசிரியர் ஆனேன். பெண்களுக்கான இதழ் என்றால் இப்போதும் ஜோதிடம், ஜாதகம், ஆன்மிகம், கோலம் என்று என்ன வெல்லாமோ இருக்கும். அதிலிருந்து கொஞ்சம் வேறு மாதிரியான இதழாக இருக்க வேண்டும் என்று முயன்றேன். பெண்களை அரசியல்படுத்துகிற அல்லது அவர்களுக்கு விழிப்புணர்வு ஊட்டுவது போன்ற கட்டுரைகள் வெளியிட்டோம். அதைப் பற்றி நிறையப் பேர் ஆச்சரியமாகக்கூடக் கேட்பார்கள். அதற்கு நிர்வாகமே நமக்கு இடம் தந்தாலும்கூட இருக்கின்ற மற்றவர்களுக்கு அது ஒரு உறுத்தலைக் கொடுத்தது.

”பா.ஜ.கவும் பாலியல் குற்றங்களும்” என்றொரு கவர் ஸ்டோரி எழுதினோம். அப்போது வரிசையாக, ஆஸிஃபா வழக்கு உட்பட பாலியல் குற்றங்களை பா.ஜ.கவினர் செய்துகொண்டே இருந்தனர். அதை நாங்கள் பாலியல் குற்றம் 1,2,3,4,5 என்று எண்களிட்டு கவர் ஸ்டோரி பண்ணினோம். அது அங்கிருந்த பலரின் கண்களை உறுத்தியது. என்னை நேரடியாகக் கேட்காமல் அங்கு நிர்வாகத்தில் எச்.ஆரில் இருக்கிறவர்கள் எல்லாம், அதை எழுதிய தம்பி சதீஷை அழைத்து, “பெண்கள் பத்திரிக்கைக்கும் அரசியலுக்கும் என்ன சம்பந்தம்? ஏன் இதை எழுதினீர்கள்” என்று கேட்டார்கள். நாங்கள் அதற்கு எங்கள் தரப்பில் “பெண்களுக்கு நடந்த வன்கொடுமைகள் பெண்கள் பத்திரிகையில் வரக் கூடாதா?” என்று கேட்டோம். இது மாதிரியான சில உரசல்கள் உள்ளுக்குள்ளே இருந்தன. எச்.ஆர். உடன் இணைந்து குங்குமம் ஆசிரியர் கே.என். சிவராமன் செய்த உள்ளடி வேலைகள் காரணமாக அங்கும் இருக்க இயலாமல் போனது.

திராவிட இயக்கம் நடத்தும் இதழ்களிலும் பார்ப்பனர்கள்தான் கோலோச்சுகிறார்கள் என்பதற்கான எடுத்துக்காட்டு அது. உடனடியாக ராஜினாமா செய்ய பணிக்கப்பட்டேன். முடியாது என்று மறுத்து இரண்டு மாத நோட்டீஸ் பீரியட்டில் பணியாற்றி ஊதியம் பெற்றுக்கொண்டுதான் வெளியேறினேன். அங்கிருந்து வந்த பிறகு இப்போது வரைக்கும் நான் முழுநேரப் பணியாகப் பத்திரிகைத் துறையில் வேலைக்குப் போகவில்லை. சுயாதீன பத்திரிகையாளராக அவ்வப்போது எழுதுகிறேன். ஃபீரீலான்சராக இருப்பவர்களுக்குத் தமிழில் வாய்ப்பு குறைவு. அதை வைத்து வாழ்க்கை நடத்த முடியாது. அந்தக் காலகட்டத்தில் சென்சார் போர்டில் இருந்தேன். நான் முழுநேரப் பணியில் இல்லாததால் எப்போது அழைத்தாலும் போய் விடுவேன். அதனால் அதிலிருந்து வரும் தொகை, அப்புறம் மொழிபெயர்ப்புப் பணிகளால் கிடைக்கும்

வருவாய் போன்றவற்றால் தான் போய்க்கொண்டிருந்தது வாழ்க்கை. அதுக்குப் பிறகு பள்ளி கல்வித் துறையில் வேலைகிடைத்து அங்கு போனேன். இரண்டாண்டுகள் கழித்து நம் பணிகள் சிலரின் கண்களை உறுத்த அங்கும் தொடர இயலவில்லை. ஊடகத்திற்குச் சற்றும் குறைவில்லாமல் அங்கும் உள்ளடி வேலைகள் நடந்தன.

ஒரு பெண்ணுக்கு, இடதுசாரி அமைப்பு பெண் விடுதலை சார்ந்த கருத்துக்களை உருவாக்குகிறது. அதுவே போதுமானதா?

எனக்குப் பெண் விடுதலை பற்றிய கருத்தாக்கங்கள் கொஞ்சம் கூர்மை அடைந்தது 'காலக் கனவு' என்ற அ. மங்கை இயக்கிய நாடகத்தை ஒட்டித் தான். அந்த நாடகத்தில் நடிப்பதற்கு முன்னால் பொதுவான முற்போக்காளர்களுக்கு என்ன பார்வை இருக்குமோ அதுதான் எனக்கும் இருந்தது. எந்த மாதிரியான பெண்கள் இயக்கங்கள் தமிழ்நாட்டுக்குள் இருந்தன, தமிழ்நாட்டின் பெண்ணிய வரலாற்றைப் பற்றிய புரிதல் எல்லாம் அந்த நாடக உருவாக்கத்தின் போது வந்தது. வ. கீதா எழுதிய பனுவலுக்காக நிறைய தேடினோம். விவாதித்தோம். அந்த நாடகம் எடுத்துக்கொண்ட காலம் என்பது 1950கள்வரை. அது வரைக்குமான, பொதுவெளியில் வந்து வேலை செய்த பெண் ஆளுமைகள் பற்றியது. அதில் சுயமரியாதை இயக்கம், இடதுசாரி இயக்கம், காந்திய இயக்கம் போன்றவற்றில் செயல்பட்ட பெண்கள் பற்றிய பதிவுகளும் உண்டு. நாம் எப்பொழுதுமே நம்முடைய வரலாற்றைத் தெரிந்துகொண்டால்தான், நாம் எவ்வளவு பெரிய பாதையைக் கடந்து வந்திருக்கிறோம், இப்பொழுது எங்கிருக்கிறோம், இனிமேல் நாம் எங்கே போக வேண்டும் என்கிற புரிதல் ஏற்படும். அந்தப் புரிதலை நாடகம் எனக்குத் தந்தது.

எப்பொழுதுமே, புத்தகம் வாசித்தாலோ நாடகத்தில் நடித்தாலோ அது நமக்குள் ஒரு புரிதலை உண்டாக்கி நம்மை வேறொருவராக மாற்றிவிடும். அதுதான் கலையின் தன்மை, இல்லையா? அதுபோல் என்னையும் மாற்றியது. அதனால்தான் நான் 'காலக்கனவு'க்கு முன்னால் பின்னாலென்று பெண்ணியம் குறித்தான என் புரிதலைப் பிரித்துக்கொள்ளலாம்.

பிறந்ததிலிருந்து பல விதமான பெண்களைப் பார்க்கிறோம். அமைப்புக்கு உள்ளேயும் வெளியேயும் வெவ்வேறு வகையான பெண்களைப் பார்க்கிறோம். இவர்கள் எல்லோருக்குமான ஒட்டுமொத்த விடுதலை என்று ஒன்றைக்கொண்டு வந்துவிட முடியுமா என்ற கேள்வி இருக்கிறது. அப்படி முடியுமா, அப்படியெல்லாம் யாரும் சாத்தியப்படுத்தி இருக்கிறார்களா? அல்லது அதற்கான முயற்சிதான் நடந்துள்ளதா? பொதுவாகப் பெண் விடுதலை என்பது வர்க்க விடுதலை வந்த பிறகு வந்துவிடும் என்கின்ற கருத்தாக்கம் இருக்கிறது. அதை ஒட்டியே சாதி ஒழிப்பு என்பது வர்க்க விடுதலைக்குப் பிறகு வருமா இதில் எது முதலில் வரும்? இந்த மாதிரி விவாதங்கள் எல்லாம் நீண்ட காலமாக நடந்து வருகின்றன. நான் கட்சிக்குள் இருக்கும்போதே காலக்கனவு நாடகம் பண்ணினேன்.

இப்போது இடதுசாரி இயக்கத்திலிருந்து வெளியே வந்த பிறகு வேறு சில அமைப்புகளுடன் நட்புறவு ஏற்பட்டிருக்கிறது. எந்த அமைப்புகளுள்ளும் போகவில்லை. அதற்குப்பின் பல அமைப்புகளிலிருந்து அழைப்பு வந்தது. எனக்குத் திரும்பவும் ஏதாவது அமைப்பில் இருந்து வேலை பார்க்க முடியுமா என்றொரு சந்தேகம் இருந்தது. ஓர் அமைப்புகள் செயல்படும் போது அந்த அமைப்பை மீறி எதுவுமே செய்ய முடியாது. இப்போது அந்தந்த பிரச்சினைகளின் அடிப்படையில் தோழமை அமைப்புகளோடு தேவைப்படும் நேரத்தில் சேர்ந்து செயல்படுகிறேன்.

மிகக் கடினமான எதிர்வினைகளை, அவதூறுகளைத் தொடர்ந்து இணையதளத்தில் நீண்ட நாள் களாய் எதிர்கொள்கிறீர்கள். இந்த எதிர்ப்புகளையெல்லாம் மீறி இப்படி இயங்குகிறீர்கள். அல்லது உங்களது மனதிடத்தை எந்த வகையில் காத்துக் கொள்கிறீர்கள்?

எதிர்த்தரப்பில் இருப்பவர்கள் திட்டி னார்கள் என்றால் நாம் சரியாக இருக்கிறோம் என்று பொருள். நம்முடன்கூட நிற்க வேண்டியவர்களே உடன் நிற்கவில்லை. அதுதான் வருத்தமான விஷயம். உதாரணமாகச் சொல்ல வேண்டுமென்றால் நானும் ஒருநண்பரும் வெளியே போகிறோம் அதை போட்டோ எடுத்துப் போட்டுவிடுகிறார்கள். ஃபேஸ் பூக்கில் மிகவும் மோசமாக எழுதிவிடுகிறார்கள். இதெல்லாம் பார்க்கும் உடனிருக்கும் மற்ற நண்பர்களின் நடவடிக்கைகளிலும் மாற்றம் தெரிகிறது. இடிந்தக்கரையில் ஒரு போராட்டத்துக்குப் போய் போட்டோ எடுக்கும்போது என்னுடன் நின்றுகொண்டிருந்த ஒரு தோழர் வேறு பக்கமாகப் போய் நின்றுகொண்டார். அவர் "ஐயோ, கவினமலருடன் நின்றால் யாராவது போட்டோ எடுத்துப் போட்டுவிடுவார்கள், பிரச்சினை ஆகிவிடும்" என்று சொல்லிக்கொண்டே போனார். அந்த மாதிரியெல்லாம் பண்ணும்போது கொஞ்சம் கஷ்டமாக இருக்கும். நம்மால் நண்பர்களுக்கு ஏற்படும் சங்கடங்கள் இன்னொரு புறம். அந்த மாதிரி நேரத்தில் மட்டும் கொஞ்சம் மனஉளைச்சலாக இருக்கும். நமது தனிமனித வாழ்க்கைக்குள் நுழைவது, நம்மைப் பின்தொடர்வது, போட்டோ எடுத்துப் போடுவது இதெல்லாம் ஆரம்பக் கட்டத்தில் ஒரு பயத்தை உருவாக்கியது. ஒருமுறை தி.நகரில் வீட்டில் இருக்கும்பொழுது திடீர் என்று ஜன்னலில் கல்லெறிந்து கண்ணாடி உடைந்தது. அந்த நேரம் அப்படியான அச்சுறுத்தல்கள் இருந்தன. அப்புறம் நாங்கள் வீடு மாறினோம். இதனால் மனாதிசிலான சிக்கல் இருந்துகொண்டிருந்தது. யாரோ நம்மை பின்தொடர்வது போலெல்லாம் தோன்றியவாறே இருக்கும். பின் அந்த மாதிரி பிரச்சினைகளை இலகுவாக எடுத்துக்கொள்ளும் பக்குவம் வந்துவிட்டது.

நாம் யார்மீது காவல்துறையில் புகார் கொடுத்தோமோ அவர்கள்மீது நடவடிக்கை எதுவும் இல்லை என்பது எரிச்சலாக இருந்துகொண்டிருந்தது. அவர்கள் அதிகாரத்திற்குப் பக்கமாக இருக்கிறவர்களாக இருப்பதால் அவர்கள் தப்பிக்கிறார்கள். அவர்கள்

சிக்குவதற்கு ஏதோ ஒரு வகையில் ஆட்சி மாற்றம் தேவைப்பட்டது. ஆட்சி மாறிய பிறகு என்னுடைய வழக்கில் அல்லாமல் வேறு சில வழக்குகளில் யார் என்னை அவதூறு செய்தார்களோ அவர்கள் சிறைக்குச் சென்றார்கள்.

ஆர்.எஸ்.எஸ். நபர் ஒருவர் என்னுடைய புகைப் படத்தைப் பதிவிட்டு எனக்கு விலை போட்டு பாலியல்தொழிலாளிபோல சித்தரித்து எழுதியிருந்தான். அதற்குநான் சைபர்கிரைமில் புகார் கொடுத்தேன். அந்தப் புகாரை அனைத்து இந்திய ஜனநாயக மாதர் சங்கமும் சி.பி.எம்மும் கையிலெடுத்து ஆர்ப்பாட்டங்களும் போராட்டங்களும் நடத்தின. இப்படியாகத் தன்னெழுச்சியான போராட்டங்கள் நடத்தப்பட்டதைக் கண்டு நெகிழ்ந்தேன். ஏனென்றால், நிறைய நண்பர்களே கைவிட்ட தருணம் அது. இவ்வளவு அழுத்தங்கள் இருந்தாலும் அ.தி. மு.க. ஆட்சியில் எதுவும் நடக்கவில்லை. தி.மு.க. ஆட்சிக்கு வந்த ஒரு மாதத்திற்குப் பிறகு திடீர் என்று சைபர்கிரைமிலிருந்து கூப்பிட்டுச் அவதூறு செய்த நபரை கைது செய்து விட்டோம் என்றனர். அதை என்னால் நம்பவே முடியவில்லை.

இப்பொழுதும் பல பேர் கேட்பார்கள் "எப்படி இதையெல்லாம் தாண்டி வந்தீர்கள்?" என்று. அதெல்லாம் வாழ்வின் ஒரு பகுதிபோல் ஆகி விட்டது. அந்தச் சோதனையான நேரத்தில் நிறைய நண்பர்கள், அமைப்புகள் உடன் இருந்தார்கள், அப்படி உடன் இருந்தவர்களுக்கு நன்றியைத் தெரிவிக்கிறேன். மாற்றத்திற்கான ஊடகவியலாளர் மையம் கண்டனக் கூட்டங்கள் நடத்தியது. முத்த பத்திரிகையாளர்கள் இரா. ஜவஹர், எம்.யூ.ஜே. மோகன், அ. குமரேசன் உட்பட பலர் உடனிருந்தனர். அவர்களை நன்றியோடு நினைத்துக்கொள்கிறேன். ஆனால் இவ்விஷயத்தைக் கண்டுகொள்ளாத

தொல். திருமாவளவனுடன்

எதிர்த்தரப்பில் இருப்பவர்கள் திட்டினார்கள் என்றால் நாம் சரியாக இருக்கிறோம் என்று பொருள். நம்முடன் கூட நிற்க வேண்டியவர்களே உடன் நிற்கவில்லை.

நமது தனிமனித வாழ்க்கைக்குள் நுழைவது, நம்மை பின்தொடர்வது, போட்டோ எடுத்துப் போடுவது இதெல்லாம் ஆரம்ப கட்டத்தில் ஒரு பயத்தை உருவாக்கியது.

பத்திரிக்கையாளர் சங்கங்களும் பத்திரிக்கையாளர்களும் உண்டு.

இலக்கியம் உங்களது வாழ்க்கையில் என்ன பங்கு வகிக்கிறது?

நான் என்னுடைய மிகச் சிறிய வயதில், மற்ற சிறுவர் சிறுமியர் எல்லாம் வெளியே விளையாடிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது கதைகள் வாசிக்க ஆரம்பித்து விட்டேன். வீட்டில் நிறைய புத்தகங்கள் இருந்தன. முதல்முதலாக ஒரு நவீன இலக்கியத்தின் சுவையைக் கொடுத்தது எதுவென்றால் 'வர்ணம்' என்றொரு, சுப்ரபாரதி மணியனுடைய நாவல்தான். ஒரு ஓவியனைப் பற்றிய நாவல் அது. கதை எதுவும் நினைவில் இல்லையென்றாலும் அது தந்த உணர்வு மட்டும் ஞாபகம் இருக்கிறது. வித்தியாசமான வாசிப்பு அனுபவமும் பரவசமும் அதைப் படிக்கும்போது எனக்கு இருந்தது. தீவிர இலக்கியத்தின் வாசிப்பைக் கண்டுகொண்ட பிறகு அதை இறுகப் பற்றிக்கொண்டேன்.

சிறு வயதிலிருந்தே கவிதைகள் எனக்குப் பிடிக்கும். இடதுசாரி அமைப்புகள் கோலோச்சக்கிற ஊராக இருந்தாலும் நாகப்பட்டினத்தில் நல்ல புத்தகக் கடை கிடையாது. ஆனால் எப்படியோ என் அப்பா ருஷ்ய நாவல்களை வாங்கிவைத்திருந்தார். என்னுடைய வாசிப்பு ஒரு எல்லைக்கு உட்பட்டதாகத்தான் சென்னை வரும்வரை இருந்தது. வீட்டிலும் எங்கள் ஊரிலும் என்ன கிடைக்கிறதோ அதைத்தான் வாசித்தேன். கல்லூரி நூலகத்தில் தி.ஜா.ரா., அகிலன், நா. பார்த்தசாரதி போன்றோரின் நூல்களை எடுத்து வாசித்திருக்கிறேன்.

இப்பொழுதும் எங்கள் ஊரில் படிப்பவர்கள் புத்தகங்கள் வாங்குவதாக இருந்தால் ஒன்று ஆன்லைனில் வாங்க வேண்டும் அல்லது வெளி யூர்களுக்குத் தேடிப்போய் வாங்கிக்கொள்ள வேண்டும். அப்படித்தான் இருக்கிறது நிலைமை.

சென்னை வந்தபிறகுதான் ஒரு பரவலான வாசிப்புக்கு வாய்ப்புகிடைத்தது. சென்னையில் அமைந்த நண்பர்கள் சிறந்த நூல்களை எனக்கு அறிமுகப்படுத்தினார்கள். நாவல்களோ சிறுகதை தொகுப்போ படிப்பதை விட எனக்கு இப்பொழுதும் கவிதைகள்தான் வாசிக்கப்

பிடித்தவை. அது எனக்கு எழுதுவதற்கும் உந்துதலாக இருந்தது என்று சொல்லலாம்.

கோபத்தில்தான் என்னுடைய முதல் கவிதையை எழுதினேன். த.மு.எ.க.ச. அலுவலகத்திலிருந்து என்னைவெளியேபோகச்சொல்கிறசம்பவத்தையொட்டி எழுதியதுதான் என்னுடைய முதல் கவிதை. அதோடு சேர்த்து ஓர் அகக் கவிதையும் எழுதி *உயிரெழுத்து*க்கு அனுப்பினேன். 'பெருவெளி' என்கிற அந்த அகக்கவிதை பிரசுரமானது. கவிஞர் சமயவேல் அதைப் படித்து விட்டு என்னை அழைத்துப் பேசினார். எனக்கு அது ஆச்சரியமாக இருந்தது.

ரா. கண்ணன் அவர்கள். என் கட்டுரைகளை வாசித்துவிட்டு 'உன்னால் ஃபிக்ஷன் எழுத முடியும்' எனக் கூறி எழுத ஊக்குவித்தவர். அவர் அந்த வார்த்தையைச் சொல்லவில்லை எனில் 'இரவில் கரையும் நிழல்கள்' என்கிற என் முதல் கதையே பிறந்திருக்காது. இதுவும் *உயிரெழுத்து* இதழில் வெளிவந்தது. அந்தக் கதை பரவலாகக் கவனம் பெற்றது. 'நீளும் கனவு' சிறுகதைத் தொகுப்பு 2014 இல் வந்தது. 'பேராயுதம் மௌனித்த பொழுதில்' — கவிதைத் தொகுப்பு 2015 இல் வந்தது.

இதற்கு நடுவில் *தவித் முரசு* இதழில் காஞ்சா அய்யலயாவுடைய நேர்காணல் மொழிபெயர்த்தேன். அது தொடராக வந்து பின்னாளில் "இந்து ஆன்மீகமே பாசிசம்தான்" எனும் தலைப்பில் சிறுநூலாக வெளிவந்தது. அதுதான் என்னுடைய முதல் நூல் இதழ்களில் பணியாற்றியபொழுது எழுதிய கட்டுரைகளிலிருந்து சாதி மதம் தொடர்பானவைகளை மட்டும் தொகுத்து 'சாம்பலாகவும் மிஞ்சாதவர்கள்' என்ற தொகுப்பு வந்தது. நான் எடுத்த நேர்காணல்கள் தொகுப்பாக வந்தது. வ. சீதா, பிரளயன், தொல். திருமாவளவன், பா. ரஞ்சித், ஆனந்த் டெல்லும்டே போன்ற ஆளுமைகளைச் சந்தித்து நான் எடுத்த நேர்காணல்கள் தொகுக்கப்பட்டு 'அப்போது நீங்கள் என்ன செய்துகொண்டிருந்தீர்கள்?' என்ற தலைப்பில் நூலாக வந்தது. அதற்குப் பின் 'கலைஞர்கள்—படைப்பாளிகள்—சாட்சியங்கள்' நூல் எழுத்தாளுமைகள் கலைஞர்கள் இவர் களைப் பற்றிய கட்டுரைகள் அடங்கியது. மீரா நந்தாவுடைய நேர்காணல் *புது விசையில்* மொழியாக்கம் செய்திருந்தேன். அறிவியலின் பெயரால் பா.ஜ.க. ஆட்சியில் நடக்கக்கூடிய விஷயங்கள் பற்றிய ஒரு நேர்காணல். ரத்னவிஜயன் அதை 'வாசல்' பதிப்பகம் மூலமாக சிறு நூலாக்கி இருந்தார். இவை அல்லாமல் 'Buffalo Nationalism' என்கிற காஞ்சா அய்யலயாவுடைய நூலை அதைத் தமிழில் 'எருமை தேசியம்' எனும் பெயரில் மொழிபெயர்த்தது மனதுக்கு நிறைவான பணி.

இசை என்பது என்னவாக இருக்கிறது உங்கள் வாழ்க்கையில்?

இசை எனக்கு நிறையவே கொடுத்திருக்கிறது. சின்ன வயதில் பின்னணிப் பாடகி ஆக வேண்டும் எஸ். பி.பி.யோடு சேர்ந்து பாட வேண்டும் என்றெல்லாம்

ஆசைகள் இருந்தன. ஆனால் அமைப்புக்களில் சேர்ந்து செயல்பட ஆரம்பித்த பிறகு மக்களிசைப் பாடல்கள் பாடும்பொழுது அந்த ஆசை போய்விட்டது. பாடல்கள் மூலமாக வேறு விஷயங்கள் பண்ணுகிறோம் என்ற ஒரு திருப்தியே அப்போது போதுமானதாக இருந்தது. கட்சிக்குள் இருக்கும்போது சண்முகராஜம் நானும் இணைந்து தொடங்கியிருந்த 'மண் வெளியீடு' பதிப்பகத்தின் சார்பாக புதுவை பூபாளம் கலைக் குழுவினுடைய ஒலிப்பேழையான 'வியர்வையின் குரல்' தயாரிப்புப் பணிகளில் ஈடுபட்டோம். அந்த ஒலிப்பேழைக்கான பாடல் பதிவுக்கென ஸ்டுடியோவில் நின்றதுதான் முதல் அனுபவம்.

தொலைக்காட்சித் தொடருக்கான முகப்புப் பாடலைப் பாட அழைப்பு வந்தது. அங்கே போய் பார்த்தால் திருமணத்திற்கு இவ்வளவு சீர் செய்வோம், வரதட்சணை தருவோம் என்றெல்லாம் பாடல் வரிகளில் இருந்ததால் பாட மறுத்துவிட்டேன். இசையமைப்பாளர் "நீ இப்படி இருந்தால் உருப்பட மாட்டாய் உன் கேரியரில் முன்னேற மாட்டாய்" என்று எச்சரித்தார். அதற்குப்பின் பின்னணிப் பாடகி ஆக வேண்டும் என கொஞ்ச நஞ்சம் இருந்த ஆசையும் போய்விட்டது. ஆனால் நீங்கள் சொன்ன மாதிரி தனி அமர்வுகளில் நண்பர்கள் நிறைந்திருக்கும்போது பாடுவதே போதுமானதாக இருக்கிறது.

இசை எனக்கு நிறைய தந்திருக்கிறது. நண்பர்களை, சில பேரன்புகளைத் தந்திருக்கிறது. அடையாளத்தைத் தந்திருக்கிறது. ஊர் ஊராகச் சென்று மக்களிடையே பாடும் வாய்ப்பை வழங்கி இருக்கிறது. தாலாட்டி இருக்கிறது. அமைதியாக்கி இருக்கிறது. எழுச்சிகொள்ள வைத்திருக்கிறது. மனிதர்களே என்னோடு இல்லாமல் போனாலும் இசை என்னோடு இருக்கும்.

உங்கள் வாழ்க்கையில் பெரிய செல்வாக்குச் செலுத்திய மனிதர்களைப் பற்றிச் சொல்லுங்கள்?

ஊடகத்திற்குள் வருவதற்குப் பெரிதாகக் காரணமாக இருந்தது தோழர் அ. குமரேசன். ஒரு தகப்பன் போல நிறைய விஷயங்களை சென்னைக்குள் நான் புதிதாக வந்து தடுமாறியபொழுது எனக்குக் காண்பித்துக் கொடுத்தார். இன்னொருவர் தோழர் ச. தமிழ்செல்வன். தழுஎகசவில் இருந்தபோதும் வெளியில் வந்தபோதும் அவருடன் எனக்கு நிறைய கருத்து முரண்பாடுகள் உண்டு. இப்போதும் அவரோடு தீவிரமான சண்டைகள் எல்லாம் நடக்கும். எவ்வளவு கருத்து முரண்பாடுகள் இருந்தாலும் அதை மீறி ஏதோ ஒன்று, அது அவருடைய எழுத்து மூலமாக மட்டும் உருவானதல்ல. அவர் நம்முடன் பழகுவது மூலமும் உருவான ஓர் அன்பு. அவருமே ஒரு தந்தைமையின் சின்னம் மாதிரிதான் இருப்பார்.

தவித் அரசியல் குறித்த கூடுதல் புரிதலை என்னுள் ஏற்படுத்தியவர் தோழர் ஆதவன் தீட்சண்யா. அரசியல் சரித்தன்மையும் எவருக்கும் அஞ்சாத கூர்மையான விமர்சன முறையும் அவரிடம் நான் கற்றுக்

கொண்டவை. தோழர் பிரளயன் நாடகம் சார்ந்து இயங்கக் கூடியவர். அவருடைய சென்னை கலைக் குழுவில் இருப்பதால் அது சார்ந்து அவருடன் நிறைய உரையாடல்கள் உண்டு.

நான் தனிப்பட்ட முறையில் சிக்கலில் இருந்தபோது என்னுடன் ஓர் அரண் மாதிரி நின்றவர்கள் இருக்கிறார்கள். அதில் லிவிங் ஸ்டைல் வித்யா, ஏஞ்சல் கிளாடி, வின்சென்ட் பால் இவர்களைச் சொல்லலாம். இவர்கள் மூன்று பேரும் என் மணவிலக்குக்கான ஆயத்தகாலத்தில் என்னுடனேயே இருந்து, உடைந்து போகாமல் கவனமாகப் பார்த்துக்கொண்டார்கள். என்னைச் சுற்றி இருந்த தேவதைகள் அவர்கள்.

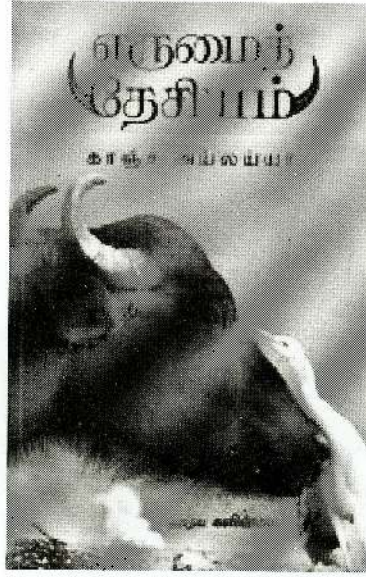
இடதுசாரி அமைப்பிலிருந்து வெளியேறிய பின் உங்கள் செயல்பாடுகள் எப்படி இருக்கின்றன?

நிறைய அமைப்புகளுடன் அந்தந்த பிரச்சினைகளின் அடிப்படையில் இணைந்து பணியாற்றி உள்ளேன். ஒரு பிரச்சினை என்றால் அதற்கான போராட்டங்களை நடத்துவதற்காக ஓர் இயக்கம் அல்லது சுவட்டமைப்பை உருவாக்கி அதன்மூலம் வேலை செய்வது தொடர்ந்து நடக்கிறது. அதில் ஒரு பகுதியாக நானும் இருக்கிறேன்.

அப்படி நிறைய அமைப்புகளில் இருந்திருக்கிறேன். பேரறிவாளன், முருகன், சாந்தன் — தூக்குத் தண்டனையை எதிர்த்த இயக்கம், இளவரசன் - துவ்யா திருமணத்தையொட்டி நடந்த தலித் கிராமங்கள் எரிக்கப்பட்டதையடுத்து உருவாக்கப்பட்ட சமூக அமைதிக்கான படைப்பாளிகள் இயக்கம்போல பரமக்குடி படுகொலைகளின்போது, தூத்துக்குடி ஸ்டெர்லைட் பிரச்சினையின்போது, விஷ்ணுபிரியா தற்கொலையை ஒட்டி இப்படி ஒவ்வொரு பிரச்சினையின்போது ஒவ்வொரு தற்காலிக அமைப்பு கட்டி ஒத்த கருத்துள்ளவர்களோடு இணைந்து வேலை செய்தேன்.

இப்படி அறிமுகமான நிறைய நண்பர்கள், களப்பணியாளர்கள், கூடுதலான நெருக்கத்தோடு எனது வாழ்வில் வந்து நெருக்கமாகிவிட்ட பலரும் இருக்கிறார்கள். கவிஞர்களில் சாம்ராஜ், இசை, விபி ஆரண்யா, சுகிர்தராணி, தி.பரமேசுவரி, மறைந்த தக்கை வே. பாபு ஆகியோரைச் சொல்லலாம். இலக்கியத்துக்கு வெளியே இயங்கக் கூடிய பல நண்பர்களும் இருக்கிறார்கள்.

2016க்குப் பிறகு நான் எழுதிய கவிதைகளில், சாம்ராஜ் - சரோவின் மகனான ஆரண்யாவே அதிகம் இருப்பான். அவன் ஒரு வகையில் எனக்கு மட்டுமல்ல என் அப்பா அம்மா, எங்கள் குடும்பத்துக்கே அவன் கிடைத்தது பேறு.

அவனுடனான பொழுதுகள் நிம்மதி தருபவை. அப்பாவுக்கும் அவனுக்குமே ஓர் அன்பு பிணைப்பு உண்டு. கோவிட் சமயத்தில் நாகப்பட்டினம் வந்துவிட்டுத் திரும்பிப் போக முடியாமல் மூன்று நான்கு மாதங்கள் அங்கேயே தங்கிவிட்டான். அந்த நேரம் அப்பா அவனிடம் மிக நன்றாகப் பழகிவிட்டார். இரண்டு பேரும் ஒருவருக்கொருவர் காட்டிக்கொள்ளும் அன்பைப்பார்த்தால் ஆச்சரியமாக இருக்கும். அவன் எங்கள் வீட்டுக்குக் கூடுதல் பிரகாசத்தைத் தரும் விளக்கு. உடனடியாக ஞாபகத்துக்கு வந்தவர்களைச் சொல்லியிருக்கிறேன்.

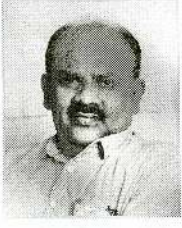
விடாத பயணம், கலை — களச் செயல்பாடுகள், இலக்கியம், இசை, தோழமைகளுக்கு உதவுவது உங்கள் வாழ்க்கை இப்படித்தான் இருக்கிறது.

இதில் கவின் மலர் என்ற ஒரு மனுஷி எதில் தன்னை முழுமையாக உணர்கிறார்?

எல்லாவற்றிலும் என்றுதான் சொல்ல முடியும். என்னைப் பத்திரிகை வழியாகத் தெரிந்துகொண்டவர்களுக்கு, நான் நாடகத்தில் நடிப்பேன், பாடுவேன் என்பது தெரியாது. நாடகத்தில் மட்டும் என்னைப் பார்த்தவர்களுக்கு நான் பத்திரிகையாளர் என்று தெரியாது. என்னை சி.பி. எம்.—ல் மட்டும் பார்த்தவர்களுக்கு நான் அதிலிருக்கும் ஒரு நபர். வேறு என்ன செய்கிறேன் என்று தெரியாது. எல்லோருக்கும் எல்லாமும் தெரிந்திருக்க வேண்டும் என்ற அவசியம் இல்லை. எல்லாம் தெரிந்தவர்கள் கொஞ்சம்பேர்தான். இது எல்லாம் சேர்ந்ததுதான் நான் என்று தான் நினைக்கிறேன்.

இந்த வாழ்வு உங்களுக்கு மனநிறைவாக இருக்கிறதா? வேறு மாதிரி இருந்திருக்கலாம் என்று தோன்றுகிறதா?

திரும்பிப் பார்க்கும் போது, இன்னும் கொஞ்சம் நல்ல சந்தோஷமான பால்யம் வாய்த்திருக்கலாம் என்கிற ஒரு ஏக்கம் இருக்கிறது. வாழ்க்கை நமக்கு என்ன கொடுக்கிறது என்பதை எப்பொழுதுமே கணிக்க முடியாது. சந்தோஷமான பால்யம் இருப்பவர்கள் பிற்காலத்தில் சராசரியாக இருக்கவும் வாய்ப்பிருக்கிறது. நான் நிறைய நல்ல மனிதர்களைச் சம்பாதித்திருக்கிறேன் என்கிற நிறைவு இருக்கிறது. இலக்கியத்தில் சாதிக்க வேண்டும் என்பதோ ஊடகத் துறையில் பணிபுரிந்து பெரிய விருதுகள் பெற வேண்டும் என்பதோ என் இலக்கு அல்ல. நாம் பார்த்த வேலைக்காக ஏதாவது அதுவாகக் கிடைத்தால் சரி. சகமனிதர்களை நேசிப்பவளாக, அவர்களது துயரங்களைப் புரிந்துகொள்ளும் ஒரு நபராக இருக்க வேண்டும். அவ்வளவுதான். இந்த உலகத்துக்கு எதற்கு வந்தோமோ அதைச் சரியாகச் செய்ய வேண்டும். மற்ற பணிகளெல்லாம் இரண்டாம் பட்சம்தான். சகமனிதர்களை நேசித்த ஒரு மனுஷியாக இவ்வுலகம் என்னை ஞாபகம் வைத்துக்கொண்டால் போதும். ●

எஸ். ராமகிருஷ்ணன்

நிழல் உண்பதில்லை

விமான நிலையத்திலிருந்த புத்தகக் கடைப்பெண் சலிப்பான குரலில் சொன்னாள்.

“கவிதைப் புத்தகங்களை யாரும் வாங்குவதில்லை. இரண்டு வருஷமாக இந்தக் கடையில் வேலை பார்க்கிறேன். நீங்கள்தான் கவிதை புத்தகம் கேட்ட முதல் ஆள்.”

“எனக்கு வானத்தில் கவிதைகள் வாசிக்கப் பிடிக்கும்” என்றான் மதன்குமார்.

“நீங்கள் கவிஞரா” என்று கேட்டாள் அப்பெண்

“இல்லை. கவிதை வாசகன். உங்களுக்குச் சாக்லேட் பிடிக்குமா.”

“ஆமாம்” என்று தலையாட்டினாள்.

‘நான் சாக்லேட்டிற்குப் பதிலாகக் கவிதைகளைச் சுவைக்கிறேன். உங்கள் கடையின் வலப்பக்கச் சுவரில் எழுதிப்போட்டிருக்கிறதே A thing of beauty is a joy for ever: அது கூட கீட்ஸின் கவிதை வரி தான்.’

“அது பொன்மொழியில்லையா” எனக்கேட்டாள் கடைப்பெண்

“மொழியைப் பொன்னாக்குவதுதான் கவிதை” என்றான் மதன்குமார். அவன் குடித்துவிட்டு வந்திருக்கிறானோ எனச் சந்தேகப்படுவதுபோலப் பார்த்தாள் அந்தப் பெண். பின்பு எதையோ தேடுவதுபோலப் பாவனைச் செய்தபடியே திரும்பி நின்றனாள்.

அந்தப் புத்தகக் கடை சிறியது. முகப்பில் பெரிய ஸ்டேண்டில் பரபரப்பாக விற்பனையாகும் ஆங்கில நாவல்கள். அரசியல், சமூகக் கட்டுரை புத்தகங்கள். வாழ்க்கை வரலாற்றுப் புத்தகங்கள் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தன. இந்தி சினிமா நடிகர் திலீப்குமாரின் வாழ்க்கை வரலாற்றை விவரிக்கும் புத்தகத்தை ஒரு வரிசை முழுவதும் அடுக்கி வைத்திருந்தார்கள். அதைப்பார்க்கும்போது அவனுக்கு ‘மொகலே ஆசாம் படம்’ நினைவிற்கு வந்துபோனது. படம் முழுவதும் கவிதையாக வசனம் எழுதியிருப்பார்கள். சுயமுன்னேற்றப் புத்தகங்கள், வாழும்கலை பற்றிய புத்தகங்கள் ஒரு பக்கம் முழுவதும் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தன. மலிவு விலை நாவல்களுக்கு இடையில் காமசூத்ராவின் அழகியப் பதிப்பு ஒன்றும் காணப்பட்டது.

விமானநிலையத்திலிருக்கும் புத்தகக் கடைகள் யாவும் ஒன்று போலிருக்கின்றன. அவற்றில் கிடைக்கும் புத்தகங்களும் கூட.

கடையில் வேலைக்கு இருந்த பெண்ணிற்கு முப்பது வயதிருக்கக் கூடும். மெலிதான பிரேம் கொண்ட கண்ணாடி அணிந்திருந்தாள். காட்டன் சேலை. சற்றே துருத்திக்கொண்டிருந்த கழுத்து எலும்பு. கழுத்தில் ஒரு முத்துமாலை. கையில் சிவப்புக்கயிறு கட்டியிருந்தாள். அவளுக்குப் புத்தகம் படிக்கும் பழக்கம் இருக்குமா எனத் தெரியவில்லை.

பில்போடும் கம்ப்யூட்டர் அருகில் இலையோடு ஒரு கொய்யாப்பழம் இருந்தது. அவள் வீட்டிலிருந்து பறித்துக்கொண்டு வந்திருக்கக்கூடும். கடையில் யார் இலையோடு கொய்யாப்பழம் விற்கிறார்கள். அந்தக் கொய்யாவைப் பார்த்தவுடன் I imagine the sun tastes like guava. என்ற கவிதைவரி நினைவில் வந்துபோனது. யாருடைய வரியது.

கடையைவிட்டு அவன் வெளியேறிப் போய்விட்டால் நன்றாக இருக்கும் என்பதுபோல அந்தப் பெண் ஏறிட்டுப் பார்த்தாள். பேசிக்கொள்ள எதுவும் இல்லாதபோது எரிச்சல் பீறிடத் துவங்கிவிடுகிறது. ஒருவரை வெறுக்க ஆரம்பிக்கிறோம். அதைப் புரிந்துகொண்டவன்போல அவன் அவளிடம் சொன்னான்

“இங்கிருக்கும் ஒவ்வொரு புத்தகமும் ஒரு எழுத்தாளரின் நிழல். அந்த நிழல்களிடம் எச்சரிக்கையாக இருங்கள்.”

அந்தக் கேலியை அவள் புரிந்துகொள்ளவில்லை.

“நீங்கள் பேராசிரியரா” என்று கேட்டாள்.

“இல்லை. மருந்துக் கம்பெனி நடத்துகிறேன்.”

மருந்துக் கம்பெனி நடத்துகிற ஒருவன் ஏன் கவிதைகளைத் தேடுகிறான் என்று அவளுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்திருக்கக் கூடும். அதைக் காட்டிக்கொள்ளாமல் சொன்னாள்

“காலையிலிருந்து இரண்டு புத்தகங்கள்தான் விற்றிருக்கிறேன்.”

“நிச்சயம் நான் ஒரு புத்தகம் வாங்கிக்கொள்வேன். எதை வாங்குவது என்றுதான் தெரியவில்லை.”

“நீங்கள் கதைப்புத்தகம் படிக்க மாட்டீர்களா” என ஆதங்கமாகக் கேட்டாள்.

“நாவல்கள் படிப்பேன். ஆனால் குறைவாகக் கதை உள்ள நாவல்கள் பிடிக்கும்.”

அவன் சொன்னது அவளுக்குப் புரியவில்லை.

“சின்ன நாவல்களா” எனக் கேட்டாள்.

“அதை எப்படிச் சொல்வது எனத் தெரியவில்லை. நாவலில் நிறையக் கதை இருக்கிறது. தலைவாழை இலை சாப்பாடுபோல. எனக்கு அவ்வளவு கதை தேவையில்லை. அல்மாண்ட் சாக்லேட்டோடு ஒரேயொரு பாதம் அதைச் சுற்றி நிறைய சாக்லேட். அப்படியான நாவல்தான் எனக்குப் பிடிக்கும்.”

அவளுக்கு முழுவதும் புரியாவிட்டாலும் ஆர்வத்துடன் கேட்டுக்கொண்டிருந்தாள். சில நாட்கள் மதியம்வரை ஒருவர்கூடக் கடைக்குவராமல் வெறுமனே உட்கார்ந்திருக்கிறாள். அதை விடவும் இப்படி ஒருவருடன் பேசிக் கொண்டிருப்பது பரவாயில்லை என்றே அப்போது தோன்றியது.

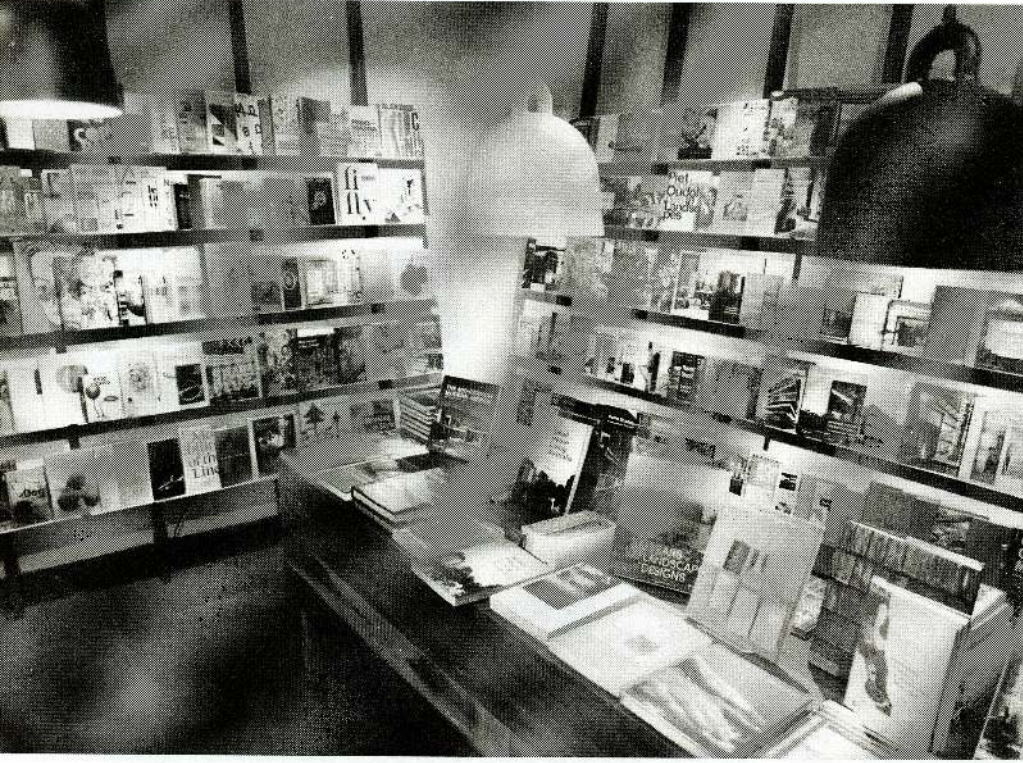
அவர்கள் பேசிக்கொண்டிருக்கும் போது இரண்டு கைகளிலும் இரண்டு பையுடன் வந்த, பருத்த உடல் கொண்ட நடுத்தர வயது மனிதர் காலடியில் ஒரு பெட்டியை வைத்துக்கொண்டபடி அவளிடம் “புதிதாக ஏதாவது சமையல் புத்தகம் வந்திருக்கிறதா” என்று கேட்டார்.

“இடது கைப் பக்கம் பாருங்கள்” என்று சொன்னாள்.

அவர் இன்னொரு பையையும் தரையில் வைத்துவிட்டு இருப்பைவிட்டு கீழே இறங்கியிருந்த பேண்டினை உயர்த்திப்போட்டுக் கொண்டு குனிந்து அந்த அடுக்கில் இருந்த புத்தகங்களைப் புரட்டினார்.

Indian Cooking, Incredible India Cuisines, 100 salads., Big book of bread, breakfast of Italy போன்ற புத்தகங்களைச் சலிப்போடு பார்த்தபடி “போலிகள் பெருகிவிட்டன” என்று முணுமுணுத்துக்கொண்டார்.

ஏதோ கேட்கிறார் என்பது போலக் கடைப்பெண் எழுந்து அருகில் சென்று லக்னோ பிரியாணி பற்றிய புதிய புத்தகம் ஒன்றை அவளிடம் காட்டினார்.

அதை வேண்டாம் என மறுத்தபடியே “அல்வான்—இ—நேமட் புதிய மொழிபெயர்ப்பு வந்துள்ளதாகப் பேப்பரில் படித்தேன். அந்தப் புத்தகம் இருக்கிறதா” எனக் கேட்டார்

அப்படி ஒரு பெயரைக்கூட அவள் கேள்விப்பட்ட தில்லை. இல்லை என்று தலையாட்டினாள்

“அல்வான்—இ—நேமட் என்பது முகலாயப் பேரரசர் ஜஹாங்கீர், ராணி நூர் ஜெஹானிற்காகத் தயாரிக்கப்பட்ட உணவுவகைகள் பற்றிய பதினைந்தாம் நூற்றாண்டுப் புத்தகம். அதன் 1926ஆம் வருடப் பதிப்பு என்னிடமுள்ளது. புதிய பதிப்பில் பதினாறு பக்கம் கூடுதலாகச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளதாகச் சொல்கிறார்கள். அதற்காக வாங்க வேண்டும்” என்றார்.

ஒரு பக்கம் கவிதைக்கிருக்கன் மறுபக்கம் சாப்பாட்டு ராமன் இப்படியான ஆட்களுக்கு இடையில் ஏன் மாட்டிக்கொண்டோம் என்பதுபோல அந்தப் பெண் அமைதியாக நின்றிருந்தாள்.

புத்தக அடுக்கின் கடைசியில் இருந்த ஒரு புத்தகத்தைக் குனிந்து எடுக்க முயன்றார். அவரது தொப்பை தடுத்தது.

“சிறிய ஸ்டூல் இருக்கிறதா” எனக்கேட்டார்.

“ஸ்டூல் கிடையாது. நானே எடுத்துத் தருகிறேன்” என்றபடியே அருகில் வந்து குனிந்து அந்தப் புத்தகத்தை எடுத்து அவரது கையில் கொடுத்தாள்.

நவல் நஸ்ரல்லாவின் இந்தப் புத்தகத்தைப் படித்திருக்கிறேன். அவர் ஈராக்கிய உணவு வரலாற்றாசிரியர் என்றபடியே அவர் புத்தகத்தை அவளிடமே கொடுத்தார்.

அவருக்கு உதவி செய்வது போல அந்தப் பெண் சொன்னாள்.

“நீங்கள் கேட்ட புத்தகம் ஆன்லைனில் கிடைக்கக் கூடும்.”

அவர் எரிச்சலான குரலில் சொன்னார்.

“நான் ஆன்லைனில் புத்தகம் வாங்குவது கிடையாது. புத்தகக் கடைக்குப் போய் விருப்பமான புத்தகத்தைக் கையில் எடுத்துப் புரட்டி நாலைந்து பக்கம் வாசித்த பின்பு தான் வாங்குவேன். ஆன்லைனில் புத்தகம் வாங்குவது என்பது புகைப்படத்திற்கு முத்தம் தருவது போலிருக்கிறது. நிஜமான நெருக்கமில்லை.”

அவரது தேர்ந்த ஆங்கிலத்தையும் அதிலிருந்த கேலியையும் ரசித்தபடியே மதன்குமார் நின்றிருந்தான். அந்தப் பெண் இருவரையும் விட்டு விலகித் தனது

இருக்கைக்குச் சென்று அருகிலிருந்த பச்சை நிற பாட்டிலில் இருந்த தண்ணீரை எடுத்துக் குடித்தாள். கம்ப்யூட்டரில் எதையோ தேடுவதுபோலப் பாவனைச் செய்தாள். பின்பு நெற்றியை வலதுகையால் அழுத்தித் தடவிக் கொண்டபடி பெருமூச்சிட்டாள்.

“நீங்கள் பதார்த்த குண சிந்தாமணி படித்திருக்கிறீர்களா” என ஆங்கிலத்தில் கேட்டான் மதன்குமார்.

தலையாட்டியபடியே “தேரையர் எழுதியது தானே. படித்திருக்கிறேன். பதார்த்த குண சிந்தாமணி மிகவும் நல்ல புத்தகம், நிறைய வியப்பூட்டும் செய்திகள் உள்ளன. அதில் தான் உறக்கத்தின் வகைகளைப் பற்றிப் படித்தேன். தர்ம சாஸ்திரத்திலும் இதுபோன்ற குறிப்புகள் இருக்கின்றன. நீங்கள் மருத்துவரா” என்று கேட்டார் அந்த மனிதர்.

“மருந்துக் கம்பெனி நடத்துகிறேன். என் பெயர் மதன்குமார்” என்று சொன்னான்.

“என்னை எப்படி அறிமுகம் செய்துகொள்வது என்று தெரியவில்லை. என் பெயர் முகமது கோயா, உணவைப் பற்றிப் பல வருஷங்களாக ஆராய்ச்சி செய்து கொண்டிருக்கிறேன். என் உடம்பை பார்த்தாலே நன்றாகச் சாப்பிடுகிறவன் என்று உங்களுக்குப் புரிந்திருக்கும்” என்றார்.

தன்னைக் கேலிசெய்து கொள்கிறவர்களை அவனுக்குப் பிடிக்கும். ஆகவே அவன் அவரது நகைச்சுவையை ரசித்தபடியே கேட்டான்.

“எந்தப் பல்கலைக்கழகத்தில் ஆய்வு செய்கிறீர்கள்” என்று கேட்டான்.

“சொந்தச் செலவில். அதுவும் பாட்டன்பூட்டன் சம்பாதித்த சொத்தில்” என்று சொல்லி சிரித்தார்.

“உங்களால் தமிழ்ப் புத்தகத்தை எப்படிப் படிக்க முடிந்தது.”

“என்னால் ஒன்பது மொழிகளில் வாசிக்க முடியும். நானாகக் கற்றுக் கொண்டேன். தமிழில் என்னால் நன்றாகப் படிக்க முடியும். சில சொற்களுக்கு அர்த்தம் புரிவதுதான் சிரமம்.”

“உங்களைச் சந்தித்ததில் மகிழ்ச்சி. நாம் இருவர் கேட்ட புத்தகங்களும் இந்தக் கடையில் இல்லை. விமான நிலையப் புத்தகக் கடைகள் ஏமாற்றும் அளிக்கின்றன” என்றான் மதன்குமார்.

“அப்படி சொல்லாதீர்கள். நான் கொச்சி விமானநிலையக்கடையில் அரியதொரு புத்தகம் வாங்கியிருக்கிறேன். அகஸ்டே எஸ்கோஃபியர் எழுதியது. அச்சில் இல்லாதது.”

“எனக்கு அப்படியான அதிர்ஷ்டம் கிடைத்ததில்லை. ஒருமுறை விமானத்தில் உடன் வந்த பயணி ஆச்சரியமாக ஆகா ஷாஹித் அலியின் கவிதைகளைப் படித்துக் கொண்டுவந்தார். சிறுவர்கள் வாசிப்பதுபோல ஒவ்வொரு வாக்கியமாக அவர் மெல்லிய சப்தத்தில் வாசித்துப் படித்தது எனக்குப் பிடித்திருந்தது. இடையில் ஒருமுறை என்னைப் பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டார். விமானத்தை விட்டு இறங்கும்போது அந்தப் புத்தகத்தை எனக்குப் பரிசாகத் தந்துவிட்டார்.”

“இப்படித்தான் நடக்கும். அரிய புத்தகங்கள் தானே தனக்கான வாசகனைத் தேடி வந்துவிடும்” என்றார்

இருவரும் கடையில் நின்று கொண்டு தங்களுக்குள் ஏதோ பேசிச் சிரித்துக்கொண்டிருப்பதை ஏமாற்றத்துடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான் கடைப் பெண்.

“உணவைப் பற்றி என்ன ஆராய்ச்சிசெய்து கொண்டிருக்கிறீர்கள்” எனக் கேட்டான் மதன்குமார்.

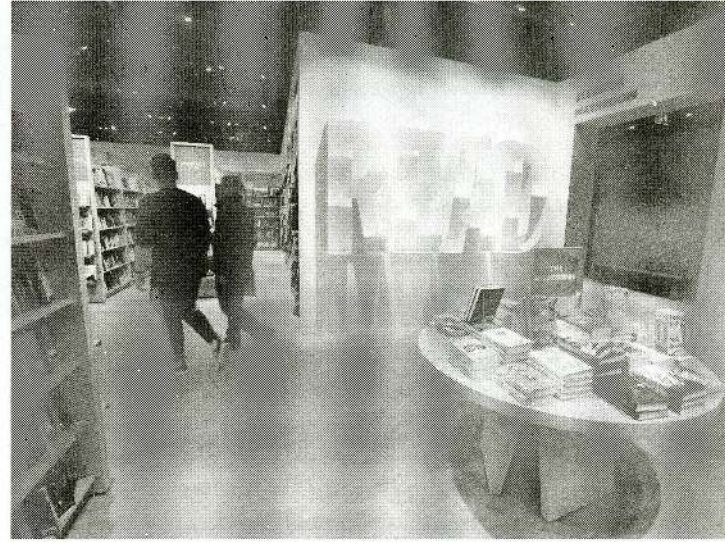
“உண்மையைச் சொன்னால் நான் உயிரைப் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்து கொண்டிருக்கிறேன். அதை நேரடியாகச் செய்ய முடியாதல்லவா. அதனால்தான் உணவின் வழியே அதை நோக்கி செல்கிறேன்.”

“மருத்துவம் உயிரைப் பற்றி நிறைய ஆராய்ச்சி செய்திருக்கிறதே.”

“அதை என்னால் முழுமையாக ஏற்க முடியவில்லை. அப்படிச் சொல்வது கூடத் தவறு. முழுமையாக நம்ப முடியவில்லை. உயிர் பற்றி இன்னும் நாம் முழுமையாகப் புரிந்துகொள்ளவில்லை.”

“உடம்பை வளர்த்தேன், உயிர் வளர்த்தேனே” என்கிறது திருமந்திரம். நீங்கள் திருமந்திரம் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறீர்களா” எனக் கேட்டான் மதன்குமார்

“என் ஆராய்ச்சியும் அதுதான். உங்களுக்குக் கதை கேட்க விருப்பம் இருக்கிறதா.. எந்த ஊருக்குப் போகிறீர்கள். எத்தனை மணிக்கு விமானம்.”

“சென்னை செல்கிறேன். நாலரை மணிக்கு விமானம்.”

“நான் மும்பை செல்கிறேன். ஆறு மணிக்கு விமானம். நிறைய நேரமிருக்கிறது.”

“இங்கே நாம் கதை பேச முடியாது. நீங்கள் எனக்காக ஒரு புத்தகம் சிபாரிசு செய்யுங்கள். அதை வாங்கிக்கொள்கிறேன். பிறகு நாம் அருகிலுள்ள ஸ்டார்பக்ஸிற்குப் போகலாம்” என்றான் மதன்குமார்.

“எனக்கும் அப்படிப் புத்தகம் நீங்கள் சொல்ல வேண்டும்.”

அடுத்த சில நிமிடங்களில் ஆளுக்கு ஒரு புத்தகத்தைத் தேர்வுசெய்து பில் போடுவதற்காகக் கொண்டு போய்க் கொடுத்தார்கள். அந்தப் பெண் புத்தகத்தின் விலையைத் தான் முதலில் பார்த்தாள். ஒன்றின் விலை ரூபாய் 7.50. மற்றொன்று ரூபாய் 13.50. அவள் மகிழ்ச்சியோடு பில்போட்டபடியே கேஷா, காட்டா என்று கேட்டாள்.

மதன்குமார் “கேஷ்” என்றான். அவர் “கார்ட்” என்றார்

அவள் “இரண்டையும் ஒரே பில்லாகப் போட்டுவிட்டேன்” என்றாள்

“அப்படியானால் நானே பணம் தந்துவிடுகிறேன்” என்றான் மதன்குமார்

“ஸ்டார்பக்ஸ் எனது செலவு” என்று சொல்லிச் சிரித்தார் முகமது கோயா.

நீண்ட காலம் பழகிய இரண்டு நண்பர்கள் திரும்பச் சந்தித்துக் கொண்டதுபோல அவர்கள் நடந்து கொண்டது ஆச்சரியமளித்தது.

இரண்டாயிரத்து ஐநூறு ரூபாயை அவளிடம் நீட்டினான்.

“சில்லறை இல்லை. நான் வாங்கி வருகிறேன்” என்று அவள் எழுந்து கடையைவிட்டு வெளியே நடந்தாள்.

“சமையல் புத்தகங்களுக்கென்று நான் ஒரு நூலகம் வைத்திருக்கிறேன். எனது சேமிப்பில் மூவாயிரத்துக்கும் அதிகமான புத்தகங்கள் இருக்கின்றன” என்றார் கோயா.

“சமையல் புத்தகம் எதையும் நான் படித்ததேயில்லை” என்றான் மதன்குமார்.

“அபூர்வமான சமையல்புத்தகங்களை எழுதியவர்கள் ஆண்கள். உணவுப் பண்டங்களின் பெயர்கள் எப்படி உருவானது என்று எப்போதாவது யோசித்திருக்கிறீர்களா. சப்பாத்தி என்ற சொல் அக்பரின் காலத்தில் எழுதப்பட்ட அயினி அக்பரியில் உள்ளது. இனிப்பு வகைகளுக்குப் பெயர் வைத்தவன் நிச்சயம் கவிஞனாகத் தானிருக்கக்கூடும். தி விண்டர்ஸ் டேல் நாடகத்தில் ஷேக்ஸ்பியர் அரிசி பற்றி எழுதியிருக்கிறார். ஷேக்ஸ்பியரின் காலத்தில், “சாலெட்” என்பது கலவையான கீரைகளின் உணவைக் குறிக்கும். அவர் நடிகர்களை வெங்காயம், பூண்டு சாப்பிட வேண்டாம் என்று சொல்கிறார். 15ஆம் நூற்றாண்டில் லண்டனில் உள்ள பெரும்பாலான தெருக்கள் அங்கு விற்கப்படும் பொருட்களின் பெயரால் அழைக்கப்பட்டன. கேக்குகளுக்குப் பெயர் பெற்ற லூட் ஸ்டீட் இன்றும் அதன் பெயரை மாற்றிக்கொள்ளவில்லை. மன்னர்களின் வரலாற்றைப் படித்தால் உணவில் விஷமிடப்பட்டுத் தான் நிறைய இறந்துபோயிருக்கிறார்கள். உணவின் கதை என்பது வரலாற்றின் இனிப்புப் பண்டம் என்றே கருதுகிறேன்.”

ஆர்வமிகுதியில் அவர் கடகடவெனப் பேசிக் கொண்டேயிருந்தது வியப்பளித்தது.

‘பாப்டோ நெருதா தக்காளிக்கு ஒரு கவிதை எழுதியிருக்கிறார். அதில் அடுப்பில் வதக்கப்படும் தக்காளி வெங்காயத்தைத் திருமணம் செய்து கொள்வதாக ஒரு வரி இருக்கிறது” என்றான் மதன்குமார்.

“கவிஞர்களுக்கு உணவின் ரகசியம் தெரியும். மனிதன் பூமியில் வாழத் துவங்கி எத்தனையோ ஆயிரம் ஆண்டுகள் கடந்த பின்பும் அன்புக்கும் உணவுக்கும் இடையே உள்ள பிணைப்பு மாறவேயில்லை.”

“நீங்கள் உணவு பற்றிப் புத்தகம் எழுதலாமே.”

“அப்படி எண்ணமேயில்லை. எனது கவனம் முழுவதும் பசியைப் புரிந்துகொள்வதுதான்.”

“சமையல்குறிப்புகளை ஏன் ஆவணப்படுத்துகிறார்கள். ஒவ்வொரு இரண்டு மணிநேர தூரத்துக்கும் இடையே உணவின் ருசியும் சமைக்கும் முறையும் மாறிவிடுகிறதே” எனக் கேட்டான் மதன்குமார்.

“இந்தியாவில் மட்டும் பல்லாயிரம் விதமான சமையல்முறைகள் இருக்கின்றன. அவற்றை எவராலும் முழுமையாகத் தொகுக்க முடியாது. உண்மையில் அது ஒரு ஞானம். சமையலின் வழியே அவர்கள் நிறையக் கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள். அந்தக் கால ராஜா ராணிகள் தனக்கெனத் தனியே சமையல்

புத்தகம் வைத்திருந்தார்கள். அந்த ஏடுகளைப் பிறர் படிக்க முடியாது. அவை ஒரு தலைமுறையிடமிருந்து இன்னொரு தலைமுறைக்குப் பரிசாக அளிக்கப்பட்டன. உண்மையில் அவர்கள் நித்யத்தைக் கண்டறிய முயன்றிருக்கிறார்கள். அமரத்துவம் பற்றி உங்களுக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறதா.”

“இருக்கிற வாழ்க்கையைக் கடந்து செல்வதே பெரும் சவாலாக இருக்கிறது. இதில் அமரத்துவம் பற்றி என்ன நினைப்பது” என்று கேட்டான் மதன்குமார்.

“சமையல் புத்தகங்களுக்குள் அமரத்துவம் பற்றிய ரகசியங்கள் மறைந்திருக்கின்றன. நான் ஆராய்ந்து வருகிறேன்.”

“இங்கே ஏதாவது கருத்தரங்கிற்காக வந்தீர்களா” எனக்கேட்டான் மதன்குமார்.

“ஒரு பெண்ணைச் சந்திப்பதற்காக வந்தேன். நீங்கள் பசவபுரா என்ற ஊரைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறீர்களா.”

“இல்லை” என்று தலையாட்டினான்.

“அங்கே ஒரு பெண் வசிக்கிறாள், அவளது பெயர் பார்க்கவி. அவளைப் பற்றி விரிவாகச் சொல்ல வேண்டும். நாம் ஸ்டார்பக்ஸிற்குப் போய்விடுவோம்.”

புத்தகக் கடைப்பெண் சில்லறையோடு திரும்பி வந்திருந்தாள். மீதிப்பணத்தை அவளிடம் கொடுத்துவிட்டு அந்தப் பெண் “அடுத்த முறை கடைக்கு வாருங்கள். கவிதைப் புத்தகம் வாங்கி வைத்திருப்பேன்” என்றாள். மதன்குமார் அவளுக்கு நன்றி சொல்லியபடியே அவரது பைகளில் ஒன்றை வாங்கிக்கொள்ள முயன்றான். அவர் தானே கொண்டுவருவதாகச் சொல்லி இரண்டையும் தூக்கிக்கொண்டார். அவருக்காக வாங்கிய புத்தகத்தைத் தானே கையில் எடுத்துக்கொண்டபடி கடையைவிட்டு வெளியே வந்தான் மதன்குமார்.

ஸ்டார்பக்ஸ் நோக்கி அவர்கள் நடந்தார்கள். கோயாவின் கையில் இருந்த ஒரு பை எடை அதிகமாக இருந்தது போலும். அதை அவரது நடையில் காண முடிந்தது. அவர் மூச்சுவாங்க ஸ்டார்பக்ஸில் காலியாக இருந்த நாற்காலியில் அமர்ந்துகொண்டார். அருகில் இருந்த நாற்காலியில் அமர்ந்தான் மதன்குமார்.

“உங்களுக்கு என்ன காபி வேண்டும்” எனக்கேட்டார் கோயா.

“நான் குடிக்கும் பில்டர் காபி இங்கே கிடைக்காது. கேப்பச்சினோ சொல்லுங்கள்” என்றான்.

அவர் கவுண்டரை நோக்கி நடந்தார். இரண்டு கேப்பச்சினோவும் சிக்கன் சாண்ட்விட்சும் வரும்வரை அவர் ஒரு வார்த்தை பேசவில்லை. நிதானமாகத் தனது சாண்ட்விட்சைச் சாப்பிட்டபடியே சொன்னார்.

“நான் ஒரு பெண்ணைச் சந்திக்கச் சென்றதாகச் சொன்னேன் இல்லையா.”

“ஆமாம் பெயர் கூடப் பார்க்கவி.”

“உங்களுக்கு நல்ல ஞாபக சக்தியிருக்கிறது. அந்தப் பெண் சிமோகாவில் ஒரு கார்மெண்ட் பேக்டரியில் வேலை செய்கிறாள். அவள் கடந்த ஓன்பது வருடமாகச் சாப்பிடாமல் உயிர் வாழ்கிறாள். அந்தச் செய்தி பேப்பரில் வெளியாகியிருக்கிறது. அவளைத் தான் சந்திக்கச் சென்றிருந்தேன்.”

“சாப்பிடாமல் எப்படி அவளால் உயிர் வாழ முடிகிறது.”

“அதைத் தெரிந்துகொள்ளத்தான் அவளைச் சந்தித்தேன். அவளுக்கு இது ஒன்றும் ஆச்சரியமான விஷயமாக இல்லை. பசிப்பதில்லை என்று மட்டும் சொல்கிறாள். அவள் வேலை செய்யும் கார்மெண்ட் பேக்டரிக்குச் சென்றிருந்தேன். அங்கே உள்ள பெண்கள் அவள் சாப்பிடுவதில்லை என்பதை உறுதி செய்தார்கள். நாலைந்து மருத்துவர்கள் அவளை மருத்துவப் பரிசோதனை செய்து பார்த்திருக்கிறார்கள். அவள் எதையும் சாப்பிடாமலே உயிர் வாழ்கிறாள் என்று தான் ரிப்போர்ட் வந்திருக்கிறது.”

“அது எப்படிச் சாத்தியம்” எனக்கேட்டான் மதன்குமார்.

“நான் அவளிடம் இந்தக் கேள்வியைக் கேட்கவில்லை. கேட்க மாட்டேன். அவளிடம் நீ வீட்டில் சமைக்கிறாயா என்று கேட்டேன்.”

அவள் “ஆமாம். ஆனால் முன்புபோல எளிதாக இல்லை. மனதிற்குப் பிடிக்காமல் செய்கிறேன்” என்றாள்

“ஏன் அப்படிச் சொல்கிறாள்.”

“அப்படிதான் ஆகிவிடும். நான் அவளை நம்புகிறேன்.”

“என்னால் நம்ப முடியவில்லை.”

“அயர்லாந்தில் இப்படி ஒரு சம்பவம் நடந்திருக்கிறது என்று படித்திருக்கிறேன். அப்போது நானும் நம்பவில்லை. இப்போது நம்புகிறேன்.”

“இது எப்படி நிஜமாக இருக்கும்.”

“ஓன்பது ஆண்டுக்கு முன்பு அவளுக்கு ஒரு பெண் குழந்தை பிறந்திருக்கிறது. குறைப்பிரவசம். பிறந்த குழந்தை போதுமான எடையில்லை. அத்தோடு அக்குழந்தை அழுவேயில்லை. குழந்தை அழுதால் மட்டுமே உயிர்வாழும் என்று டாக்டர் சொல்லி யிருக்கிறார். அந்தக் குழந்தையை எப்படி அழ வைப்பது என்று அவளுக்குத் தெரியவில்லை. அவளால் முயன்ற பல்வேறு வழிகளைச் செய்திருக்கிறாள். முடிவில் அந்தக் குழந்தை இறந்துவிட்டது. அதன் மறுநாளிலிருந்து அவளுக்குப் பசிக்கவில்லை. இந்த ஓன்பது வருஷத்தில் எதையும் அவள் சாப்பிடவில்லை, தான் வெறும் நிழல். நிழல் எதையும் உண்பதில்லை என்று சொன்னாள்.”

“எதனால் அவளுக்குப் பசியற்றுப்போனது.”

“நமது பசிக்கான முதல் உணவைத் தாயிடமிருந்தே

பெறுகிறோம். அதை அவளால் தர இயலாத குற்றவுணர்வு தான் பசியற்றுப் போகச் செய்துவிட்டது.”

“அறிவியல்பூர்வமாக அப்படி நடக்காதே” என்றான்.

“அறிவியல்பூர்வமாக விவரிக்க முடியாத நிகழ்வுகள் நம்மைச் சுற்றி நடக்கதானே செய்கின்றன.”

“அந்தப் பெண் இயல்பாகத் தனது அன்றாடக் காரியங்களைச் செய்துகொள்கிறாளா” எனக் கேட்டான் மதன்குமார்.

“அவளுக்குக் கனவுகளே வருவதில்லை என்று மட்டும் சொன்னாள். உணவில்லாவிட்டால் கனவு வராது.”

என்றபடியே முகமது கோயா தனது சாண்ட்விட்சைத் தின்று முடித்துக் காபியைக் குடித்தார். மதன்குமார் பார்வையைப் பற்றியே நினைத்துக்கொண்டிருந்தான்.

அவர் எழுந்து கழிப்பறையை நோக்கி சென்றார். திரும்பி வந்தபோது அவரது முகம் மாறியிருந்தது.

“இதைக் கதை என நினைக்கிறீர்களா” எனக் கேட்டார்.

அவன் பதில் சொல்லவில்லை

“கதையேதான். இப்படிப் பேசி பொழுதைப் போக்கவில்லை என்றால் நேரத்தை எப்படிக்கொல்வது. இந்தக் கதையைப் பலரிடமும் சொல்லியிருக்கிறேன். எல்லோரும் ஏமாந்து போயிருக்கிறார்கள்” என்று புன்சிரிப்புடன் சொன்னார்.

“நீங்கள் சொன்னது நிஜமில்லையா” எனக் கேட்டான்.

“நிஜமாகத் தோன்றுகிறது. பேசாமல் ஆராய்ச்சி செய்வதை விட்டுவிட்டுக் கதை எழுதலாம் என்று நினைக்கிறேன். விமான நிலையத்தில் நேரத்தைக் கொல்வதற்கு இப்படி எதையாவது செய்யத் தானே வேண்டியிருக்கிறது” என்று சொல்லி சிரித்தார்.

பின்பு அவன் தனக்காக வாங்கிக்கொடுத்த புத்தகத்தின் முகப்பில் தனது பெயரை எழுதி பைக்குள் வைத்துக்கொண்டார். தனது விமானத்திற்கு நேரமாகிவிட்டது என மதன்குமார் புறப்பட்டபோது அவர் இன்னொரு சாண்ட்விட் சாப்பிடப்போவதாகச் சொன்னார்.

அவன் தனது விமானம் புறப்படும் இடம் நோக்கி வந்தான்.

நீண்ட வரிசையில் ஆட்கள் நின்றிருந்தார்கள்.

விமானத்தில் ஏறி தனது இருக்கையில் அமர்ந்தபின்பு பார்வையினை ஓன்பது வருஷம் உணவில்லாமல் வாழும் பெண் சிமோகா என்று கூகிளில் தேடினான்.

பார்கவியின் புகைப்படம் தோன்றியது.

முகமது கோயா சொன்ன செய்தி உண்மையாக இருந்தது.

இண்டிகோ: ஒரு நிறத்தின் வரலாறு

முனித நாகரீக வளர்ச்சியுடன் கூடவே
வண்ணங்களும் இணைந்து
மேம்பட்டு வளர்ந்திருக்கின்றன.
ஆதி மனிதன் குகைகளில் வரைந்த
ஓவியங்கள் கருப்பு அல்லது சிவப்பு
நிறத்திலேயே காணப்படுகின்றன.
இதற்குக் காரணம் மரங்கள்
நெருப்பால் எரிவதால் கிடைக்கும்
கரித்துண்டும், இயற்கையில் கிடைக்கும்
செம்மண்ணுமே அவர்களுக்கான
நிறங்களைத் தந்தன.

மெதுவாக இலைகளின்
சாறுகளைக் கொண்டு பச்சையும்,
நிலத்தில் அகழ்ந்தெடுக்கப்படும்
கனிமங்களைப் பொடித்து நீலமும்,
வேர்க்கிழங்குகளிலிருந்து மஞ்
சள் போன்ற பிற நிறங்களும்
பயன்பாட்டில் வரத்தொடங்கின.
பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் கறுப்பு,
வெள்ளை, சிவப்பு, பச்சை என
நான்கு நிறங்கள் மாத்திரமே
பெரிதும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.
இதைப்போலவே பிற சமூகங்களிலும்
பதினாறாம் நூற்றாண்டுவரை மிகச் சில
நிறங்களுக்கான பெயர்களே பழக்கத்தில்
இருந்திருக்கின்றன. நவீன கால
செல்பேசிகளில் பல மில்லியன்

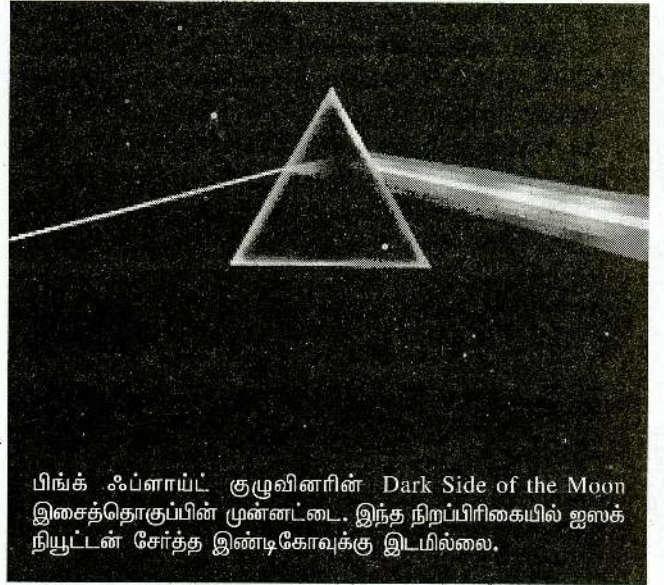

தனித்த நிறங்களை உருவாக்குவது தொழில்நுட்பத்தால் சாத்தியமாகியிருக்கிறது. வண்ணங்கள் நம் மனநிலையிலும் உணர்வுகளிலும், நடத்தைகளிலும் பெரும் தாக்கத்தைத் செலுத்துகின்றன. நம் அன்றாட வாழ்வில் நாம் உடுத்தும் உடை, சாப்பிடும் உணவு, ரசிக்கும் கலை போன்றவற்றில் வண்ணங்களின்

பங்கு நிறைய இருக்கிறது. இருந்தபோதும் நாம் பொருள்களில் காணப்படும் நிறங்கள் எங்கிருந்து வந்தன, அதை எப்படி உருவாக்கினார்கள், அதன்பின் இருக்கும் வணிகப் பேராசைகள், தொழிலாளர் சுரண்டல்கள் போன்றவற்றைப் பற்றி பெரிதும் கவலைப்படுவதே யில்லை. கருநீல வண்ணத்தைப் போல சமூகவியல், வரலாறு, அறிவியல், பொருளாதாரம், சூழலியல் எனப் பல துறைகளின் சிக்கலான பிணைப்பிற்கு அடையாளமான இன்னொரு நிறம் கிடையாது என்று சொல்லலாம்.

கடந்த நூறு வருடங்களில் உலகம் முழுவதுக்குமான பொது ஆடையாக உருவெடுத்திருப்பது நீல ஜீன்ஸ் (Blue Jeans). இது லெவி ஸ்ட்ராஸ் (Levi Strauss & Co) என்னும் அமெரிக்க நிறுவனத்தால் 1872ஆம் ஆண்டில் தொழிலாளர்களின் உடலுழைப்புக்குத் தேவையான உறுதியான ஆடையாகச் சந்தைப்படுத்தப்பட்டது. ஆனால் இவர்களுக்கு முன்பே இத்தாலியின் ஜெனோவா (Genoa) நகரிலும் பிரான்ஸின் நிம் (Nîmes) நகரிலும் இது தொழிலாளர் உடையாகப் பதினாறாம் நூற்றாண்டிலிருந்தே புழக்கத்தில் இருந்திருக்கிறது. ஜெனோவாவின் பிரெஞ்சுப் பெயரான ஜீன்ஸ் (Gênes), நிம்—நகரிலிருந்து (de Nîmes) என்பவை உருமாறி ஜீன்ஸ், டெனிம் என்ற பெயர்கள் அந்தத் துணிக்கு நிலைத்துப்போயின. இன்னும் சில ஆய்வாளர்கள் இந்தியாவின் மஹாராஷ்ட்ரா மாநிலத்திலிருக்கும் துங்காரி என்ற ஊரில் பதினேழாம் நூற்றாண்டில் தடித்த பருத்தி ஆடை துறைமுகத்தில் வேலை செய்பவர்களுக்காக உருவாக்கப்பட்டது என்றும், அந்த ஊரின் பெயர் ஆங்கிலத்தில் துங்கரி என்று சிதைந்து அதிலிருந்து துனிம், டெனிம் என்றாகியிருக்கலாம் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. துங்காரி பருத்தித் துணிகள் பெரிதும் நீல நிறத்திலேயே இருந்ததும் இதற்குச் சான்றாகச் சொல்லப்படுகிறது.

லெவி ஸ்ட்ராஸின் டெனிம் காற்சட்டைகளின் துணி உறுதியாக இருந்தாலும், அது ஓரங்களிலும் (குறிப்பாக அடிக்கடி புழக்கப்படும் பாக்கெட்கள்), மைய இணைப்புகளிலும் கிழிந்துபோனது. இதைத் தடுக்க லெவி அதுபோன்ற இடங்களில் செம்பிலாலான குடையாணியை (rivet) அடித்தார்கள். லெவி ஸ்ட்ராஸ் டெனிமைக் கண்டுபிடிக்கவில்லை என்றாலும் அவர்களின் குடையாணி ஜீன்ஸ் உடையைக் காத்திரமானதாக மாற்றியது. துணியை உறுதிப்படுத்தியதைப்போல அதன் நிறத்தையும் திறமானதாகக் அவர்கள் கரீபியன் நாடுகளிலிருந்து 'இண்டிகோ' என்ற கருநீலச் சாயத்தை இறக்குமதி செய்து பயன்படுத்தினார்கள். பருத்தியில் 'இண்டிகோ' நிறமிட்டால் அது எளிதில் சாயம் போகாது. அதுவே

பிங்க் ஃப்ளாய்ட் குழுவினரின் Dark Side of the Moon இசைத்தொகுப்பின் முன்னட்டை. இந்த நிறப்பிரிகையில் ஐஸக் நியூட்டன் சேர்த்த இண்டிகோவுக்கு இடமில்லை.

டெனிமின் ஆதார நிறமாகி, ஜீன்ஸ் என்றாலே ப்ளூ ஜீன்ஸ் என்றாகிப்போனது.

இண்டிகோ நிறத்தை முதலில் புழங்கியவர்கள் இந்தியர்கள்தாம். இது இண்டிகோஃபெரா டிங்டோரியா (Indigofera Tinctoria) என்ற அவுரித் தாவரத்திலிருந்து உருவாக்கப்படுகிறது. ஜப்பானின் பாலிகோனம் டிங்டோரியம் (Polygonum Tinctorium) என்ற தாவரமும் கருநீலச் சாயத்தை உருவாக்குகிறது என்றாலும் இந்தியாவின் இண்டிகோ தரும் ஆழமான கருநீல நிறம் பலமுறை தோய்த்தாலும் துணியைவிட்டு நீங்காது. எனவே இந்திய இண்டிகோவுக்கு உலகச் சந்தையில் பெரும் மதிப்பிருந்தது. இது 12, 13ஆம் நூற்றாண்டுகளில் இந்தியாவின் வைரம், முத்து, நறுமணப் பொருட்கள், திரவியங்கள் இவற்றுடன் ஐரோப்பாவில் தரைவழி வர்த்தகத்தில் விற்கப்பட்டது. 'இந்தியாவிலிருந்து' என்ற அர்த்தத்தில் இதற்கு இண்டிகோ என கிரேக்கர்கள் பெயரிட்டார்கள். மின்காந்த அலைவரிசையில் 420 துவக்கம் 450 நானோ மீட்டர்கள் வரையிலானது இந்த நிறம்.

ஆனால் இது உண்மையிலேயே ஒரு தனி நிறமா என்ற குழப்பம் இன்றும் இருந்து வருகிறது. உதாரணமாக, அகனன், அகனன், இருபாலியர், திருநங்கை (LGBT) ஈறானவர்கள் அடையாளமாகப் பயன்படுத்தப்படும் அறுவண்ணக் கொடியில் இண்டிகோவிற்கு இடமில்லை. உலகிலேயே அதிகம் விற்பனையான இசைத்தட்டுகளில் ஒன்றான பிங்க் ஃப்ளாய்ட் குழுவின் டார்க் ஸ்ட் ஆஃப் தி மூன் (Pink Floyd's Dark Side of the Moon) முகப்போவியத்தில் முக்கோணப் பட்டகத்தின் நிறப் பிரிகையில் இண்டிகோவைத் தவிர்த்த ஆறு வண்ணங்களே இருக்கின்றன. இண்டிகோவிற்கு நிறத்தொகுதியில் கிடைத்த இடம் இயற்பியலாளர் ஐஸக் நியூட்டன் அளித்த கொடை. அவர் சூரிய ஒளி ஒரு முக்கோணப் பட்டகத்தின் வழியே செல்லும்பொழுது அதிலிருந்து நிறங்கள் பிரிவதைக் கண்டார். அதேபோல அந்த ஆறு நிறங்களையும் மீண்டும் ஒரு பட்டகத்தின்

யோகனஸ் வெர்மீரின் 'பால்காரப் பெண்' ஓவியம். இதன் நீலம் லாப்பீஸ் லஸூலி மற்றும் இண்டிகோ கொண்டு பெறப்பட்டது.

வழியே தொகுத்து சூரிய ஒளியின் வெள்ளை நிறத்தைப் பெற முடியும் என்றும் நிரூபித்தார். அதில் காணப்பட்ட நிறங்களை வகைப்படுத்தும் பொழுது முதலில் அவர் சிவப்பு, மஞ்சள், பச்சை, நீலம், ஊதா என்று ஐந்து நிறங்களைத்தான் பட்டியலிட்டார். பின்னர் ஆரஞ்சு நிறத்தை ஆறாவதாக அடையாளப்படுத்தினார். ஆனால் அறு நிறங்கள் என்ற வகைப்பாடு அவருக்கு ஒப்பானதாக இருக்கவில்லை. வாரத்தின் நாட்கள் ஏழு, வானத்தில் கோள்கள் ஏழு (அப்பொழுது யுரேனஸ், ப்ளூட்டோ கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கவில்லை), இசையின் ஆதார சுருதிகள் ஏழு, ஏழுதான் முழுமையான எண் என்பது அவருடைய நம்பிக்கையாக இருந்தது. அவர் பெரிதும் மதித்த பித்தாகரஸ் இசைக்கும் நிறங்களுக்கும் இடையே நெருங்கிய தொடர்பிருக்கிறது என்று நம்பினார். அதனால், நியூட்டனும் ஏழு என்ற எண் தெய்வீகத்தன்மை கொண்டது என்று திடமாக நம்பினார். எனவே ஊதாவுக்கும் நீலத்துக்கும் இடையில் இண்டிகோவிற்குத் தனிப்பெயரிட்டு வானவில்லின் ஏழாவது நிறமாக்கினார்.

இதற்கெல்லாம் பல நூறு வருடங்களுக்கு முன்பே இந்தியாவில் அவுரிச் செடியிலிருந்து உருவாக்கப்படும் சாயத்திற்குப் பெரிய மதிப்பிருந்தது. இந்து சமயத்தில் நீலம் தெய்வீக அடையாளமாகக் காணப்பட்டது. ஆலகால விடத்தை உண்டதால் சிவன் நீலகண்டனானான். ஆதிசங்கரர் வேதசார சிவஸ்தோத்திரத்தில் "கிரீசம் கணேசம் கலே நீல வர்ணம்" என்று நீலக் கழுத்துடைய சிவனைத் துதிக்கிறார். நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் "காலம் பெறவெண்ணைக் காட்டுமின்கள், காதல் கடலின் மிகப் பெரிதால், நீல முகில்வண்ணத் தெம்பெருமான்

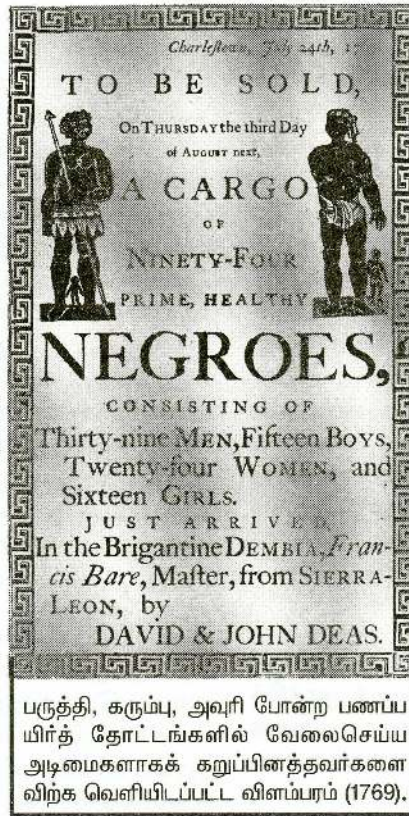
நிற்குமுன்னே வந்தென் கைக்கும் எய்தான்" என்று போற்றுகிறார். முன் பொதுயுகம் 2600இல் சிந்து சமவெளி நாகரீக காலத்திலிருந்து இன்றுவரை தொடர்ச்சியாக அவுரியின் கருநீலச் சாயம் இந்தியாவில் பயன்பாட்டில் இருக்கிறது.

அவுரிச் செடியின் சாற்றை நீலச்சாயமாக்குவதன் நுட்பத்தையும் இந்தியர்களே அறிந்திருந்தார்கள். அவுரி இலைகளில் இண்டிகன் (Indican) என்ற வேதிப்பொருள் கனிசமான அளவில் இருக்கிறது. இதைச் சிக்கலானப் பதப்படுத்தல் மூலமாகவே இண்டிகோ எனும் சாயப்பொருளாக மாற்ற முடியும். இதற்கு முதலில் அவரித் தழைகளை இறுக்கமான கட்டுகளாகக் கட்டி ஒரு பெரிய தொட்டியில் இட்டு அதில் நீரை நிரப்புவார்கள். அப்பொழுது தழைகளிலிருந்து இண்டாக்ஸில் (Indoxyl) என்ற வேதிப்பொருளும் ஒருவகை குளுக்கோஸும் பிரியத் தொடங்கும். அந்தத் தழைகள் ஊற ஊற, இயற்கையான பாக்டீரியங்களால் நொதிக்கப்படும், கூடவே கிடைக்கும் குளுக்கோஸ் அதற்கான உணவாக, பாக்டீரியங்கள் அதிவேகமாகப் பெருகும். அந்நிலையில் தொட்டியில் அது நுரைத்து மேலெழும்பும். அது பொங்கிச் சிந்திவிடாமலிருக்க மேலே பலகைகளால் மூடுவார்கள். இந்த நொதித்தல் ஒன்றரை நாட்களுக்கு நடக்கும். அதன் சரியான பதத்தை அதிலிருந்து எழும்பும் வாசனையைக் கொண்டும், அந்தத் திரவத்தின் சுவையிலிருந்தும் அறிவார்கள். சற்று நேரம் கூடினாலும் கிடைக்கவிருக்கும் சாயத்தின் தரம் கெட்டுவிடும். அதை வடிக்கட்டிய பின் கிடைப்பது மஞ்சள் நிறமான 'லுக்கோஇண்டிகோ' (leucoindigo) என்னும் சாயத்தின் முற்பொருள் (precursor). சக்கைப் பிரித்தெடுக்கப்பட்டு மாட்டுத்தீவனமாகவும், வயல்களில் உரமாகவும் பயன்படும். வடிபொருளைத் தொடர்ந்து பல மணிநேரங்களுக்குக் கலக்கிக்கொண்டிருக்க வேண்டும். அதற்குத் தொடர்ச்சியான ஆக்ஜிஸன் கிடைக்கும்பொழுது இண்டாக்ஸில் ஆக்ஜிஸனேற்றம் பெற்று பழுப்பு நிறக் கலங்கல் திரவமாகவும் அதில் மிதக்கும் கருநீலத் திட்டிகளாகவும் பிரியும். அந்நிலையில் அதை அசைவில்லாமல் சில மணி நேரங்கள் வைத்திருந்தால் மிதக்கும் திட்டிகள் மெல்ல அடியில் முழுகத் தொடங்கும், இப்படிக்கிடைப்பதுதான் தேவையான இண்டிகோ. இதைத் திரவத்திலிருந்து பிரித்தெடுத்துக் காயவைத்தால் கட்டிகளாக இண்டிகோவைப் பெறலாம். நாம் பரவலாக இதை இயற்கையில் கிடைக்கும் சாயம் என்று அறிந்திருந்தாலும் இதைப் பெற வேதிவினைகளும் உயிர்வேதி நுட்பமும் தேவையாக இருக்கிறது. அந்தக் காலங்களில் இவற்றின் அறிவியல் அடிப்படைகளை அறியாமல் பரம்பரையாக வரும் செயலறிவினாம் இதைத் தொடர்ந்து செய்துகொண்டிருந்தார்கள்.

2007ஆம் ஆண்டில் பெரு நாட்டில் நடந்த அகழ்வாராய்ச்சியில் கிடைக்கப்பெற்ற ஒரு துணித் துண்டில் அவுரிச் சாயம் பயன்படுத்தப்பட்டிருப்பது அடையாளம் காணப்பட்டது. இதன் காலம் பொதுயுகம் 4000 என அறுதியிடப்பட்டிருக்கிறது. இதுதான்

நமக்குக் கிடைக்கும் மிகப் பழைய இண்டிகோ நீலத்துணி. பின்னர் பொதுயுகம் நானூறில் கிரேக்க மற்றும் ரோமானியத் துணிகளில் இந்தியாவின் இண்டிகோ சாயம் பயன்பாட்டில் இருந்தது. தொடர்ச்சியாகத் தரைவழி வர்த்தகத்தில் இந்தியாவிலிருந்து ஐரோப்பவுக்கு இண்டிகோ ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டது. 1500களில் இந்தியா வந்த போர்த்துகீசியர்கள் பெருமளவில் இண்டிகோவைக் கடல்வழியே எடுத்துச்சென்றார்கள். இது அதிக விலையில் இருந்ததால், 1600இல் ஸ்பானியர்கள் மத்திய அமெரிக்காவிலும், பிரெஞ்சுக்காரர்கள் ஹையிட்டியிலும், தொடர்ந்து பிரித்தானியர்கள் அமெரிக்காவின் தென் கரோலினா மாநிலத்திலும் அவுரியைப் பரவலாகப் பயிரிடத் தொடங்கினார்கள். இவை எல்லாவற்றுக்குமான அடிப்படைத் தொழில்நுட்பம் இந்தியாவின் பாரம்பரிய அறிதல்களிலிருந்தே காலணி ஆதிக்கர்களால் கற்பிக்கப்பட்டது. இந்தத் தொழிலில் ஈடுபடுத்தப்பட்டவர்கள் அனைவரும் அடிமைகளே.

பெரும் எண்ணிக்கையில் அடிமைகள் அவுரி தோட்டத் தொழிலிலும் பின் அதைப் பதப்படுத்தும் சாயக்கூடங்களிலும் ஈடுபடுத்தப்பட்டபின் இண்டிகோவின் உற்பத்தி பலமடங்குப் பெருகியது. ஐரோப்பாவில் அதற்கான சந்தையும் கூடவே வளர்ந்தது. இந்திய இண்டிகோ வருவதற்கு முன்னால் ஐரோப்பாவில் வோட் (Woad) எனப்படும் தாவரத்தி் விருந்தே கருநீலச் சாயம் உற்பத்தி செய்யப்பட்டது. (இது மானாவாரியாக விளையும் தாவரம். இதிலிருந்தே களைக்கான ஆங்கிலச் சொல்லான Weed) உருவானது. ஆனால் வோட் மூலம் கிடைக்கும் நிறம் ஆழமான கருநீலமாக இல்லாமல் சோகையாக இருக்கும். இது கம்பளியில் ஓரளவுக்கு நன்றாகச் சாயம் பிடித்தாலும், பருத்தியில் அவ்வளவாக நிறம் கொடுக்காது. இருந்தபோதும் தரைவழி வர்த்தகத்தில் வந்த இண்டிகோவின் விலை மிக அதிகம் என்பதால், வோட் நீலமும் வியாபாரிகளைக் கொழிக்கச் செய்தது. அந்த நாள்களில் பிரான்ஸ், பின்னர் ஜெர்மனியில் இணைந்த தூரிங்கன் என்ற சிற்றரசிலும் இந்த வியாபாரிகள் பெருந்த செல்வாக்குடன் விளங்கினார்கள். இவர்கள் அரசாங்கம் மற்றும் தேவாலயங்களின் உதவியுடன் இண்டிகோ வர்த்தகத்தைக் கட்டுப்படுத்த முயன்றார்கள். 1532இல் இந்திய இண்டிகோ பிரித்தானிய அரசால் 'சாத்தானின் உணவு' என்று பெயரிடப்பட்டு அதன்மீது தடைவிதிக்கப்பட்டது. ஆனாலும் இண்டிகோவின் புழக்கம் குறையாமல் போக 1581இல் அது விஷப் பொருள் என்று

Charleston, July 24th, 1769

TO BE SOLD,

On THURSDAY the third Day of August next,

A CARGO OF NINETY-FOUR PRIME, HEALTHY NEGROES,

CONSISTING OF Thirty-nine MEN, Fifteen BOYS, Twenty-four WOMEN, and Sixteen GIRLS.

JUST ARRIVED In the Brigantine DEMBIA, Francis Bare, Master, from SIERRA-LEON, by DAVID & JOHN DEAS.

பருத்தி, கரும்பு, அவுரி போன்ற பண்புயிர்த் தோட்டங்களில் வேலைசெய்ய அடிமைகளாகக் கறுப்பினத்தவர்களை விற்க வெளியிடப்பட்ட விளம்பரம் (1769).

(பொய்யாக) வகைப்படுத்தப்பட்டுத் தடை செய்யப்பட்டது. மறுபுறத்தில் விரைவாகச் செல்வாக்குப் பெற்று வளர்ந்த கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியினர் பிரிட்டிஷ் அரசைத் தடையை நீக்க வைத்தார்கள். 1640இல் வோட்டைவிட இண்டிகோவே உயர்ந்தது என்று அரசாங்கமே அறிவித்துவிட்டது. அடுத்த முப்பதாண்டுகளில் இந்தியாவிலிருந்து கிட்டத்தட்ட பதின்மூன்று இலட்சம் இராத்தல் இறக்குமதியாகப் பெருகிக் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் கல்லாப் பெட்டிகளை நிறைத்தது. ஆனால் பதினாறாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலிருந்து ஒரு நூறு ஆண்டுகளுக்கு பிரான்ஸ்கம் ஜெர்மனியும் இதைத் தீவிரமாகத் தடை செய்தன. 1700ஆம் ஆண்டு ஜெர்மனியில் இண்டிகோவைப் பயன்படுத்துபவர்களுக்கு மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டது.

மறுபுறத்தில் நீல நிறம் தேவர்களுக்கும் மன்னர்களுக்குமான நிறமாக அறியப்பட்டது. மிகத் துலக்கமான நீலம் ஆப்கானிஸ்தானின் மலைப்பகுதிகளிலிருந்து கிடைக்கும் லாப்பிஸ் லஸூலி (Lapis lazuli) என்ற கனிமக் கற்களைப் பொடித்து உருவாக்கப்பட்டது. இதன் விலை அந்தக் காலங்களில் தங்கத்தைவிட அதிகமாக இருந்தது. எனவே 'அரச நீலம் (Royal Blue)' என்று அது போற்றப்பட்டது. மேட்டுக்குடியினர், கன்னி மேரி, தேவதைகள் தவிர்ந்துப் பிறரை லாப்பிஸ் லஸூலி கொண்டு ஓவியமாகத் தீட்டத் தடையிருந்தது. அந்த நிறத்திற்கு இணையாக இண்டிகோவும் புழங்கப்பட்டது. பெரும்பாலான கத்தோலிக்கத் தேவாலயங்களில் இன்றளவும் கன்னி மேரியை நீல ஆடையுடன்தான் சித்தரிக்கிறார்கள். ஓவியத்தில் இண்டிகோவைப் பயன்படுத்துவது மிகவும் சிக்கலானது. வரையும்பொழுது மிளிரும் கருநீலமாக இருந்தாலும், சில வருடங்களில் அது மங்கத் தொடங்கும். முதன்மை ஓவியர்கள் அப்படி மங்காமலிருக்க பல சேர்க்கைப் பொருட்களை இண்டிகோவுடன் இணைத்துப் பயன்படுத்தினார்கள். இவற்றின் கலவை இரகசியமாகப் பாதுகாக்கப்பட்டது. ஹாலந்து நாட்டின் யோகனஸ் வெர்மீரின் (Johannes Vermeer) மிகப் புகழ்பெற்ற 'பால்க்காரப் பெண்' ஓவியம் (The Milkmaid) லாப்பிஸ் லஸூலி மற்றும் இண்டிகோவைக் கொண்டு வரையப்பட்டது. ஒருபுறத்தில் சாத்தான்களின் உணவு என்று பயன்பாட்டுக்குத் தடைவிதித்து மரண தண்டனைவரைச் சென்ற கத்தோலிக்கமும் அரசும் மறுபுறத்தில் அதையே அரசர்களுக்கும் தேவர்களுக்குமானதாகப் பயன்படுத்திக்கொண்டது இண்டிகோவின் வரலாற்றின் இன்னொரு முரண்.

இண்டிகோவின் வளர்ச்சியுடன் கூடவே பின்னிப்பிணைந்தது பருத்தி உற்பத்தியும் வளர்ச்சியும்.

பருத்தி இந்தியாவிலும் எகிப்திலும் தொடங்கிப் பிற ஐரோப்பிய காலனி நாடுகளில் பரவலாக்கம் பெற்றது. (இண்டிகோவைப் போலவே பருத்தியின் பெருங்கதையும் வர்த்தகப் பேராசைகளும் அவலங்களும் நிறைந்தது) வர்த்தகச் சுரண்டல்களுக்கு எளிதாகக் காலனி நாடுகள் கிடைக்க, பருத்தியும் இண்டிகோவும் ஐரோப்பிய நாடுகளில் தொழிற்புரட்சிக்கு வெகுவாகத் தீணியிட்டுத் தாமும் வளர்ந்தன. இந்திய இண்டிகோ தொழில் அறிவைக்கொண்டு, வட, தென் அமெரிக்க நாடுகளில் இன்னும் எளிதாகக் கிடைத்த அடிமைகளை வைத்துச் சாய உற்பத்தியை ஐரோப்பிய நாடுகள் பெருக்கின. இண்டிகோ பதனிடுதல் ஆபத்தான தொழில், அதன் நொதித்தலில் உருவாகும் வேதிப்பொருட்களாலும், பாக்கடரியாக்களாலும் தொழிலாளர்கள் ஆயிரக்கணக்கில் உயிரிழந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் அமெரிக்காவில் அடிமைகளின் உயிரைவிட இண்டிகோ அதிகம் மதிப்புள்ளதாகக் கருதப்பட்டது.

“... விலை அதிகம் இருக்கும்பொழுது, இண்டிகோ சாயக்கட்டிகளுக்கு ஈடாக அடிமைகளைப் பெற்றுக்கொள்ளலாம். தென் கரோலினாவின் தோட்டக்காரர் பைகளில் இண்டிகோவைத் தூக்கிக் கொண்டு சார்ஸ்ட்டன் நகருக்குச் சென்றால் அதை வைத்துக்கொண்டு அடிமைகளை வாங்கலாம், ‘நிர்வாணமான நீக்ரோவின் எடைக்கு எடையாக இண்டிகோவை மாற்றிக்கொள்ளலாம்’ என்று சொல்வார்கள்.”

1700—வாக்கில் இந்தியாவிலிருந்து நேரடியாக இண்டிகோ வாங்குவது குறைக்கப்பட்டதால் தொழில் நசியத் தொடங்கியது. ஆனால் விரைவிலேயே ஹையிட்டியில் இண்டிகோ உற்பத்தித் தொழிலாளர்கள் சங்கம் அமைத்து தங்கள் உரிமைக்காகப் போராடி விடுதலை பெற்றார்கள், பிரான்ஸ் அங்கிருந்து விலகத் தொடங்கியது. தொடர்ந்து மத்திய அமெரிக்க நாடுகளிலிருந்து ஸ்பானியர்களின் உற்பத்தியும் குறைந்து போனது. அமெரிக்கா பிரிட்டனிலிருந்து விலகிச் செல்ல, தென் அமெரிக்க மாநிலங்களில் கருப்பின அடிமையரைக் கொண்டு செழித்த பருத்தி, இண்டிகோ வர்த்தகங்கள் சரிந்துபோயின. இந்த நிலையில் பிரிட்டனின் கவனம் முழுதாக இந்தியாமிது திரும்பியது.

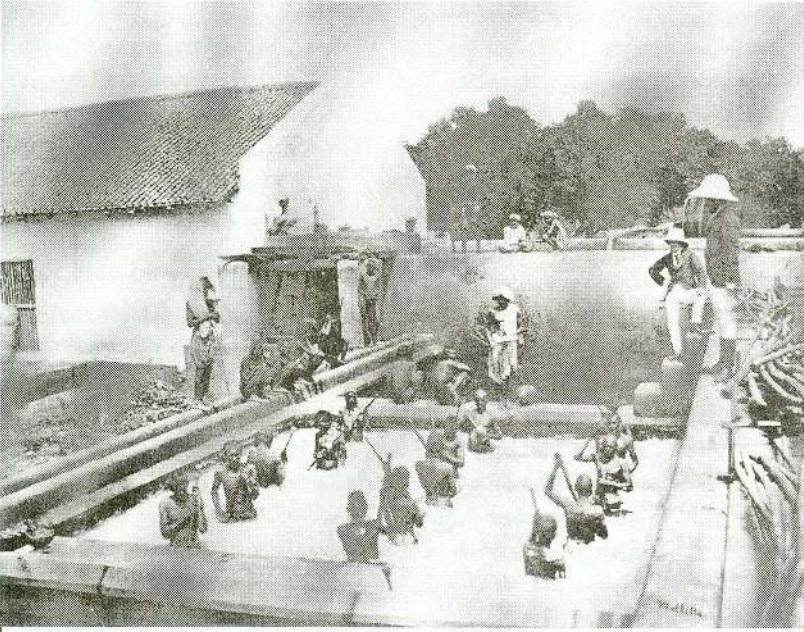
1751இல் இராபர்ட் கிளைவ் பெங்காலைக் கைப்பற்றி பிரிட்டானிய ஆட்சியின்கீழ் கொண்டுவந்தவுடன் இதன் போக்கு வேறு திசைக்கு மாறியது. இப்பொழுது வர்த்தகரீதியாக இல்லாமல், நேரடி ஆட்சி அதிகாரத்தின் கீழ் பெங்காலில் அவுரி உற்பத்தி பெருக்கப்பட்டது. 1782இல் பிரிட்டனுக்கு 25,000 இராத்தல் இண்டிகோவை ஏற்றுமதி செய்த கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி, பன்னிரண்டே வருடங்களில் இதை 44 இலட்சம் இராத்தல்களாவும், முப்பது வருடங்களில் 76 இலட்சம் இராத்தல்களாவும் பெருக்கியது. இது உணவுக்காக அரிசி பயிரிடப்பட்ட வளமிக்க பெங்கால் விளைநிலங்களைக் கையகப்படுத்தி அவற்றில் அவுரியை விதைக்க விவசாயிகளை வற்புறுத்தியால் சாத்தியமாயிற்று. எதிர்த்தவர்கள் கொடூரமாகத் தாக்கப்பட்டார்கள், கொலை

செய்யப்பட்டார்கள். 1834இல் பெங்காலிலிருந்த கம்பெனியின் இண்டிகோ வர்த்தகம் அதன் உச்சத்தை எட்டியது. உணவுக்கு அரிசியின்றி பெங்காலியர்கள் ஆயிரக்கணக்கில் சாகத் தொடங்கினார்கள். தழைச் சாறு நொதிக்கும் பொழுது அதற்குத் தொடர்ச்சியான ஆக்ஜிலன் தேவை, அதற்குத் திரவத்தைத் தொடர்ச்சியாகக் கலக்கிக்கொண்டே இருக்க வேண்டும். எனவே கூலிகள் அந்தத் தொட்டிகளில் இறங்கி அவற்றில் தொடர்ச்சியாகக் குதிக்க வற்புறுத்தப்பட்டார்கள். மேற்பார்வையிடும் ஆங்கில அதிகாரி ஒருவர் தன் நாட்குறிப்பில் “அந்தக் கூலிகள் நாள்முழுதும் மிக மகிழ்ச்சியுடன் சாயத்தொட்டியில் கும்மாளம் அடிக்கிறார்கள்” என்று கூசாமல் பொய் எழுதினார். உண்மையில் அவர்கள் நிறுத்தினால் கழியாலும் சாட்டையாலும் அடிக்கப்பட்டார்கள். நாள் முழுதும் வேதிப்பொருட்களில் உழலுவதாலும் அயர்வினால் தாங்குதிறன் குறைவதாலும் அவர்கள் விரைவிலேயே செத்துப்போனார்கள் என்பதுதான் உண்மை.

1769—1771இல் பருவமழை பொய்த்துப்போனதாலும், அதற்கு முந்தைய ஆண்டுகளில் விளைநிலங்களில் அவுரிப் பெருக்கத்தால் அரிசி உற்பத்தி குறைந்ததாலும் வங்காளத்தில் பெரும் பஞ்சம் ஏற்பட்டது. அதன் ஆரம்ப காலங்களில் பிரித்தானியர்கள் தொடர்ந்து வரி வசூலித்துக்கொண்டும், வேலை செய்ய மறுப்பவர்களைத் தண்டித்துக்கொண்டும் இருந்தனர். 1771இல் ஓரளவுக்கு மனமிறங்கி தேவையான களஞ்சியங்களை உருவாக்கித் தானியப் பகிர்வை மேம்படுத்தியதால் நிலமை கொஞ்சம் கட்டுப்பட்டது. அடுத்த வருடம் நல்ல பருவமழை பொழிய பஞ்சம் கட்டுக்கு வந்தது. ஆனால் இடைப்பட்ட காலங்களில் ஏழு முதல் பத்து மில்லியன் வரையிலான சாவுகள் ஏற்பட்டதாக மதிப்பிடப்படுகிறது.

பஞ்சத்திலிருந்து மீண்ட பெங்காலிலும் வெகுவாக ஆட்சியைக் கைப்பற்றி இந்தியாவின் பிற இடங்களிலும் பிரிட்டன் தொடர்ந்து இண்டிகோவின் உற்பத்தியைப் பெருக்கியது. கூடவே ஆபத்தான அந்தத் தொழிலாலும், சத்துள்ள உணவின் குறைவாலும் சாவுகளும் அதிகரித்துக்கொண்டே போயின. 1848ஆம் ஆண்டு ஃபரித்பூர் நகர நீதிபதி டி—லத்தூர் (E. De-Latour) என்பவர் பிரித்தானிய அரசுக்கு எழுதிய கடிதத்தில் “பிரிட்டனைச் சென்றடையும் ஒவ்வொரு இண்டிகோ பெட்டியிலும் மனித இரத்தக்கறை இல்லாமலில்லை. ஒரு நீதிபதியாக நான் கூரிய வேல்களால் கிழிக்கப்பட்டு என்னிடம் முறையிட வரும் பல இந்தியக் குடியானவர்களைக் கண்டிருக்கிறேன். என் முன்னே (வெள்ளைத்) தோட்டக்காரர்களால் சுடப்பட்டு அரை உயிராகக் குடியானவர்கள் வருகிறார்கள். நான் முதலில் வேல்களால் கிழிக்கப்பட்டுப் பின் கடத்திச் செல்லப்பட்ட மனிதர்களைப் பற்றி என் அறிக்கைகளில் பதிவு செய்திருக்கிறேன். இப்படித் தொடர்ந்து இண்டிகோவைப் பெறுவதை இரத்தப்பலியாகத்தான் கருதுகிறேன்.” என்று எழுதினார். நியாயமான சில அதிகாரிகள் இப்படித் தொடர்ந்து வற்புறுத்த பிரிட்டிஷ் அரசு நிலைமையை ஆராயும் குழு ஒன்றை நியமித்தது.

நொதித்துக்கொண்டிருக்கும் இண்டிகோ சாறு ஆக்ஜிலனேற்றம் பெருவதற்காகத் தொடர்ச்சியாகக் கலக்கிக்கொண்டிருக்க நாள் முழுதும் கூலிகள் அந்தத் தொட்டிகளில் இறங்கிக் கலக்கப் பணிக்கப்பட்டார்கள். (படம்: கலாச்சார அமைச்சகம், இந்திய அரசு)

இண்டிகோ ஊழியர்கள் ஒன்றாகத் திரண்டு நீலக் கண்ணாடி (Nil Darpan) என்ற துண்டுப் பிரசுரத்தை அவர்களிடம் சமர்ப்பித்தார்கள். அதில் நில உரிமையாளர்களாக இருந்தவர்கள் பிச்சைக்காரர்களாக மாற்றப்பட்டதையும், பின் விட்டில்களைப் போலச் செத்து விழுவதையும் விவரித்தார்கள். “மன்னர் இப்படிப் பாராமுகமாக இருந்தால் நாங்கள் கடவுளிடம் முறையிடுவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை” என்று அது முடிந்திருந்தது.

மறுபுறத்தில் பல வெள்ளைக் கங்காணிகளும், கம்பெனி ஊழியர்களும் தாங்கள் காடாகக் கிடந்த பெங்காலைத் திருத்தி, உணவுக்கு வழியில்லாமல் இருந்தவர்களுக்கு உணவு கொடுப்பதாக எழுதினார்கள். உதாரணமாக, கர்னல் காஸ்ட்ரால் (Colonel J.E. Gastrol) என்பவர் “பல இண்டிகோ தொழிற்சாலைகள் அந்த இடத்தை நாகரீகமானதாக ஆக்குகின்றன. அவை காண்பவருக்குப் புத்துணர்வு ஊட்டுவதாகவும் மகிழ்ச்சி தருவனவாகவும் இருக்கின்றன என்பதில் ஐயமில்லை. திறந்த வெளியில் நிமிர்ந்து நிற்கும் அவை அவர்கள் வாழும் அடர்த்தியான உபயோகமற்ற காடுகளை ஒப்பிடக் கம்பீரமானவை” என்று பெருமிதம் பொங்க எழுதினார். “பிராமணர்களும் பறையர்களும்: பிரிட்டிஷ் அரசுக்கு பெங்கால் இண்டிகோ உற்பத்தியாளர்களின் முறையீடு” என்று தலைப்பிட்டு ஒரு தாக்கீது செய்தார்கள். அதில் “இந்தியாவில் ஏற்றுமதிக்காக இரண்டுதான் விளைவிக்கப்படுகின்றன, ஒப்பியமும் இண்டிகோவும். அவை இரண்டுக்கும் பொதுவானது ஒரே விடயம்தான் — இரண்டும் அதி நவீன பயிராக்க முறையால் உற்பத்தி செய்யப்படுகின்றன. ஒப்பியம் தரும் அபின் ஒரு போதை மருந்து.

சீனாவில் விற்கப்படுவதற்காக மாத்திரமே அது இந்தியாவில் (தற்பொழுதைய பாகிஸ்தான் ஆப்கானிஸ்தான் பகுதிகளில்) பயிரிடப்படுகிறது. அது சீனாவில் வெளிநாட்டு மருந்தாகக் கட்டுப்படுத்தப்பட்டு அதற்கு சுங்கம் விதிக்கப்படுகிறது. மறுபுறத்தில் இண்டிகோ எந்தத் தீங்கும் இல்லாதது. அது மான்செஸ்டர் ஆலைகளில் ஆர்வத்துடன் வரவேற்கப்படுகிறது, உலகம் முழுவதற்கும் நன்மை தருவது. ஒப்பியம் ஏகபோக உரிமையில் விளைவிக்கப்படுகிறது. அதிலிருக்கும் இந்தியத் தொழிலாளர் கூலி மிகக் குறைவானது. ஆனால் இண்டிகோ வர்த்தகம் சுதந்திரமான பிரிட்டிஷ் இந்தியர்களால் நடத்தப்படுகிறது. அவர்கள் வளர்ச்சி பிரிட்டனின் வளர்ச்சியுடன் பிணைந்தது. அவர்கள் நியாயமான முறையில், கடந்த முப்பத்தைந்து ஆண்டுகளில் மூன்று முறை தொழிலாளர் கூலியை அதிகரித்திருக்கிறார்கள். இண்டிகோ உற்பத்தி ஒன்றுக்கும் பயனற்ற காடுகளை அழித்து முன்னெடுக்கப்படுகிறது. மாறாக ஒப்பியம் அந்த வறண்ட பகுதியிலிருக்கும் மிகக் குறைந்த செழிப்பான பகுதிகளில் வளர்க்கப்படுகிறது” என்று விவரித்தது. அதாவது, இண்டிகோ உற்பத்தி செய்யும் தாங்கள் மேலான பிராமணர்கள் என்றும் ஒப்பியத்தில் ஈடுபடும் பிரித்தானியர் இழிசெயலைச் செய்யும் பறையர்கள் என்றும் முன்வைத்துத் தங்கள் மீது எழுந்த பெரும் குற்றச்சாட்டைப் பிறர் மீது திருப்பி நீர்த்துப்போகச் செய்யும் முயற்சி இது.

இண்டிகோ உற்பத்தி மாத்திரமல்ல, அதன்மூலம் துணிகளில் சாயம் ஏற்றுவதும் கூட ஆபத்தான தொழில்தான். இண்டிகோ நீரில் கரையாது, எனவே இதை இன்னும் வேதி வினைகளுக்கு உட்படுத்தி பழையபடி லூக்கோ—இண்டிகோவாக மாற்ற வேண்டும். இதற்குப் பல ஆபத்தான வேதிப்பொருட்களைக் கையாண்டாக வேண்டும். நீல நிறம் மீண்டும் வெளிர் மஞ்சள் நிறமாகும். அதில் துணிகளை நனைத்துப் பிரித்துக் காயவைத்தால் துணிகள் அற்புதமான கருநீலமாக மிளிரும். இந்த வேதிப்பொருட்களால் மான்செஸ்டர் ஆலைகளில் பலர் இறந்திருக்கிறார்கள். (இந்தியாவில் இறந்து கொண்டிருந்தவரின் எண்ணிக்கையுடன் ஒப்பிட மிகக் குறைவுதான்). 19ஆம் நூற்றாண்டின் மிகப் பெரும் கவிஞர்களுள் ஒருவரான வில்லியம் வேர்ட்ஸ்வொர்த் ‘முன்னுரை’ என்னும் தன் சுயசரிதைக் கவிதையில்,

சிலர் அழிந்தார்கள்; விபத்தினால் செத்தார்கள் ஒரு மோசமான தவறு, குழப்பமான பவி மில்லர் நீலம் பற்றி அந்த எளிய ஆத்மாக்களுக்குத் தெரிந்திருக்காது.

என்று தன் ஊரில் இண்டிகோவால் இறந்தவர்களைப் பற்றிச் சொல்கிறார்.

வோட்சாய உற்பத்தி முற்றிலும் அழிந்துபோனதாலும், பிரான்ஸ், பிரிட்டன், ஸ்பெயின் போல அதிகக் காலணி நாடுகள் இல்லாததாலும் ஜெர்மானியர்கள் இண்டிகோவுக்கு மாற்றுப் பொருளைக் கண்டுபிடிக்கும் முயற்சியைத் தீவிரப்படுத்தினார்கள். 1865ஆம் ஆண்டு அடால்ஃப் வான் பயர் (Adolf von Baeyer, 1835—1917) செயற்கை முறையில் இண்டிகோவை உருவாக்கினார். அவருடைய நிறுவனமான, பி.ஏ.எஸ். எஃப் (Badische Anilin Soda Fabrik, BASF) தங்கள் தகுதிக்கும் மீறி பதினெட்டு மில்லியன் ஜெர்மன் மார்க்குகளை அந்த உற்பத்தியில் முதலீடு செய்தது. அவர்கள் நம்பிக்கை வீண்போகவில்லை. விரைவில் செயற்கை இண்டிகோ இயற்கை இண்டிகோவின் சந்தையை முறியடித்தது. அந்த வளர்ச்சி இந்தியத் தொழிலாளர்களை இண்டிகோ கொடூரத்திலிருந்து விடுவிக்கவில்லை. மாறாக அவர்கள் வேதனையை அதிகரித்தது. தங்கள் இலாபம் குறையக் குறைய பிரிட்டிஷ் தோட்டக்காரர்கள் கூலிகளின் சம்பளத்தைக் குறைத்தார்கள், வேலையை அதிகரித்தார்கள், கொடூரத் தண்டனைகளையும் பெருக்கினார்கள். ஆனால் ஓரளவுக்கு மேல் தாங்க முடியாத ஊழியர்கள் அவ்வப்பொழுது தோட்டக்காரர்களையும் பிரிட்டிஷ் அரசு ஊழியர்களையும் எதிர்த்துப் போராடத் தொடங்கினார்கள்.

ஜீன்ஸ் ஒரு எளிமையான ஆடை. உலகில் ஜீன்ஸ் அளவிற்குப் பரவலாக்கம் பெற்ற உடை எதுவும் இல்லை என்று நிச்சயம் சொல்ல முடியும். டெனிமுக்கேயான நீலநிறம் தந்த இண்டிகோவின் வரலாறு சிக்கலானது, இதில் காலணியாக்கம், தொழிலாளர் நசிவு, தேவாலயங்களின் தலையீடு, வர்த்தகப் பேராசைகள், அறிவியல் வெற்றிகள், பஞ்சம், அரசு மாற்றங்கள் என்று பல மாறுபட்ட காரணிகளின் தாக்கம் இருக்கிறது. அமெரிக்காவின் தென் மாநிலங்களில் அடிமைகளைக்கொண்டு பருத்தியும் இண்டிகோவும் உற்பத்தி செய்யப்பட்டு, வடகிழக்கின் நியூ இங்கிலாந்து மாநிலங்களின் தொழிற்சாலைகளில் நீல நிற ஜீன்ஸ்—ஆகத் தைக்கப்பட்டு மீண்டும் தென் மாநிலங்களுக்கு 'நீக்ரோவுக்கான துணி' என்ற பெயரில் திரும்ப வந்தது. தடித்த, மிருதுவற்ற, ஆனால் திடமான, எளிதில் சாயம் வெளுக்காத டெனிம் அடிமைகளின் ஆடையானது. எளிதில் வேலை செய்ய உதவும் தளர்ந்த ஆடையாக இருந்த ஜீன்ஸ், லெவி ஸ்ட்ராஸ் நிறுவனத்தால் உடலைத் தழுவும் இறுக்கமான உடையாக மாற்றப்பட்டது. அதைக் கௌபாய்களைக்கொண்டு விளம்பரித்து ஆண்மைக்கான அடையாளமாக மாற்றியது. பின்னர் 1940களில் காற்சட்டையுடன் மார்ப்புப் பகுதியும் இணைந்த 'ஜீன்ஸ் ஓவரால்' வர, பெண்களும் இதை விரும்பி அணிந்தார்கள். மார்லன் பிராண்டோ, ஜேம்ஸ் டீன் போன்ற நடிகர்களும் எல்விஸ் ப்ரெஸ்லி போன்ற பாப் பாடகர்களும் இதைப் பெருமையுடன் அணிந்து பெருமழக்கிற்குத் தயாராக்கினார்கள்.

ஜேம்ஸ் டீன் 'ரிபெல் வித்அவுட் கால்ஸ்' என்ற பெருவெற்றி பெற்ற ஹாலிவுட் திரைப்படத்தின் மூலம் ஜீன்ஸைக் கலகக்காரர்களின் அடையாளமாக்கினார்.

ராக் இசைக் கலைஞர்கள் தங்கள் எதிர்ப்பு இசையுடன் ஜீன்ஸின் அடையாளத்தையும் இணைத்தார்கள். ஆயுதம் தாங்கி ஆட்சியிலிருப்போரை எதிர்த்துப் போராடுபவர்களின் உடையாக ஜீன்ஸ் உருவெடுத்தது. இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பின் இலக்கின்றி வெறுமையில் திரிந்த ஹிப்பிகளின் ஆடையாக ஜீன்ஸ் மாறியது. அதில் சாயம் போவதும், கிழிவதும் பெருமையுடன் போற்றப்பட்டது. இன்று குழந்தைகள், முதியவர்கள், யுவதிகள், மாணவர்கள், மாடல்கள், என்று எல்லோருக்குமான உடையாக ஜீன்ஸ் மாறி—விட்டிருக்கிறது. இந்தியாவில் ஜீன்ஸ் எந்த நாட்டின் உடை என்று கணக்கெடுப்பு நடத்தப்பட்ட பொழுது கிட்டத்தட்ட 90 சதவீதத்தினர், இந்தியர்களின் உடை என்று சொன்னார்கள். இதுவே உலகின் பிறநாடுகளிலும். எல்லோரும் நீல ஜீன்ஸைத் தமக்கேயான ஆடையாகக் கொண்டாடுகிறார்கள். இன்று ஜீன்ஸின் நீல நிறம் கண்களுக்குத் தெரிவதே—யில்லை. எங்கும் வியாபித்திருப்பதால் மிகவும் உன்னதப்படுத்தப்பட்ட இண்டிகோ நீலம் முற்றாக மறைந்துவிட்டிருக்கிறது. கூடவே, அதன் வரலாற்று வலிகளும் மறக்கப்பட்டுவிட்டன.

இவற்றுக்கெல்லாம் இடையில், 1915ஆம் ஆண்டு தென்னாப்பிரிக்காவிலிருந்து இந்தியாவுக்கு வந்த மோகன்தாஸ் கரம்சந்த் காந்தி என்ற இளைஞர் அவுரித் தொழிலாளர்களின் வேதனையைக் கண்டார். இரண்டே ஆண்டுகளில், 1917ஆம் ஆண்டு, பீஹாரின் சாம்பரன் மாவட்டத்தில் அவுரித் தொழிலாளர்களுக்குத் தலைமையேற்றுப் போராடினார். சத்தியாகிரகம் என்ற அமைதிவழிப் போராட்ட முறையை முதன்முதலாக இந்தியாவிற்குச் சொல்லிக்கொடுத்தார். சூரியன் மறையாத இராச்சியம் என்று போற்றப்பட்ட பிரிட்டனின் ஆட்சி இந்தியாவில் முடிவதற்கான துவக்கம் விதைக்கப்பட்டது.

தகவல் உதவி

Blue, The History of a Color, Michel Pastoureau, Princeton University Press, 2001.

Color – A Natural History of the Palette, Victoria Finlay, Random House, New York, 2002.

The Woad Plant and Its Dye, Jamieson Hurry, Oxford University Press, 1930.

Brahmins and Pariahs: An Appeal by the Indigo Manufacturers of Bengal to the British Government, Parliament, and People, 1861.

Indigo Revolt in Bengal, Ministry of Culture, Government of India

Blue Jeans, Carolyn Purnell, Bloomsbury Academic, 2023

The Prelude or, Growth of a Poet's Mind; An Autobiographical Poem, William Wordsworth, 1850.

இறுதியாக ஒரு முறை

ஒரு யுகம் தாண்டி
எனைக் காண உன் வருகை
ஆனந்த தாண்டவம் ஆடியது மனம்.

எனக்குப் பிடித்த, எனக்காக வாங்கிய
அதே சிவப்பு நிற ஆடையில்
பளிச்சிட்டது என் கண்கள்.

பிரிந்து சென்ற காலத்தின் பிழையை
திருத்த முடியாது சிந்தும் உன் கண்ணீரில்
கறைந்து போனது என் ஏக்கங்கள்.

அத்தனை காயங்கள் கண்ட பின்னும்
காணத்தவித்த என் ஏக்கங்களில்,
நான் மறந்து போன உன் பிழைகளை
நீயாகவே அடுக்கி வைத்தாய்
நான் கலைத்து விட்டேன்.

மலர்களை பரிசளித்துக்கொள்ளாத
விநோதமான காதலென்று
நமக்குள் நாமே சிரித்துக்கொண்டோம்
முதல் முறை இன்று
அத்தனை மலர்கள்
உன் கைகளில்.

அழுது முடித்த அமைதிக்குப்பின்
உன் கரங்களில் வந்து சேர்ந்தது
ஒரு பிடி மண்.

மீண்டும் ஒரு முறை திறந்து பார்க்கிறது
உறைந்து போயிருக்கும்
என் பிரேதத்தின் கண்கள்.

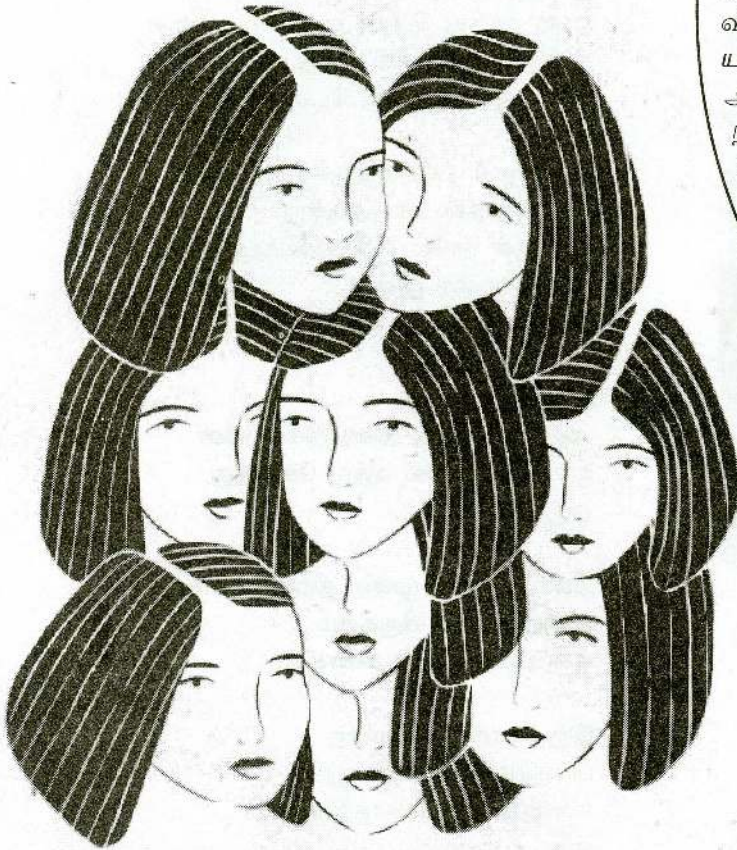
இறுதியாக ஒரு முறை
பார்த்துவிட்டு வழியனுப்பு
கரைந்து போக காத்திருக்கும்
என் ஆன்மாவை...

ஆங்கிலம் மூலம்: **ஜனிகா ஓசா**

தமிழில்: **அ. முத்துலிங்கம்**

மீன் கிதைகள்

என்னுடைய

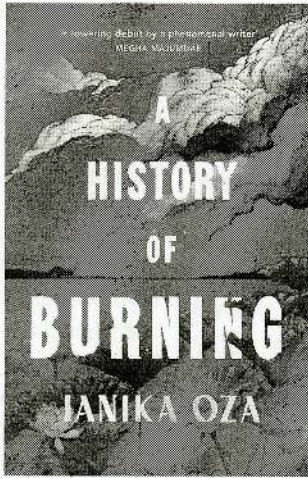
இறந்துபோன
சகோதரன் வீட்டுக்கு
வந்த சமயம் நான் உப்பு
மணக்கும் சூப்புக்கும்,
சுடுதண்ணீரில் கொழுத்த
காளானுக்கும், இனிப்புக் கூடிய
எலுமிச்சைப் பழத்தின் கூரிய
நெடிக்கும் நடுவில் தூக்கத்திலிருந்து
எழும்பினேன். அம்மா என்னுடைய
படுக்கை அறைக்குள் நுழைந்து தன்னுடைய
குளிர்ந்த கைவிரல்களால், நித்திரை—
யிலிருந்த என்னைத் தொட்டு இழுத்து
விடுவித்தார். அவன் வந்துவிட்டான் என்றார்.
யார்? உன்னுடைய சகோதரன்தான். அம்மா
அவனுடைய பெயரைச் சொன்னபோது
நான் அவனைப் பற்றிய அந்த எண்ணத்தை
வெளியே தள்ளினேன். ஒரு காலத்தில்
அவனுக்கு வட்டமான தடித்த
கண்ணாடி அலங்கரிக்கும், என்னை
எப்பவும் பொறாமைப்பட வைக்கும்,
கண் இமைகள். கட்டம்போட்ட,
அல்லது மான்செஸ்டர்
போலோ சேர்ட்
அணிந்திருப்பான்.

இறுதிவரை முளைக்காத கொடுப்பு பல் இடைவெளி தெரியும். நான் படுக்கையில் உருண்டபடி சொன்னேன் என்னுடைய சகோதரன் இறந்துவிட்டான். என்னைத் தூங்க விடுங்கள். அம்மா பொறுமையாகப் போர்வையை விலக்கினார். பிப்ரவரி காற்று என் இரவு ஆடைக்குள் நுழைந்து அதன் வேலையைச் செய்யும்வரை காத்திருந்தார். வசிக்கும் அறையில் அவன் காத்திருக்கிறான். அவனுக்கு மாற்று உடுப்பு தேவை. உன்னுடையதில் ஒன்றைக் கொடு என்றார்.

அவர் அறையை விட்டு வெளியேறிய பிறகு என் சகோதரனோடு கதைப்பது கேட்டது. அவனுக்குப் பசிக்கிறதா, எப்பொழுது கடைசியாகச் சாப்பிட்டான் என்று விசாரித்தார். நான் கால்சட்டையையும், வீட்டுக்கு அணியும் சேர்ட் ஒன்றையும் என் கைகளில் மடித்து எடுத்து வைத்துக்கொண்டு அறைக்குள் நுழைந்தேன். அம்மா உயரம் குறைந்த சோபாவில் அமர்ந்து பூவேலை செய்த தலையணைமேல் தன் கைகளை உரசிக்கொண்டிருந்தார். அவன் நனைந்திருக்கிறான். அவனிடம் உடுப்புகளைக் கொடு, மாற்றட்டும் என்றார். நான் உடுப்புகளை அம்மாவுக்குப் பக்கத்திலேயே வைத்துவிட்டு என் சகோதரன் எதற்கு நனைந்துபோய் இருக்கிறான் என்று கேட்டேன். புயல் காற்றுத்தான் என்றார் அம்மா. அவர் அப்படிச் சொன்னபோது மழையன்னலில் மத்தளம்போல அடித்தது. அவன் இங்கே வர அத்தனைத் தூரத்தையும் நீந்தித்தான் கடக்க வேண்டும். அவனுக்கு நீச்சல் தெரியாதே என்றேன்.

என்னுடைய சகோதரன் பல வருடங்களுக்கு முன்னர், நாங்கள் இந்த நாட்டுக்கு வந்த சமயத்தில், தண்ணீரில் மூழ்கி இறந்துவிட்டான். இங்கே பிள்ளைகள் நடக்கத் தொடங்கு முன்னரே நீந்தப் பழகிவிடுவார்கள். பொதுசன நீச்சல் குளங்களைத் தளதளவென்ற சதைகளும், மிருதுவான கற்றை முடிகளும் கொண்ட குழந்தைகள் நிறைத்திருப்பார்கள். அம்மா என்னைப் பார்த்து அவன் நிச்சயமாக நீச்சல் கற்றுக்கொண்டான் என்றார். அத்தனைத் தூரத்தையும் அவன் நீந்திக் கடக்க வேண்டும்.

அந்த நெடி என்னவென்று நான் வினவினேன். சமையலறையிலிருந்து புறப்பட்ட ஒருவித அமிலப் புகை கலந்த மணத்தை என் மூக்குத் துவாரங்கள் கண்டுபிடித்துவிட்டன. நான் ஒரு சூப் செய்ய வேண்டும் என்றார் அம்மா. அந்த வேலையைப் பார்க்கப் போகிறேன், உன் சகோதரன் உடை மாற்றுவதற்கு நீ உதவிசெய். அவர் அறையைவிட்டு அகன்ற பின்னர்

ஒரு கரண்டி பாத்திரத்தில் அடிபடுவதும், பூண்டு தெறிப்பதும், எண்ணெயில் கடுகு வெடிப்பதுமான சத்தங்கள் எனக்குக் கேட்டன. அவை நல்ல விதமாகப் பழுத்திருக்கின்றன என்று அம்மா சொல்லிக்கொண்டு, ஓர் அடி அடித்து வாழைப்பழத்தின் தோலை உரிக்கும் சத்தமும் கேட்டது.

அம்மா சற்றுமுன் அமர்ந்திருந்த சாய்கதிரையை அணுகி, அவர் உட்கார்ந்திருந்த அதே இடத்தில் அமர்ந்துகொண்டு, அங்கே குவிந்திருந்த ஆடைகளைத் தொட்டுப்பார்த்தேன். என்னுடைய சகோதரன் என்னிலும் வயது கூடியவன் என்றாலும் எடை குறைந்து லேசாக இருப்பான். அவனுடைய கன்ன எலும்புகள் முகத்தைச் செதுக்கியதுபோன்ற தோற்றத்தைக் கொடுக்கும். நாங்கள் எப்போதாவது கட்டிப் பிடிக்கும்போது அவனுடைய கழுத்து எலும்பும் என்னுடைய கழுத்து எலும்பும் இடித்துக்கொள்ளும். அது அடிக்கடி நடக்காது, ஆனாலும் நாங்கள் பள்ளியிலிருந்து திரும்பும்போது அவன் கைகளை என் தோள்மீது போட்டு அந்த மைதானத்தில் விளையாடும் சிறுவர்களின் கூச்சல்களுக்கிடையில் என் காதுகளில் ரகஸ்யமாகக் கதைப்பான். நீங்கள் எங்கேயிருந்துதான் இங்கே வந்தீர்கள் என்று அவர்களுடைய இரைச்சல் கேட்கும். உன்னுடைய அப்பாவுக்கு என்ன நடந்தது? என்னுடைய அண்ணன் ஒன்றுமே நடக்காததுபோல வெகு சாவகாசமாக அந்தப் பையன்களைப் பார்த்துத் தலையை ஆட்டுவான். அவர்கள் வயிற்றைப் பிடித்தவாறு வளைந்து கொடுரமாகச் சிரித்துக் கேலி செய்வார்கள். அண்ணன் என்னைப் பாதுகாப்பாக அணைத்து அழைத்துச்செல்வான். அது அவனுக்கு ஒரு பொருட்டே இல்லை.

சமையலறையில் ஏதோ படபடக்கும் ஒலி. காய்ந்த மிளகாயைச் சட்டியில் இட்ட சத்தமாகவோ அல்லது பின் அடுப்பில் நெருப்பு தாமதமாகப் பற்றுவதில் உள்ள பிரச்சினையாகவோ இருக்கலாம். எல்லாம் கிட்டத்தட்ட ஆயத்தமாகிவிட்டது என்று அம்மா உச்சமான பாடும் குரலில் அழைத்தார். அது நடு இரவு என்றோ, இன்னும் ஐந்து மணிநேரத்தில் ஆஸ்பத்திரியின் நோயாளர் பகுதியில் முழு நாளும் அவர் கால்களில் பணி நிமித்தமாக நிற்க வேண்டும் என்றோ அவர் கவலைப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. சரி என்று நான் அவருக்குப் பதில் கூறினேன். பின்னர் துணிகளைச் சேர்த்து சுருட்டி தலையணையின் கீழ் மறைத்துவைத்தேன்.

ஒருநாள் நான் பள்ளிக்கு வந்தபோது அன்று ஒருவரும் ஆர்வமாக எனக்கு தொல்லை தரவில்லை. மாறாக,

ஜனிகா ஓசா ரொறொன்ரோ நகரத்தில் வசிக்கும் எழுத்தாளர், கல்வியாளர், பிரதி மேம்படுத்துநர் ஆவர். அதிக விற்பனை கண்ட இவருடைய முதல் நாவலான A History of Burning (2023) உலகத்தின் கௌரவமான Asian Pacific American Award for Literature எனும் விருதை வென்றுள்ளது. அத்துடன் இன்னும் பல உலக இலக்கிய அமைப்புகளின் விருது இறுதிப் பட்டியலிலும் இடம் பெற்றுள்ளது. இவர் ரொறொன்ரோ பல்கலைக்கழகத்தில் புனைவு இலக்கியம் கற்பிக்கிறார். The Rumpus இலக்கிய இதழில் உதவி அல்புனைவு பிரதி மேம்படுத்துநராகப் பணியாற்றுகிறார். இவருடைய Fish Stories (மீன்கதைகள்) சிறுகதை ஓ ஹென்றி 2022 அதி சிறந்த சிறுகதைகள் தொகுப்பில் தேர்வாகி இடம் பெற்றுள்ளது.

ஆறாம் வகுப்பு மாணவர்கள் என் அண்ணனைச் சுற்றி நிற்க, அவன் அவர்களுக்குக் கதை கதையாகச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தான். அவனுடைய கைகள் காற்றில் மலையையும், ஆற்றையும், யானைகளையும், வாள்களையும் வரைந்தன. ஆமாம், சிங்கங்களின் மேல் சவாரி செய்துதான் நாங்கள் பள்ளிக்கூடங்களுக்குச் செல்வோம். இரவுச் சாப்பட்டிற்கு அம்மா ஒரு குரங்கை கொண்டு, அதன் மண்டை ஓட்டைப் பிளந்து சுடச்சுட மூளையைச் சாப்பிடத் தருவார். ஆம், என்னுடைய கடைசி பிறந்தநாளுக்கு உகண்டா அரசர் தேநீர் விருந்து அளித்தார். மாம்பழச் சதையில், ஆசைப் பழத்தின் விதைகளை மாணிக்கக் கற்கள்போல பதித்து கேக் வெட்டி பகிர்ந்துண்டோம். ஆமாம், அரசர் எங்கள் குடும்பத்தை ஒரு முக்கிய காரியமாக வெகுதூரத்தில் இருக்கும் கனடா நாட்டுக்கு அனுப்பிவைத்தார். நாங்கள் நீந்திக் கடந்துதான் கனடாவுக்குள் நுழைந்தோம். அந்தப் பயணம் ஒரு வருடம் எடுத்தது. சில நாட்கள் கழித்துப் பாதிப் பயணத்தில் என் அப்பா பணப்பையை மறந்து நினைவுக்கு வந்து மறுபடியும் திரும்பிப்போனார். இன்னும் சில நாட்களில் அவர் பணப்பையுடன் வந்துவிடுவார். அவனைச் சுற்றி நின்ற பையன்கள் தலையைத் தயக்கமாக ஆட்டினார்கள். பின்னர்தான் எனக்குப் புரிந்தது, அது பொறாமை என்று.

அம்மா சமைத்துக்கொண்டே ஒரு பாடலை முணுமுணுத்தது எனக்குக் கேட்டது. அவர் தன் முடியைச் சுருட்டி தலைக்குமேல் உயரமாக அலங்கரித்திருந்தார். மூன்று இரும்பு பாத்திரங்களிலிருந்து கிளம்பிய நீராவி அவர் மூக்கில் புள்ளிகளிட்டது. அம்மாவின் புஜம் ஒரு பாத்திரத்துக்குள் மறையும் அளவுக்கு ஆழமாகப்போய்விட்டது. அவர் சத்தமிட்டபடி முள்ளுக் கரண்டியால் பச்சை வாழைப்பழத்தைக் குத்திக் குத்தி சமையல் செய்தார். ஏதாவது உதவி தேவையா என்று கேட்டேன். ஆனால் அவர் வேண்டாம் என்று தன் முதுகை எனக்கு காட்டியபடி தலையாட்டினார். நீ இப்போதைக்கு உன்னுடைய அண்ணனைப் பார்த்துக்கொள். அவன் நீ இல்லாததை எண்ணிப் பெரிதும் வருந்தியிருக்கிறான். அம்மா சமையல் சாமான் பெட்டகத்தை திறந்து பெரிய பாத்திரம் ஒன்றை எடுத்து அதற்குள் சூப் தண்ணீரையும், சூடான மரக்கறி வகைகளையும் கலக்கி அதன் மேல்

ஒரு கை உப்பையும் தூவினார். அவனுக்கு உறைப்பு அவ்வளவு பிடிக்காது என்று சொல்லியபடியே பச்சை மிளகாயையும் சேர்த்தார். பின்னர் பாத்திரங்களைத் தன் கைகளால் தாங்கி விழாமல் ஏந்தியபடி என்னையும் அண்ணனையும் நெருக்கு தேர் பார்ப்பதற்காகத் திரும்பினார்.

ஆ, அவன் எங்கே போனான் என்றார். நான் வசதியாக இழுத்துவிட்ட பக்கத்து இருக்கையைப் பார்த்தேன். என்னுடைய அம்மா நெருங்கி வந்து இரண்டு கோப்பைகளையும், ஒரு கிண்ணத்தையும் நிரையாக அடுக்கினார். கைதுடைக்கும் பேப்பரைக் கரண்டியின் கீழ் வைத்தார். இரண்டு வெறும் நாற்காலிகளைச் சுற்றி நீராவி உப்பு, எண்ணெய் வாசனையுடன் கழன்று மேலெழும்பியது. இப்படியேதான் ஏழு வருடத்திற்கு முன்னர் என் அண்ணன் பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து திரும்புவதை எதிர்பார்த்து பிளேட்கள் மேசையில் வைக்கப்பட்டிருந்தன. அண்ணன் திரும்புவதற்காகக் காத்திருந்தபோது கரண்டி இப்படித்தான் தொடாமல் இருந்தது. கைதுடைக்கும் கடுதாசி மடிப்புக் கலையாமல் பெட்டகத்தில் வைக்கப்பட்டது. ஆனால் இரவு முழுவதும் உணவு அப்படியே மேசையில் விடப்பட்டது. காலையில் பார்த்தபோது பூச்சிகள் சோளத்தைத் தின்றுவிட்டன. ஈ ஒன்று வயிறு வீங்கி செம்மஞ்சள் கொழுப்பில் பிரண்டுபோய் இறந்துகிடந்தது. பின்னர்தான் எங்களுக்கு ஒரு விசயம் புரிந்தது.

சில பையன்கள் என் அண்ணனுடன் பந்தயம் கட்டினார்கள். அவன் உண்மையில் உலகின் ஒரு கோடியிலிருந்து மறுகரைக்கு நீந்திக் கடந்தானா? அதை நிரூபித்துக்காட்டு என்று அவனைப் பள்ளிக்கூடம் விட்ட பின்னர் சிற்றாறு ஒன்றுக்கு அழைத்துச் சென்றார்கள். அவன் ஆகாய விமானம் பற்றியோ, படகு பற்றியோ அல்லது உயிர் காப்புச் சட்டைகள் பற்றியோ சொல்லி யிருந்தால். நிரப்பி வைக்கப்பட்ட பாத்திரங்களுக்கு முன்னால் அம்மா உட்கார்ந்திருந்தார். தன்னுடைய சரமான விரலை வயிற்றிலே துடைத்தார். பரவாயில்லை என்றார். அவன் எந்த நாளும் திரும்பக்கூடும். காலை மட்டும் இதை அப்படியே விடுவோம்.

வழக்கம்போல மேலே சொன்ன கதையை

ஆசிரியரிடம் அனுமதி பெற்று மொழியாக்கம் செய்தேன். கதையை மொழிபெயர்க்கும்போது ஏர்பட்ட சில சந்தேகங்களை அவர் தீர்த்து வைத்தார். ஒவ்வொரு முறையும் கதையைப் படித்தபோது புது அர்த்தங்கள் கிடைத்தன. சில கேள்விகளைக் கேட்டபோது ஆசிரியர் உடனுக்குடன் பதில் அளித்தார்.

1) இந்தக் கதை இரண்டு உலகங்களில் நடக்கிறது. ஒன்று உண்மை உலகம்; இன்னொன்று கனவு உலகம். இப்படியான கதையை எழுத வேண்டும் என்ற எண்ணம் எப்படித் தோன்றியது?

பழைய நினைவுகள் மனதில் ஊடாடுவது பற்றி நான் அடிக்கடி சிந்திப்பேன். இப்படி மனதை அலைக்கழிக்கும் எண்ணங்களைச் சிறிது தூரம் நீட்டி ஆராய்ந்தால் என்ன என்று எனக்குப்பட்டது. அப்படி யோசித்தபோது முன்வாசல் கதவு வழியாக அந்தப் பழங்கால நினைவு நடந்து வந்தால் எப்படியிருக்கும் என்று நினைத்தேன். கதையில் வரும் தாய்க்கு இந்தச் சம்பவம் முற்றிலும் நிசம். அந்த மகள் எப்படி இதை அனுபவிப்பாள் என்பதை ஆராய்வது இன்னும் சுவாரஸ்யமாக இருக்கும் என்று எண்ணினேன்.

2) கதையைச் சொல்வது ஒரு பெண் என்பதை ஏன் கதையில் மறைக்க வேண்டும். ஏதாவது காரணம் இருக்கிறதா?

ஒரு காரணமும் இல்லை. கதையைப் படிக்கும்போது

உங்களால் அதை இலகுவாக உணர முடியும் என நினைத்தேன்.

3) இந்தக் கதை கனடாவில் நடக்கிறது. ஆனால் என்ன காலகட்டத்தில் இது நடக்கிறது என்பது சொல்லப்படவே இல்லை.

கதை நடந்தது ஒரு நிச்சயமான காலத்தில் இல்லை. ஆகவே அதைச் சொல்வது முக்கியமென்று நான் நினைக்கவில்லை.

4) கதையின் தலைப்பு Fish Stories (மீன் கதைகள்) என்று இருக்கிறது. அதற்கு ஏதாவது காரணம் இருக்கிறதா?

பொழுபோக்குக்கு மீன் பிடிப்பவர்கள் தாங்கள் பிடிக்கும் மீனின் நீளத்தை எப்படையும் மிகைப்படுத்தியே சொல்வார்கள். யாராவது அரை அடி நீளமான மீனைப் பிடித்தேன் என்று சொல்லியிருக்கிறார்களா? நாலு அடி மீன், எட்டு அடி மீன், பத்து அடி மீன் என்று வாய்கூசாமல் பொய் சொல்லுவார்கள். இது உலகம் முழுக்க நடப்பதுதான்.

கதையில் வரும் இறந்துபோன பையனும் அப்படித்தான். தன் பள்ளித் தோழர்களுக்குச் சிங்கத்தின் முதுகில் ஏறி பள்ளிக்கூடம் போவதாகச் சொல்கிறான். உகண்டா அரசர் தேநீர் விருந்துக்கு அழைத்ததாகப் புளுகித்தள்ளுகிறான். ஆகவே அப்படியான தலைப்பு பொருத்தமாக இருக்கும் என்று நினைத்தேன்.

CGA

NIMAL VINAYAGAMOORTHY

CERTIFIED GENERAL ACCOUNTANT

THE NAME YOU NEED FOR YOUR BUSINESS

Nimal Vinayagamoorthy, CGA

Tel: 416-494-4777

Cell: 416-888-1128

Fax: 416-613-2739

Email: nimal@niraccounting.com

2525 Pharmacy Ave, Toronto, ON M1W 2K2

எழுதும் கதை

நான் 1997முதல் 2024வரையிலான காலப்பகுதியில் எழுதிய மொத்தச் சிறுகதைகளும் தொகுப்பாக்கப்பட்டு 'கருப்புப் பிரதிகள்' பதிப்பகத்தால் வெளியிடப்படவுள்ளது. அதற்கான இறுதிக் கட்டத் தொகுப்புப் பணிகளை இன்று இரவு சென்னையில் முடித்தேன். காலையில் இலங்கை செல்லவிருக்கிறேன். இந்த உற்சாகமான தருணத்தில், நான் எழுதவந்த கதையை வாசகத் தோழர்களிடம் பகிர்ந்துகொள்வது பொருத்தமாகயிருக்கும் என நம்புகிறேன்.

இலக்கியத்தின் மீதான ஈர்ப்பும் மதிப்பும் எனக்கு எந்த வயதில் ஏற்பட்டன என நிதானித்துச் சொல்ல முடியவில்லை. நினைவு தெரிந்த நாளிலிருந்தே கையில் கிடைப்பதையெல்லாம் படித்தவாறே இருக்கிறேன். ஜெயகாந்தனின் கதைகள், வீரகேசரிப் பிரசுர நாவல்கள் எனக்கு இலக்கிய வாசிப்பின் எண்ணற்ற வாசல்களைத் திறந்துவிட்டன எனச் சொல்லலாம்.

அன்றிலிருந்து இன்றுவரை இலக்கியத்தின் மீதான என்னுடைய வெறிகொண்ட நேசமும் இலக்கிய ஆசிரியர்கள் மீதான அளப்பெரிய மதிப்பும் சற்றேனும் குறைந்ததில்லை. மாறாக, அவை மென்மேலும் வளர்ந்துகொண்டே வருகின்றன. என்னுடைய வாழ்க்கையை வடிவமைத்ததில் இலக்கியத்திற்கே முதன்மைப் பங்குண்டு. எனக்கான வாழ்க்கை அறங்களை முதன்மையாக இலக்கியங்களே எனக்கு வகுத்தளித்தன. இவ்வகையில், லியோ டால்ஸ்டாயும்

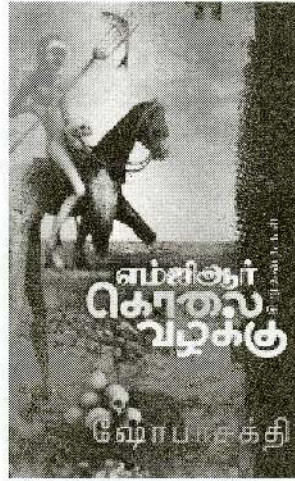
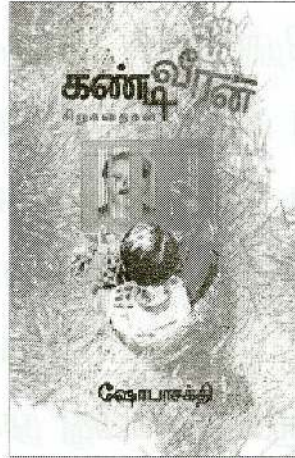
மக்ஸிம் கோர்க்கியும் ஜோன் ஜெனேயும் கே. டானியலும் தான் என்னுடைய முதன்மையான ஆசிரியர்கள்.

இன்னொரு புறத்தில் எஸ். பொன்னுத்துரை, கு. அழகிரிசாமி, பிரேம்—ரமேஷ், சாரு நிவேதிதா ஆகியோர் எனக்கு வழிகாட்டிகள். அவர்களது எழுத்துக்களால் ஈர்க்கப்பட்டேன் என்பதும் கலையைச் செப்பனிட்டேன். இலக்கியப் பிரதிகள் குறித்த மதிப்பீடுகள், பின்நவீனத்துவ வாசிப்புப் போன்றவற்றை எனக்குக் கற்பித்தவர்களில் பேராசிரியர் அ. மார்க்ஸ் முதன்மையானவர். மேலே குறிப்பிட்டவர்கள் இல்லாமல் இலக்கியத்தில் இந்தத் தொலைவுவரை நான் வந்திருக்க முடியாது.

பதினைந்து வயதுவரை என்னுடைய உலகம் 'அல்லைப்பிட்டி' என்ற சிறு தீவகக் கிராமத்திற்குள் மட்டுமே—யிருந்தது. அங்கிருந்துகொண்டுதான் இலக்கியம், திரைப்படம், நாடகம் என ஏகப்பட்ட, மாபெரும் கனவுகளுடன் வளர்ந்தேன். இந்தத் தளங்களெல்லாம் எனக்குச் சிறிதேனும் வசப்படும் என ஒருபோதுமே நினைத்திருந்ததில்லை. என்னுடைய குடும்பம் — வாழ்க்கைப் பின்னணி அத்தகைய அதலபாதாளத்—திலிருந்தது. படிப்பும் பத்தாவது வரைதான். ஆனாலும், விடாமல் என்னுள் கனவுகளை உருவாக்கிக்கொண்டே—யிருந்தேன். அவை நனவாவதற்கான சாத்தியத்தின் நுனிகூட எனக்குத் தென்படவில்லை.

படிக்கும் கதைகளை, கவிதைகளைக் குறித்து உரையாடுவதற்குக்கூட எனக்கு ஒரேயொரு ஆள் இல்லாமலிருந்தது. இலக்கியம் குறித்த உரையாடல்கள் ஒரு வருடைய இலக்கிய அறிதலுக்கு மிகவும் முக்கியமானவை என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். என்னுடைய பதினாறாவது வயதில் முதன்முதலாக உரையாடலுக்குச் சிறுவாசல் திறந்தது. அந்தக் கதவைத் திறந்தவர் கவிஞரும் ஓவியரும் எழுத்தாளருமான நிலாந்தன்.

நிலாந்தனும் நானும் மட்டுமே ஒரு முகாமில் தங்கி—யிருந்த நாட்கள் அமைந்தன. அங்கே வைத்துத்தான் அவரின் புகழ்பெற்ற கவிதையான 'கடலம்மா'வை நிலாந்தன் எழுதினார். அந்தக் கவிதையின் முதல் வாசகன் நானாகத்தான் இருப்பேன் என நினைக்கிறேன். அப்போது நிலாந்தனுக்கு இருபது வயதுதான். ஆனாலும், அவருக்கு யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த இலக்கியர்களுடன் நல்ல அறிமுகமிருந்தது. கவிஞர்கள் ச. வில்வரத்தினம், அ. யேசுராசா, ஓவியர் மாற்கு போன்றவர்களை நிலாந்தன் சந்திக்கச் சென்ற சில தருணங்களில் நானும் கூடவே சென்று, ஓர் ஓரமாக நின்று அவர்களது

உரையாடல்களைக் 'கெலி'யோடு பருகிய நாட்களவை. நிலாந்தன் என்னுடைய இயக்க வாழ்க்கையைத் தொடக்கி வைத்தவர் மட்டுமல்லாமல், இலக்கியம் குறித்த எனது அடிப்படைப் புரிதலுக்கு முதல் காரணியாகவுமிருந்தார்.

என்னுடைய பதினேழாவது வயதில், எனது முதல் கவிதை *சுழமுரசு* பத்திரிகையில் வெளியானது. தொடர்ந்து *செய்திக்கதிர்* என்ற சஞ்சிகையில் கவிதைகள் வெளியாகின. இதே காலப்பகுதியில் சிறுகதைகளை எழுதப்படாத பாடு பட்டேன். ஆனால் நம்பிக்கையின்மையுடன் போராடிப் போராடி எழுதிய வற்றைக் குப்பையில் போட்டேன். *அரும்பு* என்றொரு கையெழுத்து — போட்டோ கொப்பி பத்திரிகையில் என்னுடைய முதலாவது சிறுகதை வெளியானதற்கு, அப்பத்திரிகையின் ஆசிரியர் நானே என்பது மட்டுமே காரணமாகமிருந்தது.

இந்திய அமைதிப்படையின் காலத்தில், யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து என்னுடைய இருபதாவது வயதில் வெளியேறிக் கொழும்புக்குச் சென்றேன். அப்போதும் கனவுகளுடனேயே சென்றேன். கொழும்பில் அரசு படையினரால் கைது செய்யப்பட்டுச் சிறைக்கு அனுப்பப்பட்ட போதும் கனவுகளுடனேயே சென்றேன். சிறைக் கொடுமையிலிருந்தும் என் கனவுகளே என்னை ஆற்றுப்படுத்தின. இக்காலப் பகுதியில் படிப்பதற்கு பைபிளைத் தவிர வேறு நூல் எனக்குக் கிடைக்கவில்லை.

சிறையிலிருந்து வெளியே வந்ததும், பைபிளோடு சேர்த்து பாரதியார் கவிதைத் தொகுப்பையும் எடுத்துக்கொண்டு 1990இல் அகதியாக தாய்லாந்துக்குச் சென்றேன். தமிழ் மொழியோடோ எழுத்தோடோ எந்தத் தொடர்புமில்லாத தேசம். அங்கே *நெற்றிக்கண்* என்றொரு கையெழுத்து — போட்டோகொப்பி பத்திரிகையை என் போன்ற அகதிகளிடையே வெளியிட்டேன். என்னுடைய இரண்டாவது சிறுகதை அந்தப் பத்திரிகையில் வெளியானது.

இருபத்தைந்தாவது வயதில் பிரான்ஸுக்கு அகதியாகச் சென்றேன். நீண்ட வருடங்களுக்குப் பிறகு பாதுகாப்பும் நிம்மதியும் மூன்று வேளை உணவும் தூங்குவதற்கு ஓர் இடமும் மட்டுமல்லாமல், என்னுடைய வாழ்க்கை—யிலேயே முதன்முறையாக எனக்கொரு எழுதும் மேசையும் கிடைத்தது. இலக்கியம் சார்ந்த என்னுடைய கனவுகள் என்னைத் தூரத்திக்கொண்டிருந்தன. பாரிஸ் தமிழ்க் கடைகளில் கிடைக்கும் பத்திரிகைகளையும் வார இதழ்களையும் வாங்கி வெறிகொண்டு வாசித்தேன். 1986இல் விட்டுப்போன புலிகள் இயக்கத் தொடர்பு வெளிநாட்டுப் புலிகள் அமைப்பின் மூலம் சாதுவாகப் புதுப்பிக்கப்பட்டது.

‘லா சப்பல்’ பகுதியில் தொழிலாளர் பாதை பத்திரிகை விற்றுக் கொண்டிருந்தபோது, தோழர்கள் ஞானாவும் சேழியனும் இரத்தம் வரும்வரை புலிகளால் தாக்கப்பட்டார்கள். சந்திரிகா பண்டாரநாயக்காவின் அரசியல் வருகையை வரவேற்றுப் புலிகள் நடத்திய ‘போரும் சமாதானமும்’ என்ற கூட்டத்திலும் நாங்கள் புலிகளின் உடல்ரீதியான தாக்குதல்களை எதிர்கொண்டோம். இன்னொருபுறத்தில் ஜே.வி.யினரும் எங்கள்மீது தாக்குதல்களை நடத்தினார்கள்.

நான் 1986இல் புலிகள் இயக்கத்திலிருந்து விலகிய பின்பு என்னால் எந்தவித அரசியல் செயற்பாட்டையும் தொடர முடியவில்லை. எனது உயிரைப் பாதுகாப்பதற்கான ஓட்டமும், என்னுடைய கனவுகளுமே என்னை இயக்கிக்கொண்டிருந்தன. எனினும், தமிழ்ப் பகுதிகளில் இலங்கை இராணுவம் ஏதாவது கூட்டுப் படுகொலைகளையும் அழிவுகளையும் செய்வதை அறியும் போதெல்லாம், என் மனம் கொந்தளித்து ஊசலாடிக்கொண்டேயிருந்தது. மீண்டும் புலிகள் இயக்கத்தில் இணைந்து செயற்படலாமா என்ற குழப்பம் என்னுடன் இருந்துகொண்டேயிருந்தது. இயக்கத்தின் தலைமைகள்மீது எனக்கு அதிருப்தி இருந்ததே தவிர தமிழீழ இலட்சியத்திற்கு விசுவாசமாகவே இருந்தேன். புலிகள் இயக்கத்திற்கு எதிராக ஒரேயொரு சொல்லைக்கூட நான் சொன்னதில்லை என்பதற்கு அப்பால், யாராவது புலிகள் இயக்கத்தை அல்லது தமிழீழப் போராட்டத்தை விமர்சித்தால் அவர்களுடன் வம்புச் சண்டைக்கும் போய்விடுவேன். பாரிஸின் தொழிலாளர் விடுதியில் கவிஞர். கவாகதேவனுடன் நான் இழுத்த வம்புச் சண்டை நண்பர்கள் வட்டாரத்தில் அப்போது பிரபலம்.

பாரிஸில் இருந்த எனது நண்பர்கள் எல்லோருமே விடுதலைப் புலிகளின் தீவிர ஆதரவாளர்களாகவே இருந்தார்கள். பிரான்ஸ் புலிகள் அமைப்பிலிருந்த எனது முன்னாள் சகாக்கள் சிலர் என்னுடன் தொடர்பை ஏற்படுத்தித் தங்களுடன் இணைந்து வேலை செய்யுமாறு கேட்டார்கள். 1993இல் பாரிஸில் புலிகள் நடத்திய மாபெரும் மே தின ஊர்வலத்தில் கலந்துகொண்டேன். நாங்கள் ஊர்வலத்தில் இருந்தபோதுதான், கொழும்பில் ஜனாதிபதி பிரேமதாஸ புலிகளின் குண்டுத் தாக்குதலில் கொல்லப்பட்ட செய்தி கிடைத்தது. ஊர்வலத்தில் உற்சாகம் கரைபுரண்டோட முழக்கங்களை எழுப்பிச்சென்றோம். இவை எல்லாமே நான் பிரான்ஸ் வந்த ஒன்றரை மாதங்களுக்குள் நடந்து முடிந்த சம்பவங்கள்.

இந்த ஒன்றரை மாத காலப்பகுதிக்குள், பிரான்ஸில் நடந்த தமிழ் இலக்கியப் போட்டிகள் இரண்டில்

‘அல்லையூர் அன்ரனி’ என்ற பெயரில் கலந்து கொண்டேன். போட்டிக்கு எழுதிய கவிதை, கதை எல்லாமே தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்திற்கான — குறிப்பாகப் புலிகளுக்கான — பரப்புரை எழுத்துகளே. இவற்றில் ‘நெஞ்சில் உரமுமின்றி’ என்ற கதை மறுபிரசுரமாக ஈ.பி.டி.பியின் தினமுரசு இதழிலும் வெளியானது அரசியல் ஆச்சரியமே. இரண்டு போட்டிகளிலுமே கவிதைகளுக்குத் தங்கப் பதக்கங்களும் சிறுகதைகளுக்கு வெள்ளிப் பதக்கங்களும் எனக்கு அறிவிக்கப்பட்டன. அந்தப் பதக்கங்களைப் பெறுவதற்கு முன்பே, தெருவில் தொழிலாளர் பாதை பத்திரிகை விற்றுக்கொண்டிருந்த புரட்சிக் கம்யூனிஸ்ட் கழகத் தோழர்களைச் சந்தித்தேன். அவர்களுடனான முதல் உரையாடலில் இருந்தே என்னுடைய அரசியல் பார்வை மெல்லமெல்ல மாறத் தொடங்கியது. தங்கப் பதக்கங்களையும் வெள்ளிப் பதக்கங்களையும் பெற்றுக்கொள்ள மறுத்து விட்டேன்.

அந்தச் சந்திப்புக்குப் பின்பாக, புரட்சிக் கம்யூனிஸ்ட் கழகத்துடன் நான்கு வருடங்கள் பயணித்தேன். அந்த அமைப்பு நான்காம் அகிலத்தின் அனைத்துலகக் குழுவின் இலங்கைப் பிரிவாக இருந்தது. ட்ராட்ஸ்கியவாதிகளான அவர்கள் சர்வதேசவாதிகள். தேசியவாதத்தைக் கடுமையாக எதிர்ப்பவர்கள். அவர்கள் மூலமாகத்தான் தேசியவாதத்திலிருந்து என்னை முற்றாகத் துண்டித்துக்கொண்டேன். இது ஒரு நாளில் நடந்த மாற்றமல்ல. மார்க்ஸிய, லெனினிய, ட்ராட்ஸ்கிய மூல நூல்களையும் ரோஸா லக்ஸம்பேர்க்கையும் லீப்டென்க்டையும் டேவிட் நோர்த்தையும் பீற்றர் ஸ்வாட்டையும் நிக் பீம்ஸையும் கீர்த்தி பாலசூரியாவையும் தீவிரமாகப் படித்து எண்ணற்ற கலந்துரையாடல்கள், வகுப்புகள், விவாதங்கள் ஊடகத்தான் மாறினேன்.

இந்தக் காலகட்டத்தில்தான் தேசியவாதத்திற்கு எதிரான பரப்புரைகளில் ஈடுபடத் தொடங்கினேன். தமிழ்த் தேசியவாதத்திற்குப் பதிலாக இலங்கைத் தொழிலாளர்களின் வர்க்க அணிதிரட்டலை

முன்வைத்தேன். தமிழ்த் தேசியவாதத்தையும் விடுதலைப் புலிகளையும் கடுமையாக விமர்சிக்கத் தொடங்கினேன். பாரிஸ் வீதிகளில் நின்று தோழர்களுடன் சேர்ந்து தொழிலாளர் பாதை பத்திரிகையையும் மார்க்ஸிய முன்னோக்கு இதழையும் விற்பனை செய்தவாறே மக்களிடம் பேசத் தொடங்கினேன். பாரிஸின் புறநகர்களுக்கு வீடு வீடாகச் சென்று ட்ராட்ஸ்கியத்தையும் சர்வதேசியவாதத்தையும் பரப்புவரை செய்தோம். சிறியளவில் பொதுக் கூட்டங்களை நடத்தினோம். அப்போது இலங்கையைப் பொறுத்தவரை எங்களது கட்சியின் நிலைப்பாடு 'ஸ்ரீலங்கா—தமிழீழம் சோசலிஸக் குடியரசு' என்பதாக இருந்தது. இலங்கையில் இனப்பேதங்களைக் கடந்து பாட்டாளி வர்க்கம் ஒன்றுபட்டு புரட்சி செய்யுமென்றும் நிரந்தரப் புரட்சியெனும் உலகப் புரட்சி நெருங்கிக்கொண்டிருக்கிறது எனவும் நாங்கள் மனதார நம்பினோம். நூற்றாண்டுக்கு முந்தைய கம்யூனிச நூல்கள் அந்தளவுக்கு எங்களில் பாதிப்பை ஏற்படுத்தியிருந்தன. முதலாளித்துவம் தனக்கான சவக்குழியை வெட்டியதோடு மட்டுமல்லாமல், அதற்குள் வேகவேகமாக இறங்கிக்கொண்டிருக்கிறது எனவும் நம்பினோம்.

ஒரே வருடத்தில் காட்சிகள் மாறின. 1993 மே தினைத்தில் புலிகளின் ஊர்வலத்தில் கலந்துகொண்டு தமிழ்த் தேசிய முழக்கங்களை எழுப்பி 1994 மே தினைத்தில் அதே புலிகளது ஊர்வலத்தின் மத்தியில் நின்று தொழிலாளர் பாதை பத்திரிகையை விநியோகித்துக்கொண்டு, புலிகளுக்கு எதிரான பரப்புவரையில் ஈடுபட்டிருந்தேன். அந்த ஊர்வலத்தில் 5000க்கும் குறையாத புலி ஆதரவாளர்கள். இவர்களிடையே புகுந்து நாங்கள் அறு தோழர்கள் எதிர்ப் பரப்புவரை செய்துகொண்டிருக்கிறோம். கண்ணன் என்ற எங்களது தோழர் ஒருவர் புலிகளால் தாக்கப்பட்டார். ஒரு கட்டத்தில் நாங்கள் அங்கிருந்து புலிகளால் விரட்டப்பட்டோம். நாங்கள் அந்த ஊர்வலத்திலிருந்து கிளம்பும்போதுதான், சில மணி நேரங்களுக்கு முன்பாகத் தோழர். சபாலிங்கம் புலிகளால் சுட்டுக்கொல்லப்பட்ட செய்தி எங்களுக்குக் கிடைத்தது. தொடர்ந்து வந்த காலம் மிகக் கொடுமையானது. புலிகள் எங்கள் மீது பரவலாகத் தாக்குதலை நடத்தினார்கள். 'லா சப்பல்' பகுதியில் தொழிலாளர் பாதை பத்திரிகை விற்றுக்கொண்டிருந்தபோது, தோழர்கள் ஞானாவும் செழியனும் இரத்தம் வரும்வரை புலிகளால் தாக்கப்பட்டார்கள். சந்திரிகா பண்டாரநாயக்காவின் அரசியல் வருகையை வரவேற்றுப் புலிகள் நடத்திய 'போரும் சமாதானமும்' என்ற கூட்டத்திலும் நாங்கள் புலிகளின் உடலீதியான தாக்குதல்களை எதிர்கொண்டோம். இன்னொருபுறத்தில் ஜே.வி. யினரும் எங்கள்மீது தாக்குதல்களை நடத்தினார்கள். இலங்கையில் எங்களது தோழர்கள் ஏற்கெனவே ஜே.வி.பியால் கொல்லப்பட்டிருந்தார்கள்.

இந்தக் காலப்பகுதியில் பாரிஸில் சுபமங்கலா, புதிய பார்வை, கணையாழி ஆகிய இதழ்கள் ஒரு கடையில் கிடைக்கும். அந்த இதழ்களைப் படித்துவிட்டுக் கட்சித் தோழர்களிடம் விவாதிப்பேன். அந்த இதழ்கள்

மட்டுமல்லாமல், இதழ்களில் எழுதுபவர்களும் குட்டி பூர்சுவாக்கள் என்பதே கட்சியின் நிலைப்பாடு. உங்களுக்கு இதையெல்லாம் நம்ப முடிகிறதா என்று தெரியவில்லை. இந்த இதழ்கள் நடத்தப்படுவதே உலக முதலாளித்துவத்தைக் காப்பாற்றும் ஒரே நோக்கில்தான் என்றளவுக்குத் தோழர்கள் அதிதீவிரமாகப் பேசுவார்கள். அதேபோன்று டால்ஸ்டாய், தஸ்தயெவ்ஸ்கி போன்றவர்களையும் அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. இறையியல்வாதிகள் என்பார்கள். மக்ஸிம் கோர்க்கியை 'ஸ்டாலினிஸ்ட்' என்பார்கள். எனக்குத் தெரிந்து இந்த உலகத்தில் எங்களது கட்சியினர் எவரொருவரையும் இலக்கியவாதியாக ஏற்றுக்கொண்டதில்லை. சிறுவன் என்னையா ஏற்றுக்கொள்ளப்போகிறார்கள்!

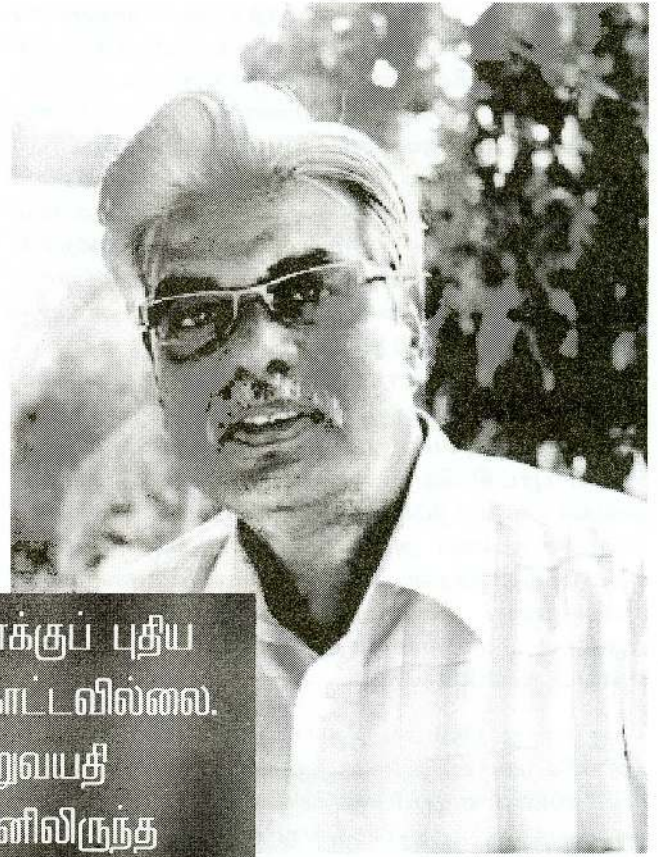
அப்போதெல்லாம் நான் கதைகளையும் கவிதைகளையும் எழுதிக் கட்சித் தோழர்களிடம் காட்டுவதுண்டு. நான் எழுதிய பிரதிகளில் தேசியவாதம், கலைப்புவாதம், காட்சிவாதம், அனுபவவாதம், தேசியப்புற நீங்கல்வாதம் எல்லாமே இருக்கின்றன எனச் சொல்லி என்னை இலக்கியரீதியாக நோக்கடிப்பதைக் கட்சி ஒரு கொள்கையாகவே வைத்திருந்தது. எவ்வாறு இலக்கியம் எழுத வேண்டும் என எனக்கு அறிவுரை சொல்வார்கள். என்னையொரு ட்ராட்ஸ்கிய செ. கணேசலிங்கனாக உருவாக்குவதே அவர்களது வேலைத்திட்டம் என நினைக்கிறேன். இந்த உரையாடல்கள் வழியாக, நான் அறிந்துகொண்டதும், கற்றுக்கொண்டதும் ஏராளம் என்பதும் உண்மை. அவர்களோடு இருந்த நான்கு வருடங்களிலும் என்னுடைய ஒரேயொரு கதையோ கவிதையோ எங்கும் வெளிவந்ததில்லை. நான் எழுதியதையெல்லாம் அவர்கள் சிவப்பு மை பேனாவால் கிறுக்கித் தருவார்கள். நானும் அதிதீவிரக் கட்சி விசுவாசி என்பதால் அவர்கள் சொல்வதைக் கேட்டு நடந்துவந்தேன்.

ஆனாலும், ஒரு மீறல் நடந்துபோனது. 1996இல் யமுனா ராஜேந்திரன் புலிகளின் பத்திரிகையான சூழமுரசுவில் சினிமாக் கட்டுரைகளைச் சரமாரியாக எழுதிவந்தார். ஒரு பக்கக் கட்டுரையில் நூறு படங்களின் பெயர்களையும் அயம்பது இயங்குநர்களின் பெயர்களையும் நாற்பது தத்துவவாதிகளின் பெயர்களையும் முப்பது தவறான தகவல்களையும் உதிர்ப்பார். அடிப்படையிலேயே ஒரு சினிமா ரசிகனான எனக்கு இது எரிச்சலை ஊட்டியது. யமுனா ராஜேந்திரன் எழுதும் எழுத்து களுக்கு எவரும் எதிர்வினையும் எழுதுவதில்லை. அவரை உண்மை—யிலேயே ஓர் அறிவாளியாகத்தான் தமிழ் உலகம் கருதுகிறதோ என்று எனக்கு அய்யமே ஏற்பட்டுவிட்டது. பாரிஸில் அப்போது கலைச்செல்வன், சுகன் போன்ற இலக்கியவாதிகள் இருப்பது எனக்குத் தெரியும். அவர்களிடம் இதுபற்றிக் கேட்கலாம் என்றால், இலக்கியவாதிகளுடன் தொடர்பு வைத்திருப்பதை எனது கட்சி விரும்பாது. மணிரத்னத்தை ஆகச் சிறந்த இயக்குநர் எனவும் 'பம்பாய்' திரைப்படத்தைப் புரட்சிக் காவியம் எனவும் அவர் எழுதியதையெல்லாம் என்னால் சகித்துக்கொள்ளவே முடியவில்லை. நான் யமுனா

ராஜேந்திரனைக் கிண்டலடித்து 'சோவியத் யூனியனின் சினிமாவும் சிலக் ஸ்மிதாவின் முகங்களும்' என்றொரு கட்டுரையை அவரைப் போலவே பம்மாத்துப் பண்ணி எழுதி 'சிவசக்தி' என்ற பெயரில் ஈழமுரசுக்கு அனுப்பிவைத்தேன். அடுத்த வாரமே அந்தக் கட்டுரை வெளியாகியது. அதற்கு அடுத்த வாரம் இன்னொரு கூத்தும் நடந்தது. 'அன்புள்ள சகோதரி சிவசக்திக்கு, உங்களது கோபத்தை நான் புரிந்துகொள்கிறேன்' என ஆரம்பித்து யமுனா ராஜேந்திரன் ஒரு பதிலை ஈழமுரசுவில் எழுதியிருந்தார்.

எனது கட்டுரை அச்சேறிய குறுகுறுப்பை என்னால் தாங்கவே முடியவில்லை. எனவே கட்சியிடம் விஷயத்தைப் போட்டுடைத்துவிட்டேன். என் நல்லகாலத்திற்கோ அல்லது கெட்டகாலத்திற்கோ எங்களது கட்சியின் தலைவர் விஜே டயஸ் அப்போது இலங்கையிலிருந்து பாரிஸ் வந்திருந்தார். ஓர் இரவு நடந்த சந்திப்பில் அவர் என்னைக் கடுமையாக விமர்சித்தார். புலிகளின் பத்திரிகையான ஈழமுரசுவில் நான் எழுதியதைக் கட்சி கடுமையாகக் கண்டித்தது. அந்த இரவிலேயே கட்சியிடம் உடனடியாக மன்னிப்புக் கேட்டுவிட்டு 'சிவசக்தி செத்துவிட்டான்' என அறிவித்தேன். பின்பு கொஞ்ச நாட்கள் நல்ல பிள்ளையாக எழுதாமல் இருந்தேன். அதைக் கெடுப்பதுபோல ஒரு நாடகப் போட்டிக்கான அறிவிப்பு வந்தது.

பாரிஸில் நம்மவர்கள் நடத்திய பல நாடகங்களைக் கண்டு நொந்திருந்த என்னை அந்த அறிவிப்பு உசுப்பிவிட்டது. 'அட்டென்சன் ப்ளீஸ்' என்றொரு நாடகத்தை எழுதிப் போட்டிக்கு அனுப்பிவிட்டேன். அப் போதுதான் 'ஷோபாசக்தி' என்ற பெயரை எனக்குச் சூடிக்கொண்டேன். அந்த நாடகப் போட்டியில் எனக்கு முன்றர்வது பரிசு கிடைத்தது. நாடகமும் கலைமுகம் இதழில் வெளியானது. ஆனால் அந்த நாடகத்தை எழுதியது நான்தான் என்பது யாருக்கும் தெரியாது. பாரிஸ் இலக்கிய உலகில் அப்போது ஷோபாசக்தி மர்ம நபர். இதைப்போல வேறு சில மர்ம இலக்கிய நபர்களும் அப்போது இருந்தார்கள். இந்த மர்ம நபர்களைக் கண்டுபிடிப்பதை ஒரு வேலையாகவே வைத்துக்கொண்டு சில இலக்கியவாதிகள் திரிந்துகொண்டிருந்தார்கள். இவர்களில் 'ஓசை' மனோ முக்கியமானவர் என்றே சொல்லலாம்.

அ. மார்க்ஸ் எனக்குப் புதிய தீசை எதையும் காட்டவில்லை. மாறாக, சிறுவயதி லிருந்தே என்னிலிருந்த மீறல்தன்மை, குழப்பத்தன்மை, கோணங்கித்தன்மை, பகடிப் பேச்சு எல்லாவற்றையும் நல்லது என எனக்கு அவர் அறியத் தந்தார். அதிகாரத்தைக் கேள்வி கேட்கப் பகடி ஒரு கூரிய ஆயுதமென்றார்.

அப்போது என்னோடு கணேசலிங்கம் என்றொரு நண்பர் வேலை பார்த்துவந்தார். அவர் நடித்த நாடகங்களைப் பார்த்திருக்கிறேன். அவரிடம் கதையோடு கதையாக என்னுடைய நாடகப் பிரதியின் மீதான அவரது அபிப்பிராயத்தைக் கேட்டுப் பார்த்தேன். அருமையான நாடகம் என்றார். இதற்குப் பிறகு என்னால் என்னையே கட்டுப்படுத்திக்கொள்ள முடியாமல், நான்தான்

அந்த ஷோபாசக்தி என்று அவரிடம் சொல்லிவிட்டேன். கணேசலிங்கம் அதை 'ஓசை' சஞ்சிகையை நடத்திய மனோவிடம் சொல்லியதோடு மட்டுமல்லாமல், ஒரு நாடக விழாவில் என்னை மனோவிடம் காட்டியும் கொடுத்துவிட்டார். நான் மனோவிடம் பேசிய முதல்வார்த்தை எனக்கு இப்போதும் நன்றாக ஞாபகமிருக்கிறது. "நீங்கள் பாட்டாளி வர்க்கச் சர்வாதிகாரத்தை ஏற்றுக்கொள்கிறீர்களா?" எனக் கறாராகக் கேட்டேன். அவர் கொஞ்சம் யோசித்துவிட்டு "ஆம்" என்றார். அதற்குப் பின்புதான் நான் அவரிடம் பேசவே தொடங்கினேன். 'காலம்' செல்வம் போன்றவர்தான் ஓசை மனோவும். இவர்கள் இருவருமே தங்களது இதழுக்குக் கதை, கட்டுரையை ஒருவரிடம் பெற்றுக்கொள்வதற்காகப் பலதரப்பட்ட தந்திர உத்திகளைக் கையாள்வார்கள். அப்போது மனோ

அம்மா இதழைத் தொடங்குவதற்கான யோசனையுடன் இருந்தார்.

நாலும் தோழர். அசோக்கும் சில மாதங்கள் ஒரே தங்குவிடுதியில் அருகருகாக வசித்தோம். அசோக் தீவிரமான இலக்கிய வாசகராகயிருந்தார். அவரிடமும் நான்தான் ஷோபாசக்தி என்பதை அவிழ்த்துவிட்டிருந்தேன். அவர் மூலமாகத் தோழர் எம். ஆர். ஸ்டாலின் எனக்குப் பழக்கமானார். ஒருநாள் அவரிடமிருந்து எனக்குத் தொலைபேசி அழைப்பு வந்தது. நான் எழுதிய நாடகம் தொடர்பாக என்னைத் தோழியர். லஷ்மி சந்திக்க விரும்புவதாகச் சொன்னார். அப்போது நான் அடைந்த பரவசம் கொஞ்சநஞ்சமல்ல.

பாரிஸில் நடந்த சில நாடக விழாக் களுக்கும் இலக்கியக் கூட்டங்களுக்கும் சென்று அவதானித்து வந்து கட்சிக்கு 'ரிப்போர்ட்' வழங்குவதுண்டு. இந்த இடங்களில் லஷ்மி, கலைச்செல்வன், சுகன் போற்றோரைத் தூர நின்று கண்டிருக்கிறேன். குறிப்பாக, லஷ்மி கூட்டங்களில் உரக்க விவாதிக்கும் முறையும் அவரது நடவடிக்கை களும் அவர்மீது எனக்கு மிகுந்த பிரமிப்பை உண்டாக்கியிருந்தன. நான் என் வாழ்க்கையில் முதன்முதலாக நேரில்கண்ட பெண்நிலைவாதச் செயற்பாட்டாளர் அவர்தான். அவரது செயற்பாடுகளால் கவரப்பட்டே பெண் விடுதலையைப் பேசும் அந்த நாடகத்தை எழுதியிருந்தேன். அவரே என்னோடு பேச விரும்புகிறார் என்றபோது எனது இலக்கியத் தன்னம்பிக்கை தன் பாட்டுக்கு எகிறத் தொடங்கியது.

ஓர் உணவுவிடுதியில் நடந்த அந்தச் சந்திப்புக்கு லஷ்மியோடு விஜியும் ஞானமும் இன்னொருவரும் வந்திருந்தனர். அந்த இன்னொருவர் மு. நித்தியானந்தன் என்பதை அறிந்தபோது நான் மயங்கிவிழாத குறைதான். வெலிகடைப் படுகொலையிலிருந்து தப்பித்தவர், மட்டக்களப்புச் சிறையுடைப்பின் நாயகர்களில் ஒருவர், விடுதலைப் புலிகள் பத்திரிகையின் ஆசிரியர், ஆழமான அறிவுஜீவி என எத்தனையெத்தனை விஷயங்கள் அவரைப் பற்றி கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்.

என்னுடைய நாடகப் பிரதியை மு. நித்தியானந்தன் வெகுவாகப் பாராட்டிப் பேசினார். ஒரு பிரதியை அல்லது ஒருவரை அவருக்குப் பிடித்துவிட்டால் வானளாவப் பாராட்டுவதிலும் பிடிக்காவிட்டதால் அதலபாதாளத்தில் குப்புறத் தள்ளிவிடுவதிலும் மு. நித்தியானந்தன் அவர்கள் சாருநிவேதிதாவுக்கே சவால் விடக்கூடியவர். அவரிடம் பாராட்டுப் பெறுவதென்றால் சும்மாவா! நான் எழுதிய நாடகத்தை மேடையேற்றுவதற்கான ஒப்புதலைப் பெறுவதற்காகவே அவர்கள் என்னைச் சந்தித்தார்கள். இதுதானே நான் சிறுவயது முதலே கண்ட கனவு! மகிழ்ச்சியில் நான் தத்தளித்தாலும் கட்சிக் கட்டுப்பாடு என் கழுத்தில் கத்தியாக இருந்ததால், அடுத்தநாள் பதில் சொல்வதாகச் சொன்னேன்.

அடுத்த நாளே கட்சித் தோழர்களைச் சந்தித்து இந்தச் சந்திப்புக் குறித்துச் சொன்னேன். குட்டிப் பூர்கவாக்களுடன் எந்தத் தொடர்பும் கூடாது எனத்

தோழர்கள் மறுபடியும் கண்டிப்பாகச் சொன்னார்கள். எனவே நான் லஷ்மியைத் தொலைபேசியில் அழைத்து "நீங்கள் பாட்டாளி வர்க்கச் சர்வாதிகாரத்தையும் நிரந்தரப் புரட்சித் தத்துவத்தையும் ஏற்றுக்கொள்ளும்வரை உங்களுடன் இணைந்து என்னால் செயற்பட முடியாது" எனச் சொல்லிவிட்டேன். "பரவாயில்லை" என லஷ்மியும் சொல்லிவிட்டார்.

இந்தக் காலகட்டத்தில்தான் எனக்குத் தலித் அரசியல் குறித்த அறிமுகம் நிறப்பிரிகை இதழ்கள் மூலமாக ஏற்படத் தொடங்கியது. அ. மார்க்ஸ், ரவிக்குமார், ராஜ் கவுதமன், பாமா எனத் தேடித் தேடிப் படிக்கத் தொடங்கினேன். வறட்டுவாத மார்க்ஸியத்தையும் அதிகாரம் மையப்படுத்தப்பட்ட கட்சி வடிவத்தையும் கண்டித்து அ. மார்க்ஸ் தொடர்ச்சியாக எழுதிக் கொண்டிருந்தார். பின்நவீனத்துவ அலை தமிழக அறிவுலகை நேர்மறையாகவும் எதிர்மறையாகவும் பாதித்துக்கொண்டிருந்தது. நான் இது குறித்தெல்லாம் கட்சிக்குள் உரையாடத் தொடங்கினேன். மார்க்ஸிய மூல நூல்களைக் கரைத்துக் குடித்துச் செரித்த தோழர்களால் இந்தப் புதிய போக்கைப் புரிந்துகொள்ளவே முடியவில்லை. "இதெல்லாம் முதலாளித்துவம், என்.ஜி.ஓ." என்பதைத் தவிர அவர்களிடமிருந்து எனக்கு மேலதிக பதில்கள் கிடைப்பதாக இல்லை. இலங்கை — இந்தியச் சமூகங்களை வர்க்கச் சமூகங்கள் என வரையறுப்பதைக் காட்டிலும் சாதியச் சமூகங்கள் என வரையறுப்பதே சரியானது என எனக்கும் தோன்றியது. மேலிருந்து அதிகாரம் செலுத்தப்படும் கட்சி வடிவத்திற்கு எங்களது கட்சியே சாலப் பொருத்தமான உதாரணமாக இருந்தது. கட்சி அதிகாரம் மையத்திடம் குவிக்கப்பட்டு விளிம்புகள் வெறும் போராட்டப் பண்டங்களாகப் பார்க்கப்படுவதாக எனக்குத் தோன்றியது. இப்படிப் பல பல தோன்றிக்கொண்டேயிருந்தன. நான் கட்சியிலிருந்து மெல்லமெல்ல விலகிச் செல்லத் தொடங்கினேன். அதுகுறித்துக் கட்சித் தோழர்களுக்கும் எந்தக் கவலையும் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. அவர்கள் தினத்தோறும் உச்சாடனம் செய்யும் திரிபுவாதம், கலைப்புுவாதம் போன்ற சொற்களுக்குத் தக்க உதாரணத்தைக் காட்ட ரஷ்யாவிலோ, சீனாவிலோ அல்லாமல் கண்முன்னேயே ஒருவன் கிடைத்துவிட்டான் என்பதால் அவர்களும் உற்சாகமடைந்திருப்பார்கள் என்பதே உண்மை. இன்றுவரை அவர்கள் என்னை எங்கேயாவது சந்திக்கும்போது அவர்களது கண்களில் தெரிவது ஏனாமா அல்லது என்மீதான பரிதாபமா எனக் கண்டுபிடிக்கத் தெரியாமல் நான் திணறிக்கொண்டிருக்கிறேன்.

கட்சியுடனான என்னுடைய இந்த ஊசலாட்ட நிலை நீடிக்கும்போது, மனோ என்னைத் தொடர்புகொண்டு புதிதாகத் தொடங்கப்படவிருக்கும் அம்மா இதழுக்குச் சிறுகதையொன்று தருமாறு கேட்டார். தோழர். சபாலிங்கம் கொல்லப்பட்டதற்குப் பின்பாக பிரான்ஸிலிருந்து வெளியான முதல் இலக்கிய இதழ் அம்மா. 1997ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்ட முதலாவது இதழில் முதலாவது கதையாக என்னுடைய 'எலி வேட்டை' கதை வெளியாகியது. அந்தக் கதையைத்தான்

என்னுடைய முதலாவது கதையாகக் கருதுகிறேன். வெளிவரயிருக்கும் தொகுப்பிலும் அதுவே முதற்கதை.

அந்த வருடம் நான்கு கதைகள் எழுதினேன். மூன்று கதைகள் *அம்மா*வில் வெளியாகின. மூன்றாவது கதையான 'மைசூர் ராசா'வில் வளர்த்த கடா மார்பில் பாய்ந்த கதையாகக் கட்சியின் மீதே கைவைத்துவிட்டேன். அத்தோடு கட்சியுடனான எனது கடைசி இழையும் அறுந்துபோயிற்று.

நான்காவது கதையான 'தேவதை சொன்ன கதை' 1997 செப்டெம்பரில் *இலக்கியச் சந்திப்பு* மலரான 'இனியும் சூல் கொள்'ளில் வெளியானது. இந்தக் கதையைக் கேட்டு வந்தபோதுதான் சுகன் எனக்கு நண்பரானார். நவீன இலக்கியப் பரப்பில் எழுதுவதற்கு என்னைக் கூட்டி வந்தவர் மனோ என்றால், என்னுடன் கூடவே வந்தவர் சுகன். எங்களது நட்பு அடுத்த இருபது வருடங்களுக்கு நீடித்தது. இருவரும் இணைந்து ஏகப்பட்ட வேலைகளைச் செய்திருக்கிறோம். 'சனதருமபோதினி', 'கறுப்பு' ஆகிய இரு தொகுப்புகளும் நற்சாட்சி.

அந்தக் கதையை எழுதி நான் இலக்கியச் சந்திப்புக் குழுவினரிடம் கையளித்தேன். ஒருநாள், இலக்கியச் சந்திப்புக் குழுவை வந்து சந்திக்குமாறு எனக்கு அழைப்பு வந்தது. அந்தக் கதை குறித்து என்னிடம் இலக்கியச் சந்திப்புக் குழுவிருந்த சிலர் அரசியல் கேள்விகள் கேட்டார்கள். அந்தக் கதையில் என்னுடைய மையப்புள்ளி பெண் போராளிகளைப் பற்றியதாக இருந்தது. வியட்நாம் விடுதலைப் போரில் பங்கெடுத்த தீரமான பெண் போராளிகள் பிற்காலத்தில் பெண் அடிமைத்தனத்தில் சிக்குண்டு உழன்றதைச் சித்திரித்திருந்தேன். ஈழப் போராட்டத்தில் அரசியல்ரீதியான புரிதலின்றி வெறுமனே ஆயுதப் போராளிகளாகப் பெண்கள் இயங்கினால், போரின் முடிவில் அவர்களிடமிருந்து ஆயுதங்கள் களையப்படும்போது, பெண்ணடிமைச் சமூகத்திற்குள் அவர்களும் சிக்கிக்கொள்வார்கள் என இலக்கியச் சந்திப்புக் குழுவுக்கு விளக்கமளித்தேன். ஒரு கதையை எழுதினால் அதற்கு இவ்வாறான அழைப்புகளும் விசாணைகளும் விளக்கங்களும் இருந்த காலமொன்று இருந்தது. புலம்பெயர் இலக்கியச் சூழலில் குட்டி இலக்கிய பீடங்களும் அரைகுறை அரசியல் ஞானிகளும் கோலோச்சிய காலங்களவை. அதை உடைக்க வேண்டும் என்பதும் ஓர் எழுத்துக் கலைஞனாக எனது கனவுகளில் ஒன்றாகயிருந்தது. பின்வந்த காலங்களில், *இலக்கியச் சந்திப்பு* மலர்களுக்கு நான் பதிப்பாசிரியராகப் பொறுப்பேற்றுக்கொண்ட தருணங்களில் இவ்வாறான 'விசர்' வேலைகளைச் செய்ய நான் யாரையும் அனுமதிப்பதில்லை.

கலைஞர்களுக்கு அரசியல்வாதிகள் தீர்ப்பிடக் கூடாது. நீண்டகாலமாக இந்தப் பரிதாபச் சூழலுக்குள் ஈழ— புலம்பெயர் இலக்கியம் சிக்கிக்கிடந்தது. 2009க்குப் பின்பு இந்த நிலையில் மாற்றம் ஏற்பட்டாலும், பல எழுத்தாளர்களுக்கு இன்னும் விடியவேயில்லை. 'எதிர்ப்படும் ஒவ்வொருவரின் கையையும் நக்குபவன்' என்ற பலஸ்தீனக் கவிதை வரிகள் இவர்களுக்கும் பொருந்தும்.

1998இல் தமிழகம் சென்றேன். அப்போது தமிழகத்திலிருந்த எந்த எழுத்தாளரும் எனக்கு அறிமுகமில்லை. என்னையும் யாருக்குமே தெரியாது. கையில் அ. மார்க்ஸின் முகவரியிருந்தது. நேராகத் தஞ்சாவூருக்குச் சென்று அதிகாலையில் அவரது வீட்டுக் கதவைத் தட்டினேன். யாரென்றே தெரியாத ஓர் ஈழத்து இளைஞனை முகமலர்ச்சியோடு வரவேற்று அன்று முழுவதும் உரையாடினார்.

அதுவரையான எனது தடுமாற்றங்களுக்கும் அரசியல் ஊசலாட்டங்களுக்கும் அ. மார்க்ஸ் நல்லதொரு வழிகாட்டினார். அதாவது தடுமாற்றங்களோடும் ஊசலாட்டத்தோடும் இருப்பதே நல்லதென்றார். உறுதியான கோட்பாடுகள், கெட்டியான கட்சி வடிவங்கள், தத்துவங்கள் எல்லாமே பெருங்கதையாடல்கள் என்றார்.

இப்போது நிதானித்துப் பார்க்கையில் ஒன்று தெரிகிறது. அதாவது, அ. மார்க்ஸ் எனக்குப் புதிய திசை எதையும் காட்டவில்லை. மாறாக, சிறுவயதி லிருந்தே என்னிலிருந்த மீறல்தன்மை, குழப்படித்தனம், கோணங்கித்தனம், பகடிப் பேச்சு எல்லாவற்றையும் நல்லது என எனக்கு அவர் அறியத் தந்தார். அதிகாரத்தைக் கேள்வி கேட்கப் பகடி ஒரு கூரிய ஆயுதமென்றார்.

அ. மார்க்ஸின் வழியாகத்தான் நான் தந்தை பெரியாரைச் சரியான முறையில் அறிந்துகொண்டேன். நாம் அறமென நம்பியிருந்ததைப் பெரியார் அறமில்லை என்றார். கற்றுக்கொள்ளல் என்பது வெளியிலிருப்பதை நம்முள்ளே திணிப்பதில்லை. மாறாக நம்முள்ளே இருப்பதை வெளியேற்றுவதே கற்றல் என்றார். நிறுவப்பட்ட இலக்கியத்தை, பண்பாட்டை, கலாச்சாரத்தை, அறத்தைக் கவிழ்த்துப்போடு என்றார்.

இன்றைய உலகச் சூழலில், ஒவ்வொரு தனிமனிதரின் மீதான அரசு இயந்திரத்தின் நெருக்கமான கண்காணிப்புக்குள், பெரு நிறுவனங்களின் அதிகார வலைக்குள் என்னைப் போன்ற தனிமனிதனால் இவ்வாறு கண்டபடியெல்லாம் கவிழ்த்துப்போட முடியாது. நானும் எண்ணற்ற சமரசங்களுடன்தான் வாழ்க்கையை ஓட்டியபடியிருக்கிறேன். ஆனால் நிஜ வாழ்க்கையில் என்னால் கவிழ்த்துப்போட முடியாதவற்றை எனது கற்பனைகளில் உருவாகும் சிறுகதைகள், நாவல்களின் மூலமாக என்னால் கவிழ்த்துப்போட முடியும். மனித உயிரிக்கு வாய்த்த ஆற்றல்களிலெல்லாம் ஆகச் சிறந்த ஆற்றல் கற்பனையே என்றுதான் கருதுகிறேன்.

நிஜ வாழ்வில் சாதிக்க முடியாத சமத்துவத்தையும் சகோதரத்துவத்தையும் இலக்கியக் கதைகளின் வழியே என்னால் மனித மனங்களில் தொற்ற வைக்க முடியும். எனவேதான், வெளிவரயிருக்கும் என்னுடைய ஒட்டுமொத்தச் சிறுகதைத் தொகுப்பின் முதற்பக்கத்தில் நயோமி கிலெய்னின் இந்தச் சொற்களை குறித்துக் காட்டியிருக்கிறேன்.

“இந்த உலகை மாற்றுவதற்கு நீங்கள் கதைகளை மாற்றியாக வேண்டும்.”

தர்மினி | கவிதைகள்
(ஃபிரான்ஸ்)

வந்துபோன
அடையாளம்

1.

அலை கரையிலும்
பறவை இறகிலும்
காற்று தீண்டலிலும்
அவளோ...
விட்டுச்சென்ற ஆடைகளில்

அது
உறவை நீட்டிக்கும் தந்திரம்
திரும்புவதற்கு உத்தரவாதம்
மறக்காதே எனும் இருப்பு
நேசத்தைப் பத்திரப்படுத்த வேண்டுதல்
தோய்த்தெடுத்த ஞாபக நிறத்தோரணம்
அசீரரி ஓலிக்காத மறுவருகையின் முன்னறிவிப்பு

அலுமாரிக்குள் பொதிந்த ஆடைகளில்
அன்பின் பரிசுத்த நறுமணம்

சுருக்கங்கள் நீவும் விரல்களோ
தீண்டுகிறது தூரம்.

2.

ஆளுக்கொரு காதலும் கைபேசியும்
வீட்டில் குறுக்கும் நெடுக்கும் நடைகள்
மூலைகளில் ஓடுங்கிய முணுமுணுப்புகள்

பாடல்கள் சமர்ப்பணம் செய்யப்படுகின்றன
எழுபதுகளும் எண்பதுகளும்
இரண்டாயிரமும் தாண்டிப்போகின்றன பாடல்கள்

ஓலித்த பாடல்களை மீறி...
Je t'aime... Je t'aime...
பிரெஞ்சில் அடிவயிறிலிருந்து கத்துகிறார் பாடகி

ஜெத்தெம்... ஜெத்தெம்...
அந்த மெதுமெதுத்த சொற்கள்
வீட்டுக்குள் கிசுகிசப்பாக அலைகின்றன

எண்பதுகளின் அன்பின் நொய்மையோ
சப்புரமணியை மூக்கால் முட்டிக்கொஞ்சுகிறது

கண்களில் காதல் முத்தாகத் திரண்டு நிற்க
என் வாழ்வில் நீ வந்தது விதியானால்...
ஜேசுதாஸ் குரலிலிருந்து மது பாலகிருஷ்ணன் வெர்ஷன்வரை
புதிதானது பூங்காற்று.

3.

நீங்கள்
எனக்கு எதையும் நிரூபிக்க வேண்டியதில்லை

நம் அவசரப் பேச்சினிடையே
திடுக்கிட்ட தொனியில்
நடுங்கிய குரலில்
'வீட்டில் தட்டத்தனியே
விட்டுவிட்டு வந்த
மணிப்பிளாண்ட் தண்ணீரின்றி வாடியிருக்குமா?'

நினைவு வந்து கேட்டார்களே!

4.

காற்று சுழன்றடிக்கிறது
குளிருக்கு ஒதுங்கி
பல்கனி மூலையில் இரண்டு புறாக்கள்
தமக்குள் குதுகுதுவென்று
பேசிக்கொண்டிருக்கின்றன

அது 'குது குது' மொழிதான்

மூன்றாவது புறாவுக்கும் கேட்காத சத்தம்
எனக்குக் கேட்கிறது

என் உடலெங்கும்
சாம்பல் வண்ண இறகுகள் முளைக்கின்றன

தோளில் சரிந்து உறங்கியவனின்
சாயமேற்றாத சிகையை
இப்போது கோதிக்கொண்டிருக்கிறேன்

நெஞ்சுக்குள் சிறகுகளைப் படபடத்து
பறவையொன்று தத்துகிறது.
அது கொத்திக்கொண்டிருக்கிறது இன்றை.

5.

இலையுதிர்காலத்தை

கழன்றுவிழும் இலைகள் கொண்டு வருகின்றனவா ?
இவ்வாண்டு கொஞ்சம் அவசரப்பட்டுவிட்டன மரங்கள்
காற்றில் அலைவறுகின்றன சுருகுகள்

வரவேற்பறையில் நாற்காலிக்குள் சுருண்டும்
அறைக்குள் கட்டிலில் முடங்கியும்
சமையலறையில் இயந்திரமாகவும்
பிறரோடு சம்பிரதாயமாக உரையாடியபடி
அப்படியிப்படியென நாள்கள் நகர்கின்றன

அந்தா பாருங்கள்!
குழந்தை அடம் பிடிக்கிறாள்
ஓடி வந்து நிலத்தில் வீழ்கிறாள்

தலைமுடிகள் பரவ
ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்து எழுபத்தைந்து பூக்களுள்ள
சட்டை போட்டவள்
கால்களை உதைத்தபடி
கடைக்கண்களால் நோக்குகிறாள்

நீங்கள்
ஒரு பாடலை இசைக்க விட்டபடி
மின்னும் கண்களால் அவளைப் பார்த்தபடி
அவள் முன்னால் இருக்கிறீர்கள்
கதகதப்பாகிறது வீடு.

6.

யோசித்துச்செய்த சமையலைப் புசித்துப் பாராட்டாதபோது
குளித்த வாசத்தை முகராதபோது
பாடலை இணைந்திருந்து முணுமுணுக்காதபோது
அருகிருந்து உரையாடாதபோது
அலையும் கூந்தலை அளையாத கைகளிருக்கும்போது
துள்ளலை, நக அழகுச் சிவப்பை வியக்காதபோது
அவள் கண்கள் சுருங்கிச் சினப்பதில் கவனமில்லாதபோது
கை மடக்கிப் படுத்த களைப்பைக் கவனிக்காதபோது
உடைகளின் வண்ணத்தை - வடிவை வர்ணிக்காதபோது
விழிப்பில் முகிழ்க்கும் அந்நாளின் அன்பை முகராதபோது
பயணத்தில் பாதுகாக்கும் பதற்றங்களில்லாதபோது

இப்படி... இல்லாமைகளிலும் போதாமைகளிலும்
அந்த இருப்பை
அவ்வியப்பை
எளிய மனதின் விகசிப்பை
குழந்தையின் முறுவலை
பொத்தி வைக்கும் கரத்தை
இட்டு நிரப்புகிறாள்.

7.

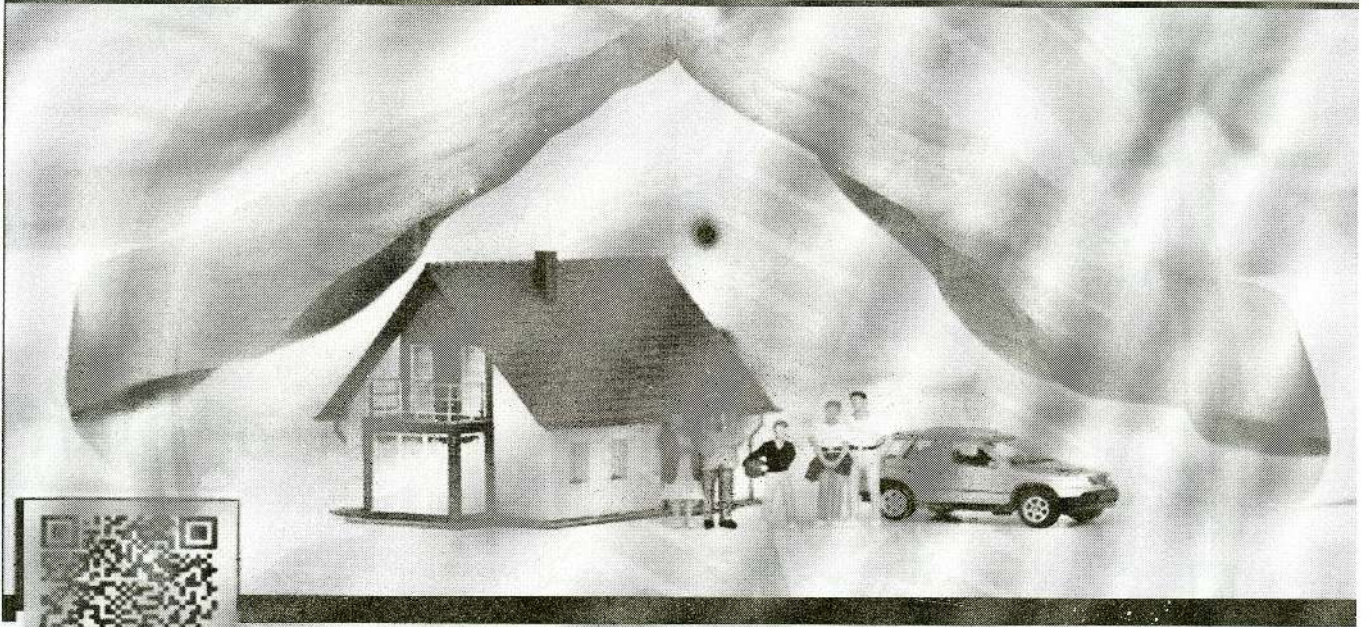
பல நாட்களின் பின்பு இன்றைக்கு இறைச்சி சமைத்தேன்.
வெட்டிக்கொண்டிருந்த நேரம்...
சேர்ந்து சமைத்த சட்டி அடிப்பிடித்த மணம்
நினைவுகள் விரல்களில் இரத்தமாகக் கசிந்தது
பகிர்ந்து உண்ணாத அதில் ஒரு சுவையுமில்லை.
நாம் குடித்த கோப்பைகளின் தேநீர்க்கறை இன்னும் கழுவப்படவில்லை
வீட்டில் பேச்சொலிகள் சுழல்கின்றன
மகிழ்ச்சியான கணத்தைக் கைப்பற்றிய ஒளிப்படங்கள் இருக்கின்றன
வழமைபோலவே உற்று நோக்குகிறேன்
நான்கு கண்களும் கூசிய விளக்குகளின் பிரகாசக்காலம் கடந்துபோகிறது
மேசையில் வைத்த சாம்பல் கிண்ணத்தை முகர்ந்தேன்
அது அன்பின் மூட்டங்களின் நிறம்
இரவு பெய்த மழையை யன்னல் கண்ணாடிகளால் நானும் பார்க்கிறேன்.

போத்தலில் வளர்க்கும் கொடி படர்ந்தெழுந்து
கழுத்தைக் கட்டிக்கொள்கிறது
பாய்களிலிருந்த புற்கள் பசிய நிறமாகின்றன
விடிகாலைத் துதிகள்
யன்னலில் எதிரொலிக்கின்றன
எனக்கு மீண்டுமொரு நாளாகிறது

8.

சில திருடர்கள் ஸ்பெஷலானவர்கள்!
அதுவும் திருட்டுப்பெண் அதிவிஷேசம்!!
திருட வந்தவர் மது அருந்துவார்
உண்பார்
பாடல்களைக் கேட்பார்
படுக்கையில் உறங்குவார்
வீட்டு உரிமையாளரை முத்தமிடுவார்
அங்குள்ள புத்தகங்களை வாசிக்கத் தொடங்கிவிடுவார்
தொங்கும் அழுக்காடைகளைத் துவைப்பார்
வாசனைச் சவர்க்காரம் போட்டுக் குளிப்பார்
அவர் உறக்கத்தில் புரண்டு படுத்தால்
அத்திருடி அவருக்குத் தலை அணைத்து வைப்பார்
மெல்ல நடந்து...
சமையலறையில் போத்தல்களை ஆராய்ந்து
கடுஞ்சாயத் தேநீர் போட்டுக் குடிப்பார்
கூடவே கடிக்க பிஸ்கட்டுகளையும் களவெடுப்பார்
கடைசியாக...
வீட்டு உரிமையாளரின் மனசை அப்படியே வழித்தெடுத்துச் செல்வார்.

UNIVERSAL FINANCIAL GROUP INC

Our Services

- Auto Insurance
- Life Insurance
- Disability Insurance
- Non Mediacal Insurance
- Critical Illness insurance
- Mortgage Insurance
- Travel & Super Visa Insurance

உங்கள் அனைத்துக்
காப்புறுதித்

தேவைகளுக்கும்
அழையுங்கள்

Free
Financial
Classes
Available

RRSP | RESP | MORTGAGE | INVESTMENT

416 -731-2829

venthanperinpan@gmail.com

மலர்விழி மணியம்

பின்னவள்

என் வீட்டிலிருந்து நான்காவது தெருவில் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறேன். இதோ ஒலிம்பிக் தீப்பந்தம் ஏந்தி ஓடுவதுபோல என் அம்மா பிய்ந்த விளக்குமாற்றைக் கையில் ஏந்தி என்னைத் தெருத் தெருவாகத் துரத்துகிறாள்.

“அடி செருப்பால், உனக்கு எவ்வளவு தைரியம் இருந்தா அந்த வீட்டுக்குப் போயிட்டு வருவா?” என்று ஆரம்பித்து அவளது அகராதியில் இருந்த அனைத்துக் கெட்ட வார்த்தைகளையும் மணி மணியாக் கோர்த்து வாசலில் தண்ணீர் தெளிப்பதுபோல என்மீது ஊற்றிக்கொண்டே என்னைப் பின் தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருக்கிறாள்.

நேற்று நான் சென்ற இடம் அப்படி. சரியென்றோ தவறென்றோ வகுக்கத் தெரியாத வயது எனக்கு. இப்படி அவள் பத்ரகாளியாக என்னைத் துரத்தும் பொழுதுதான், ஒருவேளை நான் செய்தது தவறோ என்ற சந்தேகம் லேசாக உதிகிறது என் சிந்தையில்.

நான் ஒல்லியாக இருப்பதனால், வீசும் காற்று என்னையும் சற்றுத்

தள்ளிக் கொண்டு செல்ல எப்படியோ தப்பித்து வீடு வந்து சேர்ந்தேன். என் அம்மா வந்து சேர எப்படியும் இருபது நிமிடங்களாவது ஆகும். அதுவரை தண்ணீர் குடித்துவிட்டு இளைப்பாறலாம் என்று ஒரு குவளைத் தண்ணீரோடு மூச்சிரைக்க என் தங்கையின் அருகில் வந்து அமர்ந்தேன்.

“ஆல்பூர் ஊர்” என்று ஒரு கையைக் கோணலாக வைத்து என்னிடம் ஏதோ கூறினாள். பிறகு சிரித்தாள். என்னைப் பார்த்தால்தான் இவளுக்கு இந்தச் சிரிப்பு. எனக்குத்தான் அது எரிச்சலாக வரும். இவளுக்கு என் அம்மா அப்பா வைத்தப் பெயரைக் கொண்டு நான் இவளை அழைப்பதில்லை. நான் இவளுக்கு வைத்த பெயர் செவப்பி. இவள் என் அம்மாவைப் போல, மாம்பல நிறத்தில் பிறந்தவள். கோபம் வரும்பொழுது இவளது முகமும், காதுகளும் சிவப்பாக மாறிவிடும். அதனால் இவளுக்கு நான் இட்ட பெயர் ‘செவப்பி’.

இவள் எங்கள் வீட்டின் கடைக்குட்டி. இவளது நிறம் மட்டும் தான் அம்மாவைப் போல. முக ஜாடை என் அப்பாவைப் போல. நான் நிறமும் ஜாடையுமே அப்பாவைப் போலத்தான்.

“பூ” என்றாள்.

அவள் என்னைவிட நிறம் அதிகமாம். அதற்கு அதுதான் அர்த்தம். இவ்வாறு அவள் பேசும் ஒற்றை எழுத்துகளுக்கு நாங்களாகவே ஒரு அர்த்தம் கொடுத்துக்கொள்வோம். வாயில் இருந்து வழிந்த ஜொள்ளை வளைந்த கையை வைத்து முகத்தில் தேய்க்கத் துவங்கினாள். நான் குடித்துக் கொண்டிருந்த தண்ணீரைச் சிறிதளவு என் உள்ளங்கையில் ஊற்றி அவளது முகத்தைக் கழுவிவிட்டு என் பாவாடையில் துடைத்துவிட்டேன். இதைச் செய்யும்போது எனக்கே ஆச்சரியம்தான். ஏனென்றால் முதன்முறையாக இதை நான் இவளுக்குச் செய்கிறேன். விட்டத்தை அண்ணாந்து பார்த்து ஓடுகளின் நடுவே இருக்கும் கண்ணாடியின் வழி வரும் வெளிச்சத்தோடு பேசலானாள்.

இவள் வந்த பிறகு அம்மாவிற்கு இவளைப் பார்த்துக்கொள்ளவே நேரம் போதாமல் போனது. அதுவே என்மீது அவளுக்குக் கவனம் குறையக் காரணம் ஆனது.

எனக்கு எப்போதும் ஒரு தம்பிப் பாப்பா வேண்டும் என்றே ஆசை. இவள், அம்மாவின் கர்ப்பப்பையில் இருக்கும் பொழுது அம்மாவுக்கும் அப்பாவுக்கும் வலுத்த சண்டை. அதில் மனமுடைந்த அம்மா விஷம் குடித்தாள். மரணிக்கவில்லை. ஆனால் விஷம் தாக்கியது என் தங்கையை. மூளை பாதிப்படைந்து பிறந்தாள். ஆள் மட்டுமே வளர்ந்துகொண்டே செல்வாள். ஆனால் எப்பொழுதுமே இவளுக்கு ஆறு மாதக் குழந்தையின் மூளை வளர்ச்சிதான். ஒற்றை எழுத்தில் எச்சிலோடு சத்தம் எழுப்புவாள். தலையை ஒரு புறம் சாய்த்து ஓரக் கண்ணால்தான் எல்லோரையும் பார்ப்பாள். நீண்டு வளர்ந்த கை கால்களை, மடக்கிய குடையைப்

போலவே வைத்திருப்பாள். காலை மூத்திரத்— திலிருந்து அனைத்துமே இவளுக்குப் படுக்கை— யில்தான். இருந்த இடத்திலேயே தான். இவள் வந்த— திலிருந்து என் அம்மாவின் உலகம் மாறிப்போனது. எந்த விஷேசங்களுக்கும் அவள் செல்வதில்லை. புதுப் புடவைகள் யாவும் மணம் மாறாமல் புதிதாகவே உறங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன அலமாரியில். எல்லா நல்ல காரியங்களும் அம்மாவிற்கு செவப்பிதான். கோவிலுக்குக்கூடச் செல்வதில்லை. செவப்பிக்குச் சேவை செய்வதே அம்மாவிற்கு ஆராதனையும் அபிஷேகங்களுமாக ஆகிவிட்டன. தினமும் இவளுக்கு அம்மா ஒரு கதை சொல்வாள். புரிகிறதா என்று தெரியாது. ஆனால் ‘ஆ... பூ...ஊ...’ என்பாள். என்னைப் பார்த்தால் மட்டும் உதட்டைப் பிதுக்கிக்கொண்டு சிரிப்பாள். அதைக் காண எனக்கு எரிச்சலாக இருக்கும். இவள் வந்த பிறகு என் அம்மாவின் உலகத்தில் நான் இருக்கிறேனா என்ற சந்தேகமே வந்துவிட்டது.

நான் பிறந்து மூன்று வருடங்கள் கழித்துப் பிறந்தவள். இப்பொழுது இவளுக்கு ஒன்பது வயது. உட்கார வைக்க முடியும் இவளை. ஆனால் நிற்கவோ நடக்கவோ இயலாது. பல சமயங்களில் இவளுக்குக் காவல் நான்தான். அம்மா தண்ணீர் பிடிக்கத் தெருப் பைப்பிற்குச் செல்லும்பொழுது, கடைக்குச் சாமான் வாங்கச் செல்லும் பொழுது, ரேசனிற்குச் செல்லும் பொழுது, இப்படியான சமயங்களில் நான் தான் காவல். நான் தொலைக்காட்சியைப் போட்டுப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பேன் அவளது ‘ஆல் பூ...ஊ...’ சத்தத்தின் நடுவே. பல நேரங்களில் எரிச்சல் ஊட்டும் இவள் செய்கை. அம்மா திரும்பி வரும்பொழுது சேற்றில் மிதப்பதுபோல அவளது மலத்தில் அமர்ந்திருப்பாள். சில சமயம் அம்மா வாஞ்சையோடு அதை அள்ளுவாள், சில சமயம் அழுதுகொண்டே செய்வாள், சில சமயம் கடுஞ்சினங்கொண்ட வார்த்தைகளை வீசிக்கொண்டே செய்வாள். அதனாலேயே எனக்கு செவப்பியின் மீது ஈடுபாடே இல்லாமல் போனது. ஒருவேளை தம்பியாகப் பிறந்திருந்தால் என்னைப் போல் ஆரோக்கியமாகப் பிறந்திருப்பாளோ என்று தோன்றும். அம்மாவும் மற்ற அம்மாக்களைப் போன்ற இயல்பான வாழ்வை வாழ்ந்திருப்பாளோ என்று எண்ணிப்பார்ப்பேன்.

இரவுகளில் உறங்கும் வேலையில் பாயில் படுத்த பிறகு அம்மா சொல்வதுண்டு ‘சாமி புள்ளடா, சாமி நமக்குக் குடுத்திருக்கு, நாம் பாத்துப்போமுன்னு நம்பி’ என்பாள். விவரம் வந்த பிறகு ஒருநாள் கோபத்தில், “எது வெசம் குடிக்கச் சொல்லி சாமி சொல்லுச்சா?. நீ தப்பு பண்ணிட்டு ஏம்மா சாமிய இழுக்குற” என்று கேட்டேன். அன்று என் அம்மா கொட்டிய கண்ணீர் அளவே இல்லை. “ஓங்கொப்பன என்னைக்காவது இந்த மாதிரி கேள்வியெல்லாம் கேட்டுருக்கியா டீ” என்றாள். உண்மைதான், அப்பாவை நான் ஒரு நாளும் ஒரு சொல் சொன்னதில்லை. செல்லப்பிள்ளை நான் அப்பாவிற்கு. அப்பா செவப்பியைவிட என்னைத்தான் கொஞ்சுவார், அதனாலேயே அப்பாவை எனக்கு மிகவும் பிடிக்கும். அப்பா பாசத்தைப் பங்கிட்டுக்

கொள்ள யாரும் கிடையா தென்கிற ஒரு நிம்மதியும் கூட. அம்மாவின் நினை வெல்லாம் செவப்பிதான். சிறிது காலமாக அப்பா வீட்டிற்கு அவ்வளவாக வருவதில்லை. வந்தாலும் அம்மாவுக்கும் அப்பாவுக்கும் இடையே வாக்குவாதங்களும் சண்டையும்தான்.

நேற்று சாயுங்காலம் அப்பா வீட்டிற்கு வந்தார். என்னை அவரோடு கூட்டிச் சென்றுவிட்டு நாளை கொண்டுவந்து விடுவதாகச் சொன்னார். இப்படி அழைக்கும் பொழுதெல்லாம் அப்பா என்னைத் தாத்தா பாட்டியின் வீட்டிற்கு அழைத்துச் செல்வது வழக்கம். அம்மா வேண்டாம் என வாதாடினாள். இறுதியில் அப்பாவே வென்றார். ஒரு நாளைக்கான துணியை மட்டும் எடுத்து வைக்கச் சொன்னார். பாட்டி தாத்தாவோடு இன்னுமொரு நாள் இருக்கலாம் என்ற ஆசையில் இன்னுமொரு பாவாடைச் சட்டை சேர்த்தே எடுத்து வைத்துக்கொண்டேன். பையை எடுத்துக் கொண்டு உற்சாகமாகக் கிளம்பினேன். அப்பாவோடு நான் இப்படிக்கிளம்பி வெகுநாட்கள் ஆகியிருந்தது. இல்லை. வெகு மாதங்கள்தான் சரியான சொல்லாக இருக்க முடியும்.

டவுன் பஸ்ஸில் ஏறியதும் ஜன்னல் சீட்டில் அமர்ந்தேன். அப்பாவின் தோளில் சாய்ந்துகொண்டேன். பஸ் நகர்ந்தது. அப்பாவின் மணமும் ஜில்லென்ற காற்றும் என்னை உறங்கத் தள்ளியது. இறங்கும் இடம் வந்தது. அப்பா என்னைத் தூக்கிக் கொண்டு இறங்கினார். அப்பாவின் தோள்மேல் படுத்துக் கொண்டு செல்வது எனக்குப் பல்லக்குப் பயணம்போல. அதனால் முழிப்பு வந்தும் தூங்குவதுபோல நடித்துக் கொண்டே படுத்துக்கொண்டேன்.

லேசாகக் கண்ணைத் திறந்து பார்த்தேன். ஒரு குடியிருப்புப் பகுதிக்குள் என்னைக் கூட்டிச் சென்றார். இது தாத்தா பாட்டி வீட்டின் வழியல்லவே என்று தோன்றியது. இது நாங்கள் முன்பிருந்த குவார்டர்ஸ் என்று கண்டுகொண்டேன். பழைய நினைவுகள் என் நெஞ்சை அழுத்த அப்பாவிடம் இருந்து விலகி இறங்கிக் கொண்டேன். மொத்தம் ஒன்பது வீடுகள் எதிர் எதிரே அமைந்திருக்கும். ஒவ்வொரு வீட்டிற்கும் இடையே ஒரு வீட்டின் அளவு இடைவெளி. கடைசி வீடு இருக்க வேண்டிய இடத்தில் ஒரு பெரிய நாவல் மரம் இருக்கும். தினமும் பள்ளி முடிந்து வந்ததும் அந்நாவல் மரத்தின் அடியில் தோழிகளோடு விளையாடுவேன். நானும் செவப்பியும் இந்த க்வார்டர்ஸ்சில் தான் பிறந்தோம். மிகவும் வசதியான கான்கிரீட் வீடு, பெரிய ஹாலும், பெரிய படுக்கை அறையும், ஒரு சமையலறையும் பின்பக்கம் பெரிய வராண்டாவும் இருக்கும். அதிகாலையில் எழுந்து அங்குதான் படிப்பேன். ஏதோ வீட்டில் ரிப்பேர் வேலை நடக்க இருப்பதாகக் கூறி எங்களை வேறு இடத்தில் குடி பெயர வைத்தார். இரண்டு வருடங்களாக ஓட்டு வீட்டில்தான் வாழ்கிறோம்.

எண்ணற்ற நியாபகங்கள் என் நெஞ்சைப் பிழிந்தன. நான்காம் வீட்டின் வாசலில் வந்து நின்றோம். அம்மா

இந்த வாசலில் கோலமிட்ட நினைவு வந்தது. பூக்கார அண்ணன் தினமும் வந்து நின்று பெல் அடிப்பார். காய்கறி வண்டிக்காரர், நெய் விற்கும் பாட்டி, மாம்பழம் கொண்டு வரும் அக்கா எனப் பல பேர் வந்து போவார்கள். எனக்கு அழ வேண்டும்போல் இருந்தது. படிக்கட்டில் ஏறினோம். அம்மா இதில் அமர்ந்து எனக்கு நிலா வெளிச்சத்தில் சோறு ஊட்டிய நியாபகம் வந்தது. கதவின் முன் நின்று காலிங்க பெல்லை அழுத்தினார் அப்பா. ஓடி விடலாம் போல் இருந்தது எனக்கு. மூன்றாவது அழைப்பிற்குக் கதவு திறந்தது.

‘இவங்க தான் உன் சித்தி’ என்று அறிமுகம் செய்தார் அப்பா. இவ்வுலகில் எந்த மகனும் சந்திக்கவே கூடாத உறவென்று எனக்குத் தோன்றியது. சித்தியின் உதடு புன்னகையோடு வரவேற்றது என்னை. ஆனால் அவளது பார்வை ஏவுகணையாக என்னை என் வீட்டின் வாசலிற்குப் பாய்ந்து அனுப்பியது.

என்னைப் பிடித்திருந்த என் அப்பாவின் கை இறுகியது. நூலின் ஒரு முனையில் மாட்டியிருக்கும் பட்டத்தைப் போல என்னை உணர்ந்தேன்.

உள்ளே அழைத்துச் சென்றதும் ஒரு சேரில் அமர்ந்தேன்.

“காப்பி குடிக்கிறியா?” சித்தி கேட்டாள்.

குரலில் இருந்த இனிமையும், விழிகளில் இருந்த வெறுப்பும், உதட்டில் ஒரு போலிச் சிரிப்பும், அப்பப்பா எத்தனை உணர்ச்சிகள் ஒரு முகத்தில், அதுவும் ஒரே சமயத்தில் என்று எண்ணிக்கொண்டேன்.

‘ம்’ என்று வாய் திறப்பதற்குள், அப்பா குறுக்கிட்டு “தோச ஊத்திக் குடு. அவளுக்குப் பசிக்கும்” என்றார்.

சமையலறையிலிருந்து இரும்புக் கடையில் வேலை நடப்பது போன்ற சத்தங்கள் வந்தன. எனக்குப் பயத்தில் வியர்வை வந்தது. அப்பாவின் அசட்டுப் புன்னகை எரிச்சலை உண்டாக்கியது எனக்கு. முதல்முறையாக என் ஓட்டுவீடு சொர்க்கம் போலத் தோன்றியது.

“இங்க வா” என்று பட்டமாகிய என்னைக் கூட்டிச் சென்றார் அப்பா. படுக்கையறையில் பாய்மரப்படகு அந்தரத்தில் தொங்குவது போலத் தொட்டில் தென்பட்டது. புரிந்தது யாரென்று.

“போய்ப் பாரு” என்று அப்பா ஊக்கம் வேறு கொடுத்தார். செவப்பி பிறந்த பொழுது நடந்த அதே நிகழ்வு. அதே அறை.

அருகில் சென்று தொட்டிலைத் திறந்து பார்த்தேன். கொழுத்தக் கரடிக் குட்டியைப் போல ஒரு உருவம் உறங்கிக் கொண்டிருந்தது. உச்சி முடிந்தக் கருத்த முடி சுருண்டு கிடந்தது. ‘ஓம்பரம்பரையில் தல மயிருக்கு மட்டும் கொறச்சலே இல்ல போ’ என்று என் தலையைப் பின்னும் பொழுது அம்மா கூறும் வார்த்தைகள் நான் கேட்காமலேயே ஒலித்தது என் காதுகளில்.

கன்னங்களின் சதை நெஞ்சுவரை படர்ந்து கிடக்கக் கழுத்தே தெரியவில்லை. இரு கன்னங்களும் அழுத்தம் கொடுக்கக் குறுகிக்கிடந்தன கருத்த உதடுகள். திரண்டு உருண்ட தொப்பை, இவ்வாறு நான் எண்ணிக்கொண்டே வரும்பொழுது, நான் பிறந்த பொழுது எப்படி இருந்தேன் என்று அம்மா வர்ணித்ததுபோல் இருந்தது. அவ்வுருவத்தின் தொப்பையை லேசாக அமுக்கிப்பார்த்தேன். தொப்பையை அமுக்கினால் கருத்த உதடுகள் சேலாகத் திறந்தன. சிரிப்பை அடக்கிக்கொண்டேன். ஆணா பெண்ணா என்று யோசித்து அப்பாவைத் திரும்பிப்பார்த்தேன்.

சித்தி தோசையோடு வந்தாள். ஓசை ஏதும் இல்லாமல் நானும் அப்பாவும் குழந்தை உறங்கிக் கொண்டிருந்த படுக்கையை வலி விட்டு ஹாலிற்குச் சென்றோம்.

தோசையை உண்டுவிட்டு நானும் அப்பாவும் சிறிது நேரம் டி.வி. பார்த்தோம். கிரிக்கெட் மேட்சைப் பார்க்க சேனலைத் திருப்பினார். அது எனக்கு ரசிக்கவில்லை. அதனால் குமுதம் வார இதழை எடுத்து ஆறு வித்தியாசங்களைக் கண்டுபிடிக்கும் படம் இருக்கும் பக்கத்தைத் திருப்பினேன். ஓடிக்கொண்டிருந்தது பழையக் கிரிக்கெட் மேட்ச். ஆனால் அப்பா ஏதோ இன்று நடந்தேறியதுபோலப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். சிறிது நேரம் சித்தியும் அமர்ந்து பார்த்தாள். இடை இடையே 'ஃபோர்' என்றும் 'சிக்ஸ்' என்றும் இருவரும் கைகளைத் தட்டிக்கொண்டார்கள். மேட்ச் முடிந்ததும் அவரவர் அலுவலகப் பணியினைப் பற்றி சிறிது நேரம் உரையாடல்கள் நடந்தன. இவர்களின் சத்தத்தில் என்னால் ஒரு வித்தியாசத்தைக்கூடக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை குமுதத்திலிருந்த படத்தில். எனக்கென்னவோ உன் அம்மாவுக்கும் சித்திக்கும் இருக்கும் ஆறு வித்தியாசங்களைப் பார் என்று காட்ட அப்பா என்னை அழைத்து வந்து நியாயம் கற்பிப்பதுபோல் தோன்றியது. குமுதத்தை மூடி வைத்தேன்.

தூங்குவது போல் நடிக்கலாம் என்று தலை சாய்த்தவள் நிஜமாகவே உறங்கிப்போனேன். அப்பாவும் என்னருகில் படுத்துக்கொண்டார்.

நள்ளிரவில் 'வீர்' என்று அழுகுரல். திடுக்கென்று எழுந்தமர்ந்தேன். நான் என்ன எழுவது? க்வார்டர்ஸ்ஸில் இருந்த மீதி எட்டு வீட்டின் மனிதர்களுமே உறக்கத்தைத் துளைத்திருப்பார்கள். அப்படியொரு சத்தம். 'கொழந்தையா இருக்கும் போது நீ அழுதா ஊரே முழுச்சிக்கும்' என்று அம்மா சொன்னது நினைவு வந்தது. நான் என்னை அறியாமல் என்னோடு இந்தக் குழந்தையைப் பொருத்திப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். என் விருப்பம் போல் தம்பிப் பாப்பாவாக இருந்தால் நன்றாக இருக்கும் என்று வேறு தோன்றியது. சித்தி சமாதானம் செய்து கொண்டிருந்தாள். குழந்தை அழுகையை நிறுத்தியதாகத் தெரியவில்லை. அப்பா எழுந்து சென்று குழந்தையை வாங்கி வந்தார். தாலாட்டுப் பாட ஆரம்பித்தார். அப்பா எனக்குப்

பாடிய அதே பாட்டு. பொறாமையில் பொகங்கியது என் இதயம். என்ன நினைத்தாரோ சட்டென என் மடியில் குழந்தையைக் கிடத்தினார். முட்டை விழிகளை உருட்டி உருட்டி என்னைப் பார்த்தது. தலையைச் சாய்த்து ஓர விழியால் பார்வை வீசி, உதட்டைப் பிதுக்கிச் சிரித்தது. அக்கணமே எனக்குத் தெரிந்தது இது பெண் பிள்ளைதான் என்று.

"அடிக் கழுத, அக்கா மடியில் போட்டதும் சிரிக்குறா பாரு" என்று அப்பா அவர் பங்கிற்கு உறுதி செய்தார். முகத்தில் அப்படி ஒரு பூரிப்பு அப்பாவிற்கு.

ஒரு பதினைந்து நிமிடங்கள் என் மடியில் படுத்து "ஆ.. பூ.. ஊஞ்" என்றாள் வாயில் ஜொள்ளு ஒழுக. அனிச்சையாக என் பாவாடையில் அதைத் துடைத்துவிட்டேன். கருத்த உதட்டைப் பிதுக்கிக் கொண்டு சிரித்தாள். அப்பா தூக்கினார். உடனே அழ ஆரம்பித்தாள். என் மடியில் கிடத்தினார். அழுகையை நிறுத்திவிட்டு என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தாள். அப்பாவிற்குச் சந்தோஷம் தாங்கவில்லை. எனக்கும் தான். அவளது கன்னத்தில் முத்தமிடச் சென்றேன். உடனே சித்தி வாங்கிக்கொண்டாள் குழந்தையை, பால் தர வேண்டும் என்று. அவளுக்குப் பசியில்லை என்று எனக்கே தெரிந்தது.

தொண்டை அடைத்துக்கொண்டு கண்ணீர் முட்டியது என் விழிகளில். எனக்கு செவப்பியைப் பார்க்க வேண்டும் போல் இருந்தது.

அதற்கு மேல் தூக்கம் வரவில்லை. எப்பொழுது விடியும் என்று காத்திருந்தேன். விடிந்தவுடன்

குளித்துத் தயாராகி உடைமாற்றி அமர்ந்திருந்தேன். படுக்கையறையை எட்டிப் பார்த்தேன். தொட்டில் ஆடாமல் இருந்தது. இரவெல்லாம் கதகளி ஆடிவிட்டு நன்றாக உறங்கிக்கொண்டிருந்தாள்.

காலை உணவைக் கொடுத்தாள் சித்தி. கிளம்பும் பொழுது “போயிட்டு வரேன்” என்றேன். சிரித்த முகத்தோடு போய்வரச் சொன்னாள். முழுமனதாகச் சிரித்தாள்.

அவளது கண்களில் தெரிந்த ஒளி அவள் உள்ளத்தில் நிறைந்திருந்த அமைதியைக் காட்டியது.

பஸ்ஸில் ஏறினோம் நானும் அப்பாவும். ஜன்னல் இருக்கையில் அமர்ந்தேன். அப்பாவின் தோள்மீது சாய்ந்து கொள்ளத் தோன்றவில்லை. அப்பா என்னையும் என் புதுத் தங்கையையும் இணைக்க எண்ணிக் கூட்டி வந்தார். வளைந்து நெளிந்த கோடுகள் கொண்ட கோலத்தின் நடுவே இணையாத புள்ளிகள் நானும் அவளும். அதனினும் மேலாக எனக்கும் அப்பாவுக்கும் இடையே ஏற்பட்டுள்ள தூரத்தின் அழத்தை அறிந்துகொண்டு அமர்ந்திருந்தேன். அமைதியாகப் பயணித்தேன். செவப்பியையும் என்னையும் பார்த்துக்கொண்டு அம்மா தனியாக எவ்வளவு கஷ்டப்படுகிறாள் என்று எண்ணிப்பார்த்தேன். இந்த இரவுப் பயணம் என்னுள் புது வெளிச்சத்தைக் கொடுத்ததுபோலத் தோன்றிற்று. ஆனால் அவ்வொளியில் நான் தொலைத்தது என் அப்பாவை. வேதனை நெஞ்சை அழுத்த ஜன்னல் கம்பியின் மேல் தலைசாய்த்துக் கொண்டு கண்களை மூடிக்கொண்டேன். உறங்கவில்லை. ஆனால் அமைதியாகப் பயணித்தேன்.

என் வீடு வந்து அடைந்ததும் அப்பா என்னை விட்டுவிட்டு மாத செலவிற்கு அம்மாவிடம் பணம் கொடுத்துவிட்டு, உடனே அலுவலகத்திற்குக் கிளம்பி விட்டார். அவர் தலை தெருமுனையில் மறைந்ததும் அம்மா விசாரணையைத் துவங்கினாள். தாத்தா பாட்டி என்ன சொன்னாங்க என்று. முடிந்தவரை சமாளித்துப் பார்த்தேன். ‘கொழந்த என்ன மாதிரியே இருந்தா’ என்று நான் உளர, அம்மா மோப்பம் பிடித்துவிட்டாள் எங்கே சென்றிருந்தேன் என்று. அப்பொழுது பத்ரகாளியாக மாறி விளக்குமாற்றோடு விரட்ட ஆரம்பித்தவள்தான். இந்நேரம் இரண்டு தெருவுகள் கடந்து வந்து கொண்டிருப்பாள் என்று நினைக்கிறேன்.

விட்டத்தைப் பார்த்துப் படுத்திருந்த செவப்பி என் பக்கம் தலையைத் திருப்பி “ஆ... பூ... ஊ...” என்று என்னை அழைத்தாள். அவளைத் திரும்பிப் பார்த்ததும் ஓர விழிப்பார்வையில் வாயில் ஜொள்ளு ஒழுகச் சிரித்தாள். அவளை அணைத்துக் கொண்டு கண்களை மூடினேன். இருண்ட பார்வையின் திரையில் நேற்று என் மடியில் கிடந்து ‘ஆ... பூ... ஊ...’ என்ற உருவம் தெரிந்தது. அனிச்சையாக என் உதடுகள் “கருப்பி” என்று அவளுக்குப் பெயரிட்டது. பிறகு செவப்பியைப் பார்த்து ‘இனிமே நீ கடைக்குட்டி இல்ல.’ என்றேன்.

“அடி செருப்பால!” என்று வீட்டின் முன் பக்கம் குரல் கேட்க, “அய்யோ அம்மா அதுக்குள்ள வந்துட்டியா!” என்று வீட்டின் பின் பக்க வாசல் வழியாக ஓட ஆரம்பித்தேன்.

தர்மத்தின் நீதிப்படி இந்த ஓட்டம் என் அப்பா ஓட வேண்டியது!.

இளவாலை விஜேயேந்திரன் | கவிதை

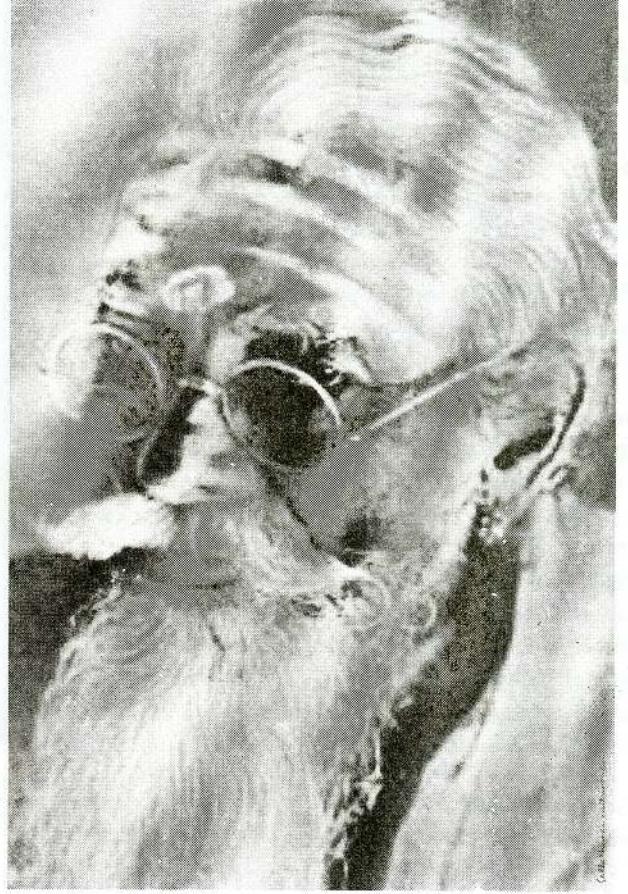
வேறுபடுதல்

பாதி வொட்கா முடிந்துவிட்டது
புலாந்தரியன் எழுகின்ற
கடலலையின் நுரைபோல
ஆடி ஓய்ந்த
பியரும் முடிகிறது

கள்ளுக்கு அருகாகக்
காதை வைத்து ரசிக்கின்ற
வாத்தி
நினைவில் வந்துபோகிறார்

சொல்வதற்கு ஒன்றுமில்லை
சுவை வேறு
போதை வேறு
செம்பாட்டு மண்ணின்
மணம் வேறு.

ஆடு ஏன் பலிகடா ஆனது?

தங்கத் தாத்தா என அறியப்படும் யாழ்ப்பாணம் நவாலியூர் சோமசுந்தரப் புலவர் சிறுவர்களுக்கென்றே ஏராளமான செந்தமிழ்ப் பாடல்களை இயற்றியவர். இவற்றுள் ஒன்றுதான் “ஆடு புலம்பல்” என்னும் தலைப்பில் எழுதப்பட்ட பாடல். தான் பெற்றெடுத்த கிடாய் ஆட்டை மாரி அம்மனுக்குப் பலிகொடுப்பதற்காக மனிதர்கள் இழுத்துச் செல்லும் காட்சியைக் கண்டு தாய் ஆடு புலம்புவதுபோல் அமைந்த பாடல் இது.

புல்லுந் தவிடும் நல்ல பிண்ணாக்குந் தீற்றியுனை
அல்லும் பகலும் அவர் அன்பாய் வளர்த்தாரோ
அல்லும் பகலும் அவர் அன்பாய் வளர்த்ததெலாங்
கல்லுங் கரையக் கழுத்து வெட்டு வெட்டிடவோ

காரிய மொன்றின்றி இந்தக் கன்னெஞ்சுப் பேதையர்கள்
மாரியம்மன் கோவிலிலே வாட்பலிக்கு வைத்தாரோ

ஆசாரி மேலோ அதிகாரி மேலோ
மாமாரி மேலோ வன்பழிதான் சேருமடா
கொன்றவன் மேலோ கொடுத்தவன் தன்மேலோ
தின்றவன் மேலோவித் தீயபழி சேருமடா

கொன்றவனுக்கும் தின்றவனுக்கும் மாத்திரமல்லாது மகாமாரி அம்மனுக்கும் இந்தப் பாவத்தின் பங்கு சேரும் என்கிறார் புலவர். அவள் பெயரில் தானே பலி கொடுக்கப்படுகிறது.

ஆட்டுக்கடா வெட்டித் தெய்வத்துக்குப் படையல் இடும் சடங்குத் தமிழர்களுக்குப் புதியதன்று. சங்க காலத்திலேயிருந்து நிகழ்த்தப்பட்டு வரும் சடங்கு இது.

சங்க இலக்கியங்களில் மக்களால் நன்கு அறியப்பட்ட நோய் தீர்க்கும் பூசாரியாக அறிமுகப்படுத்தப்படுபவன் வேலன். இந்த வேலனுக்குத் தெய்வத்துடன் தொடர்பை ஏற்படுத்திக்கொள்ளும் ஆற்றல் இருப்பதாக மக்கள் நம்பினர். வெறியாடல் என்னும் சடங்கை நிகழ்த்துவதன் மூலம் நோயை இனங்கண்டு கொள்ளவும் அந்நோயைத் தீர்த்துவைக்கவும் வேலனால் முடியும் என்பது பாமர மக்களின் நம்பிக்கையாக இருந்தது.

காதல் வயப்பட்ட இளம் பெண்ணொருத்தி உடல் மெலிந்தும் எப்பொழுதும் எதையோ சிந்தித்தபடியும் பிரமை பிடித்தவன் போலும் இருப்பான். தன் மகளுக்கு ஏதோ ஒரு நோய் வந்துள்ளதாக நம்பும் அந்தப் பெண்ணின் தாய் பூசாரி வேலனைத் தனது வீட்டுக்கு வரவழைப்பான். இளம் பெண்ணின் வீட்டு முற்றத்தில் மணலைப் பரப்பிப் பந்தல் அழகுற அமைத்துத் தோரணம் கட்டுவார்கள். தழைகளால் தன்னை அலங்கரித்துக்கொண்டும், பனைத்தோடு அணிந்தும், கடம்பமாலையைத் தலையில் சூடிக்கொண்டும், 'வேல்' ஒன்றை ஏந்தியபடியும் 'வேலன்' வருவான்.

உரத்த குரலில் பாடியும் ஆடியும் வேலன் சடங்கை நிகழ்த்தும்போது முருகன் அருள்வந்து அவன் ஆடுவதாக மக்கள் உணருவர்.

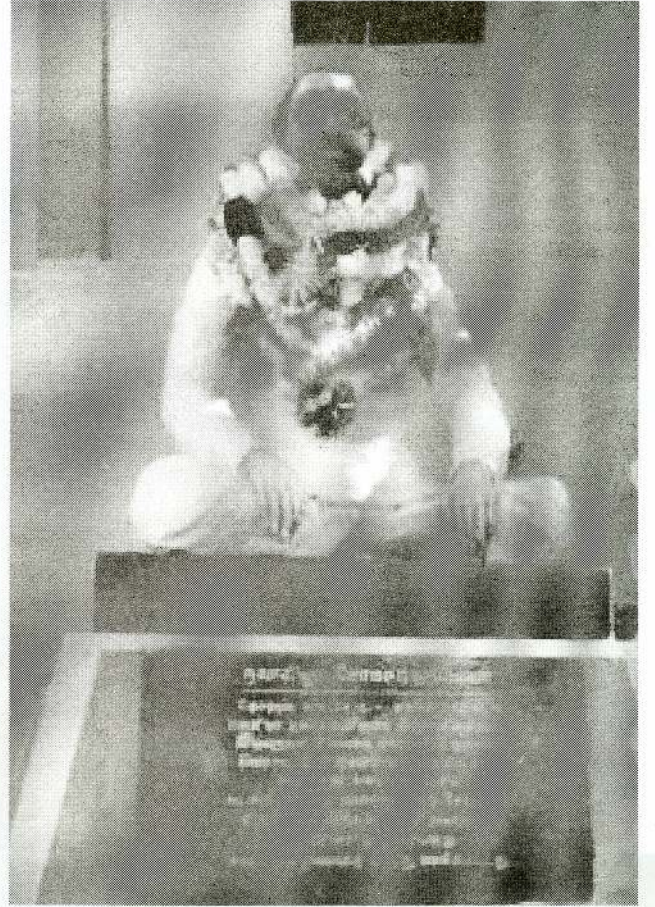
"பொய்யா மரபின் ஊர்முது வேலன் கழங்கு மெய்படுத்துக் கன்னந் தூக்கி முருகென மொழியும்"

நல் நுதல் பசந்த படர் மலி அருநோய் அணங்கு என உணரக் கூறி வேலன் இன் இயம் கறங்கப் பாடி பல் மலர் சிதறிப் பரவுறு பலிக்கே"

கழற்சிக்கொட்டைகளை மண்ணில் எறிந்து அவற்றின் நிலைகண்டு இளம்பெண்ணுக்கு வந்திருக்கும் நோய்க்குக் காரணமான தெய்வத்தை வேலன் அறிவிப்பான்.

தெய்வத்துக்கு ஆடு பலிகொடுத்துச் சாந்தி செய்வான். படையல் இட்டும் மலர்கள் தூவியும் முருகனைப் போற்றுவான். வெட்டப்பட்ட ஆட்டின் இரத்தத்தை நோயினால் பீடிக்கப்பட்டவளாகக் கருதப்படும் பெண்ணின் நெற்றியில் பூசுவான். இந்தச் சடங்கே 'வேலன் வெறியாடல்' என அறியப்பட்டது.

வேலன் வெறியாடல் சடங்கு பற்றித் தொல்காப்பியரும்கூட அறியத்தந்துள்ளார் 'வெறியறி சிறப்பின் வெவ்வாய் வேலன் வெறியாட்டு' பற்றிய குறிப்பு தொல்காப்பியத்தில் காணப்படுகின்றது.

"வெறியறி சிறப்பின் வெவ்வாய் வேலன் வெறியாட்டயர்ந்த காந்தளும்"

உயிர்ப்பலி கொடுப்பது பற்றி வேலன் பேசுவதால் அவனை 'வெவ்வாய் வேலன்', அதாவது கொடிய வாய் உடைய வேலன் என்று தொல்காப்பியர் கூறுவதாக உரையாசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் விளக்குவார்.

இன்றும்கூடத் தமிழ்நாடு மற்றும் இலங்கையின் தமிழர் வாழ்பகுதிகளில் உள்ள கிராமப்புறத்து கருப்பசாமி, ஐயனார், முனீஸ்வரன், காளி, மாரியம்மன், வைரவர் கோவில்களில் ஆடு பலியிடும் வழக்கம் மிகச் சமீபகாலம்வரை இருந்துள்ளது. சில கோயில்களில் பலியிடுதல் சடங்கு நிறுத்தப்பட்டிருந்தாலும் ஆடுகளைக் கோவிலுக்குத் காணிக்கையாக நேர்ந்துவிடும் வழக்கம் இருந்துவருகிறது.

பெரும்பாலும் கோவிலுக்குக் கொடுக்கப்படுவது கிடாய் ஆடாகத்தான் இருக்கும். இதற்கென்றே அந்த ஆட்டுக்கு நிறையத் தீனி போட்டு வளர்ப்பார்கள். பின்னர் கோவிலில் அதனை ஏலத்தில் விலை கூறி விற்பார்கள். ஆட்டை ஏலத்தில் வாங்கியவர் அதனை வெட்டிப் பங்கு போட்டு ஊரவர்களுக்கு விற்றுப் பணம் சம்பாதிப்பார். இதனையும் சோமசுந்தரப் புலவர் சுட்டிக்காட்டத் தவறவில்லை.

"உன்றன் றசையரிந்தே யோலைக் குடலை கட்டிச் சென்றுசென்று விற்பனரோ தின்றுபசி யாறினரோ"

மறி ஆடுகளைக் கோவிலுக்குக் காணிக்கையாக வழங்குவது அபூர்வம். பால்சுரந்து விற்கவும் மேலும் பல குட்டிகளைப் பெற்றுத்தரும் மூலதனமாகவும் மறி ஆடு கூடிய இலாபம் தரக்கூடியது. கிடாய் ஆடு இறைச்சிக்குத்தான் பயன்படும். 'பலிகடா' என்று அதற்கு ஒரு பெயருண்டு.

கலாச்சார, மத, நடைமுறை மற்றும் பொருளாதார காரணிகள் உட்பட பல காரணங்களுக்காக ஆடு உலகில் அதிகம் பலியிடப்படும் விலங்காக உள்ளது. உலகெங்கிலும் உள்ள பல்வேறு கலாச்சாரங்களில், வெள்ளாடு பலியிடும் பாரம்பரியம் பல நூற்றாண்டுகளாக நடைமுறையில் உள்ளது.

அனைத்து சோம யாகங்களிலும் அக்னிசோமியா மிகவும் எளிமையானது. தேவர்களுக்கு அமிர்தம் அளிக்கும் நாளுக்கு முன்னதாக அக்னி மற்றும் சோமனுக்கு ஒரு ஆடு பலியிடப்பட வேண்டும்.

நேபாளம் போன்ற பகுதிகளில் தஷன் போன்ற பண்டிகைகளின் போது தெய்வங்களைத் திருப்திப் படுத்தவும் ஆசீர்வாதம் பெறவும் இந்து சடங்குகள் பெரும்பாலும் ஆடு பலியிடுவதை உள்ளடக்குகின்றன.

இஸ்லாமில், ஈத் அல்—ஆதாவின்போது ஆடுகளைப் பலியிடுவது இப்ராஹிம் தனது மகனைக் கடவுளுக்குக் கீழ்ப்படிதலின் செயலாகப் பலியிடத் தயாராக இருந்ததை நினைவு கூருகிறது, அதற்குப் பதிலாகக் கடவுள் பலியிட ஒரு ஆட்டுக்கடாவை வழங்குகிறார். இந்தோனேசியாவில் மட்டும், 2014ஆம் ஆண்டில் சுமார் 800,000 விலங்குகள் அங்குள்ள முஸ்லிம்களால் ஈத் அல்—ஆதா திருவிழாவில் பலியிடப்பட்டன.

சால்வடார் டா பாஹியா பிரேசிலின் நான்காவது பெரிய நகரமாகும், அங்கு ஒவ்வொரு பத்துப் பேரில் எட்டுக்கும் மேற்பட்டோர் கறுப்பினத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என அடையாளம் காணப்பட்டுள்ளனர். "கருப்பு ரோம்" என்று அழைக்கப்படும் இந்த நகரம் ஆபிரிக்க—பிரேசிலிய மதச்சடங்குகளின் மையமாக விளங்குகிறது. இங்குள்ள மக்களின் மதசடங்குகளில் முக்கியமான ஒன்று யோருபா மரபின் கீழ் நடைபெறும் ஆடுகளைப் பலியிடும் சடங்கு ஆகும்.

இந்தச் சடங்குகளில், இலங்கை, இந்தியக் கிராமப்புறங்களில் நடைபெறும் சில சடங்குகளைப் போலவே, பலியிடப்படும் ஆடுகள் குளிப்பாட்டப்பட்டு, அலங்கரிக்கப்பட்டு, விழாவுக்கு அழைத்து வரப்படுகின்றன. விழாவில் பங்கேற்பவர்கள் ஒவ்வொருவரும் அந்த ஆடுகளின் தலையைத் தொட்டு வணங்குகிறார்கள். மேலும், ஒவ்வொரு ஆட்டுக்கும் புனிதமான இலைகள் வழங்கப்படுகின்றன. ஆடு புனித இலைகளை உண்டுவிட்டால் சடங்குத் தொடரப்படுகிறது; மறுத்தால், அது சடங்கில் பங்கேற்க மறுத்ததாகக் கருதப்பட்டு அந்த ஆடு விடுவிக்கப்படுகிறது.

பிற உயிர்களை எவ்வாறெல்லாம் தனது நலத்துக்குப் பயன்படுத்தலாம் என்று சிந்தித்து முடிவெடுக்கும்

மனித இனத்தின் அப்பட்டமான சுயநலத்துக்குச் சான்றாக நிற்பது இந்த ஆட்டுக்கடாதான். வறண்ட பகுதிகளிலிருந்து மலைப்பகுதிகள்வரை, பல்வேறு தட்பவெப்ப நிலைகளிலும் நிலப்பரப்புகளிலும் செழித்து வளரக்கூடிய ஆடுகள், உணவுக்காவும் பாலுக்காகவும் பெரிதும் பயன்படக்கூடிய கால்நடைகளாகும்.

பெரிய கால்நடைகளுடன் ஒப்பிடும்போது ஆடுவளர்ப்புக்குக் குறைந்த அளவு நீர் மற்றும் தீவனம் மட்டுமே தேவைப்படுவதால், மிகவும் நிலையான மற்றும் பொருளாதாரமாகப் பயன்படும் கால்நடைகளாகக் கருதப்படுகின்றன. தீவனத்தை இறைச்சியாக மாற்றும் திறனில் அவை திறம்பட செயல்படுகின்றன. பசுக்கள் அல்லது ஒட்டகங்கள் போன்ற பெரிய விலங்குகளுடன் ஒப்பிடுகையில், ஆடுகளின் மலிவு விலையும் பராமரிப்பு செலவுகளும் குறைந்த வருவாயுடைய குடும்பங்கள், சமூகங்களுக்குச் சிறந்த தேர்வாக ஆக்குகின்றன.

ஆடுகளை வளர்ப்பதும் பராமரிப்பதும், பெரிய கால்நடைகளுடன் ஒப்பிடுகையில் எளிதான செயல்முறையாக இருப்பதாலும் குறைந்த இடம் மற்றும் வளங்கள் மட்டுமே தேவையாக இருப்பதாலும், கிராமப்புறங்கள், விவசாய சமூகங்களில் உள்ளவர்களுக்கு ஆடு வளர்ப்பு ஒரு இயல்பான தொழிலாகத் திகழ்கிறது. உலகின் பல பகுதிகளில், ஆடுகள் மற்றும் செம்மறி ஆடுகளை வளர்ப்பது, பெரிய கால்நடைகளைப் போல சிக்கலானதல்ல, மேலும் மலிவானது. இதனால், இந்தப் பிராந்தியங்களில் உள்ள மக்களுக்கு இவை ஒரு அணுகக்கூடிய, நிலையான இறைச்சி ஆதாரமாக அமைக்கின்றன.

இந்தத் தகுதிதான் அவற்றை உலகின் பல புவியியல் பகுதிகளில் பொதுவான கால்நடைத் தேர்வாக ஆக்குகிறது. மேலும், பலியிடல் நடைமுறைகளில் அவற்றின் பரவலான பங்கும் இதற்கு ஒரு முக்கிய காரணமாகும். பொருளாதார வசதி குறைந்த மக்கள் தாங்கள் பங்கு பெறும் விருந்துண்ணல் நிகழ்வுகளின் போது பலருடனும் பகிர்ந்துண்ணக்கூடிய மலிவானதும் சுவையானதுமான மாமிச உணவாக ஆட்டிறைச்சி உள்ளது என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. பலியிடப்படும் ஆடுகளின் இறைச்சி, சமூக உறவுகளை வலுப்படுத்தும் நோக்கில், சமூக உறுப்பினர்களிடையே பகிர்ந்து கொள்ளப்படுகிறது. இந்தக் காரணிகள் அனைத்தும் ஒன்றிணைந்து, உலகின் பல மரபுகளில் ஆடு பலிகடாவாக தெரிவுச் செய்யப்படுகின்றது.

ஆடுகள் பலிச் சடங்குகளுக்கு அப்பாலும் பொருளாதாரரீதியாக மிகுந்த மதிப்புமிக்க விலங்குகளாக விளங்குகின்றன. அவை பால், இறைச்சி, நார்ச்சத்து, தோல் ஆகியவற்றின் மூலம் குடும்பங்களுக்கும் சமூகங்களுக்கும் பல்வேறு வகைகளில் ஆதரவாக இருக்கின்றன. இந்தப் பல்பயன்பாட்டுத் தன்மையானது ஆடுகளைப் பலிச் சடங்குகளிலும் பொருளாதார பயன்பாட்டிலும் ஒரு முக்கிய இடத்துக்கு உயர்த்துகிறது.

இசை அழைத்துச் செல்லும் பாதைகள்

1

இளையராஜாவின் இசைக்கச்சேரியின் ஒரு பகுதியைத் தற்செயலாகப் பார்த்தேன். அதில் சித்ராவும், இளையராஜாவும் 'ஒரு ஜீவன் அழைத்தது' பாடலைப் பாடுகிறார்கள். பாடலின் இடைநடுவில் இளையராஜா பாட்டைத் தவறாகப் பாடிவிடுகிறார். அதைப் பாடி முடித்துவிட்டு, 'அனைவரும் சரியாகப் பாடிக்கொண்டிருக்கும்போது, நான் குழப்பிவிட்டேன்' என்று மன்னிப்புக் கேட்கிறார். ரசிகர்கள் அதை ஏற்று ஆரவாரிக்கிறார்கள்.

அப்போது இளையராஜா, தப்புத் தப்பாகப் பாடினாலே இவ்வளவு கைத்தட்டுகிறீர்களே, நான் நன்றாகப் பாடியிருந்தால் இன்னும் எப்படி கைத்தட்டி—யிருப்பீர்களோ என்று சிரித்தபடி சொல்கிறார். 'தவறைப் பின்னாடி போய் சரி செய்ய முடியாது. நடந்த தவறு தவறுதான். வாழ்க்கையிலும் இப்படி தவறுகள் நிகழு'மென்று கூறி அவையின் முன் அவர் பணிகிறார். அதொரு அழகான தருணம். நிகழ்வில் இல்லாது நிகழ்ந்துவிட்ட அற்புதக் காட்சி!

ஒருநாள் காலையில் மனது ஒருவகைக் கொந்தளிப்பாக இருந்தபோது இந்தப் பாடலைக் கேட்கத் தொடங்கினேன். பாடலின் குரல்களிலும், பின்னணி வாத்தியக் கருவிகளின் இசையிலும் அமிழ்ந்திருந்த எனக்குள் இந்தச் சிறு தடங்கல் இன்னுமொரு உயிர்ப்பான கணமாக வந்தமர்ந்தது. எந்த முழுமையிலும் ஒரு சிறு பிசிறு இருப்பதை அழகென்று தீர்க்கமாக நம்புகின்ற எனக்கு இது முக்கியமான நிகழ்வாகத் தெரிந்தது. இளையராஜா என்கின்ற மேதை, இப்படி தவறை ஒப்புக்கொண்டு திருத்திச் செல்கையில் அவர் ஒரு மாமேதையாக எனக்குள் மாறிக்கொண்டிருந்தார்.

ஒருவர் தனது படைப்பில் எவ்வளவு மேன்மையுடையவராக இருப்பினும், அந்தப் படைப்பு உருவாக்கத்தில் வந்துசேரக்கூடிய பலவீனமான தருணங்களையும் ஒப்புக்கொள்வது உன்னதமானது என்பேன். இளையராஜாவின் இசைக்கச்சேரி கனடாவில் நடந்தபோதும், இவ்வாறான சில தவறுகள் நிகழ்ந்ததும் அதையேற்று திருத்திக்கொண்டு அவர் சென்றதையும் நேரடியாகப் பார்த்திருக்கிறேன். இசைக்கூடத்தில் ஒரு பாடலை உருவாக்குவதைவிட, அதை நேரடியாகப் பல்லாயிரக்கணக்கானோர் இருக்கும் அவையில் மீளருவாக்குவது அவ்வளவு எளிதல்ல. வெளியில் சொல்ல முடியாத பதற்றங்களோடும் தடுமாற்றங்களோடும் பாடப்படும் பாடல்கள், ஸ்டுடியோக்களில் திருத்தியதாகப் பதிவுசெய்யப்பட்ட பாடல்களைவிட—என்னைப் பொருத்தவரை— மேன்மையானது.

மேலும் வாழ்வில் பிற எந்த விடயத்திலும் அதை அனுபவிக்க அதற்குரிய சம தராதரங்களோடு இருக்க நிர்ப்பந்திக்கப்படும் சூழலில், கலையொன்றுதான் அது உருவாக்கப்பட்டபின் எவ்வித தகுதி/தராதரம் இல்லாது எல்லோருக்கும் பொதுவாகிவிடுகின்றது. ஒரு சிற்பத்தையோ/ ஓவியத்தையோ/பாடலையோ/புத்தகத்தையோ ரசிக்க நாம் வர்க்கத்திலோ/அதிகாரத்திலோ உயர்ந்து இருக்க வேண்டியதுமில்லை. நாம் வாசிக்கும் ஒரு புத்தகத்தையோ/பாடலையோதான் வர்க்க வித்தியாசத்தில் நம்மைவிட உயர்ந்து நிற்பவரும் கேட்கவோ/வாசிக்கவோ வேண்டியிருக்கின்றது. கலை என்பது இவ்வாறாகத்தான் வர்க்கங்களைத் தடையுடைத்து ஊடறுத்துச் செல்லும் முதன்மையான கருவியாகப் பல இடங்களில் இருக்கின்றது.

இப்படி இளையராஜாவின் பாடல்களைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தபோது, நமது இளமைக்காலங்களை நாம் இந்தப் பாடல்களின் மூலம் நனவிடைதோய்தலாக

மாற்றிக்கொண்டிருப்பதும் நினைவுக்கு வந்தது. நாம் இவ்வாறான பாடல்களின் மூலம் நம் நினைவேக்கங்களை மீளக்கொணர்கின்றோம். அதிலிருந்து நாம் கடந்துவந்துவிட்ட இளமைக்காலத்தை மீண்டுமொரு முறை மலரச் செய்கின்றோம்.

எனது பதின்மங்கள் இளையராஜாவின் பாடல்களோடு அல்ல, ஏ.ஆர்.ரஹ்மானின் பாடல்களோடு பிணைந்து இருப்பதை ஏற்கெனவே பலமுறை சொல்லியிருக்கிறேன். மேலும் சொல்வதற்கு வெட்கமாக இருப்பினும், நான் அப்படியொரு தீவிர ரஹ்மான் ரசிகள் என்பதால்,

அப்பாடல்கள் கிளர்த்தும் நினைவுகளுக்குள் சென்றுவிடுவேன்.

இயக்கத்துக்கு ஆட்களைச் சேர்ப்பதற்குக் கூட்டத்தை நடத்தும்போதும், யாரேனும் சமரில் களப்பலியாகும் போதும், ஏன் ஒரு இராணுவ முகாமை வென்று வெற்றியைக் கொண்டாடுகின்றபோதுமென எந்நேரமும் இவ்வாறான பாடல்களைக் கேட்டபடியே வளர்ந்த தலைமுறையைச் சேர்ந்தவன் நான். பொதுவெளியில் மட்டுமின்றி மின்சாரமில்லாத அந்தக் காலங்களில் வீட்டில் சைக்கிள் டைனமோவைச் சுழற்றி ரேடியோ கேட்ட காலங்களிலும் நாங்கள் போட்டுக் கேட்கின்ற கேஸட்டுக்கள் இயக்கப் பாடல்கள் மட்டுந்தான்.

நம் சங்ககாலத் தமிழில் அகநானூறு புறநானூறு என்று வீரத்தையும் காதலையும் அகம்—புறமாகப் பிரிக்கின்ற வாய்ப்புக்கூட என்னைப் போன்றவர்களுக்கு அப்போது கிடைக்கவில்லை. அகம்—புறமுமாய்

அனைத்துமாக வீரத்தையும் சாகசத்தையும் தியாகத்தையும் மட்டுமே கேட்டு வளர்ந்திருக்கின்றோம். இவ்வாறு என் பதின்மத்தின் நினைவேக்கத்தைப் பாடல்களினூடாக மீளக்கொணரும்போது இந்த 'அடையாளச் சிக்கலுக்குள்' போய்விடுவதுண்டு. அன்று கேட்ட இயக்கப் பாடல்களிலிருந்து வெளியே வர வேண்டுமென்கின்ற தவிப்பும், ஆனால் அதைத் தவிர்த்தால் என் பதின்மத்துக்கான அடையாளம் எதுவுமே இல்லையென்கின்ற இயலாமையையும் எதிர்கொள்வது அவ்வளவு எளிதல்ல.

இப்படி பதின்மத்தில் ஈழத்தில் கேட்ட பாடல்களின் சிக்கல் ஒருபுறமென்றால் பிறகு கொழும்பிலும்/கனடாவிலும் கழிந்த என் பதின்மமும்/இளமைக்காலமும் அண்மையில் வேறொரு சிக்கலை எதிர்கொண்டது. நான் ரஹ்மானின் தீவிர இரசிகள் என்பதால், எனது இளமைக்காலம் ரஹ்மானின் பாடல்களோடு இணைந்து பயணித்தவை. கனடா வந்த தொடக்கக் காலங்களில் பனி என்கின்ற, சங்ககாலத் திணைகள் பேசா புதுத்திணையை எதிர்கொண்டபோது அவரின் 'புதுவெள்ளை மழை இங்கே பொழிகின்றதை' என்னையறியாமல் என் வாய் ஒவ்வொரு பொழுதும் உச்சரிக்கும். அவ்வாறான என் கடந்தகால மகிழ்வான, சோர்வான, கவலையான அனுபவங்களுக்கும் ரஹ்மானின் வெவ்வேறான பாடல்கள் இருக்கின்றன.

ஒருவகையில் இயக்கப் பாடல்களின் இடத்தைப் பிற்காலத்தில் ரஹ்மான் எனக்குள் நிரப்பிக்கொண்டார். ஆனால் அதற்கும் ஒரு சிக்கல், இந்தப் பாடல்களை அதிகம் எழுதிய ஒரு கவிஞர் பாலியல் துஷ்பிரயோகங்களில் ஈடுபட்டதை அறிந்தபோது, அந்தப் பாடல்களை எவ்வாறு எதிர்கொள்வதென்ற குழப்பம் வந்தது. இந்தப் பாடல்கள் என்னை நெகிழ்ச்சியுறச் செய்யும் ஒவ்வொரு தருணமும் அந்தக் கவிஞரின் துஷ்பிரயோகம் வந்து இடையீடு செய்யும்.

இளையராஜாவைப் பொருட்படுத்திக் கேட்கத் தொடங்கியதே 'காதலுக்கு மரியாதை' பாடல்கள் கேட்கத் தொடங்கியபின்னர்தான் என்பதே உண்மை.

இவ்வாறாகப் பாடல்களின் மூலம் நமது இளமைக்காலத்தை நினைவூட்டிக்கொண்டாலும் எனக்கு வேறொரு சிக்கலும் இருக்கின்றது. எனது முதல் 15 வருடங்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் கழிந்த காலங்களில் நான் கேட்டு வளர்ந்தது இயக்கப் பாடல்களை மட்டுந்தான். இப்போது அந்தப் பாடல்களில் இருந்த அரசியலையும் பிரச்சாரத்தையும் புரிந்துகொள்ளும் நிலைமை வந்தபின் அந்தப் பாடல்களை எப்படி கேட்பது என்கின்ற முக்கிய கேள்விகளும் எனக்குள் இருக்கின்றன.

ஆனாலும் என் குழந்தை/பதின்மப் பருவங்கள் இந்தப் பாடல்களோடு மட்டுமே பின்னிப் பிணைந்திருக்கின்றன. இன்னும் தெளிவாக யாழ்ப்பாணத்தில் யுத்தத்தின்போது நான் அகதியாக ஒவ்வொரு ஊர் ஊராக இடம்பெயர்ந்து திரிந்தபோது அந்தந்த ஊர்களில் கேட்ட இயக்கப் பாடல்கள்கூட அவ்வளவு துல்லிய நினைவுகளாக இருக்கின்றன.

மிலான் குந்தேரா கூறும் 'மறதிக்கெதிரான நினைவின் போராட்டம்' என்பதன் மறுதலையாக இதை நான் எதிர்கொள்வதுண்டு. இந்தப் பாடல்களின் மிகைப்படுத்தப்பட்ட விடயங்களுக்காக இதை மறக்க வேண்டும் என்று நினைப்பேன். ஆனால் இந்தப் பாடல்களிலே என் பதின்மம் ஊடாடிக் கொண்டிருப்பதால் அதை எளிதாக விட்டுவிடல்கி வரவும் முடிவதில்லை. சிலவேளைகளில் இந்தப் பாடல்களின் உணர்ச்சித்தளத்திற்குள் போய் என் பதின்ம அனுபவங்களுக்குள் சிக்குண்டு கண்ணீர் விடுவதுமுண்டு. எப்படி இது நிகழ்ந்துகொண்டு இருக்கின்றது என்று அறியாமலே, சிலவேளைகளில் ஒரு நாள்முழுவதும் அந்தப் பாடல்களைக் கேட்டபடியே,

இப்படி பாடல்களோடு என் பதினமங்களும், இளமைக்காலமும் பிணைந்திருந்தாலும், அவற்றை என்னால் முழுமையாக அனுபவிக்க முடியாத இவ்வாறான நெருக்கடிகளுக்குள் சிக்கிக்கொள்வேன். அதாவது எந்தப் பாடலுக்குள்ளும் முழுமையாக அமிழ முடியாத, எனக்கிருக்கும் அறம் சேர்ந்த கேள்விகள் என்பதாக இதைச் சொல்லலாம்.

3

இளையராஜாவின் பாடல்கள் எனது பதினம், இளமைக்காலத்தோடு அடையாளப்படுத்தப்படுவதில்லை. ஆகவே அவரின் பாடல்களைக் கேட்பது எனக்கு முக்கிய அனுபவமொன்றைத் தருகின்றது. இந்தப் பாடல்களின் மூலம் நான் எந்த நினைவேக்கத்தையோ, நனவிடைதோய்தலையோ அனுபவிப்பதில்லை. அதையொரு நிகழ்காலத்துப் பாடலாக மட்டும் கேட்கின்றேன். இன்னும் எளிமையாகச் சொல்வதால் பாடலைப் பாடலாக மட்டுமாக ரசிக்கின்றேன் (no strings attached). மேலும் இவ்வாறாக இளையராஜாவின் பாடல்கள் என்னைக் கடந்த காலத்துக்கு அழைத்துச் செல்லாததால், அதுகுறித்த எதிர்காலக் கனவுகளைக்கூட அது தேவையற்றுக் கிளர்த்துவதில்லை. ஒருவகையில் நியான அனுபவம் என்றுகூடச் சொல்லலாம். ஏனென்றால் இளையராஜாவின் பாடல்களைக் கேட்கும்போது நான் நிகழ்காலத்தில் மட்டுமே இருக்கின்றேன் (in the here, in the now). சித்ரா, பாடலில் 'மழை மேகம் பொழியுமா/ நிழல் தந்து விலகுமா' என்று பாடியபின் இளையராஜா 'இனிமேலும் சந்தேகமா' எனப்பாடி அந்தப் பாடலை நிறைவு செய்ய வேண்டும். ஆனால் அவர் அந்த வரிகளைத் தவறவிட்டுவிட்டார். நாம் அந்தச் சிறுதவறின் ஒரு சாட்சியமாக மாறுகின்றோம். ஒரு உன்னதக் கலைஞர் தன் தவறை ஒப்புக்கொள்வதைப் பார்க்கின்றோம்.

தவறுகளே இல்லாமல் மேன்மையான கலைகளோ/ கலைஞர்களோ இல்லை. கலையில் மட்டுமில்லாது தனிப்பட்ட வாழ்விலும் எப்போதும் பிறரைக் காயப்படுத்தக்கூடிய சமூக விலங்காகத்தான் நாம் இருக்கின்றோம். ஆனால் மனமுவந்து நம் தவறுகளுக்குப் பொறுப்பேற்பதன் மூலம் தவறு இழைக்கப்பட்டவர்களுக்கு நியாயத்தை வழங்குவதை மட்டுமில்லை, நம் நெஞ்சை அடைத்துக்கொண்டிருக்கும் பெரும்பாரங்களிலிருந்தும் விடுதலையடைய முடியும். அதுவே நம்மை மேன்மக்களாக ஆக்குகின்றது.

இளையராஜா தன் பாடலின் தவறைத் திருத்துவதன் நெகிழ்வான தருணத்தை எவ்வளவு அழகாக

உருவாக்குகிறார். இதையே அந்தக் கவிஞரும், 'ஆம் அன்று நான் அதிகாரப்போதையிலும் உணர்ச்சியின் பிரவாகத்திலும் அப்படித் தவறிழைத்தேன். மன்னித்துவிடுங்கள்' என்று பொதுவெளியில் பாதிக்கப்பட்டவர்களின் முன் தன்னை முன்வைத்திருந்தால், வரலாறு என்றென்றைக்குமான அவருக்குச் சமத்தப்போகும் பழியிலிருந்து தப்பியிருக்கலாம்.

அவ்வாறு நம் இலக்கியச் சூழலிலும் பலர் தமது எழுத்தின் அதிகாரத்தால் செய்த துஷ்பிரயோகங்களை ஒப்புக்கொள்வதன் மூலம் தமக்கான Resurrectionஐ செய்திருக்கலாம். ஆனால் பெரும்பாலானோர் செய்வதோ தமது அநியங்களை முடிமறைக்க இன்னுமின்னும் தவறுகளை அதன்மேல் அடுக்கிக்கொண்டு செல்வதே. அது ஒரு முடிவுறாத பாதை என்பதை அறியும்போது அவர்களுக்குப் பிறர் கொடுத்திருக்கும் மதிப்பின் காலம் முடிந்துபோயிருக்கும்.

கொலைகாரராக இருந்த ஆமிரபாலியை புத்தர் தன்னோடு சேர்த்து ஞானமடைய வைக்கிறார். பாலியல் தொழில் செய்த பெண்மீது கல்லெறிந்தபோது, உங்களில் இதுவரை தவறு செய்யாதவர் முதல் கல்லை வீசங்களென கூட்டத்தைப் பார்த்து இயேசு சொன்னார். இவ்வாறு நாம் எவ்வளவு கொடிய பாவங்களைச் செய்தாலும் நமக்கு மீளாயிர்ப்பும், பாவமன்னிப்பும் இருக்கின்றன எனச் சொல்வதற்கு எண்ணற்ற உதாரணங்கள் இருக்கின்றன.

நாம் எதைத் தேர்ந்தெடுக்கப்போகின்றோம் என்பதில்தான் நமக்கான உண்மையான விடுதலை இருக்கின்றது. மேலும் ஒருகாலத்தில் நமக்கு நெருக்கமாக இருந்தவர்களிடமும், நம்மை நெகிழ்ச்சி செய்தவர்களிடமும், நாம் இழைத்த தவறுகளை ஒப்புக்கொண்டு அவர்களிடம் மன்னிப்புக் கேட்பதும் பிரியத்தின் இன்னொரு வடிவமன்றோ?

செ. லானியல் ஜீவா

கடந்த கால கசப்புகளை மனதிற்குள் விழுங்கியிருந்த சைமனுக்குக் கொஞ்ச நாட்களாகத்தான் அவனிடமிருந்து அந்த எண்ணங்களும் நினைவுகளும் மெல்லமெல்ல மறையத் தொடங்கி இருந்தன. அதற்கு முக்கிய காரணமாக இருந்தது. அவன் கொடியின் மீது கொண்ட அளவற்ற பிரியமே. பத்தாம் வகுப்பு படித்துக்கொண்டிருக்கின்ற சைமனுக்கு; ஓய்வு நேரம் என்பது மிகக் குறைவாகவே இருந்து வருகிறது. சனி, ஞாயிறு, விடுமுறை நாட்களில் மேசன் வேலைக்கும், தச்சு வேலைக்கும் போய் வருவான். அப்படிப் போய் வருகிற வருமானத்தில் பெரும் பகுதியை அவனுடைய அம்மாவிடம் கொடுப்பான். ஒரு குறிப்பிட்ட தொகையை அவனுடைய கைச் செலவுக்கு வைத்துக்கொள்வான். இவ்வளவு பிரச்சனையும், சிக்கலும்

கொடியின்
நிழல்

நிறைந்து இருக்கின்ற அவனுடைய வாழ்க்கையில் மலர்க்கொடியீது தீராக் காதல் எப்படியோ வளர்ந்து உறைந்து கிடக்கிறது. எப்போது அவனைப் பார்க்கின்றானோ அப்போதெல்லாம் தன் உயிரில் அவன் உயிர் உரசியதுபோல் உணர்வான். அவையற்ற பெண் கடலின்மீது ஒரு சருகொன்று மிதந்து தன் உடல் முழுவதும் ஊர்ந்து செல்வதுபோல் தோன்றும். அவள் அவனைக் கடந்து செல்லும் போகும் போதெல்லாம் தன்னுள் ஊறும் உயிர் ஒன்று எப்படி தன்னிடம் இருந்து விலகிப் போகும் என்று மனதுக்குள் நினைத்துக்கொள்வான். காலத்தையும் நேரத்தையும் கடந்து செல்ல முடியாமல் அவள் நினைவில் ஊறிக் கிடந்தது அவனுடைய உணர்வும் உடலும் .

அவன் ஒவ்வொரு நாளும் அதிகாலை ஐந்தரை மணிக்குத் தொழிலுக்கு எழுந்து விடுவான். அதனால் அவனது கண்களில் தூக்கக் கலக்கமும் எரிச்சலும் கலந்த உணர்வே எப்போதும் ஏற்படும். உடல் முழுவதும் சோர்வாக உணர்வான். கண்களின் கீழே கருவளையம் படர்ந்திருந்தது.

புருவங்களின் இடையே இருக்கும் மென்மையான இடத்தில் தோல் தடித்துக் கண்டல் காயத்துடன் ஒரு வீக்கம் தோன்றியிருந்தது. அந்த வீக்கம் முகத்தில் பரவியதால் அவன் வேறு ஒருவன்போல் காணப்பட்டான். முந்தைய நாளில் காலையில் களங்கட்டி தொழிலுக்குப் போகும் போது வள்ளத்தில் நின்று மரக்கோலை அழுத்தமாகப் பிடித்துக்கொண்டு தாங்கும் பொழுது சமநிலை இழந்து விழுந்து, அடிபட்ட காயம் அது. அவனுக்கு இப்படி அடிக்கடி விழுந்து காயப்படுவது அவனுக்கு ஒரு சாதாரண விடயமாகவே மாறிவிட்டது. யாழ்ப்பாணத்துக் கடலோரக் கிராமத்தில் பிறந்து வளர்ந்த சைமனுக்கு, கடல்மீது தீராத பற்று ஏற்படுவது சாதாரண விஷயம்தான். ஆனால் கடலின் அலைகள், அவற்றில் மறைந்திருக்கும் மர்மங்கள், கடல் சுழிகளில் காணாமல் போகும் மனிதர்கள், கடல் சுணை நீர் உடலில் படும் போது ஏற்படும் வலி இவற்றைப் பற்றித் தானாகவே அவன் எண்ணும் போது அவனது மனதில் அவனை அறியாமலே ஒரு பயம் தோன்றி மறையும். ஆயினும் மீன்களின் பாடலும், பறவைகளோடு பேசுவதும் கடலுடன் கூடி வாழ்வதும் அவனுக்கு எப்போதுமே மிகவும் பிடித்தமான மகிழ்ச்சி தரும் விடயங்களாகவே அவை இருந்தன.

அவன் பெரும்பாலும் நேரத்தோடு தூங்கப் போய்விடுவான். அவனுடைய வீட்டுப் பாடங்களை அவன் பெரும்பாலும் செய்வதில்லை. அவற்றை எல்லாம் ஒவ்வொரு நாளும் அவனுக்காக அவனுடைய வீட்டுப் பாடங்களைத் தங்கச்சி செய்து கொடுப்பாள். மார்கழி மாதம் கடைசி பரீட்சை வேற எழுத வேண்டி இருக்கிறது அவனுக்கு. அவன் இரவில் நேரத்தோடு தூங்கப் போவது சரியா என்று பல தடவை யோசித்தும் இருந்திருக்கிறான். ஆனால் இரவு எட்டு மணியை நெருங்கியவுடன் தூங்கப் போகிற நேரம் என்று உடலிருந்து ஒரு மணி அடிப்பதுபோல் தூக்கத்துக்கு அழைத்துச் சென்று விடும் அவனை. கொடிக்கு அன்பும், பரிவும் ஆளுமையும்.

இயல்பில் நிறையவே இருக்கிறது. மனிதர்களுக் கிடையிலான வேற்றுமையை மனதளவில் நிராகரிப்பதோடு நடைமுறையில் அவற்றை அவள் தனக்குள் கொண்டு வருவதற்கான முயற்சிகள் எடுத்து வாழ்ந்து வருபவள்.

சைமன் காலையில் ஆறு மணிக்கு எழுந்து அப்பாவோடு ஒவ்வொரு நாளும் அவன் கடல் தொழிலுக்குப் போய் வருவான். காலையில் எட்டு மணிக்கு முதல் அவனும் அவனுடைய அப்பாவும் கரைக்கு வந்து சேர்ந்து விடுவார்கள். அதன் பின்னர் தான் அவன் பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போவான். ஊர்ப் பள்ளிக்கூடம் என்பதால் அவ்வப்போது பிந்திப் போனாலும் அவர்கள் எதுவும் கண்டு கொள்ள மாட்டார்கள்.

அவனுடைய அப்பாவும் அம்மாவும் மிகவும் ஏழ்மையான குடும்பத்தில் பிறந்தவர்கள். பேச்சுத் திருமணம்தான் ஆனாலும் அவர்கள் இருக்கிற குடிசையைத் தவிர எதுவும் சீதனம் என்று தாயாரின் வீட்டார் கொடுக்கவில்லை. கொடுக்கவில்லை என்று சொல்வதிலும் பார்க்க அவர்களிடம் கொடுப்பதற்கு ஏதும் இல்லை என்று சொல்வதே பொருத்தமாக இருக்கும் அவனுடைய ஊரிலிருந்து யாழ்ப்பாண நகரப் பகுதிக்குள் இருக்கும் பாடசாலைக்குப் போகின்ற பிள்ளைகளை ஏற்றுவதற்காக ஒவ்வொரு நாளும் காலையிலே எட்டு மணிக்கு இலங்கை போக்குவரத்து பேருந்து வந்து விடும். அந்தப் பேருந்தில் போவதற்காகக் காத்துக் கொண்டிருக்கின்ற மனிதர்களில் கொடி மலரும் ஒருத்தி. கொடி மலர் ஏற்கெனவே அவனுடன் படிக்கிற சக வகுப்பு மாணவியின் நண்பி. அவள் அதிகம் பேசியதில்லை. அவ அப்போது வீதியில் பார்ப்பதோடு முடிந்து போகிற அவனுடைய வாழ்க்கைக்குள்; அவள் மீதான நினைப்பும், தவிப்பும் எப்போது தொடங்கியது என்று அவனுக்கே புரியவில்லை. அவளை அவன் கண்டால் அவனை அறியாமலேயே மனம் பறக்க முயலும் அவள் கண்களில் ஏதாவது ஒழித்து வைத்து இருப்பது போலவும் அவற்றைக் கண்டடைந்துவிட வேண்டும் என்றும் அவனக்குள் வலி ஒன்று முடிவில்லாமல் அவனை வதைக்கும்.

ஒவ்வொரு நாளும் தொழில் முடிந்து அவன் கடிப்பையும், மரக்கோலையும் தோளில் சுமந்து வரும் பொழுது அவனுடைய ஊரின் இருக்கின்ற சந்தியில் பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போவதற்காகப் பஸ்குக்குக் காத்துக் கொண்டிருக்கின்ற மலர் உட்பட பல பெண்களையும் ஆண்களையும் அடிக்கடி கடந்து தான் அவன் செல்ல வேண்டி இருக்கும். தொழிலுக்குப் போய் வருகிற விடயம் மற்றவர்களுக்குத் தெரிந்து விடப் போக்கிறது என்று வெட்கத்தால் கூனிக் குறுகிச் சில வேளையில் அவன் அவனுடைய முகத்தைக் கடிப்பால் மறைத்துக்கொண்டே போவான் . ஊரில் பள்ளிக்கூடம் படிக்கிற காலத்தில் தொழிலுக்குப் போய் வருகிற பள்ளிக்கூட மாணவர்களை ஓர் இளக்காரமாக மற்ற மாணவர்களும் மாணவிகளும் பார்ப்பார்கள் என்று சிறுவயதில் இருந்தே அவன் கேள்விப்பட்டும், அறிந்தும் இருக்கின்றான். அதை அவனுடைய வாழ்விலும் அவன்

அனுபவித்து வருகின்றான். பள்ளிக்கூடத்திலேயே சில நேரங்களில் அவனைப் பார்த்து ஒரு சில மாணவர்களும் மாணவிகளும் மீன் மணக்கிறது என்று கேலி செய்வதும் உண்டு. அவன் அதைப் பெரிதாகப் பொருட்படுத்துவதில்லை.

ஏன் அவர்கள் மட்டுமா அவனுக்குக் கல்வி கற்பிக்கும் ஆசிரியரே அவனது உடலைப் பார்த்து எவ்வளவு கேவலமாகச் சொல்ல வேண்டுமோ அவ்வளவு அசிங்கமாகச் சொல்லுவார். அது மட்டுமல்ல அந்த ஆசிரியர் வசதி படைத்தவர்களைக் கவனிக்கிற விதமும் அவனைப் போல் அடித் தட்டு நிலையில் இருக்கும் மாணவர்களைப் பார்க்கிற விதமும் வேறு வகையாக அவருக்கு இருக்கும். அவன் அவனுடைய குடும்பத்தின் வறுமையைப் பற்றி பெரிதாக யாருக்கும் சொல்லுவதும் இல்லை. தாங்கள் வறுமையில் வாடுவதைப் பற்றி அவன் அதை ஒரு குறையாகவும் நினைப்பதும் இல்லை. மற்றவர்களைப் புண்படுத்தாமல் வாழ வேண்டும் என்று நினைக்கிறவன். ஆனால் அவனுக்குச் சில வேளை ஒரு குறைபாடு என்று அவன் நினைக்கும் பொழுது ஒரு தாழ்வு மனப்பான்மை அவனுக்குள் இருந்து எட்டிப் பார்த்துவிட்டுச் செல்லும். அதுவே சில வேளையில் மன வலியைக் கொண்டு வந்து விடும். அதனால் அவன் துவண்டு போய் விடுவான். மலர்க் கொடியின் விடயத்தில் தான் மோசமாக நடந்து கொள்கிறேனோ என்று மனதளவில் சில வேளைகளில் யோசிப்பதுண்டு. அவளை விரும்புகிறான்.

ஆனால் அவளுக்கு அது பற்றித் தெரியுமோ? அல்லது பள்ளித் தோழிகளிடம் தூது விட்டுக் கேட்போமா? என்று நினைப்பதும் உண்டு. ஆனாலும் எந்த முடிவும் எடுக்க முடியாமல் குழப்பத்தில் சிக்கித் தவித்தான். கொடி மலரை எல்லோரும் கொடி என்றுதான் அழைப்பது வழக்கம். கொடிமலருக்கு அவருடைய அப்பாதான் பெயர் வைத்தார். இயக்குநர் ஸ்ரீதரின் படமான கொடிமலர் படத்தைப் பார்த்துவிட்டு அந்தப் பெயரை வைத்தாகவும், படத்தில் வருகின்ற விஜயகுமாரி வாய்பேசாத அப்பிராணி. ஆனால் கொடிமலர் சரியா வாயாடி என்றும் அவனுடைய வகுப்பறை தோழியும் கொடிமலரின் நண்பியுமான வசந்தா ஒரு நாள் அவனுக்குச் சொல்லிய பின் தான் அவளுக்கு அந்தப் பெயர் வைத்ததற்கான காரணம் தெரிய வேண்டி வந்தது. வசந்தா கொடியைப் பற்றிய இந்த வார்த்தையை அவள் சொன்னபோது ஆரம்ப நாட்களில் ஏன் அப்படி அவளை “வாயாடி” என்று சொன்னால் என்று பல தடவை யோசித்து இருந்தான். பின்னர் காலப்போக்கில் அவள் அப்படி அவனுக்குச் சொன்னதையே அவன் மறந்து போய் விட்டான். அது கொடியின் மேல் கொண்ட அன்பின் காரணமாகவும் இருக்கலாம்.

வசந்தா எந்நேரமும் கலகலப்பாக இருக்கும் தன்மை உடையவளாக இருந்தாலும் சைமன் தன் மீது காதல் வருவதற்கான எல்லா வகையான முயற்சிகளையும் அவள் மேற்கொண்டாள் அவள் இயல்பிலே நல்லவள் என்று அவனுக்கும் தெரிந்தே இருந்தது. ஆனால் வசந்தா

தன்னை விரும்புவது பற்றி எதுவுமே அவனுக்குத் தெரியாது அவளை தன்னுடைய சக மாணவியாக சக மனிதனாகவே அவளை அவன் பார்த்து வந்தான் அத்தோடு கொடிய பற்றிய மேலதிக தகவலைத் தெரிந்து கொள்வதற்காகவுமே நிறைய நேரம் அவன் கதைப்பதை அவன் பழக்கமாகிக் கொண்டான். வசந்தா சுந்தரம் என்கிற அவளுடைய சொந்த மச்சாணை நீண்ட காலமாக விரும்பி இருவரும் காதலித்து வந்தார்கள் ஆனால் அவன் நீண்ட காலம் காதலித்து இருந்த பொழுதிலும் போராட்ட இயக்கத்தோடு ஏற்பட்ட நெருக்கமான அரசியல் உறவால் அவன் அந்த இயக்கத்தில் சேர்ந்து ரோலர் படகில் இயக்கத்துக்காரரோடு இந்தியாவுக்கு போவதற்காக இரண தீவுக்குப் போய் இரணதீவில் இருந்து ராமேஸ்வரம் போகும் வழியில் அவர்கள் காணாமல் போய்விட்டார்கள்.

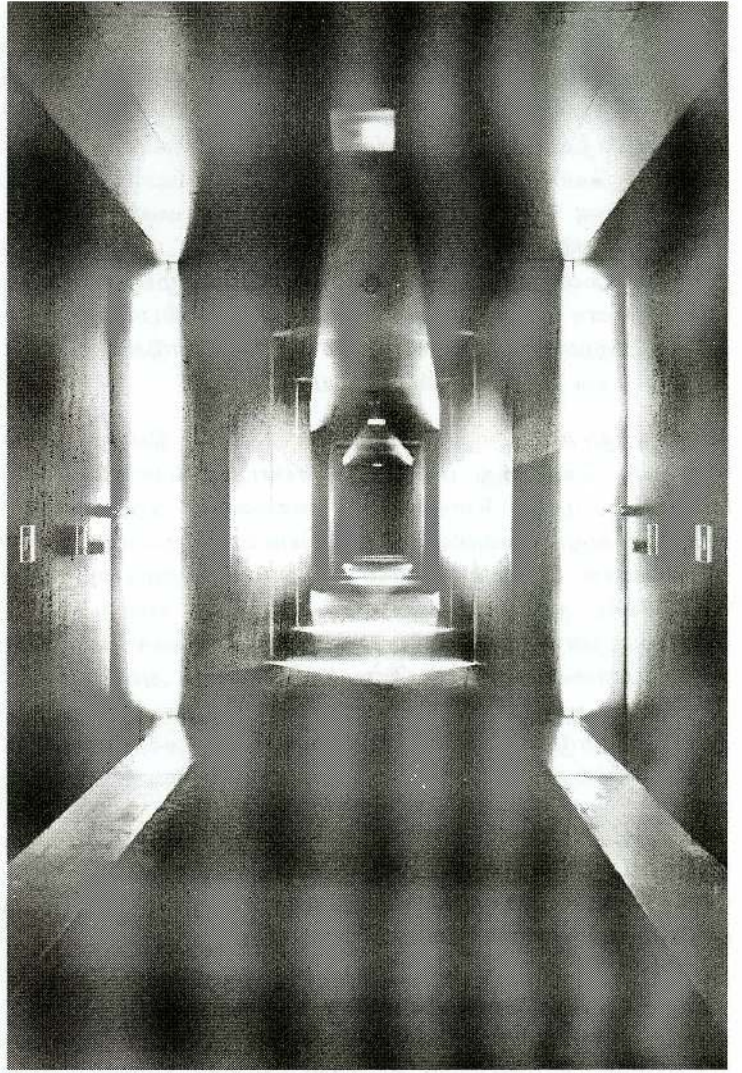
இன்று வரையில் அந்த படகில் போனவர்கள் பற்றிய எந்த தகவலும் யாருக்கும் கிடைக்கவில்லை. அதன்பின் கொஞ்ச நாட்களாகவே வசந்தா அழுது கொண்டு அலைந்தாள்.படிப்பிலும் அக்கறை இல்லாமல் இருந்தாள் காலப்போக்கில் அவற்றை எல்லாம் மறந்து வாழ பழகிக் கொண்டாள். அந்த நேரத்தில்தான் சைமனோடு கதைத் தொடங்கினாள். கதைக்கத் தொடங்கிய காலம் தொட்டு அவன்மீது ஒருவிதமான ஈர்ப்பு அவளுக்கு வந்தது அதுவே ஒரு தெய்வீக விருப்பமாக அவளுக்குள் அவனைப் பற்றிய ஆசைகள் எல்லாம் அவளுள் அலைமோது பொழுதெல்லாம் அவன் கண் முன்னே வந்து நிற்பான் அவனுடைய நினைப்பை அவள் தன் நெஞ்சுக்குள் ஒரு ஒளிபோல் ஓட்டிக்கொண்டிருந்தாலும் அது வெளிச்சமற்ற ஒளியாகவே இருந்தது மாறியது. ஆனால் அந்த விருப்பத்தை ஆரம்பத்திலேயே அவனிடம் கேட்டிருந்தால் அவன் தன்னுடைய நிலைப்பாட்டைச் சொல்லி இருப்பான். ஆனால் அவன் தன்னுடைய விருப்பத்தை சொல்லாமலேயே அவளாகவே தன் மனதுக்குள் ஒரு நினைப்பை வளர்த்துக் கொண்டு அவனுடன் கதைப்பான். எப்படித்தான் இருந்தாலும் அவன் தன்னைத்தான் விரும்புவான் என்று அவள் தனக்குள் தானே நினைத்துக் கொண்டிருந்தாள். ஆனால் சைமன் என்ற மனிதனை வாழ்வென்னும் மாயப் பறவைக்குள்.

கடல் மண்ணுக்குள் இருந்து வெட்டி எடுக்கும் மண்புழுவைத் தூண்டிலில் போட்டு களவாய் மீனை பிடிக்கிற வாழ்வை வெல்லுகிற தந்திரத்தில் திரிகிறாள் என்று அவன் மனதளவில் நினைத்தது கிடையாது. ஏனென்றால் அவள் ஒரு அப்பாவி ஏற்கெனவே உயிராய் நேசித்தவனையும் இழந்தவள். அவளுக்கு அவன் கதைப்பதெல்லாம் தன்னில் இருக்கின்ற தணியாத அளவு கடந்த பிரியத்தினால் தான் என்று அவள் எப்போதும் நினைத்துக்கொண்டிருந்தாள்.

கொடி ஊரில் இருக்கின்ற நூலகத்துக்கும், கோவிலுக்கும் போய்விட்டு கோவில் வீதியால் நடந்து வரும் பொழுது முதல் முறையாக சைமன் அவளின் கண்களை நேரடியாகப் பார்த்தான். அந்த கணமே, அவள் தனது வாழ்க்கையின் முக்கியமான பாத்திரமாக

இருப்பதை உணர்ந்தான். அவளுடைய கூரிய கண்களில் காதலும் அன்பும் இருப்பதுபோல அவளின் மெல்லிய புன்னகை அவன் மனதில் இறுக நிற்கச் செய்தது. அவளுடைய கூந்தல் காற்றில் வீசிக்கொண்டிருந்தது, அது அவனை மயக்கியது. கிணற்றில் விழுந்த நிலவைப் பார்த்து ரசிப்பது போலவே, அவன் அவளைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான்.

அவள் அவளின் அருகே வந்தபோது, அவன் அதை உணர்ந்து கொஞ்சம் நாணத்துடன் நின்றான். அவளின் மெலிதான சிரிப்பில் காதல் கனவுகள் கலந்திருந்ததை நினைத்து, அவன் மெய்மறந்து நின்றான். “நாளைக்குக் காலையில் நேரம் இருந்தால், தொழிலுக்குப் போகும்முன் வீட்டுக்கு வந்துவிடு.” என்றான். அவளது வார்த்தைகள் அவனைப் புரள வைத்துவிட்டன. “ஏதாவது விசேசமா?” என்று அவன் கேட்டான். “ஒன்னும் இல்லை, உன்னோடு கொஞ்சம் பேசணும்,” என்றான் அவன். “அப்படியா? கட்டாயம் நாளைக்கு வருகிறன்,” என்று சொல்லிவிட்டு, அவன் அவளை மனதிற்குள் நிறுத்திக்கொண்டு வெளியேறினான். அவளின் வார்த்தைகளால் அவனுடைய கண்களில் நீர் கோர்த்தது. அதை அவன் காட்டிக் கொள்ளாமலே நடந்து போனான். அவன் இதையே அவளிடம் இருந்து என் எதிர்பார்த்திருந்தான், ஆனால் இவ்வளவு விரைவாகவும் இலகுவாகவும் இந்த இடத்தை வந்தடைவான் என்று அவன் ஒருபோதும் எண்ணிப் பார்த்ததில்லை. அவள் வெவ்வேறு வடிவில் அவனுடைய மனதில் வந்து; ஆழக் கடலின் முத்துபோல் தோன்றினாள்.

சைமன்யோடு கொடி கதைத்துவிட்டு அவளுடைய வீட்டை நோக்கி எதிர்த்து திசையில் நடந்து கொண்டிருக்கும் பொழுது வசந்தா யதேச்சையாக வந்து கொண்டிருந்தாள். அவளை கண்டதும் கொடி தனக்குள் நீண்ட காலமாக மறைத்து வந்திருந்த அவன் மீதான காதலை அவளிடம் சொல்ல வேண்டும் என்று உடனே நினைத்துக்கொண்டான். இவ்வளவு நாளும் உனக்குச் சொல்லாமல் நான் மறைத்து வைத்ததற்கு முதலில் மன்னிப்பு கேட்க வேண்டும் என்றும் அவன் தனக்குள் நினைத்துக்கொண்டான். மனதுக்குள் இனம் புரியாத சிரிப்பொலி அவளுக்குள் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. அது எதற்காக இந்த நேரத்தில் மனதில் இருந்து எதிரொலிக்க வேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டான். “என்னடி லைப்ரரிக்கா போயிட்டு வர” என்று கேட்டுக்கொண்டு வசந்தா அவருடைய தோளில் கையைப் போட்டாள். “நான் உங்கட வீட்டை போறதுக்கு தான் வந்தன நல்ல வேளையாக நீயும் வீட்டுக்குப் போய்க்கொண்டிரு இருக்கிறி” என்றான். அப்படியா வா வேண்டி வீட்டிற்குப் போவோம் என்று கொடி கூப்பிட்டான். ரெண்டு பேரும் பக்கத்தில் கையைப் பிடித்துக்கொண்டே நடந்து கொண்டு போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். கொடிக்குப் பிடித்தது வசந்தாவின் நகைச்சுவையான பேச்சுவழக்கும்

எதையும் ஒழித்து மறைத்து வைத்திருக்கும் பழக்கமும் அவருக்குக் கிடையாது என்பதுமே.

ஆனாலும் சைமனின் மீது கொண்ட அளவற்ற பிரியத்தை ஏன் இவ்வளவு காலமும் மறுத்தது வந்தாள்? வசந்தாவின் வீட்டிற்குச் சென்று கொடி பாடம் படிப்பதும் வழக்கம் என்றாலும், சில நேரங்களில், கொடியின் வீட்டிற்கும் வசந்தா படிக்க போய் வருவாள். என்னடி கொடி இன்றைக்கும் இல்லாத மாதிரி இன்னைக்கு ஒரே சிரிப்பு சந்தோஷமா இருக்கு கள்ளக்கடைக்குப் போட்டு வந்து எங்கடா அப்பன்போல இருக்கு என்று கேலியும் கிண்டலுமாக உரிமையோடு வசந்தா கேட்டாள். நான் இல்ல சைமனை விரும்புறேன் உனக்குச் சொல்லலாம் என்று தான் கணநாளை நினைத்து நான் ஆனா சொல்ல இல்ல மன்னிச்சுக்கோ நாளைக்கு வீட்டுக்கு சைமன் வாராண்டி என்னுடைய விருப்பத்தை அவனுக்குச் சொல்லப் போறேன் என்று சொன்னவுடன் மெல்ல அவள் தன்னோடு அவளை அனைத்துக்கொண்டு கன்னத்தில் முத்தமிட்டாள். அந்த முத்தம் அவள் தன் காதலை அவளுக்குக் காட்டி கொடுக்கும் பண்பை கொண்டு வந்ததா? அல்லது வேறு வழியிற்று தானாக விலகிச் செல்கிறாளா?

எப்படியோ அவருக்குள் ஒரு பதில் வந்து முட்டி மோதியது. நீ இந்தச் செய்தியை எனக்குச் சொன்னதும் நான் எவ்வளவு சந்தோஷப் படுகிறேன் என்று வார்தையாலே சொல்ல முடியேலே என்றான். மனதிற்குள் நீண்ட நாட்கள் தங்கியிருந்த கனவொன்றை மறைத்து கொண்டு அவள் சொன்னாள். எல்லாமே வசந்தாவிற்கு இழப்புதான். அவள் எல்லாவற்றையும் ஏற்றுக்கொள்கிற பக்குவ நிலைக்கும் வந்து விட்டாள். தன் காதலை அவள் விட்டுக் கொடுக்க முயற்சி செய்கிறாளா? அல்லது அவளுடைய இயல்பான சுபாவம் மற்றவர்களுக்காக எதையும் விட்டுக் கொடுக்கிற தன்மை உடையவளா என்று புரியவில்லை.

“ஒரு நாள் கூட தவறாது வள்ளத்தில் நின்று கொண்டு கொழுத்து மீனுக்குத் தூண்டில் போடும் சிறுவனின் முயற்சிபோல அவள் சைமனைச் சுற்றிச் சுற்றி வருவதும் அவனை எப்படியெல்லாம் தனக்கு உரியவளாக மாற்றுவதற்கான எத்தனை விதமான கோமாளித் தனங்கள் எல்லாம் செய்தாள் என்று அவளுக்கு நன்றாகவே தெரியும். தன் உயிரின் திகக்களே அவன் பார்வையால் தான் இழைக்கப்பட்டதை அவள் அறிவாள்?” ஆயினும் ஏன் கொடிக்காக எல்லாவற்றையும் விட்டுக் கொடுக்க வேண்டி அவளுக்கு வந்தநிலையை அவள் தனக்குள் தானே கேட்டுக்கொண்டாள்.

கொடியின் அம்மா, அவளது அப்பாவைத் தவிர வேறு எந்த ஆணிடத்திலும் தேவை இல்லாமல் பேசியதில்லை. அவளுடைய தாய், நண்பிகளுடன்கூட மிகுந்த சிரிப்போடு பேசுவதில்லை; அவள் எப்போதுமே அளவுக்கு மீறி மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்தியது கிடையாது. வீட்டை விட்டு வெளியே செல்வதும் அரிது. ஆனால், கொடி அவள் அம்மாவைப் போல இல்லாமல், அமைதியான சுவாசம் கொண்டவளாக இருந்தாலும், தன்னுடைய நண்பிகளுடன் இருக்கும் போது கலகலப்பாக இருக்குமளவு வேடிக்கையாக இருப்பாள். எப்போதும் பல நண்பிகளை தன்னுடைய வசப்படுத்தி வைத்திருக்கும் கொடிக்கு, வசந்தாமீது மட்டும்தான் ஒரு விதமான ஈர்ப்பு இருந்தது. அதற்கு முக்கிய காரணம், சிறுவயதில் இருந்தே இருவரும் பழகி வந்த நட்பே. கொடியின் அப்பா, ஊரில் ‘சினிமா பைத்தியக்காரன்’ என்று எல்லாரும் சொல்லுவார்கள். அவர் சிவாஜி கணேசனின் தீவிர ரசிகர். சிவாஜி படமென்றாலே, முதல் காட்சிக்குப் போய் விடுவார். சில சமயங்களில், தனது சேட்டின் பணத்தை முழுமையாகச் செலவழித்துவிட்டுத் திரும்பிவிடுவார். அவருக்கு எஸ்.எஸ்.ஆர். பிடித்திருந்தாலும், எம்.ஜி.ஆர்.மீது வெறுப்பு. “அவர் நல்ல மனுஷன், ஆனால் நடிக்கத் தெரியாது,” என்று அடிக்கடி சொல்வதை அவளே பல தடவைகள் அவதானித்து இருக்கிறாள்.

அதே நேரத்தில், கொடி தனது அப்பாவுக்கு முற்றிலும் மாறுபட்ட கருத்துகளைக் கொண்டவள். சினிமாவை மக்களை ஏமாற்றும் தொழிலாகவே கருதுவாள். அதேசமயம், இலக்கியம்மீது அவளுக்கு அளவுகடந்த ஆர்வம். பள்ளிப் படிப்பைத் தவிர,

இலக்கிய நூல்களை வாசிக்கும் பழக்கம் அவளிடம் வளர்ந்தது. ஆரம்பத்தில் சன சமூக நிலையத்தில் இருந்து ஆனந்த விசுடன், குமுதம் போன்றவற்றை வாசித்தாலும், பின்னர் இலக்கிய நூல்களை அதிகமாக வாசிக்கத் தொடங்கினாள். நூலகத்திற்குப்போய் வருவது அவளுடைய வழக்கமான பொழுதுபோக்காகவே இருந்தது. கொடியின் அப்பா அவள் சிறுவயதாக இருக்கும் பொழுதே இனம் தெரியாத இயக்கத்தவரால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார். அவளுடைய அப்பா இறக்கும்போது அவளுக்கு வயது ஐந்து.

அவனுடைய அண்ணன் இயக்கத்தில் சேர்ந்து இந்தியாவுக்குப் பயிற்சி எடுப்பதற்காகப் போன பொழுது இடையில் கடலில் இலங்கை கடற்படையினால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டான் அவனுடைய அப்பாவைக் கொல்லுவதற்கான காரணம் வெளிப்படையாக தெரியாவிட்டாலும் பொதுவாக ஊரில் அவர் ஒரு இயக்கத்துக்குச் சப்போர்ட்டாக இருந்தவர் என்று சொல்கிறார்கள். அதற்காக அவரை சுட்டுக் கொல்ல வேணுமா என்று பல தடவை அவள் தனக்குள்ளே கேள்வி கேட்டு இருக்கிறாள். அவளுடைய அப்பா; அவளுடைய அம்மாவை மிகவும் அன்பாக நேசித்தார் என்று பல தடவை அவர்கள் நண்பிகள் வட்டத்தில் சொல்லுவதாக அவனுக்கு வசந்தா பல தடவை சொன்னாள். ஆனால் அவர்கூட நீண்ட காலம் வாழ முடியாமல் போனது இன்னைக்கு அவர்களுடைய குடும்பம் எப்போதும் வருந்துவதாகும் அவள் சொன்னாள். அவளும் அவளுடைய அம்மாவும் இப்போது தனியாக வாழ்கிற போதிலும் அவர்களுக்குப் பொருளாதாரீதியான எந்தவித கஷ்டமும் அவர்களுக்கு ஏற்படவில்லை. அவர்களுக்கு நிறையச் சொத்துக்கள் இருந்தாலும் அவளுடைய அம்மா இன்றுவரை மீன் சந்தையில் மீன் வியாபாரம் செய்து தன்னைப் படிப்பிடுக்க வைக்கிற வைக்கிற என்ற எண்ணம் அவளுக்கு ஒரு துணிசலை ஏற்படுத்தியது.

தங்களிடம் போதியளவு பணவசதி இருந்தாலும் அம்மா பணத்தின்மீது தீராத மோகம் கொண்டவர் என்று சொல்ல முடியாது. ஆனால் பணம் மனிதனுக்குக் கட்டாயம் தேவை என்று உணர்ந்து நடக்கிறவங்க என்பதை அவள் நன்றாகவே புரிந்து வைத்திருக்கிறாள். தன்னைப் பற்றிய கனவுகள் அம்மாவுக்கும் நிறையவே உண்டு. அவற்றை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்றே அவளுடைய அம்மாவிற்கு விருப்பமாயிருக்கும். அவர்கள் அவர்களுடைய அப்பா உயிரோடு இருக்கும் பொழுதே நிறையச் சொத்துக்களைச் சேர்த்து வைத்து விட்டார்கள். அதனால் வழமையான விதவைகள் அனுபவிக்கிற கஷ்டங்களிலிருந்து தாங்கள் தப்பித்துவிட்டோம் என்று அவர்கள் கொஞ்சம் நிம்மதியாக இருக்கிறார்கள். அதிகாலை 6:00 மணிக்கு திருந்தாதி மணி அடிக்கவும் அவன் விழிக்கவும் ஒரே நேரமாயிற்று. அப்படியே அவன் படுத்த படுக்கையை விட்டு எழுந்து அவளுடைய வீட்டை நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருந்தான். போகும் வழியெல்லாம் ஒரே கனவுகளாக அவனுக்குள் தோன்றி மறைந்து கொண்டிருந்தது.

“உங்களோட குடும்பச் சூழல் எனக்கு நன்றாகப் புரியும் அது சம்பந்தமாகத்தான் உன் கூட கதைக்கிறதுக்காக வரச்சொன்னன். நான் நீண்ட காலமாக உங்கள் விரும்புகிறேன் உங்களுக்குத் தெரியாது நீங்க என்ன விரும்புவது எனக்குத் தெரியும் இடையில் என்னுடைய நம்பி தான் எல்லாத்தையும் குழப்பிக் கொண்டு திரியிறால் ஆனால் அவள் உங்களை விரும்புகிறாள் அதுவும் எனக்குத் தெரியும்.”

மாதா கோயிலுக்குள் உள் நுழையப் போகும் ஒரு உண்மையான பக்தனைப் போல அவள் அவனில் கடவுளின் சாயலில் இறங்கிக்கொண்டிருந்தாள். அது அவனுக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. அவன் அவனுடைய வாழ்வின் மீது பெரும்பற்று கொண்டதை அவ்வப் போது சலிப்பும் அவ நம்பிக்கையும் கொண்டிருப்பான். ஆனால் அவனைச் சந்திக்கப் போவது அவனுடைய வாழ்க்கையில் பெரும் மாற்றங்களைக் கொண்டு வரும் என்று அவன் நம்பியதால் தான் அவனுடைய நடையிலும் ஒரு வேகம் இருந்தது. நடையில் நம்பிக்கை இருந்தாலும் இந்த அதிகாலையில் அவசரமாக நடப்பதை மற்றவர்கள் பார்த்து விடுவார்களோ என்ற ஒரு அச்ச உணர்வும் அவனில் படர்ந் திருந்தது. அவன் நடந்து போய்க் கொண்டு இருந்த மண்ணால் ஆன வீதியில் ஈரம் ஊறிக் கிடந்தது. அது இரவு பெய்த கனமழையால் மழையில் வந்த ஈரம். நிலத்திலிருந்து ஒரு வாசனை வீசிக் கொண்டிருந்தது. உவர்நிலத்தில் கருமேகம் வீசிய கண்ணீர்த் துளியில் சூரியன் வந்து குளித்து விட்ட சென்றது போல் அவனுக்குத் தோன்றியது. அந்த வாசனையை அவன் நீண்ட காலத்துக்குப் பிறகு நுகர்ந்தான். அனுபவித்தான் அது அவனுக்கு ஒரு ஆறுதலை மனதில் ஏற்படுத்தியது அவன் சற்றும் எதிர்பாராமல் காலை வைத்த பொழுது ஒரு மண்புழு ஒன்று மிதிப்பட்டுவிட்டது. ஒரு பாதி அறுந்துபோய் மறுபாதி சுருண்டு கிடக்க மற்றப் பாதி பாதையில் மெல்ல நகர்ந்து கொண்டு இருந்தது மரணத்தை நோக்கி. அந்தக் காட்சியைப் பார்த்துக்கொண்டு போன போது அவனுக்கு ஒரு குற்ற உணர்வு அவனை அறியாமல் மனதில் வந்து தோன்றியது.

இந்திய ராணுவம் இலங்கையில் நிலை கொண்டிருந்த பொழுது யாழ்ப்பாணத்து வீதிகளில் சாக்கு மூடையில் வெட்டிக் கொலை செய்யப்பட்ட உயிர்கள் கிடந்தது அவனுக்கு நினைவுக்கு வந்தது ஒரு கடைக்கு முன்னால் இரத்தம் வழிந்தோடிய படி கிடந்த சாக்கு மூட்டையில் அவனுடைய அண்ணனின் நண்பன் வெட்டிக் கொல்லப்பட்டுக் கிடந்தான் அதை யாரோ ஒருவர் மாட்டு வண்டியில் கொண்டுபோய் யாழ்ப்பாண மருத்துவமனையில் ஒப்படைத்தார் அதைக் கேள்விப்பட்டு அவன் போய் மருத்துவமனையில் இருக்கும் பிணவறையில் அந்த

உடலைப் பார்த்து வந்தான். அந்த நிகழ்வை எப்போது அவன் நினைத்தாலும் நெஞ்சு வெடித்து விடும்போல் அவனுக்கு இருக்கும். அந்தக் காலகட்டத்தில் அவனுக்கு எழுந்த பெரும் கோபங்களை அடக்கி வாழ்வதைத் தவிர வேறு ஒன்றையும் வெளிப்படையாக அவனால் அந்த நேரத்தில் காட்ட முடியாமல் இருந்தது. அது அவனுக்கு மட்டுமல்ல அந்தப் போர் சூழ்நிலையில் பல மனிதர்களின் நிலைமை அப்படித்தான் அந்த நேரத்தில் இருந்தது. அந்த நினைவுகளோடு நடந்து வந்தவனுக்கு அவனுடைய உறவுக்காரனாக மத்தேசு “என்னடா இந்த வில்லனத்தோடு தொழிலுக்குப் போகாமல் எங்கையட நடந்து போய்க்கொண்டிருக்கிற” என்று நடந்துகொண்டே கேட்டபொழுது அவன் நினைவிலிருந்து மீண்டு வந்தான். நான் தொழிலுக்குத் தான் போகப்போகிறேன் அதக்கு முதல் ஒரு அலுவலக போட்டுப் போய்க்கொண்டு இருக்கிறேன்” என்றான்.

சுடாத சூரியன் கடற்கரையின் அடிப்பாகத்தில் இருந்து மேலெழுந்து வந்து கொண்டு இருந்தது. பல இரவுகளில் அவன் வானத்தில் நிலாவை, தேய்பிறையை, வளர்பிறையை அவன் வெட்ட வெளியில் தனியாக நின்று கொண்டு அவற்றை ரசித்துப் பார்ப்பான். இனிமேல் அவளோடு இணைந்து பார்க்கக்கூடிய சூழல் உருவாகுமா என்று ஒரு முறை அவன் யோசித்தான். அவனுடைய உறவுக்காரன் ஒருவன் எதிர்த் திசையில் வந்து கடற்கரையை நோக்கி போய்க் கொண்டிருந்தான். காலையில் மீனவப் பெண்ணொருத்தி பைப் படியில் குடத்தில் தண்ணீர் எடுத்துக்கொண்டு இடுப்பில் சுமந்து கொண்டு போய்க்கொண்டு இருந்தாள். விரைப்பான மீசையோடு விடுவலைத் கொண்டு நடத்துகின்ற மண்டாடி தொழிலுக்கு போவதற்காக ஒவ்வொரு விடுவலைத் தொழிலாளர்களின் வீட்டில் பெயர் சொல்லி கூப்பிட்டுக்கொண்டுப் போய்க்கொண்டிருந்தான் அவருடைய குரலைக்கேட்டு சிலர் வெளியில் வந்தார்கள். சந்தையில் மீன் வியாபாரம் செய்கிற வயசான இரண்டு பெண்கள் தலையில் கடகத்துடன் நடந்துகொண்டு போனார்கள். அவர்கள் நடக்கும்போது செபமாலை சொல்லிக்கொண்டு போனார்கள் எங்கிருந்தோ ஒரு காகம் ஒன்று நாரை மீனை ஒன்றைப் பொக்கிக்கொண்டு வந்து சுவரின் விளிம்பில் இருந்து சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தது ஆணைக்கோட்டையில் இருந்து இறால் வலை இழுப்பதற்காக வந்தவர்களில்

சிலர் தொழிலை முடித்துக்கொண்டு சைக்கிளில் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். தெருவில் படுத்து இருந்த தெரு நாய் ஒன்று ஊளையிட்டபடி சோம்பல் முறித்துக் கொண்டே நடக்கத் தொடங்கியது .

கொடியின் வீட்டை நெருங்க நெருங்க அவனுக்கு உடலில் ஒரு வித பதற்றமும் சந்தோஷமும் ஏற்பட்டது. வீட்டு வாசலுக்கு வந்தான் இரும்பு கதவு மெல்லத் திறந்து கிடந்ததை அவன் அவதானித்தான் ஏன் கதவு திறந்திருக்கிறது சற்று யோசித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுதே அவன் உள் நுழைந்தான். வீட்டின் முன் குதிரை பலகை தான் தயாரிக்கப்பட்ட கதவும் சிறிதளவு விலகிக் கிடந்தது. அந்த இரண்டு கதவுகளையும் அவன் வருகிற நேரம் என்று நினைத்து அவன் திறந்து விட்டு இருக்கலாம். அதையும் தாண்டி முன் பிராந்தைக்கு நுழைந்தான். மூன்று அறை கொண்டு வீட்டின் இடது பக்கத்தில் இருக்கிற முன் கதவு மெல்லத் திறந்திருந்தது. இடைவெளியின் ஊடாக மெல்லிய வெளிச்சம் பிராந்தி நோக்கிப் பரவிக் கிடந்தது அது விளக்கின் வெளிச்சமாக இருக்கலாம் கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே போக இவன் வருவதை அவன் முதலிலேயே அவதூறுப்பாளோ என்னவோ அவன் நாற்காலி விட்டு டக்குனு வாருங்க என்று சொன்னான் அந்த மௌனக் கடலுக்குள் இருந்து அவனுடைய சொற்கள் மேலெழுந்து வந்தது அவன் எழுந்து நின்ற இடைவெளியின் பின் பக்க ஜன்னல் வழியாக கலீல் ஜிப்ரானின் கவிதை போல மல்லிகை பூக்கள் பூத்திருந்தன. இருங்கோ என்று சொல்லிக் கொண்டே நாற்காலியை நோக்கி கையை காட்ட இருவரும் நாட்காலியில் உட்காந்தார்கள் வெளி விறாந்தையைச் சுற்றி இருக்கும் சுவருக்கு நீலநிற வர்ணமும் அவர்கள் இருக்கும் இந்த அறையின் சுவருக்கு மெல்லிய பட்டர் நிறத்தில் வண்ணமும் ஏன் பூசி இருக்கிறார்கள் என்று ஒரு கணம் அவனை அறியாமலேயே அவன் நினைத்தான்.மேசைக்கு மேல் இருக்கின்ற பலகையினால் தட்டில் வரிசையாக ஒழுங்கு படுத்தி அடுக்கி வைத்திருந்த புத்தங்களைப் பார்த்து அவன் அதிர்ந்துபோனான்.

மேசையில் சில புத்தகங்கள் கிடந்தன. அவற்றில் தி.ஜானகிராமனின் மரப்புக, அம்மா வந்தாள், கே.டானியலின் தண்ணீர், தேவகாந்தனின் நிலாச்சமுத்திரம், டானியல் அன்ரனியின் வலை ஆகியன வாசிப்பதற்காகவோ அல்லது வாசித்து முடித்து விட்டோ மேசையின் ஓரமாகக் கிடந்தன. அவற்றை அவன் பார்த்துவிட்டு அவளுக்கு வாசிக்கிற பழக்கம் இருக்கும்போல என்று நினைத்துக் கொண்டான். இந்தக் கதைப் புத்தகங்களில் அவனக்கு டானியல் அன்ரனியின்ர கதைப் புத்தகத்தைத் தவிர வேறு ஒரு கதைப் புத்தகங்கள் பற்றியும் அவனுக்குத் தெரியாது. அப்படி அவனுக்குத் தெரியாது என்று அவன் யாருக்கும் சொல்லும் பொழுதே மனதில் எந்த உறுத்தலும் இல்லாமலே வெளிப்படையாகச் சொல்வான்.அது அவனுடைய இயல்பான குணமும் .அப்படித்தான் எதையும் வெளிப்படையாகக் கதைப்பது அவனுக்குப் பிடித்திருக்கிறது. சுவரில் தந்தை

பெரியாரின் படமும், டாக்டர். அம்பேத்கரின் படமும் தொங்க விடப்பட்டிருந்தது. அவனுக்கு அவர்கள் பற்றி எதுவே தெரியாது. மேசையில் இருந்த சுடுதண்ணீர்ப் போத்தலிலிருந்து இரண்டு குவளையில் தேநீர் ஊற்றி தனக்கு ஒன்றை வைத்துவிட்டு மற்றதை வேண்டும் என்றே அவனுடைய கையில் சுடும்படி அவன் அதனைக் கொடுத்தபோது வந்த வெப்பத்தினால் அவன் நினைவிலிருந்து விடுபட்டான்

என்ன தொழிலுக்குப் போகிற நினைப்பிலேயா இருக்கிறீங்க..? ஓமோம் அதே நினைப்பில்தான் இருக்கறன். சற்று யோசித்து விட்டு அவன் சொன்னான். ஏன் அதே நினைப்பில் இருக்கக்கூடாதா? இண்டைக்கு நானும் எங்கட அப்பாவும் தொழிலுக்குப் போகலை என்பதால் எங்கட வீட்டில் உலை எரியாது. பட்டினியில் தான் எங்கட குடும்பம் கிடக்கும். பட்டினியால் ஒரு நாள் என்றால் பரவாயில்லை. எத்தனை நாட்கள் என்று தான் கிடப்பது. அது என்னை ஒரு தாழ்வு மனப்பான்மையை உருவாக்கி என்னுடைய எதிர் காலத்தையே பாதிக்கும் என்று பயமாக இருக்கிறது அதனால் தான் நான் கவலைப்படுகிறேன்.

“உங்களோட குடும்பச் சூழல் எனக்கு நன்றாகப் புரியும் அது சம்பந்தமாகத்தான் உன் கூட கதைக்கிறதுக்காக வரச்சொன்னன். நான் நீண்ட காலமாக உங்களை விரும்புகிறேன் உங்களுக்குத் தெரியாது நீங்க என்ன விரும்புவது எனக்குத் தெரியும் இடையில் என்னுடைய நம்பி தான் எல்லாத்தையும் குழப்பிக் கொண்டு திரியிறால் ஆனால் அவன் உங்களை விரும்புகிறான் அதுவும் எனக்குத் தெரியும். வருகிற மார்சுக்கு நமக்கு பத்தாம் வகுப்பு சோதனை தொடங்கி விடும் அது நல்லபடியா பாஸ் பண்ணிட்ட திரும்ப பன்னிரண்டாம் ஆண்டு வகுப்பு படித்து அதிலும் பாஸ் பண்ணிட்டு என்றால் பிறகு யூனிவர்சிட்டி போகணும்னு தானே நான் சோதனையில் பெயில் விட்டாலும் என்னுடைய குடும்பத்தில் பொருளாதார ரீதியாக எந்த பிரச்சினையும் இல்லை நீ உன்னுடைய எதிர்காலத்தைப் பற்றியே அக்கறையாக இருக்க வேண்டும் என்று தான் என்னுடைய விருப்பம் நான் உங்கள திருமணம் செய்வதில் இந்த ஆட்சியபனையும் இல்லை ஆனால் நம்ம படிப்பு முடிந்த பிறகு கட்டாயம் செய்வோம் அதுவரைக்கும் ஓரளவுக்கு மனத்தைக் கட்டுப்படுத்திக்கொண்டு வாழ தெரிஞ்சுப்போம் அவன் எல்லாற்றையும் ஆம் என்று எற்றுக்கொள்வது போல் தலையை அசைத்தான்.

ஏனோ யோசித்துவிட்டு அவன் சொன்னான் ;

“வானத்துப் புறவைகளைக் கூர்ந்து பாருங்கள். அவை நம்மைப் போல் விதைப்பதும் இல்லை, அறுவடை செய்வதும் இல்லை. ஏன், களஞ்சியங்களில் சேர்த்து வைப்பதும் இல்லை. என்றுதானே நம்ம பையினில் சொல்லி இருக்கு. இன்றைக்கு இருந்து நாளைக்கு இல்லாமல் போகும் இந்த வாழ்க்கைக்குத் தானே இவ்வளவு கஷ்டப்படுகிறோம், அலங்கரிக்கிறோம் எல்லாமே எனக்குத் தெரியும் ஆனால் இந்த

வாழ்க்கைக்குத் தேவையானவற்றோடு தான் நாம் வாழ வேண்டி இருக்கு . அதே சமயம் எல்லாத்திக்கும் மற்றவர்களை நம்பி வாழ்வதும் எனக்குப் பிடிக்காது. என்னப் பொறுத்தமட்டில் தைரியமும் பொருளாதாரீதியில் யாரையும் சாராமல் சுயமாக இருக்க வேண்டும் என்று நினைக்கிறேன்". நாம் நல்லா இருக்கோணும் என்று நினைக்கிறவங்க இல்லாமல் இல்லை அதைவிடத் தங்களைவிட நன்றாக இருக்கக் கூடாது என்று நினைக்கிறவங்க தான் அதிகமாக இருக்கிறார்கள் .சக மனிதர்களை நாம் ஒன்றும் செய்யத் தேவை— யில்லை அவங்களை நோக்காமல் வாழ்ந்தாலே போதும். பணம் தேடுவது குறியாகக் கொண்டு வாழ கூடாது வாழ்க்கையில் நிம்மைமட்டும் தான் நமக்குத் தேவை என்று நாம் வாழப்பழகவேண்டும் . அதுதான் எனக்குப் பிடித்தமானது அதை நீ செய்வீர் என்றும் நான் நினைக்கின்றேன்" என்றாள்.

அவள் சொன்ன வார்த்தைகள் அவனுக்குள் இரவு நேரக் கடல் நீர்ப்பரப்பில் மின்னும் வெளிச்சம் போல இறங்கிக் கொண்டிருந்தது ஒரு தொலைதூரக் கனவொன்று . அவன் வாழ்வின் வெளிச்சதின் மீது ஒரு நம்பிக்கையை கொண்டு வருகின்ற ஒளிக் குற்ற அவள்? வேர் கொண்டு நிலத்தில் நின்ற கால்கள் சிறகுகள் முளைத்து பறக்கத் தொடங்கியது போல் அவன் உணர்ந்து கொண்டான் மரக்கிளை ஒன்றில் நின்ற சத்தம் போட்டபடி சாக்குருவி ஒன்று மேல் நோக்கி பறக்கத் தொடங்கியது சாக்குருவி சத்தமிட்டு பறக்கும் வேளையில் அந்தப் பறவையை பார்க்கின்ற ஜனங்கள் ஏதோ சாவரப்போகுது என்று ஊரில் அவர்களுக்கு சொல்லிக் கொள்வார்கள் அப்படி அப்படிச் சொல்வது நீண்ட கால ஒரு பழக்கமாகவே இவ் ஊரில் இருக்கின்றது அதற்கு அவன் எதுவும் பேசாமல் அப்படியே அவன் சொல்வதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான். ஆனாலும் அவன் சொல்வதைத் தனக்கு எந்த விதத்திலும் மனதில் ஓட்டாததுபோல் உணர்ந்து இருந்தான். அண்மைகாலமாக கடலில் தட்டி பெத்த கலங்கண்டி வலையில் இறால் மீன் பாடுகள் பிடிப்படுகிறது அதிகமாக இருப்பதால் அனேகமாக இந்த நிலவு காலம் வருவதற்குள் எப்படியாவது அப்பாவோட சேர்ந்து சம்பாதிக்க சொந்தமாய் ஒரு தோனி வாங்கணும் என்றும் அவர்களுடைய குடும்பம் முடிவெடுத்து இருந்தது அது சாத்தியப்படக்கூடிய சூழலில் அண்மைகாலமாய் அமைந்து வருவது அவனுக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியையும்

புது தென்பையும் ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. அவன் கடலில் அண்மைகாலமாக இறால் மீன்கள் பிடிப்படுவது அதிகமாய் இருந்தது இந்தக் காலத்தில் எப்படியாவது உழைத்து அவனுக்கு ஒரு தோனி வாங்கணும் என்று ஆசையும் இருந்தது அது ஒரு நீண்ட கால கனவுகூட அதை இந்த உழைக்கின்ற காலத்திலேயே சேர்த்து வாங்க வேண்டும் என்ற எண்ணமும் தோன்றவும் அவளுடைய அம்மா குசதிப் பக்கம் இருந்து வசந்தாவைக் கூப்பிடவும் சரியாக இருந்தது. குரல் வந்து திசையை நோக்கி கொடி சொன்னாள். அம்மா நம்முடைய சைமன்வாணன்வந்து இருக்கானு அவனை வழி அனுப்பி போட்டு குசிலிக்கு வாரேன் என்றாள். பெயர் பேசாத அவளுடைய பிறவிக்கிணம் அது. அவள் கடல் தாயின் குழந்தை அல்லவா. ஏதேனும் குடிக்க கொடுத்தியா ஓம்மா நான் கொடுத்தன கதைச்சு போட்டு அவனை வழி அனுப்பி விட்டு ஒரு கப் பூசணிக்கு வந்துட்டு போ என்றாள்.

“ஏன் இவ்வளவு ஆசையை வைத்துக்கொண்டு

இப்படி அலைந்து திரிஞ்சாய் என்று தான் எனக்கு புரியவில்லை? என்று அவன் கேட்டான்

“எல்லாம் உனக்காகத்தான் உன் படிப்பிற்காகத் தான் உன் வாழ்க்கைக்காகத்தான். காதல் என்ற போதையில் விழுந்து உன் படிப்பை, உன் எதிர்காலத்தை நாசமாக்கி விடுவாய் என்றுதான் நான் பயந்தேன். நீ எனக்கு கிடைக்க வேண்டும் என்று எத்தனை பிரார்த்தனை செய்திருப்பேன் தெரியுமா? அந்தோணியார் கோயில் செபஸ்தியார் கோயில் என்று எல்லா புனிதர்களிடம் நீ எனக்குக் கிடைக்க வேண்டும் என்று கேட்டு வந்திருக்கிறேன் என்று தெரியுமா? என்று பதில் சொன்னாள். கண்களில் காய்ந்து கிடந்த கனவும் வாழ்வும் மெல்ல கண்ணீர் வடிவில் கசிந்து வழிந்து கொண்டிருந்தது. உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தவள் திடீர்னு தன் பெருவிரலை நீட்டி கண்களில் இருந்து வடிந்த கண்ணீரை மெல்லத் துடைத்தாள். அதை அவள் செய்து கொண்டிருக்கும் பொழுதே அவளை அறியாமல் ஒரு உணர்வு தோன்ற நான் இருக்கிறேன் ஒன்றுக்கும் பயப்படாதே என்றாள். பின்னர் சைமன் தொழிலுக்குப் போவதற்காக வாசல் கதவ நோக்கி வந்தான். கொடியும் அவனுடன் கூடவே நடந்து வாசல் வரை வந்தாய் அவன் வாசலை திறந்து வீதிக்கு வந்து நடக்கத் தொடங்கினான்.

அவன் போகும் திசையை நோக்கி பார்த்துக் கொண்டே வாசல் அடியில் நின்றாள். அவன் போகின்ற வேகத்தில் மனதில் வெவ்வேறு எண்ணங்கள் தோன்றிக் கொண்டு இருந்த பொழுதும் திரும்பி ஒரு தடவை அவளைப் பார்க்கணும் என்ற எண்ணம் அவனுக்குள் விழுந்தது. அவன் அவளைத் திரும்பிப்பார்த்தான். பார்த்தவுடனேயே அவன் ஒரு புன்சிரிப்பை காட்டிக் கொண்டு கை அசைத்துக்கொண்டு நின்றாள் அவன் திரும்பிப் பார்ப்பான் என்று ஏக்கத்தோடு தான் அவன் நின்று இருப்பானோ? அவன் போகின்ற திசையில் இருந்து எதிர்பக்க வீதி வழியாக அவன் மறைந்த பொழுது அவள் வீட்டுக்குள் சென்றாள்.

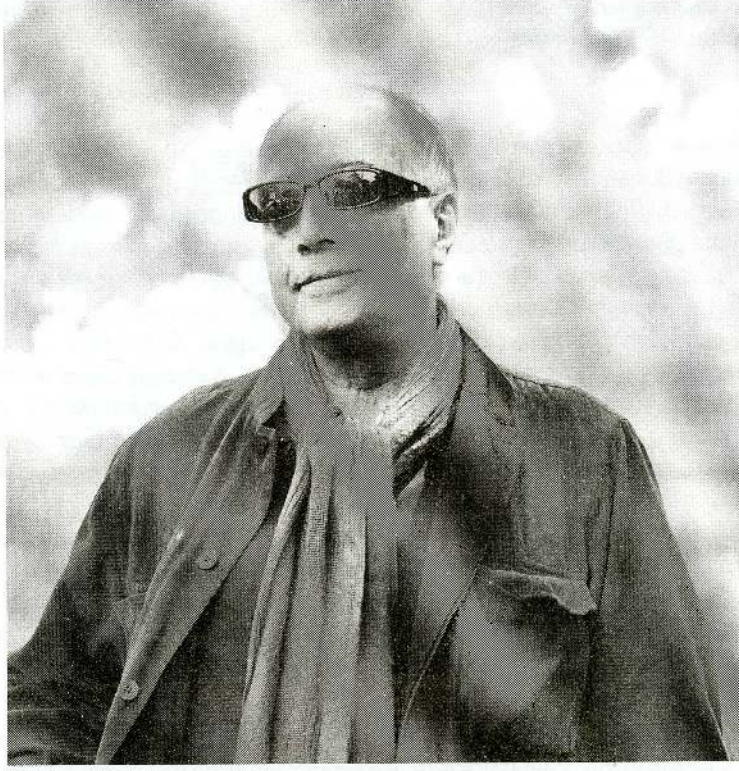
அவன் கடற்கரையை வந்தடையவும் அவனுடைய அப்பா இவன் வருகைக்காகக் காத்திருக்கவும் சரியா இருந்தது. வள்ளம் கடலில் கட்டப்பட்டிருந்த போதிலும் கடல் காற்றிலும் அலையிலும் மெல்லிய நாட்டியம் நாடகம்; கடல் எனும் மேடையில் ஆடிக் கொண்டிருந்ததை. அவன் அவற்றைப் பார்த்துக் கொண்டே கடலில் ஆழமாக புதைக்கப்பட்ட கம்பில் கட்டி வைத்து இருந்த வள்ளத்தின் கயிறை மெல்ல பிடித்து அவன் கழட்டினான். இருவரும் வள்ளத்துக்குள் ஏறினார்கள். அணியப் பக்கத்தில் ஏறிய சைமன் மரக்கோலால் வள்ளத்தைத் தாங்கத் தொடங்கியபோது கடையால் பக்கத்தில் நின்ற அவனுடைய அப்பாவும் வள்ளத்தைத் தாங்கத் தொடங்கினார். மெல்ல வள்ளம் நகரத் தொடங்கியது நடுப்பகுதியில் கடையால் பக்கத்தில் வங்குப் பலகைக்குப் பக்கத்தில் கடிப்பும் அத்தாங்கும் கிடந்தது வள்ளம் முழுவதும் நேற்று கடல் அட்டை புறக்குவதற்காக இந்த தோனியத்தான் அவர்கள் கொண்டு போய் வந்தார்கள் அதனால் அந்தக் கடல்

அட்டையின் மனம் இன்னும் வீசிக்கொண்டு இருந்தது எப்போதும் போல் அவனுடைய அப்பா காதில் சொருகி வைத்திருந்த ஆர்விஜி பீடி எடுத்து அதைத் தீக்குச்சி கொண்டு அவர் பற்ற வைத்தார் பற்றவைக் கையோடு ஒரு முரடு இழுத்துவிட்டு ஊதுவதற்குள் எங்கிருந்து வந்தது என்று தெரியாமல் ஒரு துப்பாக்கி வேட்டு சத்தம் கேட்டது அந்த வேட்டு சத்தம் கேட்டு உடன் அவனுடைய அப்பா ஐயோ மாதாவே என்று அப்படியே கடையால் பக்கமாக வள்ளத்திற்குள் அவர் விழுந்தார். விழுந்ததைப் பார்த்ததும் சைமன் தாங்கிக் கொண்டு இருந்த மரக்குளை அப்படியே விட்டுவிட்டு அவன் அவனுடைய தலையில் கையை வைத்து அடித்துக் கொண்டு அப்பாவைத் தேடி ஓடி வந்தான். அப்பாவின் தலையை அவனுடைய இரண்டு கைகளாலும் மில்லத் தூக்கினான் அவன் அவரைத் தூக்கிக் கொண்டு இருக்கும் பொழுதே அவனுடைய கையிலே அவரது உயிர் பிரிந்தது.

அவன் வல்லத்தின் மேலாகத் தலையை நிமித்தி கொண்டு வந்த பக்கத்தைப் பார்த்தான் அந்த வீட்டு சத்தம் யாழ்ப்பாண கோட்டையில் மேற்பகுதியில் சென்றிருந்த ராணுவம் தான் சுட்டது என்பதை அவன் கண்டு கொண்டான் அந்தக் கனவே மீண்டும் வீட்டு சத்தம் சரமாரியாக விழுந்தது அந்தப் போட்டி சத்தத்தில் பல குண்டுகள் வள்ளத்தைத் துளைத்துக்கொண்டு போனது சரமாரியாக வந்து குண்டுகளிலும் ஒன்று அவனுடைய கழுத்துப் பக்கமாக விழுந்தது விழுந்த உடனே அம்மா என்று கத்தியபடி அப்படியே வல்லத்துக்குள் விழுந்தார் விழுந்தா அவன் விழுந்த உடன் ஒரு மயக்க நிலைக்குச் சென்று கொண்டிருந்தார் அந்த மயக்க நிலையில் அவன் அவன் வளமையா பார்க்கும் வானத்தை அண்ணாந்து பார்த்தான் வானத்திலிருந்து இதோ வருவது போல் அவன் உணர்ந்தான் பின் அவன் அவனுடைய அம்மா வருவதாக நினைத்தால் அதன்பின் அவனுடைய தங்கச்சி வருவதாக நினைத்துக்கொண்டான் பின்னர் இவற்றையெல்லாம் ஊறிக்கொண்டு ஒரு வானத்து தேவதைபோல் ஒரு சம்மனசு அவனை நோக்கி வருவதாக அவன் உணர்ந்துகொண்டான் அந்தச் சம்மனுக்கு யாராக இருக்கும் என்று அந்த உயிர் பிரிகிற நேரத்திலும் அவன் நினைத்துக்கொண்டிருந்தான் அது யாரும்ல்ல அவனுடைய அவன் நீண்ட காலமாக நேசித்து உயிரின் மீது மேலாக நேசித்த அவனுடைய அன்புக்குரியவள் குடி தான் வந்து கொண்டு இருந்தார் கொடி தான் வந்து ஒன்று இருந்தால் குடி எங்கிருந்து வாராய் வானத்தில் இருந்தால் அல்லது வையத்தில் இருந்தால் அல்லது கடலில் இருந்து கடல் பெறுவதை மாறி வருகிறதா என்று அவனுக்குப் புரியவில்லை அவன் அவனுக்கு அருகில் வந்து கைகளை நீட்டினான். அது அவளுடைய நீண்டநாள் கனவின் ஒரு வலியா? அவன் அந்த கைகளில் மேல் தன் உடலைச் சரித்தான் அவன் வானத்திலிருந்து வந்த தேவதையா அல்லது கடல் தாயின் மடியோ அவனுடைய உயிரும் பிரிந்து சென்றபோது அவன் மனதில் இருந்து ஒற்றை வரி தோன்றியது இன்று நான் நாளை நீ என்று நினைத்துக் கொண்டே அவனுடைய உயிரும் பிரிந்தது.

தமிழில்: சுகுமாரன்

இரானிய இயக்குநர்களில் என்னை மிகவும் கவர்ந்தவர் அப்பாஸ் கியரோஸ்தமி. கலைப் பெறுமதி மிக்க அவரது திரைப் படைப்புகள் வெகுவாகவே ஈர்ப்புக்குள்ளாக்கின. தற்காலத் திரைப்பட இயக்குநர்கள் வரிசையில் வெளியாகியுள்ள நூலில்* அவரது திரையாக்கங்கள் கவித்துவ யதார்த்தமானவை என்று வகைப்படுத்தப்பட்டிருந்தது , ஈர்ப்புக்கு இன்னும் ஆழத்தைக் கொடுத்தது. தொடர்ந்து கியரோஸ்தமியின் திரைப்படங்களைப் பார்த்தும் அவற்றைப் பற்றிய எழுத்துக்களையும் அவரைப் பற்றிய எழுத்துக்களையும் வாசித்தும் அறிந்து கொண்டவற்றில் முக்கியமான தகவல் அவர் மீதான அபிமானத்தை இன்னும் அதிகமாக்கியது.

அப்பாஸ் கியரோஸ்தமி ஒரு கவிஞர். நவீன பாரசீகக் கவிதைகளில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியவர்களில் ஒருவர் என்ற அந்தக் குறிப்பு திரைக் கலை ரசிகன் என்ற நிலையிலும் கவிதை வாசகன் என்ற நிலையிலும் அவரை மனதுக்கு நெருக்கமானவராக உணர்த்தியது. அவரது மகத்தான திரைப்படங்கள் கொண்டிருக்கும் முதன்மையான இடம் அவரது கவிதைகளுக்கும் உண்டு. திரைப்படங்களுக்குக் கிடைத்த உலகு தழுவிய பரவலான ஏற்பு கவிதைகளுக்கு வாய்க்கவில்லை. எனினும் அவரது படங்களின் தீவிரப் பார்வையாளன் அவற்றில் கவிதைத் தருணங்களையும் கவிதைகளின் நுட்பமான வாசகன் அவற்றில் கட்டில் பரவசத்தையும் கண்டடைவது எளிது.

பாரசீகப் பண்பாட்டில் கவிதைக்கு மிக முக்கியமான பங்கு உண்டு. கற்றறிந்த மேல் மட்டத்தவர்களின் கலாச்சார ஈடுபாட்டில் கவிதை தவிர்க்க இயலாத ஒன்று. பாரசீக இலக்கியத்தின் பேராளுமைகளான உமர் கய்யாமையும் ரூமியையும் ஹஃபீசையும் வாசிப்பதும் அவர்களது கவிதைகளை உரையாடல்களிலும் பொதுப் பேச்சுகளிலும் பயன்படுத்துவதும் பெருமைக்குரியவையாகக் கருதப்பட்டன. பாரசீக ஆட்சியமைப்பும் மதமும் சமூக வாழ்க்கையும் பண்பாடும் இலக்கியமும் அரபுகளின் ஆக்கிரமிப்பால் தனது தனித்துவத்தை இழந்தன. தொடர்ந்து நிகழ்ந்த முடியாட்சிகளும் அவற்றுக்கு

எதிரான புரட்சிகளும் ஆட்சிக் கவிழ்ப்புகளும் இரானிய சமூகத்தை நிலைகுலைத்தன. மத ஆதிக்கமும் அதை மறுத்து எழுந்த சீர்திருத்தங்களும் சமூக, பண்பாட்டு வாழ்க்கையைப் புரட்டியதுபோலவே இலக்கியத்தையும் உலுக்கின. வெவ்வேறு கால நிலைகளில் மாற்றங்களுக்குள்ளான போதும் கவிதை மீதான பிடிப்பும் பண்பாட்டு அடையாளங்களைத் தக்கவைத்துக் கொள்ளும் முனைப்பும் இரானிய சமூகத்தில் தொடர்ந்து நிலவின. உமர் கய்யாமும் ரூமியும் ஹபீசும் இன்றும் வாசிக்கப்படும் கவிஞர்களாகத் திகழ்வதே அதற்கு உதாரணம்.

ரஷ்ய முற்றுகை இரானிய வாழ்வைப் பெருமளவுக்கு நாசமாக்கிய போதும் விஷம் மருந்தாகும் விந்தைபோல நேர் வழி விளைவையும் ஏற்படுத்தியது. பிற மொழி இலக்கியங்கள் பாரசீக மொழிக்கு அறிமுகமாயின. முடியாட்சியில் அறிமுகமான கல்வி முறையும் புதிய கண்ணோட்டமும் இலக்கியத்திலும் பிரதிபலித்தன. அதுவரை கவிதையில் கையாளப்பட்டு வந்த கற்பனை உலகத்துக்குப் பதிலாக நிகழ்கால உலகம் இடம் பெற்றது, சமகால வாழ்வின் உணர்வுகள் பேசு பொருள்களாயின. அதுவரை நடைமுறையிலிருந்து வந்த கவிதை வடிவம் மாறியது. நிமா யூசிஜி (1897-1959) இந்தப் புதிய போக்கின் முன்னோடியாகக் குறிப்பிடப்படுகிறார். ஏறத்தாழ உரைநடைக்கு நெருக்கமாக அமைந்த புதிய கவிதை மொழியை நிமா பின் பற்றினார். அவரைத் தொடர்ந்து வந்த பிந்தைய தலைமுறைக் கவிஞர்களான ஃப்ரூக் ஃப்ரோக்சாத், ஷோராப் செப்ரியும் நவீன கவிதையைப் பின் தொடர்ந்தார்கள். அதை ஓர் இயக்கமாக முன்னெடுத்தார்கள். ஷெர் இ செபித் என்ற கவிதை வகைமை உருவானது. வெள்ளைக் கவிதை அல்லது கட்டற்ற கவிதை என்பது அதன் பொருள். அப்பாஸ் கியரோஸ்தமியின் கவிதைகள் அந்த வகைமையில் அமைந்தவை. அதற்கு வலுவூட்டியவை. பாரசீகக் கவிதையின் மரபுவடிவங்களான ரூபாயத், கஸல் வடிவங்களை ஒதுக்கிய சுதந்திரமான வடிவிலேயே அப்பாஸ் கியரோஸ்தமி தனது கவிதை முயற்சிகளை மேற்கொண்டார். இது வழக்கம்போலவே விமர்சனங்களுக்கும் வரவேற்புக்கும் முகாந்திரமாக இருந்தது.

ஃப்ரூக் ஃப்ரோக்சாத், ஷோராப் செப்ரி இருவரையும் கியரோஸ்தமியைப் பாதித்த கவிஞர்களாகச் சொல்லலாம். ஃப்ரோக்சாத் கவிஞராக மட்டுமன்றி திரைப்பட இயக்குநராகவும் செயல்பட்டவர். அவரது 'இருண்ட வீடு' (என்ற ஆவணப்படம்தான் இரானிய சினிமாவின் முதலாவது மாற்றுக் கலைப்படமாகக் குறிப்பிடப்படுகிறது. கியரோஸ்தமியின் ஆரம்ப காலப் படங்களில் ஃப்ரோக்சாத்தின் கலைச் செல்வாக்கு நிழலாடுகிறது. கியரோஸ்தமியின் பிரசித்தி பெற்ற படங்களில் ஒன்றான 'காற்று நம்மை அழைத்து செல்லும்' படத்தின் தலைப்பே ஃப்ரோக்சாத்தின் கவிதை வரிதான். படத்தின் காட்சி ஒன்றிலும் ஃப்ரோக்சாத்தின் கவிதை வரிகள் பாத்திரக் கூற்றாக இடம் பெறுகிறது.

மேற்குறிப்பிட்ட இவர்கள் இருவரும் இரானியக் கவிதையில் கவனத்துக்குரிய மாற்றங்களை ஏற்படுத்தினார்கள். கற்பனாவாதப் பார்வையிலிருந்தும் மதச் சிந்தனையிலிருந்தும் அரசியலிலிருந்தும் கவிதையை விடுவித்து அதற்கு அகண்ட மானுட உணர்வின் துடிப்பை அளித்தார்கள். இம்மைசார்ந்த அம்சங்களை அளித்தார்கள். அப்பாஸ் கியரோஸ்தமியின் கவிதைகளை வாசிக்கும் ஒருவர் முதலில் உணர்வது இந்த விடுபட்ட மனநிலையைத்தான். அவை இம்மை சார்ந்தவை. குர் ஆனின் எதிரொலியோ ஹதீஸ்களின் துணையோ இல்லாமல் முற்றிலும் நிகழ்கால மானுட உணர்வை வெளிப்படுத்துபவை. தொன்மங்கள் நிரம்பிய பாரசீகப் பண்பாட்டின் அடையாளங்கள் கூட இல்லாதவை. இந்தத் தொகுப்பில் உள்ளவற்றில் 14ஆம் எண்ணுள்ள கவிதை நீங்கலான மற்ற கவிதைகளில் இந்த நவீன மனப்போக்கைக் காண முடியும். (ஷெரீன், பர்கத்தின் நிறைவேறாக் காதலைச் சொல்லும் பாரசீகத் தொன்மக் கதை கவிதையில் சுட்டப்படுகிறது. இந்தக் கதையின் பின்னணியில் ஷிரின் என்ற திரைப்படத்தையே கியரோஸ்தமி உருவாக்கியிருக்கிறார் என்பது உபரித் தகவல்).

நவீனம் என்பது மரபை முற்றிலும் புறந்தள்ளுவது அல்ல; அதன் கூறுகளை உட்கொண்டு புதிய உணர்வுடனும் நிகழ்கால ஓர்மையுடனும் வெளிப்படுவது என்ற கருத்துக்கு கியரோஸ்தமியின் கவிதைகளை எடுத்துக் காட்டாகக் கொள்ள முடியும். நவீன மனத்துடன் மரபை அணுகும் செயலுக்கு இந்தக் கவிதைகளில் சான்றுகளைக் காணலாம். 12ஆம் நூற்றாண்டுக் கவிஞரான ஹபீசின் கவிதைகளுடன் கியரோஸ்தமியின் கவிதைகள் பிணைப்புக் கொண்டிருக்கின்றன. ஹபீசின் கவிதையிலுள்ள நேரடித் தன்மையும் எளிமையும்

கியரோஸ்தமியின் கவிதைகளிலும் உள்ளன. ஹபீஸுக்கு நிகரானவர்களாகக் கருதப்படும் ரூமி உமர்கய்யாம் ஆகியோரது கவிதைகளை விடவும் ஹபீசின் கவிதைகள் திறந்தநிலை கொண்டவை. ஹபீசின் கவிதைகளும் இறை வேட்டலை முன்னிருத்தியவைதாம் என்ற போதும் இறை வாசகங்களைக் காட்டிலும் மனிதக் கூற்றுகளால் ஆனவை. கியரோஸ்தமி கவிதைகளும் அவ்வாறானவை.

அப்பாஸ் கியரோஸ்தமியின் கவிதை உலகம் அன்றாட நடப்புகளால் இயங்குவது. கவிதைக்கென்று சமைக்கப்படும் கற்பனை உலகமல்ல அது. வாழ்வின் அன்றாட நடவடிக்கைகளில் கண்டடையும் கவித்துவத் தருணங்களைக் கொண்டது. பெரும்பாலும் நேரடியான எளிய பதிவுகளே கவிதைகளாகின்றன. படிமங்களாகின்றன. உருவங்களாகின்றன. ஆனால் அவை எதையும் விளக்குவதில்லை. தன்னிச்சையானவையாக எஞ்சுகின்றன.

அன்னியன் ஒருவன்
வழி கேட்கிறான்
அங்கே புதிதாக வந்திருக்கும்
அயலானிடம்

இந்தக் கவிதை எதையும் விளக்குவதில்லை. ஆனால் தன்னிச்சையான இருப்பின் மூலம் ஒரு கவிதைக் கணத்தை உருவாக்கிவிடுகிறது. இந்தக் கணங்களின் பெரும் பொழுதுதான் அப்பாஸ் கியரோஸ்தமியின் கவிதைக் காலம். அவரது கவிதையுலகம் காட்சிகளால் நிரம்பியது. காட்சிகள் வாயிலாகவே உணர்வு நிலைகள் உருவாகின்றன. ஏறத்தாழ எல்லா உணர்வுகளும் காட்சிகளாகவே நிலைபெறுகின்றன. அவற்றின் மீது கவிஞரின் கருத்துகள் சமத்தப்படுவதில்லை. கவிதை சுதந்திரமாக இருப்பது போலவே வாசிப்பும் சுதந்திரமாக விடப்படுகிறது. பாரசீகக் கவிதையில் கியரோஸ்தமியின் நவீனப் பங்களிப்பு இதுவே.

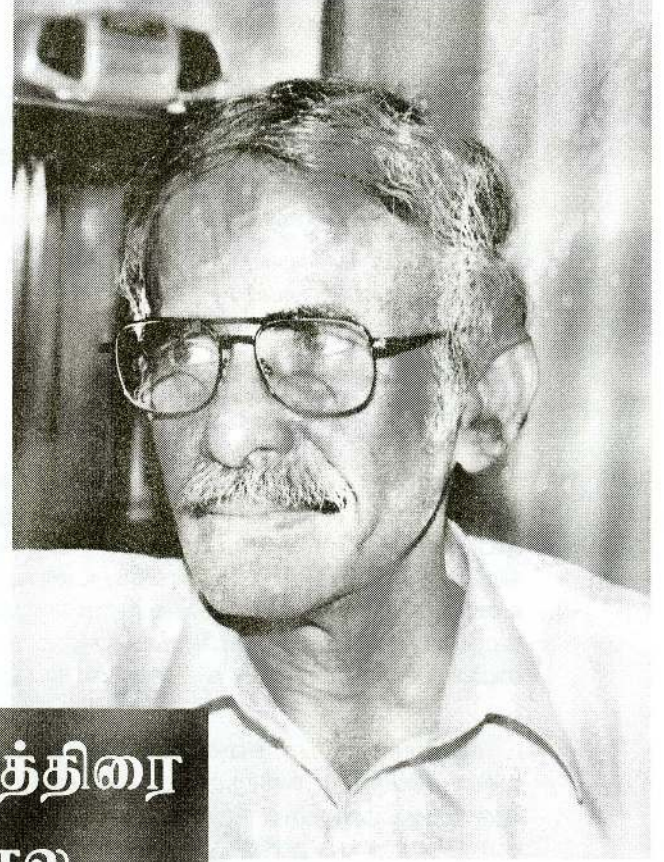
கியரோஸ்தமியின் கவிதைகள் ஏமாற்றும் எளிமை கொண்டவை. எனினும் ஆழமான உணர்விலிருந்து கிளர்ந்தவை. அனேகமாக அவர் எழுதி வெளியான கவிதைகள் அனைத்தும் அளவில் சிறியவை. பெரும்பாலும் யதார்த்தமானவை. ஆனால் அனைத்துப் பொருள்களையும் துளித் துளியாக உள்ளடக்கியவை. மண்ணில் ஒளிர்ந்து நெளியும் சிறு புழு முதல் பிரபஞ்சத்தின் எல்லா உருப்படிகளையும் பேசுவவை.

திரைக் கலையில் நிகழ்த்திய சாதனைகளுக்குக் குறையாத பங்களிப்பைக் கவிதைக் கலையிலும் அப்பாஸ் கியரோஸ்தமி செய்திருக்கிறார் என்பது அவரது இரு கலைகளுக்கும் ரசிகனாக என்னுடைய எண்ணம். அவரது திரைப்படங்கள் மென் யதார்த்தமானவை என்று கூறப்படுவதுண்டு. கவிதைகளுக்கும் அந்த வரையறை பொருந்தும்.

மூன்று தொகுப்புகளாக அவரது கவிதைகள் ஆங்கில மொழியாக்கத்தில் வெளியாகியுள்ளன. காத்திருக்கும் ஓநாய் (Wolf on Watch 2005), காற்றுடன் நடை (Walking with the Wind 2006), காற்றும் இலையும் (Wind and Leaf 2011). இன்னும் மூன்று தொகுப்புகளும் மரங்களின் நிழல் (Shadow of the Trees) என்ற பெருந்தொகுப்பாக வெளியாகியிருக்கிறது. இவற்றுடன் பாரசீகப் பெரும் கவிஞர்களான உமர் கய்யாம், ரூமி, ஹபீஸ், நிமா ஆகியவர்களின் தேர்ந்தெடுத்த கவிதைகளின் தொகுப்புகளையும் வெளியிட்டார். இந்த முயற்சிகள் அவரைச் சந்தேகத்துக்கு இடமின்றி நவீன இரானியக் கவிதையின் நடைமுறையாளராக நிலைநிறுத்துகின்றன.

அப்பாஸ் கியரோஸ்தமியின் முதலாவது தொகுப்பின் தமிழாக்கம் 'பாயக் காத்திருக்கும் ஓநாய்'. இந்த மொழியாக்கத்தை நண்பர் க.மோகனரங்கன் மேற்கொண்டிப்பது மிகவும் பொருத்தமான ஒன்று. நவீனத் தமிழ்க் கவிதையில் மிகவும் கச்சிதமான வடிவத்தைக் கையாண்டு வெற்றி பெற்றிருக்கும் கவிஞர் அவர். அவரது கவிதை வடிவம் எளிமையானது. ஒரு வரிக்கு இரண்டு அல்லது மூன்று சொற்களுக்கு மிகாத சிக்கனம் கொண்டது. அதே சமயம் ஆழமானது. அடுக்குகளை உள்ளடக்கியது. கியரோஸ்தமியின் கவிதைகளை உணர்ந்து துய்த்து மொழியாக்கம் செய்ய இதைவிடத் தகுதி வேண்டுமா என்ன?

* Contemporary Film Directors _ Abbas Kiarostami, Compiled and Edited by Mehrnaz Saeed- Vafa and Jonathan Rosenbaum, University Of Illinois Press, 2003

‘விளக்கிய முற்ற ஒளித்திரை மீதில் பளிச்செனக் கோல வெளிச்சங்கள்’ போட்டவர்

‘உன்னை நினைக்கவென துள்ளம் உருக்கின்ற
கொன்னை நினைவினைக்கோர் கோவில் எடுத்துவிட
என்னைப் பிழிகின்றேன் தாயே எனக்குதவு!’

‘கோவில் எடுத்துவிட என்னைப் பிழிகின்றேன், தாயே எனக்குதவு’ என்று தாயிடம் (இறைவியிடம்) அன்புக் கோரிக்கையுடன்தான் மு. பொன்னம்பலம் தன் கவிதைகளை எடுத்து வந்தார். இந்தக் கோரிக்கையைத் தன் கன்னிக் கவிதைத் தொகுதியான ‘அது’ வில் கோரிக்கை என்ற தலைப்பில் வைக்கிறார். 1968 இல் ‘அது’ தொகுதி வெளிவந்தது.

அதில் ஒரு கவிதை.

‘மார்கழிக் குமரி கார்முகச் செல்வி
ஊர்களி கொள்ள உலாவரு கின்றாய்
பனிநனை தென்றல் முனைபடத் தளிரின்
கனவுகள் அதிரும், காதலின் இறுக்கத்
தேவைகள் மலர்ந்து ஆசையில் நடுங்கத்
நாதினைத் தள்ளும் போதுகள் நடுவே
மார்கழிக் குமரி கார்முகச் செல்வி

ஊர்களி கொள்ள உலாவரு கின்றாய்!..
வையகம் எங்கும் ஐயனின் பாதம்
கொய்மலர் என்றோ குனிந்தது சூட
மையிருள் அகற்றும் தைவழி நோக்கி
மார்கழிக் குமரி கார்முகச் செல்வி
ஊர்களி கொள்ள உலாவரு கின்றாய்!

இந்தக் கவிதை பலராலும் குறிப்பிடப்பட்ட நல்லதொரு கவிதை. அந்தக் கவிதையை எழுதியபோது மு. பொன்னம்பலம் பல்கலைக்கழக மாணவன். 1967 இல் பல்கலைக்கழக சஞ்சிகையில் பிரசுரிக்க ஒரு கவிதையை அவரிடம் அதன் ஆசிரியர் கேட்டபோது மு.பொ. புதுக்கவிதை வடிவத்தில் ஒரு கவிதை எழுதிக்கொடுத்திருக்கிறார். அதைப் பார்வையிட்ட ஒரு பேராசிரியர் அந்த வடிவத்தை ஏற்றுக்கொள்ளாமல் அவரிடமிருந்து மரபுக்கவிதை வடிவில் ஒரு கவிதை கேட்டார். அதற்காக இதை எழுதிக்கொடுத்தபோது பேராசிரியர் புளகாங்கிதம் அடைந்து அதைப் பிரசுரிக்க அனுமதி கொடுத்தாராம்.

இந்தக் கதையை எனக்கு மு.பொ. சொல்லியிருக்கிறார். அப்போது நாங்கள் இருவரும் பல்கலைக்கழகத்தில் ஒன்றாகப் படித்துக்கொண்டிருந்தோம். அந்தக் கவிதையைப் பல்கலைக்கழகத்தில் நடந்த ஒரு கவியரங்கில் அவர் ஓதியதைக் கேட்டிருக்கிறேன். சில ஆண்டுகளின் பின் கவிஞர் சு. வில்வரெத்தினம் அதற்கு இசை அமைத்துப் பல இடங்களில் பாடியிருக்கிறார். தனியாக மு.த., அவர் குடும்பம், மு.பொ., இளைஞர்கள் சிலர் என்று நாங்கள் பனியில் தோய்ந்த வயல்வெளியில் மயங்கிப் பேசிக் களித்த காலங்களில் பல தடவைகள் அவர் அதை இனிமையாகப் பாடியிருக்கிறார். அதைவிட நீலாவாணனின் 'ஓ, ஓ, மாட்டுக்காரா, ஓடு வண்டியை ஓட்டு' போன்ற பாடல்களையும் பாடியிருக்கிறார். அதுவொரு கனாக்காலம். இளமையும் தீவிரமும் கவிதையும் இலட்சியமும் இலக்கியமும் தத்துவமும் கைகோர்த்து நடந்த காலம்.

எனக்குப் பிடித்த இன்னொரு கவிதை 'மதிப்பீடு'. பாரதியின் சுயசரிதைக் கவிதையைப் போன்றே தன் கால் நூற்றாண்டு வரலாற்றை அவர் சுயமதிப்பீடு செய்கிறார்.

'எனக்கு வயதோ இருபத்தைந் தாகிறது
வாழ்க்கை இதுகால் வரைந்த வரலாற்றை
மீட்டுச் சுவைத்து மதிப்பீடு செய்கின்ற
வேட்கை எனக்குள்ளே விம்மி எழுகிறது
ஏட்டை எடுப்பேன், எழுதிக் கணக்கெடுக்க.

அணைந்த நெருப்பாய் அவிழ்ந்த குமிண் சிரிப்பாய்
காற்றில் கலந்த கால்நூற்று ஆண்டுகளே!
பாலை மணலில் பதிந்த அடிச்சுவடாய்
தூர்ந்து தெரிகின்ற காலச் சுவடுகளே!

எங்கும் அலைகள் எறியும் கடல்நடுவே
குந்தியிருக்கும் றொபின்சன் குருசோப்போல்
பேரறியா நச்சுப் பிரண்டை விளைகின்ற
ஓர் தீவில் வந்தே ஓதுங்கிக் கிடக்கின்றேன்!

என்று அந்த நீண்ட கவிதை தன் செய்தியைச் சொல்லிப் போய்க் கொண்டிருக்கும்.

'அது' தொகுதியில் உள்ள இன்னுமொரு நல்ல கவிதை 'காலியின் வருகை.' அதிலுள்ள வேகம், வேண்டுகல், மொழி, அமைப்பு, பாரதியின் 'பாஞ்சாலி சபத'க் கவிதைகளை நினைவில் மீட்டும்.

காலி யென்றொரு காரிகை வந்தனள்
காளை எத்தன்மனப் பீடம் மமர்ந்தனள்!
வேளை என்பதைக் கேட்டறியாதவள்
மாலை உலாத்தையில் எங்கிருந்தோர் குரல்
'மைத்துனா,' வெனக் கேட்டது, பார்க்கையில்
'நாளை யென்று கடத்திய கிரிகைகள்
நடத்தும் இன்றெனத் தோள்களைப் பற்றினாள்.

அப்படியாக அந்த நீண்ட கவிதை தொய்யாமல் சோர்வு தராமல் பத்துப் பாக்களில் சென்று கொண்டிருக்கும்.

இந்தக் கவிதையுடன் பிற்காலத்தில் எழுதப்பட்ட 'குந்திஷேத்திரத்தின் குரல்' என்ற கவிதை, 'ஆக்காத்தியிலிருந்தெழும் ஆண்டாள்' போன்ற கவிதைகள் மெய்யுள் வடிவில் எழுதப்பட்டுள்ளது. காகம் தட்டிய கஞ்சிப்பாணை கவிழ்ந்து நிலத்தில் வழிந்தோடுவதுபோல சோர்வையும் சலிப்பையும் தர பல பக்கங்கள் நீண்டு செல்கின்றன. அதுபோல பிற்காலத்தில் எழுதப்பட்ட பல நீண்ட கவிதைகள் சோர்வைத் தருவன. ஏன்? ஒன்று, மெய்யுள் என்ற வடிவப் பரிசோதனைக்காய் வசனங்களாய் எழுத பெற்றவை. இரண்டு, அதுவில் உள்ள கற்பனையும் மொழியும் இறுக்கமும் இவற்றில் இல்லை. இவை செய்திகளையும் கருத்துகளையும் சொல்ல வந்து கவிதையாய் இல்லாமல் போனவையாய் முடிந்துவிட்டன.

'அது' வில் வந்த வேறு பல நீண்ட கவிதைகளைப் பிற்காலத்தில் அவர் எழுதிய கவிதைகளும் ஒப்பிடுகையில் அவை உண்மையில் அவை சிறந்தன என்றே இப்பொழுதும் தோன்றுகின்றன.

'நெற்றிருந்தவை இன்றிலை ஆயினும்
நெஞ்சிலிட்டுச் சென்றவை கொஞ்சமோ
ஈக்கொடிந்தது போன்ற நிகழ்ச்சிகள்
எறும்பு சைந்தது போன்ற அருட்சிகள்...'

என்று இன்னொரு கவிதை செல்லும்.

மு. பொன்னம்பலத்தின் இலக்கிய வாழ்க்கைப் பயணத்தை நான்கு கட்டங்களாக வசதிக்காகப் பிரிக்கலாம். முதல் காலம். 1956—1965. இக்காலத்தில் இரத்தினபுரியில் இவரும் தமையன் மு. தளையசிங்கமும் பள்ளியில் பயின்ற காலம். பின்னர், பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திற்குச் சென்ற காலம். அக்காலத்தில் இவருக்கு ஒன்பது வயதும் தளையசிங்கத்திற்குப் பதினாலு வயதுமாக இருக்கையில் அவர்கள் தந்தையை இழந்தனர். அது அவர்களுக்குப் பெரியதோர் இழப்பு. அதன் பின்னர் இரத்தினபுரியிலேயே உறவினரின் பாதுகாப்பில் வளர்ந்தனர். அக்காலத்தில்தான் இருவரும் இலக்கியத்தில் ஈடுபாடு காட்டி எழுதத் தொடங்கினர். மு. பொன்னம்பலம் 1956களில் கவிதை எழுதி பிரசுரிக்க வெளிக்கிட்டு விட்டார். மு. தளையசிங்கமும் இவரின் தூண்டுதலில் 1957இல் சிறுகதைகள் எழுதி இலங்கைப் பத்திரிகைகளில் வெளிவரத் துவங்கிவிட்டன. உண்மையில் பின்னர் மு. தளையசிங்கம் இவருக்கு அண்ணனாகவும் தந்தையாகவும் ஆசிரியராகவும் இலக்கியத்திலும் வாழ்க்கையிலும் வழிகாட்டியாகவும் இருந்தார்.

இரண்டு எழுத்தாளர்கள் ஒரே வீட்டில் பிறந்ததும் வாழ்ந்ததும் சாகும்வரை தீவிரமாக இலக்கியத்திலும் அறிவியக்கத்திலும் எழுத்திலும் வாசிப்பிலும் வாழ்ந்ததும் ஈழத்தின் நவீன இலக்கிய வரலாற்றில் ஓர் அரிய நிகழ்வு என்றே கூறலாம்.

மு.த. பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து வெளிக்கிட்ட 1960 இலேயே தன் இலட்சியம் இலக்கியம் படைப்பதுதான் எழுதுவதுதான் என்ற முடிவோடுதான் வந்தார். வந்தவுடன் எழுதியது 'ஒரு தனி வீடு,' நாவல். அதற்கு கலைச்செல்வி சஞ்சிகையின் முதல் பரிசு கிடைத்தது. அதே காலத்தில் 1962இல் பொன்னம்பலம் கவிதைகள் பல எழுதியிருந்தார். 'மின்னல்' என்ற கவிதை தமிழக சஞ்சிகையான சி.சு. செல்லப்பாவின் எழுத்து—இல் பிரசுரமாகி இருந்ததைக் குறிப்பிடலாம். எழுத்து சஞ்சிகைக்குரிய புதுக்கவிதை வடிவத்திலும் புதுமையானவகையிலும், படிமங்களுடன் எழுதப்பட்ட கவிதை.

மின்னல்

யன்னல் இருக்கிடையே
மின்னல் தெறிக்கிறது!..
நழுவும் அணிவாலா?
அரவின் எயிற்றிடையே

நெரியும் தவளையின் கால்
கிண்ணி நடுக்கமென—
அச்சத்துக்கு அழகேது?
சாவுக்கு ஒளியேது?

அது
சாவின் நிழலல்ல!..
மின்னல் கவிதையா?
அல்ல..
வானப் பெருநீரில்
வெட்டும்
நீர்க்கோடு

இரண்டாவது காலம் 1965—1973. 1965இல் தளையசிங்கம் புங்குடுதீவு மகா வித்தியாலத்திற்கு மாற்றலாகிச் சென்றார். பொன்னம்பலமும் பல்கலைக் கழக விடுதலையில் புங்குடுதீவில் தமையனுடன் காலத்தைக் கழித்தார். அதன் பின்னரும் மு.த. காலமாகும்வரை இணை பிரியாமல் அவருடன் வாழ்ந்தார். தளையசிங்கம் அக்காலத்தில் ஆசிரியராகப் பணியாற்றிக் கொண்டே சமூகப் பணி, அரசியல் பணி என்று இயங்கிக்கொண்டிருந்தார். பொன்னம்பலமும் அவருடன் சேர்ந்து இயங்கினார். அவர்களுடன் பல இளைஞர்கள் கூட்டுச் சேர்ந்துகொண்டார்கள். 'பூரண சர்வோதயம்', 'சர்வமத சங்கம்' என்று இயக்கங்களைத் தொடங்கினார்கள். எழுத்திலும் மும்முரமாக ஈடுபட்டார்கள். அக்காலம் பொன்னம்பலத்தின் அறிவியக்கத்தின் பொற்காலம் என்று சொல்லலாம். சர்வோதய இயக்கத்தின், 'சர்வோதயம் சர்வோதயம் சர்வோதயம், சகலதின் சுயம் எதென்று கேட்கும் தத்துவம்' என்ற கீதத்தை இயற்றினார். சில மாதங்களே வந்த பூரண சர்வோதய இயக்கத்தின் சத்தியம் என்ற இதழின் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றினார். தியானம், கூட்டுப் பிரார்த்தனை, சமூகப் பணி, அரசியல் பணி என்று தளையசிங்கத்துடன் சேர்ந்து தீவிரமாக இயங்கினார்.

மூன்றாவது கட்டம் தளையசிங்கத்தின் மறைவுடன் வருகிறது. 1973 ஏப்ரலில் மாதம் தளையசிங்கம் மறைந்தார். அந்தக் காலம் 1973—2000. அதன்பின் பொன்னம்பலத்தின் வாழ்க்கையில் பல நெருக்கடிகள் ஏற்பட்டன. அவருக்கு அன்புப் பிணைப்பாக, பக்கப்பலமாக, ஆன்மீகப் பலமாக, அறிவுப் பலமாக, பொருளாதாரப் பலமாக இருந்தவர் தளையசிங்கம். அவரின் மறைவு பொன்னம்பலத்திற்குப் பெரியதொரு இழப்பு. ஆனால் அதை அவர் பெரிதாக வெளியே காட்டிக்கொள்ளவில்லை. அதற்கு அவருடைய ஆன்மீகமும் குரு நம்பிக்கையும் எழுத்தும் கைகொடுத்திருக்க வேண்டும். இருந்தும் தமையனின் வெற்றிடத்தை எதுவும் நிரப்ப முடியவில்லை என்பதை அவரின் செயல்கள் காட்டிக்கொடுத்தன. அதுவரை காலமும் ஏதாவது தொழில் செய்ய வேண்டும் பொருளாதாரத் தேவைக்குப் பணம் ஈட்ட வேண்டும் போன்ற தேவைகளை எல்லாம் தளையசிங்கமே கவனித்து வந்தார். இப்பொழுது அவர் புங்குடுதீவு கூட்டுறவுச் சங்கத்தில் சராசரியான வேலை ஒன்றை எடுத்தார். இடைக்கிடை ஆங்கில வகுப்புகள் நடத்தி

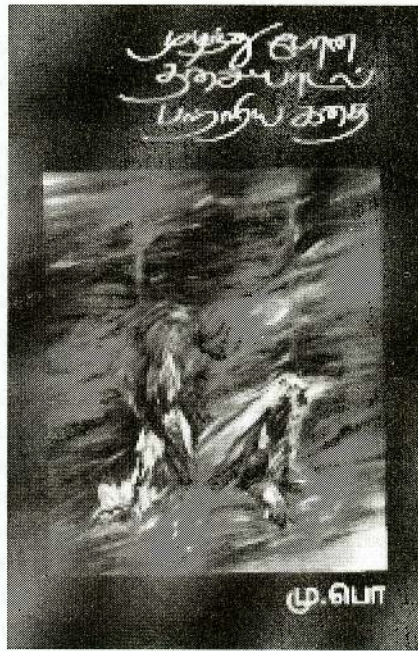
தன் வாழ்க்கையை ஒட்டினார். இதுவரை காலமும் முப்பத்தைந்து வயதுக்கு மேலும் மணமுடிக்காமல் இருந்தவர் திடீரென கூட்டுறவுச் சங்கத்தில் தன்னுடன் வேலை பார்த்த ஒரு பெண்ணை விரும்பி மணம் முடித்தார். நோய்கள் வந்தன. நாட்டில் இனப் போராட்டம் உச்சத்துக்குப் போய்க் கொண்டிருந்தது. பல இழப்புகளுக்கு இடையிலும் அவரின் ஆன்மீக நம்பிக்கையும் இலக்கியமும் எழுத்தும் அவரை வாழ வைத்தன. பல ஆபத்துக்களில் இருந்தும் தப்பிப் பிழைத்தார்.

ஓர் உதாரணம். ஒருமுறை யாழ்ப்பாண பஸ் நிலையத்தில் ஊருக்குப் போவதற்காக நின்று கொண்டிருக்கையில் இலங்கை இராணுவம் பயணிகளை அடித்தும் விரட்டியும் கைது செய்தும் கொண்டிருந்தது. இவர் சிங்களத்தில் கதைத்து (சிங்கள மொழியைத் தாய் மொழியாகப் பேசுபவர்போல பேசக் கூடியவர்) தான் சிங்களவர் என்றும் நாகரீபத்திற்குப் போகிறார் என்று சொல்லி பஸ்ஸில் ஏறி இருந்து கொண்டார். அவர்கள் அவரைப் போக விட்டு விட்டார்கள். அப்படி ஒரு கண்டத்திலிருந்து தப்பி இருக்கிறார்.

இரண்டாம் உதாரணம். 1987இல் யாழ் மருத்துவமனையில் நோயாளியாக அவர் இருந்தார். மருத்துவமனைக்குப் பக்கத்-திலிருந்து புலிகள் இந்திய இராணுவத்தினரை நோக்கிச் சுட்டு விட்டு ஓடி வந்து மருத்துவமனைக்குள் பதுங்கினர். அவர்களை இந்திய இராணுவம் கலைத்து வந்து மருத்துவர்கள், தாதிகள், நோயாளிகள் என்று அறுபது எழுபது பேருக்கு மேல் சுட்டுக் கொன்றனர். அப்பொழுது அங்கிருந்த மு.பொ. ஆபத்து வருகிறது என்று ஏதோ வகையில் அறிந்து வெளியே தப்பி ஓடி ஊர் போய்ச் சேர்ந்துவிட்டார்.

இவை நடந்தும் அவர் எழுதிக்கொண்டிருந்தார். அக்காலத்தில் எழுதிய விமர்சனக் கட்டுரைகளின் தொகுப்புத்தான் 'யதார்த்தமும் ஆத்மார்த்தமும்' என்ற நூலாகப் பின்னர் வெளிவந்தது.

அக்காலத்தில் 'கடலும் கரையும்' என்ற தொகுப்பில் வந்த சிறுகதைகளை எழுதினார். கவிதைகள் எழுதினார்.

அக்காலத்தில் உடல்நீதியான நோய்களுக்கும் ஆளாகி மருத்துவமனைகளில் இருந்தார். அப்போது எழுதியதுதான் 'நோயிலிருத்தல்' என்ற நாவல். மயிலிட்டியில் காச நோய்க்குச் சிகிச்சை பெற்றுக்கொண்டு அங்கு தங்கியிருந்த காலம் அது. சுயசரிதைப்பாங்கான நோயிலிருத்தல் என்ற நாவலில் வரும் கதாபாத்திரங்கள் அனைத்துமே உண்மைக் கதாபாத்திரங்களே. அது யாழ்ப்பாணத்து மக்களே நோயிலிருக்கிறார்கள் என்ற கோணத்தில் குறியீடாக எழுதப்பட்டிருந்தது. அது கன்சர் வாட் போன்ற ஒரு பெரிய நாவலாக வெளிப்பட்டிருக்கவேண்டும். ஆனால் அவருடைய அனுபவத்தின் சிறுவட்டத்துக்குள்ளேயே அவருக்குத் தெரிந்த சில கதைமாந்தர்களை மட்டுமே எடுத்துக் கொண்டு எழுதப்பட்டுள்ளது. நாவலுக்குத் தேவையான கற்பனை என்ற புனைவுக்கான அனுபவம் அவருக்கு இருக்கவில்லை. அப்போது அவர் மெய்யுள் மட்டும் போதும் என்று நினைத்திருக்கலாம். அதனால் அவர் அந்த நாவலைக் குறுகிய இயல்புவாத பொருண்மைக்குள் மட்டும் வைத்துப் படைத்திருக்கிறார். அதனால் நாவலுக்குரிய பெரும் பாய்ச்சலை அவரால் நிகழ்த்த முடியாமல் போய்விட்டது. அதற்கு மேல் அந்த அனுபவ வாழ்க்கையைக் கற்பனையால் நிரப்ப முடிய வில்லை. அது மெய்யுள் வடிவத்தின் குறைபாடாகவும் இருக்கலாம். கற்பனைக் குறைபாடாகவும் இருக்கலாம்.

1989 தைமுதல் 1990 வைகாசிவரை யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளிவந்த வாராந்தர பத்திரிகையான திசை

என்பதற்கு ஆசிரியராக இருந்தார். அக்காலம் இந்திய இராணுவத்தின் கெடுபிடிகளால் யாழ்ப்பாணத்தில் பல கொலைகள், பாலியல் வன்கொடுமை நிகழ்ந்துகொண்டிருந்த காலம். அதேபோல புலிகள் இயக்கமும் பிற இயக்கங்களும் இந்திய இராணுவத்துடன் சேர்ந்தும் எதிராகவும் மக்களுக்கு எதிரான வன்முறைகளில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருந்த இக்கட்டான காலம். அக்காலம் ஏறத்தாழ யாழ்ப்பாணம் எரிந்துகொண்டிருந்த காலம். அக்காலத்தில் ஒரு பத்திரிகை அங்கு நிகழும் நிகழ்ச்சிகளைப் பிரசுரித்துக்கொண்டு அவற்றைப் பற்றி கட்டுரைகள் எழுதிக்கொண்டிருந்ததும் கண்ணி வெடிகளின் மேல் நடப்பது போன்றதே.

1991 ஒக்ரோபரில் தீவுப்பகுதியிலிருந்த மக்களை இராணுவம் வரப் போகின்றது என்று புலிகள் பயமுறுத்தி யாழ்ப்பாணம் போன்ற இடங்களுக்கு அவர்களைக் கலைத்தனர். அதனால் தீவுப் பகுதியில் நூற்றுக்குக் குறைவான மக்களே எஞ்சினார்கள். மற்றவர்கள் இடம் பெயர்ந்து சென்றுவிட்டனர். புங்குடுதீவிலிருந்து இடம் பெயர்ந்தவர்களில் பொன்னம்பலம் குடும்பம் இருக்கவில்லை. அவரும் கைவிட்டு எண்ணக்கூடிய ஒரு சிலருமே ஊரில் தங்கினர். இலங்கை இராணுவத்தின் கட்டுப்பாட்டில் தீவுப்பகுதி வந்தது. மக்களுக்குத் தேவையான பொருட்களை இலங்கை அரசு கவனித்துக் கொண்டது. ஆனால் தீவுப் பகுதி ஆட்கள் இல்லாமல் வெறிச்சோடிக் கிடந்தது. முதியவர்கள், வறியவர்கள், நோயாளிகள், கவனிப்பதற்கு ஆட்கள் இல்லாதவர் போன்றவர்கள் மட்டுமே ஊரை விட்டுப் போகவில்லை. அங்கு மீதமாக இருந்தவர்களுக்கு உணவு, கல்வி போன்ற உதவிகளைச் செய்வதில் பொன்னம்பலம் மற்றவர்களுடன் இணைந்து பணி செய்தார்.

அதன் பின் 2000 ஆண்டில் தன் பிள்ளைகளின் கல்விக்காக கொழும்புக்குச் சென்று இறக்கும்வரை அங்கே இருந்தார். அங்கு அவர் தன் வாழ்க்கைச் செலவுக்கு வெளிநாடுகளில் வாழ்ந்த அவரின் உறவினர்கள், நண்பர்கள் ஆகியோரின் உதவியைப் பெற வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. அந்தக் காலம் அவருடைய எழுத்துக்குக் கிடைக்க வேண்டிய பரிசுகளும் விருதுகளும் கிடைத்த காலம். இலங்கை அரசு அவருக்குப் உயர்ந்த விருதுகள் பலவற்றைக்கொடுத்தது. இலங்கையின் மிக உயர்ந்த பரிசான 'சாகித்ய ரத்னா' என்ற வாழ்நாள் விருது அவருக்கு அளிக்கப்பட்டது. இது சர்ச்சைக்குரிய விஷயமாக அவர் நண்பர்கள் சிலரால் பேசப்பட்டது. காரணம், இனப் போராட்டம் நடந்த காலத்தில் இவர் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்த காலத்தில் தமிழ்த் தேசியம் பற்றிப் பேசியவர்களுக்கு ஆதரவாக எழுதியும் பேசியும் வந்தவர். இலங்கை அரசு கொடுத்த பரிசை பெறுவதா? வாழ்வியல் யதார்த்தம் உலகியல் நடப்புத் தெரியாதோர் கூற்று அது.

நண்பர்கள் இங்கிலாந்துக்கும் ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கும் கனடாவுக்கும் அவரை அழைத்துப் பல உதவிகள் செய்தனர். பெருமைப்படுத்தினர். மலேசியத் தமிழ்ச் சங்கம் ஒன்று அவரை அழைத்து, பொற்கிளி வழங்கியது.

பத்மநாப ஐயரின் 'தமிழியல்' பதிப்பகத்தால் இரண்டு நூல்கள் வெளியாகியது. புரவலர் மு.நேமிநாதனின் உதவியால் யதார்த்தமும் ஆத்மார்த்தமும், என்ற இரண்டு நூல்களும் வெளியிடப்பட்டன.

அவர் செய்த பெரும் செயல்களின் ஒன்று. மு. தளையசிங்கத்தின் படைப்புக்கள் முழுவதையும் தொகுத்தது.

அவரின் இழப்புக்கள், தோல்விகள், எதிர்பார்ப்புக்கள் நிறைவேறாமல் போனமை, நோய்கள் போன்றவற்றால் அவர் காலத்துக்குக் காலம் மன அழுத்தத்துக்கும் மனப்பதற்றத்துக்கும் உள்ளாகி உள்ளார். அதனால்

அவர் சில உறவினர்கள்; நண்பர்களை எதிரிகள் என்று கற்பனைசெய்து, அவர்கள் தனக்கெதிராக சதி செய்கிறார்கள், சூழ்ச்சி செய்கிறார்கள், தனக்குக் கிடைக்க வேண்டிய 'நியாயமான' புகழ், பரிசு முதலானவற்றைத் தடுக்கிறார்கள் என்ற ஒரு சதிக் கோட்பாட்டை நம்பி அவர்களுடன் கதைக்காமலும் கோபித்துக்கொண்டும் இருந்தார்.

ஒரு கவிஞர் இலக்கியத்தின் பிற துறைகளான சிறுகதைகள், நாவல்கள், விமர்சனங்கள் போன்றவற்றை எழுதி தன் கவித்துவத்தையும் கவிதை மொழிக்கான ஆற்றலையும் வீணடிக்கிறாரா, சிதைக்கிறாரா, இழக்கிறாரா என்ற கேள்வி விமர்சகர்களிடையே உண்டு. பொன்னம்பலத்தின் 'அது' கவிதைத் தொகுதி வெளிவந்தபோது அவரின் சமகாலத்துக் கவிஞர்கள் சிலர் அவரின் வருகையைக் கண்டு பிரமித்தார்கள். ஆனால் அவர் கவிதை விமர்சனத்தில் ஈடுபட்டு கவிதையைப் பற்றி மட்டுமல்ல கவிஞர்களைப் பற்றியும் விமர்சிக்கத் தொடங்கியவுடன் அது குறைந்தது. அத்துடன் பல இலக்கிய வகைமைகளிலும் எழுத ஆரம்பித்தார்.

மு.த.வின் மெய்யுள் என்ற இலக்கிய விமர்சன கோட்பாட்டில் ஆழ்ந்துபோய் அதை மேலும் வளர்த்தெடுக்காமல் தன் கவிதையை வசன கவிதையாக எழுத ஆரம்பித்தார். அது அவரின் கவிதை ஆற்றலை நீர்த்துப்போக வைத்துவிட்டது. அதன்பின் அவரால் ஒழுங்கான, திறமான, வலிமையான கவிதைகளை எழுத முடியாமல் போய்விட்டது. அவர் எழுதிய சிறுகதைகள், நாவல்கள்கூட ஒரு கவிஞன் எழுதியவையாக இல்லாமல் சாதாரணமானவையாக ஆகிற்று. அவர் முதலில் எழுதிய 'ஒரு அரைநாள் பொழுது' சிறுகதை போன்றதாகக்கூட இல்லாமல் போயிற்று. அந்தச் சிறுகதை வெளிவந்தபோது அதுவோர் சிறந்த இருப்பியல்வாதக் கதையாகப் பேசப்பட்டது.

அவர் இளங்கவிஞர்கள் பலரை ஊக்குவிப்பதற்காகத் தட்டிக் கொடுத்தார். புகழ்ந்தார். பலரைக் கவிஞர்கள் பெயர் பட்டியலில் சேர்த்தார். ஆனால் அவர்கள் அவர் எதிர்பார்த்த அளவு ஜொலிக்கவில்லை. சிலர் மங்கிப் போனார்கள். சிலர் காணாமலும் போனார்கள்.

இருந்தாலும் மு.பொ. தன் இழப்புக்கள், தோல்விகள், நோய்கள், பொருளாதாரப் பிரச்சினைகள், நிரந்தரமானமான தொழில் இன்மை, வயது முதிர்ச்சிப் போன்றவற்றுக்கு மத்தியிலும் தன் குழந்தைகளுக்கு நல்லதோர் கல்வி கொடுத்தது மட்டுமல்லாமல், அவர் காலமாகும்வரை எழுபது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக எழுதிக்கொண்டிருந்தார். அந்த உறுதியும் தன்னம்பிக்கையும் இலக்கியத்தில் வைத்த ஈடுபாடும் போற்றத் தக்கதும் வரவேற்கத்தக்கதும் ஆகும்.

இலக்கிய வரலாற்றாசிரியர்கள் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் இவரின் இடம் எதுவென்று கணித்து எழுதுவார்கள். அப்போது இவரின் கவிதைகளுக்கு அதில் இடம் இருக்கும் என்று நம்புகிறேன்.

அவருக்கு என் அஞ்சலி.

அசை சிவதாசன்

புதிய சந்திரன்

நாமகளைக் காணவில்லை. மகள் இப்படியாக ஓடிப்போவதும் திரும்பி வருவதும் தகப்பன் செல்வநாதனுக்குப் பழகிப்போன விடயங்கள்தான். இருப்பினும் தாயார் புனிதவதி தலையில் அடித்துக் கதறும்போது அவராலும் சும்மா இருக்க முடியவில்லை. காலை ஏழு மணி. சேர்ட்டைப் போட்டு சைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு நாமகளைத் தேடிப் புறப்பட்டார்.

நாமகளுக்கு இருபது வயது. க.பொ.த. உயர்தர பரீட்சை எழுதிவிட்டுப் பெறுபேறுகளுக்காகக் காத்திருந்தாள். அவள் பெரிதாகிய நாளிமிருந்து நடுஇராத்திரியில் எழுந்து நடமாடுவது வீட்டை விட்டு வெளியே போவது தனக்குள் பேசுகொள்வது என்று சுமுகமற்ற நிலையிலேயே அவளது வாழ்க்கை இருந்துவருகிறது.

இறுபிட்டி கிராமத்தில் செல்வநாதன் ஒரு பிரபல ஆசிரியர். அவர் கற்பித்த சித்திவிநாயகர் வித்தியாசாலை வீட்டிலிருந்து ஒரு கி.மீ. தூரத்தில் இருந்தது. வயல் வரப்புகளில் நடந்தால் பத்தே நிமிடங்களில் பள்ளிக்கூடத்தை அடைந்துவிடலாம். போகும் பாதையில்தான் அவரது வயல்களும் இருந்தன. பச்சைப் பச்சேலென்று இடுப்பளவு வளர்ந்து நிற்கும் நெற்கதிர்களில் உரசிக்கொண்டும் அவற்றைக் கைகளால் ஸ்பரிசித்து ரசித்துக்கொண்டும் அவர் தினமும் மகிழ்வுறுவார்.

செல்வநாதனுக்கு இரண்டு பிள்ளைகள். மூத்தவன் ரகுநாதன் இப்போது பல்கலைக்கழகத்தில் இரண்டாம் வருடத்தில் இருக்கிறான். அடுத்தது நாமகள். ரகுநாதன் பேராதனை பல்கலைக்கழகத்தில் விடுதியில் தங்கிப் படிப்பதனால் விடுமுறைகளின்போது மட்டுமே வந்துபோவான்.

நாமகள் பூப்பெய்தியதிலிருந்து உளவியல் ரீதியாக அவள் மனக்குழப்பத்திற்கு ஆளாகியிருப்பதை புனிதவதியே முதலில் அவதானித்தாள். செல்வநாதன் பக்கத்து அறையில் தனியாகவும் புனிதவதியும் நாமகளும் வேறொரு அறையிலும் தூங்குவது வழக்கம். பூப்பெய்திய நாளிலிருந்து அவளது தூக்கம் குழம்புவதும் கட்டிலில் எழுந்து உட்காருவதுமாக இருப்பதை புனிதவதி அவதானித்தாள். செல்வநாதனிடம் முதலில் இதைச் சொன்னபோது “அவளுக்கு கண்ணூறு பட்டுவிட்டது. இதுக்குத்தான் அவளின் சாமத்தியச் சடங்கைப் பெரிசாகச் செய்ய வேண்டாமென்று நான் சொன்னேன். கேட்டாத் தானே” என அவர் திட்டியதற்குப் பின்னர் அவள் அவரிடம் இதுபற்றி எதையும் பேசவில்லை. மிளகாய் சுட்டு மகளின் திருஷ்டி கழித்திருந்தாள்.

நாமகள் செக்கச் செவேலென்று சினிமா நடிகையின் அழகோடு பிறந்தவள். பூப்புப் புனித நீராட்டு விழாவன்று அவளை அலங்கரித்த பெண் அவளை சினிமா தாரகையாகவே மாற்றியிருந்தாள். கண் படாமலிருந்தால் தான் அதிசயம். இவ்விழாவிற்குப் பிறகு செல்வநாதன் வீட்டு ஒழுங்கையால் சைக்கிள்களின் போக்குவரத்து அதிகமானதை அவரும் அவதானித்திருந்தார்.

ஒருநாள் காலை எழுந்ததும் நாமகளைக் காணவில்லை. அம்மா புனிதவதி பதறியடித்துக்கொண்டு கிணற்றில் குளித்துக்கொண்டிருந்த செல்வநாதனிடம் ஓடி வந்தாள். பாடசாலைக்குப் புறப்படத் தயாராகிக்கொண்டிருந்த அவரை இது உலுக்கிவிட்டது. புனிதவதி கொண்டோடிவந்த உலர்ந்த வேட்டியைக் கட்டிக்கொண்டு சால்வையையும் போட்டு சைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு ஒழுங்கை வழியாகக் கிளம்பினார். சுமார் 800 கி.மீ. தூரத்தில் பிரதான தெரு. கழுதைப்பிட்டித் துறைமுகத்திலிருந்து புறப்படும் 776ஆம் இலக்க சீ.ரீ.பி. பஸ் வண்டியைப் பிடிப்பதற்குச் சந்தியில் பலர் நிற்பார்கள். நாமகள் எங்கு போவதானாலும் அந்தப் பாதையில்தான் போயிருக்க முடியும் என்பது அவரது கணிப்பு. சைக்கிளை வேகமாக ஓட்டி சந்திக்கு வந்தார். நாமகளை எங்கும் காணவில்லை. அப்படியே துறைமுகம்வரை சென்று பார்த்தார். வேறு வழியில்லை பொன்னம்பலத்தின் காரை வாடகைக்குப் பிடித்து ஒரு தடவை சுற்றிப் பார்க்கலாம் என நினைத்து வீடு திரும்பினார். இதற்குள் புனிதவதி எழுப்பிய கூச்சலில் முன்வீட்டு விஸ்வலிங்கத்தாரும் பக்கத்து வீட்டுப் பாக்கியமும் இணைந்துகொண்டு அயலிலுள்ள கிணறுகளையெல்லாம் எட்டிப் பார்த்தனர்.

வீட்டுக்குத் திரும்பிய செல்வநாதன் சைக்கிளைச் சாத்தி வைத்துவிட்டு அவசரம் அவசரமாகச் சேட்டைக் கொழுவிக்கொண்டு புனிதவதியின் காசுப் பெட்டிக்குள்ளிருந்து சில நோட்டுகளை எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டார். அப்போதுதான் நாமகளைத் தள்ளிக்கொண்டு பாக்கியம் விறாந்தைப் படியில் ஏறினார். நாமகளின் தலையில் வைக்கோல் துண்டுகள் ஓட்டியிருந்தன. “வைக்கல் பட்டறைகளுக்கிடையில் பிள்ளை படுத்திருந்தாள்” என்றார் பாக்கியம். விசுவரும் புனிதவதியும் கால்களில்

சேறுகளுடன் வந்தனர். நாமகள் தனக்கு எதுவுமே தெரியாது என அடம்பிடித்தாள்.

சில மாதங்களுக்குப் பிறகு இது இன்னுமொரு தடவை அரங்கேறியது. தூக்கத்தில் நாமகள் எழுந்து கதவைத் திறக்க முற்பட்டபோது சத்தம் கேட்டுப் புனிதவதி விழித்துக்கொண்டுவிட்டார். இந்தத் தடவை செல்வநாதன் கலவரமடைந்துவிட்டார். ஊரில் பிரபலமான தம்பிப் பிள்ளை வைத்தியரிடம் காட்டி ஆலோசனை கேட்டார். வாத, பித்த, சிலேத்தும நாடிகள் சமநிலையில் உள்ளன என்பதால் திருப்தியடைந்த அவர் தூக்கத்தில் நடக்கும் வியாதி பற்றி விளங்கப்படுத்தினார். செல்வநாதனது மனம் பல வகைகளிலும் சிந்தித்தது. என்னதான் செய்தாலும் மகள் வீட்டைவிட்டு வெளியே போகாமலிருந்தால் சரி. விரைவில் யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு உளவியல் மருத்துவரிடம் நாமகளைக் கொண்டுபோய்க் காட்ட வேண்டுமென அவர் முடிவெடுத்திருந்தார்.

மத்தியான இடைவேளையின் போது பள்ளிக்கூடத்தில் புதியதாய் வந்திருந்த விஞ்ஞான ஆசிரியர் சந்திரபோஸிடம் செல்வநாதன் மகளின் விடயம் பற்றிப் பேசினார். சந்திரபோஸ் அரியாலையைச் சேர்ந்தவன். வயது 27 இருக்கும். பல்கலைக்கழகம், ஆசிரிய பயிற்சி முடித்தவுடன் அவனுக்குக் கிடைத்த முதல் பாடசாலை சித்திவிநாயகர் வித்தியாசாலை. யாழ்ப்பாணத்தில் நல்ல ஒரு மனோ வைத்தியரைச் சிபார்சு செய்யும்படி செல்வநாதன் அவரிடம் கேட்டதிலிருந்து அவர்களிடையே நட்பு வளர்ந்தது. பாடசாலைக்கு அருகே ஒரு வீட்டில் சந்திரபோஸ் தங்கியிருந்தான். ஒரு சனிக்கிழமை சந்திரபோலை செல்வநாதன் தன் வீட்டுக்கு அழைத்து விருந்துபசாரமும் செய்திருந்தார். இதைத் தொடர்ந்து விசேட காலங்களில் செய்யப்படும் உணவுகளையும் அவர் எடுத்துச்சென்று சந்திரபோஸுக்குக் கொடுத்துவந்தார்.

விடுமுறை ஆரம்பித்ததும் சந்திரபோஸ் தனக்குத் தெரிந்த யாழ்ப்பாணத்து மருத்துவரிடம் செல்வநாதனையும், நாமகளையும் அழைத்துப்போனான். அவரும் சில பரிசோதனைகளைச் செய்துவிட்டு மேலும் பல பரிசோதனைகளுக்கு உத்தரவிட்டார். பயப்பிடும்படியாக எதுவும் இருப்பதாகத் தனக்குத் தெரியவில்லை எனவும் மூளையை ஸ்கான் செய்த பிறகு மீதியைப்பார்க்கலாம் எனக்கூறி அனுப்பிவிட்டார். ஆனால் இச்சந்திப்புகள் மூலம் இன்னுமொரு நல்ல விடயமும் நடந்தேறியது. சந்திரபோலை நாமகள் விரும்ப ஆரம்பித்திருந்தாள். செல்வநாதனும் புனிதவதியும் இதை மறைமுகமாக ஊக்கப்படுத்தினார்கள். நாமகளின் மனம் வேறெங்காவது பிடிப்பை ஏற்படுத்தினால் சிலவேளைகளில் அவள் நீண்ட நேரம் சுயநினைவுகளால் கட்டுப்பட்டிருக்க வாய்ப்புண்டு என அவர் நினைத்தார். சந்திரபோஸ் வீட்டுக்கு வரும்போதெல்லாம் தேநீர் பலகாரங்கள் வழங்குவது இப்போது நாமகள்தான்.

விடுமுறையின் போது மீண்டும் ஒரு தடவை நாமகள் காணாமற்போனான். வழக்கம்போல அவளை வைக்கோற் பட்டடையிலோ, பின் வளவிலோ, மாட்டுக் கொட்டிலிலோ காண முடியவில்லை. சந்திரபோஸும்

தன் வீட்டுக்குப் போய்விட்டபடியால் அவனுக்கும் தகவல் தெரியாது. பிற்பகல் நான்கு மணிவரை தேடிப் பார்த்துவிட்டு பொலிஸில் முறைப்பாடுசெய்ய செல்வநாதன் தீர்மானித்தார். பொன்னம்பலத்தாரின் காரை வாடகைக்கு அமர்த்திக்கொண்டு ஊர்காவற்றுறை பொலிஸ் நிலையத்திற்குச் சென்று பதிவொன்றைச் செய்தார்கள். தாம் தேடுதல் முயற்சிகளை உடனடியாக ஆரம்பிக்கப்போவதாகவும் கண்டுபிடித்தவுடன் தகவல் தருவதாகவும் இன்ஸ்பெக்டர் நல்லநாயகம் உறுதி செய்து அனுப்பினார்.

செல்வநாதனுக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. வைத்தியர் தம்பிப் பிள்ளையிடம் ஆலோசனை கேட்டார். அந்த ஒழுங்கையில் வாழ்ந்த உறவினர்களும் நாமகளைத் தேடுவதில் உதவிசெய்ய முன்வந்தனர். நாமகள் சிறுமியாக இருக்கும்போது நண்பர்களுடன் விருப்பத்தோடு ஈச்சம்பழம் பறிக்கப்போகும் சிறு காட்டில் நுழைந்து தேடினார்கள். குறிப்பாகக் கோடை மழையின்போது ஈச்சம்பழம் பொலிவாக இருப்பது வழக்கம். 'சித்திரை மாதம் சிதறு பழம், வைகாசி மாதம் வாருபழம் எனப் பாடிக்கொண்டு அவள் நண்பர்களுடன் எட்டுக்கோடு விளையாடுவாள். இக்காடு அவளது வீட்டிலிருந்து சிறு தூரத்தில்தான் இருந்தது. அங்கு பெரிதாக வளர்ந்திருந்த வாகை மரத்தடியில் நண்பர்களுடன் பொழுதுபோக்குவது வழக்கம். உறவினர்கள் இக்காடு கரம்பையெல்லாம் நாமகளைத் தேடினார்கள். அவளின் அசுமாதம் எதுவும் இல்லையென்றதும் செல்வநாதனுக்கு முடிவு மோசமானதாகவே இருக்கப்போகிறது என்ற எண்ணம் மேலோங்கியது.

தம்பிப் பிள்ளை வைத்தியரின் ஆலோசனையின்படி 'மை' போட்டுப்பார்க்க முடிவாகியது. அன்றிரவே 'மைக்காரர்' மூத்த தம்பியரின் வீட்டில் மை போட்டுப் பார்ப்பதாகத் தீர்மானிக்கப்பட்டது. மூத்த தம்பியர்

அதிகம் கல்வி கற்ற ஒருவரல்ல. அவரது கண்கள் பூனைக்கண்கள் போன்று வெளிறியவை. வெற்றிலை ஒன்றில் ஒரு துளி கறுப்பு மையைப் போட்டுக் குத்துவிளக்கு வெளிச்சத்தில் வெகு நேரம் அதனை உத்துப் பார்ப்பார். எதுவும் புலப்படாதபோது கையை விரித்து அம்மனே என்று புலம்புவார். இன்றும் அதே கைவிரிப்பும் புலம்பலும்தான். திடீரென்று அம்மன் கண் திறந்துவிட்டார். சுடலை, சுடலை, பாலம் என்றெல்லாம் புலம்பினார். அவருடைய புலம்பலுக்கு வைத்தியர் தம்பிப் பிள்ளை விளக்கம் சொன்னார். நாமகள் ஒரு சுடலைக்குப் பக்கத்தால் போய் பாலத்தில் நடந்து போயிருக்கலாம். அடுத்த நாள் கேரதி—விலுள்ள சுடலையையும் அதைத் தொடர்ந்து வேலணைக்குப் போகும் பாலம்வரை சென்று பார்ப்பதென்று முடிவு செய்யப்பட்டது.

இரண்டாம் காலை 10:00 மணிபோல் செல்வநாதன் வீட்டின் படலையில் பொலிஸ் ஜீப் ஒன்று வந்து நின்றது. இரண்டு கொன்ஸ்டபிள்கள் இறங்கினர். பின்னால் நாமகள் இறங்கினாள். தலைமுடி வாரப்படாமல் கலைந்துபோய்க் கிடந்தது. புனிதவதி அழுது குளறி ஆரவாரம்செய்து ஓய்ந்துபோய் உட்கார்ந்தார். செல்வநாதனே பொலிஸ்காரருக்கும் பானங்களையும் வழங்கி உபசரித்தார். வேலணை பழைய பஸ் ஸ்ராண்டிற்கு முன்னால் ஒரு கடையில் அவளைக் கொண்டுவந்து ஒருவர் நிறுத்தியிருந்தார். தனது அயலவர் வீட்டு வாசலில் அவள் உட்கார்ந்து அழுதுகொண்டிருந்தாள் எனவும் என்பது வயதுகளைத் தாண்டிய அந்த அயலவர் தனியே வாழ்ந்து வந்தவர் எனவும் அவர் வெளியில்வருவது குறைவு என்பதாலும் எப்போதாவது அவரது உறவினர் அவருக்கு உணவுப்பொருட்களைக் கொடுத்துவிட்டுப் போய்விடுவது வழக்கமெனவும் இந்த அயலவர் கூறியிருந்ததாக பொலிசார் தெரிவித்தனர். அந்த முதியவரின் வீட்டின் முன் அழுதுகொண்டிருந்த நாமகளைத் தான் அழைத்துவந்து கடைக்காரரிடம் ஒப்படைத்ததாகவும் கடைக்காரரிடம் தொலைபேசி இருந்ததால் அவர் ஊர்காவற்றுறைப் பொலிசாருக்கு அழைப்பை எடுத்து கூறியதைத் தொடர்ந்து அவர்கள் நாமகளை மீட்டு வந்தனர் எனவும் கூறினர். நாமகளிடம் விசாரித்தபோது அவருக்கு இது எதுவுமே ஞாபகத்தில் இருக்கவில்லை எனவும் அவர்கள் தெரிவித்தனர். மூத்த தம்பியரின் மையில் காட்டியதுபோல அவள் சுடலையைத் தாண்டி வேலணைப் பாலத்தை அடைந்து அங்கிருந்து பஸ் ஸ்ராண்ட் மட்டும் நடந்து வந்திருக்கலாமென வைத்தியர் தம்பிப் பிள்ளை ஊகம் தெரிவித்தார். ஆனால் ஏன் அவள் அக்குறிப்பிட்ட வீட்டைக் குறிவைத்துப் போக வேண்டுமென்பது அனைவரையும் குடைந்தது. இதுபற்றித் தாம் மேலும் விசாரிப்போமெனக்கூறி பொலிசார் விடை பெற்றனர்.

இது நடந்து சில மாதங்களாக நாமகள் வாழ்வில் எதுவித அசம்பாவிதமும் நடக்கவில்லை. சந்திரபோஸும் அடிக்கடி வந்துபோனான். ‘சந்திரன்’, ‘சந்திரன்’ என்று அவனைச் சுற்றியே நாமகள் வலம் வந்தாள். சிலவேளைகளில் சந்திரபோஸ் மீதான கரிசனையில் அவளது மனத்தை அழுத்திக்கொண்டிருந்த ஏதோ ஒரு விடயம் தளர்ச்சிப் பெற்றுக்கொண்டு விட்டதோ என வைத்தியர் சந்தேகம் தெரிவித்தார். ஆனாலும் அவரது ஆராயும் மனம் திருப்தி கொள்ளவில்லை. ஒருநாள் ஊர்காவற்றுறை போலீஸ் நிலையத்துக்குச் சென்று நாமகள் சென்றதாகக் கருதப்பட்ட வயோதிபரது வீட்டின் அடையாளத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு நேரே அங்கு சென்றார்.

அது ஒரு சிறிய குடிசை. ஒரு அடுப்பு ஒரு பாணை, ஒரு பாத்திரம், ஒரு கிண்ணம் என எல்லாமே நேர்த்தியாக அடுக்கப்பட்டிருந்தன. மரக் கட்டிலொன்றில் முதியவர் ஒருவர் படுத்திருந்தார். கடந்த சில நாள்களாகச் சுகவீனமாக இருந்திருப்பார் போலிருக்கிறது. பின்னாலிருந்த அரைச் சுவரில் ஒரு பெண்ணின் படமும் அதற்கு முன்னால் எரிந்தபடி ஒரு தூண்டாமணி விளக்கும் இருந்தன. அப்படத்தைப் பார்த்ததும் வைத்தியருக்கு அதிர்ச்சி தூக்கியடித்ததுபோல இருந்தது. சுமார் 25 வயது மதிக்கக்கூடிய அப்பெண் அசலாக நாமகள் போலவே இருந்தாள்.

மெதுவாக எழும்ப முயற்சித்த அக்கிழவரைத் தாங்கிப்பிடித்துத் தடியைக் கையில் எடுத்துக்கொடுத்து நிமிர்ந்து உட்கார வைத்தார் வைத்தியர். உடல் கொஞ்சம் சூடாக இருந்தது. தனது கைப்பையில் இருந்த வேர்கொம்புச் சூரணத்தில் இரண்டு விரல்களால் எடுத்துக் கிண்ணத்தில் போட்டுத் தண்ணீரைக் கலந்து அவருக்குக் குடிக்கக்கொடுத்தார். கிழவரின் கண்களில் கண்ணீர் சொரிந்தது. கும்பிட முயற்சித்தார்.

“அய்யா. ஒன்றும் வேண்டாம்” என அவரது கைகளை மடக்கிவிட்டு “உங்கள் பெயர் என்ன, ஐயா?” வைத்தியர் கேட்டார்.

“என்ர பேர் சந்திரசிங்கம். சந்திரன் எண்டுதான் என்னை எல்லாரும் கூப்பிடுவினம்” தடுமாறிக்கொண்டு மெதுவாகக் கூறினார்.

“இந்தப் படத்தில் இருக்கிறது யார். உங்கட பெண்சாதியா?”

மீண்டும் விகிவிக்கி அழுதார் கிழவர். “இல்லை அவளைத்தான் நான் கலியாணம் கட்ட விரும்பினான். புங்குடுதீவுப் பிள்ளை. பூமகள் எண்டு பேர். நான் மீன்பிடித் தொழில் செய்தனான். ஒருமுறை கழுதைப்பிட்டித் துறைமுகத்தில் மீனைக் கொண்ணந்து இறக்கின்போது இந்தப் பிள்ளை அங்க மீன்வாங்க வந்தபோது கண்டு நான் மயங்கிப்போனன். அப்ப எனக்கு 28 வயது.”

“பிறகு?”

“ஒவ்வொரு சனிக்கிழமை காலயும் அவள் தவறாம வருவாள். அவளின் தகப்பனார் இறந்துபோனார். தாய் மட்டும் தான். அதனால் மீன் வாங்க இவளே வரவேண்டியிருந்தது. ஒரு நாள் அவளை நான் நேரவே கேட்டுவிட்டன். அவளும் தனக்கும் என்மேல நிரம்ப ஆசை எண்டும் சொன்னாள். இப்பிட்யே சில மாசம் ஓடிற்றுது. ஒரு சனிக்கிழமை அவள் வரேல்ல. நான் ஒருநாள் கடக்கரையில் வலையைப்போட்டு ஓட்டைகளை அடைச்சுக்கொண்டிருந்தபோது அவள் வீடு இருந்த திசையில் இருந்து சாவிட்டு மேளம் கேட்டுது. துறைமுகத்தில் இருந்த கடைக்காரர் சொன்னார் அது பூமகனின்ர செத்தவீடு எண்டு. “யாரோ ஒரு சாதி குறைஞ்சவனைக் கட்டப்போறதெண்டு பிள்ளை அடம்பிடிச்சதாம். அதை விரும்பாத தாய் அவளை அடிக்க அவள் காட்டுக்குள்ளபோய் வாகை மரத்தில தூக்குப் போட்டுச் செத்துப்பானாளாம்” என்று கடைக்காரர் சொன்னார். அண்டையில் இருந்து நான் தொழிலை விட்டிட்டன். இவள் தான் என்ர குஞ்சு பூமகள்” பெரியவர் படத்தை எடுத்துக் கொஞ்சினார்.

வைத்தியரின் கண்களில் நீர் சொரிந்தது.

“அது நடந்து 55 வருசமாச்சு. ஒவ்வொருநாளும் அவளோட பேசி, அவளுக்குச் சாப்பாடு வைச்சுப் போடுத்தான் நான் சாப்பிடுவன். பல தடவைகள் அவள் கனவில் வருவாள். என்ர தலையைத் தடவி ஒரு நாள் நான் உன்னட்டத் திரும்பி வருவன் எண்டு அடிக்கடி சொல்லுவாள். “என்ர வாழ்வை நான் வாழ்ந்து முடிக்கேல்ல அதனால் நான் திரும்பி அங்க வந்து பிறப்பன், உன்னட்ட வருவன். அதுமட்டும் நீ செத்துப்போகக் கூடாது” எண்டு சத்தியம் கேட்பாள். “சரி நீ வந்த பிறகு நான் சாகிறன்” எண்டு சொல்லி அவனைச் சமாதானப்படுத்துவன்” கிழவர் அவள் படத்தை எடுத்து வைத்து மீண்டும் கொஞ்சினார்.

மீண்டும் வருவதாகச் சொல்லி வைத்தியர் விடைபெற்றார். அவருக்கு இப்போது எல்லாமே துலங்கிவிட்டது. பஸ் ஸ்ரான்டிலிருந்து 776 பஸ்ஸைப் பிடித்து வீடு வந்தார். வழக்கமாக 40 நிமிடங்கள் ஓட்டம். அன்று 25 நிமிடங்களிலேயே வீடு வந்துவிட்டார். உள்ளூர்காரர் சிவப்பிரகாசம் ஓடினால் பஸ்ஸின் வேகம் அப்படி.

சுமார் ஒரு மாதத்திற்குப் பின்னர் வேலணை கிழவரைப் பார்க்க சில உணவுப் பொட்டங்களையும் ஒரு போத்தலில் வேர்க்கொம்புச் சூரணத்தையும் கொண்டு வைத்தியர் போனார். வீடு பூட்டிக் கிடந்தது. அயல்வீட்டுக்காரரிடம் விசாரித்தபோது கிழவர் இறந்து இரண்டு வாரங்களாகிவிட்டது தெரிந்தது.

நாமகளுக்கு இப்போ தூக்கத்தில் நடக்கும் வியாதி இல்லை. புதிய சந்திரனை மணம் செய்து இனிதே வாழ்கிறாள். அவளைத் தினம் தினம் அழைத்த ஆன்மா இப்போது அவளுக்கு விடுதலையைக் கொடுத்துவிட்டது. இறக்குமுன் அக்கிழவரை நாமகள் சந்தித்திருப்பாளோ?

Protection For You & Your Family

Our services

- Life Insurance «
- Critical Illness Protection «
- Mortgage Protection «
- Travel/Super Visa Insurance «
- Dental & Medical Benefits «
- Disability Benefits «
- Long Term Care «
- Employee Benefits «
- RESP, RRSP & TFSA «

Are You Getting Million Dollar Advice?

Sritharan Thurairajah CLU, CHS

Life 100

INSURANCE & INVESTMENTS INC.

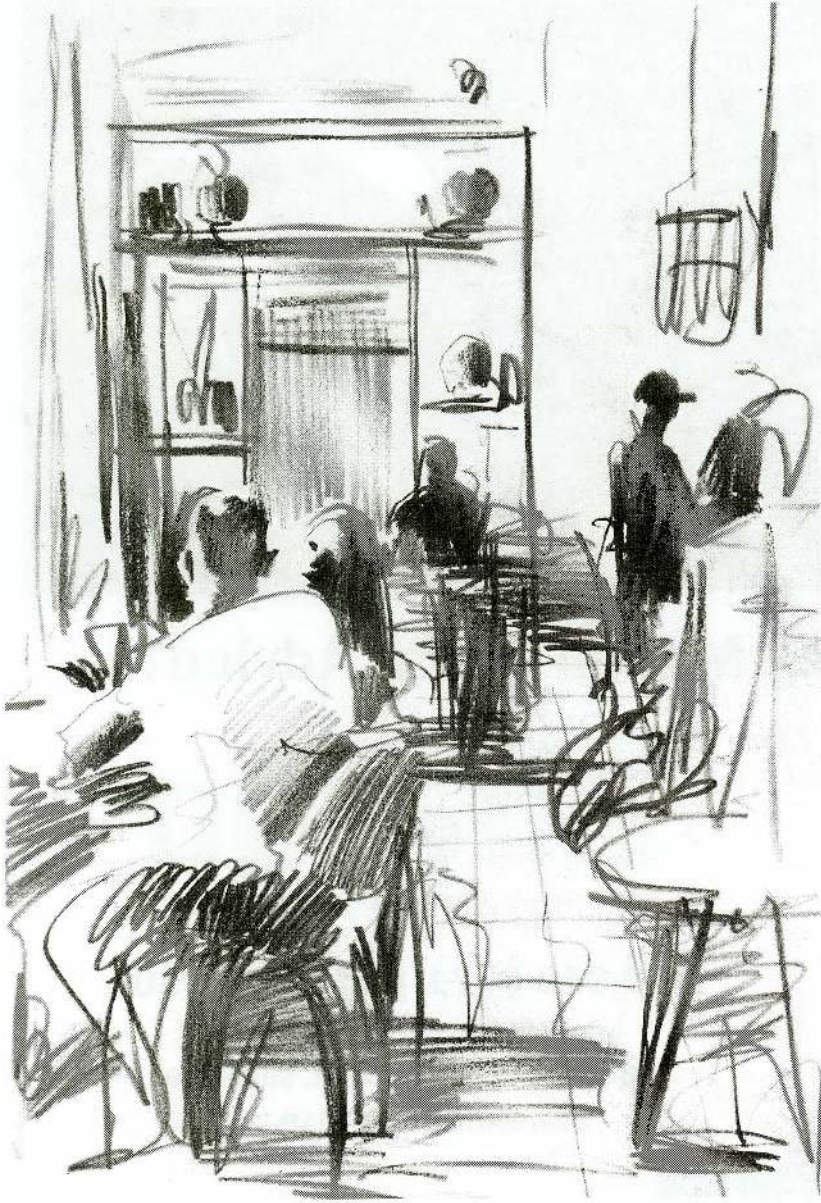
416-918-9771 | 416-321-2500

info@life100.ca www.life100.ca

10 Millner Business Court, Suite 208,
Scarborough, ON M1B 3C6

Simple Solution in a Critical Situation

வேலை

அந்த அலுவலகத்தில்
என்னுடைய வேலை
நேரம் காலை ஆறு மணி
முதல் மாலை ஐந்து மணிவரை.
உலகெங்கும் வியாபித்திருந்த
பெரிய நிறுவனம் ஒன்றின்,
ஆஸ்திரேலியாவிலிருந்து,
இங்கிலாந்துவரையில் இருக்கும்
வாடிக்கையாளர்களுக்குத்
தேவையான உதவிகளை
வழங்குவது எங்கள் குழுவுக்கு
இடப்பட்டிருந்த பணி.
ஆஸ்திரேலியா, இங்கிலாந்து
இரண்டு வேலை நேரங்களையும்
சேர்ந்து கவனிக்கும் வகையில்,
குழுத் தலைவனாக அவர்களை
வழி நடத்தும் விதத்தில்
எனக்கு அந்தப் பொறுப்பு
கொடுக்கப்பட்டிருந்தது.

தினமும் ஆஸ்திரேலியாவின்
வேலை நேரம் முடிந்ததும், அன்று
எவ்வளவு வியாபாரம் நடந்தது,
என்னென்ன செலவுகள் ஆகின
போன்ற விவரங்களைச் சேகரித்து,
தொகுத்து அடுத்த நாள் காலை
அவர்கள் வருவதற்குள் அவர்களுக்குத்
தேவையான அறிக்கைகளைத் தயார்
செய்துதர வேண்டும். அதுபோலவே
இங்கிலாந்தில் இருப்பவர்களுக்கும்
தினசரி அனுப்பி வைக்க வேண்டும்.

பல்வேறு முக்கியமான முடிவுகளை நாங்கள் தரும் அறிக்கைகளைக் கொண்டுதான் முடிவு எடுப்பார்கள். அதனால் துல்லியமும், காலம் தவறாமையும் மிகவும் முக்கியம்.

வியாபாரம் என்றால் ஆயிரம், ரெண்டாயிரம் அல்ல. பல நூறு மில்லியன் அமெரிக்க டாலர்களில் ஒவ்வொரு மாதமும் பரிவர்த்தனை நடக்கும்.

ஏதேனும் சிக்கல்கள் எனில், அதன் தீவிரத்துக்கு ஏற்ப 24 மணி நேரத்திலிருந்து ஐந்து நாட்களுக்குள் சரிசெய்ய வேண்டும். அதன் நிலைக்கு ஏற்ப பிரச்சினைகளை பி1, பி2, பி3, பி4 என வகைப்படுத்தி இருப்பார்கள். பி1, பி2 பிரச்சினை என்றால் குழுவில் உள்ள எல்லோரும் வீட்டுக்குப் போகாமல் சரிசெய்து முடிக்க வேண்டும். தேவையென்றால் வீட்டில், விடுப்பில் இருப்பவர்களும் வரவழைக்கப்படுவார்கள்.

அன்று ஒரு புதன் கிழமை. எல்லாம் சரியாகப் போய்க் கொண்டிருந்தபோது என் செல்போன் ஒலித்தது. ஆஸ்திரேலியாவுக்கான அறிக்கையில் பெரிய பிரச்சினை. பி2 என்று சொல்லி, குழுத் தலைவனாக உன்னிடம் சொல்லிவிட்டதால் இதோ இந்த நிமிடத்— திலிருந்து கடிகாரம் ஓடத் துவங்கும். இன்னும் 24 மணிநேரத்தில் பிரச்சினையைத் தீர்த்து வைக்க வேண்டும் என்று மென்மையாக, கறாராகப் பெண் குரல் ஒன்று சொல்லியது.

என் மேனேஜர் இன்னும் அலுவலகம் வரவில்லை. போனில் அழைத்து என்ன செய்வது என்று கேட்டேன்.

“கடவுளே! பி2—வா? நான் வீட்டுல இருந்தே வேலை செய்யறேன். அப்பதான் ‘போகஸ்’ செய்ய முடியும். நீ குமாருக்கு உடனே போன் போட்டு எங்க இருந்தாலும் ஆபிஸுக்கு வரச்சொல்லு. மணி அங்கதான் இருக்கான்? கிளையண்ட் கேக்கறதுக்கு முன்னாடி, நாங்க பார்த்துக்கிட்டு இருக்கோம், எவ்வளவு சீக்கிரமா சரி செய்ய முடியும்னு முயற்சி பண்ணிக்கிட்டு இருக்கோம்னு நீயே ஒரு மெயிலை அனுப்பிடு. அந்த மெயிலை டிக்கெட்ல காப்பி பண்ணிடு. டைம்ல இரு கண் இருக்கட்டும். நான் பத்து நிமிஷத்துல கூப்புடறேன்” என்று பதற்றத்துடன் பேசிவிட்டு, முன்னைக் காட்டிலும் பதற்றத்துடன் போனை வைத்தார்.

அரை மணிநேரம் கழித்து போன் அலறியது.

“குமார் வந்துட்டானா? டேம் இட். எங்க போய்த் தொலைஞ்சான்? நீ ஏதாவது கண்டுபிடிச்சயா? எல்லாததையும் நான்தான் சொல்லனுமா? இதுக்குதான் நான் அங்க இருக்கணும். கிளம்புனா ஒரு மணிநேரம் ஆகும், டிராபிக்ல தேவையில்லாம நேரத்தை வேஸ்ட் பண்ணணும்னுதான் வீட்டுலயே இருக்கலாம்னு நினைச்சேன். என்ன பிரச்சினைன்னு நானும் பார்க்கறேன். நீயும் கொஞ்சம் பாரு. அரை மணிநேரத்துல கூப்புடறேன்”

குமார்தான் எங்கள் குழுவில் நீண்ட நாட்களாக வேலைசெய்து கொண்டிருப்பவன். அவனுக்குத்தான்

எல்லா நுட்பங்களும் தெரியும். அவன்தான் எங்கள் குழுவைத் தாங்கிப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கும் தூண். அதனாலேயே அதிக சுதந்திரம் எடுத்துக்கொண்டு அவ்வப்போது காணாமல் போய்விடுவான்.

ஒரு மணிநேரம் கழிந்தது.

போனில் மேலாளர் “குமார் இன்னுமா வரலை? சரி நீ ஏதாவது கண்டு பிடிச்சியா? என்ன பன்றிங்க எல்லாரும்? ச்சே நான் அப்பவே கிளம்பி இருப்பேன். இந்நேரம் பிரச்சினை சின்னதா பெரிசா—ன்னுவாவது கண்டு பிடுச்சுருக்கலாம். இந்தத் தலைமுறை ஆட்களுக்குச் சொல்புத்தியும் கிடையாது, சுயபுத்தியும் கிடையாது. நீ போனை வை” என்று கடுப்புடன் இணைப்பைத் துண்டித்தார்.

பத்து நிமிடத்தில் மீண்டும் போன் “இந்த குமார் என்ன போன் பண்ணினா ஆன்சரே பண்ண மாட்டேன் குறான்? நீ பேசினியா அவன்கிட்ட? என்னது அவன் நம்பர் இல்லையா? டீம்ல இருக்குற எல்லார் நம்பரும் உன்கிட்ட இருக்கணும். அதுகூட இல்லாம நீயெல்லாம் என்ன டீம் லீடர்? இன்னிக்கு வேல செய்யறான்ல அவன்? ஊருக்கு எங்கயும் போகலையில? அதுவாவது தெரியுமல? அப்புறம் ஏன் போன் பண்ணினா எடுக்க மாட்டேங்குகிறான்? நீ ஒண்ணு பண்ணு. நான் நம்பரை அனுப்பறேன். பத்து நிமிஷத்துக்கு ஒரு தடவை அவனுக்கு அடிச்சுட்டே இரு. அவன் எடுத்தவுடனே கான்பரன்ஸ்ல போடு”

பிரச்சினையை அலசிக் கொண்டிருந்ததில் குமாரை அழைக்க மறந்துவிட்டேன்.

அரை மணிநேரத்தில் அடுத்த போன் “என்ன சொன்னான்? என்னது மறந்துட்டயா? உன்கிட்டயெல்லாம் ஒரு வேலை சொன்னா? சரி சரி. நீ சொல்றதும் நியாயம்தான். நீ பிரச்சினையைக் கவனி, நானே அவனுக்கு போன் பன்றேன்”

இடையில் இங்கிலாந்தில் இருந்த கிளையண்ட்டிடிலிருந்து உடனே மீட் பண்ண வேண்டும் என்று மெசேஜ் வந்திருந்தது. இதுவரை ஆராய்ந்து பார்த்ததில் ஆஸ்திரேலியாவுக்கான ஒரே ஒரு ரிப்போர்ட்டில்தான் தப்பு இருந்தது தெரிந்தது. மணி பன்னிரண்டு இங்கு. ஏற்கெனவே அவர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் வீட்டுக்குக் கிளம்பி இருப்பார்கள். நாளை காலை அவர்கள் வருவதற்குள் பிரச்சினையைத் தீர்த்தால் போதும். இன்னும் 22 மணிநேரம் இருக்கிறது.

கிளையண்ட்டிடம் விளக்கிச் சொன்னதும் அவர்கள் ஏற்றுக்கொண்டார்கள். பிரச்சினை தீர்ந்ததும் யாரையெல்லாம் அழைத்துச் சொல்ல வேண்டும் என்ற விவரங்களைத் தந்தார்கள். இடையிடையே மேனேஜரின் அழைப்பு. எடுக்காதபோது. மெசேஜ். “என்ன நடக்குது? குமார் வந்துட்டானா?” நேரத்தை வளர்த்த விரும்பவில்லை, பிரச்சினையைக் கவனி என்று சொல்லிவிட்டு நினைத்ததுக்கும் முன்பே மீட்டிங்கை முடித்துவிட்டார்கள்.

மணி அவனுடைய டெஸ்கில் மூழ்கி இருந்தான். குமார் இருந்தால் வசதியாக இருக்கும். அவன் ஐந்து வருடமாக இதே புராஜக்ட்டில் வேலை செய்கிறான். மணி வந்து ஒரு வருடம். நான் சேர்ந்து இரண்டு வாரம். இன்னும் ஐந்து பேர் இருக்கிறார்கள். இருவருக்கு நைட் ஷிப்ட். மணியோடு வேலை செய்ய வேண்டியவன் இன்று லீவ். ஷீலாவும் ரமேஷும் இரண்டு மணிக்கு வருவார்கள். பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு ஐந்து மணிநேரத்தை ஒட்டிவிட்டால் இன்று மாலை எந்த திசையில் சூரியன் மறையும் என்று தெரிந்துவிடும்.

மேனேஜர் அனுப்பி இருந்த நம்பரை எடுத்து குமாருக்கு இன்னொரு முறை அழைத்துப்பார்த்தேன். எந்தச் சத்தமும் கேட்கவில்லை. நைட் ஷிப்ட் ஆட்களைத் தயாராக இருக்கும்படி சொல்லிவிட்டு செல்போனைப் பார்த்தால். நான்கு மிஸ்ட் கால்கள் மேனேஜரிடம் இருந்து. செல்போன் வைப்ரேஷன்போல வயிறு சத்தமிட்டது. கேண்டினுக்குச் சென்றால் டவர் கிடைக்காது. இந்த நேரத்தில் ஒளிந்துகொள்ள அதைவிட வசதியான இடம் வேறு இல்லை.

“நீ போ, நான் பாத்துக்கறேன். என்ன பிரச்சினைன்னு எனக்கு ஒரு ஐடியா வந்திருச்சு. தனியா இருந்தா இன்னும் ஈஸியா கண்டு பிடிச்சிருவேன். அதுனாலே நீ போ” என்றான் மணி.

கேண்டினில் இருந்தவர்களுக்கு எந்தப் பிரச்சினையும் இல்லைபோல. எல்லோரும் இயல்பாக, எப்போதும்போல சோர்வாக இருந்தார்கள். கடைகளில் வெந்நீரின் மேல் போடப்பட்ட பாத்திரங்களின் மீது உணவைப் பரப்பி தயார் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். நிம்மதியாக சோறு, குழம்பு என்று எடுத்துச் சாப்பிட முடியாது. எப்போது வேண்டுமானாலும் மேனேஜர் கூப்பிடலாம். இந்நேரம் மணியை அழைத்திருக்கலாம். அதனால் ஒரு ரோலை ஆர்டர் செய்துவிட்டுச் சுவர் அருகே சென்று எட்டிப் பார்த்தேன். ரிங் ரோட்டில் டிராபிக்கே இல்லை. கீழே நடைபாதைகளில் தார்ப்பாய் கொண்டு மூடப்பட்ட கடைகளில் கட்டிடத் தொழிலாளிகள் குழுமி இருந்தார்கள். ருசித்துச் சாப்பிடுவது வாரத்தில் ஞாயிறு மதியம் மட்டுமே. மற்ற நாள்களில் வசதிக்கு ஏற்றபடிதான், நேரம் கிடைக்கும்போதுதான் சாப்பிட முடிகிறது. இந்த வாரம் ஆந்திரா மெஸ் போக வேண்டாம். பிரியாணி சாப்பிட வேண்டும். ஞாயிறு இன்னும் பல நாள்கள் தொலைவில் இருந்தது.

ரோலை வாங்கிக்கொண்டு லாபிக்கு வரும்போதே போன் அடிக்கத் தொடங்கியது.

“எவ்வளவு தடவை போன் பண்ணுது. என்ன காலைல இருந்து எதுவும் சாப்பிடலயா? சரி, சாப்பிடு. குமார் வந்துட்டானா? இன்னும் வரலையா. ட்ரை பண்ணிக்கிட்டே இரு நானும் டிரை பண்ணேன்”

டெஸ்குக்குப் போனபோது மணியின், டெஸ்கில் ரமேஷ் இருந்தான்.

“என்ன ரமேஷ், அதுக்குள்ளே வந்துட்ட? உன் ஷிப்டுக்கு இன்னும் நேரம் இருக்குல்ல?”

“கேப் வரவரைக்கும் வெயிட் பண்ண முடியலை. பி2 பிரச்சினை வேற. குமார் வேற இன்னும் வரலன்னு சொன்னீங்க. அதான் கேப் வரதுக்கு முன்னாடியே பைக்கை எடுத்துட்டு வந்துட்டேன்”

“ரொம்ப தேங்கல். மணியோட சேந்து கொஞ்சம் பாரு என்னன்னு”

“நாங்க பார்த்துட்டு இருக்கோம். நீ நிம்மதியா சாப்பிடு”

நான் என் டெஸ்குக்கு வந்தேன். இங்கிலாந்து கிளையண்டமிருந்து மெயில் வந்திருந்தது. நாளைவரை காத்திருக்க வேண்டாம் என்றும் இரண்டு மணிநேரங்களுக்கு ஒருமுறை பிரச்சினையைக் குறித்த விவரங்களை உடனே அனுப்பிக்கொண்டே இருக்கும்படியும் சொல்லி இருந்தார்கள். கை அளிச்சையாக குமாரை அழைத்தது. என்ன பிரச்சினையாக இருக்கும். ஒரு வேளை இன்றைக்குத் தீர்க்க முடியவில்லையெனில் கிளையண்ட்டுக்கு என்ன சொல்வது? ரோல் ஆறிப் போயிருந்தது. சாப்பிட்ட பிறகு சட்டையில் மட்டும் கொஞ்சம் ஒட்டி இருந்தது.

மேனேஜரிடம் இருந்து அடுத்த கால் “எனி புராக்ரஸ்?”

“யா. ரமேஷ் வந்துட்டான். அவனும் மணியும் பாத்துட்டு இருக்காங்க. கிளையண்ட் ரெண்டு மணிநேரத்துக்கு ஒரு தடவை மெயில்ல அப்டேட் பண்ணச் சொல்லி இருக்காங்களு”

“கிளையண்ட்கிட்ட நான் பேசிக்கிறேன். இதுவரைக்கும் என்ன பண்ணி இருக்கீங்கன்னு குயிக்கா ஒரு சம்மரி அனுப்பு”

“கிளையண்ட்க்கா, உங்களுக்கா?”

“எனக்குத்தான். இவ்வளவு நேரம் நீங்க பண்ணினீங்கன்னு எனக்குத் தெரிஞ்சாத்தான் கிளையண்ட்க்கு விளக்கமா சொல்ல முடியும். நான் இன்னும் லன்ச் சாப்பிடலை. சாப்பிட்டுட்டு ஒரு மணி நேரத்துல வந்துருவேன். வரும்போது எல்லா விவரமும் எனக்கு முன்னாலே இருக்கணும். கேட்டுதா?”

“யா. ஸ்யூர்”

“குமாரை மறந்துராத. அவனை இடையில் கூப்பிட்டுக்கிட்டே இரு. சாப்பிட்டு வந்துட்டு நானும் ட்ரை பண்ணேன்”

“.....”

“சம்மரியை அனுப்ப மறந்துராத”

“யா. ஸ்யூர்”

“நான் வந்திருக்கணும். இப்போ டு லேட்”

போனை வைக்கும்போது குமாரை மறந்துராத என்று கிணற்றுக்குள் இருந்து ஒரு குரல் கேட்டது.

“மணி இதுவரைக்கும் என்ன செஞ்சருக்கோம்னு கொஞ்சம் விவரமாக எனக்கு அனுப்பு. மேனேஜருக்கு அனுப்பணும்”

“மெயிலா வேணுமா? சேட்ல அனுப்பிச்சா போதுமா?”

“சேட்ல அனுப்பு. ஸ்கீர்ன் ஷாட் ஏதாவது வேணும்னா நான் லாகின் பண்ணி எடுத்துக்கிறேன். அனுப்புறத முழுசா அனுப்பிட்டா ஒவ்வொரு கேள்விக்கும் பதில் சொல்லிட்டிருக்க வேண்டாம் பாரு”

“நீங்க என்ன அனுப்பிச்சாலும் அவன் ஏதாவது மிஸ் ஆகுதுன்னு சொல்லுவான். அதுனால ஸ்கீர்ன் ஷாட் அனுப்பாதீங்க. நான் அனுப்பறதை அப்படியே அனுப்புங்க. ஏதாவது கேட்டா பாத்துக்கலாம்”

“நானும் ஏதாவது செஞ்ச மாதிரி காமிச்சுக்கணும்ல. கிளையண்ட் என்னடான்னா எல்லாத்தையும் என்கிட்டே கேட்கிறான். மேனேஜர் எதுக்கு இருக்கான்?”

“அவர் இருந்தாலும், இல்லாட்டாலும் உங்ககிட்டதான் வருவான். பாத்துகிட்டே இருங்க. நான் உங்களுக்கு அனுப்புச்சதை, நீங்க அவருக்கு அனுப்ப, அவர் அதை அப்படியே கிளையண்ட்க்கு அனுப்புவார். கிளையண்ட் ஏதாவது கேள்வி கேட்டுத் திருப்பி அனுப்புனா, கடைசில என்கிட்டத்தான் வரும். உங்ககிட்ட நேரா வர்றதாலே அவனுக்கு ஒரே வேலை மிச்சம். எனிவே, அனுப்பிச்சுட்டேன். பாருங்க. நாங்க போய் டீ சாப்பிட்டு வர்றோம்”

அவன் என்ன அனுப்பி இருக்கிறான் என்று படித்து முடிக்கும்போது ஆள் டெஸ்கில் இல்லை. குமாரசைக் கூப்பிட வேண்டியதுதான்.

கு மாருக்குப் பதில் ஷீலா வந்தாள்.
“அதுக்குள்ள ரெண்டாச்சா?”

“ஆமா. ட்ராபிக்கே இல்ல. பனசங்கரியில இருந்து ஒன்னவர்கூட ஆகலை”

“வர வழில பிரகாஷையும் கூப்பிட்டுட்டு வந்திருக்கலாம். மிட்வேல்தான இருக்காரு அவரு?”

“ஏன், அவரு இன்னுமா வரல? டிராபிக் எல்லாம் நின்னப்புறம்தானே கிளம்புவாரு?”

“ஒரு பி2 வந்திருக்கு”

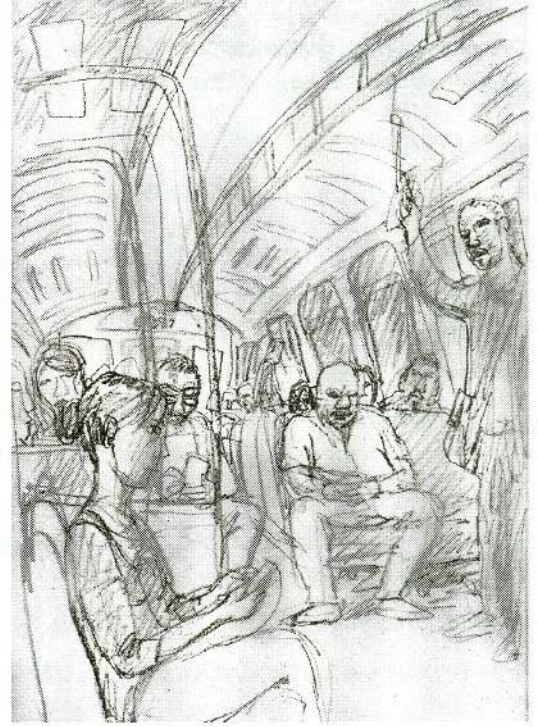
“ஓ, அதானே பாத்ரேன். வீட்டுல இருந்து வேலை செய்யறதா சொல்லி இருப்பாரே? அவருக்கு இதேதான் வேலை. பிரச்சினைனா வீட்டுல இருந்துகிட்டு, தானும் வேலை செய்ய மாட்டார், செய்யறவனையும் சும்மா இருக்கவிட மாட்டார். அதென்ன கையிலே? ஹாட்லைனா?”

“ஆமா, கொதிச்சுட்டிட்டுக்கு. இவங்க ரெண்டு பேருக்கும் போன் பண்ணியே பேட்டரி பாதி காலி”

“ஓ, குமாரும வரல்லயா? அவங்க அபார்ட்மெண்ட்ல ஒழுங்கா டவர் கிடைக்காது”

“சரிதான். அவனாவது கூப்புடலாமுல?”

“நல்ல கேள்வி. நாளைக்கு அவன் வந்தப்புறம்

அவன்கிட்டயே கேளு” என்றபடியே மணி வந்தான்.

“என்ன தம் அடிக்கப்போல?”

“இல்ல. எனக்கு மண்டை குடையது. நிம்மதியா குடிக்க முடியாது. அதான் வந்துட்டோம்”

“சரி வாங்க. ஒரு மீட்டிங் ரூமுக்குப்போலாம். ஈவினிங் லேட்டாச்சுன்னா டின்னர், கேபெல்லாம் புக் பண்ணனும். சோ, என்ன ஆப்ஷன்ஸ் இருக்குன்னு பார்க்கலாம்”

இரண்டு, மூன்று மீட்டிங் ரூம்களைத் தட்டிப்பார்த்து விட்டு, நான்காவதில் நுழைந்தோம். பிரியாணி வாசம் அடித்தது.

“மோகன். பீசா வேண்டாம். இன்னிக்கு பிரியாணி சொல்லுங்க” என்றாள் ஷீலா.

“அதுக்கு முன்னாடி எவ்வளவு பேர்க்கு சொல்லணும்னு தெரியணும். யாரெல்லாம் இருக்கப்போறோம். குமார் வருவானா மாட்டானா? பவனையும், ராமையும் சீக்கிரமே வரச் சொல்லணுமா, நாமும் அவனுகூட இன்னிக்கு நைட் இருந்து வேலை செய்யணுமா, எல்லாத்தையும் டிஸ்கஸ் பண்ணணும். நீ உள்ள வா முதல்ல”

“மணி பிரச்சினை ஆஸ்திரேலியாவில மத்திரம்தானே. நல்லா பாத்திட்டியா?”

“ஆமா. சிட்னில இருக்குற ஒரே ஒரு பிராஞ்சுல மட்டும்தான் பிரச்சினை. இல்லேன்னா, இன்னும் ரெண்டு மூணு டிக்கட்டாவது வந்திருக்கும். இங்கிலாந்துல லன்சு டைம் ஆச்சு. அங்க பிரச்சினை இருந்தா இவ்வளவு நேரம் சும்மா இருக்க மாட்டாங்க”

“தட்ஸ் கிரேட். அப்போ அனலைஸ் பன்றதுக்கு நீ மட்டும் போதும்னு நினைக்கிறேன். ரமேஷ் நீ மணி பண்ணுனது எல்லாத்தையும் டாகுமெண்ட் பண்ணு”

செல்போன் இருந்த இடத்திலேயே குதித்தது.

“ஷீலா நீ எப்போவும்போல ஈவினிங் ஷிப்டுக்கு என்ன வேணுமா அதைப் பார்த்துக்கோ. காலைல இருந்து வேற எதையும் பெரிசா செய்யலை. அதுல ஏதாவது பெண்டிங் இருந்தா அதையும் பாத்துக்க. ஏதாவது ஹெல்ப் வேணா கேளு”

“பிரியாணி?”

“ஆறு மணிவரைக்கும் பார்க்கலாம். அதுக்குள்ளே என்ன பிரச்சினைன்னு கண்டுபிடிச்சுற முடியுமா மணி?”

“யா. ஷீலா நான் என் ரிப்போர்ட் இன்னும் முடிக்கலை. அதைக் கொஞ்சம் பாத்துக்கரியா?”

“ஒண்ணும் பிரச்சினையில்ல”

“சரி. நீங்க போங்க நான் மேனேஜர்ட்டு பேசிட்டு வரேன்”

“பிரகாஷ், யா. மோகன். குமார் இன்னும் வரலை. போனுக்கு ஆன்சர் பண்ண மாட்டேங்கிறான். அவங்க வீட்டல டவர் ஒழுங்கா கிடைக்காதாம். ஷீலா சொன்னா”

“ஆபீஸ் போன் இருக்கறப்போ எப்படி பெர்சனல் போன் நம்பர்லாம் கேக்கறது? நேர்ல போய்தான் பாக்கணும். இருங்க கிளையண்டு கூப்புடறாங்க. பேசிட்டுக் கூப்புடறேன்”

“பிரகாஷ் கிளையண்டு சம்மரி கேக்கராங்க”

“அதுதான் உன்னை அப்போவே சம்மரி அனுப்பச் சொன்னேனே? ஒரு வேலை ஒழுங்கா செய்ய மாட்டயா? இப்ப அவனே கால் பண்ணிட்டான்ல. அடுத்த மீட்டிங்ல நோண்டறதுக்குப் பிடி கிடைச்சுருச்சு. நீங்கள்லாம் எதுக்குத்தான் வேலை செய்ய வரறீர்கள்னோ?”

“நான் அப்பவே அனுப்பிட்டனே?”

“எப்ப? ஓ இதோ இருக்கு. மெயில் அனுப்புனா போதுமா, அனுப்பிட்டேன்னு கூப்பிட்டுச் சொல்ல வேணாம்? நானூறு மெயிலுக்கு மேல படிக்காம கிடக்கு, இதுல இதை எப்படி கண்டுபிடிக்க முடியும் என்னால?”

“...”

“சரி நான் படிச்சுட்டு எதுனா சந்தேகம் இருந்தா கூப்புடறேன். வேற ஏதாவது அப்டேட் கிடைச்சா உடனே அனுப்பு. லெட் மீ கால் குமார் அகைன், என்ன நினைச்சுட்டு இருக்கான் அவன்?”

வீட்டுக்குச் சென்று கண்ணை மூடி, கால் நீட்டி படுத்திக்கொள்ள வேண்டும்போல இருந்தது. இங்கேயே வெல்பேர் ரூமுக்குப்போகலாம். ஆனால்

போனைக் கொண்டுபோக முடியாது. போனில்லாமல் வேலை நடக்காது.

“எனி அப்டேட் மணி?”

“ஒரு டீ சாப்பிட்டு வா மோகன். இன்னும் ஒரு ஒன் அவராவது வேணும் எனக்கு”

மதியம் இருந்த வெயில் இப்போது இல்லை. சாலையில் டிராபிக் அதிகரிக்கத் தொடங்கிவிட்டது. தொழிலாளிகளில் சிலர் பஸ்ஸுக்குக் காத்திருந்தார்கள். எப்போதும்போல இன்று கிளம்ப முடியாது. கேபை கேன்சல் செய்ய வேண்டும். கையை விட்டுப் பார்த்தபோது பாக்கெட் காலியாக இருந்தது. ஏலக்காய் மணம் வீசிய டீயை ஒரே மடக்கில் குடித்துவிட்டு டெஸ்க்குக்குச் சென்றபோது மணியின் பின்னே ஷீலா கவலையோடு நின்றுகொண்டிருந்தாள்.

“என்ன ஆச்சு? பெரிய இஸ்யுவா?”

“யா. ஆஸ்திரேலியா நேரம் முடிஞ்சதால, இன்னிக்கு டேட்டா லோட் ஆகத் தொடங்கி இருச்சு. நேத்து டேட்டாவே தப்பு. அதோட இதுவும் சேந்துச்சுன்னா கிளையண்ட் காண்டாயிருவாங்க”

“என்ன மணி, குமாரைக் கூப்புடணுமா, உங்களுக்கு யாருக்காவது அவன் வீடு தெரியுமா?”

“கொஞ்ச நேரம் கொடு மோகன்”

“லெட் மீ கால் பிரகாஷ்”

“என்கேஜ்டா இருக்கு. லெட் மீ ட்ரை அகைன்”

ஒரு நிமிடம் என்பது இவ்வளவு நீளமானதா?

போன் அடித்தது. கேப் டிரைவர். “இன்றைக்கு கேப் வேண்டாம் லேட்டாகும்”. பேசிக் கொண்டிருக்கும்போதே மணி கைகாட்டி அழைத்தான்.

“இஸ்யூ ரிசால்வ் ஆயிருச்சு”

“என்ன?”

“ஆமா. இவங்க இந்த டேட்டாவை ஆபீஸ் முடிஞ்ச சாயந்திரம் ஆறரை மணிக்கு அப்டேட் பண்ணி இருக்காங்க. நாம நாலு மணிக்கே எல்லாத்தையும் ரீட் பண்ணிட்டோம். சோ, அந்த ரெகார்ட் எல்லாம் மில் ஆயிருக்கு. இன்னிக்கு நாலு மணிக்கு நடந்த லோட்ல அதுவும் சேர்ந்து போயிருச்சு. இங்க பாரு”

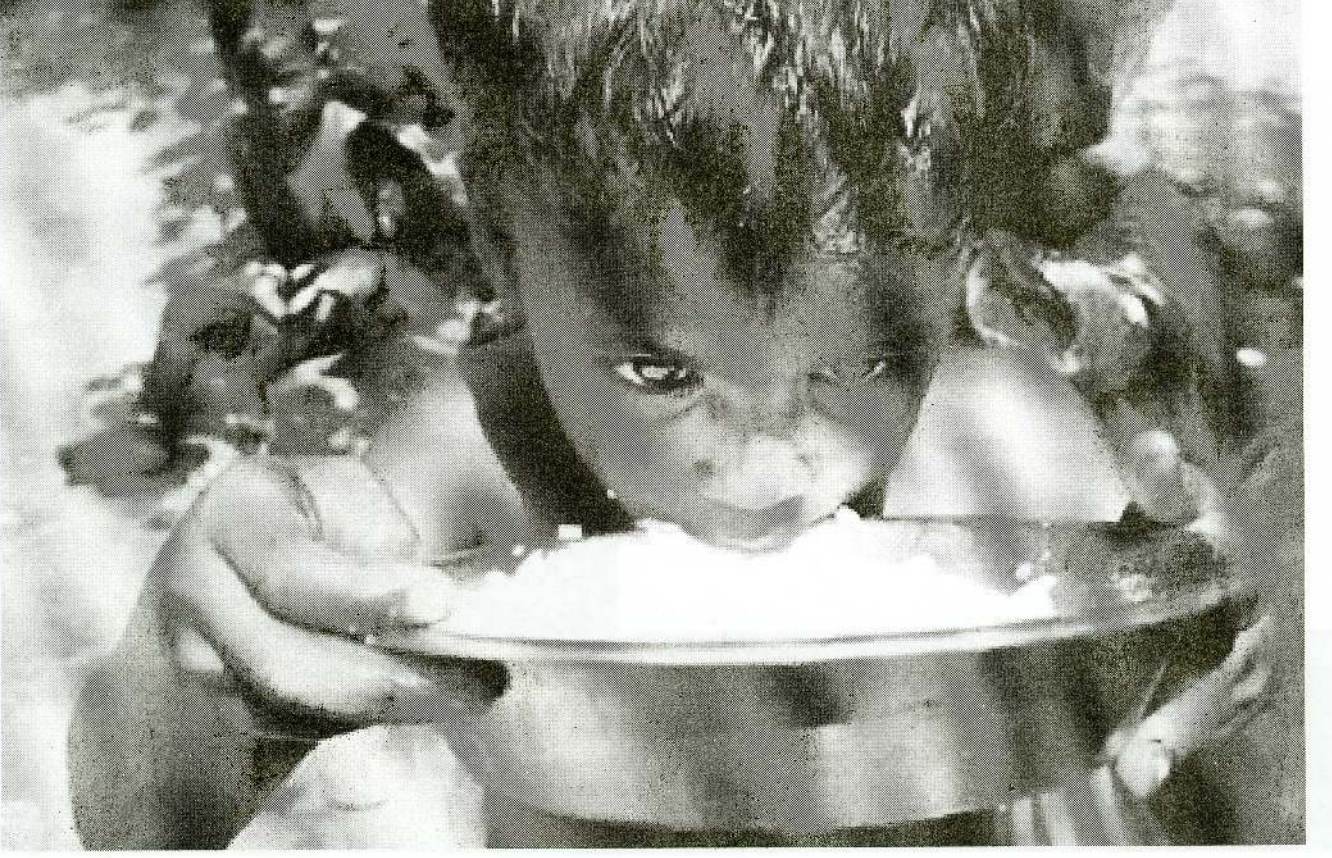
மானிட்டரைச் சுட்டி எண்களைக் காட்டினான். கிளையண்ட் காணவில்லை என்று சொல்லி இருந்த ஆறு மில்லியன் டாலர்கள் டாலடித்தன.

“நீ சொல்றது சரிதான். ஆக மொத்தம் நாம எதுவுமே செய்யல, அதுவே சரியா ஆயிருச்சு? இல்லையா?”

“ஆமா, சரி செய்யறோம்னு நினைச்சு நாம ஏதாவது பண்ணி இருந்தாதான் பிரச்சினை ஆகியிருக்கும்”

மேனேஜரிடம் இருந்து மெசேஜ் வந்தது.

“குமாரோட புது நம்பர் உங்கிட்ட இருக்கா?”

பசியின் நீளம்

பிரியும் நிமிடங்களால் கடக்கிறேன். பாலைகளின் மொழிகள் தெரியவே இல்லை ஊமைகளின் கனவுகள் போல உதிர்ந்தோடும் சொற்களைத் தேடுகிறேன்.

கால்களை இறுகிக்கட்டிய வாய் மூடியாய் மௌனங்களைக் காற்று கடத்துகிறது. எல்லைகளின் அடையாளங்களைக் காண முடியவேயில்லை

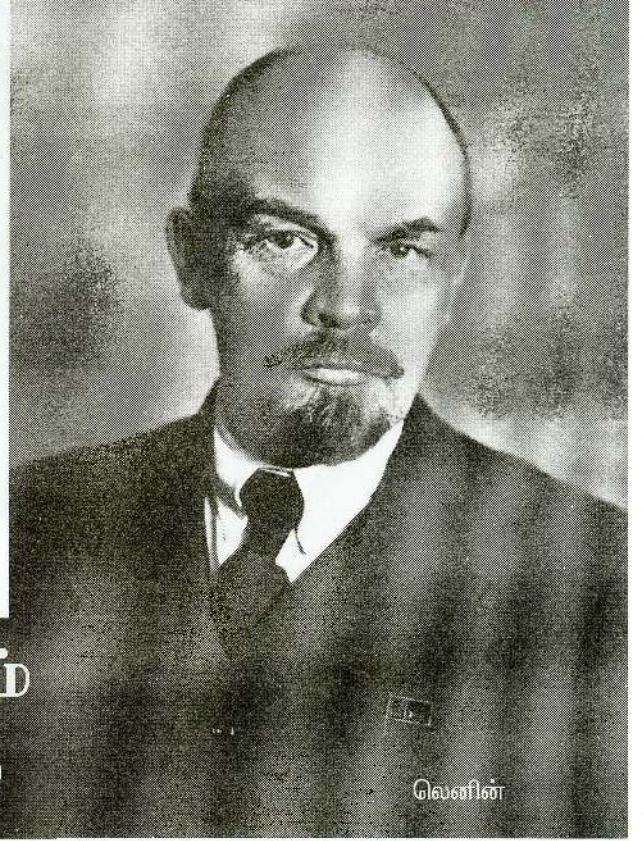
கவள உணவின் தேடல்கள் எத்தனை சமைகளால் வலிக்கிறது பேதங்கள் அறியாப் பசியின் நீளம் கனக்கிறது நிமிடங்களின் வலிகளும் மொழிகளின் புலமைகளும் ஓடி ஓளியும் யுகாந்தரமாய் அந்திமத்தாமரையில் இழுந்து நிற்கும் கொக்காய் கால்களை இழுக்குறேன்.

முடியவே இல்லை பிதற்றலும் பொய்யுமாய் துளுரைக்கும் நரியின் தந்திரங்கள் காதுகளைக்குத்தி வெகு நாளாகிற்று

நிமிடங்களைத் தாவிப் பிடிப்பதற்கான சாத்தியங்களே இல்லை பசி துளைக்கும் வயிறின் சாபத்தை எப்படிக் கைமாற்றுவேன் சான் வயிற்றின் நீளங்களை எங்கனம் ஆற்றுகைப் படுத்துவேன்.

ரஷ்யாவின்

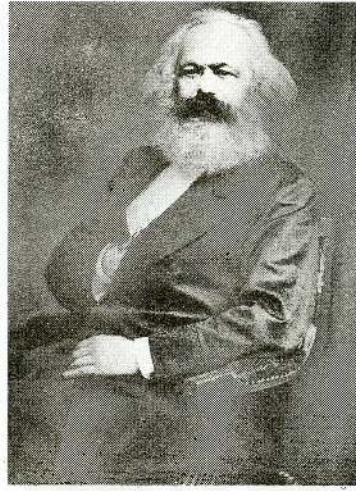
பொருளாதாரச் சீரழிவும்
லெனின் பதவி இழப்பும்

சோவியத் ஒன்றியத்திலிருந்து பிரிந்து தனி நாடாக மாறிய ரஷ்யா (ரஷ்ய சம்மேளனம்)விற்கு முதன் முறையாக 1994ஆம் ஆண்டு பயணம் செய்தேன். அந்தப் பயணத்தின் பொழுது கம்யூனிச ஆட்சி கவிழ்ந்து வர்த்தகப் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு மாற்றம் நடந்து கொண்டிருந்தது. நாட்டின் கம்யூனிச காலத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட விவசாயக் கூட்டுறவுப் பண்ணைகளும், அரசாங்கப் பண்ணைகளும் அரசாங்கத்தால் கிடைத்துவந்த உதவிகள் தடைப்பட்டுத் தொடர்ந்தும் இயங்க முடியாத நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டன. கோடிக்கணக்கான பண்ணைத் தொழிலாளர்கள் வேலையை இழந்தார்கள். கூட்டுறவுப் பண்ணைகளின் விவசாய நிலங்களையும், விவசாய இயந்திரங்களையும் அங்கு வேலை செய்தோருக்கு இலவசமாகப் பிரித்துக் கொடுத்து விட்டார்கள். அவர்கள் சொந்த தொழிலாக விவசாயம் செய்வதற்கு வேண்டிய அனுபவம் இல்லை. அவர்களுடைய விவசாயத்திற்கு வேண்டிய தேவைகள் பூர்த்தி செய்யக்கூடிய நிலையகங்களும் இருக்கவில்லை. இந்த நிலமையை 1994இல் ரஷ்யாவிற்குச் சென்ற பொழுது அறிந்திருந்தேன்.

அப்பொழுது ரொறன்ரோ நகரத்திலிருந்து 100 கி.மீ. தூரத்தில் இருக்கும் குஏவ் (Guelph) பல்கலைக்கழகத்தில் தாவர ஆய்வாளராக வேலை செய்துகொண்டிருந்தேன். அந்தப் பல்கலைக்கழகத்தில் பேராசிரியராக இருந்த ஜானகிராம் என்பவருடன் சேர்ந்து கனேடிய

அரசாங்கத்தின் நிறுவனமான சீடா (CIDA OF CANADIAN INTERNATIONAL DEVELOPMENT AGENCY) என்று அழைக்கப்படும் சர்வதேச அபிவிருத்தி நிலையத்திற்கு விவசாய அபிவிருத்தி திட்டம் ஒன்றைச் சமர்ப்பித்திருந்தோம். சீடா என்ற நிலையம் வளர்முக நாடுகளின் அபிவிருத்திக்குச் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட திட்டங்களைப் பரிசீலனைசெய்து தேர்ந்தெடுத்த திட்டங்களை அமுல்படுத்துவதற்குப் பண உதவி பெற்றுக்கொடுக்கும் நாங்கள் சமர்ப்பித்த திட்டமானது ரஷ்யநாட்டு விவசாயிகளுக்குத் தொலைநிலைக்கல்வி மூலம் தனியார் விவசாயத்தைத் திறம்படச் செய்வதற்கு வேண்டிய முறைகளையும் சந்தைப் படுத்தலையும் கற்பிப்பது. கனேடிய சர்வதேச அபிவிருத்தி நிலையமும் நாங்கள் சமர்ப்பித்த திட்டப் பணியை அங்கீகரித்து நிதியுதவியும் தந்துவிட்டார்கள். இந்த இருதரப்பு திட்டப்பணி கனடாவின் குஏவ் பல்கலைக்கழகத்தாலும் மொஸ்கோவிலுள்ள ரஷ்ய நட்புறவுப் பல்கலைக்கழகத்தாலும் சேர்ந்து செயற்படுத்தப்பட்ட காலம் 1999லிருந்து 2003ஆம் ஆண்டுவரை.

கார்ல் மார்க்ஸ்

நான் முதன்முறையாக 1994இல் ரஷ்யாவுக்குப் பயணம் செய்ததையடுத்து 5 வருட இடைவேளையின் பின் 1999ஆம் ஆண்டு மொஸ்கே சென்றேன். இந்த இடைவேளை காலத்தில் நாட்டின் அரசியல், பொருளாதார நிலையிலும் பல மாற்றங்கள் காணப்பட்டன. ரஷ்ய நாட்டின் ஜனாதிபதி யெல்சின் 1991இல் பதவியேற்று நான்கு வருட காலத்தில் நாட்டின் மொத்த உற்பத்தி (GST)50 விதத்தால் குறைந்துவிட்டது. வெளிநாடுகளிலிருந்து பெற்றுக்கொண்ட கடன் தொகையும் அதிகரித்துவிட்டது. 1991இல் ஒரு அமெரிக்க டொலரின் பெறுமதி ரஷ்ய நாணயத்தில் ஆறு ரூபிள். 1995இல் ஒரு அமெரிக்க டொலரின் பெறுமதி ரஷ்ய நாணயத்தில் 3000 ரூபிள்கள். ரூபிளின் பெறுமதி 50 மடங்கு குறைந்துவிட்டது. ரஷ்ய மக்களின் வாழ்க்கைத் தரம் வறிய நாடுகளின் மக்களுடைய நிலைக்கு மாறி— விட்டது. இன்னும் ஒரு வருடத்தின் பின் யெல்சின் முதன்முறையாக நாட்டின் ஜனாதிபதி பதவிக்கான தேர்தலைச் சந்திக்க வேண்டியிருந்தது யெல்சின் தானும் ஒரு வேட்பாளராக அறிவித்தும் விட்டார். தேர்தலுடன் யெல்சினின் அரசியல் வாழ்க்கை முடிந்து விடும் என்று மக்கள் நம்பினார்கள். சில வாரங்களின் பின் இருதய வலியால் பாதிக்கப்பட்டார். யெல்சினின் உதவியால் அரசாங்கச் சொத்துக்களை இலகுவாகப் பெற்று கோடீஸ்வரர்களாக மாறியவர்களின் உதவியைத் தேர்தலில் வெற்றி பெறுவதற்கு நாடினார். அப்பொழுது மக்களின் வாக்குக் கணிப்பின்படி யெல்சினுக்கு மக்களின் ஆதரவு 7 வீதத்திலிருந்தது.

கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் சார்பில் கட்சியின் தலைவர் ஜி. சியுகானவ் (zyuganov) ஜனாதிபதி தேர்தலில்

போட்டியிட்டார். கடந்த ஐந்து வருட காலத்தில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் செல்வாக்கு அதிகமாகிவிட்டது. சிறிய நகரங்களிலும், கிராமங்களிலுமிருந்த மக்கள் கம்யூனிஸ்ட் கட்சிவேட்பாளருக்கு நிறைய ஆதரவைக் கொடுத்தனர். சோவியத் அரசாங்கம் பதவியிலிருந்த காலத்தில் சகல மக்களுக்கும் வேலை வாய்ப்பு கொடுத்து சர்வதேசரீதியில் நாடு பெருமையோடும் வல்லரசாகவும் வாழ்ந்ததை நினைவுபடுத்தினார்கள். யெல்சினின் தேர்தல் குழு உறுப்பினர்கள் தேர்தலில் தோல்வியடைவதிலும் பார்க்கத் தேர்தலைத் தடைசெய்து சர்வாதிகாரராக மாறி நாட்டைத் தொடர்ந்து ஆட்சிச் செய்ய சொல்லி யெல்சினிற்கு ஆலோசனை கூறினார்கள்.

அவர் அதற்கு இணங்கவில்லை. தேர்தல் குழுவின் தலைமைப் பீடம் சுபியாஸ் (chubias) என்பவரிடம் விடப்பட்டது. இவர் யெல்சினின் பிரதிப் பிரதமராக இயங்கியதுடன் மிகவும் செல்வாக்குப் பெற்றவர். தன் செல்வாக்கைப் பாவித்து நாட்டின் அரசாங்கச் சொத்துக்களைத் தனியார்மயமாக்கித் தன் நண்பர்களைக் கோடிஸ்வரர்களாக மாற்றியவர். பண்பலத்தால் அரசாங்கத்தால் நடத்தப்பட்ட செய்தி ஸ்தாபனங்களும் கோடீஸ்வரர்களின் உதவியை நாடினார். அவர்களும் கம்யூனிஸ்டுகள் திரும்பவும் பதவிக்கு வந்தால் தங்கள் சொத்துக்கள் பறிமுதல், செய்யப்படலாமென்ற பயத்தில் யெல்சினின் ஜனாதிபதி தேர்தலுக்குப் பணத்தைத் தாராளமாகச் செலவழித்தார்கள். கம்யூனிஸ ஆட்சி பதவிக்குத் திரும்பவும் வந்தால் உள்நாட்டுக் கலவரங்களுக்கு வழிவகுக்கும். அத்துடன் அமெரிக்காவுடன் சேர்ந்து மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகள் ரஷ்யாவைக் தாக்கலாமென்று தங்கள் செய்தி ஸ்தாபனங்கள், மூலம் பொய்ப் பிரச்சாரம் செய்தார்கள். அந்தக் காலகட்டத்தில்தான் யூகஸ்லாவியா என்ற சோசலிச நாடு அமெரிக்கா உட்பட மேற்கத்திய நேட்டோ (NATO) நாடுகளால் தாக்கப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதை உதாரணமாக அறிவித்தார்கள். யெல்சினின் தேர்தலுக்கு ஆதரவு கொடுத்த கோடீஸ்வரர்களுக்கு இன்னும் பல அரசாங்கச் சொத்துக்கள் பங்குச் சந்தை என்ற போர்வையில் கையளிக்கப்பட்டன.

அமெரிக்க ஜனாதிபதி கிளின்ரனும் அமெரிக்க அரசியல் தலைவர்களும் ரஷ்யாவில் திரும்பவும் கம்யூனிஸ்டுகள் ஆட்சிக்கு வருவதை எப்படியாவது தடுக்க வேண்டுமென்று முடிவெடுத்தார்கள். வெள்ளை மாளிகை அரசியல் குழுவின் முடிவுப்படி யெல்சின் தேர்தலில் வெற்றி பெறுவதற்கு வேண்டிய தந்திரங்களைக் கையாளுவதற்கு அமெரிக்க ஆலோசகர்கள் ரஷ்யாவுக்கு அனுப்பப்பட்டார்கள் பிரான்ஸ், ஜோயனி போன்ற மேற்கத்திய நாட்டுத் தலைவர்கள் நேரடியாகவே ரஷ்யா சென்று யெல்சின் தேர்தலில் வெற்றி பெறுவதற்குத் தங்கள் ஆதரவைத் தெரிவித்தார்கள். தேர்தல் காலத்தில் ரஷ்ய அரசாங்கத்தின் நிதி பற்றாக்குறையை நீக்குவதற்காக அமெரிக்க ஜனாதிபதி கிளின்ரனின்

தலையீட்டால் சர்வதேச நாணய நிதியிலிருந்து 10.2 பில்லியன் கடனுதவி வழங்கப்பட்டது. கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் ஜனாதிபதி வேட்பாளர் சியுகாண்வ நிதி பற்றாக்குறையினால் தேர்தல் பிரசாரத்தைத் திருப்தியாகச் செய்ய முடியவில்லை. யெல்சினின் ஆதரவாளர்கள் நடத்திய பொய்ப் பிரச்சாரங்களுக்கு ஈடுகொடுக்க முடியவில்லை. இறுதியில் யுலாக் 1996இல் நடந்த ஜனாதிபதி தேர்தலில் யெல்சின் 53.8 வீத வாக்குகளால் வெற்றி பெற்றார் என்று அறிவித்தார்கள். அமெரிக்க ஜனாதிபதியின் ராஜாங்க பிரதிக் காரியதரசி ஸ்ரோப் ரல்பொற் (STROBE TALBOTT) ஜனாதிபதி தேர்தலில் அதிக தேர்தல் மோசடிகள் நடந்ததை ஒப்புக்கொண்டதாக வாசிங்கடன் போஸ்ட் (Washington post) எழுதியிருந்தது. 1999ஆம் ஆண்டு நான் மேற்கொண்ட ரஷ்ய பயணத்தின் போது அங்குள்ள நண்பர்களையும் பேராசிரியர்களையும் விசாரித்த பொழுது எவருமே யெல்சின் ஜனாதிபதி தேர்தலில் வெற்றி பெற்றதை நம்பத் தயாரில்லை. யெல்சினின் பொது மக்களின் மதிப்பு ஐந்து வாரங்களில் ஏழு வீதத்திலிருந்து 53.8வீதமாக மாறியதை எப்படி நம்புவார்கள்.

ஸ்ரோப் ரல்பொற்

பிரிமகோவ்

தேர்தல் முடிந்து ஐந்து மாதங்களில் யெல்சின் திரும்பவும் இருதய அறுவைச் சிகிச்சை செய்யப்பட்டுப் பல மாதங்களாக மருத்துவ நிலையத்தில் தங்கியிருந்தார். இந்தக் காலகட்டத்தில் சர்வதேச நிலையகங்களிலிருந்தும் 40 பில்லியன் அமெரிக்க டொலர் கடனாக வழங்கப்பட்டது. எதிர்க்கட்சிகளின் கூற்றுப்படி இப்படிக் கடனாக வழங்கப்பட்ட பணத்தின் பெரும்பகுதி யெல்சினின் உயர்மட்டக் குழுவினரால் திருடப்பட்டு வெளிநாட்டு வங்கிகளின் சேமிப்பில் விடப்பட்டது. ஜனாதிபதி யெல்சின் நோய்வாய்ப்பட்டு நீண்ட காலம் மருத்துவமனையில் தங்கியிருந்தது அவரின் சகாக்கள் திருடுவதற்கு அனுசூலமாக இருந்தது. ரஷ்ய நாட்டின் பொருளாதாரச் சரிவால் நிதிப்பற்றாக்குறை ஏற்பட்டு சர்வதேச நிறுவனங்களுக்குத் தவணை முறையில் செலுத்த வேண்டிய தொகையை 1998இல் கட்ட தவறிவிட்டது. (Defaulted). ரஷ்யாவின் பொருளாதாரம் சீரழிந்து போவதற்கு இன்னுமொரு முக்கிய காரணம் செச்சியா என்ற மாகாணத்தில் பிரிவினைக் கோரித் தொடங்கிய உள்நாட்டுப் போர் அதே ஆண்டில் சுரங்கத் தொழிலாளர்களுக்கு மாதக்கணக்காகச் சம்பளத்தைக் கொடுக்கத் தவறியதால் வேலை நிறுத்தப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டு ரயில் போக்குவரத்துச் சேவையைத் தடை செய்தார்கள்.

இருந்தது.

ஜனாதிபதி யெல்சின் தான் நியமித்த மந்திரிகளையும் அமைச்சர் சபையையும் மூன்று தரம் மாற்றி அமைத்தார். 1998ஆம் ஆண்டு புரட்டாசி மாதம் மிகவும் அனுபவம் வாய்ந்த அரசியல்வாதி (பிரிமகோவ்) என்பவரைப் பிரதமராக நியமித்தார். இவர் சோவியத் ஒன்றியம் இருந்த காலத்தில் அயல்நாட்டு மந்திரியாகக் கடமையாற்றியவர். அன்றிலிருந்து ரஷ்யாவின் பொருளாதார நிலையில் முன்னேற்றம் காணப்பட்டது. யெல்சினின் உடல்நிலையும் பெரிதாகப் பாதிக்கப்பட்டிருந்தது. எதிர்க்கட்சிகள் ஒன்றுகூடி யெல்சின் பதவி துறக்கும்படி வற்புறுத்தி நாடு முழுவதும் போராட்டம் செய்தார்கள். அதேநேரம் பிரதமர் பிரிமகோவின் செல்வாக்குக் கூடிக்கொண்டிருந்தது. யெல்சினால் அதை சகிக்க முடியவில்லை. தனக்கு பிரிமகோவ் சவாலாக இருப்பதாக உணர்ந்தார். பிரிமகோவ் கம்யூனிஸ்டுகளுடன் நெருக்கமாக இருப்பதாகக் காரணம் காட்டி அவருடைய பதவியை ஏழு மாதங்களின் பின் நீக்கம் செய்துவிட்டார். காலியாக இருந்த பிரதமர் பதவி 1999ஆம் ஆண்டு ஆவணி மாதம் இப்பொழுது ஜனாதிபதியாகப் பணியுரியும் பூட்டின் நியமிக்கப்பட்டார். அதே வருடம் சுவிட்சர்லாந்து நாட்டைச் சேர்ந்த மபெரெக்ஸ் (mabetex) கொம்பனி

மூன்று முக்கியமான ரஷ்ய அரசாங்கக் கட்டடத் திட்டங்களுக்கு அங்கீகாரம் பெற்றதில் யெல்சினின் மனைவி, மகள்கள் உட்பட்ட குடும்ப அங்கத்தவர்களின் ஊழல் விவகாரம் அம்பலப்படுத்தப்பட்டது. விசாரணையின் போது கொம்பனியின் தலைவர் யெல்சினின் குடும்பத்தவர்களுக்கு கொம்பனியின் பெயரில் ஐந்து கிரெடிட்காட் இலவசமாகக் கொடுப்பதற்குச் சம்மதித்தை ஒப்புக்கொண்டார்.

நாட்டின் பொருளாதார வீழ்ச்சி, மக்களின் துயரமான வாழ்க்கை, தன்னுடைய குடும்ப அங்கத்தவர்களின் ஊழல் விவகாரங்கள் இருதய நோயால் படும் அவஸ்தையையும் நினைத்து யெல்சின் தான் இன்னும் பதவியில் இருப்பதில் அர்த்தமில்லை என்ற முடிவுக்கு வந்துவிட்டார். 1999ஆம் ஆண்டு டிசெம்பர் 31ஆம் திகதி யெல்சின் தன்னுடைய மகளின் கணவன் யுமச்சேவ் (Yumachev) என்பவரின் சிபாரிசில் பிரதமராகப் பணிபுரிந்து கொண்டிருந்த யூட்டின் தன் பதவியைத் துறந்து தற்காலிக ஜனாதிபதியாக நியமித்தார். மூன்று மாதங்களின் பின் நடந்த ஜனாதிபதி தேர்தலில் 53 சதவீத வாக்குகள் பெற்று யூட்டின் ஜனாதிபதியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப் பெற்றார். நாட்டில் நடக்கும் ஊழல்களுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்து வர்த்தகப் பொருளாதாரத்தை விருத்திசெய்வதற்கு உறுதிசெய்தார்.

தொலைநிலைக்கல்வி (Distance education) மூலம் தனியார் துறை விவசாயத்தை ஊக்குவிக்கும் திட்டப்பணியை நடைமுறைப்படுத்தும். பொறுப்பை ஏற்றபின் முதன்முதலாக 1999ஆம் ஆண்டு ரஷ்யாவின் தலைநகரான மொஸ்கோ சென்றிருந்தேன். நான் மொஸ்கோவின் படித்த காலத்தில் நட்புறவுப் பல்கலைக்கழக விவசாய பீடத்தில் சேவையிலிருந்த சில விரிவுரையாளர்கள், பேராசிரியர்கள் இப்பொழுதும் பணிபுரிந்து கொண்டிருந்தார்கள். என்னுடன் ஒன்றாகப் படித்த சில ரஷ்ய நண்பர்களையும் சந்திக்கக்கூடிய வாய்ப்புக் கிடைத்தது. என்னுடன் கனடாவிலிருந்து பேராசிரியர் ஜானகிராமும் வந்திருந்தார். இரு தரப்பினரும் விவசாயிகளுக்கு அளிக்கப்போகும் தொலைநிலைக் கல்வித்திட்டத்தை எப்படி நடைமுறைப்படுத்துவது என்று ஆராயந்தோம் தனியார் துறை விவசாயத்தைத் தொலைநிலைக் கல்வி மூலம் கற்பிப்பதற்கு வேண்டிய பாடத்திட்டங்களை எழுதுவதற்குப் பேராசிரியர்கள் நியமிக்கப்பட்டார்கள். விவசாய பீடத்தில் ஒரு இலங்கை தமிழரும் விரிவுரையாளராக வேலை செய்துகொண்டிருந்தார். 1971இல் என்னைப் போல் ஸ்கோலாசில்லில் இலங்கை யிலிருந்து படிக்க வந்து பின் கலாநிதிப் பட்டமும் பெற்றவர். ரஷ்ய பெண்ணைத் திருமணம்செய்து ரஷ்ய குடிமகனாக வாழ்கிறார். யாழ்ப்பாணத்தைப் பிறப்பிடமாகக்கொண்ட அவரின் பெயர் பாலஜோதி அவரும் எங்கள் கல்வித் திட்டப்பணியில் அங்கம் வகித்தார்.

நட்புறவுப் பல்கலைக்கழகத்தின் எல்லையோடு பிரசித்திப் பெற்ற லெனின் வீதி இருக்கிறது. மறுபுறத்தில் இருக்கும் 33 மாடி ஹோட்டலில் தங்கியிருந்தேன்.

1980ஆம் ஆண்டு மொஸ்கோ நகரத்தில் நடந்தேறிய கோடைக்கால ஒலிம்பிக் போட்டியில் பங்கு பற்றிய வீரர்களுக்குத் தங்குவதற்காகக் கட்டப்பட்டது. அந்த ஹோட்டல் உயர் பாதுகாப்புடன் இயங்கியது. அடையாள அட்டையில்லாமல் எவரையும் அனுமதிப்பதில்லை. நான் தங்கியிருந்த மாடியில் பணிபுரிந்த பெண்ணிடம் ஏன் இந்த ஹோட்டல் உயர் பாதுகாப்புடன் இயங்குகிறது என்று கேட்டேன். அதற்கு அவள் கொடுத்த காரணத்தைக்கேட்டு அதிர்ந்துபோனேன்.

சோவியத் ஒன்றியம் உடைந்து ரஷ்ய சம்மேளனம் என்ற புதிய காடு பிறந்து வர்த்தகப் பொருளாதார முறைக்கு மாற்றப்பட்டதும் ஏராளமான உல்லாசப் பிரயாணிகள் மற்றைய நாடுகளிலிருந்து ரஷ்யாவுக்கு வரத் தொடங்கினர். மொஸ்கோ நகரத்திலுள்ள ஹோட்டல்கள் உல்லாசப் பயணிகளின் வருகையால் நிரம்பி வழிந்தன. அதைச் சாதகமாகப் பயன்படுத்தி குண்டர்களும், கொள்ளைக்காரர்களும் வெளிநாட்டு உல்லாசிப் பிரயாணிகள் தங்கி இருக்கும் ஹோட்டல்களைக் குறிவைத்தனர். அவர்கள் நேரடியாகவே ஹோட்டலுக்குள் சென்று ஒவ்வொரு மாடியிலும் வாடிக்கைக்காரர்களின் சேவையிலிருக்கும் பெண்களிடம் கையிலிருக்கும் துவக்கைக் காட்டி உல்லாசப் பயணிகள் தங்கியிருக்கும் அறைக்கதவுகளின் திறப்பை வாங்கி அவர்களின் அறையைத் திறந்து வேண்டிய பொருட்களை எடுத்துக்கொண்டு போய்விடுவார்கள். பொலிஸ்காரர்களுக்குப் புகார் செய்தால் அவர்கள் வர மாட்டார்கள்; போலீஸ் காரர்கள் பயங்கரவாதிகளைக் கண்டு பயந்து வாழ்ந்தகாலம் 1991இல் இருந்தது 2000ஆம் ஆண்டுவரை அதனால் அந்த ஹோட்டலுக்கு வெளிநாட்டுப் பயணிகள் வந்து தங்குவது பெருமளவும் குறைந்திருந்தது. இந்த நிலைமையை மாற்றுவதற்காக நான் தங்கியிருந்த ஹோட்டலின் பாதுகாப்பைப் பேணும் உடன்படிக்கை ஒன்றை செய்துகொண்டார்கள். அந்த உடன்படிக்கையின்படி பயங்கரவாத ஆயுதக் குழுவே ஹோட்டேலின் பாதுகாப்பிற்குப் பொறுப்பேற்கும். ஹோட்டேலின் வருவாயின் ஒரு பகுதி அவர்களிடையே சேவைக்குச் செலுத்தப்படும். அன்றிலிருந்து அந்த ஹோட்டலின் பாதுகாப்பு பலப்படுத்தப்பட்டது. வெளிநாட்டு, உள்நாட்டு பயணிகள் பதுகாப்புடன் அந்த ஹோட்டலில் தங்கும் நிலை ஏற்பட்டது. பயங்கரவாதக் குழுவையே ஹோட்டேலின் பாதுகாப்பாளர்களாக அமர்த்தியது விசித்திரமாக இருந்தாலும் அந்தக் காலகட்டத்தில் சமாத்நியமான முடிவாகவே எனக்குப்பட்டது.

பல்கலைக்கழக வளாகங்களில் முதன் முறையாகத் தனியார் நடத்தும் சிறிய கடைகளையும், உணவகங்களையும் காணக்கூடியதாக இருந்தது. கணிசமான அளவு வெளிநாட்டு மாணவர்கள் அங்கு படித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். சோவியத் ஒன்றியம் இருந்த காலத்தில் ஆசியா, ஆபிரிக்கா, லத்தீன் அமெரிக்கா போன்ற வளர்முக நாடுகளிலிருந்து வந்த மாணவர்கள் இலவசமாகப் படித்தார்கள்.

இப்பொழுது அனேகமானோர் சொந்தச் செலவில் படித்தார்கள். ரஷ்ய அரசாங்கம் உயர்கல்வி நிறுவனங்களுக்குக் கொடுக்கும் நிதிப்பற்றாக்குறையினால் அன்னிய நாட்டு மாணவர்கள் சொந்தச் செலவில் படிப்பதற்கு வசதிசெய்து கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. வெளிநாட்டு மாணவர்கள் ரஷ்யாவில் வந்து படிப்பதற்கு முக்கிய காரணம் குறைந்த கட்டணம். மருத்துவ பீடத்தில் பயிலவதற்கு வருடக் கட்டணம் 2500 அமெரிக்க டொலர். ஆறு வருட படிப்புக்காலத்தில் கட்டும் தொகை 15000 டொலர்கள். மேற்கத்திய நாடுகளின் உயர்கல்வி நிறுவங்களின் வருடக் கட்டணம் 4—5 மடங்கு அதிகம். அத்துடன் ரஷ்யாவில் பெற்றுக்கொண்ட வைத்தியதுறைப் பட்டம் பொதுநல நாடுகளால் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருந்தது.

பல்கலைக்கழக வளாகத்தில் நடந்துகொண்டிருக்கும் பொழுது இலங்கை மாணவர்கள் போல் தோற்றமளித்த இருவரைக் கண்டேன். அவர்களை விசாரித்ததில் தாங்கள் இலங்கையில் யாழ்ப்பாணத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர்களென்றும் மருத்துவ பீடத்தில் படிப்பதாக அறிந்துகொண்டேன். என்னைத் தங்களுடைய அறைக்கு அழைத்துச்சென்று இன்னும் மூன்று தமிழ் மாணவர்களை அறிமுகம் செய்தார்கள். அவர்களிடம் அறிந்து கொண்டது என்னவென்றால் நாடு அமைதியற்ற நிலையில் இருப்பதாகவும், மக்கள் பாதுகாப்பில்லாத நிலையில் இருப்பதால் குறிப்பாக வெளிநாட்டு மாணவர்கள் மாலை நேரத்தில் வளாகத்தை விட்டு வெளியே போகப் பயப்படுகிறார்கள். ரஷ்ய வாலிபர்கள் ரஷ்யத்தனம் காட்டுவதாகவும், கையிலிருப்பதைப் பறிந்துவிடுவதாகவும் சொல்லி வேதனைப்பட்டார்கள். ஒருவர் தான் சாயந்தரம் வெளியில் போகும்போது தற்பாதுகாப்புக்காக முகத்திற்குத் தெளித்துவிடும் ஸ்பிரே துலக்கு ஒன்றை காட்டினார். நான் படித்த காலத்தில் ரஷ்ய மக்கள் வெளிநாட்டு மாணவர்களை மிகவும் அன்பாக நேசித்தார்கள். இப்பொழுது இருக்கும் நிலைமையைக் கண்டு வேதனைப்பட்டேன்.

ஒரு வளாகத்தில் நாளாந்த பாவிப்புப் பொருட்களை விற்கும் சிறிய கடையொன்று இருந்தது: அங்கு இரண்டு முறை போத்தல் தண்ணீர், பிஸ்கட் வாங்கியிருந்தேன். மூன்றாம் முறை போகும் பொழுது கடைக்கு வெளியில் 10—12, மாணவர்கள் நின்றார்கள். கடைக்குள் சென்றேன். கடைக்குள் சூட் உடையுடுத்தி திடகாத்திரத் தோற்றத்துடன் ஒரு மனிதன் மட்டும் ரஷ்யருடன் கதைத்துக்கொண்டிருந்தான். அதைப் பொருட்படுத்தாமல் கடைக்குள் சென்று குளிப்பானம் தேடினேன். அப்பொழுதுதான் அந்த மனிதன் கஷியரை அதட்டிக் கேட்டுக்கொண்டிருப்பதை உணர்ந்தேன். நான் உடனடியாகக் கடையைவிட்டு வெளியே வந்து அங்கு வெளியே நின்ற ஒருவரை விசாரித்தேன். அவர் அந்தக் கடைக்குள் இருப்பவன் ஒரு பயங்கரவாதக் குழுவின் அங்கத்தவனென்றும் 'வரி'

வசூலிப்பதற்காக வந்திருப்பதாகவும் சொன்னார். அவனைக் கண்டவுடன் பீதியடைந்த நாங்கள் வெளியே வந்து இருப்பதாகச் சொன்னார். 'மாயியா' என்று அழைக்கப்படும் பயங்கரவாத கும்பலுக்குச் சகல வியாபார நிலையங்களும் வரி என்ற போர்வையில் 'கப்பம்' கட்டும் நிலையில் ரஷ்யா இயங்கியது. வேடிக்கையென்னவென்றால் அந்தக் கடையிலிருந்து 10 மீட்டர் தூரத்தில் வளாகத்திற்குள்ளேயே பொலீஸ் நிலையம் இருந்தது. பயங்கரவாதிகளைக் கட்டுப்படுத்த முடியாத நிலையில் பொலீஸ் நிலையங்கள் இயங்கின.

2001ஆம் ஆண்டு பல்கலைக்கழகத்தின் விவசாய பீடத்திற்குச் சென்ற பொழுது சாயந்தரம் விரிவுரை நடக்கும் மண்டபம் ஒன்றில் பல மாணவர்களைக் கண்டேன். அவர்களுடைய முகங்கள் மங்கோலிய சாயலில் இருந்தன. சில நிமிடங்களுக்குப் பின் மூன்று காவி உடை தரித்த புத்த பிக்குகள் வந்து சேர்ந்தனர். மாணவர்கள் பிக்குமார்களை அழைத்துக்கொண்டு மண்டபத்திற்குச் சென்றனர். ஒரு மாணவனை விசாரித்த பொழுது அந்த மாணவர்கள் எல்லோரும் சைபீரியாவில் புத்தமதத்தைக் கடைப்பிடிக்கும் பகுதிகளிலிருந்து உயர்கல்விப் படிப்புக்காக வந்தவர்களென்றும், அன்று புத்த மதத்தின் முக்கிய தினமானதால் பிக்குமாறை அழைத்ததாகக் கூறினான். அவர்கள் எல்லோரும் ரஷ்யப் பிரனவிகள், 17ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து அவர்கள் வசிக்கும் பகுதிகளில் பரவிய புத்த மதம் திபெத் நாட்டு வழிபாட்டு முறைகளைக் கடைப்பிடித்தன. இந்தப் பகுதிகள் மங்கோலிய சீனா நாடுகளுக்கு அருகாமையில் இருந்தபடியால் புத்த மதமும், மங்கோலிய கலாச்சாரமும் பரவுவதற்குத் துணை செய்தது. கிறிஸ்தவத்தைத் தழுவின பெரும்பான்மையினரால் புத்தமதம் புறக்கணிக்கப்பட்டாலும் 19ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து பல ரஷ்ய அறிஞர்கள் புத்த மதத்தின் தத்துவத்தை மதிக்கத் தொடங்கினர். இன்று கணிசமான ரஷ்யர்கள் புத்த மதத்தைத் தழுவிருக்கிறார்கள்.

ரஷ்ய நாட்டின் புத்தமதத்திலுள்ள ஈடுப்பாட்டைச் சொல்லும்பொழுது நிகொலாய நோடோவிச் (Nicolai notovich) என்ற ரஷ்ய அறிஞரின் 'தெரியப்படாத

யேசுநாதரின் வாழ்க்கை' என்ற புத்தகத்தை நினைவுபடுத்த வேண்டும். அவர் 1887ஆம் ஆண்டு இமயலைச் சாராலிலுள்ள திபெத் நாட்டுக்குச் சென்ற பொழுது ஒரு புத்த மதக் குருக்கள் தங்கும் மடம் ஒன்றில் கைபிரதிகளாக இருந்த சான்றுகளைப் படித்துவிட்டு யேசுநாதர் 13ஆவது வயதிலிருந்து ஈசா என்ற பெயரில் இமயமலைச் சாரலில் புத்தமத துறவியாக வாழ்ந்தாரென்ற கருத்தை வெளியிட்டார். யேசுநாதர் அங்கு தங்கியிருந்த காலம்தான் அவருடைய சரித்திரத்தில் இடம்பெறாத 14 வருடங்கள் நோரோவிச்சினால் எழுதப்பட்ட கருத்தை ஒப்புக்கொள்ள முடியாது. என்று ரஷ்யாவிலும் மற்றய நாடுகளிலுள்ள கிறிஸ்தவர்கள் எதிர்ப்புத் தெரிவித்தார்கள். ஆனாலும் சில ஐரோப்பிய அறிஞர்கள் அந்தக் கைபிரதிகளை திபெத்திற்குச் சென்று பார்த்ததாகவும் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இன்று அந்தக் கைபிரதிகள் மாயமாகி மறைந்துவிட்டன. ஆனாலும் சில ஐரோப்பிய ஆய்வாளர்கள் அந்தப் பிரதிகள் மறைவதற்கு முன்பே பிரதி எடுத்து வைத்திருக்கிறார்கள் என்று கருதுகிறார்கள். புத்த மதக்குருக்களும் தங்கள் மடங்களில் புத்த மத குருவாக யேசுநாதர் வாழ்ந்ததற்குத் தங்களிடம் சான்றுகள் இருப்பதாக அங்கு வருகைதரும் வெளிநாட்டு ஆய்வாளர்களிடம் கூறியிருக்கிறார்கள்.

2000ஆம் ஆண்டு பயணத்தின்போது ஒருநாள் மொஸ்கோ நகரத்தின் மையத்திலிருக்கும் செஞ்சதுக்கத்தையும் கல்லறையில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் சோவியத் ஒன்றியத்தின் ஸ்தாபகர் லெனினின் பூதவுடலையும் பார்ப்பதற்காகப் பேராசிரியர் ஜானகிராமுடன் சென்றிருந்தேன். கல்லறையின் பாதுகாப்புக்காகவும், மரியாதை செலுத்துவதற்காகவும், காவலாளிகள் காவலில் இருந்தார்கள். சோவியத் ஒன்றியம் இருந்த காலத்தில் லெனினின் உடலைப் பார்ப்பதற்கு மணிக்கணக்காக வரிசையில்சென்று பார்ப்பார்கள் நாங்கள் போனநேரம் ஒருவருமே வந்து பார்க்க வரவில்லை. நான் காவலாளியை அணுகி நாங்கள் லெனினுடைய உடலைப் பார்க்க விரும்புகிறோம் அனுமதிப்பீர்களா என்று கேட்டேன். அவர் உடனடியாகவே அனுமதி தந்ததால் இலகுவாகப் பார்க்க முடிந்தது.

நகரத்தில் ஓடும் வாகனங்களைப் பார்த்து அதிசயப்பட்டேன். பென்ஸ் போன்ற விலையுயர்ந்த ஐரோப்பிய, யப்பானிய வானகங்கள் ஏராளம் சோவியத் ஒன்றியம் இருந்த காலத்தில் உள்நாட்டில் தயாரிக்கப்பட்ட கார்களைத்தான் பார்க்கலாம் வெளிநாடுகளிடமிருந்து கார்கள் இறக்குமதி செய்யப்படவில்லை அரசாங்கத்தால் நடத்தப்படும் போக்குவரத்து வாகனங்களிலியே பிரயாணம் செய்வார்கள். 240 மில்லியன் மக்களை அடங்கிய சோவியத் ஒன்றியத்தில் 1.5 மில்லியன் கார்கள்தான் தனிப்பட்டவர்களிடமிருந்தது. மக்கள் சனத்தொகையில் ஒரு சதவீதத்திற்கும் குறைவாகவே இருந்து. அரசாங்கச் சொத்துக்களை இலகுவாக அபகரித்தவர்களும், பயங்கரவாத சும்பல்களும் விலைமதிப்பான கார்களை வாங்குவதில் முன்னோடியாக இருந்தார்கள். அவர்களின் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்கு உலக

பிரசித்தி பெற்ற ஆடம்பரப் பொருட்கள், உடைகள், வாசனைத் திரவியங்கள் நிறைந்த வணிக நிலையங்கள் அழகாகக் காட்சியளித்தன. உணவகங்களும், குளிப்பான நிலையங்களும் பரவலாகக் காணக்கூடியதாக இருந்தது. கணிசமான அளவு வெளிநாட்டு உல்லாசப் பயணிகளின் நடமாட்டம் இருந்தது. அவைகளின் தேவைக்காக ஹோட்டல்கள் கட்டிக்கொண்டிருந்தார்கள். கம்யூனிஸ்ட் அதிகாரிகளின் ஆடம்பரத்திற்காக ஒதுக்கப்பட்டிருந்த விடுதிகள் பங்குச் சந்தை மூலம் அதே அதிகாரிகளால் தனிப்பட்ட சொத்தாக்கப்பட்டது. ரஷ்யா தட்டிக் கேட்க ஆளில்லாத நாடாக மாறிவிட்டது. காட்டு முதலாளித்துவம் தாண்டவமாடிக்கொண்டிருந்தது.

நான் படித்த பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர் துர்மானவ் பல வேதனை தரக்கூடிய சம்பவங்களைப் பற்றிச் சொன்னார். சோவியத் அரசாங்கம் இருந்த காலத்தில் மக்களின் குடியிருப்புக்கு இலவசமாகக் கொடுக்கப்பட்ட அடுக்குமாடி இல்லங்கள் அவர்கள் பெயரில் சொந்தமாக்கப்படவில்லை. கம்யூனிச ஆட்சி முடிவுக்கு வந்தபின் மக்கள் இருந்த வீடுகள் அவர்களுக்கே சொந்தம் என்று அறிவித்துவிட்டார்கள். பேராசிரியர் வாழ்ந்த தொடர்மாடிக் கட்டிடத்தில் அவருக்கு அறிமுகமான 70 வயது மதிக்கக் கூடிய ஒருவர் தனிமையில் வாழ்ந்து வந்தார். அரசாங்கம் சொத்துக்களைக் களவாடிய சும்பல்கள் தனியார் வசமிருந்த இல்லங்களையும் கைப்பற்ற முயற்சித்தார்கள். தனிமையிலிருந்த வயோதியர் வீட்டிற்கு ஒரு நாள் இரண்டு பேர் வந்தார்கள். தாங்கள் குடியிருப்பு இலாகாவிலிருந்து வந்தவர்களென்றும் அரசாங்கத்தால் குடியிருந்தவர்களுக்கே சொந்தமென்றுறே பதிவு செய்து உறுதிப்படுத்தவதற்கு வந்தவர்கள் என்று கூறி அந்தப் பெரியவரிடமிருந்து கையெழுத்து ஒரு படிவத்தில் வாங்கிக்கொண்டு சென்றுவிட்டனர். ஒரு சில நாட்களின் பின் பேராசிரியர் அந்தப் பெரியவரைக் காணவில்லை. இரண்டு மாதங்களின் பின் வேறு சிலர் அந்தப் பெரியவர் இருந்த வீட்டுக்குக் குடியிருக்கத் தொடங்கிவிட்டனர். அவர்களிடம் இதற்கு முன்பு குடியிருந்த பெரியவரை விசாரித்தார். தங்களுக்கு அவரைத் தெரியாதென்றும் வேறு ஒரு நபரிடமிருந்து அந்த வீட்டை விலை கொடுத்து வாங்கியதாகச் சொன்னார்கள். பேராசிரியருக்கு என்ன நடந்தது என்று புரிந்துவிட்டது. அந்த வீட்டில் குடியிருந்த பெரியவரிடமிருந்த அந்த வீடு தங்களுக்கு வித்ததாகக் கையெழுத்து வாங்கியிருக்கிறார்கள். தங்களுக்குச் சொந்தமாக்கிக் கொண்டபின் அந்த வீட்டை இன்னுமொருவருக்கு வித்துவிட்டார்கள். மொஸ்கோலோன்ற நகரங்களில் வாழ்ந்த பல வயோதியர்களின் வீடுகள் பறிபோனது மட்டுமல்ல, பலர் வீடுகளிலிருந்து கடத்தப்பட்டுக் கொலை செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களின் உடல்களைக் காடுகளில் வீசி விடுவார்கள்

ரஷ்யாவின் உள்நாட்டுப் பாதுகாப்பு நிலை ஜனாதிபதி யெல்சின் காலத்தில் மிகவும் மோசமான நிலையிலிருந்து பூட்டின் ஜனாதிபதியாகப் பதவியேற்ற காலத்திலிருந்து படிப்படியான முன்னேற்றத்தைக் காணக் கூடியதாக இருந்தது.

மிக நீண்ட விசாரணை

‘பெரியவர் ஏதும் பிரச்சினையோ?’

இரத்தினம் கதைக்கத் தயங்கிய படியிருந்தார். கிரி அவரை அழைத்துக் கொண்டு சற்றுத் தள்ளியிருந்த வேப்ப மரத்தடிக்குச் சென்றான்.

‘இப்ப சொல்லுங்கோ ஐயா’

அவரது கண்கள் கலங்கியிருந்தன.

‘தயங்காமல் சொல்லுங்கோ’ என்றான் கிரி.

‘தம்பி என்ட மோளுக்குப் பதினேழு வயதுதான் ஆகுது. இப்ப முழுகாமல் இருக்கிறான். யாரெண்டு கேட்டாலும் சொல்லுறான் இல்லை. என்ட மனிசியும் செத்துப் பத்து வரியமாப் போச்சுது. பேத்தியும் நானும்தான் வளர்த்தம். அடிச்சாலும் சொல்லுறான் இல்லை. யாரெண்டு தெரிஞ்சால் காலில் விழுந்தாலும் செய்து வைச்சிடுவன்’

‘ஐயா அழாதியுங்கோ, விசாரிப்பம். யாரிலையும் சந்தேகம் இருக்கே ஐயா’ என்று கேட்டான் கிரி.

‘அவன் சொல்லுறான் இல்லை. ஊரில் உள்ள ஆம்பினையளைச் சந்தேகப்படுகிற மாதிரித்தான் வைச்சிருக்கிறான்’ என்றார் இரத்தினம்.

கிரிக்குச் சிரிப்பு வந்தது. அவரது கவலைக்குள்ளும் அவரது கதையின் கலை மாறவில்லை என்று அவன் நினைத்துக்கொண்டான்.

‘வயலுக்குள்ள சிவத்தாரிண்ட பொடியனோட கதைக்கிற பார்த்திருக்கிறன். அவையன் அயல் வயல்காரர்.’ என்றார் இரத்தினம்.

‘சரி ஐயா நான் நாளைக்கு அங்கால வாரன். உங்கட விலாசத்தையும் சிவத்தாரிண்ட விலாசத்தையும் பொடியனிண்ட பெயரையும் எழுதித்தாங்கோ’

அவரிடம் துண்டு ஒன்றைக்கொடுத்து எழுதி வாங்கினான்.

‘பிள்ளையிண்ட விசயம். வெளியில தெரியாமல் பார்த்துக்கொள்ளுங்கோ’ என்றார் இரத்தினம்.

அவன் இரத்தினத்தைப் பார்த்தான். தந்தையின் இயலாமையும், கவலையும் அவரைக் குறுக்கியிருந்தது.

‘யோசிக்காதிங்கோ ஐயா. விசாரிப்பம்’ என்றான் கிரி.

காலை எல்லோரும் காவல் முடிந்து வீட்டுக்குப் போயிருந்தார்கள். பனி மூட்டம் நீங்கி வயல் வெளி பச்சையாய் ஒளிர்ந்திருந்தது. இரத்தினத்தின் கொட்டில் கூரையில் செருகியிருந்த சரையை இழுத்தெடுத்தான் கிரி. அதற்குள் பாக்கு, புகையிலை, சுண்ணம்பு சரையும் இருந்தது. வெற்றிலையைக் காணவில்லை. புகையிலை காம்பு ஒன்றை எடுத்து வாய்க்குள் போட்டுச் சப்பிக்கொண்டான். அவனது பெற்றோர்களிடமிருந்து பழகிய பழக்கம்தான். நீண்ட நாள்களாக அவன் இந்தப் பழக்கத்தை விட்டுத்தான் இருந்தான். காவல் கொட்டிலுக்குள் போனதால் எதேட்சையாக அவனுக்குப் பழக்கம் மீண்டிருந்தது. இயக்கப் பொடியன் ஒருவன் சிவத்தாரின் மகன் சீலனைக் கூட்டிக்கொண்டு காவல் கொட்டிலுக்கு வந்திருந்தான். கிரி அவனுக்காக அங்கு காத்திருப்பதை அவன் அறிந்திருக்கவில்லை. கிரியின் கைத்துப்பாக்கி இருப்பில் உறைக்குள் இருந்தது. இயக்கப் போராளியை அங்கிருந்து போகுமாறு கிரி சொன்னான்.

‘தம்பி உண்மையைச் சொல்ல வேணும். இரத்தினத்தாரிண்ட பெட்டைக்கும் உமக்கும் என்ன தொடர்பு?’ என்று கேட்டான் கிரி.

அவன் ஒன்றும் சொல்லாமல் நின்றான்.

‘பெட்டைக்கும் உமக்கும் என்ன தொடர்பு?’ மீண்டும் கிரி கேட்டான்.

அவன் எதுவும் சொல்லவில்லை. கிரியால் அதைவிட ஆத்திரத்தோடு கேள்வி கேட்க முடியாது. பொதுவாக விசாரனைகளை அவன் மேற்கொள்வதில்லை. உரத்து விசாரிப்பதற்குத் தகுதியான போராளிகள் இருந்தார்கள். ஏதாவது சிக்கலான விடயங்கள் என்றால் மட்டுமே போராளிகள் அவனது ஆலோசனைக்கு வருவதுண்டு. பிரச்சினையின் தன்மை கருதி தானே விசாரிக்க வேண்டும் என்று நினைத்திருந்தான். துரித கதியில் துப்பாக்கியை எடுத்து ‘லோட்’; செய்தான்.

‘அண்ணை நான் மட்டுமில்லை. விதானையாரிண்ட சிவத்துக்கும் அவளோட தொடர்பிருக்கு’ என்றான் சீலன்.

கிரி அவனை உற்றுப்பார்த்தபடியிருந்தான்.

‘அதில நிற்கிற எங்கட பொடியனைக் கூட்டிக்கொண்டு போய் சிவத்தின்ட வீட்டைக் காட்டு. அவன் கூட்டிக் கொண்டு வருவான். வேறொன்றும் கதைக்கக் கூடாது போ’ என்றான் கிரி. சீலன் போய்க்கொண்டிருந்தான்.

சிவம் வந்து சேர்ந்திருந்தான். விசாரனை தொடங்கியிருந்தது.

‘அண்ணை அம்மாவாணை எனக்குத் தொடர்பில்லை. சுமமா எடுப்புக்குச் சொன்னான்.

பிள்ளையாராணை அம்மாளாச்சியாணை எனக்குத் தொடர்பில்லை அண்ணை. யேசுவாணைச் சொல்லுறன் நான் சுமமா எடுப்புக்குத்தான் சொன்னான்’

‘எங்கடா புத்தர், காந்தி எல்லாரையும் விட்டிட்டாய்’ என்றான் கிரி.

துப்பாக்கிக்குப் பயந்து அவன் வேறேதும் மாற்றிச் சொல்லவில்லை. சுமமா எடுப்புக்கு அவளோட தொடர்பிருக்கு என்று சொன்னதாகச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

‘அவளுக்குச் சங்கக் கடை மனேஜரோட தொடர்பிருக்கு’ என்றான் அவன்.

கிரி அவனைப் பார்த்தவாறு இருந்தான். அவன் கண்டதுகளையும் உணங்களையும் சொல்லி தனது சத்திய வார்த்தையை முடித்துக்கொண்டான். அவனுக்கு எதுவித தொடர்பும் இருப்பதுபோல் கிரிக்கும் தோன்றவில்லை. விசாரனை இப்போ சங்கக் கடையடிக்கு வந்திருந்தது. மனேஜரை அழைத்துக்கொண்டு குளத்தடிக்கு வந்திருந்தான் கிரி.

‘என்ட குடும்பத்துக்குத் தெரிஞ்சால் கேவலம். நான் செய்தது பிழைதான். ஆனால் நான் உறை பாவிச்சனான்’ என்றான் மனேஜர்.

அவர் நினைவாத் தருணத்தில் இரு கன்னங்களிலும் அறை விழுந்தது. மனேஜர் சங்கக்கடை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினார். அவரை நிறுத்தி ‘அவளுக்கு வேறேதும் தொடர்பு இருக்கா?’ என்று கிரிக்குக் கேட்க வேண்டும்போல் தோன்றியது. ஆனால் அவன் கேட்கவில்லை. இனி விசாரிக்கப்பட வேண்டியது அவனை மட்டுமே. எவ்வாறு ஒரு பெண்ணை விசாரிப்பது என்ற சங்கடத்தில் இருந்தான். உடனடியாக அவனை விசாரிக்கும் திடம் அவனிடத்தில் இருக்கவில்லை. அன்றைய நாள் விசாரணையை முடித்துக்கொண்டு முகாம் திரும்பியிருந்தான்.

இரத்தினத்தின் வீட்டுக்கு கிரி வந்திருந்தான். வளவு சோலையாக இருந்தது. முன் படலையோடு மாட்டுப் பட்டியிருந்தது. வளவுக்குள் தென்னைகள் நிறைந்திருந்தன. முற்றத்தில் இரண்டு மாமரங்கள் ஓங்கி வளர்ந்து நிழல் படர்ந்திருந்தது. வேலி ஓரமாக நிரையாக பனைகள் நின்றன. முற்றத்தில் நந்தியாவட்டையும், செவ்வரத்தையும் நிறைந்திருந்தன. முற்றத்தில் இருந்த

கொட்டிலுக்குள் லான்ட் மாஸ்டரும், பெட்டியும் நின்றன. அங்கு போடப்பட்டிருந்த சாய்மணைக்கதிரையில் சாய்ந்திருந்தார் இரத்தினம். கிரியைக் கண்டவுடன் பதைத்து எழுந்து,

‘வாங்கோ தம்பி வாங்கோ’ என்று அருகிலிருந்த வாங்கைத் தூக்கிப்போட்டார்.

‘சிவத்தாரிண்ட பொடியன் சீலனை விசாரிச்சன். எனக்குத் தெளிவில்லாமல் கிடக்கு உங்கட மகளோடதான் கதைக்க வேணும்’ என்றான் கிரி.

இரத்தினத்தார் எழுந்து ‘பிள்ளை பிள்ளை’ என்று அழைத்தபடி வீட்டுக்குள் போனார்.

அவள் கையில் தேசிக்காய் தண்ணீரோடு வெளியே வந்து ‘இந்தாங்கோ அண்ணை’ என்று கிரியிடம் நீட்டினாள்.

கிரி திரும்பி அவளைப் பார்த்த கணத்தில் ஏதோ தைத்துபோல் உணர்ந்தான். அவள் கையிலிருந்து கிளாசை வாங்கும்போது விழுந்துவிடுமோ என்ற அச்சத்தோடு அவளைக் கண்வெட்டாது பார்த்தபடி வாங்கினான்.

‘தம்பி இவதான் என்ட மோள்’ என்றார் இரத்தினம்.

அது எப்படி நிகழ்ந்ததென அறியாது தன்னை சுதாகரித்துக்கொண்டு தனது மாற்றத்தை முகத்தில் காட்டாது இரத்தினத்தின் பக்கம் திரும்பினான். அவள் நேர்த்தியாகத் தன்னை அலங்கரித்திருந்தாள். இளநாவல் ஒட்டுப்பொட்டு, மையிடப்பட்ட கண்கள், மெல்லிய சென்னிற உதட்டுச்சாயம், பவுடர் மூடிய முகம், கழுத்தில் கறுப்பு மணி போட்ட தங்கச் சங்கிலி, கடுநாவல் நிறத்தில் பாவாடை, அதற்கு ஒப்பாய் இளநாவலும் வெள்ளையும் கலந்த சட்டை, வளித்து இழுத்து முடியப்பட்ட தலை, முடியில் வண்ணக் கிளப்புகள், காலில் வெள்ளிச் சலங்கை, நெற்றியில் ஒற்றைத் திருநீற்றுக் குறி, நீண்ட கூந்தல், அதில் இரண்டு செவ்வரத்தம் பூக்கள், அவளிலிருந்து மல்லிகையின் மணம் பரவிக்கொண்டிருந்தது. அவள் இரத்தினத்திடம் அடிவாங்கிய தடயங்கள் எவற்றையும் காணவில்லை.

எடுத்ததற்கும் ‘பொலிடோலை’ குடித்து மாயும் கிராமம் இது. இரத்தினத்திற்கும் அந்தப் பயம் இருந்தது. அவரது மனைவியையும் அவர் அவ்வாறுதான் இழந்திருந்தார். நெல் சூடு அடித்து வீட்டுக்கு நெல் மூடைகளைக் கொண்டுவரும் வழியில், சாராயம் குடித்தக் காசுக்காக இரண்டு மூட்டையைச் சாராயக்காரர் வீட்டில் இரத்தினத்தார் இறக்கியிருந்தார். அதனால் வந்த தர்க்கம் பெரிதாகி மனைவி மருந்தைக் குடித்துத் தற்கொலை செய்துகொண்டாள். இரத்தினத்தார் போதையில் எவரையும்விட்டு வைப்பதில்லை. அவரொரு மாபெரும் குடிகாரன் இல்லை. ஆனால் மாபெரும் குடிகாரர்கள் வாழ்நாளில் செய்வதை இவர் ஒருநாள் குடியோடு செய்யக்கூடியவர்.

‘இனிக் குடிச்சால் அம்மா மாதிரி நானும் போயிடுவன்’ என்ற மகளின் வார்த்தைகளால் கொஞ்சம் அடங்கித்தான் இருந்தார்.

உறவுகளும், ஊராரும் அவரது வாய்க்குப் பயந்து சுற்று தள்ளியே இருந்தார்கள். அவரது மனைவியின் தாய் மட்டும் பேத்திக்காய் இரத்தினத்தாரின் துன்பங்களைத் தாங்கி வந்து போய்க் கொண்டிருந்தார். அவர்களின் குடும்பப் பின்னணியை கிரி ஏற்கெனவே விசாரித்து அறிந்திருந்தான். தனது வரவை அவள் முன்கூட்டியே அறிந்திருக்க வேண்டும். அதனால்தான் தன்னைச் சீவி சிங்காரித்திருக்கிறாள் என்று கிரி நினைத்துக்கொண்டான். அவள் வளவுக்குள் உள்ள கிணற்றில் தண்ணி அள்ளப் போவதற்கும் அவ்வாறுதான் வெளிக்கிடுவாள் என்பதை கிரி அறிந்திருக்கவில்லை. தேசிக்காய்த் தண்ணீரைக் குடித்துவிட்டு ‘நான் உங்களோட கதைக்க வேணும்’ என்று வாய் உந்த முன்னமே,

‘நீங்கள் இருந்து சாப்பிட்டிட்டுத்தான் போக வேணும். நான் சமைக்கிறேன்’ என்றாள்.

கிரியின் கையில் இருந்த கிளாசைப் பறித்து எடுத்துக்கொண்டு வீட்டுக்குள் சென்றாள்.

‘தம்பி இருந்து சாப்பிட்டுப் போங்கோ. பிள்ளை நல்லாச் சமைப்பாள். நான் நிண்டால் ஒன்றும் கதையாள். நான் வயல் பக்கமாய் போய் வாறன்,’ என்று இரத்தினம் வெளிக்கிட்டார்.

அவனுக்குச் சங்கடமாய் இருந்தது. வளவுக்குள் சுற்றும் பார்த்தவாறு வந்தான். இரத்தினம் நல்ல பிரயாசியான ஆள் என்று நினைத்துக்கொண்டான். அவன் கிணற்றடியில் வந்து கட்டில் குந்தியிருந்தான். கிணற்றடியைச் சுற்றி கமுகு மரங்கள் காய்த்துத் குலைதள்ளியபடி நின்றன. கிணற்றைச் சூழ இளநீர் மரமும், தோடையும், தேசியும் நின்றன. ஆங்காங்கே பழமரங்கள். வாழை நிரையாக நடப்பட்டிருந்தன. சிறுபயிர்களும் செய்யப்பட்டிருந்தன. அவள் குசினிக்குள் சமைப்பது ஜன்னலூடாகத் தெரிந்தது. அவன் அவளை அவ்வப்போ பார்த்தவாறு இருந்தான்.

அவள் அதைக் கவனிக்கவில்லை. அவள் வெளியில் தண்ணீர் எடுப்பதற்காக வந்தாள். அவள் கட்டிலிலிருந்து எழுந்து கிணற்றடியிலிருந்து முற்றத்திற்கு வந்தாள். அப்போதுதான் அவர்களின் வீட்டு நாய் அப்பு அவனை அடையாளம் கண்டு குரைக்க ஆரம்பித்தது.

‘அது கடியாது அண்ணை. அடி போ அங்கால’ என்று நாயை விரட்டி விட்டுவிட்டுக் குடத்தை நிறைத்து இடுப்பில் தூக்கி வைத்துக்கொண்டு,

‘அண்ணை உள்ள வந்து இருங்கோ. சமையல் முடியுது. கறி கொதிக்குது. இறக்கினால் சரி’ என்றாள்.

அவளின் வயிற்றில் ஏதாவது மாற்றங்கள் உண்டா என்று அவதானித்தவாறு அவளைத் தொடர்ந்து வீட்டுக்குள் வந்தாள். அவளின் பேச்சும், கண்களும், முகத்தின் பாவனைகளும் அவனை ஆச்சரியப்படுத்திக்கொண்டிருந்தன. இவள் போன்று அலங்காரங்களோடு ஒருவரையும் ஊருக்குள் கண்டதில்லை. அவள் அவனை அலைக்கழிக்கத் தொடங்கியிருந்தாள்.

‘அண்ணை வாங்கோ சாப்பிடுவம்’ என்று குசினிக்குள் அழைத்தாள். செம்பை எடுத்துக்கொண்டு வந்து அவன் கை அலம்ப நீரை ஊற்றினாள். குந்துப்பலகையைப் எடுத்துப்போட்டாள். அவன் அதில் குந்தினான். பீங்கானில் சோறும், விறால் மீன் குழம்பும், மீன் பொரியலும், கத்திரிக்காய் பால்கறியும் போட்டு அவனுக்குக் கொடுத்தாள். சோற்றையும் கறிக் கிண்ணங்களையும் அவனுக்கு முன்னால் வைத்துவிட்டு அவளும் நிலத்தில் குந்தினாள். அவனுக்கு அவளை இவ்வளவு நெருக்கமாய் பார்க்கப் பதற்றமாய் இருந்தது. சாப்பாடு நன்றாக இருந்தது. அவளின் நெருக்கத்தின் சங்கடத்தில் உணவு இறங்க கடினப்பட்டுக்கொண்டிருந்தது. குளத்து விறால் மீனைச் சமைப்பதற்கு ஒரு கைப்பக்குவம் வேண்டும். அது அவளுக்கு வாய்த்திருந்தது.

‘சாப்பாட்டு நல்லாய் இருக்கு’ என்றாள்.

‘வடிவாய்ச் சாப்பிடுங்கோ. அதாலதான் முன்னுக்கு நான் குந்தியிருக்கிறேன்’ என்றாள்.

ஆயிரங்கால பழக்கம் கொண்டவன்போல் அவன் முன்னே அமர்ந்திருந்தது அவனை மேலும் சங்கடப்படுத்தியது. அவளைப் பார்க்காது பீங்கானைப் பார்த்தபடி சாப்பிட்டபடியிருந்தான். அவள் அவளைப் பார்த்தவாறு குந்தியிருந்தாள். யாரும் அந்த வீடும், இருவருமான தனிமைச் சூழல் அவனைச் சாய்க்கத் தொடங்குவதை உணர்ந்தான். கெதியாகச் சாப்பிட்டுவிட்டுப் பீங்கானோடு எழும்ப முயன்றவனிடம் வழக்கட்டாயமாகப் பீங்கானை இழுத்து எடுத்தாள். அவளின் கைகள் தொட்ட இடங்களிளெல்லாம் அவனிலிருந்து ஏதோ முளைவிடத் தொடங்கியிருந்தன. செம்பைத் தூக்கிக்கொண்டு முற்றத்திற்கு வந்து கைகளை அலம்பி தண்ணீரைச் குடித்துவிட்டுச் செம்பை அவளிடம் நீட்டினாள். மீண்டும் அவளின் கரங்கள் அவனது கைகளில்பட்டு

மீண்டது. அவனுக்கு இருபத்திமூன்று வயதுதான் ஆகிறது. இயற்கைக்கும் இயக்கக் கட்டுப்பாட்டுக்கும் இடையேயான போர் ஆரம்பிக்கத் தொடங்கியிருந்தது. அதை எவ்வாறு கடப்பதென்று அறியாமல் இருந்தான். விசாரணையை இத்தோடு முடித்துவிடுவது உசிதம் என அவனுக்குப்பட்டது. இயக்கத்திற்கு உண்மையாக இருக்க வேண்டும். அவனில் பெரும் மதிப்பை ஊரும், இயக்கமும் வைத்திருக்கிறது. அதனால்தான் தனது மகளின் இரகசியத்தை இரத்தினம் அவனுக்குத் தெரிவித்திருந்தார். அது எவ்வளவு பெரிய நம்பிக்கை. அதை அவன் குலைக்கக் கூடாது என்று நினைத்தான். துரோகம். அவளிடம் எதையும் அவன் கேட்க விரும்பவில்லை. அங்கிருந்து வெளிக்கிடுவதென்று முடிவெடுத்தான்.

‘நான் வெளிக்கிடுறேன். ஐயாவிட்ட சொல்லுங்கோ’ என்று குசினிக்குள் நின்றவளிடம் எட்டிச் சொன்னாள்.

‘இருங்கோ அண்ணை. தேத்தண்ணி போடுறேன். ஐயா வந்திடுவார்’ என்றாள்.

அவனுக்குச் சாப்பிட்ட பின்பு தேநீர் குடிக்கும் பழக்கம் இருந்தது. அது விட்டுவிடக்கூடிய பழக்கம்தான். அவளைப் பார்த்ததிலிருந்து அவன் நிலைகுலையத் தொடங்கியிருந்தான். அவன் கொட்டிலுக்குள் சாய்மணைக் கதிரையில் குந்தியிருந்தான். அவள் தேநீரோடு வந்தாள்.

‘அண்ணை இதில இருந்து குடியுங்கோ நான் சாப்பாட்டைப் போட்டுக்கொண்டு வாறன்’ என்று உள்ளே போய்ச் சாப்பாட்டுக் கோப்பையோடும் குந்துப் பலகையோடும் வந்து சேர்ந்தாள். அவனுக்கு முன்னே குந்துப்பலகையைப் போட்டுக் குந்தியிருந்து சாப்பிடத் தொடங்கினாள். சாப்பாட்டை இடையிடையே நிறுத்திக் கேள்வி கேட்க ஆரம்பித்தாள்.

எந்த இயக்கம்? உங்கட தலைவர் யார்? உங்கட பெயர் என்ன? எந்த ஊர்? உங்களுக்குச் சகோதரங்கள் எத்தனை? பெற்றோர்கள் என்ன செய்யினும்? நீங்கள் என்ன பொறுப்பு? எங்க ரெயினுங் எடுத்தனியன்? நீங்கள் பெட்டையள இயக்கத்தில சேர்ப்பியனோ? உது என்ன துவக்கு? உதால ஆமியை சுடேலுமோ? நீங்கள் சைவமோ வேதமோ? அவளிடம் கேள்விகள் இருந்த வண்ணமிருந்தன. அவளைப் பார்த்தவாறு பதிலளித்துக்கொண்டு இருந்தான். பதிலில் இயக்கத்தைக் காக்கும் பொய்களும் இருந்தன. அவள் அவளைப் பிரமிப்பாய் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். இயக்கப் பொடியனை மிக நெருக்கமாக அவள் இப்போதுதான் பார்க்கிறாள். அதில் அவளுக்கு மகிழ்வு இருந்தது.

இப்போது அவள் வேறு மாதிரியாக உருமாறி இருந்தாள். அவனைக் குலைத்த பெண் இல்லை. வெகுளித்தனமும், உண்மையும் கொண்ட பெண்ணாய் உருமாறியிருந்தாள். அவளிடம் கலங்கமற்ற அன்பு விரவிக்கிடந்தது. அவனிலிருந்து விலகிக்கொள்ள வேண்டும் என்ற அந்த உள்ளுணர்வு அவனிலிருந்து அகன்றிருந்தது. ஏற்கெனவே அவளைப்பற்றி அறிந்திருந்த விடயங்கள் வகையான மோகத்துக்குள்

அவனை இட்டுச் சென்றிருக்கக்கூடும். அவளைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்க அவனுக்குப் பிடித்திருந்தது. ஊரிலும், பள்ளி நாட்களிலும், இயக்க வேலைகளுக்காக வெளி ஊர்களுக்குப் போகும்போதும் அவனது வயதையொத்த பல பெண்களைப் பார்த்திருக்கிறான். ஆனால் இது ஒரு பொறி உதிக்கும் தருணமாய் அவனுக்கு இருந்தது. அந்த உணர்வை அவனால் புரிந்துகொள்ள முடியாது இருந்தான். அதுவொரு அற்புதமான இனிய தருணமாய் அவனுக்குப்பட்டது.

‘என்ட வாயைப் பார்த்தது காணும் போய்க் கையைக் கழுவும்’ என்றான்.

அவள் பீங்காணையும் குந்துப்பலகையும் தூக்கிக்கொண்டுபோனாள். வரும்போது தட்டு நிறைய மாம்பழத்தை வெட்டிக்கொண்டு வந்தாள்.

‘எங்கட மரத்துப் பழம்;’ என்று அவனிடம் நீட்டினாள்.

அவன் இரண்டு துண்டை எடுத்துவிட்டு அவனிடம் தட்டைக் கொடுத்தான்.

‘வாயென்டால் பேச வேணும். இல்லாட்டி சாப்பிட வேணும்’ என்றான் சிரித்தபடி.

‘ஏன் அண்ணை’ என்றாள்.

‘வந்ததில இருந்து கவனிச்சன். கதைக்கிறீர். மிச்ச நேரம் சாப்பிடுகிறீர்’ என்றான்.

‘அப்பிடியில்லை நீங்கள் வந்ததால்’ என்று மாம்பழக் கொட்டையைச் சூப்பியபடியிருந்தாள். அவன் அவளைப் பார்ப்பதைப் பார்த்துவிட்டுக் கொட்டையைத் தூக்கி எறிந்தாள்.

‘ஐயாவிட்ட சொல்லுங்கோ நான் பிறகு சந்திக்கிறன் என்று’

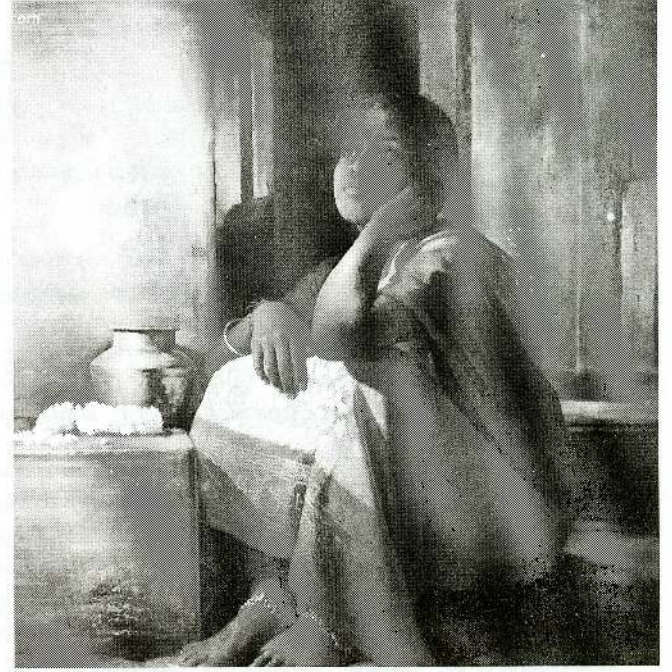
அவனுக்கு அந்த நெருக்கம் மீளவும் மனதை அருட்டத் தொடங்கியிருந்தது. அவளின் பதிலை எதிர்பாராது மோட்டார் சைக்கிளில் ஏறி அமர்ந்தான்.

‘அண்ணை அடிக்கடி வாங்கோ’ என்றாள் அவள்.

‘ம்’ என்று அகண்ட புன்னகையோடு அகன்றான்.

‘அண்ணை அடிக்கடி வாங்கோ’ என்ற அவளின் அழைப்பின் பெயரில் அன்று அவன் வந்திருந்தான். அவளின் மோட்டார் சைக்கிள் சத்தத்தைக் கேட்டுவிட்டு அவள் வெளியே வந்து நின்றாள். அவன் உயரத்திற்கு அவள் சற்றுக் கழுத்தை நிமிர்த்தியே அவனது முகத்தைப் பார்க்க வேண்டும். அவள் பார்த்த தருணத்தில் அவளை அணைத்து அவள் உச்சியை வருடிவிட வேண்டும்போல் கிரிக்கு இருந்தது. அவளது பார்வை ஒப்படைப்பின் பாவமாய் அவன் மனதுக்குப்பட்டது. அவள் வழமையான அலங்காரங்களுடன் நின்றாள். கூடவே இளநாவல் செவ்வரத்தம் பூவொன்று அவள் சடையில் பூத்திருந்தது. கண்கள் பேசும் மொழியின் சூட்சுமத்தை அறிய முடியாது தவித்தான்.

‘ஐயா எங்க’ என்று அவன் கேட்டான்.

‘ஐயா டவுனுக்குப் போயிற்றார். பின்னேர பஸ்சிலதான் வருவார். வாங்க சாப்பிடுவம்’ என்று குசினிக்குள் சென்றாள்.

அவன் பின் தொடர்ந்தான். செம்பைக் கொடுத்தாள். அவன் கையை அலம்பிவிட்டுக் குந்துப்பலகையைப் போட்டு இருந்தான். இருவருக்கும் சாப்பாட்டைப் போட்டுவிட்டு அவளும் அவனுக்கு முன்னே அமர்ந்து உண்ண ஆரம்பித்தாள். அவன் அவளைப் பார்த்தான். அவன் பார்வையை அவள் எதிர்பார்க்கவில்லை. அவள் சடாரென தலையைக் குனிந்தாள். அவளின் அலங்காரம் குறையவில்லை. ஆனால் இன்று முழுச்சட்டையோடு இருந்தாள். அது அவளது வயிற்றை மறைப்பதற்காய் இருக்கலாம். அவள் கண்ணில் சோர்வு தெரிந்தது. அவளில் அச்சம் குடிகொண்டிருந்தது. அன்றிருந்த கேள்விக் கணைகள் இன்று இல்லை. அவள் அவனிடமிருந்து கர்ப்பத்தை மறைக்க முற்படுவதாகவே அவனுக்குப்பட்டது. அவள் கர்ப்பமான விடயம் அவனுக்கு ஏற்கெனவே தெரிந்திருந்ததை அவள் அறியாள். தாய்மையை நோக்கி இப்போ அவள் நகர்ந்துகொண்டிருந்தாள். அவன் அவளைப் பார்த்தான். அவளை அரவணைத்து நெற்றியில் முத்தமிட வேண்டும் போல் அவனுக்குத் தோன்றிற்று. அவளுக்கு அவ்வாறான அரவணைப்பு தேவைப்படுவதாக அவன் நினைக்கத் தொடங்கினான். அவளுக்குச் சாப்பாடு உள்நுழைவது கடினமாய் இருந்தது. அவள் சாப்பாட்டைக் குழைத்தபடியே அமர்ந்திருந்தாள். அவளுக்குக் குமட்டத் தொடங்கியிருந்தது. எழுந்து வெளியில் சென்று ஓங்காளித்தபடி நின்றாள். அவன் எழுந்து கையை அலம்பிவிட்டு அவள் அருகில் சென்று அவள் தலையைச் சீழே சரித்து நெற்றியைக் கரத்தால் அமர்த்திப்பிடித்து மறுகையால் முதுகைத் தடவியவாறு நின்றான். அது அவளுக்கு இதமாக இருந்தது. அம்மா என்று சொல்லியபடி முகத்தை நிமிர்த்தினாள். அவளுக்குத் தலையைச் சுற்றியிருக்க வேண்டும். சோர்ந்து விழப்போனவளைத் தாங்கி உள்ளே

அழைத்துப்போய் கட்டிலில் இருத்திவிட்டான். அவன் சோர்ந்துபோய் இருந்தான். செம்பைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தான். இரண்டு மிறு தண்ணீரை அண்ணார்ந்து குடித்தான்.

‘அண்ணை சாப்பிடுங்கோ. எனக்கு இது அடிக்கடி வருகிறதுதான்’ என்றான்.

அவன் சிரித்தவாறு அவன் உச்சியை வருடிவிட்டான். இனி அவளிடம் எதையும் மறைக்கப்போதில்லை என்று தீர்மானித்தான். அவளுக்கு முன்னால் இருந்த கதிரையில் அமர்ந்து அவளைப் பார்த்தவாறு இருந்தான். அவன் முகம் நிமிராமல் குனிந்தபடியே இருந்தான்.

‘நீங்கள் பிள்ளைத்தாச்சி என்று எனக்குத் தெரியும்’ என்றவுடன் அவன் நிமிர்ந்து அவளைப் பார்த்தான்.

அவனது விசாரணையின் முக்கிய கேள்வி இன்னமும் கேட்கப்படாமலே இருந்தது. அதைக் கேட்கலாமா என்று யோசித்தான். ஆனால் அவளின் நிலைமையில் அது அவளை இன்னமும் வாட்டும் எனக் கருதினான்.

‘தேசிக்காய் குடிச்சால் கொஞ்சம் குமட்டுறது குறையும்’ என்றான்.

‘அண்ணை வேண்டாம்;’

அவன் குசினிக்குள் போனான். தேசிக்காய் ஒன்றை எடுத்துவந்து அவன் கையில் கொடுத்துவிட்டு அருகில் இருந்தான். அவன் அதைக் கசக்கி முகர்ந்தபடியிருந்தான். பின்னர் எழுந்து சென்று முகத்தை அலம்பினான். அறைக்குள்போய் முகத்தைத் துடைத்துவிட்டு முகத்தை மீண்டும் அலங்கரித்துவிட்டு வந்தான். அவளிடம் இருந்த பதற்றம் அகன்றிருக்க வேண்டும். அவளின் களை முகத்திலிருந்து அகன்றிருந்தது. அவன் அவளைப் பார்த்துப் புன்முறுத்தான். அவளுக்குப் பசி போயிருந்தது. குசினிக்குள்போய் பீங்கானில் இருந்ததை நாய்களுக்குப் போட்டுவிட்டுத் தேனீரைப் போட்டு இருவருக்கும் கொண்டு வந்து அவனருகே அமர்ந்து குடிக்கத் தொடங்கினான். அவனுக்குள் அவளது நெருக்கத்தின் களிப்பு முகிழ்ந்து கொண்டிருந்தது. மீண்டும் இயக்க மீறல்கள் குறித்து அவன் மனம் இருப்புக்கொள்ளலாமல் அலையத் தொடங்கியது. உடலின் நெருக்கத்தை அவன் இப்போ முதல் தடவையாக அனுபவிக்கத் தொடங்கி—யிருந்தான். அவளிலிருந்து மல்லிகையின் மணம் பரவிக்கொண்டிருந்தது. உடல் வியர்ப்பது போன்று அவனுக்கு இருந்தது. மீறல்கள் குறித்து அவனால் அக்கறைப்பட முடியவில்லை. துரோகம். ஆனால் உண்மையாக இருக்கலாம் என்று அவன் தனக்குள் சொல்லிக்கொண்டிருந்தான். அவளின் கையைப் பிடித்தான்.

‘உமக்கு என்னில் விருப்பம் இருக்கா’ என்று கேட்டான்.

அவன் எதுவும் சொல்லவில்லை. அவன் கரத்தைப் பறித்திழுக்கவும் இல்லை. அவளிடமிருந்த கிளாசை வாங்கிக்கொண்டு குசினிக்குள் சென்றான். அவனால் எப்படிக்கேட்க முடிந்தது. அந்த உந்துதல் அவனுக்கு எங்கிருந்து வந்தது. அவனால் அதை அறிய முடியவில்லை.

அவனுக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை.

கர்ப்பம் அவளுள் உண்டாக்கும் மாற்றங்களை அவளால் அறிந்துகொள்ள முடியாதவளாய் இருந்தான். கர்ப்பம் இப்படியான மாற்றங்களை உண்டு பண்ணும் என்று அவளுக்குத் தெரிந்திருந்தால் முன்னெச்சரிக்கையாய் இருந்திருக்க முடியும். அவள் மீண்டும் ஓங்காளிக்கும் சத்தம் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. அவன் எழுந்து அவன் நிற்கும் பக்கமாய் வந்தான். கிட்ட வர வேண்டாம் என்று கையால் சைகை காட்டியபடி நின்றான்.

‘நான் போயிட்டு வாரன்’ என்று சொல்லிவிட்டு வெளிக்கிடத் தயாரானான்.

அவன் வேண்டாம் என்பதுபோல் சைகை காட்டினான். அவளுக்கு யாராவது அருகில் வேண்டும்போல் இருந்தது. செய்வதறியாது அவனும் நின்றபடியிருந்தான். ஓரிரு மாதங்களில் இப்படி வாந்தி இருக்கும் என்று அவன் அறிந்திருக்கிறான். அவன் எத்தனை மாதக் கர்ப்பணி என்ற கேள்வி அவனுக்குள் இருந்தது. அவளை விட்டுப்போக அவனுக்குச் சங்கடமாய் இருந்தது. அவன் மீண்டும் சைகை காட்டி அருகே வரச்சொன்னான். அவன் அருகே சென்றான்.

‘தேசிக்காயை எடுத்துத் தாங்கோ’

உரத்த குரலில் கட்டளைத்தனமாகக் கொஞ்சம் வெறுப்பாகத்தான் அவனைக் கேட்டிருந்தான். அவன் தேசிக்காயை எடுத்துக்கொடுத்தான். ஆண்கள் மீதான எரிச்சல் தோன்றும் காலமாக இது இருக்கக்கூடும். அவன் என்ன செய்ய முடியும். அன்று அன்பாகக் கதைத்துக்கொண்டிருந்தான். இன்று அவளின் அப்பாவித்தனம் முற்றிலும் மாறி அவளில் வெறுப்புக் கூடியிருந்தது. அவள் கிணற்றடிக்குப் போய் முகத்தை அலம்பியபடி நின்றான். அவன் கிணற்றுக் கட்டில்போய் குந்தியிருந்தான். அவனுக்குள் அச்சம் கூடியிருந்தது. தற்கொலை ஏதாவது செய்து கொண்டுவிட்டால்?

‘ஏன் அண்ணை இஞ்ச இருக்கிறியள். நான் கிணத்துக்குள்ள விழ மாட்டன்’ என்றான்.

அவனுக்கு ஆத்திரமும் சிரிப்பும் கூடி வந்தது. ‘நீ விழுந்தால் பிரச்சினை முடிந்திடும்’ என்று சொல்ல வேண்டும்போல் அவனுக்கு இருந்தது.

‘நாங்கள் கிணத்தடியில் ‘சென்றி’ போடேலாது. நான் போறன்’ என்றுவிட்டு நடந்தான்.

‘உங்களை யாரும் வரச் சொன்னவையோ?’ என்றான்.

அவனால் அவளை விளங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை. அவனுக்கு அது உறைத்தது. எதுவும் சொல்லாது மோட்டார் சைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டான். அவன் போகும் திக்கைப் பார்த்தவாறு இருந்தான். ‘நான் ஏன் அப்பிடிச் சொன்னேன். எங்கிருந்து அந்த வார்த்தைகள் வந்தன’ என்று அறியாதவளாய் நின்றான். அவளுக்கு அழுகை வந்தது.

●

ஈனப்பிறவி

வேடிக்கை பார்க்கும் கோடானு கோடி ஈனப்பிறவிகளுக்கு மத்தியில்
 தனித்துவிடப்பட்ட அவளுக்கு
 பால் வெளியிற் தரப்பட்ட புள்ளி அது. அவளிற் கோ அது பேரண்டம்.
 எஞ்சியிருந்த ஒரேயொரு நெடும் மாடி.
 அதன் உடலெங்கும் பெரும் பாள வெடிப்புக்கள்,
 சிறு காற்றுக்குக்கூட நடுங்கும் இதயமுற்றது,
 அவள் ஒரே ஒரு முறை அதன் உச்சியில் நின்று தன் அருநிலத்தைப் பார்க்க விரும்பினாள்.
 கொடும் துயரம் அவளை அதன் உச்சியில் நிறுத்தியது.
 வடக்கே பரந்த கடல் வெளியிற் பெரும் கலங்கள்
 சுற்றிலும் அவளின் சிறை நிலத்தில் நகங்களைப் புதித்து நின்ற தீய விலங்கின் கடிநகர்கள்.
 அவளுக்கும் கடலுக்குமிடையிற் முன்பெல்லாம் என்னென்னவோ வெல்லாமிருந்தன.
 எதுவுமேயில்லை இன்று.
 மேற்கில் இருந்து வந்த கொடும் காற்று அவள் முக்காட்டை விலக்கிவிடப் பார்த்தது.
 அவள் கீழே வந்த பொழுது குண்டிற் பிளந்த தன் தவழ் நிலத்தின் கடும் புழுதியில் முடுண்டிருந்த
 குழந்தை முச்சுற்றிருந்து; பேச்சுறிருந்தது.
 அதன் ஒலிவம் கண்கள் விறைத்திருந்தன.
 அச்சிறுமியை அள்ளி அணைத்துக்கொண்டு நடக்கிறாள்.
 திசைகள் நான்கல்ல முன்னூற்றறுபதாகிச்சிதறியும் வழிகாணாக் கூட்டத்தை ஊடறுத்து நடக்கிறாள்
 திசைகள் எல்லாம் ஒடுங்கிய பெருசுவரின் அடியிற் சாய்கிறாள்
 அச்சுவரிற் துளையிடப்பட்டதற்காகவும் அதற்கப்பால்
 ஆயிரத்து இரு நூறு பேர் கொல்லப்பட்டதற்காகவும்
 ஆன விலையை அவளும் அவளின் பிள்ளையும் கொடுத்தார்கள்
 அவளின் காலடியின் கீழ் ஆயிரக்கணக்கான எறும்புப்புற்றுக்கள்
 அவை வெட்டிச் சாய்க்கப்பட்ட ஆயிரக்கணக்கான ஒலிவ மரங்களின் வேர்கள்.
 மண்ணிற் தெரியும் துளைகளுக்குள்ளெல்லாம் ஈயத்தைக் காய்ச்சி உற்றுகிறான்
 நெத்தன் யாகு. (Netanyahu)
 உலகெங்கும் நீளக் கூடிய அவனது கைகளில் கழுகு இருக்கிறது; வேர்களில் ஆலமிருக்கிறது.
 சிறுமி அவளின் முலைகளை முடியிருந்த திரையை விலக்கி
 தன் வாயை வைக்கிறாள்.
 தன் கைகள் தவிர வேறெந்தக்கைகளும் படாத முலைகளிற் பால் சுரக்கட்டும்
 என்று கடவுளையவள் வேண்டுகிறாள்.
 சுவரின் மறுபுறத்திருந்து அவளுக்கொரு ரொட்டித்துண்டாவது கொடுங்கள்
 என்றொரு ஈனக்குரல் கேட்கிறதா ?
 எண்பதிறாண்டு காலத்தின் முன்பு எவனொருவனை இவண்டத்தின் ஈனமெனக்கருதினோமோ
 இலச்சோபலச்சம் உயிரிகளைக் காவு கொடுத்து அழித்தோமோ
 அவன் இதயத்தை நீ உன்னுட் பாதுகாத்து வைத்திருக்கிறாய்.
 வெட்கம் கெட்டவனே.

16.11.2024

இனிய பிறந்தநாள் வாழ்த்து

ஒரு மிடறு மது.
தீதுதான்
காதற்றதும் தீதற்றதும்
கடைவழிக்கற்றனவே!
போதம் அது.

மழை வெளியே வலுக்கிறது
உதிரப்பிறந்த இலைகளைக் கழுவி
அனுபவங்களையும் நிறங்களையும் நீர்க்கிறது பெயல்நீர்.
மழை ஓய்ந்த தாழ்வாரத்தில்
துளிகள் சொட்டிய இரவில்
திரி விளக்கில் முகம் ஒளிர்ந்த சிறுவன்
மதுக்கிண்ணத்துள் தத்தளிக்கிறான்.
காலநகர்விற்படப்பிறந்த கிளைகள்.
வேறப் பிறந்த மரங்கள்.
ஊறப் பிறந்த மனிதர்.

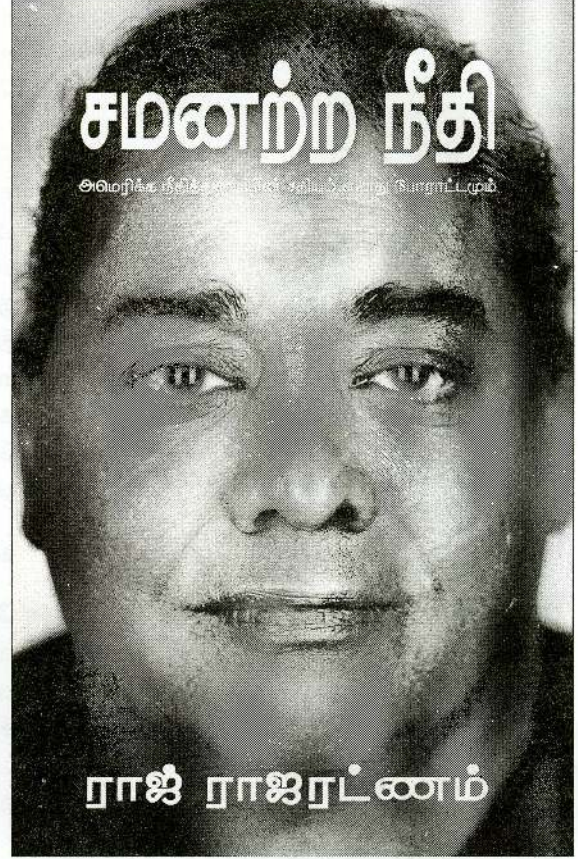
உனக்கல்ல நண்ப,

போரும் இழவும் தந்த காயங்களின் மீது
வாழ்வு உனக்குக் களிம்பு தடவும்
பனி உருகப்பாடும் தோழி
சிறுபாதத்தால் முகம் அளக்கும் மகள்
உன் குடில் இன்னும் ஒளிர வேண்டும்.
வடு உள்ளினும் உயர்க.

24.10.2023

சமனற்ற நீதி:
சரித்திரத்தை
புரட்டிய வாழ்க்கை

2009 ஆம் ஆண்டு மே 17 அன்று, விடுதலைப்புலிகள் “ஆயுதங்களை மெளனிக்கிறோம்” என்று அறிவித்து, 30 ஆண்டுகள் நீடித்த ஈழப் போராட்டத்தை முடித்தனர். அதே ஆண்டின் அக்டோபர் 16 அன்று, அமெரிக்க நீதித்துறையால் ராஜ் ராஜரட்ணம்மீது சட்ட விரோத வணிக நடவடிக்கைகள் குறித்த ஒரு பொய்க்குற்ற வழக்கு தொடுக்கப்பட்டது. 1998இல் நடந்த பெரும் நிதி மோசடிகளால் பாதிக்கப்பட்ட அமெரிக்க மக்களின் கோபத்தைச் சமரசப்படுத்த, ராஜ் ஒரு பலிகடாவாக அமெரிக்க நீதித்துறையால் பயன்படுத்தப்பட்டார். இவ்விரு நிகழ்வுகளும் ஈழத் தமிழர்களின் வரலாற்றில் பேரிழப்புகளாகும். 2009ஆம் ஆண்டு ஒரு சூனியமான ஆண்டாகப் பதியப்படுகிறது.

ராஜ் ராஜரட்ணம் தன்மீது சுமத்தப்பட்ட பொய்க்குற்றச்சாட்டுகளுக்கு எதிராகப் போராடினார். பல்வேறு அழுத்தங்கள், மிரட்டல்கள், மற்றும் சட்ட சதிகளுக்கிடையில் அவர் பயமின்றி நின்றார். சாட்சியங்களைத் திரிக்கவும், நீதிமன்றத்தில் சட்டங்களை வளைக்கவும் அரசுத் தரப்பு வெட்கமின்றி செயல்பட்டது. நீதிபதி கூட அரசின் பக்கச் சார்பாகச் செயல்பட்டார். சமனற்ற நீதியே அங்கே இருந்தது.

கிட்டத்தட்ட இரண்டு ஆண்டு நீடித்த இந்தப் போராட்டத்தில், ராஜ் தனது பெரும் பொருளாதார வளங்களை இழந்தார், அவரது குடும்பம் துயரத்தில் தள்ளப்பட்டது, அவரது கலியன்

நிறுவனமும் அழிக்கப்பட்டது. இறுதியில், எல்லா விதமான சதிகளும் வெல்லப்பட்ட நிலையில், அவர் குற்றவாளியாக்கப்பட்டார்.

அமெரிக்கச் சரித்திரத்தில் காணாத மிகப்பெரியதொரு சட்டப்போர் நடத்தி, மிகவும் மோசமாகத் தோற்கடிக்கப்பட்டுக் குற்றவாளியாக அறிவிக்கப்பட்ட ராஜ், சிறைவாசம் நிச்சயமாகித் தனது தீர்ப்புக்காகக் காத்திருந்தார். அப்போது, அரசுத் தரப்பின் தலைமை வழக்கறிஞர் ப்ரீத் பராராவால் அவருக்குச் சிறைவாசத்திலிருந்து விடுபடுவதற்கு ஒரு அரிய வாய்ப்பு வழங்கப்படுகிறது. ராஜ் ஒத்துழைக்கும் சாட்சியாக மாறி, ராஜத் குப்தா என்பவருக்கு எதிராக அரசுதரப்பின் சார்பாகப் பொய்சாட்சியளித்தால், தண்டனையைக் குறைத்து, சிறைவாசத்திலிருந்து விடுவிக்கப்படுவார் என்று உத்தரவாதமளிக்கப்படுகிறது.

சிறைக்குச் சென்றால், பதினம் வயதில் இருக்கும் அவரது மூன்று பிள்ளைகள் வளர்வதை ராஜ் காண முடியாது. வயதான அவரது பெற்றோர்களுடன் அவர்களுடைய இறுதிக் காலத்தில் இருக்க முடியாது. இவை மட்டுமல்லாமல், அமெரிக்கச் சிறைச்சாலைகள் மிகுந்த கொடூரமானவை; அங்கே ராஜ் போன்ற ஒரு கோடீஸ்வரன் சென்றால், அது அவருடைய உயிருக்கே ஆபத்தை ஏற்படுத்தும். அவ்வாறு இருந்தும் தான் ஒத்துழைக்கும் சாட்சியாக மாறி பொய் சாட்சி ஒருபோதும் சொல்ல மாட்டேன் என்று ப்ரிதி பராராவின் தரப்பிற்குத் திட்டவாட்டமாகக் கூறிவிடுகிறார்.

இதில் கவனிக்க வேண்டிய மற்றொரு விடயம் என்னவென்றால், ராஜத் குப்தா என்பவர் ஒருகாலத்தில் ராஜ்யுடன் பயணித்தவர். பின்னர் ராஜ்யின் நன்மதிப்பை இழந்து, இருவரின் உறவு துண்டிக்கப்பட்டது. ராஜத் குப்தா கண்ணியமற்றவர் என்பதையும், அவருடன் தன்னுடைய அனுபவத்தைப் பற்றியும் விவரித்து, ராஜ் இந்த 'சமனற்ற நீதி' புத்தகத்தில் ஒரு அத்தியாயமே எழுதியுள்ளார். அப்படியிருந்தும், சிறைவாசத்தைத் தவிர்க்கக்கூடிய அரசுதரப்பால் கொடுக்கப்பட்ட ஒரேயொரு வாய்ப்பையும் ராஜ் திட்டவாட்டமாக நிராகரித்துவிடுகிறார்.

இது ஒரு விடயம், மற்றொன்று புத்தகத்தில் முழுமையாகக் குறிப்பிடப்படாத விடயம், தீர்ப்பளிக்கும் நாளன்று நிகழ்ந்தது.

அமெரிக்காவில், ஒரு குற்றவாளிக்குத் தீர்ப்பளிக்கும் முன், நீதிபதி அந்தக் குற்றவாளி பேசுவதற்கான சந்தர்ப்பத்தை வழங்குவது வழக்கமாகும். அச்சந்தர்ப்பத்தில், பெரும்பாலான குற்றவாளிகள் தமது தண்டனையில் கருணை காட்டுமாறு, தங்களின் தனிப்பட்ட சூழ்நிலைகளைக் காரணமாகக் கூறி கருணையை வேண்டுவது இயல்பு.

இந்த அடிப்படையில், தீர்ப்பன்று நீதிமன்றத்திற்குச் செல்லமுன் ராஜின் உறவினர்கள் மற்றும் நண்பர்கள், அவரது பிள்ளைகள், பெற்றோர்கள், மற்றும்

உடல்நிலைகளை முன்வைத்து, நீதிபதியிடம் தீர்ப்பில் கருணை காட்டுமாறு கேட்கும்படி அவருக்கு அறிவுரை கூறுகிறார்கள். அன்று நீதிமன்றத்தில் அரசுத் தரப்பின் வழக்கறிஞர்கள், ராஜுக்குக் குறைந்தபட்சம் இருபது ஆண்டுகள் சிறைத்தண்டனை வழங்க வேண்டும் என்று வலியுறுத்தித் தமது வாதத்தை முன்வைக்கிறார்கள். நீதிபதி தனது தீர்ப்பை வழங்குவதற்கு முன் ராஜிடம் நீதிமன்றத்தில் எதாவது சொல்ல விரும்புகிறீர்களா என்று பேசுவதற்குச் சந்தர்ப்பம் கொடுக்கிறார். ஆனால் ராஜ் "இல்லை" என்று மட்டும் பதிலளித்துவிட்டு அமைதியாக இருந்துவிடுகிறார்.

அதையடுத்து, நீதிபதி ராஜுக்குப் பதினொன்று ஆண்டு சிறைத்தண்டனை விதிக்கிறார். இதுவே அமெரிக்க நிதித்துறையின் சரித்திரத்தில் உட்தகவல் வணிகம் செய்த குற்றத்திற்காக வழங்கப்பட்ட மிக அதிகமான தண்டனையாகும்.

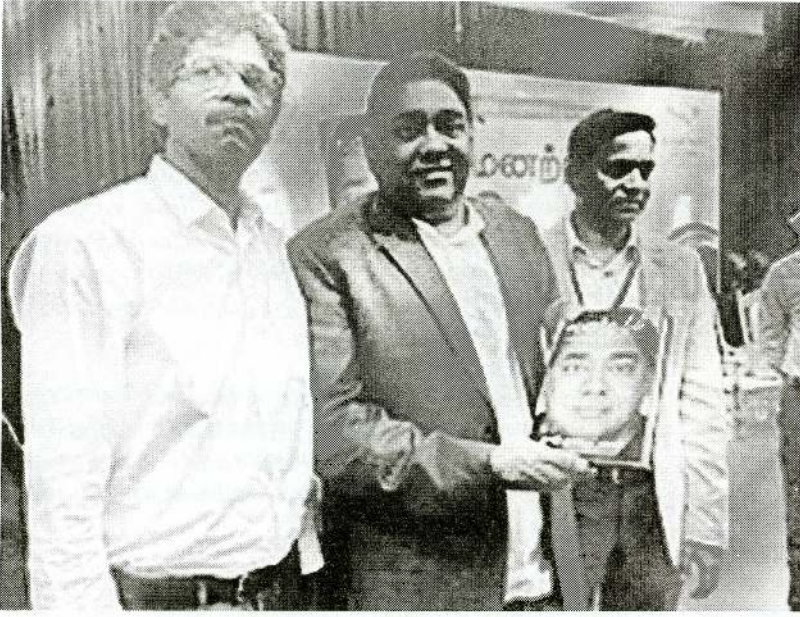
இந்த இரு சந்தர்ப்பங்களிலும், ராஜ் எப்படிப்பட்ட மனிதர் என்று எமக்குப் புரிகிறது. அறம், நேர்மை, கண்ணியம் ஆகிய அடிப்படை பண்புகள் அவருள் ஆழமாக உறைந்திருக்கின்றன. தமிழர்களுக்கே உரித்தான வீரம் மற்றும் போராட்ட குணம் அகியவற்றின் வெளிப்பாடே இந்த இரண்டு நிகழ்வுகள் காட்டுகின்றன.

சிறைக்குப் போகாமல், தன்னிடம் இருந்த கோடிக்கணக்கான சொத்துகளை அனுபவித்துக்கொண்டு தனது குடும்பத்துடன் ராஜ் சந்தோஷமாக வாழ்ந்திருக்கலாம். ஆனால் அப்படி செய்யாமல், தனது உயிருக்கே ஆபத்தை ஏற்படுத்தக்கூடிய சிறைக்குச் செல்ல ஒருபோதும் அவர் தயங்கவில்லை. அமெரிக்க நீதித்துறை அவரை நீதிமன்றத்தில் தோற்கடித்ததே தவிர, அவருடைய ஆண்மையை அதனால் ஒருபோதும் தோற்கடிக்க முடியவில்லை.

ராஜத் குப்தா ஒரு செவ்வியியல், ராஜ் அரசுதரப்போடு சேர்ந்து தனக்கு எதிராகப் பொய்சாட்சி சொல்லி இருந்தால், தனது கதையே முடிந்திருக்கும் என்று கூறினார். இதனால் தான் ராஜை மிகவும் மதிக்கிறேன் என்றார். ஆனால் ராஜ் அதைச் செய்யாமல் சிறைக்குச் சென்றது ஏன் என்பதை அவருக்கு இன்றுவரை புரியவில்லை என்றார்.

சில அமெரிக்க பத்திரிகையாளர்கள், ராஜ் இவ்வாறு ஒத்துழைக்கும் சாட்சியாக மாறி அரசுதரப்பிடம் சலுகைகள் பெறாததை ஒரு முட்டாள்தனம் என்று கூறினார்கள்.

தமிழர்களாகிய எமக்கு, ராஜ் ஏன் அப்படி செய்தார் என்பது தெளிவாகப் புரிகிறது. எமது வரலாற்றிலும், எமது கதைகளிலும், எமது இலக்கியங்களிலும் இப்படி நடப்பது இயல்பானதே. தமிழர்களாகிய நாம், தோல்வி அடைந்தாலும், ஒருபோதும் எமது எதிரியிடம் மண்டியிட்டு, எமது ஆண்மா தோற்க அனுமதிக்கோம் என்பது எமக்குக் காலங்காலமாக வழிவழியாக ஊட்டப்பட்டு வரும் தாரக மந்திரமாக உள்ளது.

இந்தப் புத்தகம் முதலில் ஆங்கிலத்தில் வந்தவுடன் இதைப் படிக்கும்படி கனடாவில் பிறந்த எனது அக்காவின மகனுக்குப் பரிந்துரைத்தேன். அவர் படித்தபின் ராஜ் அரசதரப்போடு சேர்ந்து பாணியாற்றிச் சிறைக்குப் போகாமல் இருந்திருக்கலாம் என்று தனது கருத்தைத் தெரிவித்தார். ஏன் ராஜ் அப்படி செய்யவில்லை என்று அவருடைய கருத்தைக் கேட்டேன். அதற்கு அவர் ராஜ் தனது ஈகோவால் உந்தப்பட்டுப் பிழையான ஒரு முடிவுக்கு வந்துவிட்டார் என்றார்.

ராஜின் கவியன் நிறுவனம் இன்றுவரை இருந்திருந்தால், அதன் மொத்த நிதியம் கிட்டத்தட்ட 30 பில்லியன் டாலர்களை எட்டியிருக்கும். வெறுமனே ஈகோவால் உந்தப்பட்ட ஒரு மனிதனால் இப்படி ஒரு பெரிய நிறுவனத்தை உருவாக்க முடியாது. அவரது ஆழ்மனத்தில் இருந்த அறம், கண்ணியம், நேர்மை, வீரம், போராட்ட

குணம் போன்ற அடிப்படை தமிழ் பண்புகளே அவரது இந்த இமாலய வளர்ச்சிக்குக் காரணம்.

இந்தப் பண்புகள் ராஜிடம் எப்படி வந்ததோ, அப்படியே அனைத்து தமிழர்களுக்குள் உள்ளது. இதனால்தான் வெறுங்கையோடு வந்த புலம்பெயர் தமிழர்கள் இன்று தாங்கள் தஞ்சம் புகுந்த தேசங்களில் கொடிகட்டி பறக்கிறார்கள். அவர்கள் இன்று அசைக்க முடியாத பலமான சமூகமாகத் திகழ்வதற்கான மூலகாரணம் இதுவே.

இதில் வருத்தப்பட வேண்டிய விடையம் என்னவென்றால், இந்தச் சமூகத்தின் அடுத்த சந்ததியினருக்கு இப்பண்புகள் கடத்தப்படவில்லை என்பதுதான். அவர்கள் சக அமெரிக்கர்களைப் போல் ராஜ் ஒத்துழைக்கும் சாட்சியாக மாறி அரசதரப்பிடம் சலுகை பெறாததை ஒரு முட்டாள்தனமாகவும், அவரது ஈகோவால் உந்தப்பட்டு எடுத்த முடிவாகவும் கூறி, அதைத் தட்டிச்சென்று விடுகிறார்கள்.

இந்தப் புத்தகத்தில், ராஜ் தன்னுடைய தாயூடாக கட்டபொம்மனின் கதையைக் கேட்டதாகக் குறிப்பிடுகிறார். எமது புலம்பெயர்ந்த அடுத்த சமுதாயத்துக்கு கட்டபொம்மன் கதையைச் சொல்ல முடியாது; அதன் கனம் வேறு. எமக்குக் கிடைத்த புதிய கட்டபொம்மன் கதைதான் இந்தச் 'சமனற்ற நீதி.' இது புலம்பெயர்ந்த அடுத்த சமுதாயத்துக்கு ஏற்ப, அவர்களின் சூழலையும் வாழ்வியலையும் பிரதிபலிக்கும், தமிழர்களுக்கான அனைத்து அடிப்படை பண்புகளையும் கொண்ட உண்மையான கதை. இதனாலேயே, இது ஒரு திரைப்படமாக உருவாகி, அதன் மூலம் இந்தக் கதையின் ஆழமான செய்தி புலம்பெயர்ந்த அடுத்த சமுதாயத்துக்குச் சேர வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன்.

இதற்குப் பல உதாரணங்கள் உள்ளன. 2009ஆம் ஆண்டு போரின் இறுதியில், விடுதலைப் புலிகள் "ஆயுதங்களை மெளனிக்கிறோம்" என்று சொன்னார்களே தவிர, தாம் சரணடைகிறோம் என்று ஒருபோதும் சொல்லவில்லை. மேலும், விடுதலைப் புலிகள், ஒரு போராளி பயிற்சியை முடித்த பின், அவனை ஒரு விடுதலைப் புலி வீரனாக இணைக்கும்போது, அவனுக்கு சைனிட் குப்பியை மாலையாக அணிவித்தார்கள். இதன் அடிப்படையான கருத்து என்னவெனில், எதிரியிடம் பிடிபட்டு மண்டி—யிடுவதற்குப் பதிலாக, உயிரை மாய்த்துகொள் என்பதே. இதுபோன்ற அர்ப்பணிப்பு மனப்பாங்கின் அடிப்படையில், ஆயிரக்கணக்கான விடுதலைப் புலி வீரர்கள் தமது உயிரை மாய்த்தனர்.

குட்டிமணி, தனது மரண தண்டனை தீர்ப்பிற்குப் பின்னும், தன்னுடைய கண்களை ஒரு பார்வையற்ற தமிழனுக்குத் தானமாக வழங்கச் சொல்லி, "மலரப் போகும் தமிழத்தை என் கண்களாவது பார்க்கட்டும்" என்று கூறினார். ஈழவிடுதலைப் போரில் மட்டுமல்ல, மன்னன் பாரி முதல் கட்டபொம்மன் வரை, இப்படியான தமிழர்களின் போராட்டக் குணத்தின் வெளிப்பாடுகள் மீண்டும் மீண்டும் எமது வரலாற்றில் பொற்குறிப்பாகப் பதியப்பட்டுள்ளது.

மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியார், தனது படைப்பு களில் இந்தத் தமிழர் போராட்டக் குணத்தையும் வீரத்தையும் "ரௌத்திரம் செய்" என்று சிறப்பித்துக் குறிப்பிடுகிறார்.

அமெரிக்கர்களுக்கு இந்தத் தமிழ் மான்பு புரியாவிடின் பரவாயில்லை. ஆனால் இதில் எனது ஆதங்கம் என்னவென்றால், புலம்பெயர் தேசத்தில் வாழும் எமது அடுத்த சந்ததியினருக்கு இது சரியாகப் புரியவில்லை என்பதுதான். காலாகாலம் தமிழர்களிடையே கடத்தப்பட்ட இந்த உரிய பண்புகள், துண்டிக்கப்பட்டுவிட்டது.

சீனலட்சுமி

சிங்கப்பூர் சிறுகதைத் தொகுப்பு

வெளியீடு

தமிழினி

விலை: ரூ.136

கனடா மூர்த்தி

லதா தற்போது சிங்கப்பூர் 'தமிழ் முரசு' நாளிதழின் இணை ஆசிரியராகப் பணியாற்றுகிறார். சிங்கப்பூரின் குறிப்பிடத்தக்கக் கவிஞர்களில் ஒருவராகவும் அறியப் பெற்றராயிருக்கும் லதாவின் கவிதைத் தொகுப்புகள் 'ஓவெளி', 'பாம்புக் காட்டில் ஒரு தாழை', 'யாருக்கும் இல்லாத பாலை' என்ற தலைப்புக்களில் முறையே 2003, 2004, 2016ஆம் ஆண்டுகளில் வெளியாகியவை. மேலும், இவரது சிறுகதைகள் சில ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு 'The Goddess in the Living Room' என்ற தலைப்பில் 2014ஆம் ஆண்டு வெளியாகியிருக்கிறது. லதா இலங்கையின் நீர்கொழும்பில் பிறந்து மிகமிக இளம் வயதிலேயே பெற்றோருடன் சிங்கப்பூருக்குக் குடிபெயர்ந்தவர்.

சிங்கப்பூரின் நவீன தலைமுறை எழுத்தாளராக லதா என்ற பெயரில் அறியப்படும் செல்வி. கனகலதாவின் அண்மைய தொகுப்பு அவரது ஒன்பது சிறுகதைகளைத் தாங்கி 'சீனலட்சுமி' என்ற தலைப்பில் வெளியாகியுள்ளது. முழுக்க முழுக்க சிங்கப்பூரைக் களமாகக்கொண்ட சிறுகதைகளின் தொகுப்பு இது. 'சீனலட்சுமி' தொகுப்பிற்கு 2024ஆம் ஆண்டிற்கான சிங்கப்பூர் இலக்கிய விருது கிடைத்திருக்கிறது என்பது கூடுதல் சிறப்பு. .

புலம்பெயர்ந்து வாழத் தலைப்பட்ட தமிழரின் தமிழ் இலக்கியப் பங்களிப்புகள் சிங்கப்பூர், மலேசியாவை உள்ளடக்கிய மலாய் நிலப்பரப்பிலேயே முதலில் வளம் பெற்றிருந்தன. சிங்கப்பூரின் முதல் தமிழ்ச் சிறுகதை 1924ஆம் ஆண்டு வெளிவந்தது என்று சொல்லப்படுகிறது. அதற்குப் பிறகு வந்த நூறு ஆண்டுகளில் ஏராளமான எழுத்தாளர்கள் சிங்கப்பூர்த் தமிழ் இலக்கியத்தை வளம் பெற வைத்திருக்கிறார்கள். அந்த வரிசையில் வரும் இந்த 'சீனலட்சுமி' தொகுப்பில் இடம்பெற்றிருக்கும் சிறுகதைகள் இன்றைய சிங்கப்பூர் வாழ்வியலின் பல்வேறு அம்சங்களை அடையாளப்படுத்தும் குறிப்புக்களாக அமைந்துருக்கின்றன.

இன்னும் சொல்லப்போனால், சிங்கப்பூர் வளர்ந்து வந்த முறைகளையும், சமகால உலகளாவிய தமிழ் இலக்கியத்தின் போக்கினையும், தென்கிழக்காசியாவின் சீன, மலாய், ஆங்கில மொழி கதை சொல்லும் பாணியையும் புரிந்து சிங்கப்பூருக்கானதொரு தனித்துவ அடையாளத்தைத் தமிழில் உருவாக்கித் தீரும் ஆர்வத்துடன் தொகுப்பிலிருக்கும் கதைகளை லதா எழுதியிருக்கிறார். அதுமட்டுமல்லாமல், தனித்துவமானவகையில் சிங்கப்பூர்க் கதைகளைத் தர வேண்டும், தனக்கான எழுத்துப் பாணியை துலாம்பரமாகத் தெரிய வைக்க வேண்டும் என்ற நோக்கத்தில் படைக்கப்பட்டவையாகவே தொகுப்பிலிருக்கும் ஒன்பது கதைகளும் தெரிகின்றன.

இத்தொகுப்பில் முதல் கதையான 'அலிசா' ஒரு சிறுநிலப்பரப்பாக மட்டுமே நம்மால் அறியப்படுகின்ற சிங்கப்பூருக்குப் பல துணைத் தீவுகள் இருக்கின்றன. அதில் ஒன்றான உபின் தீவுக்குச் சிறுமி அலிசா தன் தாத்தா, பாட்டியிடம் வருகிறார். தாத்தா தீவிலிருக்கும் கருங்கல் கிடங்கில் வேலை செய்பவர். உபின் தீவில் தங்கி அங்கேயுள்ள பள்ளியில் படிப்பையும் தொடர்கிறார் அலிசா. தீவில் அவள் பெறும் அனுபவங்கள் கதையில் விவரிக்கப்படுகின்றன. சிங்கப்பூரில் கிட்டாத அனுபவங்களைப் பெற உற்சாகமாகத் தீவில் சுற்றித் திரிகிறார் அலிசா. தாத்தாவோடு கடலுக்கு மீன் பிடிக்கச் செல்கிறார். கதையின் உயிரோட்டமாக எதுவுமே பேசாத தாத்தாவுக்கும் அலிசாவுக்கும் இடையிலான நெருக்கமும் புரிந்துணர்வும் உள்ளன. ஒரு சிறுமியின் மனநிலையும் பார்வையும் கதை முழுக்கப் பரந்திருக்கும் அதேநேரத்தில், மூத்த தலைமுறையின் அனுபவங்கள்தான் கடைசியில் கைகொடுக்கும் என்ற நம்பிக்கையைக் கவித்துவமாகச் சொல்வதுபோல கதை முடிகிறது.

'இளவெய்யில்' கதையில் நவீன சிங்கப்பூரின் பரபரப்பு வாழ்க்கை முறையில், இன்றைய இளம் தாய்மார்கள் எவ்வளவு சுய, சமூக எதிர்பார்ப்புகளை எதிர்கொண்டு சமாளித்து எதிர்நீச்சல் போட வேண்டியிருக்கிறது என்பதையும் அதனால் ஏற்படும் உளவியற் சிக்கலையும் வெளிப்படுத்துகிறது இக்கதை. குடும்ப வாழ்க்கையில் ஒரு பெண் சந்திக்கும் மனச் சோர்வும், மன அழுத்தமும் கதை முழுவதும் வியாபித்து நிற்கிறது. திருமணமான பெண்களும், பிள்ளை பெற்ற பெண்களும் ஏதோ ஒரு கோணத்தில் எதிர்கொள்ளும் மன அழுத்தங்களின் விளைவை முன்கூட்டியே காணும் வகையிலமைந்த எச்சரிக்கைபோல அமைந்திருக்கிறது கதை.

'காவடி' எனும் கதை சிங்கப்பூரின் தமிழ் சமூக அடையாளங்களில் ஒன்றாக தைப்பூசக் கொண்டாட்டத்தையும், அதில் காவடி எடுக்கும் பாரம்பரியத்தையும் சொல்லலாம். இதை மையப்படுத்தி சிங்கப்பூர் தமிழ்ச் சமூகத்தின் குறிப்பிட்டதொரு காலத்துச் சமூக வழக்கங்களின் படிமங்களைச் சொல்கிறது கதை. ஆத்தா மருத்துவமனையில் கிடக்கிறார். ஆத்தாவின் அப்பா தைப்பூசத்தையே தடை செய்யக்கோரி வழக்குப்போட்ட சுயமரியாதைக்காரர்.

ஆத்தாவின் கணவரான தாத்தா அரிகண்டக்காவடி எடுத்து தைப்பூசத்தைக் கலக்கியவர். ஏற்கெனவே ஏழு பிள்ளைகளை வைத்திருந்த நிலையில், அவரைவிட இருபது வயது குறைவான ஆத்தாவை மணமுடித்து அவர்களுக்கும் நான்கு பிள்ளைகள் பிறக்கின்றன. ஆத்தாவின் முப்பதாவது வயதில் தாத்தா இறந்தும் வீடுகிறார். காலம் தொடர்ந்து ஓடுகிறது. மருத்துவ மனையிலிருந்துகொண்டு 'தைப்பூசக் காவடியைக் கடைசியா ஒருவாட்டி பாத்திட்டா சந்தோசமா செத்துடுவேன்' என ஆத்தா கெஞ்சுவது சமய நம்பிக்கையாலா அல்லது பாரம்பரிய வழக்கங்களை மறக்க முடியாதிருப்பதாலா அல்லது தாத்தாவின் மேல் இன்னும் அவருக்கு உள்ள காதலாலா எனக் கேட்க வைக்கிறது கதை.

மசாஜ் செய்ய வருபவர்தான் 'சிலந்தி' கதையின் மையமாக அமைகிறார். அவர் பெயர் ஓய். 1963இல் சிங்கப்பூர், மலேசியா, சராவாக், சபா என்ற நான்கு நிலப்பரப்புக்களும் இணைக்கப்பட்டு மலேசிய சம்மேளனம் உருவாக்கப்பட்டபோது, அதை எதிர்த்த இந்தோனேசியாவைக் கட்டுப்படுத்த போரிட்டவர் அவர். ஒளிந்திருந்து தாக்கிய இந்தோனேசிய கொரில்லாக்களை இரையைத் தேடிப்போகும் சிலந்திபோல கோத்தா திங்கி காட்டுக்குள் எதிர்கொண்ட நினைவுகளாகப் பேசுவதாகக் கதை போகிறது. சிலந்திகள் பற்றி, சிலந்திகள் போடும் சண்டை பற்றி பேசும் அவர் தனக்குச் சிலந்திகளை விற்ற ஜென் பற்றியெல்லாம் சொல்கிறார். பிறகு அதே ஜென் தனக்கு இராணுவ மேலதிகாரியானதை விவக்கிறார். முடிவாக, 'வெற்றியா தோல்வியா என்பது மட்டும்தான் போர்' என மறைமுகமாகக் கோடிட்டுக் காட்டும் அனுபவத்தைச் சொல்லி 'சிலந்தி' கதை முடிகிறது.

'சீனலட்சுமியின் வரிசை' என்கிற இந்தக் கதையின் வீச்சுத்தான் சிறுகதைத் தொகுப்பின் பெயரைத் தீர்மானிக்க வைத்திருக்கிறது. பிறப்பால் சீனராக இருந்தும் தமிழரோடு தமிழராகவே வளர்த்தெடுக்கப்பட்ட ஒரு பெண்மணியை வைத்துக் கதை பின்னப்பட்டிருக்கிறது. அதற்காக, இனம் சம்பந்தமான சர்ச்சைகள் எதையும் சொல்லிவிடாத வகையில் மிகக் கவனமாகவும் கதை எழுதப்பட்டிருக்கிறது. சிங்கப்பூர் போன்ற முன்னேறிய நாட்டிலும் வரிசையில் காத்து நிற்கும் பழக்கம் உண்டு. ஒருவரை உள்ளலுடன் அதைக் குறித்துப் பேசுகிறது கதை. சிங்கப்பூரின் சிற்பி லீ குவான் யூவின் இறுதி அஞ்சலிக்காக வரிசையில் நின்றமை, தேர்தலில் வாக்களிக்க நிற்பது என சம்பவங்கள் பலவும் உள்ளார்ந்த அர்த்தத்துடன் வரிசையாக வந்து போகின்றன.

'தேக்காவில் ஒரு பாலம் இருந்தது' ஈழத்தில்தான் பெண்கள் துப்பாக்கித் தூக்கி சுதந்திரத்திற்காகப் போரிட்டார்கள் என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். சிங்கப்பூரில் சுபாஸ் சந்திரபோஸ் காலத்தில் அவருடன் இணைந்து போரிடச் செல்லும் பெண் ஒருத்தியை அவளைப் பின்தொடரும் தங்கையின் பார்வையூடாக வைத்துக் கதை பின்னப்பட்டிருக்கிறது. சிங்கப்பூரில் ஜப்பானியர் ஆட்சி ஆரம்பிக்கப்பட்ட காலத்தில்

தமிழர் வாழ்ந்து வந்த சிங்கப்பூரின் பகுதிகள் விவரித்து எழுதப்பட்டிருப்பது கதையை இன்னொரு தளத்திற்குக் கொண்டு செல்கிறது. நேதாஜியின் உரையைக் கேட்டு மக்கள் உணர்ச்சி மயமாவது, படைத் தயாரிப்பு வேலைகளை முடுக்குவது, நிதி திரட்ட நாடகம் போடுவது என அன்றைய சிங்கப்பூரின் வரலாற்றுத் தரவுளையும் கதையோடு இணைத்திருக்கும் யுக்தி ரசிக்க வைக்கிறது.

'நிர்வாணம்' கதையில் சிங்கப்பூரின் இரண்டு தலைமுறைகள் ஒரு கதையில் முடிச்சுப்போடுகிறார்கள். மூத்த குடிமக்கள் வரிசையில் இடம்பெறும் அம்மாவும், சிங்கப்பூரின் இளம் பெண்களின் பிரதிநிதி போன்று தெரியும் மகளும் கதையைச் சுமக்கிறார்கள். அம்மா மருத்துவச் சவால்களை எதிர்கொள்ள, மகள் உறவுநிலைச் சவால்களைச் சந்திக்கிறார். அம்மா ஊடாக அன்பு, மகள் ஊடாகக் காதல் என பெண்களுக்கே உரித்தான இரண்டு உணர்வுநிலைகளையும் கவனமாக இணைத்துக் கதையை எழுதியிருக்கிறார் லதா. கடைசியில் அம்மாவும், மகளும் தோழிகள் ஆகிக்கொள்ளும்போது நாமும் அவர்களோடு இணைகிறோம்.

பச்சைக் கண்களுடன் ஒரு கறுப்புப் பூனை கதையில் சிங்கப்பூரின் பதிப்பகம் ஒன்றின் இளையர் படைப்பு ஊக்கத் திட்டத்தில் முதன்முதலாக வெளிவரவுள்ள நூல் ஒன்றிற்கு எட்டுக் கதைகள் எழுதித் தருவதாக ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டுவிட்டாள் அனா. காலக்கெடு முடிவடைய இன்னம் ஒரு மாதம் இருக்கும்போது சிக்கல் ஏற்படுகிறது. குழந்தைப் பிறப்புக் குறைந்த நாட்டில் பூனைகள் அதிகம் இருக்கும். தொகுப்பில் ஒரு கதையும் பூனை பற்றி இல்லை என்று கண்டு கொண்ட பதிப்பக மேலிடம் பூனையை வைத்து ஒரு கதையும் வேண்டும் என்று அழுத்தம் தருகிறது. எழுதியே ஆக வேண்டும் என்ற நிலையில் பச்சைக்கண் கறுப்புப் பூனை குறுக்கிடுகிறது. அதற்கு சீனக் கிளை மொழிகளிலேயே மிகக் கடினமான வெங்க மொழி தெரியுமாம். அந்த வெங்க மொழியைப் பேசத் தெரிந்த ரோத்தான் கிழவரைத் தேடுகிறாள் அனா. ரோத்தான் கிழவர் இறந்து கிடக்கிறார்.

கொன்றது பூனையாக இருக்குமோ? இப்படி ஏகப்பட்ட உருவக சுவாரஸ்யங்களோடு எழுதப்பட்டிருக்கிறது கதை.

'உங்கள் மகளை வளர்ப்பதற்குத் தேவையான வசதியும் சூழலும் உங்களிடம் இல்லை' என்று நீதிபதிகள் அறிவித்ததற்கு முன்னும், பின்னும் அவள் வாழ்வில் நடந்த சம்பவங்கள்தான் 'வலி' கதையாக உருவாகி—யிருக்கிறது. ஐந்து அறை வீட்டில் வாழ்ந்தவள் இப்போது வருவாய் குறைந்தவர்கள் வசிக்கும் குடியிருப்புத் தொகுதிக்கு வந்துவிட்டாள். அவள் மீன் பிடிக்கச் சென்ற லாவகத்தையும், தனது உணவுக் கடையில் மீன் உணவுவகைகளைத் தயாரிக்கும் முறையையும் லதா விவரிக்கும் பந்திகள் ரசிக்க வைக்கிறன. ஒரு காலத்தில் பிரபலமான உணவுக்கடையை நடத்தி வந்தவள், இரட்டை இன்ஜின் பொருத்திய படகில் மீன் பிடிக்கச் சென்று வந்தவள், இப்போது மீன் தொட்டியில் கையைவிட்டு ஆறுதல் தேடுவது நமக்கும் வலியைத் தருகிறது. அவளது கையில் ஏற்பட்ட மாயவலியை அவளின் மகளான அம்மோய் நம் மனதில் தருவதுதான் கதையின் வெற்றி.

இந்த ஒன்பது கதைகளும் சிங்கப்பூரின் வாழ்வியலைப் பல்வேறு காலகட்டங்கள் ஊடாகச் சொல்கின்றன. சிங்கப்பூர் வரலாற்றைச் சரிவர அறியாத வாசகர்களுக்குக் கேள்விக்குறிகள் பலவற்றைத் தொடர்ந்து எழுப்பும் அளவிற்குத் தொகுப்பில் இந்த வட்டாரத்தில் அன்றாட வாழ்வில் உபயோகமாகும் வழக்கங்களும், வார்த்தைகளும் இயல்பாகத் தைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. செய்திப் பத்திரிகையில் அன்றாடம் கடமை செய்வதால் வரக்கூடிய விவரிப்பு, விவரண எழுத்தையும், கவிஞராக இருப்பதால் வரக்கூடிய கவித்துவமயப்பட்ட எழுத்தையும் தனது சிறுகதைகளுக்குள் வைத்திருக்கிறாரா இல்லையா என்று சிந்திக்க வைக்கும் வகையிலமைந்த எழுத்துக்களாக அவை இருக்கின்றன.

தொகுப்பில் உள்ள பல கதைகள் ஒரு நேர்கோட்டில் செல்வதைத் தவிர்க்கின்றன. சில இடங்களில் கால இடைவெளிகளை வாசகரே ஊகிக்கும் வகையில் தனது எழுத்தினைக் கையாண்டிருக்கிறார். சில பாத்திரங்களும் அவ்வாறே அவ்வப்போது எழுந்து நிற்கின்றன. சில கதைகளில் தொக்கி நிற்கும் சம்பவங்களை வாசகரே ஊகித்து நிரப்பிக்கொள்ள வேண்டியும் செய்துவிடுகிறார். எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட கதையின்போக்கை எந்த இடத்திலும் நிலைகுலைய வைக்காமல் தனது எழுத்தை மிகச் சிறப்பாகக் கையாண்டிருக்கிறார் லதா.

தொகுப்பில் கதை மாந்தராகப் பல விதப்பட்ட பெண்கள் வருகிறார்கள். தெளிந்த நீரோடைபோல அந்தப் பெண்களின் செயல்கள் இருக்கின்றன. ஏதோ ஒருவகையில் சமூகத்தின் மனச்சாட்சியை அவர்கள் தட்டிப் பார்க்கிறார்கள். தனிமனித மனங்களின் உன்னதத்தை உணர்வதன்மூலம் சமூகத்தில் மாற்றங்கள் உருவாகும் என்ற நம்பிக்கையோடு சிங்கப்பூர் எழுத்தாளர்கள் எழுதுகிறார்கள் என்ற அவதானத்தை லதாவின் எழுத்துகள் அழுத்தமாக உணர்த்துகின்றன.

10ஆவது யாழ்ப்பாண சர்வதேச திரைப்பட விழா

சில குறிப்புகள், சில திரைப்படங்கள்

நேற்று ஆரம்பித்ததுபோல் இருக்கிறது ஆனால் பத்து வருடங்கள் கடந்துவிட்டன. இது உண்மையிலேயே ஒரு சாதனைதான். ஒரு சர்வதேச திரைப்பட விழாவை ஒழுங்குபடுத்தி நடத்துவது என்பது மிகப் பெரிய காரியம். அதுவும் யாழ்ப்பாணம் போன்ற சிறு நகரில் இப்படியான ஒரு விழாவை நடத்துவதற்குப் பல சவால்களைச் சந்திக்க வேண்டும். பல திறமைகள் இருக்க வேண்டும். தொடர்ச்சியான பொறுமையும் சகிப்புத்தன்மையும் இருக்க வேண்டும். இவை எல்லாவற்றையும் தாண்டி சமநிலையான அரசியல்நோக்கு இருக்க வேண்டும். எனவே வெளியிலிருந்து பார்ப்பவர்களுக்கு இது விழாவாகத் தோன்றும். ஆனால் அருகிலிருந்து பார்ப்பவர்களுக்குத்தான் இது

'கட்சிராஷ்ட' படத்திலிருந்து
ஒரு காட்சி

சாதனையாகத் தோன்றும். யாழ்ப்பாணத்தில் பத்தாவது சர்வதேச திரைப்பட விழா இவ்வருடம் செப்டம்பர் மாதம் மூன்றாம் தேதி தொடங்கி ஒன்பதாம் தேதி வரையில் மிகச் சிறப்பாக நடைபெற்றது.

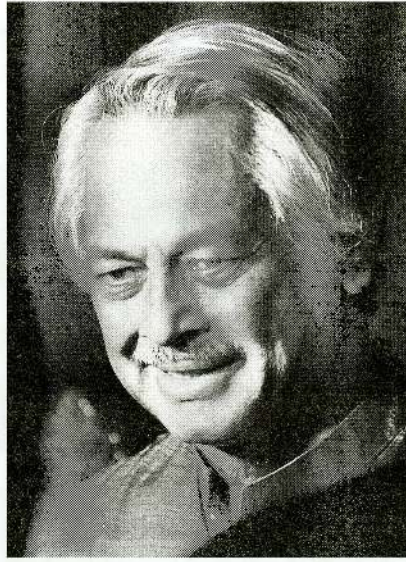
இந்த நிகழ்வு உண்மை—யிலேயே ஈழத்துத் திரைப்பட நடவடிக்கைகளில் குறிப்பிட்டுச் சொல்ல வேண்டிய முக்கியமான விடயம்தான்.

இந்த நடவடிக்கைகளுக்கு முழுக்க முழுக்கக் காரணமான அனோமா ராஜ கருணாவுக்கும் அவரது குழுவினருக்கும் நன்றி சொல்ல வார்த்தைகள் இல்லை. இத்திரைப்பட விழாவின் அமைப்பாளர் என்ற வகையில் அனோமாவின் பங்கு மிக முக்கியமானது. எப்படி இலங்கையின் ஆரம்பகால சிங்கள சினிமாவுக்குத் தமிழர்களின் பங்களிப்பு இருந்ததோ அதையொத்த பங்களிப்புத்தான் இதுவும் என்று சொல்லத் தோன்றுகிறது. இன்னொரு செய்தி, இலங்கையிலேயே தொடர்ந்து நடைபெறும் ஒரே ஒரு சர்வதேச சினிமா விழாவும் இதுவே ஆகும். கொழும்பில் ஒரு சர்வதேச சினிமா விழா ஆரம்பிக்கப்பட்டது தான் ஆனால் அது இடையில் நின்றுவிட்டது. அந்த வகையிலும் இது ஒரு சிறப்புத்தான்.

இம்முறையும் வழமைபோல பல பிரிவுகளில் திரைப்பட விழா ஒழுங்கமைக்கப்பட்டிருந்தது. புதிய இயக்குநர்களின் அறிமுகப் படங்கள் (10), புதிய ஆசிய நிகழ்வுகள்—விவரணப்படங்கள் (7), இயக்குநர்களின் மாஸ்டர் வகுப்புகள் (4), மீள் பார்வைக்கான கிரிஷ் காசரவல்லியின் படங்கள் (4), குறும்படங்கள் (50க்கு மேல்), முழுநீளக் கதைப் படங்கள் என்ற வகைகளில் ஒழுங்கமைக்கப்பட்டிருந்தன.

இம்முறை படத்தெரிவு மிகச் சிறப்பாக அமைந்திருந்தது. புதிய நெறியாளர்களின் அநேகமான அறிமுகப் படங்கள் நன்றாக இருந்தன. ஈழத்து மண்ணைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் வகையில் அம்சன்குமாரின் “ஈழகூத்தன் தாசிசியஸ்”, அமான் அஷ்ரப் அவர்களின் “ஒட்டமாவடி, சொல்லப்படாத கதை” என்பனவும் விவரணப் பட வரிசையிலும் காண்பிக்கப்பட்டன. பல சிங்கள, தமிழ் மொழிக் குறும்படங்களும் காண்பிக்கப்பட்டன. அத்துடன் பல்வேறு இந்திய மாநில மொழிப்படங்களும், இந்திய உபகண்ட திரைப்படங்களுடன் மேற்குலகப் படங்களும் காண்பிக்கப்பட்டன.

இதைவிட வாழ்நாள் சாதனையாளர் விருதும் வழங்கப்பட்டது. இம்முறை இவ்விருது மிக முக்கியமான கன்னட திரைப்பட இயக்குநரான கிரிஷ் காசரவல்லி அவர்களுக்கு மண்ணின் சிறந்த இசையமைப்பாளர்

இயக்குநர் கிரிஷ் காசரவல்லி

கண்ணனால் வழங்கப்பட்டது.

வாழ்நாள் சாதனையாளர் கிரிஷ் காசரவல்லியும் ‘கடசிராஸ்ட்’ (1977) என்ற அவரின் முதல் கன்னடத் திரைப்படமும் இந்திய திரைப்பட வரலாற்றில் பூனே திரைப்படக் கல்லூரியின் வருகை ஒரு முக்கியமான நிகழ்வாகும். 1960இல் உருவாகிய இந்த நிறுவனத்தின் செயற்பாடுகள்தான் இந்தியாவின் வழமையான சினிமா போக்குகளை மாற்றி புதிய சினிமா போக்கினை, மாற்றுச் சினிமா போக்கினை உருவாக்கின. இங்கிருந்துதான் பல முக்கியமான இயக்குநர்கள், நடிகர்கள், ஒளியமைப்பாளர்கள், எடிட்டர்கள், இசையமைப்பாளர்கள் உருவாகினார்கள். அத்துடன் குறிப்பிடத்தக்க ‘நல்ல திரைப்படங்களும்’ எழுபதுகளிலும் எண்பதுகளிலும் வெளிவந்தன. இதனால் உலக அரங்குகளில் இந்திய சினிமா பற்றி அதிகமாகப் பேசப்பட்டது. இந்தியத் திரைப்படங்கள் பலருடைய கவனத்தையும் ஈர்த்தன. உண்மையில் இந்திய சினிமாவை ‘இந்திய சினிமாக்கள்’ என்று குறிப்பிடுவதே பொருத்தமானது. பல்வேறு பிரதேச மொழிகளாலும், பண்பாடுகளாலும் உருவக்கப்பட்டவையே இந்தியா சினிமாக்கள்.

கிரிஷ் காசரவல்லி இந்த கல்லூரியில் தங்கப் பதக்கம் பெற்ற மாணவனாக இருந்தவர். தனது முதலாவது அறிமுகப் படைப்பான ‘கடசிராஸ்ட்’ (இறுதிக்கிரியை) என்ற திரைப்படத்தை 1977இல் வெளியிட்டார். அது மிகப் பலமான அதிர்வலையை சினிமாப் படைப்பாளிகள், ரசிகர்கள் மத்தியில் ஏற்படுத்தியது. தேசிய அளவிலும் சர்வதேச அளவிலும் அத்திரைப்படத்திற்குப் பல பாராட்டுகளும், விருதுகளும் கிடைத்தன. இந்த அளவுக்குச் சிறப்பான கலைப்படைப்பாக அது இன்றுவரை போற்றப்படும் என்று கிரிஷ் காசரவல்லி எண்ணியிருக்கவேயில்லை.

அதற்குப் பிறகு கிரிஷ் காசரவல்லி இன்றுவரை பல திரைப்படங்களை உருவாக்கியுள்ளார். அவற்றில் பல உலக அளவில் பேசப்பட்டன; பாராட்டப்பட்டன. இருந்த போதிலும் ‘கடசிராஸ்ட்’ பெற்ற முக்கியத்துவம் முற்றிலும் வேறுவகையானது. 1977-இல் 35 எம்.எம். திரைச் சருளில் தயாரிக்கப்பட்ட இப்படத்தின் பழைய பிரதி இந்திய தேசிய திரைப்பட சுவடிக் காப்பகத்தில் இருந்தது. இதைவிட அமெரிக்க காங்கிரஸ் நூலகத்திலும் ஒரு பிரதி இருந்தது. இவை இரண்டையும் இணைத்து மீட்டெடுத்துத் திருத்தி அமைத்து நல்ல தரத்துடன் மீண்டும் வெளியிட்டனர். இந்தப் புதிய திருத்தப்பட்ட பிரதி 81ஆவது வெனிஸ் சர்வதேச திரைப்பட விழாவில் முடிவுத் திரைப்படமாகத் திரையிடப்பட்டது.

கன்னட சினிமா உலகில் ‘கடசிராஸ்ட்’ என்ற படத்தில் பாதிப்பு இன்றுவரை தொடர்கிறது. இன்று

உயிருடன் வாழும் முக்கியமான இந்திய திரைப்பட நெறியாளர்களில் கிரிஷ் காசரவல்லியும் ஒருவர். இவரது இந்தத் திரைப்படத்தைப் பார்த்தபோது சத்தியஜித் ராயின் முதலாவது திரைப்படமான “பதர்பாஞ் சலி”யைப் பார்த்த நினைவுகள் மனதில் ஓடின.

கன்னட இலக்கிய உலகின் முக்கியமான எழுத்தாளரான யூ. ஆர். அனந்த மூர்த்தியின் ‘கடசிராஸ்ட்’ என்ற சிறுகதையை அடிப்படையாகக் கொண்டு தயாரிக்கப்பட்டதே இப்படம். கன்னட இலக்கிய உலகில் இக்கதை மிக உயர்வாக பேசப்பட்டது.

கன்னட பிராமண சமூகத்தில் 1930களில் மிக கொடூரமான வகையில் சமூக நீக்கம் செய்யப்பட்ட இளம் பெண்ணின் கதையே இது. உயிரோடு இருக்கும் போதே இறந்தவர்களுக்குச் செய்யப்படும் இறுதிச் சடங்குகளைச் செய்யும் நிகழ்வு இக்கதையின் முக்கிய விடயம். பிராமண சமூகத்தில் நிலவி வந்த சடங்குகளையும் பாரம்பரியங்களையும் பலமாகக் கேள்விக்கு உட்படுத்தும் ஒரு வித்தியாசமான கதைக் களம் .

ஐமுனாக்கா ஒரு பதினம் வயது விதவை. தாயற்றவள் . அவளின் தந்தை அந்த ஊரில் ஒரு வேத பாடசாலை நடத்தி வருகிறார் . வசதியற்றவர். பிராமண மாணவர்கள் வந்து தங்கிக் கல்வி கற்பார்கள். பாடசாலைக்கு உதவி நிதி திரட்ட ஐமுனாக்காவின் தந்தை வெளியூருக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றுவிடுகிறார். அந்த ஊரின் உள்ள பாடசாலை ஆசிரியர் ஒருவரின் தொடர்பால் ஐமுனாக்கா கர்ப்பம் அடைந்துவிடுகிறார். செய்வதறியாது திகைத்து நிற்கிறார் . தற்கொலைக்கு முயற்சிக்கிறார் . அந்த ஆசிரியர் இரகசியமாக ஐமுனாக்காவின் கர்ப்பத்தை வேதனை மிகுந்த நாட்டு வைத்திய முறை கொண்டு கலைத்துவிடுகிறார். அதன் பின்பு யமுனாக்காவைக் கைவிட்டுத் தலைமறைவாகிவிடுகிறார். ஐமுனாக்காவுக்கு

உள்ள ஒரே ஒரு அன்பான உறவு தகப்பன் நடத்தும் அந்த வேத பாடசாலைக்குப் புதிதாகச் சேர்ந்த நானி என்ற அப்பாவிச் சிறுவன் மட்டுமே. இறுதி வரை அச்சிறுவனே யமுனாக்காவுடன் இருக்கிறான். யமுனாக்கா பற்றிய விடயங்களை மற்ற மாணவர்கள் மூலம் அறிந்த அந்தப் பிராமண சமூகம் எந்தவிதமான இரக்கமும் இன்றி அவளின் தலையை மழித்து ஊரைவிட்டுக் கலைத்துவிடுகிறது . வீட்டுக்கு வந்த தந்தை செய்தி அறிந்து அவளுக்கு இறந்தவர்களுக்குச் செய்யும் இறுதிக் கிரியைகள் செய்துவிடுகிறார். ஆதரவற்ற யமுனாக்கா ஊர் கோடியில் உள்ள ஒரு ஆலமரத்தின் கீழ் மழிக்கப்பட்ட தலையுடனும் சிறுவன் நானியுடனும் காணப்படுகிறார். இறுதியில் நானியின் தந்தை ஊரிலிருந்து வந்து நானியையும் பலவந்தமாக இழுத்துச் செல்வதுடன் படம் முடிகிறது. படம் பார்த்து முடிந்தவுடன் தலையில் யாரோ சம்மட்டியால் அறைந்ததுபோல் இருந்தது. தந்தை வயதை ஒருவருக்கு மகள் போன்ற வயதுடைய ஒருவரை மறுமணம் செய்து கொடுக்கும் வழக்கம் பிராமண சமூகத்தில் இன்றும் உண்டு. ஆனால் இதே சமூகம் இளம் விதவையை மறுமணம் செய்து கொடுக்க அனுமதிப்பதில்லை.

படத்தில் அனைவரும் அற்புதமாக நடித்திருக்கிறார்கள். நானியாக நடித்த அஜித் குமாரின் நடிப்பு அபாரம். ஐமுனாக்காவின் நடிப்பு மிகச் சிறப்பாயிருந்தது. இவர் திரைப்படக் கல்லூரியில் காசரவல்லியின் கீழ் கல்வி கற்ற மாணவி மீனா குட்டப்பா சாஸ்திரிகளாக நடித்தவர் நாராயண பட். படத்தின் இசையமைப்பாளர் பி . வி. கரந்த பின்னாளில் முக்கியமான நெறியாளராகப் புகழ்பெற்றவர்.

ஒரு படம் நன்றாக எடுக்கப்பட்டால் அது நீண்ட காலத்திற்கு விவாதப் பொருளாகவே இருக்கும் . அது காலவதியடையாது . விமர்சகர்கள் மீண்டும் மீண்டும் பார்த்துக்கொண்டேயிருப்பார்கள். ‘கடசிராஸ்ட்’

வும் அத்தகைய ஒரு படம்தான். இன்றுவரை பார்த்துக்கொண்டே இருக்கிறார்கள்.

“கடசிராஸ்ட்” 25ஆவது இந்திய தேசிய திரைப்பட விழாவில் சிறந்த படத்திற்கான விருதை கிரிஸ் காசரவல்லிக்கும், சிறந்த இசையமைப்பாளருக்கான விருதை பி.வி. கரந்திற்க்கும் சிறந்த சிறுவர் நட்சத்திரத்திற்கான விருதை அஜித் குமாருக்கும் பெற்றுக்கொடுத்தது.

கர்நாடக அரசு இப்படத்திற்கு 1977—78. ஆண்டிற்கான “சிறந்த படம்”, “சிறந்த மூலக்கதை”, “சிறந்த திரைக்கதை”, “சிறந்த சிறுவர் நட்சத்திரம்” போன்றவற்றிக்கான விருதுகளை வழங்கி கௌரவித்தது.

இயக்குநர் சம்யுக்தா விஜயன்

குட்டி ரேவதியின் ‘கோடை இருள்’

முதல் நாள் நிகழ்வாக நீகல் திரையரங்கில் கவிஞர் குட்டி ரேவதியின் ‘கோடை இருள்’ என்ற அவரது அறிமுகத் திரைப்படம் காண்பிக்கப்பட்டது. தொடர்ந்து பல முழு நீள திரைப்படங்களும் விவரண படங்களும் குறும்படங்களும் அட்டவணைக்கு ஏற்ப திரையிடப்பட்டன. ஒரு திரைப்பட விழாவில் ஒருவரால் அனைத்துத் திரைப்படங்களையும் பார்வையிட முடியாது. தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சில படங்களை மட்டும் பார்க்க முடியும். அந்த வகையில் சில நல்ல திரைப்படங்களைத் தெரிவுசெய்து பார்வையிட்டேன். அவற்றில் சிலவற்றைப் பற்றி கீழே எனது மனதில் பட்ட எண்ணங்களைப் பதிவுசெய்கிறேன்.

‘கோடை இருள்’ (குட்டி ரேவதி 1:24, 2023, தமிழ்)

இந்தியாவில் தமிழ் நாட்டில் உள்ள இருளர் இனக்குழுவின் வாழ்வு, நடத்தை, சம்பந்தமான முக்கியமான ஒரு ஆய்வுத் திரைப்படம் “கோடை இருள்”. இது ஒரு கதை தழுவிய முழு நீளப்படமாக உருவாக்கப்பட்டிருந்தாலும் அதை அப்படியே ஒரு கதைப்படமாகக் கொள்ள முடியாது. உண்மையில் இது இருளர் இனக்குழுவும் பற்றிய விவரங்களையும் வாழ்வியல் யதார்த்தத்தையும் இணைத்து அக்குடும்பங்களுடன் உறவாடி வாழ்ந்து பெற்ற அனுபவங்களைப் பதிவு செய்த ஒரு திரைப்படமாகவே கொள்ளலாம். இத்திரைப்படத்தை உருவாக்குவதற்குப் பல அர்ப்பணிப்புகளைச் செய்திருக்க வேண்டும். குட்டி ரேவதி அவர்கள் கிட்டத்தட்ட 20 வருடங்கள் அவர்களுடன் பழகி அங்கு பெற்ற அனுபவங்களைக் கொண்டு முழுமையாக இருளர் சமூகம் பற்றிய ஒருவிழிப்புணர்வை உருவாக்கும் நோக்கில் மிக இயல்பாக உருவாக்கிய படமே “கோடை இருள்”.

தமிழ் வர்த்தக சினிமாவுக்குரிய எந்த ஒரு காட்சிப்படுத்தலும் இந்தத் திரைப்படத்தில் இல்லை.

உண்மையிலேயே கதாநாயகனாகவும் கதாநாயகியாகவும் வருகின்ற இரு பாத்திரங்களைத் தவிர ஏனைய பாத்திரங்களும் காட்சிகளும் இடமும் முற்று முழுதாக இருளர் சமூக மக்களை வைத்து அப்படியே படம் பிடித்திருக்கிறார். இருளர்களின் குல தெய்வம் ஏழு கன்னிமார்கள். ஒவ்வொரு வருடமும் மாசி மாதத்தில் எல்லா இருளர்களும் ஏழு கன்னிமார்களுக்குப் பூஜை வழிபாடு செய்வார்கள். இந்தக் காட்சிகள் அப்படியே படமாக்கப்பட்டு உள்ளது. இதுபோன்று பல காட்சிகள் அவர்களது உண்மை வாழ்க்கையை எவ்வித கலப்பும் இல்லாமல் சொல்லுகிறது. அவர்களுக்கு இடையே உருவாகும் இயல்பான காதல், சமூகச் செயற்பாடுகள்,

ஆண் பெண் ஏற்றத்தாழ்வின்மை, போலித்தனமற்ற அமைதியான, சந்தோசமான வாழ்க்கை முறைகள் எல்லாம் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. இந்த வகையில் இந்தப் படம் ஓர் இனவரைவியல் ஆய்வுப் படம்தான். இப்படம் பற்றி விசேஷமாகச் சொல்ல வேண்டிய பல செய்திகள் உள்ளன.

சிவப்பி என்ற இருளர் பழங்குடி பெண்ணின் வாழ்க்கை, அவளுடைய காதல், திருமணம், அவள் படும் துயரங்கள், அதிலிருந்து மீள் என்பன தான் படத்தின் கதைப்போக்கு. திருமணம் ஆகி ஒரு வாரத்திற்குள் அவளது கணவன்மீது பொய்யான களவுக் குற்றச்சாட்டுச் சுமத்தப்பட்டு அவன் வேலை செய்த கரிச்சூளை முதலாளியால் மிக மோசமாகத் தாக்கப்படுகிறான். சிவப்பி அவனைக் கூட்டி வந்து மூலிகை மருந்துகளால் குணமாக்கி மீண்டும் அவனைச் சுகதேகியாக்குகிறாள். இதற்கு இடையில் அந்த மைனர் முதலாளி சிவப்பியைப் பலாத்காரம் செய்ய முயற்சிக்கிறான். அவள் அதிலிருந்து எதிர்த்துப் போராடி வெளியேறுகிறாள். இருளர் சமூகப் பெண்கள் பல திறமை உள்ளவர்கள். இவர்களுக்கு மூலிகைகள் பற்றிய அறிவு மிக அதிகம். பாம்பு பிடிப்பதில் மிகவும் திறமையானவர்கள். எந்த வித தற்பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகளும் இன்றி பாம்பை கையால் மிகுந்த லாவகமாகப் பிடித்துவிடுவார்கள். பாம்பு கடி வைத்தியம் இவர்களுக்குக் கைவந்த கலை. இவர்களுடன் சேட்டை விடுபவர்களுக்குப் பாம்பைக் கடிக்க விடுவார்கள். அவர்கள் பயந்து ஓடி விடுவார்கள். இவர்களுக்குச் சமூக வாழ்வு வறுமைதான். கிட்டத்தட்ட ஒரு கொத்தடிமை வாழ்க்கைதான் வாழ்கிறார்கள். இதைவிட அரசாங்கத்தின் பல்வேறு ஒடுக்குமுறைகள் இவர்களை நசுக்குகிறது. அவர்களை மனிதர்களாகவே நடத்துவதில்லை. பொதுவாக இவர்கள் அங்குள்ள செங்கச்சூளைகள் மற்றும் விறகுக் கரி தயாரிக்கும் சூளைகள் போன்ற இடங்களில் கொத்தடிமை போன்று வேலை செய்கிறார்கள். அங்கும் இவர்கள் இலகுவாகத் திருட்டுப் பட்டம்

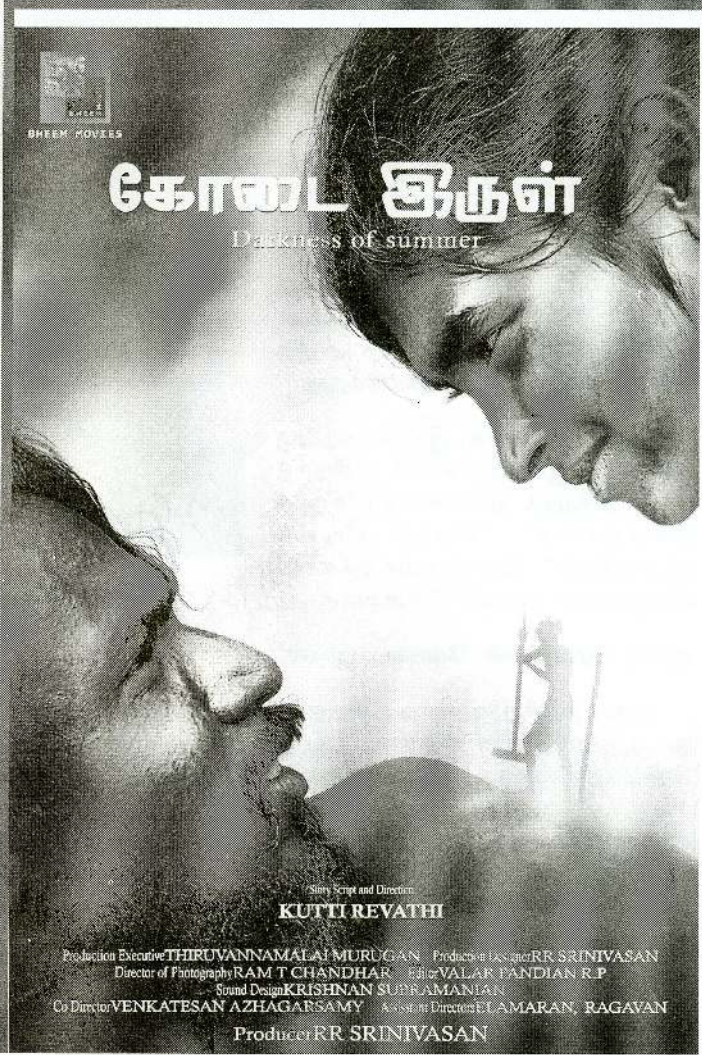
சூட்டப்படுகிறார்கள். இதனால் மிகுந்த மனவேதனையுடன் வாழ்கிறார்கள். சமூகப் பாதுகாப்பில்லை, சட்ட பாதுகாப்பில்லை. சாதிச் சான்றிதழ் இல்லை. ஆதார் அட்டை இல்லை. நிரந்தரமான வருமானம் இல்லை. இப்படி பல கஷ்டங்கள்.

இந்த நேரத்தில்தான் பாம்பு பிடிப்பதில் வல்லவரான என்ற ரோமுலஸ் விட்டேகர் என்ற புகழ் பெற்ற அமெரிக்கர் இவர்களது பாம்பு பிடிக்கும் திறமையை நன்குணர்ந்து இவர்களுடன் வாழ்ந்து இவர்களது கஷ்டத்தைப் போக்க பல உதவிகளை செய்ய முன் வருகிறார் . இவர் இருளர் சமூகப் பெண் ஒருவரையே திருமணமும் செய்துள்ளார். இவர் பல நாடுகளுக்குப் பயணம் செய்தவர். இருளர் சமூகத்திற்கு ஒரு தொழில் அமைத்துக் கொடுக்க வேண்டும் என்பதற்காக முதலில் இருளர் பாதுகாப்பு சங்கம் ஒன்றை உருவாக்குகிறார். பின்பு கூட்டுறவு பாம்பு பண்ணையை உருவாக்குகிறார். பாம்பு விஷத்தை மருத்துவத் தேவைக்காக ஏற்றுமதி செய்கிற நடவடிக்கைகளில் இப் பண்ணை ஈடுபடுகிறது. எனவே இதற்கான உத்தியோகப்பூர்வமான அனுமதிகளைப் பெற வைத்து இவர்கள் வாழ்வில் ஒரு நிரந்தரமான வருமானத்தை உருவாக்குகிறார்கள். மேலும் அரசாங்க நிவாரணங்களைப் பெறுவதற்கான சட்ட அங்கீகாரங்களை உருவாக்க வழி சமைக்கிறார். இருளர் பெண்கள் பாம்புகளைப் பிடித்துக் கொண்டு வந்து கூட்டுறவு பாம்புப் பண்ணையில் கொடுத்து விஷம் எடுக்கப்பட்ட பின் அந்த பாம்புகளைக் கொண்டு போய் மீண்டும் காட்டில் விடுகிறார்கள். இந்த பாம்பு பண்ணைகள் தான் இவர்களுக்கு நிரந்தர வருமானம் தரும் ஒரு தொழிலாக அமைகிறது.

இருளர்களின் மத நம்பிக்கைகள், சடங்குகள், கொண்டாடங்கள் , வழிபாடுகள், நாட்டுப்பாடல்கள் எல்லாம் மிக இயல்பாக பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.

மிகச் சிறப்பாகப் படப்பிடிப்பு செய்யப்பட்ட இப்படம் எந்தவித சினிமாத்தனமும் இல்லாத தமிழ்நாட்டு சமவெளி இருளர் பற்றி ஆழ்ந்து யோசிக்க வைக்கிறது. அவர்களது வாழ்க்கைக்குள் எம்மைத் தள்ளி விடுகிறது.

இப்படத்தின் நெறியாளர் குட்டி ரேவதியைப் பற்றி சில வார்த்தைகள் கூறத்தான் வேண்டும். இவர் ஒரு கவிஞர். ஈழத்து கவிஞர்களுடன் நெருங்கிய தொடர்பில் இருப்பவர். இதைவிட இவர் ஒரு சித்த மருத்துவர். சித்த மருத்துவம் பற்றிய அறிவு இவரை இந்தப் படத்தை எடுக்கத் தூண்டிய காரணிகளில் ஒன்று எனவும் கூறலாம். இதற்கு மேலாகப் பெண் விடுதலையில் ஆழமான ஈடுபாடு கொண்டவர் ஆக மொத்தத்தில் இவருடைய ஆளுமைகள் எல்லாம் இந்தப் படத்தை நெறிப்படுத்துவதில் மிகுந்த செல்வாக்கைச் செலுத்தி உள்ளன . இந்தத் திரைப்படத்தை அறிமுகம் செய்ய அவரும் இப்படத்தின் தயாரிப்பாளரும் தமிழ்நாட்டின்

முக்கியமான சுற்றுச்சூழல் ஆர்வலருமான ஆர்.ஆர். ஸ்ரீனிவாசன் அவர்களும் வந்திருந்தார்கள் .மிக எளிமையாக எம்முடன் உரையாடினார்கள்.

சிவப்பியாக நடிக்க ருக்குமனியும் அவளின் கணவனாக இளமாறன் என்ற இளைஞரும் நடித்துள்ளார்கள். மிக இயல்பான நாட்டுப்புற இசை சிறப்பான ஒளிப்பதிவு அமைந்த படம். குட்டி ரேவதியே திரைக்கதை வசனத்தையும் நெறியாள்கையும் கையாண்டுள்ளார். தமிழர்கள் அனைவரும் பார்க்க வேண்டிய முக்கியமான படம். பல சர்வ தேசிய விருதுகளைப் பெற்றுள்ளது .

பூவு (அனிஷ் பாபு அப்பாஸ் 1:20, 2024 மலையாளம்)

“பூவு” ஒரு வீதிப் படம். காட்டு வீதியில் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் ஒரு காரினுள் நிகழும் சுய விசாரணைகளைக் கொண்டு உருவாக்கப்பட்ட படம். வழமையான வீதிப்படங்கள் போன்று அமையாது வித்தியாசமான முறையில் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. இங்கு கதை நேர்க்கோட்டில் சொல்லப்படவில்லை. ஒரு சிந்தனைப் பயணமாக இந்தப் படம் அமைந்துள்ளதைக் கூறலாம். இப்படத்தின் முக்கியமான சிறப்பு

இதனது காட்சிகளும், காட்சிப் படிமங்களுமேயாகும். மிக அருமையான படப்பிடிப்பு.

ஐம்பது வயது மதிக்கத்தக்க ஜீவன் என்பவர் தனது வாழ்க்கைப் பயணத்தில் தன்மீது அன்பு செலுத்திய மூன்று பெண்களைப் பற்றி நினைத்துப்பார்க்கும் நிகழ்வுகள்தான் இப்படம்.

முதலில், அவர்மீது அன்பு கொண்ட நாயுடனான நினைவுகள் காண்பிக்கப்படுகின்றன. காரில் தாயும் மனைவியும் அமர்ந்து வரும்பொழுது உரையாடல்கள் நடக்கின்றன. வழக்கமாகப் படங்களில் காரின் முன்பகுதியில் மனைவியே அமர்ந்திருப்பார் ஆனால் இங்கு மகனுக்குப் பக்கத்தில் தாயே அமர்ந்திருக்கிறாள். பிறகு மனைவி தொடர்பான எண்ணங்கள் ஓடுகின்றன. ஒரு இடத்தில் காரின் பின் சக்கரத்தில் காற்று போய் விடுகிறது. மனைவியே சக்கரத்தை மாற்றுகிறாள். பிறகு அவனுடைய முதல் காதலி பற்றிய தகவல்கள் தொடர்புகள் மற்றும் மனைவிக்கும் முதல் காதலிக்கும் இடையேயான உரையாடல்கள் நிகழ்கின்றன. அப்போது முன்னாள் காதலியைப் பார்த்து உன்னுடைய கடைசி விருப்பம் என்ன என்று மனைவி கேட்கிறார். அதற்கு காதலி “ஒரு முறை அவரை நான் கட்டிப்பிடிக்க வேண்டும்” என்று கூறுகிறாள்.

மேலே செல்லச் செல்ல ஜீவனுடைய மகனும் தொலைபேசி உரையாடல்களின் மூலம் கலந்துகொள்ளுகிறார். எல்லாம் ஜீவனைப் பற்றிய அன்பு வார்த்தைகளைத் தருகின்றன. இது நிகழும் போது இந்த காருக்கு முன்னால் ஒரு அன்புலன்ஸ் தொடர்ந்து போய்க்கொண்டே இருக்கின்றது. ஏன் எதற்கு என்று கூறப்படவில்லை. அந்த அம்புலன்சில் செல்வது ஜீவனுடைய இறந்த உடல் தான். இது படம் முடியும்போது கார் வீட்டை அடையும்போது கடைசிக் காட்சியாக வருகிறது. அம்புலன்சிலிருந்து ஜீவனுடைய உடல் இறக்கப்படுகிறது.

இறந்த உடலைச் சுற்றிக்கவலையுடன் எல்லோரும் அழுகிறார்கள். காதலியும் மரணச் சடங்கிற்கு வருகிறாள். அழுகிறாள் அவளின் ஆழ்மன விருப்பமாக இருந்த ஜீவனைக் கடைசியாக ஒருமுறை கட்டிப்பிடிக்கும் எண்ணத்தைக் கைவிடுகிறாள். மனைவியும் அழுகிறாள் மகனும் அழுகிறார்கள். இங்கு கார் ஒரு குறியீடு. அது சவப்பெட்டியைக் குறிப்பதாக உரையாடலின் போது நெறியாளர் கூறினர்.

அவர்களைச் சுற்றி அவரவர்கள் தொடர்பான எண்ணங்கள் ஓடுகின்றன. அந்த எண்ணங்களுக்கு ஏற்ப நிலமும் காட்சியும் உரையாடலும் அமைந்துவிடுகிறது. அது ஒரு வித்தியாசமான அனுபவம். ஒரு வகையில்

இயக்குநர் குட்டி ரேவதி

கூறப்போனால் ஒரு ஆன்மீகப் பயணம் என்று சொல்லலாம். மனித வாழ்வு பற்றிய ஒரு இருத்தலியல் ஆய்வு என்றும் சொல்லலாம். படம் பார்த்து முடிந்தவுடன் பல்வேறு காட்சி படிங்கள் மனதில் ஓடிக்கொண்டிருந்தன. இவைகள் மனித வாழ்வு பற்றி வார்த்தைகளால் சொல்ல முடியாத பல உள்ளுணர்வுகளை உருவாக்கி இருந்தன. இந்தப்படம் நெறியாளருக்கு ஒரு அறிமுகப்படம்தான். முதிர்ந்த பூ ஒன்று மெல்லிய காற்றால் அது உருவாகிய சினையிலிருந்து உதிர்ந்து விழுமுகையில் காற்றுவிசும் போக்கில் பல இடங்களுக்கு அலைந்து திரிகிறது. தன்னால் கட்டுப்படுத்த முடியாத, திரும்பிப் போக முடியாத இப்பயணத்தின் அலைக்களிவுகளுக்குப் பிறகு

இறுதியாக நிலத்தை வந்தடைகிறது. இந்த இடைவெளிதான் மனித வாழ்வா என எண்ண வைக்கிறது இப்படம்.

இந்தப் படம் பல பேருக்குப் பலவிதமான செய்திகளை உணர்வுகளை உருவாக்கும். சிலருக்குப் பிடிக்காமலும் போகும் சிலருக்குப் பிடிக்கலாம் ஆனால் ஒரு நல்ல படம் என்று என்ன தோன்றுகிறது .

படத்தில் ஜீவனாக மஞ்சளன் கே.வி., மனைவி சந்தியாவாக சுருதி விபின் மற்றும் தாயாக கே. பி.ஏ.சி. லீலா என்போர் நடித்துள்ளனர் . பல ஆசிய திரைப்பட விழாக்களுக்குத் தெரிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

நான் தினமும் காலையில் பண்ணைக் கடற்கரை வீதியில் நடைப் பயிற்சி செய்யப் போகிறவன். எதிர்பாராத விதமாக இந்தப் படத்தின் நெறியாளரைப் படம் பார்த்த மறுநாள் சந்திக்க நேர்ந்தது . திரையரங்கில் தொடர்ந்த உரையாடலின் தொடர்ச்சியைப் பண்ணையில் தொடர்ந்தோம். யாழ்ப்பாணம் ஒரு சிறு கேரளம்தானே. பல ஒற்றுமைகளைக் கூறினார். தற்போது வாட்ஸ்ஸப் நண்பரானார். ஞாபகத்திற்கு ஒரு படம் எடுத்துக்கொண்டோம்.

நீல நிறச்சூரியன்: (சமீபத்தா விஜயன். 1:18. தமிழ் 2023)

இப்போதெல்லாம் எந்த ஒரு திரைப்பட விழாவிலும் பால்நிலை மாற்றம் தொடர்பான ஓரிரகு திரைப்படங்கள் காண்பிக்கப்படுகின்றன. இது காலமாற்றம் தொடர்பான விடயம். முன்பெல்லாம் இப்படிப்பட்ட விடயங்கள் பேசாப் பொருளாகவே இருந்துவிட்டன. ஆனால் இப்போது அப்படியல்ல. எல்லா விடயங்களும் சினிமாவில் பேசப்படுகின்றன. இது சிலவேளைகளில் அளவுக்கு அதிகமாகவும் பேசப்பட்டு இயல்பாக இல்லாமலும் ஆபாசமாகவும் அமைந்துவிடுகின்றன. ஆனால் இவை முக்கியமாக இன்றைய காலகட்டத்தில்

பேசப்பட வேண்டிய ஒரு விடயம்தான். தவிர்க்க முடியாதது. மனித உணர்வு சார்ந்தது அத்துடன் தனிமனித உரிமை சார்ந்ததும் கூட. இந்த வகையில் ஒரு நல்ல திரைப்படம் தமிழில் அண்மையில் வெளிவந்துள்ளது. அதுதான் “நீல நிறச் சூரியன்”. ஆணாக இருந்து திருநங்கையாக மாறும் ஒரு இளைஞர் பற்றிய திரைப்படம்.

அரவிந்த், நகரில் உள்ள உயர்நிலைப் பள்ளி ஒன்றில் பெளதீகவியல் ஆசிரியராகப் பணிபுரிகிறான். பிறப்பிலேயே ஆணாக இருந்தாலும் காலம் செல்லச் செல்ல தனது உடலில் மனதில் ஏற்படும் மாற்றங்களை உணர்கிறான். தான் ஒரு ஆண் அல்ல பெண்ணே என்று உணர்ந்து அதற்கான ஹோமோன் சிகிச்சைகளைப் பெற மனநல மருத்துவர் நாடுகின்றான். அவரும் அவனது நிலையை உணர்ந்து அவனுக்கு உதவுகிறார். இடையில் அவனது வீட்டில் அவனுக்குத் திருமணம் செய்து வைக்கப் பெற்றோர் விரும்புகிறார்கள். அவனுக்கு அதில் விருப்பமில்லை. தனது பால் மாற்ற உணர்வைப் பெற்றோருக்குத் தெரியப்படுத்துகிறான். அவர்களால் இதை ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. இதைப்போலவே பாடசாலையிலும் இவனது நடவடிக்கைகள் பல எதிர்ப்புகளைத் தோற்றுவிக்கின்றன. ஆனாலும் அவன் சிகிச்சைகளுக்குப் பிறகு முழுமையான பெண்ணாக மாறி விடுகிறான். இதனால் உருவாகும் பிரச்சினைகளை எவ்வாறு கையாளுகிறார் என்பது படத்தின் கதை.

நடுத்தர வர்க்கத்திலிருந்து படித்த பண்பான இளைஞனுக்கு இப்படியான ஒரு நிலைக்கு வரும்போது சமூகம் வீடு, சுற்றாடல், வேலை செய்யும் இடம் எவ்வாறு அவனை நடத்துகிறது என்பதை மிக அழகாக யார் மனதையும் புண்படுத்தாத வகையில் அதே நேரம் பாலின மாற்று நடவடிக்கைகளில் உள்ள ஏனைய திருநங்கைகளுக்கும் அறிவு ஊட்டும் வகையில் இந்தத் திரைப்படம் அழகாக எடுக்கப்பட்டுள்ளது. ஆபாசமாக எந்த வசனங்களோ காட்சிகளோ இல்லை. உண்மையில் எமது மனதின் உள்ளுணர்வுகளை தட்டி எழுப்புகின்றன. பாலின உளவியல்பற்றியும் உடலில் உருவாகும் மாற்றங்கள் பற்றியும் புரிந்துகொள்கின்ற வகையில் மிக அழகாக எடுக்கப்பட்டுள்ளது. திருநங்கைகள் சந்திக்கும் நாளாந்த பிரச்சினைகளைச் சிறப்பாகக் கூறுகிறது. மிக முக்கியமாக அவர்கள் கழிவறையைப் பயன்படுத்தும் போது ஏற்படும் சிக்கல்களை நுட்பமாகக் கூறுகிறது.

உண்மையிலேயே எமது நாடுகளில் மூன்றாம் பாலினத்தவர்களுக்கான எந்த ஒரு உட்கட்டமைப்பு வசதிகளும் பொது இடங்களில் இல்லை. இவர்கள் இன்றுவரை அங்கீகரிக்கப்படாதவர்களாகவும் ஒரு வகையில் தீண்டத்தகாதவர்களாகவே நோக்கப்படுகிறார்கள். அவர்களும் மனிதர்கள்தான் என்பதை இந்தச் சமூகம் புரிய மறுக்கிறது. அரச அலுவலகங்களில் பால் மாற்றம் தொடர்பான சான்றிதழ் பெற முடிவதில்லை. இவர்களை ஒரு பொருட்டாகவே அரசு கருதுவதில்லை. ஆனாலும் கூடச் சில தனிமனிதர்களின் நல்ல குணங்களை இந்தப் படம் தொட்டுச்செல்கிறது. வீட்டில் தகப்பனாலும்

ஏனையவர்களாலும் அரவிந்த் ஒதுக்கப்பட்ட போதிலும் காலம் செல்லச் செல்ல தாயாரின் மனம் மாறுகிறது. இது ஒரு மன மாற்றத்திற்கான செய்தி. உண்மையில் இந்த நிலை சற்று எங்களை யோசிக்க வைக்கிறது. ஒரு தாயால் எப்படி தான் பெற்ற பிள்ளையைப் புறக்கணிக்க முடியும்? இது ஒரு பெற்றோருக்கான படமே.

இந்தப் படத்தை இயக்கியவர் சமீபத்தில் விஜயன் என்ற திருநங்கையே அவருடைய உண்மைக் கதை தான் இங்கு திரைப்படமாகியுள்ளது. அவரே இந்தப் படத்தின் மைய பாத்திரமாக நடித்துள்ளார். அதாவது அரவிந்தும் அவரே பானுவும் அவரே. மிகச் சிறப்பான நடிப்பு உண்மையில் மூன்றாம் பாலின பிரச்சினைகளைக் கையாளும் பொழுது அதில் சம்பந்தப்பட்டவர்களால் மட்டுமே சிறப்பாகச் செய்ய முடியும்.

அரவிந்த் என்பவன் தான் உருவகித்து வைத்திருந்த பானு என்ற பெண் பாத்திரமாக மாறுகையில் ஏற்படும் உணர்வு மாற்றங்களை சமீபத்தில் விஜயன் மிகச் சிறப்பாகச் செய்துள்ளார். இயக்கியுள்ளார். இவர் ஒரு மென்பொருளாளர். அமெரிக்காவில் பணிபுரிந்தவர். வழக்கமாகச் சினிமாவில் காட்டப்படும் அல்லது கொச்சைப்படுத்தப்படும் திருநங்கைகளைப்போல அல்லாமல் மிக நாகரீகமான முறையில் காண்பிக்கப்படுகிறார்கள். ஒரு இடத்தில் திருநங்கையாக மாறிய அரவிந்தைக் கையில் குழந்தையுடன் நிற்கும் ஒரு பெண் ஆசீர்வதிக்கும்படி கேட்கிறார். இந்தியாவில் இது சாதாரணமான வழக்கம். அரவிந்த் மறுத்துவிட்டு அப்பால் சொல்லுகிறார். இப்படியான படங்களை உண்மையிலேயே ஒரு திருநங்கையாலோ அல்லது திருநம்பியாலோதான் தான் எடுக்கவோ நடிக்கவோ முழுமையாக முடியும். எந்தவித செயற்கை தனமும் இல்லாத நடிப்பு.

படத்தின் முடிவில் பாடசாலையில் தனக்காக ஒதுக்கப்பட்ட பற்றைகள் நடுவே அமைந்துள்ள அழுக்கான கழிப்பறைச் சுவரில் தலையைச் சாய்த்த கண்ணீர் விடும் காட்சி மனதை உலுக்குகிறது.

இந்தப் படம் எல்லா வர்க்க திருநங்கைகளின் பிரச்சினைகளையும் ஆராய முற்படவில்லை. படித்த நடுத்தர குடும்பங்களில் எழும் திருநங்கைகளின் பிரச்சினையை மட்டுமே கூறுகிறது. கதையும் அதுவே. ஆனால் அது பார்வையாளரிடம் பரிதாபத்தைக் கோரவில்லை. நியாயத்தைக் கோருகிறது.

இந்த படம் தேசிய அளவிலும் சர்வதேச அளவிலும் பல விருதுகளையும் பல நல்ல விமர்சனங்களையும் பெற்றுள்ளது. இசையும் ஒளிப்பதிவும் சிறப்பாக அமைந்துள்ளது. இது திருநங்கைகள் பற்றி திரைப்படம் எடுப்போருக்கு ஒரு வழிகாட்டலாக அமைகிறது.

இந்தத் திரைப்பட விழா யாழ்ப்பாணத்து சினிமா ஆர்வலர்களுக்குக் கிடைத்த ஒரு நல்ல வரப்பிரசாதம். ஒரு நல்ல திரைப்படத்தை நல்ல சினிமா ஆர்வலர்களுடன் காண்பதென்பது ஒரு வரம்தானே. ●

சைபோரீக் சூழ்நீரை

கடல் குளம்போல அமைதியாக இருந்தது. அலைகள் பெரிதாக எதுவும் இல்லை. அவ்வப்போது துள்ளிக் குதித்த மீன்களும் காற்றுப் பட்டு மெல்ல அசைந்த நீரும் தவிர எந்தச் சலனமும் இல்லை. காற்றும் கடலும் கதை பேசும் மெல்லிய சத்தமொன்று கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. நிலவு பிரகாசமாக இருந்தது. கடலில் தெரிந்த நிலவின் பிம்பம் நிலவு கடலினுள்ளே மிதப்பது போலக் காட்டியது. மேகக் கூட்டமற்ற வானில் நட்சத்திரங்களும் தெரிந்தன. டொரோண்டோவில் நட்சத்திரங்களைக் காண முடியாது. யாருமற்ற தனித்த அண்டவெளியில் இருப்பதுபோல கருமையான வெறுமையான வானம். இது சூழல் மாசடைவதால் ஏற்பட்ட

தாக்கம். இலங்கையில், தெளிந்த வானில், இரவில் நட்சத்திரங்களைப் பார்த்து, எண்ணி, வளர்ந்தவள் அவள். அவள் வீட்டு முன்றலில் நின்றால் முன்னே விரிந்த வானில் வேட்டைக்காரன் தொகுதி பரந்து இருக்கும். மல்லிகையும் இரவு ராணியும் கலந்து வரும் நறுமணத்தை ரசித்தபடி விண்மீன்களைப் பார்ப்பது அவளுக்கு மிகவும் பிடிக்கும். கடந்த மூன்று வருடமாகப் பெரிதாக எதையும் பார்க்க முடியாத மன ஏக்கம் ஒன்று இருந்து கொண்டே இருந்தது. அது கப்பல் வெள்ளி, இது வேட்டைக்காரன் என்று ஒவ்வொன்றையும் மனதில் இப்பொழுது அழப்பதித்துக்கொண்டாள்.

கடலில் கப்பலின் ஆயிரம் விளக்குகளும் ஒரே வரிசையில் பிரதிபலித்து கார்த்திகைத் தீபங்களாக ஒளிர்ந்த அழகைப் பார்த்துக்கொண்டு நந்தினி நின்றாள். மனமும் கடல்போல மிக அமைதியாகவும் சந்தோஷமாகவும் இருந்தது. நீண்ட நாள் கனவு. குடும்பத்துடன் ஒரு உல்லாசப் பயணம் கப்பலில் போக வேண்டும் என்பது நீண்ட நாளாகவே மனதில் இருந்துகொண்டு இருந்தது. கல்யாணமாகி கனடா வரும் போதே குழந்தை உருவாகி விட்டது. ஒரே சத்தியும் தலைச்சுற்றலுமாக இருந்ததால் ஆங்கிலம் படிக்கவோ வேலைக்குப் போகவோ முடியவில்லை. அதனால் சத்தியன் இரண்டு வேலை செய்ய வேண்டியிருந்தது. இரண்டு பேர் உழைத்தால்தான் இந்த நாட்டில் வீட்டுக் கடன், தண்ணி, மின்சாரக் கட்டணம் எல்லாம் கட்ட முடியும்.

“உங்களால் இப்ப முடியாது நந்தினி. நான் இரண்டு வேலைக்குப் போறன்” என்று சத்தியன் சொன்னபோது மிக ஆறுதலாக உணர்ந்தாள்.

அவள் கேள்விப்பட்டிருக்கிறாள். வீட்டுப் பொருளாதாரம், ஊருக்கு, அம்மா அப்பா வசதியா வாழ, தங்கைச்சிக்குக் கல்யாணம், சீதன வீடு என்று பல்கிப் பெருகி ஓயாமல் தொடரும் பணத்தேவைக்காக, கல்யாணம் கட்டி வந்தவுடனேயே கணவன்மார் மனைவியை வேலைக்கு அனுப்புவதை. வேலைக்குப் போவதில் பிழை ஒன்றும் இல்லை. ஆனால் ஊரிலேயே படித்து நல்ல வேலையில் இருந்த பிள்ளைகள், இங்கேயும் ஏதாவது கோர்ஸ் செய்து நல்ல வேலைக்குப் போக விரும்புவார்கள். ஆனால் வந்திறங்கி அடுத்த நாளே ஏதாவது பேக்டரி வேலை அல்லது கோப்பிக் கடை வேலையில் சேர்த்துவிட்டு விடுவார்களாம் கணவன்மார்கள். படித்தால் காசும் காலமும் செலவாகும். முதல் பிள்ளை உண்டாகி தலைசுத்து, சத்தி என்று தாய் சகோதரங்கள் இல்லாமல் தனியாகக் கஷ்டப்பட்டாலும் சில கணவன்மார் வேலைக்குக் கட்டாயம் போக வேணும் என்று பிடிவாதமாக அனுப்புவினமாம். நிறையக் கேள்விபட்டு இருக்கிறாள்.

நல்ல வேளை சத்தியன் அப்படி இல்லை. வீட்டில் வேறு யாரும் இல்லாததால் தலையைச் சத்தி, சத்தி எடுத்தாலும் தனியாகத் தானே சமாளிக்க வேண்டி இருந்ததைத் தவிர அவளுக்கு வேறு குறை ஒன்றும் இல்லை. அவர் இரண்டு வேலை செய்தால்தான் சமாளிக்கலாம். கல்யாணத்திற்கு முன்னரே சத்தியன் வீடு வாங்கிவிட்டதால் சொந்த வீட்டில் இருக்க முடிந்தது. நந்தினியும் சிக்கனமாக இருக்கப் பழகி விட்டிருந்ததால் அவர்களால் ஒரு உல்லாசப் பயணம் போகக் காசு சேர்க்க முடிந்தது. என்றாலும் அகரனுக்கு இரண்டு வயது ஆகுமட்டும் எங்கு செல்வதையும் நினைக்க முடியவில்லை.

அகரன் குறை மாதத்தில் பிறந்த குழந்தை. ஏழு மாதத்தில் வளைகாப்பு செய்வதைப் பற்றிக் கதைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். வளைகாப்பு செய்வது எங்கடை தமிழ் மரபு முறை இல்லை என்று சத்தியன் கூறினான். ஆனால் ஊரிலிருந்து அம்மாவும் தங்கைச்சியும் செய்யச் சொன்னார்கள்.

“பிள்ளை இப்ப எல்லாரும் செய்யினம் தானே. நீயும் செய்து படம் எடுத்து அனுப்பு” என்று அம்மா சொல்லிக்கொண்டிருந்தா.

சத்தியனுக்குப் பெரிதாக விருப்பம் இல்லாவிட்டாலும் அவளுடைய விருப்பத்திற்காக ஒமென்றான். யார்யாரை அழைப்பது, எங்கே செய்வது, என்ன சாப்பாடு என்று அவள் இரண்டு மூன்று பேருக்கு போன் அடித்து விவரம் கேட்டுத் திட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தபோதே ஒருநாள் வீட்டில் சத்தியன் இல்லாதபோது வலி தொடங்கி விட்டது. அவசர அவசரமாக ஊரில் உள்ள அம்மாவுக்கு போன் அடித்தாள். வாய்வா இருக்கும் பிள்ளை. உள்ளி சுட்டுச் சாப்பிடு, இஞ்சித் தேத்தண்ணி குடி என்று அம்மா சொல்லச் சொல்ல எல்லாம் செய்தும் வலி குறையாமல் அப்படியே இருக்க சத்தியனுக்கு போன் அடித்தாள். நல்ல வேளை சத்தியன் ஓய்வு நேரத்தில் இருந்திருக்க வேண்டும். உடனேயே போனை எடுத்திட்டான். நந்தினி உடனே 911 அடியும். நான் வேலையில் லீவு

சொல்லிட்டு வாறன் என்று சொல்லி போனை வைத்த உடனேயே 911க்கு அடித்தாள். பதினைந்து நிமிடத்தில் ஆம்புலன்ஸ் வந்து விட்டது. அருகில் உள்ள சென்டெனரி வைத்தியசாலையில் கொண்டு போய்ச் சேர்த்தார்கள். உடனேயே பரிசோதித்த மகப்பேற்று மருத்துவர், கருப்பைவாய் பிள்ளை வருவதற்கான அளவில் திறந்து விட்டது எனவும், பன்னீர்குடம் உடைந்து மெல்லமெல்ல வெளியேறுவதாகவும் கூறினார். பயந்தடித்து சத்தியனுக்கு அடித்தாள்.

“சத்தியன் ஏழு மாதத்திலேயே குழந்தை பிறக்க போகாதாம். கெதியில வாங்கோ, எனக்குப் பயமா இருக்கு.”

சத்தியனும் வந்து மருத்துவருடன் கதைத்தான். ஒன்றும் செய்ய முடியாது. பிள்ளை பிறக்கத்தான் வேணும். தீவிர சிகிச்சை பிரிவில் சில மாதங்கள் வைத்துக் கண்காணித்துப் பிள்ளையைக் காப்பாற்றி— விடுவோம் என்று சொன்னார்கள்.

எதுவும் கதைத்து யாருக்கும் சொல்லி தயாராக முன்னரேயே இரவோடு இரவாக அகரன் பிறந்து விட்டான். பிள்ளையைப் பச்சினம் குழந்தைகளுக்கான தீவிர சிகிச்சைப் பிரிவில் அனுமதித்தார்கள். இரண்டாம் நாள் அவளை வீட்டிற்கு அனுப்பிவிட்டார்கள். ஒவ்வொரு நாளும் பிள்ளைக்கான பாலை வெளியேற்றி எடுத்துக்கொண்டு போய் கொடுக்க வேண்டி இருந்தது. பிள்ளை பிறந்தகளை தெளிய முன்னரேயே வைத்தியசாலைக்கும் வீட்டிற்கும் அலைந்து களைத்து விட்டான். சத்தியனும் பாவம்தான். இரண்டு வேலையை ஒரு வேலை ஆக்கி, வீடு, வேலை, வைத்தியசாலை என்று அலைந்து களைத்து மூன்று மாதம் கழித்துப் பிள்ளை வீடு வந்தபோது முகத்தில் ஒரு மூப்பு தெரிந்தது. பிள்ளை வீடு வந்த அடுத்த நாளே மீண்டும் பழையபடி இரண்டு வேலைக்குப் போகத் தொடங்கிவிட்டான். இப்ப பிள்ளையின் செலவுகளும் கூடி விட்டதே.

நந்தினிக்கு எல்லாம் புதிதாக இருந்தது, பிள்ளையை எப்படித் தாக்குவது, தலையை இப்படிப் பிடிக்கலாமா, அழும் குழந்தையை என்ன செய்வது, பிள்ளை பால் குடிக்குதில்லை, ஏவரை வரேல்லை, அதைச் சாப்பிடலாமா, இதைச் சாப்பிடலாமா, பிள்ளைக்கு கிரந்தி வருமா? ஆயிரம் கேள்விகள், பயங்கள். நேரம் காலம் பார்க்காமல் வீடியோவில் வந்து தீர்வு சொன்ன அம்மா இல்லாமல் என்ன செய்திருப்பானோ? பிள்ளையைப் பார்ப்பது, சமையல், வீடு துப்பரவு செய்வது, உடுப்புத் தோய்ச்சு மடிச்சு வைப்பது என்று மனமும் உடலும் களைத்துத் தான் போனான். ஆனாலும் எதையும் சத்தியனுடன் கதைத்ததில்லை. களைத்து விழுந்து வருபவனிடம் இதையும் ஏன் சொல்லுவான் என்ற எண்ணம்தான்.

ஆனால் சத்தியனுடன் இதையெல்லாம் கதைக்காதது பிழையோ? அதனால் தான் சில விடயங்களை அவனால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லையோ என்ற எண்ணம் தவிர்க்க முடியாமல் இப்பொழுது எல்லாம் தோன்றிக்கொண்டேயிருந்தது. அவளை அறியாமல்

பெரு மூச்சு ஒன்று வெளியேறியது. மெல்லத் தலையைத் திருப்பிப் பார்த்தாள். அகரணை மடியில் இருத்தியபடி கதிரையில் சாய்ந்த வண்ணம் ஓய்வாக இருந்த சத்தியன் மேல் அன்பு பிறந்தது. பாவம் ! அவருக்கும் இந்த ஓய்வு தேவைதான். சனி ஞாயிறுகூட ஓய்வில்லாமல் ஓடி கொண்டிருந்தார்.

பார்வை அகரன்மேல் படிந்தது. வழமை போலவே என்னவென்று அறியாத பயமும் குழப்பமும் மனதில் தோன்றியது. ஏதோ ஒன்று பிழை என்பது போல் சில காலமாகத் தோன்றிக்கொண்டே இருந்தது. இரண்டு மூன்று தடவை குழந்தை மருத்துவரிடமும் தன் பயத்தைக் கூறினாள். அவர் சிரித்துக்கொண்டே, உங்கள் குழந்தை மிக ஆரோக்கியமாக உள்ளது என்று கூறினார். முதல் குழந்தை தொடர்பாகத் தாய்மாருக்கு வரும் பயம் என்று அவர் நினைப்பது புரிந்தது. அவர் எல்லாம் நன்றாக உள்ளது என்று கூறிச் சிரிக்கும் போது தன்னை நினைத்து மெலிதாக வெட்கம்கூட வந்தது. மெய்யாகவே இது புதுத் தாய்மாருக்கு வரும் குழப்பங்கள்தான் என்று தோன்றியது. ஆனாலும் மீண்டும் வீடு வந்து தனியாக இரவு சத்தியன் வரும் வரை பிள்ளையைப் பார்த்துக்கொண்டு இருக்கும் போது ஏதோ பிழையாகப்பட்டது. மனதில் பயம் வந்தது. சத்தியன் வீடு வந்து பிள்ளையைத் தூக்கி விளையாடும்போது எல்லாப் பயங்களும் மீண்டும் ஞாயினைக் கண்ட பனி போல மறைந்து விடும்.

பயங்களும் சந்தேகங்களும் கண நேரத் தெளிவுமாகப் போராடிக்கொண்டிருந்தவளுக்கு எந்நேரமும் சத்தியன் அருகிலேயே இருக்கும் இந்த பயணம் நன்றாக இருந்தது. மனதில் ஒரு துணிவும் நம்பிக்கையும் வந்தது.

இவள் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதை உணர்ந்து சத்தியன் தலையைத் திருப்பி இவளை நோக்கிச் சிரித்தான். நந்தினியும் மெல்லிய வெட்கத்துடன் சிரித்தாள். புதிதாகக் கல்யாணம் ஆன பொழுது இருந்த வெட்கமும் நெருக்கமும் இப்பொழுது மீண்டும் வந்தது போல் இருந்தது. சத்தியன் தலையை அசைத்து அருகில் இருந்த கதிரையைக் காட்ட, அவள் மெதுவாக நடந்து போய் அதில் அமர்ந்துகொண்டாள். கையை நீட்டி சத்தியன் அவளுடையக் கையை பிடித்துக் கொண்டான்.

“தாங்கல் நந்தினி!”

“என்னத்துக்கு இப்ப எனக்கு தாங்கல் சொல்லுறீங்கள்?”

“இந்தப் பயணத்திற்கு! பிள்ளையையும் பார்த்து, சமைத்து, வீட்டு வேலை எல்லாம் செய்து, சிக்கனமாகும்பம் நடத்தி, காசு சேர்த்து இப்படி ஒரு பயணத்தை ஒழுங்கு செய்ததற்கு.”

“இதில என்ன சத்தியன் இருக்கு? நீங்கள் கஷ்டப்பட்டு இரண்டு வேலை செய்து உழைத்த பணம். உங்களுக்கும் ஒரு விடுமுறை தேவைப்பட்டது. நல்லா களைத்து போனீங்கள்.”

மெதுவாக அவள் கையை அழுத்திக் கொடுத்து, சத்தியன் பார்த்த பார்வையில் அன்பும் காதலும்

மிகுந்து தெரிந்தது. கைகளைப் பிடித்தபடி இனிமையான மௌனத்தில் இரண்டு பெரும் ஆழ்ந்துபோனார்கள்.

தன் கைக்கடி காரத்தைப் பார்த்த நந்தினி, “சத்தியன் எழும்புங்கோ சாப்பிட போவம். அகரனுக்கும் சாப்பாடு தீத்த வேணும்” என்றாள். குழந்தையை அன்புடன் பார்த்த சத்தியன், “இவன் நல்ல பிள்ளை என்ன? பசித்தாலும் அழ மாட்டான்” என்றான். நந்தினியின் மனம் துணுக்குற்றது. நல்ல பிள்ளை என்பதாலா அல்லது பசியை உணரவில்லை என்பதாலா? என்று மனம் கேட்டது.

“அல்லது நீங்கள் நேரம் பார்த்து எல்லாம் செய்யிற தால அவனுக்கு அழ வேண்டி வரேல்லைப் போல” சத்தியன் மனைவியைப் பெருமையாகப் பார்த்தபடி தொடர்ந்தான்.

இல்லையே! ஒழுங்கான நேரத்தில் சாப்பாடு கொடுக்காமல் நான் சோதித்துப்பாத்தேனே. அப்போது கூட அவன் அழவில்லையே.

நந்தினியின் மனம் தனக்குள் கதைத்துக்கொண்டது.

நந்தினியின் மௌனம் அதன் பின்னால் ஆர்ப்பரிக்கும் கடல் போல் இருந்த மனதை மறைக்கும் முகமூடி என்பது சத்தியனுக்குப் புரியவில்லை போலும். உணவறையை அடைந்து அகரணை அருகில் உள்ள கதிரையில் இருத்தி சாப்பாடு ஊட்டினாள். பிள்ளை எங்கோ பார்த்தபடி இருந்தது. கண் ஒரு இடத்திலேயே நிலைத்து இருந்தது. எதையும் வயதுக்குரிய ஆர்வத்துடன் பார்ப்பதுபோல் தெரியவில்லை.

“அகரன் இங்கை அம்மாலை பாருங்கோ வாயை ஆவென்றுங்கோ.”

மெதுவாக, மிக மெதுவாகத் தலையைத் திருப்பிய பிள்ளையின் கண்கள் அவளைச் சலனமற்று ஊடுருவின. சில்லென்று வழமையான குளிர் உணர்வொன்று அவள்

உடம்பெங்கும் பரவியது. சாப்பாட்டைப் பிள்ளையின் வாய் அருகே கொண்டு சென்றாள். பிள்ளை மெதுவாக வாயைத் திறந்தது. சாப்பாடு உள்ளே போனதும் டப்பென்று வாயை மூடியது.

அருகில் இருந்த சத்தியன் சிரித்தான். “பாருங்கோ அவரை ! பெரிய ஆள் மாதிரி”

பெரிய ஆள் மாதிரியா அல்லது பொம்மை மாதிரியா நந்தினியின் மனம் மீண்டும் கேள்வி கேட்டது.

மூவரும் சாப்பிட்டு முடித்ததும் தங்களுடைய கேபினுக்குப்போனார்கள். சத்தியன் டீவையைப் போட நந்தினி அகரனுடன் குளியலறை நோக்கிப் போனாள். தண்ணியை அளவான சூட்டில் திறந்துவிட்டுக் குழந்தையைக் குளியல் தொட்டியில் இருத்தினாள். சவர்க்காரத் திரவத்தை எடுத்துக் கையில் ஊற்றி குழந்தையின் உடம்பில் மெதுவாகத் தேய்க்கத் தொடங்கினாள். தேய்க்கத் தேய்க்க சிறிய முத்துப் போல ஏதோ கையில் உருண்டு வந்தது. மெல்லிய வெளிச்சத்தில் என்னவென்று தெரியவில்லை. கையில் அவற்றை எடுத்துக்கொண்டு லைட்டிற்குக் கிட்டப் போய் உற்றுப் பார்த்தாள். அவை பிளாஸ்டிக் போல் தெரிந்தது. சவர்க்கார நுரையைக் கழுவிவிட்டுக் கையைக் கண்ணுக்கு கிட்ட கொண்டு வந்து பார்த்தாள்.

பிளாஸ்டிக்.

திரும்பி குழந்தையை நோக்கி ஓடினாள். நீரை ஊற்றி சவர்க்காரத்தைக் கழுவினாள். மெல்லிய துவாலையை எடுத்து மெதுவாகக் குழந்தையைத் துடைத்தாள். குழந்தையின் தோலில் இருந்து சிறு சிறு முத்துக்களாக பிளாஸ்டிக் வந்து கொண்டே இருந்தது.

சத்தியன் ! கத்தியபடி ஓடினாள், ஓடினாள், ஓடிக் கொண்டே இருந்தாள். சத்தியன் எங்கோ தூரத்தில் இருப்பது போலவும் சத்தியனிடம் போவது கடினம் போலவும் தெரிந்தது. மீண்டும் குரல் உயர்த்தி கத்தினாள்.

“சத்தியன்! சத்தியன்!”

“நந்தினி! நந்தினி! எழும்புங்கோ! எழும்புங்கோ! யாரோ தன்னைப் பிடித்து குலுக்குவது தெரிந்து அலறிக்கொண்டு எழும்பினாள்.

சத்தியன் அவள் தோள்களைப் பிடித்து உலுக்கிக் கொண்டு இருந்தான்.

“என்ன நந்தினி கனவா? ஏன் இப்படி கத்தினீங்கள்? பிள்ளை எழும்பப்போறான்?”

நந்தினி பிள்ளையைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். பிள்ளை தூங்கிக் கொண்டு இருந்தது.

“பிளாஸ்டிக் பொம்மை எழும்பாது”

“பிளாஸ்டிக்கோ! என்ன பிளாஸ்டிக்? நந்தினி! என்ன கனவு கண்டனீங்கள்? போய் முகத்தைக் கழுவிட்டு வாங்கோ”

நந்தினி அகரனை மீண்டும் திரும்பிப் பார்த்தாள். பிள்ளை அமைதியாகத் தூங்கிக்கொண்டு இருந்தது.

பிள்ளையைக் குளிக்க வார்த்து வளத்தி விட்டு, தான் நித்திரை தூங்கி இருக்க வேண்டும் என்று விளங்கியது. என்ன கனவு இது. ஏன் இப்படி ஒரு பயங்கரக் கனவு? நான் தேடித் தேடி வாசிக்கிற விஷயங்கள் தான் கனவா வருகுதா? அல்லது இந்தக் கனவுக்குப் பின்னால் உண்மை இருக்கிறதா?

***

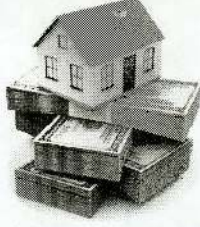
குழந்தை குறை மாதமாகப் பிறந்தது நந்தினியை மிகவும் பாதித்து இருந்தது. மருத்துவரீதியாக எந்தப் பயமும் இல்லை, குழந்தை உடல், மனநலத்துடன் இருக்கிறது என்று மருத்துவர்கள் கூறியபோதும் நந்தினி தேடித் தேடி வாசிக்கத் தொடங்கினாள்.

பல ஆய்வுகள் குறை மாதமாக நிறைய குழந்தைகள் பிறப்பதற்கு பிளாஸ்டிக்கும் ஒரு காரணம் என்று கூறின. உணவுப்பொருட்கள் அடைத்து வரும் பிளாஸ்டிக் இல் உள்ள பஹதலேற் (phthlate) பத்து வீதமான குழந்தைகள் குறை மாதமாகப் பிறப்பதற்குக் காரணம் என்று சில ஆய்வுகள் கூறின. ஐக்கிய இராச்சியத்தில் நடந்த ஆய்வு ஒன்று, ஆய்வு செய்யப்பட எட்டுக் குழந்தைகளில் நான்கு குழந்தைகள் பிளாஸ்டிக் மூலக்கூறுகளுடன் பிறந்ததாகக் கூறியது. அக்குழந்தைகளுக்கு ஒரு பெயரும் வைத்திருந்தார்கள். சைபார்க் குழந்தைகள் (cyborg). சைபார்க் குழந்தைகள் என்றால் மனிதக் கலங்களுடன் பிளாஸ்டிக் கலங்களும் சேர்ந்த குழந்தைகள். மனிதனும் இயந்திரமும் இணைந்த சைபார்க் எப்படி வாழும், எப்படி உண்ணும், எப்படி உறங்கும்? அது ஆணா? பெண்ணா? என வலைத்தளம் முழுதும் பரவிக் கிடக்கும் விவாதங்களும் தகவல்களும் பயமூட்டின. அக்குழந்தைகளின் உடலில் உள்ள பிளாஸ்டிக் அவர்களின் உள உடல் வளர்ச்சியை, உணவுச் செரிமானத்தை, இனப்பெருக்கத்தைப் பாதிக்கும் என ஆய்வுகள் கூறின. மைக்ரோ பிளாஸ்டிக்கும் நானோ பிளாஸ்டிக்க்க்கும் உணவு மூலமும், தண்ணீர் போத்தல்கள் மூலமாகவும், பிளாஸ்டிக்காலான சாப்பாட்டுப் பெட்டிகளை மைக்ரோவேவில் சூடு பண்ணும் போதும், கடல் உணவுகள், ஏன் காற்றில் இருந்தும் கூட உடலினுள் போவதாகக் கூறுகிறார்கள்.

நந்தினி அதன்பின் மெது மெதுவாக வாழ்க்கை முறையை மாற்றிக்கொண்டாள் என்பதும் உண்மையே. பிளாஸ்டிக் போத்தல்களைத் தவிர்த்துக்கொண்டாள். பிளாஸ்டிக் உறையில் வரும் உணவுகளைத் தவிர்த்தாள். மைக்ரோவேவில் பிளாஸ்டிக், பொலித்தீன் பொருட்களை வைப்பதைத் தவிர்த்தாள்.

பிள்ளை பிறந்த பின் மகப்பேற்றின் பின் பெண்களுக்கு ஏற்படும் மன அழுத்தம் நந்தினிக்கு அதிகமாகவே இருந்தது. தாயின் உதவியற்ற தனிமை, சத்தியன் நின்று சாப்பிடக்கூட முடியாமல் வேலை வேலை என்று ஓடிக்கொண்டு இருந்தது, தனியாகத் தீவிர சிகிச்சை பிரிவில் குழாய்கள் பூட்டிய நிலையில் இருந்த குழந்தையை ஒவ்வொரு நாளும் பார்த்தது என அனைத்தும் அவளது மன அழுத்தத்தை மேலும் அதிகரித்தது. அதை விடவும் முதல் பிள்ளையைப் பெற்ற இளம் தாய் மார்களுக்கு ஏற்படும் அனைத்து

FOR ALL YOUR REAL ESTATE NEEDS

**“WE PROVIDE
ONLY THE BEST SERVICES!”**

Market Evaluation
Flexible Commission
Professional Photography & Virtual Tour
Home Staging
Install Sale & Direction Signs
Attractive Advertising of Your Property
Open House Until SOLD

Are you thinking of
Buying or Selling your house?
Call Me Today For Your FREE Home Evaluation!

Anton Emmanuel
Sales Representative

Dir: 647 852 8975
Info@antonemmanuel.com
www.realtoranton.com

HomeLife/Future Realty Inc., Broker
20 Eastvale Dr., Markham ON, L5S 4N8
Bus: (905) 201-9977 Fax: (905) 201-9229

Not a solicitor. Real Estate Services are currently under written contract with another company.

பயங்களும் நந்தினிக்கும் ஏற்பட்டது பிள்ளை பிறந்த பின் தன் உடலும் மனமும் வேதனையில் இருந்த வேளையில் தனித்திருந்த நந்தினியின் மனம் இத்தரவுகளை உள்வாங்கிக்கொண்டது. ஒவ்வொரு தடவையும் அகரன் வித்தியாசமாக எதுவும் செய்யும் போதும் தன் குழந்தை சைபார்க் குழந்தையோ என்று மனது மருட்டியது. எல்லாவற்றிற்கும் ஒரு காரணம் தேடியது. இருக்காது, இது என் பயந்த மனதின் பிரமைகள் என நந்தினி தன் தலையில் தட்டிக்கொள்வாள் இன்றுபோலவே. நானும் பயந்து சத்தியனையும் குழப்ப வேண்டாம். விடுமுறையை நன்றாகச் சந்தோசஷமாகக் கழிப்போம் என நினைத்துக்கொண்டாள்.

தான் எடுத்த முடிவில் உறுதியாக இருந்து சத்தியனுடன் சந்தோஷமாக விடுமுறையைக் கழித்துவிட்டு மனநிறைவோடு வீடு திரும்பினாள் நந்தினி. வீடு திரும்பியதும் பழைய படி சத்தியன் வேலை வேலை என்று ஓடத் தொடங்கினான். நந்தினியும் வீட்டு வேலை, சமையல், கொண்டுபோன உடுப்புகள் தோய்ப்பது, மடித்து வைப்பது என்று வேறு எந்த நினைவும் இல்லாமல் வேலை செய்தாள்.

குழந்தையைத் தூங்க வைத்துவிட்டுச் சமைத்துக் கொண்டிருந்தபோது, மாடிப்படியில் யாரோ உருண்டு விழும் சத்தம் கேட்டது. அகரன் கட்டிலை விட்டுக் கீழே இறங்க முடியாமல் உயரமாகத் தடுப்புப் போடப் பட்டிருக்கிறதே. ஓடும் போதே மனம் எண்ணியது. அகரனேதான். மாடிப் படியின் அடியில் விழுந்து கிடந்தான். கத்திக் கொண்டு ஓடிப்போய் குழந்தையை

தூக்கினாள். பயமும் கவலையுமாக இருந்த நந்தினிக்கு குழந்தை அழவில்லை என்பது மனதில் படவில்லை. குழந்தையின் உடல் முழுவதும் அவசர அவசரமாகத் தடவினாள். உள்ளங்கையில் சிறு வெடிப்புத் தென்பட்டது.

“அகரன் அப்படியே இருங்கோ. அம்மா ஓடிப்போய் பிளாஸ்டர் எடுத்துக் கொண்டு வாறன்”. கூறியபடியே ஓடிப்போய்க் குளியலறை அலுமாரியில் இருந்த பிளாஸ்டர் பெட்டியை எடுத்துக் கொண்டு வரும் போது மூளை வேலை செய்யத் தொடங்கியது. கால்கள் தானாக வேகம் குறைந்தன. அகரன் எப்படித் தடுப்பைத் தாண்டி வந்தான்? விழுந்த அகரன் ஏன் அழவில்லை? கையில் பெரிய ஒரு வெடிப்பு. ஆனால் ஏன் இரத்தம் வரவில்லை?

மெல்லப் படியிறங்கிக் குழந்தையைப் பார்த்தாள். குழந்தை இருந்த இடத்தில் சுவரைப் பார்த்தபடி அப்படியே இருந்தது.

அகரன்! மெல்ல அழைத்தாள். எந்த அசைவும் இல்லை.

அகரன்! கத்திக் கூப்பிட்டாள்.

மெல்ல மெல்ல விசையில் ஆடும் பொம்மைபோல குழந்தை திரும்பியது.

உணர்ச்சியற்ற கண்களால் உற்றுப் பார்த்தது!

சிரித்தது!

கா | சா | க | வி | தை | க | ள்

சேரன்

1. ஒலிவ மரம்

இந்த மரம்
நூற்றாண்டுகள் பழமையானது.
அது தரும் பழங்களின் சுவை
பெருங்கவிதையின் சாறு

றமல்லாவில்
தன்பாட்டுக்கு அவ்வப்போது வரும்
உலர்காற்றின் பாடலுக்கு
ஒலிவ மரம் தலை அசைக்கிறது
ஒரு இலைகூட விழவில்லை.

நானும் அப்துல் அல் -ஷெய்க்கும்
கூடவே ரானா பராக்கத்தும்
மரத்தை நோக்கி நடக்கிறோம்.

எவ்வளவு நேரம் மரத்தின் கீழ் இருந்தோம்?

இரவு வரும்வரை
நிலவு எழும்வரை
காயம் ஆறும்வரை.

2. ஒரு கால், ஒரு கை

ஒரு கால். ஒரு கை
இழந்த வீட்டில்
ஒரு பிஞ்சுக் கை. ஒரு பிஞ்சுக் கால்
எஞ்சி அழுகிறது.

அந்தக் காலில்
தன் பெயரை எழுதியிருக்கிறது குழந்தை.

ஒரு கால், ஒரு கை துண்டாடப்பட்ட போது
ஒரு பெயர்.

3. நீலம்

இப்போதுதான் பார்த்தேன்
தூலுற்ற பெண்ணின் வயிற்றில்
சப்பாத்துக் காலால் உதைக்கிறான்
படையாள்.

ஓற்றை நட்சத்திரத்தை
குருதியால் எழுத ஒரு அரசு

இன்றோ
குருதியின் நிறம் நீலம்.

4. புன்னகை

எப்போது எனத் தெரியவில்லை
நான் தனித்துப் போனேன்

காஸாவின் எல்லைப் புறத்துக்கு
படையாள் என்னை இழுத்துச் செல்கிறான்

எனக்குப் பாதிக்கால் இல்லை
குருதி பெருகுகிறது
சிரிக்க முடிந்தாலும் அழ முடியவில்லை

செல்கிறேன்

நிழல் மட்டும் வர மறுத்து
காஸாவில் தேங்குகிறது
பல்லாயிரம் ஏவுகணைகளுக்கும்
அது ஒரு புன்னகையை அனுப்புகிறது.

5. உயிர்

சொல்லத்தான் வேண்டும்
என்னுடைய காதலியின் பெயரை
ஆனால்
சொல்லவும் முடியாது

அவளுக்கு ஜெனின் அகதி முகாமில் வாழ்வ
இரட்டைக் குடியரிமை இருந்தாலும்
வெளியேறும் வாய்ப்பில்லை

இன்றைய குண்டு வீச்சில்
வீடு தகர்கிறது
அவளது பூனையும் பூச்சாடியும் எஞ்சுகின்றன

சாம்பல் மேட்டில்
எப்போதும் ஒரு குரல் கேட்கிறது

உயிர் எழுதும் காவியம்.

6. நூரா

என் அன்பின் நூரா
இடிபாடுகளுக்குள் புதைந்திருக்கிறாள்
வெளியே தெரிந்த
அவளது இரண்டு கால் விரல்களை
நான் காண்கிறேன்

என்னுடைய இடையறா முத்தத்தின் எதிரொலி
அவள் விரல்களில் கேட்கிறது

அவளுடைய ஆறு குழந்தைகளும்
காதலனும் தப்பி விட்டார்கள்

உம்மா இல்லாத உலகு
தாலாட்ட வராத காற்று.

7. கடலின் எதிரொலி

எவருக்கும் காயம் இல்லை
எல்லோரும் இறந்தோம்.

வரலாற்றை எழுதுபவர்கள்
இன்று
எறிகணைகளை மாற்றுகிறார்கள்

இடிபாடுகளின் கீழ்
நிலத்தடியில்
அற்ற குளத்தின் அடிச்சுவடுகளில்
எப்போதும் எஞ்சும் கவிதைகளில்
எங்கள் வரலாறு

வெளியேறுங்கள் என்று ஆணை
கடற்கரையில்
குழந்தைகளின் கிழிந்த காலணிகள்

சிலருக்குக் கடல் வழி விடுகிறது
பலருக்குக் கடல்
கொலைக் கடல்

மருத்துவர்கள் பிசாசுகளாகிறார்கள்
என்று
இறந்தவர்களின் அலையும் ஆவி
கதை சொல்கிறது

தப்பி வந்தவர்களிடம்
மூச்சு இருக்கிறது.
மொழி இல்லை.

உணவும் தண்ணீரும் ஒளியும்
கிட்டாத
மணி நீல இரவிலே
உலராமல் இருக்கும் கண்ணீர்த் துளிகளை
ஏந்திய பறவை
காயம் பட்ட குழந்தையின்
கைகளில் அமர்கிறது.
அதன் இளஞ்சூட்டில்
குழந்தை மெல்ல நினைவிழக்கிறது

குழந்தையின் சிதைந்த காலை
மருத்துவர் துண்டிக்கிறார்
கடலில் எதிரொலிக்கிறது
எங்கள் கதையும்.

8

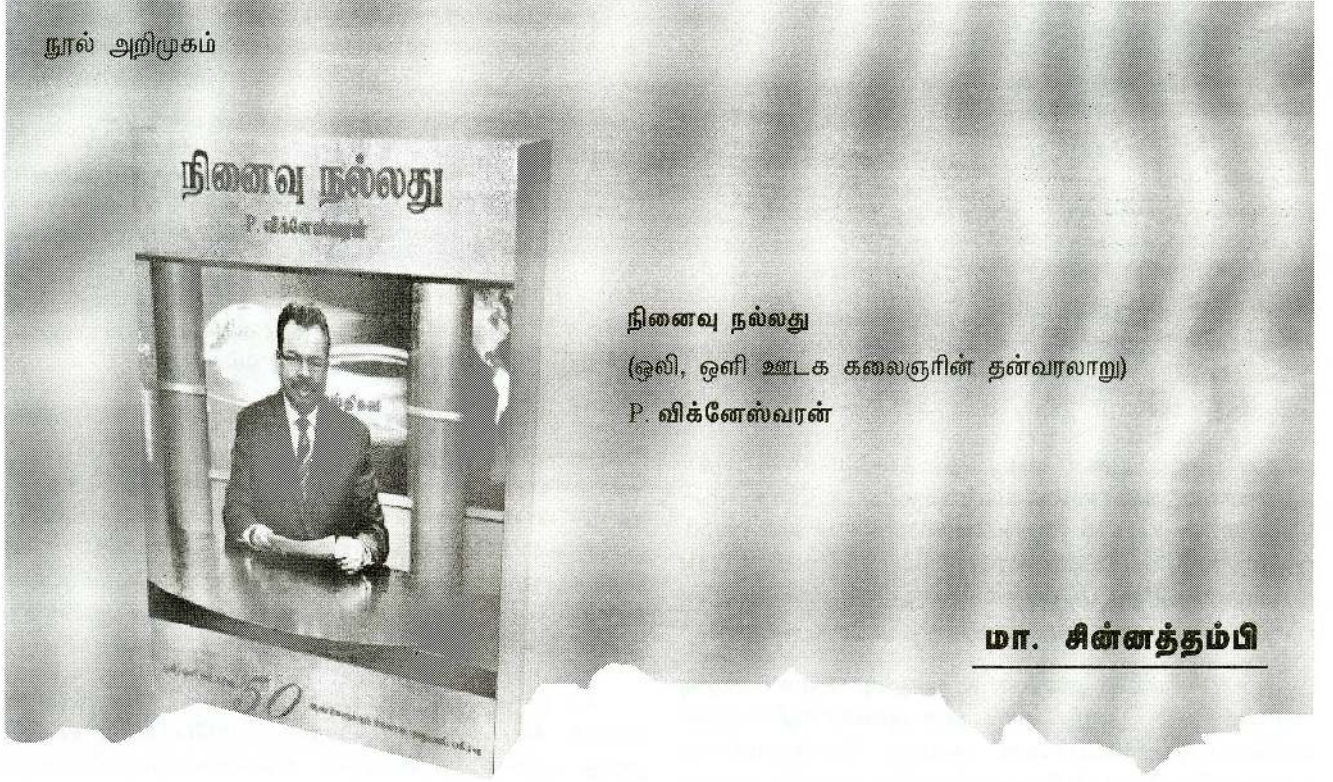
இனியும் கண்ணீரை
மறைக்க முடியாது
இறப்பு எப்போதும் எங்களுடன்
இருக்கிறது.
இது
கடவுள்கள் தற்கொலை செய்யும்
பின்மாலைப் பொழுது

9.

சாவின் மறுபெயர் அம்மணம் என்பதை
இன்றுதான் அறிந்தேன்
கொல்லப்பட்டவர்களின் உடல்களை
பிணவறைக்குள் தள்ளுகிறபோது
கோவணம்தான் எஞ்சி இருக்கிறது.

10.

இமைப்பொழுதில் வீடுகள்
இடுகாடுகளாக மாறுகின்றன
அவற்றுக்கு மேல்
குழந்தைகளின் குரல்கள்
இனி
எப்போதும்.

நினைவு நல்லது
(ஒலி, ஒளி ஊடக கலைஞரின் தன்வரலாறு)
P. விக்கினேஸ்வரன்

மா. சின்னத்தம்பி

கனடிய தமிழிலக்கிய பண்பாட்டு பரப்பில் 2023இல் வெளிவந்த குறிப்பிட்டுச் சொல்லக்கூடிய காத்திரமான நூல்தான் 'நினைவு நல்லது' எனும் தன் வரலாற்று நூல். அரை நூற்றாண்டுக்கு மேலாக ஒலி, ஒளி ஊடகங்களிலும், ஆற்றுக்கைக் கலைகளிலும் பல்வேறு படிநிலைகளில் அறிவும் அனுபவமும் பெற்ற P. விக்கினேஸ்வரன் இதனை எழுதியுள்ளார்.

2023ஆம் ஆண்டுக்குரிய புகழ்பெற்ற கனடிய தமிழ் இலக்கியத் தோட்டத்தின் விருதுபெற்று, அங்கீகாரம் பெற்றவர் விக்கினேஸ்வரன்.

கனடா ரொறன்ரோவில் மாதாந்தம் வெளிவருகின்ற புகழ்பெற்ற மாதாந்த வெளியீடான தாய்வீடு பத்திரிகையில் 2017 பெப்ரவரி மாதத்திலிருந்து எழுபத்தியிரண்டு மாதங்களாக விக்கினேஸ்வரன் எழுதிய கட்டுரைகளின் தொகுப்புத்தான் இந்த நூல். 932 பக்கங்களின் மிகவும் விரிவாக எழுதப்பட்ட இந்த நூலில் ஏராளமான நிழற்படங்களும் சான்றாதார ஆவணங்களிலும் இணைக்கப்பட்டுள்ளன. இலங்கையின் புகழ்பெற்ற நூல் வெளியீட்டு நிறுவனமான குமரன் புத்தக இல்லம் அழகாக இதனை வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

விக்கினேஸ்வரன் அவர்களது வாழ்வின் ஒழுங்கும், நிதானமும் தெளிவும், எழுத்தாற்றலும், சேகரிப்புத்திறனும் பலமான நினைவாற்றலும் இத்துணை நேர்த்தியோடு இந்த நூலை எழுதுவதற்குத் துணை நிற்கின்றன.

கவிஞர் கலாநிதி சேரன் குறிப்பிடுவதுபோல், எல்லோருடையதும், தன் வரலாறுகள் சமூக வரலாறுகளாக அமைவதில்லை. இந்த நூல் விக்கினேஸ்வரனின் தன் வரலாறு மட்டுமல்ல; இலங்கையிலும் கனடாவிலும் அதிக துன்பியல் உணர்வுகளுடன் ஈழத் தமிழர்கள் வாழ்ந்த பயமும் அவநம்பிக்கையும் ஆழ்நிலைத்துணியும், பண்பாட்டுப் பலவீனங்களும் நிறைந்த சமூக, அரசியல் வாழ்வு, அதன் வரலாறு பற்றி இந்த நூல் மிகவும் விரிவாகச் சான்றுகளுடன் பதிவு செய்திருக்கிறது.

இலங்கையின் சுதேசிய கடற்கரைக் கிராமமான காங்கேசன் துறையில் நடுத்தர குடும்பத்தில் பிறந்து, பள்ளிக்கல்வியையும் அங்கேயே நடைவராக்கல் வாரியில் பெற்று வளர்ந்தவர் விக்கி. தாயாரின் இசைப்பாடல்களையும் வயலின் இசையையும் கேட்டு வளர்ந்த சிறுபிராயம்; மலையகத்துக்கும் யாழ்ப்பாணத்துக்குமான இளம் வயது பயணங்கள் தந்த குதூகலம்; அக்காலத்தில் இந்தியாவில் பட்டப்படிப்பு பெற்ற மாமனாரின் வழிகாட்டல்; பள்ளிப் பருவத்தில் கூத்துக்கலையில் கொண்டிருந்த ஆர்வம்; விளையாட்டுத்துறையிலான அசாதாரண செயலாற்றம்; இவையெல்லாம் நூலாசிரியரின் இயல்பாற்றலையும் செயல் திறனையும் நன்கு வளர்த்திருந்தன.

தனியார் ரியூசன் கைத்தொலைபேசியின் அசுர ஆதிக்கம், தொலைக்காட்சிகளின் மிகையான செல்வாக்கு என்பன எதுவுமேயில்லாத அக்கால சூழல் இயல்பாற்றல்களுடன் வர்ளரவும், சமநிலைகளுடன் தீர்மானங்கள் எடுப்பதற்கும் பெரிதும் துணை நின்றன என்பது சிறப்பான அம்சம்தான்.

நூலாசிரியரின் தனிமனித வாழ்வு, சமூக வாழ்வு என்பன சிறந்த தொழில் வாழ்வுக்கு அவரை வழிப்படுத்தி வந்திருப்பது சிறப்பானது. அவரது மென்மையான உரையாடும் பண்பும் நினைவாற்றலின் பலமும் அவரது வாழ்க்கைப் பயணத்தை நன்றாகவே ஒழுங்குபடுத்துணை நின்றிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஐம்பதாண்டு காலத்தில் காங்கேசன் துறை, கொழும்பு, ரொறன்ரோ போன்ற பல வேறுபட்ட பண்பாட்டு பிரதேசங்களில் வாழ்ந்தவர் விக்கி; ஏராளமான மனிதர்களுடன் உறவாடியுள்ளவர் அவர்; பல்வேறு பண்பாட்டு வழி சிந்தனைகளும் நம்பிக்கைகளும் செயல்முறை பாங்குகளும் கொண்ட ஏராளமான மனிதர்களுடன் அவர் வாழ்ந்திருக்கிறார். தாமரை இலை மீதான தண்ணீர் போலவும், பூவோடு சேர்ந்த நார் போலவும் அவரால் வாழ் முடிந்திருக்கிறது. இதில் அவர் வெற்றி பெற்றிருக்கிறார்.

விதமான மனச்சுமைகள் பற்றி தனது சுயமான ஒழுக்கத்திற்குத் துரோகமிழைக்காது விக்கி எழுதியிருக்கும் பாங்கு மெச்சத்தக்கது. தன்னெஞ்சறிவது பொய்யற்க என்பதை உணர்ந்து எழுதியுள்ளார்.

கனடிய தமிழர்களது அணுகுமுறை பற்றி உணர்ந்து வெளிப்படுத்தும் செய்திகள் கருத்தில் கொள்ளத் தக்கவை. முதல் வந்தவர்கள் பிந்தி வந்தவர்களை நோக்கும் முறை, வெளிப்படுத்தும் போலி முகம், பற்றி நிதானமாகவே பதிவு செய்கிறார். தான் பணி புரிந்த கனடிய ரிவி, ரேடியோ அனுபவங்களை, கொழும்பின் 1983இல் வாழ்ந்த அகதி முகாம் அனுபவங்களுடன் ஒப்பிடுகிறார்.

எம்மவர்களிடம் பணமும், தொடர்புகளும் உயரும்போது பொய்மையும் பகட்டுத்தனங்களும் நிறையவே மேற்கிளம்புவதைச் சரியாகக் காட்டுகிறார்; நேர்மையோடு பதிவு செய்கிறார்.

இலங்கைத் தமிழர்களது வாழ்வியல் அணுகுமுறைகளின் பலம், பலவீனம் இரண்டையும் நூல் முழுவதும் பரந்து கிடக்கும் ஏராளமான தன் அனுபவங்கள் மூலம் விளக்குகிறார்.

□ தாம் பிறந்த மண் வாழ முடியாத வெறும் பாலையாகின்றது; மக்கள் அலைகிறார்கள்; மீண்டும் அலைகிறார்கள். அவரும்பிக்கை, ஏக்கம், குடும்ப சிதைவு, அவர்களிடம் நிறைந்து கிடக்கின்றது. ஆனாலும் ஒரு தேலுடன் ஏராளமான மனிதர்கள் தமது வாழ்க்கையை வாழ்ந்து முடிக்கிறார்கள்; இத்தகைய கூட்டத்தில் விக்கியும் ஒருவராகவே தென்படுகிறார்கள்.

□ எளிய மனிதர்களது வாழ்க்கையை வாழ்வின் விதிகள்தான் எழுதுகின்றன. படிப்பின் வழியாகவும், தொழில்களின் வழியாகவும் நிர்ப்பந்தங்களின் வழியாகவும் தனது எண்ணங்களையும், உணர்வுகளையும் எழுதும்போது இலக்கியவாதிபோல் எழுத முடியவில்லை. முக்கியமான நிகழ்வு ஒன்றை அறிக்கைப்படுத்துவதுபோல்தான் எழுதிச் செல்கிறார்; இது பலமா, அவரது பலவீனமா என்று சொல்ல முடியவில்லை.

□ பாலைவன இரவுக்கதைகளில் சொல்லப்படும் மாயக் கம்பளத்தில் பயணிப்பவர்போல இருபத்தி ஐந்து ஆண்டுகளின் பின் உல்லாசப்பயணிபோல தாயகம் திரும்பி சாட்டி கடலில் குளிப்பதும், நட்சத்திர ஹோட்டல்களில் தங்குவதும் கூடச் சுவைதரும் உண்மைக் கதையல்லவோ!

□ கிராமத்துப் பள்ளியில் புவியியல் பாடப் புத்தகத்தில் படித்த ஐம்பெரும் வாவிகளில் கால் நனைப்பதும், இராட்சத நீர்வீழ்ச்சியான நயாகரவினுடாகப் பயணிப்பதும், ஆடைகளுக் குள்ளேயும்; சூடாக்கப்படும் அறைகளுக்கும் ஒடுங்கிக் கிடக்கும் குளிர் வாழ் விலிருந்து கூட்டுப்பூச்சிபோல் உடைத்துக் கொண்டு வருடம் ஒரு தடவை உல்லாசச்சிற்றுலா செல்வதும், வெப்ப வலய மனிதப் பிராணியாகிய யாழ்ப்பாணத்து மனிதனுக்குப் புதிய வகை வாழ்வின் வெளிச்சங்கள் அல்லவா?

இவற்றையெல்லாம் கதைகளாகவும் காட்சிகளாகவும் உலகுக்குச் சொல்கின்ற மொழிமையக் கலைஞனாக வாழ்கின்ற ஒரு நல்ல மனிதனின் எழுத்தோவியம்தான் நினைவு நல்லது.

□ நினைவாற்றல் மனிதனின் மிகப்பெரிய கொடை; இராட்சத பலம். வடதுருவத்து நாடுகளின் வாழ்வின் வேகத்தில் நினைவு மறக்கும் நோய் பரவுவதும் அதிகம்; அதற்குள் அகப்படுமுன் தன் அனுபவங்களையும் வாழ்வின் முடிவுகளையும் உலக வாசிப்புக்குரிய பிரசவமாக்கியிருக்கிறார் விக்கி. தன் வரலாற்றை ஆவணமாக்குவதற்கு அவர் முதலீடு செய்த கடின உழைப்பும், முளைத்திறனும் பாராட்டத்தக்கன.

கவிஞர் சேரன் கூறியிருப்பது போல் சமூக வரலாறு பற்றிப் பேசுவதாகவே இதனைக் கொள்ள வேண்டும். தன்னைப் பற்றி பேசத் தொடங்குகின்ற விக்கி, தன் காலத்து யாழ்ப்பாண சமூக சூழல் பற்றியும் சமுதாய

செயல் முறைகள் பற்றியும் பால்ய வயது நண்பர்கள் பற்றியும் வழிகாட்டி முன்னே சென்ற பெற்றோர், ஆசிரியர் பற்றியும் சுவைபட பேசுகிறார்; நிறையவே பேசுகிறார். பள்ளிச் சூழலும் விளையாட்டுக்களும், மேடைக்கலைகளும் அவரை மெருகட்டிய செய்திகள் குதூகலம் தருகின்றன. அனைத்து நினைவுகளும் அலைஅலையாக வாசிப்பவர்களை முத்தமிடுகின்றன.

இளமைக்கால உணர்வுகளால் நிரம்பிக் கிடக்கின்றது. இவரது வாழ்வின் முதல் அத்தியாயம்.

வருடம் முழுவதும் அலை புரளும் கடற்கரைக் கிராமிய வாழ்க்கையிலிருந்து விடுபட்டு, கனவுலகமான கொழும்பு மாநகருக்கும் நவீன வாழ்வுக்குமான நுழைவு தொடங்குகிறது.

இந்த மாநகர தொழில் வாழ்க்கை இரண்டாம் அத்தியாயம். சமூக மக்களிடையே விழிப்புணர்வையும், பரபரப்பையும் வணிகப்பணடங்கள் பற்றிய மாயக்கவர்ச்சியையும் எப்போது பரப்புகின்ற வெகுசன ஊடகத்துறையில் நுழைகிறார் விக்கி. பள்ளிக் கல்வியின் வெற்றியாக அக்காலத்து யாழ்ப்பாணத் தமிழர்களின் மனவெளியில் நம்பப்பட்டவை பல்கலைக்கழகம் நுழைவது அல்லது அரசு தொழில் ஒன்றைப் பெறுவதுதான். இலங்கை வானொலியில் தொழில் பயிற்சிக்கான முதல் அழைப்புக் கடிதம் பெற்ற நிகழ்வு தரும் குதூகலம் பற்றி அழகாக எழுதுகிறார் விக்கி இதைவிடவும் கிராமிய சிறுகுளத்திலிருந்து பெருஞ்சமுத்திரத்துள் விழுகின்ற மீன்போல நூலின் கதாநாயகன் மரபு முறைக் கிராமத்திலிருந்து கொழும்பு பெரு நகரத்துக்கும் தன் வாழ்வை மாற்றுகிறான்; தானாக இந்த மாற்றம் நிகழ்கிறது.

இந்தத் தொழில் வாழ்வும் பெருநகரப்பண்பாடும், பன்மொழி அதிகாரிகள் தொடர்பும் விக்கியின் பின் அத்தியாயங்களின் நோக்கையும், போக்கையும் நிர்ணயிக்கத் தொடங்குகின்றன. 1970—1990வரையிலான இருபதாண்டு வாழ்க்கை பற்றிய பதிவுகள்தான் இந்த நினைவு நல்லது நூலின் அதிக ஆதிக்க பகுதியாகும்.

நாட்டின் சமநிலை குலைகிறது; வீட்டின் சமைகளும் சுவைகளும் வேகமெடுக்கின்றன; வாழ்வின் காட்சிகள் மாற்றமடைகின்றன; தொழில்நிலை மாறுதல்கள் புதிய முன்னேற்றங்களைக் கொண்டு வருகின்றன. இலங்கை ஒலி பரப்புக் கூட்டுத்தாபனம், ரூபவாஹினி கூட்டுத்தாபனம் என பணிபுரியும் நிறுவனங்களில் ஏற்படும் மாற்றங்கள் விக்கியின் தகைமைகளிலும், திறன்களிலும் சிந்தனைத் தளத்திலும், மனித உறவுகளிலும் விரும்பத்தக்கப் பல மாற்றங்களைத் திணிக்கின்றன. தொழில் உலகிலும், சமூக வாழ்விலும் உன்னதமான மனிதர்கள் பலரது தொடர்புகளால் விக்கியின் கலையுணர்வுகளும், சமூகப் பண்பாடும் விரிவாக்கம் பெறுகின்றன. திறமையான உத்தியோகத்தனமாகவும்,

முதிர்ச்சி பெற்ற கலைஞனாகவும் விக்கி வளர்கிறார்; இவைபற்றிய விரிப்புக்கள் மிகமிக சுவையானவை. வியப்புட்டுகின்ற விக்கிரமதித்தன் கதைகள்போல வாழ்வின் காட்சிகள் விரிகின்றன. மாற்றங்கள் பெருகி வருகின்றன. செய்தி வாசிப்பது, நாடகப்பிரதிகள் தயாரிப்பது, நேர்காணல்கள் காண்பது; பயிற்சிகள் அளிப்பது; கலையகத் தொழில்நுட்பங்களைக் கற்றுத் தெளிவது; நேரமுகாமைத்துவ நிபுணத்துவம் பெறுவது; மனித உறவுகளில் பக்குவமடைவது என்றவாறு பன்முக ஆளுமை மிக்க மனிதனாக வளர்கிறார். நிறுவனத்திலும், நண்பர்களிடையிலும் சமூகத்திலும் முழுமை பெற்ற மனிதராக மேற்கிளம்பும் வாய்ப்பு கிட்டுகின்றது. வெகுசன ஊடகத்துறையில் விக்கி வளர்ந்து வரும்போதே நாடு பல அசாதாரண அரசியல் நெருக்கடிகளுக்குள் சிக்கித் தவிக்கத் தொடங்குகிறது.

1983இல் கறுப்பு ஜூலை கலவரங்கள் தலைநகரில் தமிழர்கள் வாழ்வில் பல அதிர்வுகளையும் அசைவுகளையும் உருவாக்குகின்றன. தன்னையும் தன் மனைவி மற்றும் உறவினரைப் பாதுகாப்பதற்கான தேவை முன்னிற்கிறது. இவரது தொழில் நிறுவனத்தில் கட்டியெழுப்பிய நல்ல மனித உறவுகள் அவருக்குக் கை கொடுக்கின்றன. இவரது தொழில்முறை நண்பர்கள் யூ. ஆரியவிமாலும் அவரது மனைவி கிறேஸ்.டி. சில்வாவும் இவரது மனைவியைப் பாதுகாக்க உதவுகிறார்கள். மொழி, இன பேதங்களைத் தூக்கியெறிந்து மனிதாபிமானத்துடன் உதவுகிறார்கள். இந்த நிகழ்வு பற்றிய விவரிப்புகள் (பக்கம் 486, 487) இந்த நூலின் உயிர் முடிச்சுக்களில் ஒன்று என நம்புகிறேன்.

தன்னுடன் தொடர்புடைய ஏராளமான மனிதர்களின் உறவுகளின் முக்கியத்துவம் பற்றி நிறையவே விவரிக்கின்ற நூலாசிரியர் அவர்களது நிழற்படங்களையும் நன்றியுணர்வுடன் பிரசுரித்துள்ளார்.

ஆனாலும் உயிர் அபாயத்தைத் தடுக்க இடர்களை ஏற்க முன்வந்த கிறேஸ், ஆரியவிமால் ஆகியோரது

நிழற்படங்களை இரண்டு தடவை திரும்பத் திரும்ப பார்த்தேன். உயிர் பெற்றவர்கள்போல தோன்றினார்கள்.

புல்லர்ஸ் வீதியிலிருந்த புதிதாகத் திறக்கப்பட்ட அகதி முகாமில் பதினைந்து நாட்கள் வாழ்ந்த வாழ்வும், அந்தக் குறுகிய காலத்தில் எம்மவர்கள் வெளிப்படுத்திய சிறுமைக் குணங்கள்பற்றியும் விக்கி விவரிப்பதை வாசித்த போது எமது பண்பாட்டின் அழகிய பக்கங்களாக அவை தென்பட்டன.

எங்கள் பண்பாட்டுப் பக்கங்களின் சில நிழல்கள் திருப்தியைத் தருவதேயில்லை. ரூபவாஹினியில் இசைக்கலைஞர்களது தொழில் தரத்தை மீள் மதிப்பீடு செய்வதற்கான செயல்முறை பற்றி விளக்கியிருந்தார். இது சில பொய்மை துர்நாற்றங்களை எமது தொழில்முறை நேர்மை தொடர்பாக உருவாக்கியிருந்தது.

இலங்கைத் தமிழர்களான எம்மவர்களிடையே இசைத்துறைக் கலைஞர்கள் அவர்களது தொழில்முறை நேர்த்தி, நிபுணத்துவம், உண்மை ஈடுபாடு தொடர்பாக ஒரு போலித்தனம் அல்லது பொய்மை நீண்ட காலமாகவே உயிர்ப்புடன் இருந்தது வருகின்றது. இசைக் கலைஞர்களுக்குரிய அங்கீகாரம் தனிநபர்களது தொழில் திறமையுடன் தொடர்புபடாத சில முற்சாய்வுகளை வைத்தே வழங்கப்படுகிறது. இது மெளனமாக அல்லது திரைமறைவில் நாம் எல்லோருமே உடன்படுகின்ற உண்மைதான். அழகியல் தூறையில் பக்கச்சார்பின் இருண்ட நிழல் எப்போதுமே படிந்துதான் கிடக்கிறது.

ரூபவாஹினியில் பணி புரிவதற்கான இசைக்கலைஞர்களைத் தேர்வு செய்வதற்காக அதிக ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட ஏற்பாடுகளின் கீழ் தமிழகத்திலிருந்து வித்துவான் ரி.என். கிருஷ்ணன் அழைக்கப்பட்டார் அவருடன் விக்கினைஸ்வரனும் இணைந்தசெயலாற்றினார்; இலங்கை இசைக்கலைஞர்கள் எவருமே பெறவில்லை; சரியான தர நியமங்களை எவருமே தொடவில்லை ஆனால் இறுதியில் என்ன நடந்தது என தெளிவாக எழுதியுள்ளார். அந்தப் பக்கங்கள் அதிக கவன ஈர்ப்புக்குத் தகுதியானவை, அவற்றை நின்று நிதானித்துப் படிக்கவேண்டும்.

ரி.என். கிருஷ்ணனின் மதிப்பீட்டுத் தரங்கள் நிராகரிக்கப்பட்டன. எம்மவர்களால் தனிமனிதர்களைத் திருப்திப்படுத்தும் நோக்கில் பொய்யான தீர்மானங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டன; அவர்கள் கலைஞர்களாகப் பணி புரியும் வாய்ப்புகள் உறுதிப்படுத்தப்பட்டன. (பக்கம் 328, 329) விக்கியின் இந்த உண்மை உரைக்கும் நக்கீரன் பண்பு அவர் மீதான மரியாதையைப் பல மடங்கு என்ன அதிகரிக்கத் தூண்டியது.

இன்றுவரை எங்கள் கலைப்படைப்புக்களில் எங்கோ மூலையில் இந்தப் பொய்மையின் கறை படிந்துதான் கிடக்கிறது யாழ்ப்பாணம் வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் கிருஷ்ணனின் அரங்க நிலையில் எம்மவர் தவறாகத் தானம் போட்டதை மேடையிலிருந்த கிருஷ்ணன் கண்டித்ததையும் விக்கி பதிவு செய்திருக்கிறார்.

சிறந்த மருத்துவராகவும் சிறந்த கணிதமேதையாகவும் உன்னதமான விமர்சனங்களாகவும் வளர்ந்து மேல் நிலையை உறுதிப்படுத்தியிருக்கும் இலங்கைத் தமிழர்கள் உச்சத்தைத் தொடும் கலைஞர்களாக இதுவரை உயரமைக்கு இந்தப் பக்கச்சார்பு உள்ள சமூகமயப்பட்டிருப்பதுதான் காரணமோ!

அவரது குடும்பத்தவரின் பலர் ஏற்கெனவே புலம் பெயர்ந்து அமெரிக்காவிலும் கனடாவிலும் வாழத் தொடங்கியிருந்தனர்; தொழில்முறை நண்பர்கள் பலர் இங்கிலாந்து, ஜேர்மனி போன்ற பல நாடுகளில் வாழ்த்தொடங்கியிருந்தனர்; அவர்களது மதியுரைகளும், உதவும் மனப்பான்மைகளும், அதிக கூடிய கவனத்துடனான வழிகாட்டல்களும், கற்பூர மூளைத்திறன் வாய்ந்த விக்கினைஸ்வரனுக்கும் துணை நின்றிருக்கின்றன. அதிக உழைப்பும், அதிக மூளைத்திறனும், எச்சரிக்கைமிக்க மனித உறவுகளும் இந்தப் புலம்பெயர் வாழ்வின் நிர்மாணத்திற்கு மிகமிக அவசியம் என்பதை விக்கி தெளிவாகவும், உறுதியாகவும் நம்பினார்; அதன் வழி இயங்கத் தொடங்கினார். அவரது பன்மொழி அறிவும் சீரிய தொழில் வாழ்க்கை ஒழுக்கங்களும் அவரது படைக்கலங்களாகி எப்போதும் இருந்துள்ளன.

□ திரைக்கதை எழுதும் பயிற்சிப் பெறவென அரசு புலமைப்பரிசில் திட்டத்தின் கீழ் ஜேர்மனி வருகிறார்; உரியவாறு அதனை நிறைவு செய்கிறார்; அங்குள்ள புதுமைகளைக் கண்டுஇரசிக்கிறார்; கிழக்கு மேற்கு ஜேர்மனியைப் பிரித்த சுவர் இடித்து வீழ்த்தப்பட்ட காலம்; அது பற்றிய தகவல்களையும் பதிவு செய்கிறார். தமது அங்கு வாழும் நண்பர்கள் உறவுகளை உயிர்ப்பிக்கிறார். உள்ளே அமெரிக்கா வழியாக கனடாவுக்குள் அகதியாக நுளையும் வரைபடம் தயாராகின்றது.

□ புலம் பெயர் நகர்வுக்குரிய இழுவைக் காரணிகளாக இந்த மேற்படி நாட்டமும் தீர்மானங்களும் விளங்குகின்றன. மறுபுறம் உதைப்புக்காரணங்களாக இலங்கைத் தேசிய தொலைக்காட்சி சேவை நிறுவனத்தில்தான் வகித்த பதவி தொடர்பான மன உளைச்சல் கூர்மையடைகின்றது.

விக்கி பின்வருமாறு எழுதுகிறார்.

“பொறுப்பு வாய்ந்த அதுவும் ஒரு மொழிக்கான சேவைக்குத் தலைமை தாங்கும் நிலைக்குச் சென்றுவிட்டால், இலங்கையிலிருந்த நிலவரம்பட நேர்மையையும், கடின உழைப்பையும் மட்டும் வைத்துக் கொண்டு நீடித்திருப்பது என்பது மிகக் கடினம்” (பக்கம் 718)

□ இந்த அதிருப்தி உணர்வுகளுடன் 1990 செப்டம்பர் மாதம் ஜேர்மனிக்கும் புறப்பட்ட விக்கி, டிசம்பர் முதலாம் திகதி அமெரிக்கா பயண மாசினார் நியூயார்க்கில் வாழும் பெரியம்மா குடும்பத்தினரது உதவியால் விசா பெற்று பஃவலோ நகருக்குப் பயணமாகிறார். ரெயின்போ பிரிட்சை அடைத்து, அங்கிருந்து அகதிகளுக்கான

“லக்காசா” இல்லத்தை அடைகிறார். 1991 ஜனவரி 4 ஆம் திகதி கனடாவுக்குள் செல்வதற்குரிய சட்டபூர்வ அனுமதி கிடைத்தது. இதே ஆண்டு ஏப்ரல் 22இல் அகதி அந்தஸ்து கோரிக்கை ஏற்கப்பட்டது. கனடாவிலான வாழ்வு தொடங்குகிறார் விக்கி.

□ கனடாவில் தொழில் தெரிவு என்பது தொழில் தேடுபவனது கையில் இல்லை. சில மாத்திரமே இளம் வயது படிப்பு, தொழில், தொழில் அனுபவம் என்பவற்றுடன் பொருந்துகின்ற தொழில் வாய்ப்பைப் பெற முடியும் விக்கி இரட்டைப் பாதையில் பயணிக்கிறார்;

பிழைப்புக்கான தொழில் ஒன்றைப் பெறுவதற்கான கல்வி, பயிற்சி அறிந்தோர் தொடர்பு போன்றவற்றில் கவனம் செலுத்துகிறார். கணக்காளராகப் பதவியுயர்வு பெறுகிறார்.

மறுபுறம் கலையுலகத் திறமை, அனுபவம், வேட்கை என்பன அவரை மீண்டும் தொடர்பாடல் துறையில் தள்ளுகிறது. ரொறன்ரோவில் வாழ்ந்து வந்த பழைய நண்பர்கள் தொடர்புகளைப் பிணைத்து முடிச்சுப் போட முயல்கிறார்; அதில் வெற்றியும் காண்கிறார். கலையுணர்வு கலைகளின் தொழில்நுட்ப உட்கறுகள் பற்றிய நுண்ணிய அறிவு, ஏராளமான நண்பர்களுடன் முரண்பாடின்றி இணைந்து பயணிக்கும் உன்னதமான மானிட உறவுத்திறன்கள் என்பன அவர் விரும்பிய ஊடக மற்றும் ஆற்றுகைக்கலைகள் நிறைந்த வாழ்வுக்கு அவரை இழுத்துச் செல்கின்றன.

□ கனடாவில் தமிழ் வானொலி, தொலைக்காட்சி, நாடக செயல்பாடுகள் நிறைந்த கலைப்பண்பாட்டுச் செயல்களில் ஐக்கியமாகிறார். நூற்றுத் தொண்ணூறு பக்கங்களில் அவரது அனுபவங்கள் விரிகின்றன. இந்தப் பக்கங்கள் (733—923) இவரது முனைப்பு, உழைப்பு, வெற்றி, துயரம், பாராட்டுத் தரும் திருப்தி பற்றி மிக விரிவாகப் பேசுகின்றன.

□ கனடிய தமிழர்கள் ஒற்றுமையுடன் தொடங்குவார்கள்; கடினமான உழைப்பார்கள், நிறுவனங்கள் வளர்ச்சியடையும்; தனிமனித அகங்காரமும் சுய லாப தாகமும் அதிகரிக்கும். தொழில் உடையும்; பல கிளைகளாக மாறிவிடும் இப்படியே பல நிறுவனங்கள் வளர்ச்சி பெறும்; சிறு சிறு குழுக்கள் உருவாகி வளரும்; விழாக்கள் பெருகும்; இதற்குள் குனிந்தும், குழைந்தும் செல்பவர்கள் வெற்றி பெறுவார்கள். சிலர் தமது சுயத்தை இழக்காமலே வளர்கிறார்கள். விக்கியைப் போல. சிலர் தாயகத்தில் பெற்ற அனுபவங்களை இங்குள்ள புதிய தொழில்நுட்பங்களுடன், நவீன அரங்க வளர்ச்சியுடனும், தமிழக, மலேஷிய, கலைஞர்களுடனும் இணைத்துப் புதிய வகையில் ஒலி, ஒளி ஊடக தொழிற்சாலைகளையும், பத்திரிகை துறையையும் தொடக்கிச் சிறப்பாக நடத்துகிறார்கள்.

அத்தகைய பல நிறுவனங்களில் பல்வேறு பணிகளை ஆற்றுகிறார். அதில் பெற்ற அனுபவங்கள் பலவற்றை நுட்பமாக பதிவு செய்கிறார். நிறைய பாராட்டும் வெகுமதியும் கிட்டுகின்றது.

□ 2004 டிசம்பர் 4 ஆம் திகதி உருவான சுனாமி பேரலை அழிவு தொடர்பாக மிகவும் விரிவாக பேசுகிறார். உலகில் இரண்டரை இலட்சம் பேரும் இலங்கையில் முப்பதினாயிரத்துக்கு மேற்பட்டவர்களும் இறந்த தகவல் பற்றி பதிவு செய்கிறார்.

□ இது பற்றிய விரிவான நிகழ்ச்சியைத் தயாரிப்பதற்காக, கனடிய ரிவீ ஐ தயாரிப்பாளர் ரமேஷ்டன் இலங்கை பயணமாகிறார், 1983 ஜூலை கலவரத்தில் உயிருக்குப் பயந்து புல்லர்ஸ் நோட் அகதி முகாமிலிருந்த அவரது வாழ்வின் நிகழ்வுடன் இந்தப் பயணத்தை ஒப்பிட்டால் அவரது வாழ்வின் காட்சிகள் மாறிய வண்ணம் வியப்பளிக்கின்றன. கிளிநொச்சி, முல்லைத்தீவு, தாழையடி, போன்ற இடங்களில் பாதிப்புக்களை கனடிய ஊடகவியலாளராகப் பார்வையிடுகிறார்; தகவல்களைப் பதிவுசெய்கிறார். தாழையடி சுனாமியால் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்குரிய முகாமில் வெளிநாட்டு ஊடகவியலாளராக உணவு அருந்துகிறார். இந்தப் பக்கங்களும் புகைப்படங்களும் (பக்கம் 851— 863) விக்கியின் புதியவகை வளர்ச்சியையும் அங்கீகாரத்தையும் விவரிக்கின்றன.

ரிவிஐ, சிஎமார், நிறுவனங்களில் பணியாற்றிய அனுபவங்கள், பற்றியெல்லாம் கவனமாக ஆவணப்படுத்தியுள்ளார். ஈழத்தமிழர்களது அடுத்து வரும் தலைமுறையினர் அறிய வேண்டிய ஏராளமான நிகழ்ச்சிகளையும், ஆளுமைகளையும் பற்றிய பதிவுகளாலேயே இந்த நூல் முக்கியத்துவம் பெறுகிறது.

ஈழத்தமிழர்களது அடுத்து வரும் தலைமுறையினர் அறிய வேண்டிய ஏராளமான நிகழ்ச்சிகளையும் ஆளுமைகளையும் பற்றிய பதிவுகளாலேயே இந்த நூல் முக்கியத்துவம் பெறுகிறது.

ஊடகத்துறையில் உயர்கல்வி கற்கும் மாணவர் பலர் கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வேடுகளைத் தயாரிப்பதற்கு மிகவும் துணை நிற்கக் கூடிய சான்றாதார நூலாக விக்னேஸ்வரனின் இந்த நினைவு நல்லது என்ற பெரிய நூல் நிச்சயம் உதவும் என உறுதி கூறலாம்.

விக்னேஸ்வரனுடன் இதற்கு நிதியுதவி செய்த அவரது சகோதரியும், தாய்வீடு டிலிப்குமாரும் நன்றிக்குரியவர்கள் காங்கேசன் துறையில் பிறந்த சிறுவன் ஒருவன் உலக நாடுகள் பலவற்றுக்கும் பறந்து பறந்து ஒலி எழுப்பி, ஒளி பரப்பி தகவல் உலகைத் தனிப்பெருமையடையச் செய்திருக்கிறான். வரலாறு அவனை அடுத்து வரும் காலங்களிலும் கொண்டாடித் தீர்க்கும் என்பது சர்வ நிச்சயம்.

வடக்கு-கிழக்கு தமிழர் தேசிய மக்கள் சக்தி அரசுக்கு வழங்கிய 29% ஆணை என்ன?

வடக்கு-கிழக்கு மக்களுள் 29 விழுக்காட்டினர் தேசிய மக்கள் சக்திக்கு அளித்த வாக்குகளைக் கொண்டு, போரை அடுத்து வடக்கு-கிழக்கு மக்கள் நாடிய விடைகளைப் புறக்கணிக்க முடியாது. தேசிய மக்கள் சக்தி பெற்ற வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த வெற்றிக்குள், வடக்கு-கிழக்கில் அது ஈட்டிய பேராதரவு, ஒரு தெற்குச் சிங்கள அரசியல் தலைமையின் மிகப்பெரிய சாதனை எனப்படுகிறது.

வடக்கு-கிழக்கு மக்கள் ஒரு சிங்கள அரசியல் தலைமைக்குப் பெருவாரியாக வாக்களித்திருப்பது அப்படி ஒன்றும் முதல் தடவை அல்ல இது. 2009 வைகாசி மாதம் போர் முடிவடைகையில் படை நடத்திய தளகர்த்தர் சரத் பொன்சேகாவுக்கு, 2010 ஜனாதிபதி தேர்தலில் தென் சிங்கள மாவட்டங்கள் அனைத்தையும் கோட்டைவிட்ட சரத் பொன்சேகாவுக்கு, வடக்கு-கிழக்கு மக்களுள் 60 விழுக்காட்டுக்கு மேற்பட்டோர் வாக்களித்தார்கள். வடக்கு-கிழக்கின் 5 மாவட்டங்களையும் அவர் வெற்றிகொண்டார். (இப்பொழுது நடந்துமுடிந்த தேர்தலில் தேசிய மக்கள் சக்தி மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் தோல்வி அடைந்துள்ளது!) தமிழ் வாக்காளர்கள் சரத் பொன்சேகாவை தமது நம்பிக்கைக்குரிய வேட்பாளராக ஏற்றுக்கொண்டார்கள் என்பதல்ல அதன் கருத்து. இராஜபக்சாவைப் பழிவாங்கும் வாக்களிப்பே அது.

இந்த 2024ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலிலும் பழிவாங்கும் வாக்களிப்பு இடம்பெற்றுள்ளது. தமது நேரிய, உயரிய வாழ்வினை முன்னெடுக்கும் வாய்ப்பு அறவே மறுக்கப்பட்ட தமிழர் சமூகம், தமது சொந்த அரசியல் தலைவர்களால் புறக்கணிக்கப்பட்ட தமிழர்

சமூகம், தமது வாக்கினைப் பெறுவதற்கான அருகதை தமது தலைவர்களுக்கு இல்லை என்பதை, அதே வாக்கினைப் பயன்படுத்தி, அவர்களுக்கு உணர்த்தியுள்ளதை மறுப்பதற்கில்லை.

குறிப்பாக இலங்கை தமிழரசுக் கட்சி 2015 தை முதல், 2019 தை வரை கொழும்பில் ஆழ வேரூன்றி, விக்கிரம்சிங்கா அரசை ஆதரித்துவந்த நிலையில், வடக்கு—கிழக்கு மக்கள் தமது பாரிய பிரச்சினைகளை முன்வைத்துத் தாமே போராட நேர்ந்தது. நிலையூன்றிய தமிழ் அரசியல் தலைமை உடனிருக்கா நிலையில்கூட, தமிழ் அன்னையரும் மனைவியரும், வலிந்து காணாமல் போக்கடிக்கப்பட்டோரின் விவரங்கோரி 2000 நாட்களாகப் பழிகிடக்கவே, தமிழர் சமூகம் வெகுண்டெழுத் துவங்கியது. வடக்கு—கிழக்கில் பாதுகாப்புப் படையினரால் அபகரிக்கப்பட்ட காணிகளைப் போரினால் தாக்குண்ட மக்கள் மீட்கப் போராடி வந்துள்ளார்கள். அங்கே சிங்கள மக்களின் குடியேற்றம் இடம்பெற்று வந்துள்ளது. ஆக்களையும் சமூகத்தையும் ஆட்சியாளர் வேவுபார்த்து வந்துள்ளார்கள். வடக்கு—கிழக்கு முற்றுமுழுதான படைமயமாக்கத்துக்கு உட்பட்டு வந்துள்ளது. அது குடியினர் நிருவாகமாக உருமாற்றப்பட வேண்டும் என்றும், அதன் மூலம் முதன்மையான பிரச்சினைகளும், உள்ளூர் பிரச்சினைகளும் தீர்க்கப்பட வேண்டும் என்றும் கற்றுக்கொண்ட பாடங்கள்—மீளிணக்க ஆணையம் விதந்துரைத்தும்கூட, அப்படி எதுவும் நடக்கவில்லை.

ஏறத்தாழ மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்னர், 2021 திசம்பர் 7ஆம் திகதி, டெயிலி மிரர் நாளேட்டில், “தமிழ் தேசிய கூட்டமைப்பு அதன் பாழ்வெளியை விட்டு வெளியேறி மக்களை அணுக வேண்டும்” என்ற தலைப்பில் நான் ஒரு கட்டுரை எழுதினேன். “தமிழரசுக் கட்சி கொழும்பை மையப்படுத்தி, ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் தலைமையில் அதிக பற்றும் நம்பிக்கையும் வைத்து அரசியல் புரிகையில், தெளிவான கண்ணோட்டமின்றி, பரந்துபட்ட மக்களின் பங்களிப்புக்கான நடவடிக்கைத் திட்டம் ஏதுமின்றி எதிர்ப்பு நடவடிக்கையில் ஈடுபட்ட சிறிய குழுமங்கள் வடக்கு—கிழக்கில் இடம்பிடித்துக் கொண்டன.

தமிழரின் அரசியலை அவை தகர்த்தமை 2020 ஆவணி தேர்தலில் தெட்டத் தெளிவாகியது. 2015இல் 16ஆக இருந்த தமிழ் தேசிய கூட்டமைப்பின் இருக்கைகள் 10ஆகக் குறைந்தன. அதன் 5,16,000 வாக்குகள் 3,27,000 ஆகக் குறைந்தன. அது இழந்த 6 இருக்கைகளை நான்கு தமிழ்க் குழுமங்கள் தம்மிடையே பகிர்ந்துகொண்டன. தமிழரசுக் கட்சி அதன் அரசியல் தோல்வி—யிலிருந்து ஒன்றையும் கற்றுக்கொள்ளவில்லை என்பது வருந்தத்தக்கது. 5 ஆண்டுகள் கழிந்த பிறகும் ஒரு யாப்பு வரைவின் பிரதி கூட அதன் கைவசம் இருக்கவில்லை. அதன் அரசியல் பிரசன்னம் பெரிதும் மங்கிவிட்டது.

தமிழரசுக் கட்சியின் தலைமைக்கான உள்மோதல்

2020 ஆவணி தேர்தலில் அடிவாங்கிய பிறகும்கூட தமிழரசுக் கட்சி “மக்களை” அணுகவில்லை. தமிழரசுக் கட்சியின் தலைமைக்கான உள்மோதலில் அவர்கள் அதிக நாட்டம் செலுத்தினார்கள். 2024 தேர்தலில் தமிழரசுக் கட்சிக்குள் எஞ்சியது எவ்வளவு? அவர்களால் 2,57,813 வாக்குகளை மாத்திரமே பெற்றுக்கொள்ள முடிந்தது. இரண்டு இருக்கைகளை இழந்து எட்டு இருக்கைகளை மட்டுமே பற்றிக்கொள்ள முடிந்தது. அதாவது 2015இல் ஈட்டிய வாக்குகளுள் அரைவாசியையும், இருக்கைகளுள் அரைவாசியையும் அவர்கள் இழந்துவிட்டார்கள். தமிழரசுக் கட்சியின் மீது ஏற்பட்ட ஏமாற்றம், விரக்தி, சீற்றம் என்பவற்றின் பெறுபேறாகவே இந்த முறையாழ்ப்பாணத்தில் 11 சுயேச்சைக் குழுமங்களும் 3 மூன்று புதிய தமிழ் அரசியல் கட்சிகளும் போட்டியிட்டன. ஆளுங்கட்சி ஆகப்போகிறது என எதிர்பார்க்கப்பட்ட மக்கள் விடுதலை முன்னணி உள்ளடங்கிய தேசிய மக்கள் சக்திக்கு யாழ் மாவட்டத்தில் 24.8 விழுக்காடு வாக்குகளும், வன்னியில் 20.4 விழுக்காடு வாக்குகளும் கிடைத்ததற்கும் அதுவே காரணம்.

அப்படி என்றால், மட்டக்களப்பு மாவட்டத் தமிழர்கள் தமிழரசுக் கட்சியுடன் ஒன்றிய காரணம் என்ன? மட்டக்களப்பில் தமிழரசுக் கட்சியின் பிரதி—நிதியாக விளங்கும் இராசமாணிக்கம் சாணக்கியன் அங்கு எதிர்ப்புகளிலும் கிளர்ச்சிகளிலும் ஈடுபடும் மக்களுடன் பெரிதும் இணைந்து, காவல்துறையின் ஒடுக்குமுறைக்கு உள்ளாகும் மக்களுக்காக வாதாடி வந்துள்ளபடியால், அங்கு தமிழரசுக் கட்சி தோல்வி அடையவில்லை.

மேற்படி கட்டுரையில் நான் இப்படி எழுதி இருந்தேன்: “2021 மாசி துவக்கத்தில் பொத்துவில் இருந்து பொலிகண்டிவரை, கிழக்கை ஊடறுத்து வடக்குவரை 5 நாட்களும் அணிவகுத்துச் சென்ற இளம் அரசியல்வாதி சாணக்கியனுக்குக் கூட்டு முயற்சி மூலம் மக்கள் ஏற்படுத்தக்கூடிய தாக்கம் புரிந்திருக்கும்.”

மட்டக்களப்பு வாழ் தமிழ், முஸ்லீம் மக்களுக்குத் தமிழரசுக் கட்சிமீது மனத்தாங்கல் இருத்தல் அரிது. வடக்கு—கிழக்கின் ஏனைய மாவட்டங்களில் தேசிய மக்கள் சக்தி ஈட்டிய வாக்குகள், தமிழ் தலைவர்களைப் பழிவாங்கிய வாக்குகளே.

வடக்கு—கிழக்கில் தேசிய மக்கள் சக்தி ஈட்டிய 29 விழுக்காடு வாக்குகள் மூலம் அதற்கு 12 நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள் கிடைத்துள்ளார்கள். அவர்களுள் நால்வர் அம்பாறையிலும், இருவர் திருகோணமலையிலும் வென்ற சிங்களவர்கள். ஒவ்வொரு பிரசையும் “ஓர் இலங்கையர்” என்பதாலும், ஒவ்வொருவரும் சரி—நிகராக நடத்தப்படுவார்கள் என்பதாலும் இன—மத பிரிவினைகள் இனிமேல் கிடையாது என்றெல்லாம் தேசிய மக்கள் சக்தியும், சிங்கள பௌத்தர்களும் தொடர்ந்து வலியுறுத்தினாலும்கூட, இந்தப் பண்பாட்டு வேறுபாட்டை வெறுமனே மறந்துவிட முடியாது.

சிங்கள, தமிழ், முஸ்லீம் பண்பாட்டு அடையாளங்களை விடுத்து, “இலங்கைப் பண்பாடு” என்று இனங்காணக்கூடியதாக எதுவுமே இல்லை. ஒன்றில் இலங்கைத் தமிழர் அல்லது தென்னிந்தியத் தமிழர் என்ற வேறுபடுதான் உண்டு. ஒன்றில் இலங்கை முஸ்லீங்கள் அல்லது பாகிஸ்தானிய அல்லது வங்காள தேச முஸ்லீங்கள் என்ற வேறுபடுதான் உண்டு.

தமிழரையும், முஸ்லீங்களையும் “இலங்கையர்” என்று விளிப்பதன் மூலம் அவர்களது தமிழ், முஸ்லீம் பண்பாட்டு அடையாளங்களை ஒழிக்க முடியாது. “இலங்கையர்” என்ற அடையாளத்தை வலியுறுத்தி, பண்பாட்டு அடையாளங்களைச் செயற்கையான முறையில் ஒழிக்கும்பொழுது, பெரும்பான்மையோரின் அடையாளமாகிய சிங்கள—பௌத்த அடையாளமே திணிக்கப்படும்.

வெளிப்படையாகப் புலப்படும் ஆதிக்கம்

அன்றாட வாழ்வில் “இன—மத சமத்துவம்” இல்லை என்றால், “ஆதிக்கம்” மிகவும் வெளிப்படையாகப் புலப்படும் தீரும். குடிசார் விடயங்களில் சிங்கள—பௌத்தர்களின் பிரதிநிதியாக “அரசு” விளங்கும் விதத்தில் சிங்கள—பௌத்த ஆதிக்கம் மிகவும் துலக்கமாகத் தெரிகிறது. குடிசார்—அரசியல் உரிமைகள் தொடர்பான அனைத்துநாட்டு உடன்பாட்டுச் சட்டம் எதற்காக இயற்றப்பட்டதோ அதற்கு நேரெதிரான முறையிலேயே அது பயன்படுத்தப்பட்டது.

அசலகா என்ற ஊரில் ஓர் அப்பாவி முஸ்லீம் பெண் காவல்துறையால் கைதுசெய்யப்பட்டு, நீதிவானால் தடுப்புக் காவலில் வைக்கப்பட்டார். அவர் அணிந்திருந்த ஆடையில் பதிக்கப்பட்ட ஒரு பூவேலைப்பாட்டை பௌத்த “சக்கரம்” என்று இனங்காட்டினார்கள். உயிர்த்த ஞாயிறு தாக்குதலை உடனடுத்து சிங்கள—பௌத்த ஆசிரியர்களும், அதிபர்களும், மாகாண நிருவாகிகளும் தம்முடன் நெடுங்காலமாகக் கூடிப் பணியாற்றும் முஸ்லீங்களை நடத்திய விதத்தில்

மேற்படி ஆதிக்கம் புலப்படுகிறது. மருத்துவர் ஷவி ஒரு முஸ்லீம் என்பதற்காக அவர்மீது தொடுக்கப்பட்ட வழக்கு முற்றிலும் இட்டுக்கட்டப்பட்டது என்பது பிற்பாடு மெய்ப்பிக்கப்பட்டது.

வடக்கு—கிழக்கு மக்களுள் 29 விழுக்காட்டினர் தேசிய மக்கள் சக்திக்கு அளித்த வாக்குகளைக் கொண்டு, போரை அடுத்து வடக்கு—கிழக்கு மக்கள் நாடிய விடைகளைப் புறக்கணிக்க முடியாது. ஜனாதிபதி அனூர குமர திசநாயக்கா புதிய நாடாளுமன்றத்தின் முதலாவது அமர்வைத் துவக்கிவைத்து ஆற்றிய உரையில் பின்வருமாறு தெரிவித்தார்:

“எமது நாடு இன முரண்பாடுகளினால் பேரிடிகளுக்கு உள்ளாகியது. இந்த மண் குருதியில் மூழ்கியது. எண்ணிறந்த மக்களின் கண்ணீரை ஏந்தி ஆறுகள் பாய்ந்தன. சமூகங்களுக்கு இடையே அவநம்பிக்கையும், ஐயுறவும், சீற்றமும் பீதியைக் கிளப்பும் அளவுக்கு மேலோங்கின. அத்தகைய பேரிடிகளுக்கு உள்ளாகாத வாழ்வினை எமது வருங்காலத் தலைமுறைகளுக்கு ஈயும் தலையாய பொறுப்பு, இந்த நாடாளுமன்றத்தின் பிரதிநிதிகள் என்ற வகையில் எமக்கு உண்டு. அத்தகைய பேரிடிகள் மீண்டும் இடம்பெறாத ஓர் அரசினை அவர்களுக்கு ஈய நாம் கடமைப்பட்டுள்ளோம்.”

அப்படியெல்லாம் அவர் சூளுரைத்தாலும்கூட, வடக்கு—கிழக்கிலிருந்து படைகளை விலக்குவதாகவும், பக்கஞ்சாராத குடிசார் நிருவாகத்தை அங்கு ஏற்படுத்துவதாகவும் அவரோ அவரது கட்சியின் விஞ்ஞாபனமோ உறுதியளிக்கவில்லை.

பலவந்தமாகக் காணாமல் போக்கடிக்கப்பட்டோரின் குடும்பங்கள் ஆண்டுக் கணக்காகக் கோரிவந்துள்ளபடி, அவர்களைப் பற்றிய முழு விவரங்களையும் வழங்குவதாக அவர் வாக்குறுதி அளிக்கவில்லை. தமிழரின் காணிகளில் சிங்களவர் குடியேறியதைப் பற்றி அவரோ அவரது கட்சியின் விஞ்ஞாபனமோ குறிப்பிடவில்லை.

“எமது நாட்டைப் பிளவுபடுத்தும் இனவாதக் கொள்கைகள் மீளவும் தலைதூக்க நாம் அனுமதிக்க மாட்டோம் என்று முழுப் பொறுப்புணர்வோடும் நான் உறுதிசூறுகிறேன். அதேபோல தீவிர மதவாதம் வேறன்ற நாம் அனுமதிக்க மாட்டோம்” என்று தமது கொள்கை விளக்க உரையில் ஜனாதிபதி திசநாயக்கா உறுதியளித்தார். எனினும் அரசு தயவுடன் தொல்லியல் தலங்களுக்கு பௌத்த முத்திரை குத்துவதுபற்றி அவர் இம்மியும் வாய் திறக்கவில்லை.

1987 ஆம் ஆண்டின் இந்திய - இலங்கை உடன்பாட்டை இந்தியா மறந்துவிடுமா?

இவை எல்லாம் உளமார அளிக்கப்பட்ட வாக்குறுதிகள் என்று வைத்துக்கொண்டாலும் கூட, மேற்படி சூளுரைத்தபடி செயற்பட மக்கள் தேசிய சக்தி அரசை இந்தியாவினால் அனுமதிக்க முடியுமா? தமிழ்நாட்டின் முழுதளாவிய தமிழ் அரசியலைப் புறக்கணித்து இந்தியாவினால் அதை அனுமதிக்க

Protection For You & Your Family

Are You Getting Million Dollar Advice?

Life 100
INSURANCE & INVESTMENTS INC.

416-918-9771 | 416-321-2500

info@life100.ca www.life100.ca

10 Milner Business Court, Suite 208,
Scarborough, ON M1B 3C6

Sritharan Thurairajah CLU, CHS

Simple Solution in a Critical Situation

Our services

- Life Insurance «
- Critical Illness Protection «
- Mortgage Protection «
- Travel/Super Visa Insurance «
- Dental & Medical Benefits «
- Disability Benefits «
- Long Term Care «
- Employee Benefits «
- RESP, RRSP & TFSA «

முடியுமா? பத்துக்கோடி பெறும் கேள்வி அது! 1987ஆம் ஆண்டின் இந்திய—இலங்கை உடன்பாட்டை இந்தியா மறந்துவிடுமா? ஜனாதிபதி திசநாயக்கா 13ஆ திருத்தம் பற்றியோ, அது தொடர்பான தமது நிலைப்பாடு பற்றியோ ஒன்றும் பறையாமல் ஆட்சியைத் தொடர இந்தியா அனுமதிக்குமா? தேசிய மக்கள் சக்தியினர் தாம் விரும்பியபடி “அதிகாரப் பரவலாக்கத்தை” முடிவுசெய்ய தமிழரசுக் கட்சியும் மற்றைய தமிழ் அரசியல் கட்சிகளும் விட்டுவிடுமா? தேசிய மக்கள் சக்தியின் வடக்கு—கிழக்கு நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள் மாகாண மன்றத் தேர்தல்களில் அமைதி காப்பார்களா? அவர்கள் தேசிய மக்கள் சக்தியுடன் கூடிநின்று, “பிளவுபடும் அரசியல் வேண்டாம்; இலங்கையர் என்ற அடையாளம் ஒன்றே போதும்!” என்று முழங்குவார்களா?

வடக்கு—கிழக்கில் தேசிய மக்கள் சக்தியின் வேட்பாளர்களைத் தமது நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களாகத் தேர்ந்தெடுத்த வாக்காளர்கள் அந்தக் கட்சியிடம் நாடுவது என்ன என்பது மிகவும் முக்கியமான கேள்வி. ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட தமது காணிகளிலிருந்து ஆக்கிரமித்தோரை அவர்கள் வெளியேற்றக் கோருகிறார்களா? பலவந்தமாகக் காணாமல் போக்கடிக்கப்பட்டோரின் விவரங்களை நாடுகிறார்களா? மேலும் தாமதிக்காமல் மாகாண மன்றத் தேர்தல்களை நடத்தக் கோருகிறார்களா? அல்லது தமது தெற்குவாழ் சிங்களத் தோழர்கள்போல்

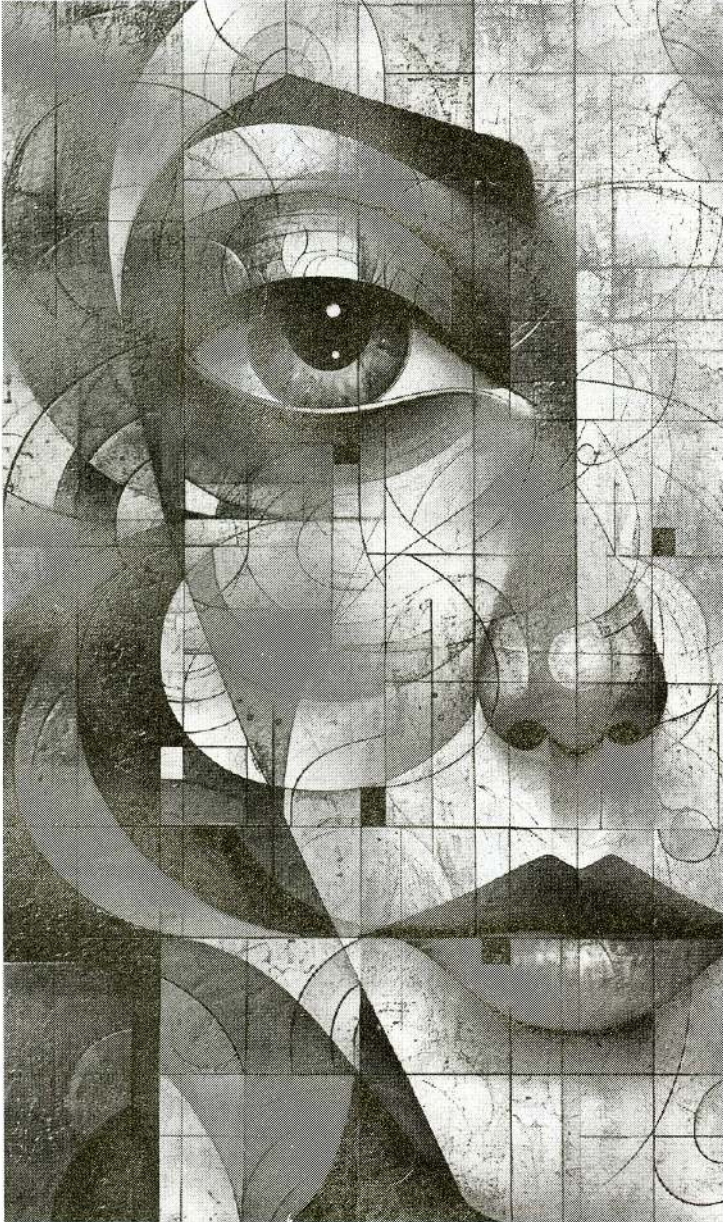
வேலைவாய்ப்புகளையும், பதவி உயர்வுகளையும், கட்டிட ஒப்பந்தங்களையும், மணல் அகழ் அனுமதிச் சீட்டுகளையும், கூட்டுத்தாபன சபைகளுக்கு நியமனங்களையும், உசாவலக உழைப்புகளையும், தூதரகப் பதவிகளையும் நாடுகிறார்களா? அவற்றுடன் அந்த 29 விழுக்காட்டினர் நிறைவுகொள்ளக் கூடும்.

ஆனால் வடக்கு—கிழக்கில் தேசிய மக்கள் சக்திக்கு வாக்களிக்காத 71 விழுக்காடு பெரும்பான்மையோர் தமது நெடுங்கால மனக்குறைகளுக்கு ஓர் அரசியல் தீர்வை நாடுவதாகத் தெரிகிறது. தேர்தலை அடுத்து நிலவும் அமைதியைப் பயன்படுத்தி, என்றுமிலாவாறு “மாவீரர் நாள்” சடங்குகளை வெளியரங்கமாக நடத்தி, தமது அரசியற் கோரிக்கைகளை அவர்கள் ஓங்கிப் பறைசாற்றுவதாகத் தெரிகிறது. வடக்கு—கிழக்குவாழ் மக்கள் தமது வாக்குகளை அளித்துவிட்டு வீடு திரும்புவதாகத் தெரியவில்லை. தமிழ் மக்களின் அத்தகைய அரசியலுக்கு ஜனாதிபதி அனுர குமர திசநாயக்காவும், அவரது தேசிய மக்கள் சக்தியினரும் இடங்கொடுக்கும் விதமே நாம் பொருட்படுத்த வேண்டிய சங்கதி.

Kusal Perera, What was 29% of N-E Tamils' mandate for NPP Government? Financial Times, 2024-11-30.

<<https://www.ft.lk/columns/What-was-29-of-N-E-Tamils-mandate-for-NPP-Government/4-769911>>

லேடியின் கிணவு

லேடிக்கு மூச்சுத் திணறுகிறது. காரின் கண்ணாடி ஜன்னல்களைக் கீழிறக்குவதை ராபர்ட் ஏற்க மாட்டார், ஏனெனில் காருக்குள் வீசும் காற்று அவரைத் தொல்லை செய்கிறது. காரின் விசிறி ஓடுகிறது, ஆனால் முடிந்தவரை மெதுவான வேகத்தில்தான் ஓடுகிறது, ஏனெனில் அதன் சத்தம் அவருக்கு எரிச்சலூட்டுகிறது. லேடியின் தலை கனக்க ஆரம்பித்திருக்கிறது, அவள் கண் கொட்டும்போது கண்ணிமைகளை உயர்த்துவதற்கு அவள் முனைய வேண்டி இருக்கிறது. அவளுடைய தோலின் ஈரமும், வெப்பமும் அவளுக்கு ஜூரத்தின் உணர்வைத் தருகின்றன. கண்களை மூடும்போது நீளும் கணங்களில் அவள் ஏதோ வினோதமான விஷயங்களைக் காணத் தொடங்கி இருக்கிறாள், அவை அவளுடைய கண்கள் திறந்திருக்கும்போது அவள் பார்க்கிற மௌனமாக உற்று நோக்கிக்கொண்டிருக்கும் மனிதனை விட, உருத் தெளிவில்லாமல் பக்கவாட்டில் விரைகிற மரங்களையும், எதிரே தொங்கிக் கொண்டிருக்கிற மின்கம்பிகளையும் விடவும் பழக்கமானவையாகவும், தெளிவாகவும் இருக்கின்றன.

“லேடி?” ராபர்ட்டின் குரல் அவளைத் திருப்பிக் கொண்டுகிறது, ஆனால் அவள் தன் கண்களை மூடியபடி இருக்கிறாள்.

இப்படித்தான் வாழ்நாள் பூராவும் அவர் இருந்திருக்கிறார். அவர் தூங்காதபோது அவள் தூங்குவது அவருக்குப் பொறுக்காது. ஆனால் அவளை எழுப்புவதற்கு அவருக்கு ஏதாவது ஒரு நல்ல காரணம் இருக்கும். கெட்ட நோக்கம் இராது. ஒருபோதும் இராது. யாரிடமாவது ஏதாவது உதவி அவருக்கு வேண்டுமென்றால், முதலில் அவர்களைக்

கூப்பிட்டு வெறுமனே பேசி நேரம் கடத்துவார், பிறகு அடுத்த நாள் கூப்பிட்டு அவர்களோடு பேசியது எப்படி அருமையான அனுபவமாக இருந்தது என்று சொல்வார், அதில் அவருக்கு அத்தனை மகிழ்ச்சியாக இருந்ததால், அவர்களிடம் ஒரு விஷயத்தைக் கேட்க மறந்துவிட்டார், அவருக்கு அவர்கள் ஒரு உதவி செய்வார்களா என்று கேட்பதுதான் அது. இப்படித் தான் செய்கிறோம் என்பது என்னவோ அவருக்குத் தெரியாது. அவர் பொய் சொல்லி அவள் கேட்டதில்லை, ஒரு கதைக்கு மெருகூட்டக்கூட அப்படிச் செய்வாரில்லை. சொல்கிறதெல்லாம் மிகவும் சலிப்பூட்டும் கதைகளே. கொல்லுகிற வகை. ஒவ்வொரு சொல்லையும் கருதிப் பார்த்துச் சொல்வார். அனைத்தையும் எடுத்துப் பார்ப்பார். ஜனவரி மாதத் துவக்கத்தில் வாக்குவம் கன்னரில் குப்பையைச் சேகரிக்கும் பைகளில் பன்னிரண்டை வாங்கிவிடுவார், ஒவ்வொன்றிலும் ஒவ்வொரு மாதத்தின் பெயரை எழுதுவார், அது அவற்றை ஞாபகம் வைத்துக் கொண்டு அவள் மாற்ற உதவுமாம். ஆனால் அவளென்னவோ ஒவ்வொரு பையையும் முடிகிறவரை மாற்றாமல் பயன்படுத்தி விட்டு, எஞ்சிய பைகளை வருடக் கடைசியில் தூக்கி எறிகிறாள், இல்லையேல் அவர் அவற்றைப் பார்த்து விடுவார், அவருக்கு அவள் செய்தது தெரிந்துவிடும். ஏதும் சொல்ல மாட்டாரே தவிர, அவருக்குத் தெரிந்து விடும். ஒரு தடவை அவள் ஏழு பைகளைத் தூக்கி எறிந்தாள். அவற்றை ஒளிந்து மறைந்து எடுத்துப் போய் வெளியில் கொட்டியிருந்த பனிக் குவியலைத் தாண்டி நடந்து, குப்பைத் தொட்டியில் திணித்து விட்டு வந்திருந்தாள்.

பரிவு மிக்கவர். எதுவும் நெறிமுறைகள் வழி நடத்தப்பட வேண்டியது. எல்லாருக்கும் நீதி கிட்ட வேண்டும், மஞ்சள், பழுப்பு, கருப்பு அல்லது வெள்ளை எல்லாரும் மதிப்புள்ளவர்கள் அவருடைய பார்வையில். எந்த அற அமைப்புக்கும் இல்லை என்று சொல்லக்கூடாது. ஆனால் எப்போதும் பணம் அனுப்ப மறந்து போவார். தன்னுடைய இயல்பைப் பற்றி அவளிடம் கேள்விகள் கேட்படி இருப்பார். எனக்கு மிகவும் பிடித்த நடிகை யார்? எனக்குப் பிடித்த மீன் எது? எந்தச் சூழ்நிலையிலும் அமைதியாக இருப்பவர். தன் மூக்குக் கண்ணாடியை எப்போதும் துடைத்துச் சுத்தம் செய்தபடியே இருப்பார். அவை அத்தனை மின்னுவதால் அவருடைய கண்களை நாம் பார்க்கக்கூட முடியாது. படுக்கையின் வலது பக்கம்தான் அவருக்குப் படுக்க வேண்டும். படுக்கையில் போர்வைகள் வெள்ளையாக இருக்க வேண்டும். வேறு நிறங்கள் அவருக்கு தூர்க்கனாக்களைக் கொணருமாம், வேறு வடிவங்கள், பாணிகளா—மறந்துவிட வேண்டும் அதையெல்லாம். வடிவங்கள் அவரைக் கொண்டு விடும். வீட்டுக்குள் வேலை செய்யும்போது கடினப்படுத்தப்பட்ட தலைக் கவசம் அணிவார். ஒரு நாளில் நூறு தடவைகள் அவள் பெயரைச் சொல்லி அழைப்பார். எப்போதுமே இப்படி. எதாவது ஒரு சாக்கு இருக்கும்.

அவளுடைய பெயரை அவர் மிகவும் விரும்புகிறார். லேடி. அவளைப் பெயருக்காகவே மணந்துகொண்டிருக்கிறார். அவளை அவளுடைய பெயருக்குள் அடைத்து விட்டிருக்கிறார். சிறைப்படுத்திவிட்டார்.

“லேடி?”

மன்னியுங்கள் ஐயா. லேடி போயேவிட்டாள்.

அவளுக்குத் தெரியும் அவள் எங்கே இருக்கிறாள் என்று. அவள் தன் பிறந்த வீட்டில் இருக்கிறாள். அவளுடைய அப்பா வீட்டில் இல்லை, ஆனால் அம்மா இருக்கிறார், சகோதரி ஜோவும். லேடிக்கு அவர்கள் குரல்கள் கேட்கின்றன. அவள் சமையலறை நீர்க் குழாயிலிருந்து ஒரு கண்ணாடிக் கோப்பையில் நீரை நிரப்பிக்கொண்டிருக்கிறாள், அது வழிந்தோடி விரல்களை நனைக்க விடுகிறாள், நீர் கொட்டி முழுதும் நல்லதாகவும், குளிர்ச்சியாகவும் ஆகக் காத்திருக்கிறாள். கோப்பையை உயர்த்தி, போதும் என்கிற வரையில் குடிக்கிறாள், கோப்பையைக் கீழே வைக்கிறாள், பின் ஒரு பூனையைப் போல மெள்ள சமையலறையுடே நடந்து போய், அம்மாவும், சகோதரியும் அமர்ந்திருக்கிற பின்புறத் தாழ்வாரத்திற்கு இட்டுச் செல்லும் வெளிச்சமான வாயிலை நோக்கி இடையிலுள்ள கூடத்தைக் கடந்து போகிறாள். லேடி அங்கே சேரும்போது அம்மா நிமிர்ந்து உட்கார்ந்துவிட்டு, மறுபடியும் சாய்ந்து உட்கார்கிறார், லேடி தாழ்வாரத்தின் கிராதிகளாகே நின்று, தெருவிற்குள் பார்க்கிறாள், பிறகு பின்னால் இருக்கும் வெளிநிலங்களை நோக்குகிறாள்.

ஏ, கடவுளே, என்ன சூடு.

ரொம்பத்தான் சூடு, இல்லையா.

ஜோ நாற்காலியில் சரிந்து அமர்ந்தபடி, ஒரு கோக் பாட்டிலைத் தன் முன் நெற்றியில் உருட்டுகிறாள். இதுக்கு நான் செத்துப்போகலாம்.

மறுபடியும் தாமதமா, லேடி?

அவர் இங்கே வந்துடுவார்.

பஸ்ஸை மறுபடியும் தவற விட்டிருப்பாராயிருக்கணும்.

அப்படி இருக்கலாம்.

அந்த முட்டாள்காரன்போன்கள் எப்பவும் செய்கிறார்போல அவருக்கு இடைஞ்சல் கொடுத்திருப்பாங்க, என்கிறாள் ஜோ. நான் ராணுவப் படையாளா இருக்க மாட்டேன்.

அவர் இங்கே வருவார். இல்லைன்னா கூப்பிட்டுச் சொல்வார்.

நான் படையாளா இருக்க மாட்டேன்.

உன்னை யாரும் கேட்கல்லை.

பொண்ணுங்களா, என்னது இது.

நாள் பூரா படுத்துத் தூங்கி, படுக்கையில் படுத்துக்கிட்டு மிட்டாய் திங்கிற ஒரு படையாளா உன்னைப் பார்க்கறத்துக்கு எனக்கும் ரொம்ப ஆசைதான். எப்பவும் கனாக் கண்டுகிட்டுத் திரியறது. ஓ, ஜெனரல், என்னை அணி வகுத்து நடக்கச் சொல்லாதீங்க, அது என்னைக் களைப்பாக்கிறது. ஓ, அந்தப் பழைய பச்சை உடுப்பையா நான் போட்டுக்கணும், பச்சை நிறம் என்னை நோயாளி மாதிரி காட்டுமே, உங்க கிட்டே சிவப்பு நிறத்துல ஏதும்

இல்லையா? என்னங்க, என்னால லீமா பீன்ஸெல்லாம் சாப்பிட முடியாதே, உங்களுக்கு லீமா பீன்ஸ் எனக்கு ஒத்துக்காதுன்னு தெரியாதா?

லேடி, இங்கே பாரு.

ஆனால் அவளுடைய அம்மா சிரித்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறாள், ஜோவும் தன்னை மீறியே சிரிக்கிறாள். ஓ, அந்தச் சத்தம்தான் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கிறது. தன் குரலும் அவளுக்கு நன்றாகவே இருக்கிறது. பாடுகிற மாதிரியே. ஜெனரல், அன்பே, உங்களுக்குத் தெரியுமே, என்னால அந்த அசிங்கத்தை வச்சச் சுடவெல்லாம் முடியாது, அங்கே அந்தப் பசங்க இருக்காங்களே, அவங்களை விட்டு அதைச் சுடச்சொல்ல மாட்டீங்களா. ஜோ கேவுக்காக அவங்களோட துப்பாக்கியை எல்லாம் சுடறது அவங்களுக்குப் பிடிச்ச வேலையாச்சே.

லேடி!

அந்த மூவரும் முகப்பு மாடத்தில் இருக்கிறார்கள், காத்துக் கொண்டுதான், ஆனால் அப்படி உணராமல். தங்களிலேயே நிறைவாக உணர்ந்தவர்களாக. யாரும் வர வேண்டும் என்ற அவசியமில்லாமல்.

ஆனால் ராபர்ட் வந்து கொண்டிருக்கிறான். அவன் அந்த பஸ்ஸின் ஜன்னலில் தலையைச் சாய்த்திருக்கிறான், தன் மூச்சை இழுத்து நிதானப்படுத்திக் கொள்ள முயல்கிறான். அவனுடைய சார்ஜெண்ட் மேல்பார்வையின் போது அவனிடம் குறை கண்டு பிடித்து, அவனுக்குத் தண்டிப்பாகச் சுத்திகரிப்பு வேலையைக் கொடுத்ததால், அவன் முதல் பஸ்ஸைத் தவற விட்டிருந்தான், இதைப் பிடிக்கவுமே அவன் ஓடி வர வேண்டியிருந்தது. அந்த சார்ஜெண்ட் இவனுடைய பணியாத குணத்தை வெறுக்கிறான். அவனோ படிக்காத தென்மாநிலத்து ஆள். ஆனால் ராபர்ட், வெர்மாண்ட் மாநிலத்திலிருந்து வருகிற படித்த மனிதன், கல்லூரியிலிருந்து அப்போதே வெளி வந்திருக்கிற ஒரு பொறியாளன், வடகொரியா தென் கொரியாவுக்குள் படைகளை அனுப்பிய அன்றே, லூயிசியானாவிலிருந்த ஷெல் எண்ணை நிறுவனத்தில் தான் பார்த்து வந்த வேலையை விட்டுவிட்டு, ராணுவத்தில் தானாகப் போய்ச் சேர்ந்தவன். அவனுடைய அணிப்பிரிவில் அவன் ஒருவன்தான் வடக்குப் பகுதி அமெரிக்கன், அதாவது யாங்கி. கடலைக் கடந்து அயல்மண்ணில் இறங்கினால் ராணுவத்தில் யாரும் யாங்கிகளாகவோ, தென் பகுதி அமெரிக்கர்களாகவோ இருக்க மாட்டார்கள், எல்லாரும் அமெரிக்கர்களாகத்தான் இருப்பார்கள் என்று ராபர்ட் சொல்கிறான். அதை அவன் நம்புகிறான் என்பது லேடிக்குப் பிடித்திருக்கிறது, ஆனால் அவளுக்கு அது உண்மையில்லை என்பது தெரியும், அதனால் அவனைக் கேலி செய்து அவனுக்கு வெறுப்பேற்றுகிறாள்.

அவன் சீருடைகளை அவசரமாக மாற்றிக் கொண்டிருந்தான், அதனால் பாசறையை விட்டு நீங்கும்போது அவற்றை நிலைக்கண்ணாடியில் சோதிக்கவில்லை. அவனுடைய வலது கன்னத்தில் ஒரு கறை தீற்றலாக இருக்கிறது. ஷூ பாலிஷ். அவனுடைய முகம் சிவந்துள்ளது, வியர்வையில் நனைந்திருக்கிறது,

சுட்டை நனைந்து ஊறி விட்டிருக்கிறது. கவிதைகளைக் கண்டால் ஆவலாகிறவன் அவன், இந்த ராபர்ட். ஓடுவதற்கு அவனிடம் கவிதைகள் இருந்தன, களப்ப—யிற்சிக்குக் கவிதைகள், தூங்கப் போகவும் கூடக் கவிதைகள் உண்டு, இந்த தென் பகுதி அமெரிக்க முரடர்கள் அவனை மிகவும் படுத்தி வைத்தபின் தேற அவனிடம் கவிதைகள் இருந்தன.

ஒரு கோடியிலிருந்து இன்னொரு கோடிவரை ஆழ்குழிபோல

காரிருளாக என்னைச் சூழுமிந்த இரவுக்குள்ளிருந்து அவர் யாரானாலும் அந்தக் கடவுளுக்கு என் நன்றி வெல்லப்பட முடியாத என் ஆன்மாவுக்காக.

அந்தக் கவிதையால்தான் அவன் தன்னைக் கட்டிக் காத்துக்கொண்டான். அவர்கள் அவன் முகத்தை நோக்கி, இரைந்து வசவு பொழியும்போது அதையே அவன் மறுபடி மறுபடி நினைத்துப்பார்க்கிறான். அது அவனை வலுவானவனாக்குகிறது. இதுபோல விஷயங்களை அவன் லேடியிடம் சொன்னால் அவன் சிரிக்கிறான், அதைப் பார்க்கும்போது அவன் எப்போதுமே கொஞ்சம் ஆச்சரியப்படுகிறான், பிறகு அவனும் சிரிக்கிறான், அவளுடைய அந்தத் துடுக்குத்தனம் அவனுக்குப் பிடிக்காது என்றாலும், அப்படிச் சிரிப்பது அது அவனுக்கும் பிடித்திருக்கிறார்போலப் பாவனை செய்யத்தான். அவனுடைய நினைப்பில், அது அவளுடைய இளம்பருவத்தாலும், அதிக இடம் கொடுக்கப்பட்ட வளர்ப்பாலும்தான், அவளை அந்த வீட்டிலிருந்தும், அவளுடைய குடும்பத்திலிருந்தும் வெளியே கொணர்ந்து, உலகில் எல்லாம் வெறும் ஜோக்குகள் என்று நினைக்காத அறிவுள்ள மனிதர்கள் இடையே இருத்தினால் அந்தத் துடுக்குத்தனம் அவளை விட்டுப்போய் விடும் என்று நினைக்கிறான். நாளாவட்டத்தில் அது தேய்ந்து மறையும், அவன் அமைதியான, கண்ணியமிக்க, வாழ்வின் தீவிரத்தின் மீது மரியாதை உள்ளவளாக ஆவான்— தூய்மையான லேடியாக இருப்பான்.

சில நாட்களில் இப்படித்தான் அவன் நினைக்கிறான். அனேக நாட்களில் அவனுக்கு நம்பிக்கையே எழுவதில்லை. அவனைத் தன் வீட்டிற்கு அழைத்துப் போவதை எண்ணிப்பார்க்கிறான், அவனைத் தன் அப்பாவுடைய வீட்டிற்கு அழைத்துப் போவதைக் கற்பனை செய்கிறான், அவன் தன் அப்பாவிடம் என்ன சொல்வான் என்பதை அவன் கற்பனையில் பார்க்கையில், தன்னுடைய சாக்குப் போக்குகளையும், வருத்தத் தெரிவிப்புகளையும் கேட்கத் தொடங்குகிறான். அப்போது அவனுக்கு அது நடக்கச் சாத்தியப்பாடு இல்லை என்று புரிகிறது. ராபர்ட் இங்குமங்கும் கொஞ்சம் உளவியலைப் படித்திருக்கிறான், தான் எப்படி இந்தக் குழப்படி நிலையில் தானாகப் போய்ச் சிக்கிக்கொண்டோம் என்பதை அறிந்திருப்பதாக நம்புகிறான். அது கலகம். அடிமனத்திலிருந்து எழுவது, வேறென்ன. அவனுடைய அப்பாவுக்கு எதிரான அடிமனத்துக் கலகம், இப்படி லேடியைப் போல

ஒரு பெண்ணுடன் காதலில் விழுவது. ஏனென்றால் நாம் காதலுக்குள் விழுவதில்லை. இல்லவே இல்லை. வாழ்க்கை ஒரு பாட்டு இல்லை. நாம் காதலுக்குள் விழத் தீர்மானிக்கிறோம். அந்தத் தேர்வுக்குச் சில காரணங்கள் உள்ளன, எந்தத் தேர்வுக்கும் காரணம் இருக்கும், வேர்மூலம் தேடினால் அது புலப்படும். நம் காரணங்களை நாம் இனம் கண்டு கொண்டால், நம் தேர்வுகள் மீது நமக்குக் கட்டுப்பாடு கிட்டும். அதெல்லாமே அத்தனை எளியதுதான்.

ஜன்னல் வழியே ராபர்ட் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான், ஆனால் உண்மையில் எதையும் அவன் பார்க்கவில்லை.

இது நடக்கவியலாதது. லேடி ஒரு சிறுமி, வாழ்க்கையைப் பற்றி அவளுக்கு ஏதும் தெரியாது. அவளிடம் ஒரு கச்சாத் தன்மை இருக்கிறது, அதைத் திருத்தப் பல்லாண்டுகள் ஆகும். அவள் கட்டுப்பாடில்லாமல் வளர்க்கப்பட்டுப் பிடிவாதக்காரியாக ஆகியிருக்கிறாள், அவள் பாதிப் பிடாரி, அவளுடைய நாக்கு முழுதுமே பிடாரித்தனம் கொண்டது. மேலும் அவள் அமெரிக்காவின் தென்பிராந்தியத்தில் வளர்ந்தவள், அதுவே ஏதோ கெட்டது என்றில்லை, ஆனால் ஒரு குறிப்பிட்ட வகைத் தென் பகுதிக்காரி. அவளே சொல்லிக் கொள்கிற மாதிரி, தென்பிராந்தியக் கழிசடை இல்லை, ஆனால் கழிசடை இல்லாதது பற்றி அதிகமான பெருமை கொண்டவள். ஆராய்ந்து நோக்காத அணுகுள்ளவள். மூடநம்பிக்கைகளுள்ளவள். குலக்குழு அபிமானி.

அதுதான் என்னவொரு குலக்குழு, காப் குழு. கனம் காப் தோள்பட்டைகளை இழுத்து இழுத்து விட்டுக்கொண்டு, எந்நேரமும் சாலைப் பயணத்தில் இருக்கும் பெயிண்ட் விற்பனையாளர், டமாரமடிப்பவரின் சவடால் பேச்சும், கருப்பர்கள் பற்றியும், தர்ப்பூசணி பற்றியும் தொடர்ந்து ஜோக்குகளும் கொண்டவர். சீமாட்டி காபோ, காலையிலிருந்து இரவுவரை ஊர்வம்பிலேயே நேரம் செலவழிப்பவர், மதநம்பிக்கையிலும் அவலத்தையே நாடுபவர், தன் மகள்களின் விருப்பப்படி தான் வாழ்வதை நாடுபவர், ஒரு வளர்ந்த பெண்ணுக்குரிய கண்ணியத்தையும் கட்டுப்பாட்டையும் கடைப்பிடித்து அவர்களுக்கு ஓர் முன்னுதாரணமாகத் திகழ முயலாதவர். அந்தச் சகோதரி ஒருத்தி. ஜோ கே. அது நடக்கு முன்பே அவளுடைய சோகக் கதையை நாம் எழுதி விடலாம்.

ஒட்டு மொத்தமாக, தன் அப்பாவின் மண்டையில் இடியாக இறக்க, காப்களின் குடும்பத்தைவிட மேலானதொரு குடும்பத்தை ராபர்ட்டால் கற்பனை கூடச் செய்ய முடியவில்லை. அதனால்தான் இவர்களை அவன் தேர்வு செய்திருக்க வேண்டும், அதனால்தான் இந்தத் தேர்வை அவன் ரத்து செய்ய வேண்டும். அவன் தீர்மானித்துவிட்டான். அவளிடம் சென்ற முறையே சொல்வதாக இருந்தான், ஆனால் அப்போது வாய்ப்பே கிட்டவில்லை. இன்று. என்ன ஆனாலும் சரி. அவளுக்குப் புரியாது. அவன் அழக் கூடும். அவன் மென்மையாக நடந்துகொள்வான். அவன் அருமையான பெண் ஆனால் அவனுக்கு அவன் மிக இளையவன்

என்று விளக்குவான். தனக்கு என்ன ஆகும் என்று தெரியாதபோது, அவளைக் காத்திருக்கச் சொல்வதும், பிறகு அவளுக்குச் சிறிதும் பழக்கமில்லாத ஒரு இடத்துக்கு, தன் உற்றார் உறவினர் நண்பர்களிடமிருந்து மிகத் தொலைவில் உள்ள இடத்துக்கு இட்டுச் செல்வது நியாயமில்லை என்று விளக்குவான்.

அவன் லேடியிடம் உண்மையைத் தவிர மற்றெல்லாவற்றையும் சொல்வான், அந்த உண்மையோ தன் அப்பாவுக்கு எதிராக ஆயுதமாகப் பயன்படுத்த அவளைத் தேர்ந்தெடுத்ததற்கு அவன் வெட்கப்படுகிறான் என்பதுதான். அது அவனுடைய தனிப்பட்ட சண்டை. அவனுக்கு நினைவு தெரிந்த நாளாய் அந்தச் சண்டையை எதிர்கொள்ளாமல் அவன் ஓடிப் போயிருக்கிறான், இப்போது ஓடுவதை அவன் நிறுத்த வேண்டும் என்று அவனுக்குத் தெரிந்திருக்கிறது. அவன் அந்த மனிதரை எதிர்கொள்ள வேண்டும்.

அவன் அப்படித்தான் செய்யப்போகிறான். கொரியாவிலிருந்து திரும்பியதும் அதைச் செய்வான். அப்போது அவனுடைய அப்பா அவன் சொல்வதைக் கேட்டுத்தான் ஆக வேண்டும். அவரை அப்படி கேட்குமாறு ராபர்ட் செய்யப்போகிறான். அவன் அவரிடம் சொல்வான், அப்பாவை எதிர்கொண்டு அவரிடம் சொல்வான்.

ராபர்ட்டின் தொண்டை அடைத்துக்கொண்டது, அவன் நேராக நிமிர்ந்து அமர்ந்தான். அவசரமான, ஆழமில்லாத இழுப்புகளில் தன் சவாசம் இருப்பதை அவனால் கேட்க முடிகிறது, அதை வேறு யாரும் கவனித்தார்களா என்று யோசிக்கிறான். அவனுடைய இதயம் உதைப்பாகத் துடிக்கிறது. வாய் உலர்ந்திருக்கிறது. தன் கண்களை மூடிக்கொண்டு, மெதுவாக, ஆழமாக மூச்சுவிடும்படி தன்னை ஆக்கிக் கொள்கிறான், அமைதியான நிலை போலப் பாவனை செய்துகொள்கிறான், அது நிஜமாகும்வரை அப்படியே இருக்கிறான்.

மின்சாரம் அளிக்கும் நிறுவனத்தைக் கடக்கிறது பஸ், ஒரு பஸ் நிறுத்த நிலையத்தைக் கடக்கிறது. அதன் முன்னே சிவந்த முகமுடைய படைவீரர்கள் மின்னுகிற காலணிகளோடு நின்றபடி புகைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மதுக்கடைகள் வரிசையாக இருக்கும் ஒரு தெருவில் பஸ் நிற்கிறது, மற்ற ஆண்கள் கீழே இறங்குகிறார்கள். ராபர்ட்டும், நான்கு பெண்களும் மட்டும் பஸ்ஸில் எஞ்சி இருக்கிறார்கள். ஜாக்ஸன் வீதியில் திரும்புகிறது பஸ், ரயில் தண்டவாளங்கள் மீது குலுங்கியபடி கடக்கிறது, மர விற்பனைக் கூடங்களைத் தாண்டுகிறது. சட்டைகளைக் கழற்றி விட்ட கருப்பின ஆண்கள், மங்கலான ஒளியில் மின்னுகிற தோலோடு அங்கே வேலை செய்கிறார்கள், ஒரு ட்ரக்கினுள் மரப்பலகைகளை வீசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பிறகு ஒரு வேலிக்குப் பின்னே போகிறார்கள். ராபர்ட் தன் நிறுத்தத்தில் பஸ் நிற்க வேண்டி கயிறை இழுத்து அறிவிக்கிறான். பூப்போட்ட ஆடை அணிந்த அகலமான ஒரு பெண் பின்னே காத்து நிற்கிறான். அவளுடைய கைகளின் கீழ்ப்புறத் தசைகள் கயிற்றூஞ்சல்போல ஆடுகின்றன. படிக்கட்டுகளில் இறங்க அவளுக்கு நிறைய நேரம் பிடிக்கிறது.

சூரிய ஓளி அவன் கண்களைக் கூசச் செய்கிறது. தன் தொப்பியின் முன் தகட்டைக் கீழிறக்கிக்கொள்கிறான், தெருமுலைக்கு நடந்து, வலப்பக்கம் திரும்புகிறான். இது ஆர்ஸெனல் தெரு. இந்தத் தெரு முடிவில் வயல்வெளியில் முடிகிறது—இதில் இரண்டு குறுக்குத் தெருக்களைத் தாண்டி லேடியின் வீடு இருக்கிறது. தெரு முடிவதில் திட்டமெல்லாம் ஏதும் இல்லை—சும்மாகவே முடிந்து விடுகிறது. அங்கிருந்து பிறகு ஏதும் இல்லை, பல மைல்களுக்கு வயல்கள்தான். இரவில் லேடியும், ஜோ கேயும் அவர்கள் வீட்டுக்குப் பின்னே உள்ள வயலிலிருந்து ஸ்ட்ராபெர்ரிகளைத் திருடிக் கொண்டு வருகிறார்கள், புதிதாகக் கடையப்பட்ட பாலேட்டுக் குழம்புடனும், சாக்லெட் துருவல்களோடும் அளிக்கிறார்கள். பகல்பொழுதின் வெப்பத்தில் வெந்து கொண்டிருக்கும் ஸ்ட்ராபெர்ரிகள் பல் அழுந்திய உடனே வெடித்துத் திறக்கின்றன. இன்னொருவரின் விளைச்சலை இப்படி அறுவடை செய்து கொண்டு வருவதை ராபர்ட் ஏற்க மறுக்கிறான் என்றாலும் அவன் தன்னுடைய பங்கை உண்பதோடு அதற்கு மேலும் உண்கிறான். அந்தப் பழங்களுக்கான பருவ காலம் முடியப்போகிறது. இன்றிரவு அவனுக்கு அதிர்ஷ்டம் இருந்தால் ஏதும் கிடைக்கலாம்.

முகப்பு மேடையில் லேடியைப் பார்க்கிறபோது அவன் ஸ்ட்ராபெர்ரிகளைப் பற்றித்தான் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறான். அந்தக் கணத்தில் அவற்றின் இனிப்புச் சுவை அவன் வாயில் பரவுகிறது. ஏதோ நினைவுக்கு வந்தவன்போல அவன் நிற்கிறான், பிறகு அவனை நோக்கி மேலும் வருகிறான். அவளுடைய உதடுகள் அசைகின்றன, ஆனால் அவனால் அவள் சொல்வதைக் கேட்க முடியவில்லை, தன் வாயில் உள்ள சுவையைத் தவிர வேறெதுவும் அவனுக்குத் தெரியவில்லை, அருகில் நெருங்க நெருங்க அந்தச் சுவை இன்னும் தீவிரமாகிறது. அவனுடைய நடைவேகம்

அதிகமாகிறது, கை படிக்கட்டின் கைப்பிடியை நோக்கி நீள்கிறது. அவளையே விழுங்கப்போகிறவன் போல அவன் படிகளைத் தாண்டி மேலே செல்கிறான்.

இல்லை, என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறாள், இல்லை. அவள் அவனிடமும், அவன் தேடி வருகிற பெண்ணிடமும் பேசிக் கொண்டிருக்கிறாள். அந்தப் பெண்ணை அவன் அடைந்தால் என்ன ஆகும் என்பது அவளுக்குத் தெரிந்திருக்கிறது. உன்னுடைய அம்மாவோடும், சகோதரியோடும் இந்த முகப்பு மேடையிலேயே இரு, அவர்களுக்கு நீ சிக்கிரமாகவே தேவைப்படுவாய். உன் அப்பாவின் கண்களுக்கு மகிழ்ச்சியை இன்னும் கொஞ்ச காலம் அளித்துக் கொண்டிரு. இந்த ஆள் உனக்குத் தகுந்தவன் இல்லை. இவன் பொறுமையாக அறிவுறுத்தியே உன்னைப் பாதி சாக அடித்துவிடுவான். வளைந்து கொடுக்கவியலாத அன்னியர்கள் நடுவே உன்னை அழைத்துப்போய், அவன் தைரியசாலியாக இருக்கவியலாமல் தோற்பதைக் காணும்படி செய்துவிடுவான். அவனுடைய ஜாக்கிரதையான போக்கை அனுபவித்து நீ வருந்துவாய், உன் குழந்தைகள் அதன் அடியே தாங்கமுடியாமல் நெளிவார்கள், அதை எதிர்க்கிறோம் என்று முனைந்து, தங்களைத் தாங்களே காயப்படுத்திக்கொள்ளும் வகையான எல்லா அபாயகரமான நடவடிக்கைகளையும் மேற்கொள்வார்கள். மாற்றப்படுவதும். உன்னை நீயே கேட்கையில், யார் பேசுகிறார்கள் என்பதே புரியாமல் போவதும். ஆகவே, பொறு, இளம்பெண்ணே. உனக்கான காலம் வருவதற்குக் காத்திரு.

“லேடி?”

இதனால் பயனில்லை. அந்தப் பெண்ணால் இதைக் கேட்க முடியவில்லை. அவன் படிகளில் மேலேறி வருகையில் அவள் அவனை நோக்கிக் குனிகிறாள். அவனுடைய கன்னத்தைத் தொடுகிறாள், அங்கே இருக்கிற ஒரு கறையை, அது அங்கே இருப்பதே அவனுக்குத் தெரியாமலிருக்கும் கறையை, துடைக்கிறாள். அவள் வேறெதற்காகவோ அப்படித் தொடுவதாக நினைக்கிறவனின் முகம் அனைத்தையும் ஒப்புக் கொடுக்கிறது, எல்லாவற்றையும் கேட்கிறது. இந்தத் தொடுகையிலிருந்து விலகிப் போவது இயலாதது. அவள் நிறுத்தப்பட மாட்டாதவள். அவளுக்குத் தனக்கான புத்தி உள்ளது, லேடிக்குத் தெரியாத ஏதோ அவளுக்குத் தெரிந்திருக்கிறது. அவனிடம் எப்படி அன்பு செலுத்துவது என்பது அவளுக்குத் தெரிந்திருக்கிறது.

லேடி தன் பெயரை மறுபடி கேட்கிறாள்.

கொஞ்சம் பொறுங்கள், ஐயா.

அவள் அந்தப் பெண்ணை ஆசீர்வதிக்கிறாள். பிறகு தான் பெருங்கடலென்று கற்பனை செய்யும் பரந்த வயல்களையும், அந்தக் கடலை ஆளும் ஒரு கப்பல் என்று நினைத்த இந்த வீட்டையும் பார்க்கத் திரும்புகிறாள். அங்கே கடைசியாக நன்றாக ஒரு முறை நோக்குகிறாள், பிறகு தன் கண்களைத் திறக்கிறாள்.

இயேசுவின் பிறப்புக் கதைகள்

கிறிஸ்தவம் பற்றிய கட்டுரையை இரண்டு இந்து அறிஞர்களின் எடுத்துக்காட்டுகளுடன் ஆரம்பிக்கிறேன்.

பொன்னம்பலம் இராமநாதன் மத்தேயு நற்செய்திக்கு சைவசித்தாந்த பார்வையில் எழுதிய உரையில், இயேசுவை ஈன்றெடுத்தல் பற்றிய தகவல்களைக் கிழவிகள் கட்டிய புனிதநிலைகெட்ட கதைகள் என்று புறக்கணித்தார் (The Gospel of Jesus according to st. Matthew (1898). அத்துடன் இந்த இயேசு பேறு பற்றிய சம்பவங்கள் விவரிக்கப்பட்டிருக்கும் மத்தேயுவின் முதல் இரண்டு அதிகாரங்களும் பிற்சேர்க்கையாக இருக்கக்கூடும் என்றும் சந்தேகப்பட்டார். அவர் இயேசு பற்றிய அனைத்து நிகழ்வுகளையும் ஆன்மிகரீதியாகவும், உருவகரீதியாகவும் பார்த்தார்.

அதேபோல் ராம் மோகன் ராய் 1820இல் வெளியிட்ட இயேசு பற்றிய நூல் மலைப்பிரசங்கத்துடன் தான் தொடங்குகிறது (The Precepts of Jesus). இந்தியர்கள் இயேசு பிறந்த சம்பவங்களைப் படித்து ஆச்சரியப்படப் போவதில்லை; திகைப்பையும் மலைப்பையும் ஏற்படுத்தும் கதைகள் இந்தியர்களிடம் ஏற்கெனவே நிறைய இருக்கின்றன என்றார். அவரும் இயேசுவின் வாழ்வில் நடந்த முக்கிய சம்பவங்களான அவதாரம், உயிர்த்தொழுதல் போன்றவற்றை உருவக செயல்களாகத்தான் பார்த்தார்.

இயேசு பிறப்புக் கதைகளில் முக்கியமாகப்படுவது, அவர் பிறந்த நகரம், இடம், திகதி, அவரைத் தரிசிக்க வந்த கீழைத்தேய ஞானிகள், அவரின் கன்னிப் பிறப்பு என்பனவே. இயேசுவின் பிறப்புச் சம்பவங்களுக்கு ஆதாரம் புதிய ஏற்பாட்டில் பதிவுசெய்யப்பட்ட நான்கு நற்செய்தி நூல்களும், பவுல் எழுதிய நிருபங்களும். இவற்றில் காணப்படும் தகவல்கள் ஒன்றுக்கொன்று முரண்படுவது மட்டுமல்லாமல், அவை வரலாற்று நம்பகத்தன்மை உடையவையா என்ற கேள்வியையும் எழுப்புகின்றன.

முதலில் அவர் பிறந்த பெத்தலஹேம் நகரத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். புதிய ஏற்பாட்டு ஆதாரங்களின்படி, இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு அந்த நகரில் இயேசு பிறந்தார். ஆனால் அங்கு இயேசு பிறந்தது பற்றி மத்தேயு, மாற்கு, லூக்கா, யோவான் ஆகிய நான்கு நற்செய்திகளிலும் காணப்படும் விவரங்கள் ஒத்திசையவில்லை. அவை ஒன்றுக்கொன்று வேறுபடுகின்றன.

பெத்தலஹேம் பாலஸ்தீனிய மேற்குக் கரையில் உள்ள சற்று சிறிய நகரம். நற்செய்திகளில் மத்தேயும் லூக்காவும் தான் பெத்தலஹேம் பிறப்பைப் பதிவுசெய்கின்றன. இதை இவை கையாண்ட விதம் வேறு மாதிரியானது. மத்தேயுவில் மரியாளும் ஜோசப்பும் மகப்பேற்றுக்காக பெத்தலஹேம் போகிறார்கள். லூக்காவில் உரோமானியம் ஆட்சியாளரின் ஆணைப்படி வாக்காளர் கணக்கெடுப்பு இடம்பெற்றபடியால், இயேசுவின் பெற்றோர் அந்த நகருக்குப் பயணம்செய்ய வேண்டியிருந்தது.

மாற்கு, யோவான் நற்செய்திகளில் பெத்தலஹேமையோ, இயேசுவின் பிறப்பையோ குறிப்பிடும் தகவல் இல்லை. புதிய ஏற்பாட்டில் முதலில் எழுதப்பட்ட நூல்கள் நற்செய்திகள் அல்ல. இயேசுவைப் பற்றி முதல் ஆவணபடுத்தியவர் திருத்தாதர் பவுல். தமது நிருபங்களில் இயேசுவை தாவீதின் சந்ததியாக அவர் கருதினார். ஆனால் அவரை பெத்தலஹேமத்துடன் தொடர்புபடுத்தவில்லை. புதிய ஏற்பாட்டின் கடைசி புத்தகமான திருவெளிப்பாட்டு நூலும், இயேசுவை தாவீதின் சந்ததி என்று உறுதி கூறுகிறது. ஆனால் பெத்தலஹேமை அது குறிப்பிடவில்லை.

இயேசுவின் பெத்தலஹேம் பிறப்பின் திருமறை ஆதாரம், தீர்க்கதரிசி மீகாவின் முன்னறிவித்தல்களில் ஒன்று. யூதர்களை உய்விக்க பெத்தலஹேமிலிருந்து ஓர் இரட்சகர் பிறப்பார் என்பது யூத மரபில் இடம்பெறும் ஓர் இறையியல்ரீதியான எதிர்பார்ப்பு. இந்த எண்ணத்தை மிகவும் திட்பமாக வலுயுறுத்தும் வசனம் மீகா தீர்க்கதரிசியின் நூலில் காணப்படுகிறது. எதிர்காலத்தில் நடக்கப்போவதை அவர் முன்கூட்டிய உணர்த்திய பதிவு இது. அந்த வசனம்:

“எப்பிரத்தா எனப்படும் பெத்தலஹேமே! நீ யூதாவின் குடும்பங்களுள் மிகச் சிறியதாய் இருக்கின்றாய்! ஆயினும், இஸ்ரவேலை என் சார்பாக ஆளப் போகின்றவர் உன்னிடமிருந்தே தோன்றுவார்” (5.2).

மீகாவின் நூல் ஏறத்தாழ பொதுயுகம் 740—700 முன் எழுதப்பட்டிருக்கலாம். மத்தேயுவின் திகதி ஏறத்தாழ பொதுயுகம் 80—90. ஆகவே, சுமார் 820 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, இயேசுதான் அப்படி வரவிருந்த மேசியா என்று மத்தேயு முழுங்கினார். ஏபிரேய மறைகளிலிருந்த தீர்க்கதரிசனங்களை நற்செய்தி எழுத்தாளர்கள் தங்கள் இறையியல் தேவைகளுக்காக இயேசுவுடன் பொருத்திப் பார்த்தார்கள். பொதுயுகம் 2ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த தூட்டகாமணி போல், 21ஆவது நூற்றாண்டில் சிங்களவர்களைக் காக்க வந்த தூட்டகாமணி தானே என ராஜபக்சா முழுங்கியது போன்றது இது!

இத்துடன் பெத்தலஹேம் நகர் தொடர்பான இன்னும் ஒரு செய்தி இயேசு பிறந்த அசல் இடம் பற்றியது. உங்களுக்கு வரும் கிறிஸ்துமஸ் வாழ்த்து அட்டையை நம்பினால் மாட்டுத் தொழுவம் என்று சத்தியமாகச் சொல்வீர்கள். லூக்காவில் மட்டும்தான் அவர் பெத்தலஹேமில் உள்ள மாட்டுத் தொழுவத்தில் பிறந்தார் என்ற தகவல் உண்டு. மத்தேயுவின்படி, ஞானிகள் இயேசுவைப் பார்வையிட அவர் பிறந்த வீட்டுக்கு அழைத்துச் செல்லப்படுகிறார்கள். பயணிகளின் தங்குமிடங்கள் நிரம்பியிருந்ததால் லூக்காவின் இயேசு மாட்டுக் கொட்டிலில் பிறக்கிறார்.

இயேசுவின் பிறப்பு பற்றிய இரண்டாவது சம்பவம், ஞானிகளின் வருகை. பிறந்த பாலனான இயேசுவைக் கிழக்கிலிருந்து இரகசியமாகத் தரிசிக்க வந்த ஞானிகள் பற்றி மத்தேயு நற்செய்தியின் 2ஆவது அத்தியாயத்தில் மட்டுமே விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. லூக்காவில் இயேசுவின் பிறப்புச் செய்தி சாதாரண மேய்ப்பர்களுக்கு அறிவிக்கப்பட்டமை குறிப்பிடப்படுகிறது. கிறிஸ்தவ மரபில், அவர்களை “ஞானிகள்” அல்லது “அரசர்கள்” என்று அழைக்கிறார்கள். ஆனால் நற்செய்தியில் அவர்கள் அரசர்கள் என்று தெட்டத்தெளிவாகக் குறிப்பிடப்படவில்லை. அவர்களின் எண்ணிக்கையும் தரப்படவில்லை. இயேசுவைச் சந்தித்தவர்கள் தங்கம், தூபவர்க்கம், வெள்ளைப்போளம் என மூன்று பரிசுகளைக் கொடுத்தனர். அவர்கள் கொடுத்த மூன்று பரிசுகளின் அடிப்படையில், ஞானிகள் மூவரே என்ற மரபு கிறிஸ்தவ பரப்புரையில் உருவானது ஆனால் கிறிஸ்தவ திருமறையில் அவர்களின் எண்ணிக்கை பற்றி தெளிவாக எந்தச் செய்தியும் இல்லை.

இவர்கள் கொடுத்த பரிசுகளுக்கு ஆழமான அடையாள முக்கியத்துவம் உண்டு: தங்கம் அரசருக்கான பரிசு; இயேசுவின் அரசருவத்தை அது குறிக்கின்றது. தூபவர்க்கம் பூஜையில் பயன்படுத்தப்படும் ஒரு ரசாயனம்: இயேசுவின் தெய்வீகத்தை இது குறிக்கின்றது. வெள்ளைப்போளம் யாக்கை பதனிடும் எண்ணெய்; இயேசுவின் எதிர்கால உயிர்த்தியாகத்தையும் துன்பங்களையும் இது குறிக்கின்றது.

சங்கப் புலவர்கள்போல் இந்த ஞானிகள் பெயரில்லாதவர்களாகவே இருந்தார்கள். சங்கச் செய்யுள் இயற்றியவர்களின் பெயர்கள் எப்படி அவர்கள்

காலத்துக்குப் பின்னர் அவர்களின் சொல்லாட்சியை வைத்து உருவாக்கப்பட்டதோ அதுபோலவே இயேசுவைப் பார்க்க வந்தவர்களுக்குத் திருச்சபை பெயர்களைச் சூட்டியது. பின்னர் கிறிஸ்தவ மரபில், இந்த ஞானிகள் காஸ்பர், மெல்கியோர், பால்தசார் எனப்பட்டனர். ஆனால் இப்பெயர்கள் திருமறையில் இல்லை. இவை கிறிஸ்தவ நடுக்காலத்தில் உருவானவை. பிற்காலத்தில் ஆசியா, ஆபிரிக்க, ஐரோப்பிய கண்டங்களின் பிரதி—நிதிகளாக அப்பெயர்கள் பின்னப்பட்டவை.

இந்த ஞானிகள் பொதுவாகப் பண்டைய பாரசீகத்திலிருந்து (இன்றைய ஈரானிலிருந்து) வந்த ஜோதிடர்கள் அல்லது பூஜையாளர்கள் என்று கருதப்படுகிறார்கள். இயேசுவின் பிறப்பு பற்றிய கதைப்பாட்டில், அவர்களின் பங்கு, இயேசுவின் பிறப்பு மேசியத்தன்மையையும் அவர் யூதர்களின் அரசராக மட்டுமல்ல எல்லா ஜனங்களுக்கும் இராஜா ஆவார் என்ற கிறிஸ்தவ பரப்புரையின் காலனிய முக்கியத்துவத்தையும் உணர்த்துவதற்காக இணைக்கப்பட்டது.

ஞானிகள் பற்றிய தொன்மங்களின் தோற்றுவாயைச் சங்கீதப் புத்தகத்தில் வரும் இந்த வசனத்தில் காணலாம்:

“தர்ஷீசின் ராஜாக்களும் தீவுகளின் ராஜாக்களும் காணிக்கைகளைக் கொண்டு வருவார்கள்; ஷேபாவிலும் சேபாவிலுமுள்ள ராஜாக்கள் வெகுமானங்களைக் கொண்டு வருவார்கள். சகல ராஜாக்களும் அவரைப்பணிந்து கொள்வார்கள்; சகல ஜாதிகளும் அவரைச் சேவிப்பார்கள்” (சங்கீதப் புத்தகம் 72.10—11).

கிறிஸ்தவம் வென்று மேம்படுகிற எண்ணத்துக்கு சவால்விடும் விதமாக உள்ள ஒரு துருக்கிய பிரதியின்படி, இந்த ஞானிகள் வழங்கியவை தங்கம், தூபவர்க்கம்,

வெள்ளைப்போளம் அல்ல, பௌத்த மதத்தின் மூன்று பவளங்களான புத்தம், தர்மம், சங்கம். இது பலமத சூழலைப் பெரிதும் உறுதிப்படுத்துகிறது.

மூன்றாவதும் மிகமுக்கியமானதும் தகராறு ஏற்படுத்துவதுமாக உள்ள இன்னொரு விடயம்: கன்னிப்பிறப்பு. இதுபற்றி யாராவது திருச்சபையின் படிப்பினைகளிலிருந்து சற்று விலகினால், திருச்சபை அதிகாரபீடம் பிறப்பிக்கும் ஃபத்வாவுக்கு உள்ளாக நேரலாம். மத்தேயு, லூக்கா நற்செய்திகளில் மட்டுந்தான் கன்னிப்பிறப்பு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இது பற்றிய தகவல்கள் தரய பவுலின் நிருபங்களிலோ, புதிய ஏற்பாட்டின் இறுதி நூலான யோவானின் திருவெளிப்பாட்டிலோ இல்லை.

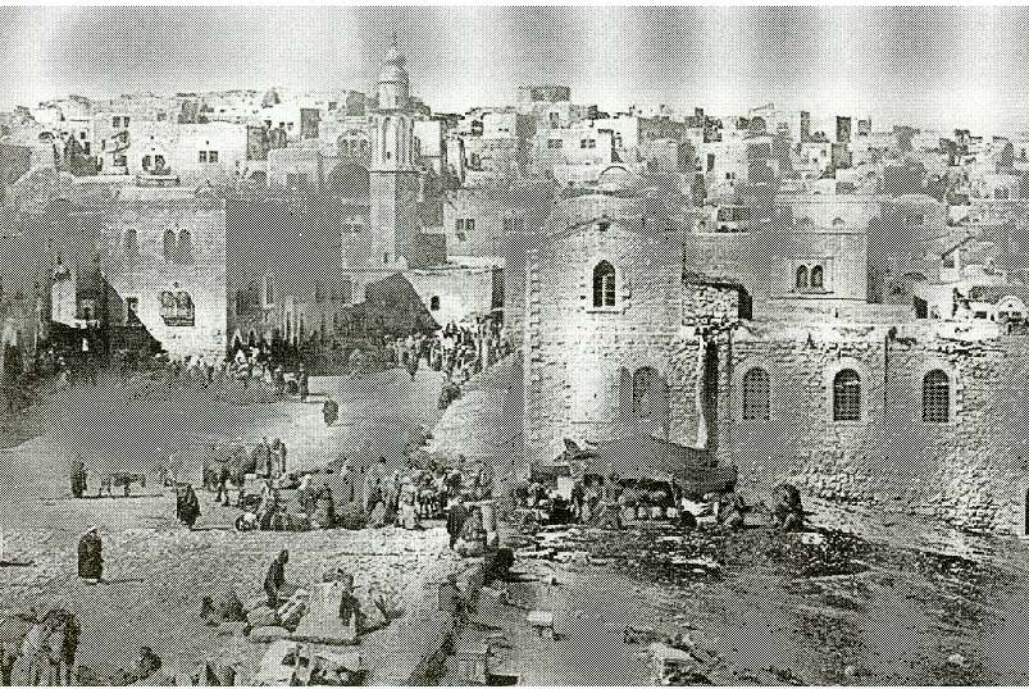
மத்தேயு வசனத்தின் பின்னணி, பழைய ஏற்பாட்டுத் தீர்க்கதரிசியான ஏசாயாவின் புத்தகத்தில் காணப்படும் ஒரு வாக்கியம்: “அதலால் ஆண்டவர் தாமே உங்களுக்கு ஒரு அடையாளத்தைக் கொடுப்பார். இதோ, ஒரு கன்னிகை கர்ப்பவதியாகி ஒரு குமாரனைப் பெறுவாள்.

(ஏசாயா 7.14).

தீர்க்கதரிசி ஏசாயாவுக்கும், யூதாவின் அரசனான அகாசுக்கும் இடையே நடந்த உரையாடலில் இந்த வாக்கியங்கள் வருகின்றன. பொதுயுகத்துக்கு முன் 8ஆம் நூற்றாண்டில் ஏற்பட்ட அரசியல் பிரச்சினையின் போது வடபுற இஸ்ரவேல் ராஜ்யத்துக்கும், அராம் (இன்றைய சிரியா) ராஜ்யத்துக்கும் இடையிலான கூட்டணியால் யூதா அச்சுறுத்தப்பட்டது. யூத ராஜா அகாஸ், அசிரிய பேரரசுடன் கூட்டணி அமைத்துப் பாதுகாப்புப் பெற விரும்பினார். ஏசாயா அதை வலுவாக எதிர்த்தார்.

இந்தச் சூழ்நிலையில், யூதாவைக் கடவுள் பாதுகாப்பார் என அகாசுக்கு ஏசாயா உறுதியளித்தார். அகாசுக்கு உடனடியாக உறுதிமொழி அளிக்கப்பட்டதை தீர்க்கதரிசியின் வார்த்தைகள் குறிப்பிடுகின்றன. அது ஏசாயாவின் தொலைநோக்கு (தீர்க்கதரிசனம்) அல்ல; அது தாவீதின் பரம்பரையை நீடிக்கச்செய்யும் உபாயம். சிரிய—எப்ராயீமிய பேரரசுக்குப் பதிலாக, தாவீது வம்சத்தின் பேரரசை நிறுவும் முயற்சி இது. யூதாவுடன் கடவுள் செய்த உடன்படிக்கையின் மாறாநிலையைச் சுட்டிக்காட்டும் செய்தியில் புதைந்திருக்கும் தகவல் ஏகாதிபத்தியம் பற்றியது. ஒரு பேரரசை விடுத்து மற்றொரு பேரரசை எழும்பச் செய்வதுதான் இதன் உள்நோக்கம்.

இங்கே பிரச்சினை என்னவென்றால், மரியானை வர்ணிக்கப் பாவிக்கப்பட்ட பதம். ஏசாயாவின் தீர்க்கதரிசன புத்தகத்தில் “இளம் பெண்” எனும் வார்த்தை பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ‘அல்மா (almah) என்ற ஏபிரேயச் சொல் “திருமணத்துக்குத் தகுதியான இளம் பெண்” என்று பொருள்படுவது. அவளுடைய பாலியல் நிலையை அல்ல, அவளுடைய வயதையே

அது குறிக்கிறது. ஆனால் இது ஐயந்திரிபற “கன்னி”யைக் குறிக்காது. கன்னி என்பதற்கு ஏபிரேய சொல்லான பெத்துலா (betulah) இங்கே உபயோகிக்கப்படவில்லை. எபிரேய வேதத்தின் பழைய கிரேக்க செப்துவாஜிண்ட் (Septuagint) மொழிபெயர்ப்பில் “கன்னி” என்று பொருள்படும் பார்த்தெனோஸ் (parthenos) என்ற சொல் பயன்படுத்தப்பட்டதால், புதிய ஏற்பாட்டில், மத்தேயு 1:22—23இல், ஏசாயா 7:14இன் வசனத்துக்கு இயேசுவின் கன்னிப் பிறப்புக்கான தீர்க்கதரிசனம் என்று பொருள்கொள்ளப்பட்டது. அத்துடன் இது மனித வரலாற்றில் விவிலிய கடவுளின் தெய்வீக தலையீட்டையும், அவர் தன் மக்களுடன் இருக்கிறார் என்ற உறுதியான நிலைப்பாட்டையும் வலியுறுத்துகிறது. அத்துடன் பழைய ஏற்பாட்டையும் புதிய ஏற்பாட்டையும் இது ஒருங்கிணைக்கிறது.

திருச்சபை தீர்மானித்த புனித நூற்தொகுப்பை விட தள்ளுபடி ஆகமங்களில்தான் கன்னிப் பிறப்புச் சம்பவங்கள் அதிகம் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் யாக்கோபின் “நற்செய்தி”, “பிலிப்புவின் நற்செய்தி” ஆகிய “ஞான சுவிசேஷங்கள்” (Gnostic Gospels) முக்கியமானவை. ஞான எழுத்துக்கள் என்று பொதுவாக அடையாளம் காணப்படும் முக்கியமான படைப்புகள் குறைந்தது 20—30 உள்ளன. இவை திருச்சபை அங்கீகரித்த பெருநூல்திரட்டில் இல்லை.” இது “ஞான” (gnosis) என்ற வார்த்தையை அடிப்படையாகக்கொண்டு, ஞான நற்செய்திகள் என்பவை ஆன்மீக அறிவையும் விழிப்புணர்வுகளையும் உணர்த்தும் என்று சொல்லும் வழி ஆகும்.

இரண்டாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த யாக்கோபின் நற்செய்தியில் காணப்படும் கன்னிப் பிறப்புக் கதை, இந்திய புரணங்களில் வரும் மாயஜாலக் கதைகளை அறிவியல் கட்டுரைகள் போல் தோன்ற வைக்கும்;

ஏதோ சந்திரயான் 3 விண்கலத்தை சந்திரனுக்கு அனுப்பிய இந்திய அறிவியல் குழுவினரால் படிக்கும் விஞ்ஞான இதழுக்கு எழுதப்பட்ட அறிவியல் கட்டுரைகள் போல் தோன்ற வைக்கும்.

இயேசு பிறந்த தருணத்தைப் பரபரப் புணர்வுடன் முன்வைக்கும் வர்ணிப்பு யாக்கோப்பின் நற்செய்தியில் இருக்கிறது:

“உலகம் திடீரென சுழலாமல் நின்றது; பறவைகள் வானில் உறைந்து விடுகின்றன; ஒரு மேய்ப்பனின் கை நிலைநிற்கிறது; நட்சத்திரங்கள் ஓய்ந்து நிற்கின்றன; ஒரு பெண்

வருகை தருகிறாள்; மரியாள் உண்மையில் கன்னியா என்பதை நம்ப முடியாமல், மரியாளின் கருப்பை வாய்க்குள் அவள் தன் விரலை நுழைக்கத் துணிகிறாள். அவளது கை உடனடியாக எரிந்து விழுகிறது. “அச்சோ,” என்று அவள் பரிதவிக்கிறாள்.” (19:3—4).

கிறிஸ்தவ சபைகளின் தொடக்க நாட்களிலேயே கன்னிப் பிறப்பு பற்றி சந்தேகங்கள் இருந்தன. மரியாள் பரிசுத்த ஆவியால் உடல்ரீதியாகக் கருவுறவில்லை என்று பிலிப்புவின் நற்செய்தி கூறுகிறது. யானைமுக விநாயகரே உலகில் முதன்முதல் ஓட்டுறுப்பு அறுவை சிகிச்சைக்கு (plastic surgery) உள்ளானவர் என்று நரேந்திர மோடி பாணியில் உணர்ச்சிவசப்பட்டு, இயேசுவை முதலாவது சோதனைக் குழாய் குழந்தை என்று அவர்கள் கொண்டாடவில்லை. இந்தப் பிறப்பை அவர்கள் உருவகமாக எடுத்துக்கொண்டார்கள்: பிலிப்புவின் நற்செய்தில் வரும் அந்த வசனம்:

“சிலர் சொன்னார்கள், மரியாள் பரிசுத்த ஆவியால் கருவுற்றாள் என்று. அவர்கள் தவறாகச் சொல்லுகிறார்கள். அவர்கள் என்ன சொல்கிறார்கள் என்பதை அவர்கள் அறியவில்லை. எப்போது ஒரு பெண், ஒரு பெண்ணால் கருவுற்றாள்?” (பிலிப் நற்செய்தி 17:3—11)

நீங்கள் வாசித்த இந்தக் கடைசி வரி ஏதோ பராசக்தி படத்தில் வரும் “எந்தக் காலத்திலடா அம்பாள் பேசினாள்?” போல் தோன்றும். இதே பிலிப்பு நற்செய்தியில் மரபுவாத கிறிஸ்தவர்களுக்கு மனஞ்சலிக்கவைக்கும் சர்ச்சைக்குரிய இன்னும் ஒரு வசனம் உள்ளது. அதில் இயேசு தனது சிஷ்யையான மரியாளுக்கு முத்தம் கொடுத்ததாகக் கூறப்படுகிறது (58:1—3). இதையும் கவனிக்க வேண்டும். யூத மரபின்படி

கன்னிப்பிறப்பில் உருவான மேசியாதான் அந்த ஜனங்களுக்கு விமோசனத்தைக் கொடுப்பார்; அவர்களுக்கு விடுதலை தருவார் என்ற இறையியல் பாரம்பரியம் இல்லை. இது ஆரம்ப காலக் கிறிஸ்தவர்கள் உருவாக்கிய வேதவியல் மரபு.

கடைசியாக, இயேசுவின் பிறப்பு கதைகளுடன் தொடர்புடைய நிகழ்வுகளில் முக்கியமானது, அவரது பிறந்த நாள். கிறிஸ்துமஸ் தினம் குறித்தும், கிறிஸ்தவர்களிடம் ஒரு திட்டவட்டமான தேதியில்லை. மேற்குத் திருச்சபைகள் (கத்தோலிக்கர், சீர்திருத்த சபையினர்) டிசம்பர் 25ஆம் தேதியை ஏற்றுக்கொண்ட நிலையில், கிழக்குத் திருச்சபைகள் முதலில் ஜனவரி 6ஆம் திகதியில் இயேசுவின் பிறப்பையும், நினைவுகூரும் பண்டிகையான திருக்காட்சி நிகழ்வுகளில் அவரின் திருமுழுக்கையும் கொண்டாடுகிறார்கள். இயேசு பிறந்து முந்நூறு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகுதான் டிசம்பர் 25 அவரது பிறந்தநாள் ஆகியது. இதை முறைப்படுத்தியவர் முதலாம் ஜூலியஸ் (ஆட்சி 337—352 பொதுயுகம்) என்ற போப்பாண்டவர். 4 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில், டிசம்பர் 25 அன்று கிறிஸ்துமஸ் கொண்டாட்டம் உரோமானியப் பேரரசில் பரவலாக நிகழ்ந்தது.

இந்தப் பிறப்பு குளிர்காலத்தில் நடந்திருக்குமா என்ற கேள்வியும் உண்டு. ஏனெனில் இயேசு பிறந்த சேதி மேய்ப்பர்களுக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டது என்கிறது லூக்கா 2:1—20. இது ஒரு வசந்தகாலத்தில் அல்லது இலையுதிர் காலத்தில் நடந்திருக்க வேண்டும். ஏனெனில் மேய்ப்பர்கள் மார்கழிக் குளிரில் வெளியில் நடமாட வாய்ப்பில்லை ஞானிகளின் வருகையை மத்தேயு 2:1—12 விவரிக்கிறது. ஆனால் ஆண்டு, திகதி குறிப்பிடவில்லை. அதுமட்டுமல்ல, இயேசு கிறிஸ்து பொதுயுகத்தின் காலத்தின் முதலாம் ஆண்டில் பிறந்தவரல்ல; மாறாக, அவர் பொதுயுகம் 6ஆம் நூற்றாண்டுக்கும் பொதுயுகம் 4ஆம் நூற்றாண்டுக்கும் இடையில் (அவருக்கே முந்திய காலத்தில்) பிறந்திருக்க வாய்ப்பு உள்ளது என்பது சரித்திர ஆசிரியர்களின் கணிப்பு, ஆகையால், கி.மு., கி.பி. என்ற காலப் பிரிவுகள் சரியான கணக்கீடுகளைக் குறிக்கா.

கிறிஸ்தவ தெய்வீக புதிய கிறிஸ்தவர்கள் பிற சமய பழக்கவழக்கங்களுக்கு மறுவிளக்கமளித்து அவற்றை விழாக்களாகக் காலனியப்படுத்தினார்கள். கிறிஸ்தவ சமுதாயத்தின் நாட்டங்களுக்கும், அவர்கள் ரோமானிய உலகத்துடன் இணையும் நோக்கத்துக்கும் இந்த மாற்றங்கள் உதவின. அப்படித்தான் டிசம்பர் 25 இயேசுவின் பிறந்த நாளானது. இந்தக் கொண்டாட்டத்துக்குப் பின்னால் உரோமானிய வேளாண்மைத் தெய்வத்திற்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்ட பண்டிகையும், கைப்பற்றப்படாத கதிர்வனின் பிறப்பு என்ற பண்டைய உரோமர்

பெருவிழாவின் அடையாளப் பதிவுகளும் இருக்கலாம் என்று சொல்லப்படுகிறது.

கிறிஸ்து பிறந்த தொட்டில், அதில் பேசப்படும் மாடும் கழுதையும் நற்செய்திகளில் இல்லை. இவற்றை கிறிஸ்தமஸ் வாழ்த்து அட்டையில் தான் காணலாம். ஆனால் தள்ளுபடி ஆகமங்கள் இவற்றைப் பதிவு செய்கின்றன. இவற்றுக்கு ஆதாரம் The Infancy Gospel of James. அதில் வரும் வசனம்: “நான் தரையைப் பார்த்தேன், தொழுவத்தை நோக்கித் தலைகுனிந்தபடி ஒரு மாடும் கழுதையுமாக இரண்டு விலங்குகள் நிற்பதைக் கண்டேன்” (ஜேம்ஸின் சிசுத்துவ நற்செய்தி, அத்தியாயம் 18:1—2). திருச்சபைகளில் இன்று காணப்படும் பிறப்புக் குடில், மாடு, கழுதை என்ற மரபை ஆரம்பித்தவர் இரண்டாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த உயிர்த்தியாகியான ஜஸ்டின் என்ற திருச்சபை தந்தை. திருச்சபை அன்னைகள் அப்போது இல்லை.

தொடக்கால கிறிஸ்தவர்கள் இயேசுவின் பிறந்தநாள் கொண்டாட்டத்துக்கு முதன்மை கொடுக்கவில்லை; அதற்குப் பதிலாக அவரது இறப்பு, உயிர்த்தெழில் மீதே அவர்கள் ஆர்வம் கொண்டிருந்தார்கள். நான்காம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னர்தான் கிறிஸ்தவர்கள் இயேசுவின் பிறந்தநாளைக் கொண்டாடத் தொடங்கினார்கள். கிறிஸ்துவை முதல்முதலாகப் புறஜாதியினருக்கு அறிவித்த பவுல் பட்டாசு கொளுத்தி கிறிஸ்தமஸ் கொண்டாடியதாகத் தெரியவில்லை அவர் இயேசுவை தட்டையான மொழியில் அறிமுகப்படுத்தினார். பவுலின் வார்த்தைகளில்:

“நாங்களோ சிலுவையில் அறையப்பட்ட கிறிஸ்துவைப் பிரசங்கிக்கிறோம்” (1 கொரிந்தியர் 1.23).

கிறிஸ்துமஸ் தொடர்ச்சியாகக் கொண்டாடப்படவில்லை. 17ஆம் நூற்றாண்டில் பிரிட்டனில் முதலாம் எலிசபெத் அரசி காலத்துச் சீர்திருத்தம் அரைகுறையானது என்று கருதிய கிறிஸ்தவ பரிசுத்தவாதிகள் (Puritans) கிறிஸ்துமலை வேதபூர்வமற்றது என்று நிராகரித்தனர். 1647 முதல் 1660 வரை இங்கிலாந்திலும், பிரித்தானிய ஆட்சிக்கு உட்பட்ட அமெரிக்கக் காலனிகளின் சில பகுதிகளிலும் கிறிஸ்துமஸ் தடைசெய்யப்பட்டது. 19ஆம் நூற்றாண்டில் இந்தக் கொண்டாட்டம் மறுபிறவி எடுத்தது. அதற்கு காரணம் சார்ல்ஸ் டிக்கன்ஸின் நாவலான A Christmas Carol (1843). பெருந்தன்மையையும், நல்ல மகிழ்ச்சியை வலியுறுத்தும் குடும்பத்தையும் மையமாகக்கொண்ட விடுமுறையாக கிறிஸ்துமஸ் புதுப்பிக்கப்பட்டது. இன்று இந்த விழாக்கள் விசுவாசிகளின் பக்தியை விருத்தியடையச் செய்யுமோ தெரியாது. ஆனால் வெதுப்பக்கூட்டுல்தாபன பங்குதாரர்களின் ஆதாயத்தை இது பெருக்குதல் திண்ணம்.

இந்தக் கட்டுரையிலிருந்து விடுபட முன்னம் இங்கே சொல்லப்பட்டவை பற்றி சில தனிப்பட்ட கருத்துக்கள்: நற்செய்திகளில் உள்ள வேறுபட்ட பார்வைகளை ஒரே சமதளத்தில் இணைப்பது கடினம். இந்த வித்தியாசங்கள் நாங்கள் சோம்பறித்தனமாக நினைப்பது போல் வெறும் முரண்பாடுகள் அல்ல. நம்மை இவை குணப்படுத்துவதும் இல்லை. நற்செய்தி யாருக்கு எழுதப்பட்டதோ அவர்களின் இறையியல், அரசியல், திருச்சபைத் தேவைகள், எதிர்பார்ப்புகளுக்கு ஏற்றவாறு வடிவமைக்கப்பட்டவை. இன்னும் மனம்திருந்தாத யூதர்களைக் கவர்வதற்காக, அவர்களின் ஏபிரேயா வேதங்களிலிருந்து உதாரணங்களைக் காட்டி இயேசுதான் அவர்கள் எதிர்பார்த்த மேசியா என்று நிறுவ முயன்றார் மத்தேயு. புறஜாதியர்களுக்காக எழுதினார் லூக்கா. ஆகையால் பழைய ஏற்பாட்டில் அவர் அதிகம் மெனக்கடவில்லை. இயேசுவின் உவமைகளையும் பழமொழிகளையும் அதிகம் சேர்த்துக்கொண்டார்.

இந்தக் கிறிஸ்து பிறப்புக் கதைகளை கிரீக்கோ—உரோமானிய சமுதாய இன அடையாளத்தின் பின்னணியில், குறிப்பாக குடிவழிப் (genealogy) பட்டியலின் பின்னணியில் பார்க்க வேண்டும். கிரீக்கோ—உரோமானிய காலத்தில், ஆட்சியுரிமையை நிறுவுவதற்கும், நமது தமிழ்ப்பட விரசூர கதாநாயகன் பாணியில் அதிபலம் வாய்ந்த கற்பனைச் சிறப்புமிக்க பூர்வீகத்துடன் ஒருவரை இணைக்கவும் பிறப்புக் கதைகளும் மரபுரிமை வாதங்களும் பயன்படுத்தப்பட்டன. அதுபோலவே கன்னிப்பிறப்பும் இதனால்தான் இயேசு தாவீதின் பரம்பரையில் வந்தவர் என்பதை நிறுவ நற்செய்திகள் மும்முரம் காட்டின. இன்றைய காலத்தில், மூதாதை மரபு வரலாறு ஒருவரின் குடும்ப மருத்துவ வரலாற்றை அல்லது இழந்த குடும்ப உறவுகளைக் கண்டறிய உதவி இருக்கிறது. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, கல்யாணத் தரகர்களுக்குச் சாதி பார்க்க உதவியிருக்கிறது. மதங்களின் கட்டுக்கதைகளை உருவாக்குபவர்கள் தங்கள் மத நிறுவனர்களை ஒரு பிரபுத்துவ அந்தஸ்துக்கு உயர்த்த முயல்கிறார்கள். ஜேம்ஸ் நற்செய்தியில், மரியாளின் சமூக நிலையை உயர்த்துவதற்காக, அவரைப் பணக்கார

யூதர்களான ஜோயாகிம்—அன்னாம் தம்பதிகளின் மகள் என்று விவரிக்கப்பட்டுள்ளது.

வரலாற்று இயேசுவை ஆராயும் விவிலிய அறிஞர்கள் இயேசு பெத்லஹேமில் பிறந்த கூற்றினை வரலாற்று உண்மையாக எடுத்துக்கொள்வதைவிட வரலாற்று நிகழ்வாகத் தோன்றும் ஓர் இறையியல் பாடமாக எடுத்துக்கொள்வதே ஒருவரின் இறையியல் வாழ்வுக்கு ஆரோக்கியமானது என்று கூறுகிறார்கள். அதாவது, தாவீதின் வம்சாவளியில் ஒருவராக இயேசு இருந்தார் என்ற நம்பிக்கை, அவர் பெத்லஹேமில் பிறந்த கதையை உருவாக்க வழிவகுத்தது.

மாட்டுத் தொழுவத்தில் துயிலும் இயேசு திருச்சபைக்குத் தோதான, சொசூசான, பத்திரமான சாதனம். கிறிஸ்துவை ஓரங்கட்டப்பட்டவர்களுக்கான வக்கீலாகவும், ஓடுக்குமுறை அமைப்புகளுக்குச் சவால் விடுக்கும் ஆசானாகவும், கலக நாயகனாகவும் சித்தரிப்பதைக் காட்டிலும், அவரை ஒரு மிருதுவான, கனிவான சாதுவாகவும், பிறப்புக் கொட்டிலில் படுத்திருக்கும் பாலகனாகவும் விளம்பரப்படுத்தவே திருச்சபை விரும்புகிறது.

கன்னிப்பிறப்பு என்பது ஆணாதிக்கச் சமுதாயத்தின் உருவாக்கம்; பெண்களின் உடல்கள் அவர்களுக்குச் சொந்தமானவை அல்ல; அவர்களின் உடல்கள் மனிதகுலத்தின் நலன்காக்க, உயர்ந்த, புனிதமான, பயனுள்ள பங்கு வகிக்க வேண்டியவை; பெண்களின் உடல்கள் உலகுக்கே சொந்தமானவை; ஒரு பெண்ணுடைய வாழ்வின் முக்கிய நோக்கம் மனிதகுலத்திற்கு மதிப்புடைய கடமைகளைச் செய்யும் சிறந்த தாயாக விளங்குவதே!

அனைத்து மதங்களுக்கும் இரண்டு அம்சங்கள் உள்ளன: ஒன்று, ஆழமான, சில சமயங்களில் சலிப்பூட்டும் தத்துவ சிந்தனைகள்; மற்றொன்று, சாதாரண மக்களின் நம்பிக்கையைப் பேணுவதற்காக உருவாக்கப்பட்ட கதைகள், இப்பிறப்புக் கதைகளை நாம் இட்டுக்கட்டிய புராணங்களாகவே நோக்க வேண்டும். கிறிஸ்தவம் பவுலின் வறண்ட இறையியலை மட்டும் நம்பி இருந்தால், உலகை ஆக்கிரமிக்கும் ஒரு மதமாகப் பரவி—யிருக்காது. கிருஷ்ணரின் சிக்கலான கீதை உரையைவிட அவருடைய பாலியப் பருவ லீலைகளே எம்மைப் பெரிதும் ஆட்கொள்கின்றன. சித்தார்த்தருக்கும் இது பொருந்தும். அவரது மெய்யியலைவிட அவர் சொன்ன தார்மீகக் கதைகளே அவரை புத்தர் ஆக்கியது.

ஒன்று மட்டும் நிச்சயம் இயேசு திரும்பி வந்தால், அவருடைய பிறந்த நாள் கொண்டாட்டங்கள் அவருக்கே புதிதாகவும் புதிராகவும் இருக்கும். முக்கியமாக இந்த விழா நாட்களில் பாடப்படும் கரோல் பாடல்கள். இவற்றின் பெரும்பாலான மெட்டுக்கள் ஜெர்மன் சாராயத் தவறணையில் காம இச்சையைத் தூண்டும் பாடல்களிலிருந்து கடன் வாங்கப்பட்டவை. அடுத்த தடவை 'ஓப்பில்லா திரு இரா' என்ற வரிகளைக் கேட்கும்போது, அவை உங்களுக்கு வித்தியாசமாகத் தொனிக்கலாம்.

MEGA

ராகுப்ய வலையே இல்லாமல்

கயிற்றின் மேல் நடக்கிறீர்களா?

கவலை அற்ற
நிம்மதியான வாழ்க்கை வாழ்ந்திட...

சிறந்த ஆலோசனைகளுக்கு எங்கள் முகவர்களில் ஒருவரை அழையுங்கள்

- Critical Illness Insurance
- Disability Insurance
- Dental & Drug Insurance
- Travel Insurance
- Non-Medical Insurance
- Mortgage Insurance
- Life Insurance Products
- RRSP'S & Investments
- RESP – Education Saving Plan
- Final Expense Products

(Through Funeral Homes)

Mega Financial Group

416 293 5559 • 416 666 1120
PH28-4168 Finch Ave. E. Scarborough, ON

BUY, SELL & LEASE

HOW MUCH IS YOUR HOME *Worth?*

ஒரு மொழி நூற்றாண்டுகள் தாண்டி
வாழ்ந்தால் அவ்வளம் வாழும்.
உய்மொழியில் இலக்கியம் நீளந்தால்
அவ்வளம் தலைமுறைகள் தாண்டி
வளரும் வாழும்.

**TEAMWORK • PROFESSIONAL
KNOWLEDGE • EXPERIENCE • SUCCESS**

LOGAN KUMARESH
SALES REPRESENTATIVE
416.786.5045

kumareshlogan@gmail.com

www.loganhomes.ca

HomeLife/Future

Realty Inc., Brokerage
Independently Owned And Operated

BUS: 905.201.9977

Call me First See the Difference